

Từ kể Tường

Bìm bịp kêu chiêu

Ba Rái đã bước vào tuổi trung niên, mái tóc đã có những sợi bạc. Thời gian đã đi rất mau qua sự chuyển đổi màu tóc mà nhiều khi con người ta không nhận ra cho đến khi vô tình đứng trước tấm gương nhìn thấy những sợi tóc ấy, nó làm vướng mắt và đưa tay nhỏ. Ba Rái chỉ còn lại cánh tay phải, cánh tay trái chỉ còn một nửa, đến khuỷu thôi, nửa cánh tay còn lại đã được bác sĩ cắt bỏ khi anh bị mảnh đạn pháo của địch găm trúng xương vào chính buổi trưa ngày 30 – 4 – 1975 lúc Ba Rái theo một cánh quân tiến về giải phóng Sài Gòn.

Chỉ còn một cánh tay, là thương binh. Nhưng dạo ấy Ba Rái là một chàng trai, rất khỏe, với cánh tay còn lại anh có thể làm bất cứ việc gì mà một thanh niên còn nguyên vẹn hai tay chưa chắc đã theo kịp. Ba Rái đập lúa, giặt dứa, chèo ghe, cầm cày... chỉ với một cánh tay và bốn mùa vận độc nhất bộ quần áo màu cỏ bộ đội bạc théch, sòn vai, rách gối. Ở xã biển này hỏi đó bộ đội giải ngũ về làng nhiều lắm, nhưng trụ lại chẳng bao nhiêu, phần lớn đi ngược trên lên những vùng quê khác sinh sống. Riêng Ba Rái được xã cấp năm công vườn, năm công ruộng từ quỹ đất tịch thu của địa chủ bỏ đi vượt biên. Anh dễ dàng lấy vợ, một cô gái xinh đẹp con nhà khá giả

trong xã tên Hai Nĩ. Vợ chồng cất nhà trên mảnh vườn được sở hữu, lần lượt sinh hai đứa con, một trai, một gái hiện chúng đã vào cấp hai. Gia đình Ba Rái tuy không giàu có, nhưng với khoản lương hưu cán bộ, chế độ thương binh và năm công vườn, năm công ruộng cũng có thể gọi là một gia đình có kinh tế ổn định, bậc trung so với phần đông những hộ nghèo khác.

Sáng nay, như thường lệ, Ba Rái cũng vận bộ đồ màu cỏ bạc thếch, tay cầm chìa đi rảo qua những bờ vườn để chữa những trái dứa khô, dứa chuột khoét rụng từ dưới mương lên, gom thành đống. Dứa khô thì bán ngay, vì dứa đang được giá, còn dứa chuột khoét bỏ phơi tự nhiên, chỉ một vài nắng Ba Rái dùng rựa bổ ra từng mảnh cho vợ làm củi chụm. Trong các thứ củi ở vườn, củi dứa chuột khoét cho lửa than rất tốt, nóng dai, không chỉ nấu cơm, đun nước mà nướng cá, nướng khô cũng rất nhanh, ít khói. Đã qua rồi thời trai trẻ, nên chỉ đi rảo được ba bờ vườn Ba Rái đã thấm mệt, đứng lại thở, kẹp nách cây chìa bên cánh tay cụt, tay còn lại Ba Rái móc túi áo lấy gói thuốc rê quấn một điếu to, bật cái quẹt lạch xạch đốt thuốc và rít khói. Vừa nhả ra những ngậm khói khét lẹt, Ba Rái vừa nhìn những bông dứa theo gió sớm rụng xuống lộp bộp quanh đám cỏ đã mọc chen lên những vết nứt đường chân chim của thảm bùn non bởi vườn cách đây chưa đầy tháng vào tầm con nước kiệt. Những bông dứa tỏa mùi thơm nhẹ, tan loãng vào mùi bùn đất, xương lá mọc dậy lên từ chỗ đứng của Ba Rái trong buổi sớm mai. Không hiểu sao, bỗng dưng Ba Rái lại thở dài. Bên kia ranh vườn nhà Chín Ớn đã mở cửa, có tiếng tăng háng quen thuộc của Chín Ớn chứng tỏ ông bạn hàng xóm bị vợ bỏ, thui thủi trong căn nhà giữa vườn đã nấu nước pha trà uống cử sớm. Ba Rái cắp chìa theo bờ ranh, đi về hướng nhà Chín Ớn. Bởi vì, nếu không thấy Ba Rái qua uống trà với mình, chút nữa thế nào Chín Ớn cũng lớn giọng gọi í ới, đây là một cái lệ bất thành văn.

Chín Ớn người cao lòng lòng, đầu bạc trắng, lớn hơn Ba Rái vài tuổi đã ở một mình, cu ky với mảnh vườn mua lại trên đất Sáu Nhật, từ trước khi Sáu Nhật vượt biên. Và tất nhiên trước khi Ba Rái về đây cất nhà. Nhưng từ khi hai nhà ở sát ranh đất, Ba Rái và Chín Ớn thân thiết nhau lạ lùng, còn hơn anh em ruột. Uống trà cũng hai người, nhậu cũng hai người, rủ rỉ tâm sự đầu hôm sớm mai, chiều mưa trưa nắng cũng chỉ hai người. Chín Ớn có cô vợ rất trẻ, cưới sau giải phóng một thời gian, bỗng một ngày đẹp trời khi Chín Ớn từ ruộng về thấy nhà trống hoác, cô vợ đã bỏ theo một anh ghe cào vượt biên. Không con nên Chín Ớn ở một mình trong căn nhà vắng với con chó cò đã quen hơi Ba Rái như quen hơi chủ. Trước đây Chín Ớn có ngón đàn kim tuyệt kỹ, nghe Chín Ớn rao đàn kim và chơi một lúc sáu câu vọng cổ gọi là đàn “độc chiếc” khi ngà ngà say con gái, đàn bà giá cũng... muốn bỏ nhà theo anh ta. Nhưng không hiểu sao với ngón đàn tuyệt kỹ này Chín Ớn lại không giữ được nổi cô vợ trẻ, để anh ghe cào chẳng tài cán gì, chỉ có thân hình vạm vỡ, da đen như bồ hóng quuyền rũ dẫn đi mất. Từ đó ngón đàn của Chín Ớn như càng buồn hơn, thê thiết hơn, nghe như có nước mắt.

Ba Rái dựng cây chĩa sát mép cửa nhà Chín Ớn, quăng cái tàn thuốc như con sâu róm xuống rãnh nước trước nhà, bước vào.

Chín Ớn như đã ngồi chờ sẵn, thấy Ba Rái ngồi xuống chiếc ghế đối diện liền rót ly trà nóng, bốc khói đầy tới trước mặt, giọng hào hứng:

- Hôm nay đặc biệt, uống trà với khô đuối, mà là loại “hắc cáy” nghe chú mày.
- Ở đâu ông có thứ đặc sản này thế?- Ba Rái nhón một sợi khô, nhấm nháp hỏi.
- Cửa thằng đệ tử học đàn nó cho.

Ở vùng này người ta không uống trà khơi khơi, mà uống trà có “mồi”, là đường tán hoặc khô, mà khô đuối loại “hắc cáy” thì quả là cụ kỳ sang. Mới đầu về đây Ba Rái chưa quen uống trà theo gu

kèm “mời” mà lại là “mời” khô. Nhưng khi gặp Chín Ớn, được cho uống trà với khô, Ba Rái cũng đắm ghiền vì uống trà với khô có hương vị rất đậm đà, khó diễn tả.

- Nghe nói xã đã có chủ trương xây nhà tình thương cho dì Bảy?-

Chín Ớn hỏi với vẻ quan tâm.

- Ờ...thì...hôm nay xã mời tôi ra bàn chuyện đó đây. Chắc vụ cái nền.

- Nền thì khó gì, năm công vườn của ông đó, bờ mương nào mà không làm nền cất nhà cho mẹ ông được?

Ba Rái lúng túng, thờ dài:

- Đúng là như thế, nhưng phải chi tôi quyết định được chuyện này thì đâu còn gì để phải bàn tới bàn lui.

- Đất nhà nước cấp cho ông, dì Bảy là mẹ ông, nay ở nhờ nhà người này, mai ở nhờ nhà người kia, sống lang thang cả xã này ai cũng biết, cũng kêu rêu. Ông không quyết định được chứ ai?

Chín Ớn chột khựng lại trước cái giọng chát vắn hơi gay gắt của mình. Đúng là một câu hỏi khó cho Ba Rái vì hàng xóm quanh đây ai cũng biết dì Bảy Tố đã từng ở chung với vợ chồng Ba Rái nhưng Hai Nỉ, vợ Ba Rái đã xem mẹ chồng không ra gì, cảnh cơm không lành canh không ngọt giữa nàng dâu với mẹ chồng xảy ra như cơm bữa từng là đề tài đàm tiếu cho cả xóm. Bị con dâu đối đãi như người ăn, kẻ ở mà con trai không dám can thiệp, dì Bảy Tố đã xách cái túi đệm đựng mấy bộ quần áo bỏ đi. Ba Rái có mấy người em, trai gái đủ cả, có người làm ăn xa giàu có, người có chồng ở xã kề bên nhưng không ai nuôi được mẹ. Bây giờ đến lượt Chín Ớn thờ dài.

Ở xã về, bên cánh tay cụt Ba Rái cắp chai rượu đế, tay còn lại cầm một xâu khô hổ. Vợ và đứa con gái kể không thấy đâu, chỉ có đứa con trai lớn là thằng Đức đang ngồi học bài. Ba Rái lên giọng ra lệnh:

- Đức, đốt dũa chuột khoét nướng mấy con khô cho cha.
- Ông tự nướng đi, tui mắc học bài không thấy sao?- Đức gân cổ nói.
- Mẹ mày và con Hạnh đâu?
- Ngoài chợ.
- Sao chưa về nấu cơm, bếp núc lạnh tanh vậy?
- Chà, bữa nay có chuyện gì mà ông nhậu một mình vậy?- Đức ngạc nhiên hỏi.
- Ủ, tao buồn, tao nhậu một mình.

Ba Rái lui cui bật quạt nhóm lửa, nướng khô. Hi hụi thổi lửa vĩa mồ hôi, quạt than một lúc mấy con khô chín. Ba Rái rót rượu uống tì tì mấy ly, khi đã ngà say Ba Rái nhướn nhướn cặp mắt đỏ ngầu, lơ lơ nhìn Hai Nỉ và đưa con gái bước vào. Thấy Ba Rái say, Hai Nỉ tru tréo:

- Chà, cha của tụi bây bữa nay ngon, dấm...lên đời, ngồi nhậu thanh thoi trong khi vợ con đầu tắt mặt tối ngoài chợ. Ông nhậu được sao không nấu cơm được?
- Tôi chờ bà về nói chuyện- Giọng Ba Rái lè nhè.
- Chuyện gì?
- Chuyện cái nền cất nhà cho bà già.

Hai Nỉ nhảy dựng lên, the thé:

- Không có nền nhà, nền miếu gì cả. Tôi không đồng ý. Đất của tôi, vườn của tôi, không có xã, huyện gì can thiệp được hết. Tôi với mẹ ông không hợp thì không thể ở chung được.
- Không ở chung, nhà ai nấy ở. Bà già cất nhà ngoài bờ ranh, gần với nhà Chín Ớn.
- Tôi nói không, bà già về đây mẹ con tôi bỏ nhà đi, cho ông ở với mẹ ông, tha hồ làm mưa làm gió cái xóm này.
- Bà không thấy cả xóm này, cả xã này người ta kêu rêu bà là con dâu độc ác, chửi tôi là...cán bộ mà bỏ mẹ sống lang thang à? Tôi

hết chịu nổi rồi, thà chết quách đi cho xong chuyện.

Hai Nỉ vừa khóc vừa tru tréo, giọng rít lên từng hồi:

- Ủ, ông muốn chết mẹ con tôi sẽ cho ông chết theo nguyện vọng chứ đừng đem cái chết ra hù dọa, áp lực mẹ con tôi nhé?

Thế là cuộc hỗn chiến xảy ra. Tiếng đập vỡ đồ đạc trong nhà, tiếng la hét nhừa nhựa của Ba Rái, tiếng tru tréo chửi rủa hỗn láo của Hai Nỉ. Tiếng đánh nhau thành thạch (mà Hai Nỉ đánh Ba Rái nhiều hơn). Tiếng anh em thằng Đức góp phần làm cho sự việc thêm nhốn nháo, căng thẳng thêm, nhưng chẳng biết chúng nó bên cha hay hòa theo mẹ. Mỗi một lúc sau cái âm thanh nhốn nháo hoảng loạn từ nhà Ba Rái mới lụi dần. Chín Oun ngồi bên nhà mình suy đoán, rồi buông miệng thở dài.

Bất chợt cơn mưa đổ ập xuống, cơn mưa chỉ báo trước bằng một trận gió thổi thốc qua vườn dứa, mang theo hơi lạnh và tiếng sấm động trong bầu trời. Chín Oun ngồi trên bộ ván nhìn ra mưa, những giọt mưa trắng nhọt nhạt đan kín ngọn dứa, buông xuống khoảng không nhờ nhờ. Chín Oun với tay lấy cây đàn kim treo trên đầu cột, vặn trục lên dây nghe k...ẹ...t k...ẹ...t. Cứ hễ trời mưa hoặc những đêm trăng sáng trong vườn dứa là Chín Oun với lấy cây đàn, lên dây và chìm đắm trong ngón đàn sâu não, réo rắt đầy tâm trạng của một người sống cô độc. Những lúc ấy Chín Oun nhớ cô vợ trẻ đã bỏ đi. Phải chi trời đừng có những cơn mưa bất chợt và không có những đêm trăng sáng.

Xen lẫn trong mưa là tiếng bìm bịp kêu. Con bìm bịp này lẽ bạn nên cứ kêu một mình vang con rạch xẻo lá, tiếng kêu bồi hồi, đổ nhịp và buồn rười rượi lúc nước lên. Chín Oun sực nhớ tới những cái rập cua, vôi buông cây đàn, quàng cái giỏ đựng cua lên vai rồi tắt tả dầm mưa đi về hướng rạch. Ngoài ngón đàn kim tuyệt kỹ, Chín Oun còn có tài rập cua, dọc con rạch xẻo lá Chín Oun thường đặt rập cua mỗi tháng theo hai con nước. Và khi nước bắt đầu lớn, từ sông cái

đổ vào rạch là giờ cua đánh hơi mồi bò vào rập. Mỗi con nước Chín Ớn bắt được hơn chục ký cua, mang ra chợ bán, trừ vài con để lại cùng nhậu với Ba Rái.

Nhưng chiều nay khi vừa bước tới bờ rạch, chỗ bến gánh nước có cây cầu dừa bắc qua xẻo lá, Chín Ớn sững người sút kêu lên vì chợt nhận ra Ba Rái đang lóp ngóp dưới rạch trong tư thế bị trói cả tay chân, nước đã dâng lên tới mặt, Ba Rái cố ngừng mặt lên, miệng thở phì phì như hút hơi. Chỉ một chút nữa thôi, con nước lớn đầy Ba Rái sẽ bị chết chìm. Chín Ớn vội quăng cái giỏ, nhảy xuống nước kéo Ba Rái lên.

Ba Rái nằm dài trên bờ rạch, hơi thở dồn dập, mặt mũi tái xanh như người sắp chết. Một lúc sau Ba rái cố gượng, giải thích:

- Hai Nỉ lệnh cho hai đứa nhỏ...trói tôi quăng xuống rạch. May...ông ra kịp.

Dì Bảy Tố tóc bạc trắng, bước đi chậm chạp vì với cái tuổi trên 80 có muốn dì cũng không thể đi nhanh được. Ngang qua nhà Chín Ớn, dì dừng lại, ngược cặp mắt đã không còn nhìn rõ người đối diện, mệt nhọc hỏi:

- Chú Chín vớt thằng Rái dưới rạch lên phải không?

Chín Ớn ngập ngừng:

- Dạ, con đi giờ rập cua, phát hiện Ba Rái bị trói, ngồi thoi thóp dưới rạch...

- Nó sao rồi?

- Con vớt lên kịp, giờ đang ở bên nhà.

- Cái thằng...quá ngu. Số nó không chết trong chiến tranh, chắc chết vì vợ, mà bị trói dìm dưới rạch cho chết chìm thì tức thật.

Nói xong dì Bảy Tố quay lưng đi thẳng về hướng nhà Ba Rái. Ít phút sau giọng bà cụ gay gắt cất lên: Con Hai Nỉ mày giỏi ra đây trói bà già này dìm xuống rạch nè, trói chồng mày làm gì. Nó cụt tay, tật nguyên, là thương binh, nó không hy sinh ngoài chiến trường thì

thôi, sao lại có thể chết vì con đàn bà ác độc như mày chứ?

Giọng Hai Nỉ cũng gay gắt không kém:

- Bà thương con lắm hả? May mà nó chưa tới số nên có người cứu. Bà về đi, không ai hơi sức đâu nói chuyện với bà.

- Mày là con quý cái...thằng Ba Rái có mệnh hệ nào thì mày cũng ở tù rứt xương nghe con...

Nói tới đó dì Bảy Tổ chột khuyu xuống. Chín Ớn thấy vậy vội chạy sang đỡ bà cụ tội nghiệp lên, hai tay bế chạy riết về nhà. Khi mấy bà hàng xóm chạy sang xoa dầu, đốt lửa lên hơi ấm hai bàn chân dì Bảy cho dì dần dần hồi tỉnh thì Chín Ớn không dẫn được cơn tức giận đi vội qua nhà Ba Rái định làm dữ với Hai Nỉ một trận. Nhưng mới bước vào sân Chín Ớn chột nghe tiếng bìm bịp kêu, tiếng kêu của con bìm bịp lẻ bạn lại vang lên trong chiều nước lớn nghe khắc khoải, bồi hồi thì lòng Chín Ớn chùng xuống, bước chân khựng lại...

Từ kể Tường

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 1

Trúc thức dậy lúc 5 giờ sáng, chị Huyền hãy còn ngủ say sưa bên cạnh. Người chị trùm trong tấm mền dày chỉ chừa có gương mặt. Trong giấc ngủ gương mặt chị Huyền bình thản làm sao. Tự nhiên rồi Trúc bỗng chú ý tới gương mặt chị Huyền trong giấc ngủ mới kỳ lạ..... gương mặt chị trắng hồng, tuy rằng Trúc biết chẳng bao giờ chị thoa kem hoặc làm mặt nạ dưỡng da như hầu hết những cô gái khác vào lứa tuổi chị

Trúc rất ghét những cô gái làm điệu cả trong giấc ngủ, mặc dù Trúc cũng là người cùng phái. Chị Huyền ngủ không mím môi, mà cái môi he hé, cánh mũi thanh tú của chị hình như phập phồng theo nhịp thở, đôi mắt nhắm với hai hàng lông mi cong như búp bê, cặp chân mày tỉa rất khéo, vàng trán thẳng, thông minh. Những sợi tóc rối vương một bên gò má, nửa mái tóc kia phủ trên mặt gối. Phải nói chị Huyền đẹp dịu hiền như một thiếu nữ được vẽ trên lụa bởi bàn tay của một họa sĩ tài hoa và thông minh

Trúc lặng lẽ vuốt những sợi tóc mai loà xoà bên má chị Huyền, cô mỉm cười rồi lén xuống khỏi giường. Hãy cứ để yên cho chị ngủ, trời còn sớm, phải đến 6 giờ mới sửa soạn để đi Vũng Tàu. Trúc tranh thủ vào phòng tắm rửa mặt, đánh răng, chải sơ mái tóc rồi lên sân thượng tập thể dục theo như chương trình mỗi ngày mà dù bận rộn đến đâu Trúc cũng phải tuân theo.

Tiếng chuông của ngôi nhà thờ trong thành phố đã đổ gọi con chiên ngoan đạo vào buổi lễ sáng. Đứng ở trên sân thượng. Trúc nghe tiếng chuông như bay qua ngang đầu, ngân lên trong vàng sương sớm rồi tan loãng ra trên các vòm cây đã thay lá non từ đầu mùa mưa. Sau kỳ thi vất vả, sức khỏe của Trúc giảm sút đáng lo ngại, cô mất đến 4 ký lô và thường chóng mặt. Do đó, Trúc nghe theo lời khuyên của bác sĩ nghỉ ngơi hoàn toàn trong ba tháng hè, ăn uống theo một chế độ quy định, tăng phần bồi dưỡng và tập thể dục trước khi trời sáng khoảng chừng 20 phút. Trúc tập thể dục nhịp điệu, dù rằng không có sẵn cái máy phát băng như nhỏ Kim Hải. Tuy vậy Trúc cũng tập say sưa và cảm thấy sức khỏe của mình đỡ hơn. Thoạt đầu Trúc rất ngượng nghịu với những động tác, cô chỉ dám tập một mình, nhưng rồi có những hôm chú em út của cô thức dậy dớm lên sân thượng xem Trúc tập tha hồ cho nó chế nhạo, thế mà cô đã quen dần rồi chẳng còn mắc cỡ nữa.

- Chị Trúc thức dậy sớm dữ ta

Chỉ thiếu chút nữa là Trúc té ngựa vì hoảng sợ. Ngồi lù lù một đống ở góc sân là nhỏ Phục, đưa em út của cô, nó thấy Trúc sợ xanh mặt càng có vẻ khoái chí nhe răng cười

- Quý ơi, làm người ta đứng tim. Phục thức dậy làm gì sớm thế ?

- Em cũng tập thể dục nhịp điệu.

- Trời ơi! - Trúc kêu lên

- Bộ thể dục nhịp điệu chỉ dành riêng cho con gái các bà thôi sao

Con trai cũng được quyền tập vậy chứ - Phục cãi cợt

- Được thôi chú em ạ , có ai cấm cản đâu, nhưng lần sau

đừng có làm cho người ta đứng tim nữa.

- Chị Huyền thức dậy chưa ?

- Còn ngủ.

- Trời ,giờ này mà còn ngủ, sượng chưa

- Mới có 5 giờ thôi em ạ , 6 giờ mới sửa soạn, ăn sáng xong 7 giờ đi chương trình đảng hoàng

- Nhưng phải thức dậy sớm để chuẩn bị chứ. Để em xuống kêu "bà" Huyền vậy

- Chị Huyền đang ngủ mê, đừng kêu.

- Em thọc cù léc là bà dậy liền.

- Đã bảo đừng có phá, hãy để chị Huyền ngủ thêm một chút nữa.

Còn sớm lắm ông tướng nhà trời ơi.

Phục tới gần Trúc, nó ngần ngừ một lúc rồi hỏi:

- Tại sao chú Hiền không đem xe vô rước mình ra Vũng Tàu, đi xe đồ em ớn lắm.

- Chú Hiền đâu có biết mình ra ?

- Sao chị Huyền bảo đánh điện tín cho chú Hiền rồi ?

- Là không, đánh điện tín thông báo mình ra Vũng Tàu chứ đâu có nhờ chú Hiền vô rước.

- Ờ há Nhưng mà nói chung đi xe đồ em không thích.

- Nói chung nói riêng gì cũng phải chịu thôi. Đừng có công tử quá

vậy nhỏ.Được đi chơi là thích rồi.

-Ra ngoài đó em sẽ tắm cả ngày dưới biển cho đã,ở đây tắm hồ tắm vừa chán,vừa chật chội,vừa dơ.

-Tắm cả ngày cho em thành muối luôn.

-Ăn nhằm gì,thành muối ,rồi muối lại tan trong lòng biển.

-Thôi đừng có lý sự.

-Chị tập thể dục đi.

-Đứng trơ mắt ếch ra nhìn người ta,ai mà tập cho được.

-Xời,tập thể dục mà còn mắc cỡ

-Không mắc cỡ,nhưng Phục lịch sự một chút,đàn ông con trai phải biết lịch sự trước phụ nữ.

-Người ta còn "nhí" lắm,chưa phải là thanh niên đâu.

-Còn"nhí " thì càng phải lịch sự ngoan ngoãn hơn nữa em ơi.

-Thôi,trả tự do cho chị, em đi đánh răng rửa mặt đây. Gớm,ở trên này lạnh như băng.

Nói xong Phục rùng mình,chạy vội xuống cầu thang,Trúc nhìn những chòm sao trên bầu trời,có một ngôi sao rực lên và người ta gọi đó là sao mai.Trúc không gọi thế,cô gọi là chiếc đèn lồng của nhà nông báo hiệu trời sắp sáng.Còn chị Huyền mơ mộng hơn, bảo đó là ngôi sao mai,ngôi sao này có nhiệm vụ đi tìm "đối tượng" để làm mai mối cho chàng trai cô gái nào đó gặp nhau kết thành tình yêu. Ngôi sao ông mai rất tận tụy và đúng giờ làm nhiệm vụ của mình, nhờ ngôi sao ông mai này mà suốt đời có những đám cưới dưới trần gian. Trúc nghe chỉ cười tủm tỉm,và thầm phục cho trí tưởng tượng của chị Huyền,bà này ảnh hưởng Dodet hạng nặng,nhìn ngôi sao trên bầu trời hình dung ra những ông mai bà mối ,tưởng tượng ra những cái đám cưới.Cũng đúng thôi vì chị Huyền đã có người yêu rồi kia mà và nghe đâu sau khi ra trường anh chị sẽ tổ chức đám cưới.Những người đang yêu thì chúa hay mơ mộng ,thôi cũng thông cảm chị ấy.

Tập thể dục xong, Trúc xuống phòng kêu chị Huyền nhưng chị đã dậy từ bao giờ và đang hát vang trong phòng tắm. Bà này có tật hát, buồn vui gì không biết cũng cứ hát cái đã.

Trúc hỏi lớn :

- Chị tắm xong chưa để em còn vào tắm nữa, ở đó mà ca hát làm người ta mất thì giờ. Rồi còn chuẩn bị để đi nữa chứ.

-Xong ngay, chị ra đây nhỏ ơi ,đừng có kêu la âm ỉ như vậy.

-Có chị hát âm ỉ thì có.

Chị Huyền đẩy cửa nhà tắm bước ra, gương mặt chị tái xanh vì nước buổi sáng khá lạnh.

- Vào đi nhỏ, tập thể dục xong rồi hả ?

- Xong rồi.

- Bữa nay lên được mấy ký ?

- Đồ quý.

Trúc đóng sập cửa nhà tắm lại. Chị Huyền vẫn thường trêu Trúc như vậy đấy ,cứ mỗi sáng thấy Trúc tập thể dục xong là chị trêu "bữa nay lên mấy ký". Mà lạ thật, hai chị em cùng một cha một mẹ sinh ra, sao chị Huyền lại mập mạp đầy đặn, còn Trúc thì gầy, chưa bao giờ Trúc lên được 45 ký. Ở trong lớp bạn bè thường gọi Trúc là "nàng thơ". Tên gọi này vừa mang ý nghĩa Trúc xinh đẹp, vừa có ý trêu Trúc là một người.....ốm nhách.

Vặn cái vòi bông sen cho nước phun ra như pháo hoa, Trúc chui vào đứng dưới vùng nước bao phủ khắp người, nước buổi sáng mát lạnh. Trúc vừa tắm vừa nghe chị Huyền hát bên ngoài, hình như bà đang ỉ ờ. Phòng tắm của Trúc có cánh cửa sổ nhỏ, ngó xuống hông nhà, dưới đó là những bóng cây im ỉng trong buổi sáng mờ sương. Cây dạ lý hương nở những chùm bông trắng muốt, những cánh hoa nhỏ xíu ấy có một mùi thơm kỳ lạ, ma quái, Trúc ngửi mùi thơm của cây dạ lý hương đưa tới tận trên này. Bất ngờ Trúc cũng buột miệng hát nho nhỏ mấy câu hát mà cô thuộc lòng. Buổi sáng

như vậy là có nhiều điềm lành.vui vẻ.

-Nhỏ ủa đồ của nhỏ chưa ?

Thấy Trúc đi ra,chị Huyền hỏi. Trúc lắc đầu:

-Chưa.

-Chị xong rồi nè,ủa đi.

-Sao không ủa dùm em luôn thể - Trúc nheo mắt.

-Xời,chị còn phải xuống phụ với mẹ lo bữa ăn sáng cho cả nhà nữa chứ bộ.

-Thôi,chị để bàn ủa đồ cho em.

Bữa ăn sáng hôm nay Trúc ngồi cạnh ba.Trong nhà,nói chuyện với ba là thoải mái nhất,ông không cố chấp,lúc nào cũng gần gũi nhất và dù biết được ba cương,chiu ,Trúc cũng thấy sợ. Nhưng sáng hôm nay ba có vẻ vui,cởi mở. Trong lúc uống cà phê, Trúc hỏi:

-Sao ba không đi Vũng Tàu chơi với tụi con một chuyến ?

-Ba thì đi thể nào được,bận bịu luôn.

-Không có ba mất vui.

-Thôi đừng có "nịnh" cô nương-bà Phán lên tiếng.

Con nói thật mà mẹ.Ba cho em thì buồn chết được. Nhất là nhỏ Phục chúa hay cãi nhau.

-Em cãi chị hồi nào,có chị ăn hiếp em thì có Phục cãi.

-Thôi hai chị em đi chơi cho vui vẻ.Ngoài đó đã có chú Hiền,anh Trường.Ba hứa khi nào nghỉ phép sẽ đi với mấy đứa một chuyến.

-Lúc đó đã hết hè rồi ba- Chị Huyền cười.

-Thì hè sang năm vay..

Xời,ba cứ hẹn hoài.Hè sang năm khôn được thì hè sang năm tới nữa. Ba là vua hẹn "lèo".

Ông bà Phán cười xoà. Phục để thêm :

-Ba là....con ma nhà họ Hứa.

-Hứa hoài hứa hủy thành ra hứa leo Trúc cười.

-Thôi,tổ ba vừa vừa cứ mấy cô mấy cậu.

-Hai cô và một cậu thoi mẹ ơi.Phục háy mắt.

Ông phán là một bác sĩ tập kết về miền Nam sau ngay giải phóng,hiện nay ông là giám đốc của một bệnh viện lớn của thành phố.Ở lứa tuổi năm mươi,nhiều người già khòm,tóc bạc trắng và co thể sinh ra lắm cảm.Nếu không lắm cảm thia bản tính,cáu gắt,khó gần gũi với con cháu.Ông Phán ngược lại khó ai đoán được tuổi thật của ông,phần nhiều đều nói ông trẻ hơn vì mái tóc vẫn còn đen mượt,không có một sợi muối tiêu.Với vóc người to khỏe,mập mạp,nước da trắng,sống chừng mực ít ra ông cũng còn trẻ trước tuổi vài năm nữa. Ông Phán co thói quen hút pipe và hút liên tục. Mỗi lần ông bập bập tẩu thuốc sữa soạn nhà những cụm khói khét lẹt là Trúc nhăn mũi,nhưng phải thú thật,cái dáng ông Phán hút hipe rất đẹp,g giống như một nghệ sĩ tạo hình đang suy tư trước bức vẽ của mình.Gương mặt ông Phán phúc hậu nhưng cũng mang nét khắc khổ của những năm tháng chiến tranh ,một vết sẹo nhỏ chừng ba phân nằm vắt qua thái dương là kỷ niệm của chiến trường.Trúc có đôi mắt và sóng mũi giống ba,cái miệng và vàng trán thông giống mẹ. Bà Phán cũng là một cán bộ tập kết,nhưng khác với chồng,bà công tác ở ngành giáo dục và là một giáo viên đại học có uy tín.Tuy nhiên do nhữnng năm chiến tranh,dạy học trong điều kiện khắc nghiệt ở vùng núi sơ tán nên sức khỏe bà sút giảm,suy sụp.Sau ngày giải phóng bà Phán về miền Nam dạy học được một thời gian rồi xin nghỉ hưu vì mất sức.Bà Phán là một người miền Nam đúng nghĩa,chiu chồng,thương con,đảm đang việc gia đình.So với ông Phán bà già hơn rất nhiều,mặc dù bà nhỏ hơn ông hai tuổi. Nhưng hai tuổi với một người đàn ông thì chẳng ảnh hưởng gì, chứ với người đàn bà có khi lại không phải hai năm,mà là hai thế kỷ.Chị Huyền có nét giống mẹ nhiều hơn,gương mặt và đôi mắt,nhưng vàng trán và cái miệng lai giống ba.Còn nhóc Phục thì rõ ràng là cái khuôn đúc từ ba rồi,chú nhóc có vẻ khoái chí vì chuyện giống ba

lắm. Mỗi lần cãi cọ, nhóc Phục lý luận theo kiểu "luận cổ suy kim"
Con gái giống cha giàu ba họ, con trai giống mẹ khó ba đời. Nghĩa là
làm sao? Chú giảng giải luôn- Nghĩa là chú chàng không giống mẹ tí
nào, cho nên..... nhưng rất tiếc, chú chàng ít khi được nói hết câu
đã bị mẹ nạt:

-Thôi đi cậu, đừng có khéo nịnh.

Thế là Phục cụt hứng ngồi im re. Sáng nay chú nhóc có vẻ ngồi trầm
tư bên ly sữa, khiến ba phải động viên chú:

-Phục, sao ngồi im lặng vậy con?

-Nhà lý luận đang suy tư đó ba- Trúc đáp.

-Đàn ông con trai không láu táu cái miện như đàn bà. Người ta nói
cái gì là phải chính xác. Không chính xác không nói.

Ông Phán cười khoái trá trước câu nói đầy vẻ lý luận và rất "người
lớn" của cậu con trai út. Ông rít một hơi thuốc dài nhả khói, nheo
nheo mắt nhìn vợ vẻ hài lòng. Nhưng bà Phán không tán đồng cái ý
ngâm của chồng, bà chỉ lên tiếng căn dặn cậu con:

-Ra ngoài đó nếu có đi tắm biển thì tắm gần bãi cát đó nghen, đừng
bơi xa nguy hiểm lắm. Ở nhà chú Hiền cũng đừng nghịch phá, đi
chơi rong. Nói chung là con phải ngoan ngoãn đừng để mang tiếng.

-Con bơi có phao mà mẹ?

-Có phao cũng vậy thôi, sóng lớn cuốn một cái mური cái phao cũng
đi tuốt.

Phục năm nay mười ba tuổi, nó học lớp 8, ở lớp Phục cũng thuộc loại
học sinh giỏi nhưng không toàn diện, có một hai môn nó còn
kém, nhất là môn Văn phải nói là chú nhóc rất khổ sở. Nhiều lần chú
nhóc nhờ Trúc "gà" cho bị Trúc "móc lò":

-Sao Phục không giỏi đem tài "lý sự" truyền hống của mình mà tô
điểm cho những âu văn hay ho để lấy điểm mà lại phải nhờ người
ta?

-Em có nhờ ai đâu, em nhờ chị chớ bộ

-Chị không có...hướn

-Thôi em năn nỉ mà.

-Năn nỉ cũng vậy thôi.

Nhớ lại những lần như vậy, Trúc hình dung ra gương mặt đau khổ, nhăn nhó của chú nhoccộ đăm ra tức cười. Thấy Trúc tự nhiên cười. Phục kê liền:

-Được đi chơi chị Trúc thích mê lên cứ nhăn răng cười hoài.

-Đi chơi phải vui vẻ, chứ có phải đi...làm luận văn đâu mà khổ sở.

Bị "gỗ" đúng chỗ nghiệt, Phục ngồi im re, ông Phán rít hơi thuốc cuối cùng trong tẩu thuốc rồi gõ cái tẩu lộp cộp trên cạnh bàn hỏi :

-Các con chuẩn bị xong chưa, mang đồ đạc ra xe đi, ba chờ ra bên xe.

Chị Huyền đáp :

-Xong cả rồi ba.

-Con còn phải thay đồ nữa chứ -Trúc luýnh quýnh nói.

-Vậy thì mau lên, bà này chậm như rùa.

Phục lợi dụng cơ hội nạt Trúc. Cô rời bàn ăn dư dứ nắm đấm vào mặt cậu em.

Phải mặc bộ đồ nào đây ? Trúc tần ngần trước tủ đựng quần áo cho chiếc gương to soi rõ cả người cô và tự hỏi như vậy. Ở tuổi của Trúc, các cô gái đã bắt đầu biết làm dáng, sửa soạn và chạy đua theo thời trang. Trúc cũng không thoát khỏi qui luật đó và may mắn cho cô được sống trong một gia đình tương đối khá, ông bà Phán lại thương con không muốn cho con cái bị thiệt thòi nên cũng dễ dãi trong việc mua sắm quần áo cho cả ba chị em của Trúc. Do đó, Trúc có một tủ quần áo đầy, chật ních, may nhiều kiểu khác nhau. Nhưng hầu như Trúc chỉ thích một màu vàng, vì vậy trong tủ quần áo của Trúc người khác dễ nhận ra điều này. Trúc có tới ba chiếc áo dài màu vàng, từ vàng nắng, vàng hoa cúc cho tới vàng chanh. Áo sơ mi, áo pull cũng thế, nhiều màu vàng hơn các màu khác. Tại sao nhỏ

thích màu vàng thế ? Nhiều đứa bạn đã thắc mắc và hỏi Trúc như vậy, cô chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Làm sao Trúc trả lời cho được khi chính cô cũng không hiểu tại sao, chỉ thấy rằng cô rất thân thiết, với màu vàng, say đắm với nó, và không thể thiếu màu vàng trong đời sống của mình. Mỗi lần đi qua một con đường, một công viên, một sân nhà ai, nếu thấy ở đó có những loại cây trổ hoa vàng là y như rằng Trúc bị cái màu sắc óng ánh ấy níu chân lại, phải ngấm cho thoả thích mới bước đi được.

Cuối cùng, Trúc chọn chiếc quần tây mới may màu kem, ống túm để mặc với chiếc áo pull vàng hoa cúc. Trúc đứng ngấm mình trong gương, xoay người nhiều vòng và thầm đắc ý với bộ quần áo hợp thời trang và hợp với vóc người của cô. Trúc nheo nheo mắt với mình trong gương, không khỏi tự hào trước nhan sắc của mình. Một nhan sắc đang độ nở rộ như một bông hoa đầu mùa tươi thắm. Trúc cài chiếc ru băng màu vàng giữa mái tóc dài cho khỏi bung vì gió, để phòng lúc ngồi trên xe chạy ra đường trường. Chiếc ru băng càng tăng thêm phần rực rỡ cho cô gái mười bảy tuổi, đang yêu đời và chưa chút vương bận nỗi lo âu nào trong cuộc sống. Trúc đứng ngấm mình một lần nữa, tuy sức khỏe cô có giảm sút sau kỳ thi, nhưng Trúc vẫn giữ được một thân thể nở nang, thu hút bất cứ cái nhìn nào của người khác phái.

-Sắm tuồng lâu quá trời, ba kêu chị kìa.

Phục ló mặt vào cửa phòng la to. Trúc xoay người một vòng cuối cùng trước gương rồi nói với cậu em:

-Phục xách giùm chị cái túi quần áo xuống xe đi cưng.

-Sao nhờ người ta "bà" ngọt ngào như thế. Khi người ta nhờ "bà" lại khó khăn ?

Trúc lườm Phục bằng ánh mắt sắc lẹm :

-Đàn ông con trai phải biết lịch sự với phụ nữ chứ "ông" ?

-Người ta chưa phải là "ông".

-Tóm lại là Phục phải xách giùm túi đồ cho chị,vậy thôi,đừng có lý sự nữa,nếu không muốn ở lại -Trúc nói như ra lệnh.

Và chỉ có như vậy mới bắt Phục làm theo.Chú nhóc xịu mặt,đôi mắt nó mở lớn ở thế tấn công bà chị,chẳng ngờ chỉ một câu nói đánh trúng chỗ hiểm,Phục ta tiu nghỉu,cụp mặt xuống,te te xách túi quần áo Trúc xuống lầu.

-Gớm,sửa soạn cái gì ma lâu thế ?- Chị Huyền la lên.

-Hát dở mà sấm tuồng lâu,xưa nay sự đời vốn như vậy đấy.

Phục ngồi bên cạnh Trúc,cũng cố vót vát thể diện một câu.Trúc véo vào bắp vế Phục một cái và nguýt dài.Bà Phán nãy giờ đứng bên cạnh xe chờ Trúc xuống.Thấy ba đưa con đã ngồi trên xe,bà can dặn :

-Ra đó tắm biển vừa thôi,hãy dành thời gian đọc sách để tăng thêm kiến thức.Đừng ham chơi qua nghe cô cậu ? Huyền nhớ coi chừng cái cậu Phục cho kỹ.

-Mẹ làm như con còn bé tí không bằng.

-Chứ chú nhóc tí thế mà đòi lớn với ai-Trúc cười.

-Thôi,lên đường được chưa ?-Ông Phán nói to.

-Được rồi ba ơi.Đúng bảy giờ không sai một phút.

Mùa này,bảy giờ sáng mà trời thì lờ mờ,thành phố như một lớp sương mỏng che phủ,thấp thoáng qua các mái nhà và những bóng cây.Chiếc TOYOTA màu trắng sữa nổi vào dòng xe cộ hãy còn thưa thớt trên đường phố hướng về bến xe Vũng Tàu.

-Nhồi tẩu thuốc cho ba cái Huyền -Ông Phán quay qua chị Huyền nói.

-Để Trúc nó làm cho ba,con dở lắm,không khéo tay bằng -Huyền cười.

-Ừ,thôi Trúc giúp ba một chút.Thêm thuốc quá.

Trúc nhào người lên băng trước lấy cái tẩu thuốc bằng sừng đã lên nước bóng dạn của ba rồi nhón một nhúm thuốc trong giấy bạc nhồi

vào tẩu. Ở nhà, nhiều lần ba đã nhờ Trúc làm công việc này lên cô khá rành. Trúc nhồi thuốc rất khéo tay, không chặt, cũng không rời, chỉ vừa đủ cho thuốc ngấm lửa. Có điều đã quen với gout hút thuốc bằng pipe của ba, nhưng Trúc cũng không chịu nổi mùi khói thuốc khét lẹt, mặc dù khi thuốc còn trong bao giấy bạc bay mùi rất thơm, giống như người ta có ướp hương chocolat.

-Đốt thuốc giùm ba luôn chứ, con gái.

Trúc đưa tẩu thuốc cho Phục, nói :

-Bập mạnh vào vài hơi cho chị đốt, nhóc.

-Em sặc làm sao ?

-Ho vài tiếng làm duyên, sợ gì ?

-Thôi, em sặc chết.

Tuy nói thế nhưng Phục cũng ngấm tẩu thuốc bập bập cho Trúc đốt. Phục ta bập mấy hơi không ăn thua, gương mặt nhăn nhó như khi ăn ớt. Nó giã nảy lên :

-Khét quá chịu không nổi.

-Thuốc này thơm chứ -Trúc cười.

-Thơm sao chị không "bập" thử mà bắt người ta ?

Trúc cười, đưa tẩu thuốc cho chị Huyền :

-Chị đốt giùm ba đi

Chị Huyền đưa tẩu thuốc vào miệng ba, ông Phán ngậm lệch một bên khoé miệng , cười :

- Rồi, đốt đi chứ cô.

Một que diêm bật lên thành mồi lửa, chị Huyền nhanh nhẹn mồi vào tẩu thuốc, ông Phán bập nhẹ vài cái, thở ra mấy hơi khói.

-Hơi quá, nửa con lấy chồng, dứt khoát không chịu để ông chồng hút loại thuốc nặng này -Huyền nói.

-Coi chừng ghét của nào trời trao của đó đấy cô ơi.

Chiếc Toyota chạy vòng qua công viên khu vực nhà thờ Đức Bà. Trúc ngạc nhiên trước nhiều tiếng chim líu ríu như gọi nhau

trong bầu trời. Cô ngó ra cửa xe, gần như cả một rừng chim én thi nhau bay lượn, chúng lượn rất nhanh, tạo thành những vệt sẫm xẹt ngang khoảng trời và vút qua các tán cây cao. Những người dự lễ nổi dài từ trong ra ngoài hành lang nhà thờ, họ đứng yên lặng, giữa một không gian đầy tiếng chim

-Đẹp quá - Trúc buột miệng nói.

-Cái gì đẹp? -Chị Huyền ngạc nhiên hỏi.

-Những con chim én, chúng bay lượn ngang bầu trời.

-Mơ mộng.

Trúc cười.Ừ nhỉ, tại sao trong lúc mọi người ai để ý tới những con chim én và tiếng kêu êm đềm hạnh phúc của chúng mà chỉ có Trúc quan tâm tới?

-Em rất ghét loài chim này, vừa xấu, vừa không biết hát.

-Thế Phúc không nghe chúng đang hát là gì?

-Đó là chúng kêu chứ không hát.

-Kêu hay hát gì cũng vậy thôi, miễn nghe hay là được.

-Đâu phải kêu khác, còn hát khác. Vậy là chị chẳng hiểu tí gì về loài chim cả.

Dĩ nhiên cái cọ vói nhóc Phúc chuyện chim chóc, chuyện đế mèn, chuyện cà lai thia là Trúc thua thôi. Cho nên cô chỉ cười ngời im. Nhớ những hôm Phúc lén lấy khẩu súng Tiệp Khắc của ba đi ra ngoài phố bắn chim sẻ, không biết nó tập bắn bao giờ mà bắn giỏi ghê, đi một buổi mang về một xâu chim, lớp bị gãy cánh, lớp bị bể đầu, lớp bị gãy chân máu me tùm lum trong phát khiếp. Ấy vậy mà Phúc ta nhe răng cười, giờ xâu chim lên khoe với Trúc:

-Coi thành tích của nhà thiện xạ nè. Bắn như vậy mới gọi là bắn. Chiều nay em sẽ vặt lông làm cho ba một bữa chim sẻ rô ti ba lai rai.

-Xin mời nhà thiện xạ đi chỗ khác chơi, kẻ gian ác - Trúc thét lên.

Phúc ngạc nhiên:

-Em làm gì mà gian ác ?

-Bắn chim ,Trúc hét , bắn chim ngoài phố là chuyên gây mất an ninh trật tự ,bắn loài chim sẽ hiền lành dễ thương ,là mang tội với trời đất ,là một kẻ sát....nhơn,gian ác chứ còn gì nữa.

Phục xách xâu chim đi ra ,nhún nhún vai kiểu cách rồi lý sự. :

-Mấy con chim vô danh tiểu tốt này mà "bà" làm như trời sập tới nơi. Bây giờ nói chuyện mấy con chim én ,Trúc ko khỏi cười khi nhớ lại gương mặt tiu nghỉu của Phục khi bị Trúc hét inh ỏi và mắng như té nước" vào mặt.Tuy nhiên nếu nói chuyện chim "hót" hay "hét" thì Trúc đành chịu thua nhóc Phục

-Mùa này ra Vũng Tàu nghỉ mát mà thì ko còn gì hơn. Ba như nhìn thấy màu xanh nước biển của VT.

Ông Phán vừa lái xe vừa nói.Trúc cười :

-Nhưng ba đời nào đi chơi được.Ba gắn bóng mình với cái bệnh viện mùi Ê te ,đầy tiếng rên rĩ đó rồi.

-Chứ ba phải làm sao bây giờ,ai cũng phải làm việc.Ba lại là một bác sĩ....

-Lớn lên con cũng sẽ làm một bác sĩ_Phục la lên.

-Bác sĩ cái cù loi- Trúc đưa cùi chòì thúc vào hông Phục -Láu tấu như nhóc nữa chỉ có đi hát xiệc thôi.

-Hát xiếc cũng có lắm ng mê vậy chứ bộ.

Ông Phán cười khà khà khi có cô con gái và cậu con trai cãi nhau một cách tức cười.Đúng là trẻ con.Ông Phán đạp "ga" cho chiếc xe chồm tới.Buổi sáng vừa hé nắng qua các vòm cây

-Phải nhanh một tí ,ba còn phải quay về bệnh viện nữa...

oOo

Bãi biển nằm xoài dưới chân Trúc.Từ trên bờ đá cao Trúc nhún mình nhảy xuống cát.Thật là tuyệt ,những hạt cát mịn ồ tới ,như ôm lấy hai cổ chân xinh tròn,trắng muốt của Trúc.Không còn gì dễ chịu hơn khi ngâm mình trong cát ướt.Hình như chị huyền đã nói như

vậy, và bây giờ Trúc mới thực sự công nhận lời chị Huyền nói bừa nọ là đúng.

Nhưng rồi ko lẽ cứ đứng mãi ở đây,ngâm hai bàn chân mình trong cái ướt hoài như mấy con dã tràng ko muốn rời cái hang nhỏ xíu,xinh xắn của nó trong lòng cát ẩm ?Trúc cười khẽ,rút hai bàn chân thon nhỏ của mình bước đi một cách chậm chạp giống như con meo tam thể ở nhà trong những hôm trời nắng đẹp,muốn tới một góc sân nằm sưởi nắng.Sáng nay cũng là 1 buổi sáng đẹp của biển ,gió ko gian dũ mà hiền từ lướt qua trên đầu những ngọn sóng bạc,như để xua những ngon song ấy vào bãi cát,và những đợt sóng như co một sức co giãn mãnh liệt ,ngắm ngẫm. Cứ 1 đợt chạy vào mí cát thì lập tức ngay sau đó rút vội trở ra,hoà nhập vào cái màu xanh muôn thuở của biển mà có lần ba bảo là ba rất thích.Mấy hôm nhóc tì Phục đã cãi tay đôi voi Trúc về chuyện những con sóng ,nó bảo là những con song chơi trò keo co.Trúc cãi với nó là những con song theo luật tự nhiên,cãi cả buổi,Trúc mệt wá nên chịu thua Phục cho xong Ừ nhỉ,nhớ lại từ ngày ra Vũng Tàu đến giờ sao Trúc hay chịu thua Phục wá nhỉ ,mà dường như ra ngoài này nhóc tì Phục cũng làm tàng.cãi co với Trúc luôn.

Trúc rất thích ngắm cảnh biển buổi sáng ,do đó suốt 1 tuần lễ qua ,kể từ ngày ra đây ,sáng nào Trúc cũng dậy thật sớm ,ko phải đi tắm biển mà tranh thủ để đi ngắm biển trước thiên hạ.Trúc thích khi mình ra tới biển mà không có ai,như vậy mới thú vị,khi ấy cô có cảm tưởng biển hoàn toàn thuộc về mình ,Trúc "độc chiếm" biển ,tha hồ ngắm ,tha hồ tưởng tượng và tha hồ đầy trí tưởng tượng của mình ra khơi ,theo những cơn sóng.

Sáng nay cũng vậy ,Trúc thức dậy thật sớm ,lúc nhóc Phục và chị Huyền ngủ say như chết và cô đã lén đi ra biển 1 mình. Nhà của chú Hiền ở gần biển,chỉ cách khoảng nửa giờ đi bộ nên rất thuận tiện. Có lẽ Trúc là ng dạo biển sớm nhất th. phổ VT này và nêu" như

có ai bất ngờ trông thấy cái bóng Trúc đổ dài trên bãi cát chắc ng ta sẽ tưởng làm Trúc là 1 con nhỏ điên.Nhưng Trúc yên tâm vì trời chỉ mới vừa hé nắng ,làm sao co chuyen cai bóng cô đổ dài trên bãi cát ,ngoài mấy con sóng lớn sùi bọt trắng bò vào mí cát và những con dã tràng chạy lăn tăn về hang khi thay Trúc từ xa đi tới.

Trúc cũng rất thú vị với trò chơi đuổi bắt những con dã tràng.Những con vật nhỏ bé này chạy rất nhanh ,vừa thoát trông thấy chúng như 1 cái chấm màu nâu trên bãi cát ,lập tức chúng phóng vút đi như những mũi tên ,như những hòn đạn,chỉ kịp thấy 1 cái bóng xẹt ngang bãi cát rồi mất hút ở 1 cái hang nào đấy.Dã tràng chạy bằng những cái chân nhỏ xíu,mỏng manh,thế mà cả nhóc tì Phục và Trúc rượt theo ko kịp.

"Dã tràng xe cát Bien Dong

Nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì...."

ko biết Phục nghe ai bày, cứ mỗi lần tới cái hang dã tràng, nó vô bàn tay úp xuống miệng hang và đọc lên 2 câu đó như là thầy pháp đọc "thần chú ".Đến nỗi Trúc phải trêu cậu em bằng vài câu ví :

"thôi về nằm ngủ cho xong

Rình hoài mà chẳng nên công cán gì "

Sáng nay ro ràng Trúc là ng nổi bật trên bãi biển.Ngó suốt chiều ngang,chiều dọc ,bãi biển hầu như ko có bóng ng đi dạo chơi.đi tắm biển,chỉ ở phía sau kia ,chỗ bên thuyền chài mới có ng ,dĩ nhiên họ là những ng đánh cá vừa theo ghe về sau một chuyen ra khơi.

Những ngư dân này đang xả lưới và lựa cá.Từ chỗ này ,Trúc co thể nghe được mùi cá tanh lồng tróng gió đưa tới.Trúc cũng đã cảm thấy quen thuộc với mùi khó chịu này mà những ngày đầu tiên ra biển TRúc cảm thấy chóng mặt,buồn nôn. Sáng nay Trúc mặc 1 chiếc quần tây màu xanh sẫm,gần trùng lấp với màu nước biển áo pull màu vang chạnh , khoác hờ chiếc ao len màu trang sữa va cổ quần chiếc phụ la màu reu non,chan mang đôi dép Lào màu xanh

da trời. 17 tuổi, tóc Trúc thả dài chấm lưng tự nhiên. Bây giờ mái tóc đen óng mượt ấy được dịp bay tung trong gió, còn gương mặt Trúc bị khuất sau mái tóc. Không thể phủ nhận điều này: Trúc là 1 cô gái đẹp, nổi bật lên trên bãi biển VT những hôm đông ng, dù ràng vào nhưng ngay cuối tuần, ngày lễ, ở đây tập trung rất nhiều những cô gái đẹp từ thành phố khác tới. Trúc ko khỏi tự hào về điều này, và dù sáng nay trên bãi biển vắng ng, nhưng Trúc thấy "kiêu kiêu" làm sao. Đó là tâm lý chung của con gái, nhất là Trúc lại đang ở tuổi mới lớn.

Trúc chậm rãi bước về phía 1 chiếc thuyền đánh cá vừa chạy trở lên bãi cát. Đặc biệt chiếc thuyền đánh cá này có cái mũi ghềch cao lên, như muốn vươn thẳng cái sức mạnh tiềm năng của nó đã từng chiến thắng những đợt sóng từ ngoài khơi.

Ngày dưới mũi thuyền, trên bãi cát có một người đàn bà và 1 đứa con trai chừng 11 hoặc 12 tuổi đang há hoáy ngồi lựa cá. Mùi cá biển phả vào ko khí, nhưng Trúc lại thích ngắm những con cá biển tươi roi rọ. Chúng có những cặp mắt tròn xoe, có con mắt màu hổ phách, óng anh như 2 hạt cườm.

Thấy Trúc tần ngần trước mũi thuyền và ngắm những con cá biển. Ng đàn bà mặc bộ quần áo bà ba màu đen, đầu quấn chiếc khăn rằn đã cũ che gió cho tóc khỏi bung, ngược đôi mắt sâu, mệt mỏi nhìn Trúc và hỏi:

-Cô muốn mua cá nục tươi phải ko ?

-Dạ ko, cháu chỉ muốn ngắm những con cá thôi.

-Cá biển tanh lắm, cô phải đứng phía trên gió mới được.

Cậu con trai nãy giờ ngồi im ngó Trúc, bây giờ chột cười lớn, giọng nói liếng thoắng :

-A, con biết chị này rồi. Sáng nào chị cũng ra ngắm biển phải ko?

Ng mẹ rầy con :

-Thôi đừng nói xạo Ngoan, biết cái gì mà tía lia cái miệng ?

-Biết chứ mẹ,con biết nhiều chuyện lắm đấy.Ở trên bãi biển có cái gì mà qua mắt được con đâu-Chú bé tên Ngoan cãi lại.

-Xì,có gọi tài ba xao thì có. Ng mẹ cười.

Chú bé có cái tên rất la- Ngoan-nhưng là 1 cái tên rất mộc mạc ,dễ thương.Sáng sớm mới từ biển theo ghe về nên ng chú bé ướt như chuột lột.Tóc cậu bé dài phủ ớt ,đầu đội chiếc nón thủng lỗ chỗ những dấu tròn hình viên bi.

--chị ở trong SG ra nghỉ mát phải hông ?

Trúc gật đầu cười. Cậu bé vénh mặt nói với mẹ:

_Thấy chưa mẹ,đã bảo chuyện gì con cũng biết hết mà.

-Lại xạo nữa rồi.Thôi lo lựa cá cho mau để còn mang ra chợ bán.Trễ buổi chợ ,ông già mày cạo mày bằng búa đó

-Ông hăm vậy chứ đời nào ông đánh con,đừng nói gì tới cạo đầu.

Ngoan khoái chí ngời cười,hàm răng chú trắng bóng ,đôi mắt to đen,hàng lông mi dài và cong như lông mi con gái.

-Nè ,em đang điều tra "theo dõi" chị đấy.Có 1 anh đã giao nhiệm vụ quan trọng này cho em ,nhưng em phải đảm bảo bí mật tuyệt đối

-Lại xạo nữa,bí mật gì mà nói rùm beng- Ng mẹ trợn mắt nạt con

-Con chỉ nói cho mẹ nghe chứ bộ

-Còn chị thì sao -Trúc cười hỏi

-Chị là đối tượng đang bị "theo dõi". nhưng mà nói cho chị nghe cũng ko ăn nhằm gì.

Trúc cười :

-Ai giao cho em nhiệm vụ quan trọng,theo dõi ,điều tra chị vậy ?

Trúc cố ý nhấn mạnh mấy chữ mà chú bé Ngoan vừa nói với vẻ quan trọng thật là buồn cười.

-Ai thì rồi chi sẽ biết,em ko nói đâu.Nhưng ko phải là công an,chị đừng sợ quá mà phát sốt phát rét lên rồi lâm bệnh.Ng đẹp như chị mà bệnh thì.....buồn lắm đấy.

Trúc lắc đầu :

-Chị chẳng sợ bệnh

-Vay là chị ngon nhất xứ rồi.Em thì sợ bệnh muốn chết ,vì bệnh sẽ ko theo được ông già đi biển.Mà như vậy thì chết con sướng hơn.

-Mai một chị về SG rồi,em có theo dõi điều tra gì thì lam nhanh lên nhé.

-Ừa,sao chị về chi sớm vậy ?

-Hết hè thì về đi học chứ sao.

-Còn lâu mới hết hè.

-Chị về đi học....thể dục nhịp điệu

-Cái môn đó là môn gì ma em nghe lạ quá ?-Chú bé tròn mắt về ngạc nhiên hỏi

Trúc cười liền thoáng :

-Học môn này vui lắm,vừa tăng cường sức khoẻ ,vừa có thân hình cân đối ,dẹp đẽ,cử chỉ dịu dàng.Đó là môn thể thao tập theo điệu nhạc

-Lạ wá ta,bây giờ em mới biết đấy. Môn học đó ,con trai như em học được ko ?

-Được thôi.Bộ ở VT chưa có môn này sao ?

-Em đi biển hoài có ở nhà thường đâu mà biết. Chú bé nói với về mặt ìu xiu,buồn bã.

-Này Ngoan,chị cho em cái này.

Trúc móc từ túi quần tây ra mấy viên kẹo chocolat dúi vào tay chú bé.Ngoan cầm lấy,ngắm những viên kẹo màu nâu gói trong làn giấy bóng nhiều màu sắc sỡ rồi cười nói :

-Chị cho em thie em lấy ,nhưng em chẳng thích kéo đau vì em đã lớn rồi chứ bộ

-Em bao nhiêu tuổi ?

-12

-Nhỏ hơn em của chị 1 tuổi.Như vậy chưa phải là lớn đâu chú bé -
Trúc cười.

-Bao nhiêu tuổi mới gọi là ng lớn ?

-Con gái 17,con trai 18.

-Tại sao có chuyện con gái con trai vào đây. Và tại sao con gái chỉ có 17t thôi ,còn con trai 18 ?

Ng mẹ xen vào câu chuyện :

-Thông thường ,ng ta nói 18 là tuổi thành niên.

-Bộ có tuổi đặc biệt dành cho con gái nữa sao me ?

-Mẹ ko biết.Nhưng 17 ,18 cũng suýt soát nhau thôi.

-Ngoan biết tại sao con gái 17t đã gọi là ng lớn chưa ?-Trúc cười hỏi.

chưa.

-tại vì có câu : con gái 17 bẻ gãy sừng trâu. con trai 18 chưa chắc bẻ nổi.Do đó con gái 17t là ng lớn rồi.

-Nói vậy ,con gái 17t bẻ gãy sừng trâu phải gọi là....ng khổng lồ chứ?

Ngoan cười khúc khích với vẻ khoái trá.Trúc hơi ngượng vì bị chú bé móc lọ Cô xoay chuyện tìm cách hỏi :

-Ngoan có đi học ko ?

-Ở đời ai mà ko học ,chị.

Trúc hơi sùng trong bụng ,câu trả lời của Ngoan có vẻ "lý sự" giống y hệt như PHục Trúc hỏi tiếp :

-Học lớp mấy rồi ?

-Đó chị đoán ra đó.

-Lớp 7

-ko trúng rồi

- lớp 6.

-cũng ko trúng nữa

-chị chịu thua.

-em học lớp 6 rưỡi

-lớp gì mà lạ vậy ?

Ngoan cười giòn :

-Em đã học xong lớp 6,năm nay chuẩn bị vào lớp bảy,như vậy ko phải là lop 6,5 sao ?

Câu trả lời Ngoan hơi ngang,nhưng quả thật chú bé thông minh ,làm cho Trúc bị bất ngờ.

Ng mẹ lại hỏi con :

-Lựa cá nhanh lên Ngoan. Người mẹ vừa hỏi con vừa cầm cúi lựa đồng cá

-Thôi chào Ngoan nhé.

-Ừa chi....về hả ?

-Trời nắng lên rồi.Biển cũng hết đẹp và có nhiều ng tắm biển nên chị đi về.

-Mai chị có ra đây chơi nữa kô ?

-Chắc lại ra nữa thôi.cho đến khi nào chị về SG.

-Em sẽ để dành những viên kẹo của chị ,khi nào ra khơi ,lên đênh trên biển em mới ăn.

Trúc chào ng đàn bà và quay lưng đi. Trúc đi ngược lên bãi ,trên bãi giờ này đã có nhiều người đi tắm sớm.Trúc vượt qua 1 đám đồng nam nữ và trẻ con vừa từ trên bãi cát ào xuống. Họ mặc đồ tắm và có lẽ là vừa từ thành phố ra đến. Một vài thanh niên trong bọn ngó Trúc ,cô ngượng nghịu bước nhanh qua những cây dù họ căng ra làm chỗ nghỉ. 1 thanh niên khoẻ mạnh, mặc đồ tắm nằm trên ghế xích đu chợt ngó sững Trúc rồi bật kêu lên :

-Cô bé,cô bé.....

Trúc nghe,nhưng ko dừng lại,anh thanh niên chạy vội theo và bằng một cái nhảy như con sơn dương,anh ta đứng chắn trước mặt Trúc.

-Cô bé không nhận ra ng quen sao ? -Anh thanh niên cười hỏi.

Trúc ngó anh ta. Hình như Trúc đã gặp anh thanh niên này ở đâu rồi.Cái nụ cười ,ánh mắt đó hình như.....

-Đâu cô bé cứ thử nhớ kỹ lại xem chúng ta đã gặp nhau ở đâu ?

Chịu thôi ,bất chợt Trúc ko tài nào nhớ nổi ,nhưng chắc chắn 1 điều anh thanh niên này mình đã từng gặp 1 vài lần rồi.

-Cô bé ko nhớ anh ,nhưng anh thì nhớ cô bé. Nhớ cả tên nữa.Trúc ,phải ko,còn nếu gọi cho đầy đủ thì là Thuỷ Trúc.

-Xin lỗi ,anh là.....

-Bách ,bạn của Nghiêm ,có lần đã tới nhà chơi với chị Huyền. Nhớ chưa ?

-Bây giờ thì nhớ ra rồi

Trúc ngượng ngịu đáp,Bách tự nhiên hỏi :

-Trúc ra đây hồi nào,sao lại đi co 1 mình ?

-Em ra đây với gia đình....ko phải có 1 mình.

-Ko là 1 mình chứ là cái gì - Bách cười -Đàn ông đi biển có đôi. đàn bà đi biển mồ côi 1 mình.Trúc đã nghe nói như vậy bao giờ chưa.

Đàn bà mà đi biển mồ côi bao giờ cung thật tội nghiệp

-Anh Bách ra đây chơi với bạn bè à ?

-Đúng vậy ,ko ai đi biển 1 mình như cô bé đâu.

-Tại em thích vậy

-Ra đây Trúc ở đâu ?

-Dạ ,em ở nhà ông chú.

-Sao ko ở khách sạn ?

-Có nhà ko ở lại ở khách sạn,anh Bách hỏi kỳ ?

-Ko kỳ đâu.Nhưng thôi,địa chỉ nhà ông chú ở đâu Trúc cho anh biết ,anh sẽ ghé chơi.

Trúc thối thác, tìm cách nói dối.

-Ko nhớ số nhà. Ông chú cũng nghiêm lắm ,anh Bách tới chơi ko được đâu.

-Tới chơi chứ có làm gì đâu mà ko được

-Thôi chào anh Bách nhé.

-Muốn gặp TRúc thì gặp ở đâu được ?-Bách cố ý đi theo và hỏi.

-Mai một em về SG rồi,có gì anh Bách tới nhà.

Và Trúc bỏ đi thẳng. Hình như Bích ngẩn ngơ ngó theo Trúc 1 khoảng xa mới quay lại chỗ bạn bè của anh ta. Lên khỏi bãi cát, Trúc vẫn còn hồi hộp vì cuộc gặp gỡ bất ngờ vừa rồi. Cái anh chàng Bách sao dạn dĩ và bạo phổi wá nhỉ, mà phải đâu anh ta là bạn của Trúc? Nhớ có lần Bách theo anh Nghiêm, bạn của chị Huyền tới nhà chơi, Trúc làm nhiệm vụ bưng nước ra mời khách, Bách ngớ sững Trúc rồi yêu cầu chị Huyền cho Trúc ngồi nói chuyện cho vui. Trong ánh mắt của anh ta có 1 cái gì đó làm cho Trúc ngỡ ngàng, hốt hoảng. Đôi mắt ấy nói lên điều gì và anh ta nghĩ ngợi ra sao khi nhìn mình? Hồi đó Trúc đã thường hỏi như vậy, và hôm nay tình cờ gặp lại Bách trên bãi biển anh ta cũng nhìn Trúc như vậy, vẫn cái nhìn sững sốt, ánh mắt như xoáy vào mắt mình, và anh ta đã nghĩ điều gì?

Trúc dừng lại, ngồi xuống nột tảng đá và rút dép ra phủi cát ở 2 bàn chân. Ở đây nhìn biển 1 màu xanh thẳm, những cơn sóng từ ngoài khơi đổ vào, sủi bọt trắng xóa trên bãi cát. Nhấp nhô tí ngoài khơi 1 vài chánh buồm. Tiếng sóng ầm ào, dội tới, 1 điệp khúc muôn thuở của biển cả. Trúc cởi chiếc áo len cầm tay và đi dài theo đường, qua những quán ăn trên bãi biển để về nhà chú Hiến.

-Cô bé ko chạy trốn được đâu -Từ trong quán giải khát bất ngờ Bách xông ra chắn trước mặt Trúc cười - đoán cô bé đi về hướng này, quả nhiên đúng. Thôi vào đây uống nước với anh rồi về, Trúc!

-Anh này làm ng ta hết hồn -Trúc nhăn mặt

-Gì ma hết hồn? Và đừng có nhăn mặt kiểu đó.

-Em phải về thôi, ko thể uống nước được đâu.

-Làm gì hấp vậy cô bé.

-Em phải về, ko thôi chị Huyền đợi ở nhà.

-10 phút thôi, có gì ma cuống lên vậy.?

Biết từ chối cũng ko được, cuối cùng Trúc miễn cưỡng theo Bách vào quán giải khát. Bách chọn chiếc bàn trong góc tách biệt hẳn với

đám đông ồn ào ,nhưng có thể nhìn thẳng ra biển.Bách hút thuốc và hỏi :

-Trúc uống cái gì đây ?

-Anh gọi cho em dùa.

-Anh uống bia nhé ? -Bách lịch sự và kiêu cách hỏi.

-tuỳ anh.

Ng phục vụ mang ra chia bia và ly nước dùa.Bách lịch sự cầm chiếc muỗng cà phê quậy đường cho tan đều trong ly nước dùa của Trúc.

-Được rồi đó,Trúc uống thử xem.

Trúc uống 1 ngụm nước dùa.BÁCH cười ,rồi bưng ly bia lên uống 1 hợi

-Bộ sợ anh bỏ thuốc mê vào ly nước dùa sao mà dè dặt thế ?

-Đâu có

-Chừng nào Trúc về SG ?

-Sắp về ,nhưng chưa rõ ngày nào.

-Sao vậy ?

-Vì còn tuỳ thuộc vào chị Huyền -Trúc cười.

-Bà Huyền với ông Nghiêm dạo này ra sao ?

-Anh Nghiêm vẫn tới chơi luôn.Họ vẫn bình thường vậy thôi.

-Sắp làm đám cưới phải ko ?

-Hình như vậy ,em đã nghe ba mẹ bàn tính rồi

-Còn Trúc ,bao giờ ?- Bách nheo mắt hỏi.

-Trời ơi ,em còn nhỏ xíu ,còn đi học mà anh..

-Con gái lớn mau lắm.VÀ chuyện đi học với chuyện lấy chồng đâu có liên quan gì với nhau.Nhiều cô còn đi học vẫn lấy chồng như thường. Hoặc lấy chồng rồi nghỉ học ở nhà làm mẹ.

-Em khác ,em phải học xong đại học đã.

-Coi chừng...lực bất tòng tâm đấy

-Anh nói như vậy nghĩa là gì ?

-Trúc tìm hiểu lấy chứ ai đi giải thích -Bách cười giòn và ngửa cổ

uống 1 hơi bia.

-Bao giờ anh Bách về ?

-Chiều nay

-Bạn gái của anh đâu rồi ?

Bách hơi sượng khi Trúc hỏi như vậy ,nhưng anh ta làm tính rít 1 hơi thuốc đáp :

-Đang tắm biển

-Anh rủ em uống nước ,ngồi cùng bàn như vậy, không sợ chị ấy..... ghen sao ?

-mắc mớ gì ma ghen.

-Thôi,em ko dám đâu,phụ nữ là chúa ghen ầu.Mà anh Bách cũng ầu nữa ,em sợ bị tát acid oan lắm.

-Làm gì có chuyện đó

-Nói đùa thế thôi ,nhưng anh Bách phải lưu ý.Phụ nữ có những điều bất ngờ lắm.Em có 1 bà chị bà còn suýt bị tát acid vì bị hiểu lầm.

-Thôi ko nói chuyện này nữa~.Nghe ghê quá.

-Sao độ này ít thấy anh đi với anh Nghiêm tới nhà chơi ?

-Ng ta sắp cưới vợ rồi ,còn mình thì lang thang ,đi chơi thêm tủi thân

-Xì, anh Bách mà lang thang ,lần nào gặp anh em cũng thấy anh đi với 1 cô xinh xắn ,vậy mà than hoài.

-Ngó vậy chứ kô phải vậy

-Anh dính chính với em để làm gì mà phải cuống lên như vậy ?

Trúc háy mắt trêu Bách làm anh ta hơi ngượng

-Trúc ác lắm - Bách buột miệng nói

-em làm gì mà anh gọi là "ác"

Bách ném mẩu thuốc và châm thêm 1 điếu nữa. Cử chỉ của anh ta hơi bối rối khiến Trúc phì cười. 1 thời gian ngắn kô gặp lại Bách, anh ta vẫn đối xử với Trúc thật tự nhiên như giữa Trúc và anh ta đã khá thân thiết.Còn Trúc thoát đầu kô nhận ra ng bạn trai của chị mình, vả lại Bách cũng chẳng để lại ấn tượng gì trong những lần tới

nhà cùng với anh Nghiêm. Giờ đây ngồi trước mặt Bách , Trúc thấy Bách vẫn ko khác gì mấy , có chăng dạo này anh chàng ăn mặc có vẻ mô-đen hơn , quần áo kiểu "Việt kiều hồi hương " , rộng thùng thình giống như ông già.

-Sao Trúc cứ nhìn anh cười hoài.

-Tại vì thấy anh lạ

-Lạ là sao ?

-Lúc này anh mô- đên qua ghen

-Ng ta sao mình vậy, ko theo mô-đen ng ta cho mình lạc hậu. Nhất là mấy cô gái trẻ như Trúc chẳng hạn.

-Bao giờ anh Bách cưới vợ ?

Câu hỏi bất ngờ của Trúc làm Bách lúng túng ,anh ta ngượng ngập trong mấy giây mới trả lời :

-Điều này khó nói

-Anh bay bướm quá trời, sợ lấy vợ rồi bị ràng buộc phải kô ?

-Có lẽ vậy

Bách cũng là 1 kỹ sư xây dựng như anh Nghiêm ,hình như chị Huyền đã có lần nói với Trúc như vậy.Nhưng giờ đây ngồi trước mặt Bách ,cô thấy anh ta chẳng có vẻ gì là 1 kỹ sư cả,Bách như 1 thanh niên con nhà giàu ,sống dư dả, ăn chơi thoải mái kô bận tâm vì sinh kế. Những anh thanh niên như vậy mình phải cảnh giác.Trúc nghĩ thầm và cô lại mỉm cười.

-Thôi xin phép anh Bách nhé ,em phải về vì muộn quá rồi.

-ô kìa ,ngồi chơi 1 chút nữa cô bé

Trúc đứng lên nói :

-Ko được đâu ,em đã có hẹn với chị Huyền là phải về sớm.Anh đừng đưa Trúc mất công.

Không đợi cho Bách kịp phản ứng ,Trúc chào anh ta và đi ra cửa.Cô băng nhanh qua đường và theo ngõ tắt về nhà chú Hiền.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 2

Vừa len hết con dốc đầy sỏi vụn ,Trúc dừng lại thở và lắng nghe tiếng sóng biển vọng tới.Hình như tiếng sóng ngân vào trong gió ,vang xa, âm thanh rì rào đi suốt 1 khoảng không gian cao rộng.Trúc ngồi trên đầu dốc hất tung mái tóc cho bay theo gió và đưa tay ngắt mấy" bông hoa vang nhỏ xíu nằm ẩn trong cỏ.Trúc không biết đây là loại hoa gì ,đưa lên mũi ngửi ko nghe hương thơm ,nhưng quả thật những bông hoa đẹp ,và nhỏ nhắn dễ thương.

-Mệt không "em" chờ cho về

Phục đạp chiếc xe nhỏ tới sau lưng Trúc từ lúc nào cô không hay ,chỉ khi nó lên tiếng ,Trúc mới quay lại.

-Chiếc xe nhỏ xíu mà chờ gì.

-Chị cứ lên ngồi ,bảo đảm chờ thoải mái ,nhẹ nhàng.

-Kỳ

-Còn hơn là đi bộ mỗi chân

-Cũng gần tới nhà nhóc ơi ,đừng co dọ.

-Ai dọa chị làm gì.Thôi "good bye" nhé ,chịu khó về sau vậy ,hỡ bà chị khó tính.

Phục cười dài rồi đạp xe đi thẳng.Trúc cầm những cánh hoa trong tay đi lững thững theo con dốc đầy hoa dại Nhà của chú Hiền nằm cuối con dốc ,trong 1 vườn cây ăn trái ,phần lớn trồng toàn nhãn ,thanh long,sa bô chê. Ngôi nhà khá rộng , chia làm nhiều phòng và

phải nói là nhà của chú Hiền tuy ở xa thành phố nhưng lại là 1 ngôi nhà đẹp ,lý tưởng. Đây là 1 ngôi biệt thự kiến trúc theo lối" Mỹ ,đầy đủ tiện nghi ,nó nằm trên khoảng đồi mà có lẽ trước là rừng nguyên sinh bị tàn phá ,chỉ còn sót lại vài mươi cây cổ thụ,còn lại là những loài cây mới trồng ,trong đó có hàng thụ dương ,suốt ngày ngân nga trong gió biển thổi tới.Ngôi biệt thự màu trắng ,nổi bật lên trên nền trời ,suốt ngày vắng vẻ vì ngoài ba chị em Trúc ra ,chỉ còn vợ chồng chú Hiền và Trường ,đứa con trai duy nhất của vợ chồng chú Hiền.Trúc và Huyền ở 1 phòng ,Phục riêng 1 phòng tầng trệt.Vợ chồng chú Hiền 1 phòng tầng trên ,phòng của Trường ở phía sau phòng chú Hiền có 1 lối đi riêng từ bên hông nhà.Chú Hiền thường ở cơ quan có khi ở cả ngày ,buổi tối nhiều khi tiệc tùng đến khuya mới về. Thím Loan cũng làm việc cơ quan ,Trường đi vắng suốt ngày cho nên ngôi nhà gần như chỉ có ba chị em Trúc.Tối hôm qua hình như Trường về nhà rất khuya có lẽ cậu ta say khướt như mọi đêm cho nên sáng ngủ dậy muộn

Khi Trúc về tới ,thấy Trường đang tập thể dục trong sân ,còn chị Huyền và Phục đang đánh võ cầu ,Trúc tới ngồi trên bậc thềm.Trường ngừng tập hỏi :

-Chị Trúc mới đi biển về à ?

Trúc gật đầu ,ngó Trường :

-Đêm qua Trường say phải ko ?

-Đụng 1 trận lớn chị a ,mình em cả 10 chai.Mấy thằng bạn ngã liệt địa

-Sao Trường cứ say hoài vậy ?

-Chứ chị nghĩ làm cái gì bây giờ ,ở nhà học không vô ,ra đường gặp bạn bè.Mình ko xin nó cho mình là nhất gan ,con nhà goàu mà không dám chịu chơi.

Tuy Trúc nhỏ tuổi hơn Trường,nhưng vai lớn nên Trường phải kêu bằng chị.Nhiều lúc Trúc cũng ngượng ,nên thỉnh thoảng Trúc nói

trống không :

-Bạn bè gì ,ông nào ông nấy thấy râu. Còn thanh niên mà bày đặt để râu như tướng cướp.

-Bộ chị không nghe nguòi ta nói sao ?

-Nói gì ?

Trường cười giòn :

-Để râu không phải mình già...

Chị Huyền đang đánh vũ cầu ,nghe chưa hết đã hét lên :

-Thôi tốp cái miệng lại ngay,đồ quý ,đừng có bà láp.

-Người ta nói thiệt chứ đâu có nói bà láp

Trúc ko hiểu tại sao chị Huyền lại ngắt ngang ,không cho Trường nói tiếp Nhưng thấy thái độ của Trường ,Trúc biết đó là 1 câu nói không đứng đắn.Trúc nhăn mặt :

-Đã nhậu nhẹt say sưa, còn bày đặt nói ba láp nữa.Trường thấy mà ghê.

-Chỉ có chị là chê em thôi chứ nhiều cô khen em lắm đấy.Cho bà chị hay ,ở cái xứ VT này em là 1 "ngôi sao" đấy nhé.

-Ngôi sao xẹt thì có.

-Hôm nào em mời chị Trúc nhập băng với em, bảo đảm vui chơi thoải thích.

-Thôi cảm ơn,chắc chắn là chị không dám ở trong băng "tướng cướp " của Trường đâu. Bộ Trường bớt đi chơi 1 chút không được sao ?

-Con người ta sinh ra là để vui chơi, em thực hiện đúng điều cầu nguyện của mẹ em chứ bộ.Mẹ em đã chẳng cầu nguyện : "Mong cho con trai tôi ham ăn ,chóng lớn ,vui chơi " đó sao?

-Thôi cậu ấm ơi đừng có nguy biện.Cứ cái đà rong chơi kiểu này Trường sẽ chẳng học hành gì được đâu.

-Học sơ sơ được rồi ,em ghét con mọt sách lắm. Người thông minh không nên học nhiều.

-Nói chuyện với Trường thiệt là chán.

-Hôm nay mình đi Thich ca Phật đài chơi ,bảo đảm chị sẽ không chán.

Chị Huyền nghe thế thôi đánh vũ cầu ,tới ngồi xuống bạc thêm hỏi Trường :

-Đi với ai ?

-Mấy chị em mình đi thôi ,em lái xe đưa đi thích kô ?

-Dĩ nhiên là thích ,từ hôm ra đây tới nay chị chưa hề tới đó -Chị Huyền cười -nhưng em học lái xe bao giờ mà dám lái ,đừng ầu nghe ông tướng ?

-Chị khỏi lo.Không học lái ,mà biết lái mới là ngon chứ.Em lấy xe ông già lái đi chơi hoài ,ra đường trường em "vẽ" cũng đẹp mắt lắm đấy.

Bao giờ đi ?- Nhóc Phục cũng ném vọt xăn xái hỏi.

-Phục ở nhà -Trúc đáp

-Vô duyên ,2 bà đi chơi bắt người ta ở nhà ,ngu sao chịu ?

-Đây là lệnh - Trúc cười

-Không nghe.

-Phục đi theo ,nhưng ko được giờ trò "lý sự " chị mới cho đi.

-Em chỉ lý sự khi nào cần lý sự thôi -Phục chống chế.

-Khổ nổi ,lúc nào Phục cũng "lý sự" được hết ,thế mới phiền.

-Thôi,nói vậy chứ cho P đi luôn.Bao giờ đi Trường ?-Chị Huyền hỏi.

-Tuỳ.

-Đi sớm thích hơn ,hay là mình chuẩn bị đi ngay nhé.

-Đã bảo tùy 2 bà chị thôi,Trường này bao giờ cũng chấp hành ý kiến.

-Xạo.....

-Chưa chi đã gán người ta tiếng xạo.Rồi chị sẽ thấy ,có được 1 thằng em như Trường này kô phải dễ đâu - Trường cười khúc khích ,vẻ đắc ý.

Khoảng 20 phút sau ,Trúc ngồi bên cạnh Trường ở băng trước ,chị Huyền va Phục ngồi băng sau.Chiếc TOYOTA gắn máy lạnh màu rêu non nhẹ nhàng lướt trên con đường đôi xuống phố biển.Trường vừa lái xe ,vừa háy mắt Trúc :

-Lái xe như vậy được chứ ,bà chị thân yêu

-Được ,nhưng phải cẩn thận -Trúc đáp.

-Một câu dặn dò hơi thừa

-Không thừa đâu ông tướng ơi -Chị Huyền đập vào vai Trường nói -
Cậu nên nhớ là đang chở trên xe 2 người đang rất yêu đời.

-Bộ em lọt sổ sao ? -Phục thắc mắc.

-Em tuy là người thứ 3 ,nhưng còn nhỏ ,không tính

-Sao lại không tính ?

-Còn nhỏ ,chưa xứng đáng được tính chứ sao -Trúc cười.

-Ở đời ,không nên phân biệt như vậy ,còn nhỏ ,nhưng em cũng là một con người ,một nhân vật chứ bộ.

-Rồi ,bắt đầu lý sự nữa - Chị Huyền háy mắt cười giòn.

-Không lý sự để chị Trúc bắt nạt hoài sao.

-Bây giờ đi đâu trước tiên đây - Trường lớn tiếng hỏi.

-Ra chợ ăn sáng -Chị Huyền nói

-Nghe thiệt là.....Khoẻ cái bụng -Phục cười lỏn lển, khoái chí.

-Sáng nào cũng ăn ,lau lâu nhịn một bữa đi -Trúc nói.

-Thôi chắc là phải ăn sáng ,hồi hôm xin quá về em ngủ luôn có ăn uống gì đâu.Bây giờ đói bụng ,nhất là sau khi tập thể thao.

-Hoan hô "ông " Trường.

Phục nhỏ tuổi hơn Trường ,nhưng vai lớn ,kêu Trường bằng anh thì ngược ,nhưng ko lẽ lại kêu tên trống không ,hoặc lên mặt gọi "em" xưng "anh" thì khó quá ,cuối cùng Phục bèn gọi Trường bằng " ông" ai muốn hiểu thế nào cũng được. "Ông" vừa em út ,vừa bạn bè ,vừa người lớn hơn mình.Trúc cũng thấy vai trò của Phục thật khó xử ,nên gạt gù ra vẻ tán đồng ý kiến của Phục.

-Nhưng phải chọn quán nào đừng có ồn ào quá ,O8/ ngoài này hình
` như người ta thiên sự ồn ào.

-Thành phố biển mà chị. Biển vốn đã ồn ào rồi.Trường đáp.

-Biển là sự trầm lặng chứ -Trúc cãi - Thành phố biển lẽ ra phải êm
đềm.

Nói xong Trường nhấn ga cho chiếc xe chồm lên và lướt như bay
trên đường hướng về trung tâm thành phố.Trúc hét lên khi Trường
vừa quẹo cua :

-Từ từ thôi ,đừng chạy ẩu quá.

-Chị cứ yên tâm ,em lái xe an toàn trên xa lộ

-An toàn cái con khỉ ,làm người ta đứng tim từng phút từng giây. -

Chị Huyền vừa thở gấp vừa nói.

-Không bằng lái mà còn chạy ẩu ,chậm lại đi ông tướng ơi.

-Lên xe mà chạy chậm là dở -Trường cười.

-Chị bị đau tim mà...

Trúc nói gần như năn nỉ.Trường cười cười :

-Thà chị nói như vậy còn có lý.

Chiếc TOYOTA màu rêu non từ từ chạy chậm lại với tốc độ bình
thường.Trúc cũng lấy lại được bình tĩnh ,cô nhìn Trường và ngạc
nhiên thấy cậu ta vẫn tỉnh bơ như không có việc gì xảy ra.Phải
công nhận Trường lái xe rất tự tin ,và có lẽ Trường ko nói dối ,cậu
ta lái xa nhiều lần và chắc chắn ko phải ở tốc độ như thế này.

-Trường lấy xe lái đi chơi ko sợ chú Hiền la sao -Chị Huyền hỏi.

-Không bao giờ.

-Sao thế ?

-Vì em lớn rồi.

-Nhưng xe của chú ấy chứ bộ.

-Xe này ổng ít đi lắm ,để ở nhà thường xuyên và gần như là cho bà
già muốn đi đâu thì đi.Có em lấy xe chở mấy thằng bạn đi Long Hải
chơi mấy ngày liền ,có sao đâu. Còn hôm này dĩ nhiên là chẳng có

vấn đề gì khiến chị lo, trước khi đi làm ba em đã dặn kỹ phải đưa 2 bà chị đi chơi.

-Lỡ gặp cảnh sát giao thông phạt thì sao ?

Trường cười giòn ,nói lớn :

-Em quen hết trơn ,chị đừng lo.

-Quỷ thật

Xe đã vào thành phố ,Trúc ngồi nhìn ra 2 bên đường và chợt nhận ra khung cảnh khác biệt. với Sài Gòn.Ở đây thành phố không có nhiều cây ,hầu hết những dãy nhà hai bên đường đều có lối kiến trúc theo kiểu Mỹ ,phố xá sá sầm uất ,những con đường rộng thênh thang ,gió biển thổi vào cuốn những cái lá chết bay trong nắng. Hiếm hoi ở một góc đường ,Trúc bàng hoàng nhận ra cái màu đỏ của tàn phượng già như xoè lửa trong khoảng trời xanh.Chỉ khi ấy Trúc mới thực sự nhớ mùa hè ,còn không khí ở trong thành phố thì thuộc vào 1 thời tiết khác ,băng lãng như chớm vào đầu thu.

-Đẹp quá -Chị Huyền nói

-Cái gì đẹp ? -Trường quay lại hỏi

-Phố xá đẹp ,khung cảnh đẹp.

-Cây phượng ở góc đường vừa rồi đẹp hơn hết - Trúc cười.

Trường cho xe tấp vào lề ,đậu trước cửa quán ăn. Đó là 1 quán bán cơm tấm đặc biệt của VT. Giờ này quán đông khách nhưng không ồn ào.Phục khịt khịt mũi trước mùi thịt nướng bay ra thơm phức. Nó cười hỏi Trường :

-Ông Trường ơi ,ở đây người ta nướng thịt làm sao thơm ác ôn thiên địa vậy ?

-Làm sao mà biết được.

-Thế mà ông cũng khoe là "thổ địa " xứ VT. Không biết" mình phải tìm hiểu chứ ?

-Được rồi "ông" vào trong đó ăn đi và tìm hiểu

-Ông mà vào Sài.Gòn ,tôi sẽ dẫn ông đi ăn cơm " Bà cả đọi ".

Ngon, rẻ ,bổ....

Trúc thấy cần thiết phải tốp bớt miệng nhóc Phục lại kéo nó ba hoa trước đám đông đến phát ngượng mặt. Do đó ,Trúc thụi nhẹ vào lưng Phục một cái gằm gừ :

-Tốp bớt lại ông tướng.

Trường đưa ba chị em Trúc vào tìm bàn ngồi.Đặc biệt quán ăn này kê toàn những cái bàn thấp , bàn kê cá ngoài sân nhà dưới góc nhẵn.Chủ quán là một người đàn bà phục phịch ,nhưng mấy cô con gái thon thả ,xinh đẹp. có lẽ Trường rất thân với gia đình chủ quán ,nên khi vừa ngồi xuống ,một cô gái tiến lại cười với Trường và liếng thoảng hỏi :

-Lâu quá ko thấy anh Trường ghé đây chơi.

-Ghé đây ăn chớ có gì đâu mà chơi.

-Bộ phải ăn uống mới ghé sao ,mà em nhắc anh hoài.

-Thôi ,cho cái gì ăn đi bé -Trường ngược mắt nhìn cô gái và nói :

-Anh và các chị ăn gì ?

-Bốn đĩa sườn hai miếng thịt - Trường nói.

-Thôi ,chị Trúc không ăn thịt đâu.Bì được rồi.

-Ăn thịt sợ mập hay so mà cứ dữ vậy chị Trúc / -Trường cười -Chị phải ăn cho mập thêm vài ký lô nữa để mấy anh con trai VT nhảy xuống biển? tự tử hết chơi.

-Sai lại tự tử ? -Trúc hỏi

-Họ thất tình thì tự tử chứ sao.

-Trường thật vô duyên.

Cô gái mang bốn đĩa cơm theo yêu cầu của từng người.Trường có vẻ đói nên ăn 1 lúc 2 đĩa cơm đầy. Phải công nhận là chủ quán này nấu cơm tấm ngon tuyệt ,bình thường Trúc ít khi ăn cơm tấm và hình như cái món cô ngán nhất là ăn cơm tấm buổi sáng. Lúc này Trúc định đòi T dẫn đi ăn phở nhưng nghĩ sao Trúc lại thôi.

-Cơm tấm ở đây quả là ngon Trúc thấy sao ? Chị Huyền ngậm cây

tắm trong miệng hỏi Trúc.

Trúc gạt đầu. Trường được có dịp tán dương thêm :

-Ăn cơm tắm đây rồi sẽ không thích ăn cơm tắm ở đâu nữa hết. Nhưng đó không phải là chuyện đặc biệt ,điều đáng nói là ba chị em con gái bà chủ quán.

-Cả ba cô đều xinh xắn hết chứ gì ? -Chị Huyền háy mắt trêu Trường.

-Xinh xắn là chuyện tức nhiên. Cả ba cô đều học giỏi và nhất là nhảy đẹp hết cỡ. Ở VT ,Ba chị em con bà chủ quán nổi tiếng lắm đấy.

-Có trong " băng" của Trường không?

-Không

-Sao lạ vậy ? -Trúc ngạc nhiên hỏi ?.

-Vì Trường không thích họ vào "băng".

-Thôi ông tướng ơi ,không thích hay là "không dám". Vì "băng" của Trường không vừa gì ,gồm toàn những tay "tướng cướp " dữ tợn lắm ,phải không ?

Bị Chị Huyền nói đúng "táy". Trường đỏ mặt và khúc khúc cười.

-Tôi không tin điều "ông" Trường vừa nói đâu -Phục bất ngờ lên tiếng.

-Sao lại không tin ? -Trúc hỏi

-Vì người học giỏi không bao giờ phung phí thì giờ vào những chuyện tầm phào. Ba cô gái nếu nhảy giỏi thì dứt khoát không bao giờ học giỏi.

Trường cười phá lên :

-Ông anh... nhỏ bé của tôi ơi ,ông lý sự nghe không ổn chút nào. Người ta học giỏi là một chuyện, còn đi chơi, du hí là một chuyện khác.

-Trong lớp tôi đưa nào ham chơi là học dở. Vậy thôi.

Trúc thấy nên chấm dứt màn "lý" sự " ko nhằm chỗ của Phục nên lườm cậu em nói :

- Thôi ,tốt Phục lại ,đừng có "lý sự " nữa.

-Nhưng em tức quá ,phải cãi chứ.

Tội nghiệp cho cậu em của Trúc ,về mặt sừng sộ của cậu không được ai tán đồng nên cũng xịu xuống.Phục nói gì đó lung búng trong miệng nhưng cũng đứng lên theo mọi người ra xe khi Trường đã thanh toán tiền bữa ăn sáng.

-Cậu Trường lúc này làm mặt lạ với mẹ con tôi rồi nghen -Bà chủ quán nói theo khi Trường đã ngồi vào tay lái.

-Mai một sẽ ghé lại mời chị đi chơi.

Trường giơ tay lên chào và nói lớn. Ba chị em con bà chủ quán đứng sau lưng mẹ ngó theo cười lúc Trường phóng xe chồm tới.-

Bây giờ đi tìm quán uống cà phê nhé -Trường nói.

-Sao lúc này không uống ở quán đó luôn ?-chị Huyền hỏi.

-Chị Huyền đúng là không có kinh nghiệm.Trường cười tiếp -thường quán bán thức ăn không bao giờ có cà phê ngon.

-Trường nhậu chứ có uống cafe đâu mà ngon hay không ngon -

Trúc nói.

-Trường sẽ đưa chị tới một quán cafe "hết sẩy con cào cào " ,chừng đó chị sẽ rút lại câu nói vừa rồi.

-Thử xem.

Trường lái xe đi một vòng phố ,chạy ngang qua chợ VT sực nhớ tới mấy đứa bạn dặn phải có quà xứ biển ,Trúc kêu Trường dừng xe lại Trường hỏi :

-Làm gì mà dừng xe chỗ này ?

-Vào chợ một chút.

-Chi ?

-Chị mua quà tặng mấy nhỏ bạn cùng lớp.Về mà không có quà VT tụi nó chửi chị chết.

-Thôi bữa khác đi bà chị thân mến. Chút nữa ra Thích CA Phật đài ,chị muốn mua bao nhiêu quà không có.Còn nếu muốn mua mắm

ruốc bà giáo Thảo hôm nào em sẽ đưa tận đến nhà, bảo đảm mua một gói tặng một gói kỷ niệm.

Trường không chịu dừng xe cho Trúc vào mà lái đi thẳng. Chiếc TOYOTA màu rêu non nổi bật giữa dòng xe cộ ngược xuôi trên đường phố. Thỉnh thoảng Trường đưa tay lên vẫy chào một người bạn lái xe Honda chạy ngang qua. Trúc để ý thấy mấy người bạn của Trường dán mắt nhìn vào xe, có cảm tưởng là bị người khác chú ý đến mình, Trúc đổ mắt nhìn sang chỗ khác. Chị Huyền không hiểu nghĩ gì, chỉ thấy im lặng nhìn thẳng ra phía trước, gương mặt chị vô tư lự quá. Vô tư lự đến ngạc nhiên.

-Tối nay có "tiết mục mới" rồi -Trường nói

-Sao Trường biết ?

-Mấy đứa bạn mới thông báo bằng..mặt hiệu.

-Vẽ chuyện -Trúc lờm.

-Chị không hiểu nói đâu. Tụi này gặp nhau ngoài phố có những dấu hiệu thông tin đặc biệt mà người ngoài ko hiểu nổi. Tụi nó khen hai bà chị "gồ ghề" đấy -Trường cười.

-gồ ghề là gì ? -chị Huyền hỏi.

-Đẹp ác ôn thiên địa.

-Đừng có ba xạo.

-Có hai bà chị xinh đẹp ngồi trên xe dạo phố, cũng làm cho mình hãnh diện với bạn bè.

Chị Huyền phát lên vai Trường 1 cái mạnh. Phục thấy nãy giờ chẳng ai nói gì với mình, bây giờ lên tiếng :

-Còn em bộ không "gồ ghề" sao !

-Nhỏ mà cũng đòi "gồ ghề".

Trúc vừa nói vừa cốc lên đầu cậu em một cái khiến nó rụt cổ lại cười khúc khích.

-Mai một ko được nói xen vào chuyện người lớn. Nếu còn sẽ bị cốc đủ 100 cái -Trúc hăm dọa.

-Chị cốc chả đau tí nào ,có cốc 100 cái em cũng không ngán.
Quán café mà Trường đưa chị em Trúc tới tưởng đâu trong thành phố ,nào ngờ nó ở dưới chân Thích ca Phật đài.Ngôi quán tạm bợ dành cho du khách đi qua ghé lại trong phút giây rồi quên.

Trường chống chế :

-Vào đây uống nước lấy sức để leo núi.

-Vậy mà Trường ba xạo ,bảo là quán café "hết xấy con cào cào " -
Trúc lườm.

-Ông tướng này nói phải trừ hao tới 80% -Chị Huyền cười.

Tuy nhiên không khí trong quán thật, vui vẻ. Mấy chị em không ai uống café mà gọi toàn nước ngọt.Xung quanh bàn của Trúc đám đông ồn ào như một cái chợ ,phần lớn là những cặp vợ chồng dắt díu theo con cái đi tham quan thắng cảnh VT và không đoàn nào bỏ qua khu Thích CA Phật đài.Trúc ngồi ngậm cái ống hút ,hút từng ngụm nước mát lạnh và nhìn lên bức tượng to lớn màu trắng nổi bật lên trên nền trời.Gương mặt Đức" Phật hiện từ ,2 mắt nhắm lại trong giờ phút tham thiền.

Chị Huyền bỗng nói :

-Trường có mang theo máy ảnh không , phải chụp vài "pô" kỷ niệm chứ.

-Chị khỏi lo ,máy ảnh để trong xe.Một cuộn phim màu 36 tấm ,thả hồ cho chị chụp.

-Nhưng từ dưới này ngó lên trên đó thấy xa quá ,đi chắc ngất ngư.

Phục nhãn mũi nói :

-Em có 1 bí quyết leo núi không mệt

-Bí quyết gì ,nói nghe xem.

-Chị đừng than mệt ,mà vừa đi vừa nói làm thắm trong miệng "ba tiếng khoẻ,khoẻ,khoẻ " là y như rằng chị leo tới trời cũng chẳng ăn thua gì.

-Cầu thần chú của Phục là cầu thần chú dỏm -Trúc cười.

- Không tin chị làm thử xem ,chưa chi đã chê người ta.
- Chị khỏi cần đọc thần chú cũng leo được như thường.
- Nào quý vị sẵn sàng chưa ,ta đi thôi.

Trường đứng lên giục ba chị em Trúc cũng đứng lên theo. Lúc đi ngang qua xe. Trường mở cửa lấy chiếc máy ảnh để sẵn trong cốp quàng lên cổ.

Trúc đùa :

- Mày có phim không đó ,hay cứ bấm lia lịa mà chẳng được tấm ảnh nào thì quê lắm.
- Yên chí ,nguyên một cuộn phim ,chưa chụp.

Và để chứng tỏ cho lời nói của mình.Trường yêu cầu ba chị em Trúc đứng lại trước một quầy bán quà lưu niệm để chụp một tấm.

Chị Huyền giãi bày :

- Không có chụp ba người ,xui lắm.
- vậy nhóc Phúc xê ra -Trúc nói.
- Em cũng phải được chụp với chứ.
- Nhóc chụp một mình đi ,để chị và chị Huyền chụp chung một tấm trước.

Trúc và chị Huyền đứng sát vào nhau theo sự đạo diễn của Trường ,cậu ta cầm máy ảnh ngắm nghía theo mọi góc độ và khi đã ưng ý liền nói :

- Chuẩn bị chụp nhen, chú ý ,bà Trúc cười hở 10 cái răng cho vui về đi chứ.Chụp hình mà đôi mắt buồn rười rượi vậy ?
- Vô duyên ,chụp lẹ đi đừng có vẽ chuyện -Trúc ngượng ngừng nói.
- Từ từ chụp ,ảnh mới đẹp.

Cuối cùng thì cũng được một tấm ảnh.Trúc phân vân không biết trong ảnh mình như thế nào ,khi Trường chụp về mặt cô có tươi vui không, hay đôi mắt "buồn rười rượi " như Trường nói. Nhóc Phúc đòi Trường chụp cho nó ba bốn tấm.Phúc có vẻ khoái chụp ảnh nên cứ nhảy chơi chơi qua những bậc thang để lên dốc và chọn

cảnh đẹp để chụp hình. Trúc đi phía sau chị Huyền, đường càng lên cao càng thắm mật. Ở đây Trúc có thể nhìn thấy cả một khoảng không gian rộng trải ra trên màu cây và dưới đó là màu nước biển xanh rờn. Tiếng sóng biển xanh rì rào vọng tới thoát đầu nghe như gió. Trúc ngạc nhiên vì ở đây có rất nhiều chim, chúng nhảy chuyền trong các cành lá rậm rì và cất tiếng hót ríu ran như gọi nhau. Không khí trên cao mát lạnh, trong lành và như có trộn lẫn hương hoa. Trúc hít dài 1 hơi, thở ra nhẹ nhàng và có cảm tưởng như người mình nhẹ đi, sắp bay được như một cánh chim.

-Mệt quá, ngồi đây nghỉ một chút.

Chị Huyền vừa thở ra vừa ngồi xuống 1 tảng đá lớn, nhẵn bóng. Trúc ngồi xuống cạnh chị và nheo mắt nhìn lên một tán cây, cô bắt gặp những cái hoa vàng phôi phới như vừa nở tung trong nắng.

-Đọc thần chú đi rồi sẽ thấy hết mệt.

Phục đứng ở trên cao gọi xuống, nhưng Trúc và chị Huyền làm lơ, coi như không nghe thấy gì hết. Trong khi đó Trường cầm máy ảnh ngắm nghía, cậu ta đang trợn vị trí thích hợp để chụp cho chị Huyền và Trúc một tấm ảnh nữa.

-Tấm này thì không chê vào đâu được -Trường tự khen mình với vẻ hãnh diện.

-Thôi không chụp nữa đâu.

Chị Huyền đứng lên, tiếp tục leo lên những bậc thang đá xanh để đi dần lên đỉnh núi. Trúc nheo mắt nhìn ánh nắng xuyên qua kẽ lá rọi xuống thành những quầng sáng đẹp mắt. Nếu mình có được ngôi nhà trên núi này nhỉ? Trúc mỉm cười cho ý nghĩ của riêng mình.

-Lên trên này đẹp lắm Trúc ơi....

Chị Huyền đứng trên cao gọi vọng xuống, bàn tay chị đưa lên vẫy Trúc, tiếng nói chị như vọng vang trong đá. Trúc mỉm cười, lắc đầu:

- Không lên cao nữa đâu, mệt rồi -Trúc đáp lớn.

-Cái gì? -Chị Huyền hỏi lớn.

-Chị không nghe gì hết sao ? -Trúc hỏi lại

-Cái gì ?

Lần này thì Trúc cười lớn ,đúng là cuộc đối thoại giữa hai người lẳng tai ,không ai hiểu ai muốn nói gì.Trúc đành phải rời chỗ ngồi mà nếu chỉ ngã lưng nằm xuống chút xíu thôi. Trúc sẽ không cưỡng lại được giấc ngủ kéo tới.Cô sẽ ngủ trong tiếng gió ru rì rào và tiếng sóng biển êm ái bay trong không gian.Một giấc ngủ như vậy thì hạnh phúc biết bao ?

-Đi nổi không ,Trường dìu chị đi - Trường cười đưa tay nắm Trúc.

-Í ,đừng có nắm tay người ta -Trúc kêu lên.

-Chị đi không nổi mà.

-Nổi

-Thì đi xem ?

Trúc đưa tay lên vén mái tóc qua một bên , mới bước lên những bậc đá xanh ,mồ hôi Trúc rịn ra trán ,nhưng cô cố gắng bước lên.Phục đứng đầu đậy trong bóng cây ném ra những lời trêu chọc cho Trúc phải phát cười ,nhưng Trúc im lặng ,tập trung cho những bước chân của mình.Khoảng cách giữa chị Huyền và Trường ngắn dần.Cuối cùng thì Trúc cũng tới được chỗ chị H ngồi.Cô thở ra một hơi dài ,mệt ngất.

-Chỗ này mà Trúc mang được giá vẽ lên để vẽ nhi ?

-Ồ.....

-Đẹp ko cô họa sĩ -Chị Huyền hỏi Trúc.

-Đẹp quá.

-Ở đây như vẽ được khoảng không gian và những gợn mây -Chị Huyền cười.

-Nhưng làm sao em mang được giá vẽ lên trên này ,đi không còn muốn sum.

-Ở đây mình "tu" cũng được đấy -Chị Huyền cười.

-Ai cho chị "tu" ? Ông Nghiêm sẽ kéo chân chị.....xuống núi cho mà

coi.

Chị Huyền đỏ mặt ,giọng cười của chị vỡ ra ,trong vắt và nghe thật hạnh phúc.

-lâu quá ko thấy anh Nghiêm ghé lại chơi ,bộ "ông bà " giận nhau hả ? -Trúc hỏi.

-Làm gì có chuyện ấy.Tại vì anh Nghiêm bận đi công tác.

-Tại sao "ông bà " ko giận nhau ?

-Ờ hay , không giận thì ko giận chứ biết sao mà trả lời ?

-Tình yêu mà ko có giận hờn chẳng khác nào ăn bún bò Huế mà ko có ớt bột.

-Trúc biết cái gì mà nói.Đừng có làm thầy đời.

Trúc cười khúc khích ,giấu mặt trong mái tóc khiến chị Huyền không thấy được vẻ ngượng ngùng trên gương mặt ửng hồng của cô em gái."Con bé thật vô tư ". -chị Huyền nghĩ về Trúc như vậy ,trong khi đó Trúc tự nhủ "chị Huyền thật hạnh phúc ,tình yêu đối với chị sao thật đơn giản và con đường đi phẳng lặng như mặt nước hồ.

-Cười lên đi hai bà ơi...

Trường lại vừa chụp chị Huyền và Trúc thêm một tấm ảnh nữa.Nhưng nào Trúc có kịp cười đâu, cô còn giấu gương mặt của mình trong mái tóc rối bời vì gió.

-Trường kỳ quá ,cứ chụp lén ảnh của người ta hoài ,làm không kịp cười.

-Thôi ,tự nhiên thế cho đẹp.

-Xấu òm ,giống như bà điên đi núi -Trúc cười.

-Còn đường nào lên cao nữa không Trường ? -Chị Huyền hỏi lớn.

-Hết rồi.Tới đây là tận cùng bằng số.Chúng ta đã lên tới....thiên thai rồi.Nhưng mong hai bà chớ có quên đường trở về.

Trúc cười cười ,cô ngã đầu gối lên một tảng đá.Một hồi chuông chùa lại ngân nga ,tiếng chuông như bay trong không gian xanh thẳm ,bao la.Trúc lim dim mắt ,bỗng nhiên cô thèm thèm giấc ngủ

trên cao ,Trúc sẽ thấy mình bay theo những vàng mây trắng nõn qua phía bên kia bờ biển? khơi. Ừ nhỉ ,có bao giờ mình sống trong một giấc mơ như vậy không ?

oOo

Hình như Trúc đã ngủ hết một giấc dài ,hết buổi trưa.Khi cô thức dậy không thấy chị Huyền và nhóc Phục đâu. Căn phòng thật vắng lặng ,và hình như ngôi nhà cũng hoàn toàn vắng lặng.Trúc nằm nghe tiếng sóng biển vọng về ,đoán là thủy triều đang lên ,giờ này chắc nước tràn hết cả bãi cát.Có lẽ chị Huyền và nhóc Phục đi tắm biển rồi.Trúc cảm thấy mình lười biếng như con mèo ngủ ngày sau buổi đi chơi.Tiếng gió rít qua hàng thụ dương mới nghe như tiếng ai trò chuyện thầm thì. Bên ngoài cửa phòng có voan che ,ánh nắng yếu ớt như một mảng màu trong bức tranh vẽ dở.Trúc biết rằng buổi chiều đang xuống ,và buổi chiều ở biển xuống rất nhanh. Trúc rửa mặt ,chải lại mái tóc rồi đi xuống dưới nhà. Chú Hiền đã về từ bao giờ và đang uống trà với thiểm Loan ngoài thềm.Hình như hai người đang chơi cờ tướng.

-Trúc đó phải không, lại đây ngồi uống trà với chú thiểm -Chú Hiền lên tiếng gọi.

-Trúc không đi tắm biển à ? -Thiểm Loan hỏi.

-Dạ không.

-Ừ ,buổi chiều vào giờ này biển động ,sóng lớn lắm ,đừng nên tắm.

-Vậy mà chị Huyền và Phục đang tắm ,gan thiệt.

-Chắc họ có phao và chỉ bơi trong cạn -Thiểm Loan cười.

-Tắm biển mà không bơi ra xa chán chết , Trúc có biết bơi không ? - Chú Hiền hỏi.

-Cháu bơi cũng khá.

-Trong hồ tắm ấy à.?

-Dạ ,chứ ở thành phố thì biết bơi ở đâu nữa -Trúc cười khúc khích.

-Ồi dào ,bơi trong hồ tắm thì sao gọi là bơi được.Phải bơi ngoài biển

mới gọi là biết bơi.

-Thôi đi ông ơi, nói nghe ngon ,chứ sáng nào đi tắm tôi cũng thấy ông nằm ình trên chiếc phao.Bơi như vậy mà cũng gọi là bơi.

-Tôi ăn con xe của bà đây -Chú Hiền bỗng nói lớn rồi đánh con cờ đen " cốp " 1 cái.

-Ăn gian.

-Tôi ăn đàng hoàng ,ngựa tôi bắt xe bà này giờ chớ bộ.

-Nhưng rình người ta lúc nói chuyện ,ăn như vậy không ngon.

Chú Hiền uống một ngụm trà ,cười dòn.Chú quay qua hỏi Trúc :

-Cháu có biết chơi cờ tướng không ?

-Dạ ,cháu chơi cũng tạm tạm

-Tạm tạm là sao ?

-Ở nhà cháu cũng thường chơi cờ tướng với ba. Cứ ba bàn là Trúc thắng....hai. Ít khi thua.

-Như vậy là cao thủ chứ sao nói là tạm tạm. ?

-Cháu đâu có biết....

-Thôi ,cháu gỡ dùm nước bí cho thêm đi.

Trúc cười ,nhìn vào bàn cờ.Thím Loan đi bên quuân xanh ,đang bị chú Hiền gài để chiếu bí ,và chỉ liếc sơ qua ,Trúc biết chỉ cần hai nước nữa là thím Loan bị chú Hiền chiếu bí.Trúc nói với thím Loan:

-Thím dời con pháo ra cản đầu ngựa chú.

-Phải ăn lại con xe của chú thêm mới hả dạ

-Không cần ,đánh cờ mình ăn nước chứ không cần ăn con.Cho chú ăn lép.

-Ngon ,chấp luôn 2 người. Tôi gài sĩ đây.

Chú Hiền kéo xuống gài sĩ bên trái.Và chỉ cần một nước pháo ,Trúc buộc chú Hiền kéo xe về ,và chỉ chờ có vậy , Trúc kéo xe còn lại vào sát mặt tướng ,phá được thế chiếu bí của chú Hiền ,lật ngược được thế cờ khiến chú Hiền phải quay về phòng thủ.

-Hay ,con nhỏ này cờ cao -Chú Hiền khen.

Thôi, hai chú cháu đấu với nhau, tôi vào lo cơm chiều. Trúc thừa sức là đối thủ của chú rồi đấy.

Nhưng khi thiêm Loan đã vào trong, Trúc buông những con cờ trả lại cho chú Hiền và cười nói :

-Thôi, cháu không đánh với chú nữa đâu.

-Tại sao vậy nhỏ ? -Chú Hiền ngó Trúc ngạc nhiên.

-Vì chú không phải là đối thủ của cháu. Đánh như vậy không ngon.

-Thì cháu cứ đánh tiếp đi.

-Chỉ còn 2 nước nữa là chú bí -Trúc cười.

-Đánh tiếp mới biết ai thắng ai bại chứ. -Chú Hiền cũng bật cười.

-Người cao cờ nên biết lúc nào mình thua.

-À, con nhỏ này kiêu ngạo quá sức, nào đánh tiếp....

Nhưng khi chú Hiền vừa đặt xong con cờ của mình xuống, nhìn lại "thế trận" của Trúc đã gài sẵn, chú Hiền lắc đầu tiu nghỉu nói :

-Đúng rồi, chú thua. Nhỏ đánh hay quá, chú thua hẳn cháu.... một cái đầu.

Và chú Hiền buông quân cờ 1 cách tất vọng, chú ngã người ra sau thành ghế mỉm cười :

-Ai dạy cháu đánh cờ vậy ?

-Ba

-Học trò hơn thầy à ?

-Cháu cũng ko biết nữa. Tự nhiên rồi cháu đánh hay như vậy đấy.

Bây giờ cháu phải chấp ba một con xe đấy.

-Cháu thông minh lắm đấy.

Chú Hiền khoái trá rít thuốc, chú nhả những ngậm khói giống như chiếc tàu lửa khi chạy qua nhà. Giữa ba và chú Hiền có một nét giống nhau, không phải trên gương mặt, mà là cách nhăn mặt khi hút pipe.

-Trúc học toán chắc giỏi lắm nhỉ ?

-Trái lại, cháu học toán rất dở. chỉ có Văn và Sinh Ngữ cháu khá

thôi

-Lạ nhỉ ,chú nghĩ những ng thông minh học toán phải giỏi.

-Học toán khác ,đánh cờ tướng khác chứ chú ?

-Cháu sẽ phải ở đây luyện cờ với chú ,khi nào chú "ngang cơ" với"

Đế Thích rồi cháu mới được về.

-Thôi ,cháu phải về ,vì mùa hè sắp hết rồi.

-Ừa mau vậy sao ?

-CHú Hiền có còn đi học nữa đâu mà biết -Trúc cười.

-Ừ nhỉ ,bây giờ chú chỉ biết có kinh doanh.Lo kinh doanh riết rồi mình rôi óc.

Trúc uống ngụm nước trà.Chú Hiền bỗng xoay chuyện :

-Cháu thông minh ,cháu nghĩ giúp chú cách đưa thẳng Trường vào nề nếp xem.Trúc thấy đó ,nhà chỉ có mỗi mình nó ,hoc hành thì cũng được ,nhưng ăn chơi không ai bì.Nó làm chú thêm điên đầu nhưng có ai dạy dỗ gì được đâu.Chú bận bù đầu ,ít có thời giờ rảnh ,còn thêm thì gần như bất lực trước thằng Trường.Chú lo lắm.

-Cháu cũng đã nói chuyện với Trường nhiều.

-Thấy có "ăn thua" gì ko ?

-Hiện thời thì không.

-Đó.Bây giờ lại lái xe đi đâu nữa rồi.Đêm nào cũng khuya mới về ,và về lần nào cũng say.

-Tại chú thím nuông chiều Trường quá chăng ?

-Có lẽ tại thiếu.Chú thì không nuông chiều đâu.

-Chú nói mà Trường không nghe ả ?

-Nó nghe chứ ,nhưng nghe lổ tai bên này ,chui qua lổ tai kia và....bay luôn.

-Cháu hy vọng từ từ nói chuyện với Trường chắc "nó" sẽ nghe ra.

-Nhưng Trúc sắp sửa về trong Sài Gòn rồi ?

-Cháu sẽ biên thư "nói chuyện " với Trường.

-Còn chú có lẽ phải nói chuyện với nó bằng....roi quá. Khổ là môi

lần đánh Trường ,thiếu Loan đều khóc.Thế đấy ,làm sao mà nó không hư cho được

Chú Hiền lại thở dài ,chú nhồi một tẩu thuốc nữa và trầm ngâm nhả khói.Trúc lại uống trà và lắng nghe tiếng sóng biển. Buổi chiều nhạt nắng dần và không khí trở nên gầy gầy lạnh vì gió biển thổi mạnh lên đồi.Một lúc sau Trúc thấy từ dưới chân dốc ,chị Huyền mặc áo tắm đi lên ,theo sau là nhóc Phục ,nó mặc chiếc quần short xanh. Chị Huyền chiều nay mặc áo tắm rất đẹp ,màu sắc rực rỡ nổi bật lên trong màu trắng ,tóc chị ướt nên không bay trong gió ,trên vai chị vắt chiếc khăn lông lớn màu rêu non.Từ xa đi tới ,chị Huyền đúng là một thiếu nữ hấp dẫn khiến cho mọi người phải nhìn ngấm.

-Lạnh quá

Chị Huyền sà xuống chiếc ghế bên cạnh Trúc và kêu lên.Trúc rót cho chị một tách trà nóng và nói :

-Uống ngụm trà cho đỡ lạnh.

-Đúng là biển động thấy ghê.

-Nhưng lúc này bà Huyền chẳng dám bơi đua với em đấy chị Trúc.

-Áy ,đừng có thách bơi kiểu đó có ngày phiền mấy ông gác biển phải bơi ra cứu lắm.

Chú Hiền nhăn mặt ,Huyền ngo ngoác hỏi :

-Có phải mấy ông trên cái chòi cao trên bãi cát đó không chú ?

- Đúng rồi.

-Vậy mà cháu tưởng mấy ông đó thích....nhìn trời hiu quạnh chứ ,Nhóc Phục ghéch một chân lên bậc thềm cười cười :

-Gì chứ được mấy "chàng" đó vớt chặc" chị Huyền khoái chết được.

-Đùng có ba xạo "lão ơi ".

Chị Huyền đứng lên bỏ vào trong nhà ,chị không quên cốc lên đầu Phục một cái khiên" nó rụt cổ.

-Có ba chị em cháu ra đây không khí ngôi nhà vui hẳn lên.Mai một ba chị em về ngôi nhà lại trở nên lặng lẽ như mọi ngày. Chú lại

ít về nhà..

Chú Hiền nói như than thở.Trúc cười :

-Chú mà không về nhà thường ,Trường nó lại càng tung hoành hơn cho mà coi.

-Chú biết làm thế nào bây giờ ,chú không thể bỏ công việc hằng ngày được

Trúc thấy tội nghiệp cho chú Hiền ,trong tiếng thở dài nhẹ nhàng của chú ,Trúc thấy như có một gánh nặng ngàn cân mà chú đang đeo.Trúc cũng ko biết nói sao để an ủi chú Hiền ,cô im lặng nhúng ngón tay trở vào tách nước trà rồi vẽ loằng ngoằng những vòng tròn vô nghĩa trên mặt kiếng bàn.Trúc thường có thói quen như vậy ,ở nhà trường hay trong tiệm nước ,hoặc lúc ở nhà Trúc vẫn giữ thói quen " vẽ ngón táy " Trênn bàn học của Trúc nếu tính lại sẽ ko biết tính được bao nhiêu những vòng tròn vô nghĩa ,vô hình tan biến trong không gian ,thời gian khi Trúc có điều gì suy tư.Đây là một thói quen tốt hay xấu ? Trúc cũng chưa xác định được ,nhưng chắc chắn Trúc khó mà bỏ được trò chơi "vẽ vòng " này rồi.

_Từ hôm qua ra đây tới giờ ,Trúc thấy sức khoẻ mình thế nào ? -

Chú hiền bỗng hỏi

-Cháu thích hợp với không khí ở đây.Cháu là con người của biển

-Nếu vậy tại sao cháu không ra hẳn ở ngoài này cho vui ?

-Cháu phải đi học nữa chứ bộ.

-Nếu cháu thích nghỉ học đi làm ,chú sẽ giới thiệu cho.

-Thôi cháu thích đi học ,chưa thích đi làm đâu.

-Biển chiều này hò hét ghê quá.

-Trời ,biển hát chứ sao lại hò hét.Chú nói kỳ.

Chú Hiền cười phá lên :

-Chú lại thấy biển hò hét như mụ đàn bà nổi cơn tam bành chứ không thơ mộng như cháu tưởng tượng đâu.

-Cháu mà tưởng tượng ư ? Không, cháu không tưởng tượng

đâu, mà chính biển nói như vậy. Chú hãy im lặng và lắng nghe mà xem.

-Chú nghe đến đây 2 lỗ tai rồi ,bây giờ nghe tiếng sóng là chú phát sợ. Tối nay Trúc làm gì ?

-Đọc sách

- Thôi, tối nay chú thím đưa ba chị em đi chơi.

-Định đi đâu vậy chú ?

-Khiêu vũ ,Trúc biết khiêu vũ ko ?

-Cháu biết sơ sơ. Chị huyền nhảy giỏi lắm đó chú.

-Ở Vũng Tàu này chú thím là một cặp nhảy đôi đẹp có tiếng đấy.

-Để tối nay cháu xem chú và thím biểu diễn.

-Nhưng cháu phải học nhảy cho giỏi vào. Bây giờ ở tuổi cháu ,cô nào cũng nhảy giỏi và nhảy đẹp.

-Bà cháu rầy hoài ,cháu cũng ngưng nên học hoài mà chân căng cứ cứng đơ như gà vừa mở dây trời.

Chú Hiền cười :

-Ba cháu cấm cháu nhảy đầm ?

-Không hẳn là cấm ,nhưng ông ngại cháu mê khiêu vũ thì sẽ bỏ học

-Cháu học gỏi chứ ?

-Dạ ,không đến nổi tộ -Trúc cười

-Như vậy thì được rồi.Ba cháu là bác sĩ ,đã từng đi du học nước ngoài ,lẽ ra ông cũng phải "đổi mới " chứ.

-Ba cháu cũng mới " lắm chứ.

-Nhưng chắc là không "mới " bằng chú ,phải không ? -Chú Hiền vừa cười vừa hỏi.

-Dĩ nhiên.Chú công tác ở? Một ngành mà nếu không "mới " cũng không được.

-Bởi thế thím Loan ghen. Chú rầu quá đi.

Trúc cười khúc khích :

-Thế mà thím nói chú ghen với thím đấy.

-Cái bà này.....

Thật ra nếu so sánh giữa chú Hiền và thím Loan khó mà đoán được ai sẽ ghen ,vì người nào cũng còn trẻ , đẹp dư sức thu hút người khác phái. Nhưng phụ nữ thường có vẻ "già " trước đàn ông. Đó là một thiệt thòi ,thím Loan đã từng tâm sự với Trúc như vậy Vả lại ,trong cuộc sống.đôi khi người ta làm "màu mè " vậy thôi ,để cuộc đời có thêm ý nghĩa chứ chú Hiền và thím Loan sống rất hạnh phúc.

-Thím Loan đã nói với Trúc thế à ?...Chú Hiền ngần ngừ một lúc rồi hỏi Trúc.

-Chú không biết đâu ,thím Loan và Trúc là 2 người bạn đấỵ. thím Loan thường tâm sự với cháu.Như vậy là chú phải coi chừng.....cháu không là đồng minh của chú đâu đó.

oOo

-Chị vừa nhận được thư của anh Nghiêm.

Chị Huyền rút tờ giấy pelure gấp đôi từ trong bì thư màu xanh đưa cho Trúc.

-Có gì bí mật không mà đưa cho người thứ 3 xem vậy ? Trúc cười hỏi.

-Chuyện bình thường ,chẳng có gì đặc biệt phái giấỵ.

-Sao anh Nghiêm biết chị ở ngoài này mà biên thư ?

-Chị có biên thư báo chớ bộ

-À,tuy xa nhau nhưng ông bà vẫn gắn bó với nhau như hình với bóng.

-Khi có người yêu rồi Trúc sẽ hiểu.

-Thôi ,sống một mình thoải mái hơn ,có người yêu mệt lắm.

-Đọc thư đi ,đừng có làm bộ ,cô nương.

Trúc cười ,mở thư ra đọc.Phải nói ông Nghiêm này có một nét chữ đọc đến là khó chịu. Ông ấy viết thư cho người yêu mà không ngay hàng thẳng lối ,chữ viết to ,lên dốc xuống đèo ,lại xấu nữa mới chết. Trúc chê ngay :

-Viết thư cho người yêu mà ông Nghiêm ầu quá trời.

-Coi vậy chứ ông ấy tốt bụng Chữ viết thì xấu nhưng lòng thì đẹp.

-Rồi lại quảng cáo nữa rồi.

Chi Huyền đỏ mặt ,mím cười với vẻ ngượng nghịu dễ thương của người đang nắm trong tay hạnh phúc.

Đọc xong bức thư ngắn ,Trúc cũng chẳng hiểu ông Nghiêm muốn nói gì. Trúc cười ,trả chị Huyền bức thư.

-Sao.?

-Sao là sao ?

-Viết thư thế nào ,cho chị ý kiến đi -Chị Huyền cười nhìn Trúc với vẻ ái ngại

-Lời thật thường mắt lòng.

-Cứ nói đi ,chị chẳng...sợ đâu.

-Ông này chắc là ông "Hai ầu ".Em chỉ chấm ở mức trung bình thôi.

Lãng xẹt ,ai bảo chấm điểm với chả chấm. Chị muốn biết ý kiến

Trúc thế nào về câu chuyện trong thư.

-Em chả hiểu ông ấy muốn nói gì.

-Ồi trời....

- Có lẽ tại, em chưa yêu ai nên khó thông cảm với bức thư tình đầy tính.....tượng trưng đó.

Chị Huyền có vẻ thất vọng vì nhận xét của Trúc.

Chị cất bức thư vào giấu trang sách rồi để xuống đầu nằm.Phải nói chị Huyền nằm trong ghế xích đu rất đẹp ,cái dáng của chị giống như một người con gái vẽ trong bức tranh lụa.Chị Huyền để cho tóc xoã một bên mặt ,chị im lặng và như chìm đắm trong tiếng gió vi vu trên hàng thùy dương.

Tối nay chị đi chơi không ?

-Không

-Sao thế ?

-Chị thích ở nhà 1 mình.

-Bộ chị giận em hả ? -Trúc hỏi.

-Không, chị thích đọc sách hơn đi khiêu vũ.

-Thôi em biết rồi. Tại vì người ta muốn chung thủy với người yêu.

Chị Huyền cười nhỏ nhẹ ,nhưng không xác nhận hay phản đối điều Trúc vừa nói. Chi Huyền nằm nghiêng ,những ngón tay lướt nhẹ qua hàng song bao lơn.

-Tối nay bỗng nhiên chị thấy buồn. Vậy thôi

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 3

Trúc mở mắt và lắng nghe tiếng chim vọng qua cửa sổ vào phòng. Tiếng chim líu lo gọi nhau êm ái ,vui đùa ,có lẽ vẫn là tiếng gọi nhau quen thuộc của đôi vợ chồng chim khuyên bên tàn nhãn bên nhà. Trúc biết mình ko làm vì hôm qua nhóc Phúc báo cho Trúc biết vợ chồng chim khuyên đã xây được một cái tổ rất xinh xắn trên cành nhãn. cùng với tiếng chim líu lo gọi nhau, nắng buổi sáng cũng lùa vào phòng ,lọc bới tấm màn voan mỏng thành một màu rất đẹp mắt ,óng ả như tơ vàng. Và rồi tiếng sóng như từ hàng Thùy Dương vọng tới ,vẫn âm thanh rì rào thôi thúc kỷ niệm ,khắc khoải như những điều bí ẩn còn giấu kín trong cái bao la và màu xanh muôn trùng của nó.

Đêm qua đi chơi về khuya ,Trúc dậy muộn. Cuộc khiêu vũ thật vui ,nhưng không để lại ấn tượng gì sâu đậm trong lòng Trúc. Cô thấy đứng đưng và sẵn sàng quên đi như những cuộc vui khác. Ngoại trừ

một bài hát nói về sự chia biệt của đôi thanh niên nam nữ trong cuộc chiến tranh ,buổi chiều ngoại ô để họ chia tay nhau ,người lính ra mặt trận và không trở về. Điều Boston êm ái ,nhẹ nhàng ,chú Hiền dìu thiêm Loan đi những bước rất đẹp trên sàn nhảy bóng lộn.Trúc biết còn lâu lắm cô mới nhảy đẹp được như thiêm Loan ,nhưng bài hát thì Trúc thuộc lòng đã từ lâu.

Nhà vắng ,chú Hiền và thiêm Loan chắc tới cơ quan ,chị Huyền và Phục có lẽ ra biển. Trường tối qua cũng về khuya ,say khướt ,chắc giờ này cũng chưa dậy nổi. Trúc nằm nán lại một chút trên giường rồi đi vào phòng rửa mặt ,lúc nhìn vào gương ,Trúc giật mình nhận ra đôi mắt của mình có vẻ như u ẩn hơn ,nét tươi vui thường ngày biến mất.Trúc biết cô đã mất ngủ đêm qua ,chỉ chớp mắt được khi gần sáng.

Trời lạnh.Trúc khoác áo len xuống nhà rồi đi ra sân. Khu vườn nhỏ trên đồi tràn ngập trong ánh nắng và gió ào ạt thổi lộng qua những tàn cây thù dương. Trúc nghe tiếng gió lướt đi trong không gian và tan loãng đâu đó trên mặt biển xanh. Khi Trúc đi lại gần bậc thềm ,cô bỗng ngạc nhiên khi thấy ai đó đã để 1 con cá biển thật to ,loại cá thu cò da óng ánh bạc nằm trên bậc thềm. Con cá thu hãy còn tươi ,có lẽ mới từ biển vớt lên ,đôi mắt nó tròn xoe , miệng ngậm sợi dây câu hay người ta buộc miệng nó để xách.

Và và mảnh giấy lớn đập vào mắt Trúc khiến cô ngạc nhiên.

Trúc lấy hòn đá ra ,cầm tờ giấy lên xem. Những dòng chữ viết vội ,bằng bút bi to kèn lướt qua mặt Trúc

"Chị mặc áo vàng thân mến ,

Ngoan vừa từ biển trở về ,lật đật tới nhà chị ngay ,nhưng chị hãy còn ngủ. Ngoan gửi chị con cá thu tươi rói gọi là quà của biển cả và cũng để trá lễ cho những viên kẹo ngọt ngon của chị tặng Ngoan hôm nào. những viên kẹo của chị áo vàng đã làm những ngụm nước biển xanh bớt mặn.

Ngoan mong rằng dù con cá thu , quà tặng của người đi biển được "nấu nướng " dưới bất cứ hình thức nào ,chiên,xào,nướng ,kho hay nấu canh....đều luôn nhắc chị nhớ tới người khó nhọc bắt được nó từ biển và mang tới tặng chị.

Của ít lòng nhiều ,chị ăn cá mà nhớ tới Ngoan.

Rất mong được đón tiếp chị tại nhà. Đó là lời mời thành thật. Ngoan thay lời má mời chị đấy.Ngoan sẽ không vẽ địa chỉ vào đây cho chị biết đâu ,chỉ vẽ một mũi tên theo hướng con chim Hải âu bay.Người nào thông minh sẽ tìm ra ,Ngoan biết chị áo vàng là người rất thông minh.

Ngoan đợi chị sáng sáng ,chiều chiều....bây giờ thì Ngoan phải về gấp vì đói bụng quá rồi.Ngoan cũng phải ngủ một giấc để bù lại những đêm đi biển thiếu ngủ.

Tạm biệt.

Ngoan"

Trúc cảm xúc thư mỉm cười ,cô ngồi trên bậc thềm nhìn con cá thu như hầy còn thoi thóp thở và hình dung ra gương mặt sạm nắng của Ngoan.Chú bé thật dễ thương và hiền lành ,đã viết những lời chân thật và xúc động.

Buổi chiều Trúc lấy chiếc xe đạp mini của thiếu Loan tìm đường đến nhà Ngoan. Trúc không rành đường , do đó phải hỏi thăm khá lâu ,cuối cùng người ta chỉ cho Trúc vào một con đường nhỏ lờm chờm đá sỏi và cát. Hai bên rợp bóng thùy dương. con đường đẹp như trong tranh vẽ và bất ngờ làm sao Trúc như bắt gặp ước mơ của mình ,Nhưng rất tiếc Trúc không mang theo giá vẽ và bút chì ,nếu không ,chắc hẳn Trúc sẽ có dừng lại đâu đó bên đường và sẽ có một bức phác thảo tuyệt vời về cái xóm thuyền chài này rồi.Trúc vừa đạp xe vừa tiếc thềm và tự nhủ thế nào ngày mai Trúc cũng sẽ tới đây với đầy đủ "đồ nghề " và với tư cách là một...cô họa sĩ.

Từ bãi cát trống nhiều cỏ xanh bên đường ,bất ngờ có mấy con bò

chạy tóa ra làm Trúc hét hồn ,chiếc xe đạp lạng quạng lách tránh mấy con bò nên chạy vào bụi cây đầy gai nhọn ,may mà Trúc không té vào bụi cây đầy gai đó ,chứ nếu không..eo oi.Trúc không dám nghĩ tới nữa. Cô thấy tức mấy con bò quá đi ,vừa đứng nhìn theo chúng vừa thở liên hồi kỳ trận ,trán Trúc vã mồ hôi.Thật hú hồn ,quỷ tha ma bắt mấy con bò ác độc ấy đi cho rồi.

-Chị sợ lắm hả

Tiếng hỏi bất ngờ làm Trúc giật mình quay lại. Từ bao giờ ma Trúc chẳng hề hay biết một cậu bé chặn bò ,tay cầm cây roi ,đầu đội nón lính thủy thật buồn cười đứng nhìn Trúc cười.

-Bò của em đó phải không ?-Trúc nhăn mặt hỏi.

-Không của em chứ của ai.

-Sao không bắt bò nó đi từ từ mà rượt nó chạy như....bò vậy ?-Trúc lườm cậu bé.

-Bò thì phải chạy như bò chứ sao ,chị này nói kỳ cục.

-Suýt nữa gây án mạng rồi ,em sẽ phải chịu trách nhiệm.

-Em còn vị thành niên ,chưa phải chịu trách nhiệm hình sự

Cậu bé này "lý sự " giống y như nhóc Phục ở nhà.Trúc bực quá la lên :

-Nhưng mà em không thể chặn bò kiểu ấy được ,nếu không phải là chị thì sao ?

-Bởi vì là chị nên mới chạy xe vào bụi cây đầy gai như vậy chứ người khác không chạy vào đây.-Cậu bé cười.

-Để ghét ,chứ phải chạy vào đâu ?

-Không chạy vào đâu hết mà đứng lại.Bò em hiền lắm nó tự động tránh chị thôi.

-Lấy gì làm bằng chứng là bò em hiền ,không húc người ?

- Bằng chứng là thấy chị lạng quạng ,nó cũng lạng quạng chạy mất rồi.Bây giờ em phải mất công tìm bò về , mệt chưa ?

-Lần sau em phải rút kinh nghiệm đấy.

-Chị ở thành phố khác tới phải không -Cậu bé hỏi.

-Đúng rồi sao ?

-Chẳng sao cả. Em thấy người là biết ngay.

-Em đi kiếm bò ,tránh đường cho chị đưa xe ra.

-ĐỂ em giúp cho.

Cậu bé chặn bò nhanh nhẩu giành lấy chiếc xe đạp từ tay Trúc và thật nhẹ nhàng ,nó nâng bổng chiếc xe đạp mini lên đem ra khỏi bụi cây đầy gai. Nó dựng xe và cười nói.

-Coi như em đã xin lỗi chị rồi nhé. Mà không ,tạ tội mới phải chứ .Chị đi dạo chơi hay tìm nhà ai vậy ?

-Chị tìm nhà người quen.

-Đã quen sao lại phải tìm ?

-Mới quen.

-Vậy nhà ai thế ,nói em biết đi ,trong vùng này nhà ai em cũng biết ,em sẽ vui lòng hướng dẫn cho-Cậu bé chặn bò quơ quơ cây roi trong không khí cười nói.

-Chị tìm nhà một cậu bé trạc tuổi em vậy.

-Ở xóm thuyền chài này có tới.....một tỷ đứa bé trạc tuổi em.

-Thôi đừng xạo ,dân số cả nước chưa tới trăm triệu nữa là cái xóm thuyền chài heo hút này mà dám nói một tỷ chú nhóc ?

-Em quen.....xài tỷ rồi.

Cậu bé trả lời thật thông minh và dễ thương khiến Trúc phải phì cười. Cô hỏi :

-Em có biết nhà chú bé Ngoan ở đâu không ?

-Xì ,nhà nó ai mà chẳng biết.

-Vậy em chỉ cho chị tìm nhà Ngoan đi.

-Nhưng giờ này làm gì có nó ở nhà ,Ngoan theo ba má đi đánh cá ngoài biển rồi.

-Ngoan hẹn với chị sáng nay mà ,Chắc chắn là Ngoan ở nhà.

-Nó xạo đấy.

-Chưa gì em đã kết tội người khác ,như vậy là không tốt đâu.Nhưng cứ cho là Ngoan không có nhà ,nhưng em cứ chỉ nhà giùm ,được không ?

-Được quá đi chớ.Chị đi theo hướng này..

Theo cây roi cậu bé chặn bò đưa ra ,Trúc nhận thấy một con đường đất nhỏ ,dẫn từ bãi cỏ xuống một khoảng cây thưa thoải dốc

-Chị thấy nhưng lùm nhãn kia chưa ?

-Thấy rồi.

-Nhà Ngoan nằm trong vườn nhãn đó.Chị phải xuống một con dốc xa ,khó đi ,coi chừng bị té.

-Cám ơn em.

-Khỏi cám ơn ,chị chỉ nhắn giùm Ngoan rằng ,nó còn nợ em một trăm vỏ ốc đấy. Thôi,chào chị nhé ,em phải chạy kiếm mấy con bò của em cho nó uống nước ngọt đây.

-Kìa,cậu bé...

Trúc chưa kịp hỏi tên ,cậu bé đã vung roi và chạy như một kỳ mã vào giờ xung trận.Trúc lắc đầu cười rồi đạp xe theo con đường đất nhỏ do cậu bé chặn bò chỉ. Nhà Ngoan hiện ra dưới con dốc nằm trong vườn nhãn đúng theo lời chỉ dẫn của cậu bé chặn bò.Khi Trúc đạp xe thẳng vào sân ,một con chó mực đen ngòm từ trong nhà phóng ra sủa inh ỏi.Trúc cũng vừa nhận ra chú bé Ngoan ngồi vá lưới với 1 thanh niên trong bóng cây.Và bàng hoàng làm sao Trúc nhận ra chung quanh đây là không gian sực nức mùi thơm của nhãn đầu mùa.

-Mực ,mực...mày có đứng có xạo ghen ,người quen của tao đấy.

Ngoan la con chó mấy tiếng làm nó cụp đuôi hết sủa ,và bây giờ con chó mực quay qua vẫy đuôi mừng rỡ đón Trúc ,đúng là con chó ba xạo.

-Thấy chưa ,em biết thế nào chi cũng tới mà.Chị áo vàng tìm nhà hay quá.

-Nhà Ngoan ở xa quá ,lại khó tìm ,Ngoan lại không chịu ghi địa chỉ làm chị phải hỏi thăm tùm lum.

-Đường đi ở trong miệng mình ,vậy nên em không để lại địa chỉ là đúng.

-Mời chị vào trong này...uống nước.

Anh thanh niên nãy giờ đứng nhìn Trúc ,bây giờ lên tiếng mời.

Giọng nói của anh thanh niên mang một âm sắc lạ. Cái giọng trầm hơi nặng làm cho người ta dễ dàng nhận ra dân vùng biển.Trúc đoán anh này có lẽ là anh trai của Ngoan ,nét mặt họ giống nhau. Đặc biệt anh thanh niên có đôi mắt đen sâu thẳm và hàng lông mi cong như lông mi con gái. Nhưng Ngoan nói :

-Thôi ở ngoài này nói chuyện cho vui ,vào nhà làm gì. Giới thiệu với chị áo vàng , đây là anh Thường ,anh trai của Ngoan.

-Vô duyên ,chẳng lẽ là anh gái sao mà chú giới thiệu chi li thế -
Thường nạt em.

-Mình phải là người lịch sự ,giới thiệu đâu đó đàng hoàng.

Trúc cười :

-Hai anh em giống nhau ,thoạt nhìn biết ngay.

-Chú Ngoan thích làm anh Hai lắm chị áo vàng ạ.

-Sao lại gọi tui là áo vàng ? -Trúc chớp mắt cười.

-Ừa ,chứ chị không phải tên áo vàng sao ?

-Đó là cái tên chú Ngoan bịa ra.Tên tui khác cơ. Ai mà tên Áo vàng kỳ vậy.

Ngoan giãy nảy :

-Em biết tên thật của chị rồi ,nhưng em không thích gọi tên ấy ,em đặt cho chị cái tên Áo Vàng và chỉ thích gọi bằng cái tên dễ thương ấy thôi.

-Tên gì cũng được ,khách tới nhà mà không mời người ta uống nước ,chú thiệt là kỳ .Thôi,chú chịu khó leo bẻ dứa xuống mời khách đi -Thường nói.

- Anh quên hợp đồng ký rồi sao ?
- Hợp đồng gì ở đây chú ?-Trúc cười.
- Khi chị Áo vàng tới ,chính anh chứ không ai khác sẽ là người leo bẻ dừa.Bây giờ khách tới anh lại từ chối nhiệm vụ vinh quang ấy rồi.
- Cái hợp đồng mới toanh này cũng là do chú bịa ra chứ anh không biết gì hết.Nhưng thôi được,vào nhà lấy chiếc băng dài ra mời chị áo vàng ngồi chơi ,anh ra sau nhà hái dừa theo lệnh của chú.
- Như vậy mới đúng điệu...làm anh chứ.
- Chị uống nước từ nhà rồi ,không khát nữa đâu Ngoan.
- Cứ để cho ông anh của Ngoan làm nhiệm vụ vinh quang mà.
- Ngoan kỳ thiệt đó.
- Rồi chị sẽ biết mọi chuyện.
- Nói xong Ngoan vào nhà mang chiếc ghế dài ra đặt dưới bóng cây và mời Trúc ngồi.Ngoan ngồi ở đầu băng và nói :
- Chị biết em và anh Thường ngoéo tay ký hợp đồng như thế nào không ?
- Chị không biết -Trúc cười nói.
- Để thôi ,lúc sáng em mang cá tới nhà chị trở về hai anh em mới cá nhau xem ai thắng .Em nói thế nào chị cũng tới ,anh Thường bảo không.Em bảo nếu chị tới thì anh Thường phải là người thực hiện cho em 3 điều.Đi hái dừa chỉ mới là điều thứ nhất.Rồi chị sẽ thấy 2 điều kia còn ác ôn hơn.
- nếu chị không tới được thì sao ?
- Để thôi ,em sẽ thua cuộc và sẽ phải thực hiện ba điều kiện của anh Trúc.
- Đó là 3 điều gì
- Uống 1 ly nước biển ,bắt 1 trăm con dã trangvà bị búng lỗ mũi 50 chục cái.
- Thế còn 2 điều còn lại mà anh Trúc phải thực hiện là gì ?
- Lột dừa bằng 2 hàm răng và....trồng cây chuối đi mười vòng sân.

-Sao ác thế ?

-Ăn nhằm gì ,rồi chị sẽ biết.

-Con cá Ngoan cho rất tươi.Và lần đầu tiên trong đời chị ăn một món cá tuyệt. vời như vậy.

-Tuyệt vời là gì há chị ?

tuyệt vời là ngon lắm ,ngon số một ,ngon hết ý.

-Vậy là tuyệt cú mèo chứ.Lẽ ra chị phải nói là tuyệt cú mèo mới đúng ,

-Tuyệt cú mèo là gì ?

-Là....tuyệt cú mèo.

-Lần đầu tiên chị mới nghe tiếng này -Trúc cười.

-Dễ thôi ,rồi 1 chị sẽ biết tất cả nếu chị ở đây lâu.Nhưng mà chị sắp về SàiGòn rồi phải không ?

Trúc gật đầu.Ngoan chép miệng tiếc rẻ :

-Rất tiếc ,thật là rất tiếc.

-Sao thế ?

-Vì chị ra ngoài này, đi tới đi lui ,đi tắm biển.đi dạo chơi đây đó ,nhưng nếu chưa được đi theo ghe đánh cá với em là coi như chưa biết gì về biển cả.Đúng không ?

-Rất đúng -Trúc cười

-Nhưng chị biết thế nào được,ai cũng phải đi học. Chị phải về thôi.

-Em cũng đi học ,anh Thường cũng đi học vậy. Làm như chỉ có chị là đi học thôi sao ?

-Ừa ,Trúc cũng đi học nữa à ?

-Anh ấy học giỏi nữa là khác.Cho chị hay mai mốt anh Thường cũng vào trong SàiGòn để học đại học đó.

-Chị tưởng....

Ngoan có một lối nói chuyện rất đặc biệt ,cứ thỉnh thoảng lại thêm vào 1 điệp khúc "rồi chị sẽ biết " rất dễ thương.Mỗi lần như vậy làm như Ngoan sắp kể ra một điều bí mật mới lạ nào đó ,nhưng thật ra

đó chỉ là thói quen của Ngoan mà thôi, chẳng có điều mới lạ nào cả. Biết vậy nên Trúc cứ mặc cười hoài.

Thường mang vào 1 trái dưa xanh ,loại dưa xiêm chỉ to bằng trái bưởi Biên Hoà nhưng nước rất ngọt. Ngoan cười nói với Trúc :

-Bây giờ chị sẽ thấy anh Thường trở tài lột dưa bằng...răng.

-Chết ,không được đâu ,gãy hết răng rồi lấy gì ăn cơm.

-Chị cứ yên chí ,chẳng nhằm nhò gì đâu. Anh Thường đã từng biểu diễn tài..cạp dưa nhiều lần ,và lần nào cũng thắng. hôm nay anh phải thực hiện 3 điều hứa chứ.

Thường đỏ mặt ,Trúc thấy Thường bối rối ,tần ngần cầm trái dưa trong tay chưa có quyết định dứt khoát. Ngoan giục :

-Mau lên anh Thường ,chị áo vàng khát nước lắm rồi. anh phải thực hiện điều thứ nhất đi chứ. Nên nhớ còn 2 điều nữa đấy nhé.

-Cho chị...xin được không ?

-Không được, dứt khoát là không được đâu. Chị cứ ngồi yên ,rồi chị sẽ biết.

Thường bắt đầu màn cạp dưa ,anh dùng 2 hàm răng cắn từng miếng vỏ xanh ,rút ra ,chỉ nhìn thôi Trúc cũng cảm thấy sợ hãi ,có cảm tưởng 2 hàm răng mình sắp rụng đến nơi. Nhưng ngó bộ anh chàng T tỉnh rụi ,T sử dụng 2 hàm răng như 1 gọng kềm ,chẳng bao lâu trái dưa đã dc cạp hết lớp vỏ ngoài ,tới lần vỏ mềm bên trong T cũng cạp trong nháy mắt. Trái dưa xiêm đã lột hết lớp vỏ ,tròn trĩnh 1 cách đáng yêu đã nằm gọn trong lòng bàn tay to bì ,mạnh khoẻ của T.

-Xong rồi nhé -Thường giơ trái dưa lên cao cười nói.

-Anh nạo dưa vào ly mời chị Áo vàng đi chứ

-Phải dùng dao mới được...Trúc chen vào.

Ngoan khoát tay cười :

-Chị cứ ngồi yên ,chẳng cần dùng tới dao đâu. Rồi chị sẽ biết.

Thường dùng cán muỗng cà phê soi trên đầu trái dưa nạo 1 lỗ tròn

,trút nước dứa vào cái ly đã để sẵn 1 tí muối trắng.Xong T dùng
sóng bàn tay chặt mạnh trái dứa để trên đầu gối.Trúc nhắm mắt lại
,bàn tay chận trước ngực như sợ trái tim mình vỡ ra.

-Xong rồi

Trúc mở mắt theo lời nói của N và nhìn thấy trái dứa đã bẻ làm
đôi.T dùng chiếc muỗng cà phê nạo cơm dứa bỏ vào ly.Nạo hết 2
nửa trái dứa ,Thường cười mang ly dứa đến mời Trúc.

-Mời chị Áo vàng

-Tôi tên Trúc.

-Gọi Áo vàng cũng đâu có sao -Thường cười.

-Anh làm Trúc sợ muốn đứng tim.Cứ lo hai hàm răng của anh gãy
hết sau khi cạo xong trái dứa.

-Chẳng sao.Trái lại hàm răng tôi như cứng hơn.

-Mai một đừng biểu diễn màn cạo dứa kinh khủng như vậy nữa.Một
lúc nào đó anh sẽ chẳng còn cái răng ăn cháo đấy.

-Ăn cháo mà cần gì răng ?-Ngoan cười.

-Ngoan cũng đừng đùa quái ác như vậy nữa.Trúc nói.

-Thôi,chị uống nước dứa đi ,rồi sẽ biết.

-Chỉ có một mình chị uống sao ?

-Chỉ mình chị thôi.Hôm nay chị là người khách đặc biệt mà.

Trúc ngưng ngưng uống nước dứa và ăn những miếng cơm dứa
ngon ngọt như chưa từng ăn lần nào. Quái lạ ,ở đây là vùng biển
,nước mặn ,thế mà bao nhiêu chất mặn của nước biển đã được cây
dứa hút lấy để chắt lọc thành những ngụm dứa mát tê đầu lưỡi và
ngọt lịm.

-Anh Thường đi hái nhãn mời chị Áo vàng thưởng thức chứ.

-Xong ngay.

-Đã có nhãn chín rồi à ? -Trúc hỏi.

-Rồi chị sẽ biết -Ngoan cười đáp.

-Trúc đi hái nhãn với tôi không ?

-Thường mời.

-Còn gì bằng.

Trúc vui vẻ theo Thường ra vườn nhãn bên hong nhà. Nhãn đầu mùa ở nhà Thường đã chín đều ,cây nào cũng có những chụm tre hay bao nylon dùng để bao những chùm nhãn lại cho dơi khỏi ăn được.Nhãn nhà Thường chín sớm ,và trái thật to ,bước vào vườn nhãn Trúc lịm đi trước bầu không gian như được ướp trong hương thơm của nhãn chín.

-Ở nhà Trúc có trồng nhãn không ?-Thường hỏi.

-Nhà nào a ?

-Nhà trong SàGòn ấy.

-Không. Chỉ có khế và mận thôi.

-Còn nhà của chú Hiền ngoài này ?

-Có ,nhưng chỉ có vài cây ,chắc chú trồng cho vui vậy thôi.Bởi thế nên chỉ có bông chứ chưa có trái.

Thường bẻ những chùm nhãn còn trong bao chuyển cho Trúc để bỏ vào chiếc giỏ đệm.Chẳng bao lâu chiếc giỏ đệm đã căng phồng.

-Thôi đi Thường,nhiều rồi.

-Hái thêm một chùm nhãn đặc biệt cho Trúc mang về,tối ăn.

Trúc theo Thường đi về phía cuối vườn ,ở đây có một cây nhãn đặc biệt ,chỉ cao ngang đầu Trúc thôi nhưng trái trĩu cành,Thường giải thích :

-Đây là cây nhãn do tôi trồng ,loại nhãn này khó kiếm ,trái to ,vỏ mỏng ,cơm dày ,hột nhỏ xíu và ngọt khỏi chê.

-Chưa ăn mà nghe Thường quảng cáo đã biết ngon rồi.

-Bởi thế nên mới gọi là nhãn đặc biệt. Và chỉ có khách quý mới được thưởng thức.

Trúc đỏ mặt.Nhung Thường thì tỉnh bơ. Anh không hái chỉ một chùm mà hái tới ba chùm nhãn lớn.Hoá ra Thường cũng điều tra kỹ về Trúc ,biết cô bé có ba chị em nên mới hái ba chùm nhãn ,điều

này thì chắc chắn do Ngoan "báo cáo " lại thôi.

Hai người đi loanh quanh trong vườn nhãn ,Trúc thấy có những chú chim vào vườn từ bao giờ chắc để ăn nhãn chín ,thấy bóng người vụt đập cánh bay lên. Trong khu vườn cũng vang lên một âm thanh quen thuộc ,đó là tiếng ong bay.Trúc thích thú cứ muốn ở mãi trong vườn này.Bởi vì cả người Trúc sẽ được ướp trong hương nhãn chín ,tóc tai mặt mũi ,ở đâu cũng là hương nhãn.

-Nghe nói Thường sắp vào SàiGòn học đại học à ?

-Ai nói ?

-Ngoan.

-Chưa chi đã xạo.Ba má tôi bắt phải vào trong đó ,nhưng tôi thì không thích.

-Sao lại không thích.

-Tôi thích nghề đánh cá.Đúng hơn là tôi rất yêu biển.Trúc chưa đi biển lần nào thì không thể biết về đẹp của biển đâu.

-Chủ nhật Thường cũng được về đi đánh cá kia mà ?

-Nói thế chứ đã học rồi thì có trăm mối lo khác ,đi đánh cá chỉ là tài tử. Tôi ghét cái gì có vẻ tài tử lắm.Phải làm hết mình ,yêu mến lấy việc mình làm mới được.

-Thường học giỏi lắm phải ko.

-Trái lại là khác.Trúc đừng nghe Ngoan ba xạo mà tin.Trúc tin nó là bán lúa giống mà ăn đấy. Ngoan xạo không ai bằng.

-không.Ngoan rất dễ thương.

-Thôi ta ra ngoài ấy đi.

Hai người ra khỏi vườn nhãn.N thấy Trúc xách cái giỏ đựng căng phòng ,cậu bé cười lớn :

-Bộ chị hái hết vườn nhãn của em rồi sao ?

-Vườn nhãn của Ngoan có hái hết đờn cũng còn.Chị thích quá đi.

-Vậy thì ngày mai mời chị lại tới.Lúc nào vườn cũng mở rộng cửa. Thường mang ra một cái rổ nhựa ,trút hết nhãn trong giỏ đựng vào

,chỉ trừ ba chum nhãn đặc biệt dành cho Trúc mang về nhà thôi.

-Mời Trúc thưởng thức nhãn đầu mùa

Thường mời Trúc.Cô giã nấy :

-Ba người cùng ăn chứ ,mình Trúc ăn sao hết.

-Hôm nay chị là khách đặc biệt.Phải ăn hết rỏ nhấ đó mới về được

-Ngoan cười.

-Lớp ăn ,lớp mang về.Như vậy mai một chị sẽ tới hoài.

Ba người ngồi quanh rỏ nhãn.Nhưng Thường và Ngoan chỉ ăn cho vui ,phần lớn để mời Trúc "thưởng thức " nhãn đầu mùa.Và quả nhiên ,loại nhãn ở vườn nhà Thường rất thơm ngon ,không giống như loại nhãn Trúc thường mua ở các chợ Sài Gòn.

-Trong lúc chị áo vàng ăn nhãn ,anh hãy thực hiện điều thứ 3 đi -

Ngoan nhìn Thường nói

-Điều thứ 3 là điều gì ?

-Thôi đừng có làm bộ ông ơi.

Trúc đã biết điều thứ 3 ấy là điều gì rồi nên cô hét hồn ,vừa phun cái hột nhãn xuống đất ,Trúc vừa kêu lên :

-Thôi ,đừng có đùa như vậy nữa.

-Không đùa đâu ,đây là chuyện nghiêm túc.

Trúc nhìn vẻ mặt của Ngoan ,cậu bé không cười ,khiến Trúc ái ngại ,và cô không hiểu nổi tại sao hai anh em nhà này có những trò chơi quái ác như vậy.

Thường đỏ mặt nói :

-Bữa khác không được sao ?

-Không được,đừng ăn gian con nít.

-Để khách về rồi làm.

-Cũng không được,phải thực hiện điều hứa cuối cùng ngay bây giờ.

Thường chép miệng ,thở ra :

-Thôi đành vậy -Thường ngó Trúc đỏ mặt tiếp -xin lỗi Trúc nhé ,đây là trường hợp bất đắc dĩ

Trúc phì cười. Thường bước lùi ra ba bước và nhanh như chớp Trúc thấy Thường nhào lộn đầu trở xuống , hai tay chống dưới đất thay cho hai chân , đồng thời hai chân quay ngược lên đầu và bước đi, đủ số vòng qui định , Thường lộn người đứng lên. Gương mặt Thường đỏ bừng , anh cốc lên đầu em ranh mãnh một cái mạnh nói :

-Xong rồi đấy nhé , đừng có yêu cầu gì thêm.

-Chị Áo vàng thấy em có một ông anh tài ba chưa ?- Ngoan cười hỏi.

-Tài thật , nhưng có ngày té lộn cổ chết tươi.

-Nhằm nhò gì , anh Thường có nhiều tài lắm. Rồi chị sẽ biết.

-Mỗi lần nhìn ai lộn đầu trồng cây chuối như vậy chị đứng tim.

-Chị dở quá. Đúng là con gái.

Trúc nhìn Thường đang đứng thở ra những hơi dài , có lẽ vì quá tập trung sức vào việc "trồng cây chuối " nên Thường mệt nhọc , mặt mũi anh đỏ bừng giống như những đường gân máu trên mặt Thường đều căng ra.

-Thật là không hiểu nổi , vậy mà Thường cũng chấp nhận trò chơi quái ác này -Trúc trách.

-Không sao đâu , mọi chuyện sẽ đâu vào đấy.

Thường nhìn Trúc vẻ xúc động vì sự quan tâm của cô. Ngoan cười , nói :

-Nếu chị thấy anh Thường lặn xuống biển nữa chắc chị xỉu luôn. Anh ấy có thể lặn cả giờ , dạo chơi dưới đáy biển như người ta đi trên đất liền. Anh Thường đã từng gặp người cá nữa đấy.

Thường cười nói với Trúc :

-Đừng có nghe những lời ba hoa của Ngoan. Tôi đâu có phải là thợ lặn.

-Nhưng anh có lặn xuống biển rồi chứ ?

Trúc hỏi và chờ đợi câu trả lời. Thường cười :

-Có một vài lần cần thiết phải gỡ dây câu vướng vào đá ngầm

,nhưng chưa lần nào tôi lặn quá 10 phút.Và trước khi lặn đều phải uống một ít nước mắm.

-Tại sao lại phải uống nước mắm ?-Trúc ngạc nhiên.

-Ở dưới biển lạnh kinh khiếp lắm ,nếu không uống nước mắm sẽ bị lạnh cóng ,khi đó sẽ bị vọp bẻ rất nguy hiểm.

-Nước mắm....có mặn lắm không ?

-Dĩ nhiên là mặn rồi.Thường cười.

-Sao Thường lại dám uống ?

-Vì cần thiết nên phải uống ,mới đầu rất khó uống nhưng sau đó thì quen đi.Bây giờ tôi có thể uống một chén nước mắm mà không sao cả.

Trúc thích thú nghe Thường kể chuyện ,dĩ nhiên anh em chú bé Ngoan chắc sẽ còn nhiều chuyện thú vị nữa mà Trúc chưa được biết hết.Những chuyện về biển quả kỳ lạ nó luôn luôn thu hút sự tò mò của Trúc ,giống như những con sóng biển sủi bọt trắng xóa bờ trên bãi cát.Trong lòng những con sóng ấy có biết bao nhiêu là bí ẩn.

-Trúc ăn nhãn đi.

-Nãy giờ Trúc ăn nhiều rồi.

-Ở trong đó Trúc đi học chắc vui lắm nhỉ ?

-Dĩ nhiên học trò con gái tụi này có biết bao nhiêu chuyện vui.

-Chuyện buồn có kô ?-Ngoan vụt hỏi.

-Chuyện buồn ,chuyện thương ,chuyện ghét ,chuyện hờn dũ thứ chuyện trên trời dưới đất đều có cả.

-Năm nay tôi sẽ vào trong đó học ,chắc là sẽ gặp Trúc và nhờ Trúc nhiều chuyện lắm đấy.

-Thường có nhà trong Sài Gòn không ?

-Không ,tôi vào đó ở trọ nhà một người bà con.

-Ở trọ thích nhỉ ?

-Ở trọ mà thích nổi gì ?_Thường cười.

Nụ cười của Thường sao mà đôn hậu đến thế. Trúc ngạc nhiên trước nụ cười của Thường. Cô vẫn nghĩ là thanh niên khoẻ mạnh, da sạm nắng, chân tay gan guốc thế kia chắc nụ cười phải... dư dả một chút, ai ngờ nụ cười của Thường hoàn toàn khác hẳn. Khi cười, Thường lại có vẻ rụt rè, ngượng ngùng. Trúc không hiểu tại sao Thường lại dám lặn xuống biển và không sợ sóng gió. Trúc tưởng tượng ra một đêm trăng rớt ánh vàng trên mặt biển đen thẳm, sóng biển rì rào, bình yên vỗ nhẹ vào mạn thuyền Thường và Ngoan rảnh rạn ngắm nhìn trăng và anh em họ ca hát nghêu ngao những bài hát về biển. Họ đếm sao trên trời và đi chu du với những vì sao lấp lánh ấy không?

-Chị Trúc chắc có nhiều bạn lắm nhỉ -Ngoan hỏi.

-Chị có mấy người bạn thân thôi.

-Mấy chị ấy có...hiền như chị không?

-Có người hiền, người dữ. Nhưng Ngoan hỏi làm gì kỹ thế?

-Ngoan chỉ thích những người hiền. Con gái mà dữ như bà chằn sẽ khó...lấy chồng.

-Sao Ngoan biết?

-Nghe người ta nói. Ở xóm thuyền chài này trước đây cũng có một cô gái xinh đẹp nhưng vì chị ấy dữ quá nên không ai dám lấy, cuối cùng phải ở giá. không hiểu sao một hôm người ta thấy chị ấy hoá điên, ngồi nói lảm nhảm dưới gốc dừa và ngó ra biển cười khóc, than thở, nguyên rủa ai đó. Những đêm trăng người ta thấy chị ấy đi lang thang trên biển...chính em đã bắt gặp chị ấy vài lần. Cho nên con gái phải hiền, dữ quá sẽ biến thành người điên.

Trúc cười trước câu kết luận đơn giản của Ngoan. Tuy nhiên Trúc đoán chuyện có

này chắc Ngoan không bịa được, mà là câu chuyện có thật, nhưng có điều chuyện độ đến đâu Trúc chưa biết rõ được, có điều một người con gái hoá điên như vậy quả thật đáng tội nghiệp.

- Chị ấy hiện giờ vẫn còn đẹp- Ngoan nói và nhìn Trúc mỉm cười.
- Ngoan có chọc phá chị ấy không ?
- Không. Mỗi lần gặp chị ấy em chạy trốn.
- Sao lại trốn ?
- Vi... thấy ghê lắm.
- Sao Ngoan bảo chị ấy đẹp.?

- Người đẹp mà không mặc quần áo thì đẹp ở chỗ nào ?

Đến đây thì Trúc chịu ,cô không dám hỏi nữa mà ngồi yên ,gương mặt đỏ bừng vì ngượng.

-Chú kể chuyện tào lao quá-Thường nhìn em nói.

-Em kể chuyện thật 100% chứ bộ.

-Thật cũng không được kể? như vậy.Chị ấy đáng thương ,con người ta không ai muốn như vậy cả.Chẳng qua người ta lâm vào một hoàn cảnh nào đấy thôi.

-Thì em có nói gì đâu.....

Buổi chiều đã buông xuống từ bao giờ với màu nắng nhạt thêch trải dài theo con dốc đầy đá sỏi.Không gian ướp trong hương thơm của mùi nhãn chín được gió biển chuyền đi xa hơn ,dường như theo cả những cánh chim bay qua vườn về tới những mái nhà xa trong thành phố mờ đục Gió biển bây giờ mang theo hơi lạnh ,và tiếng sóng vỗ ầm ào chứng tỏ thủy triều đang tràn bãi cát phía sau nhà Thường.

-Thôi,chị phải về đây thôi Ngoan.ạ.

Trúc đứng lên và coi như đó là một lời từ giã luôn Thường vì Trúc ngại ,không biết nói với Thường như thế nào.

-Chưa ăn hết nhãn mà về ?-Ngoan nói.

-Chị phải về nấu cơm chiều cho nhỏ em ăn ,không thôi nó chạy tìm khắp nơi.

-Trúc mang tất cả nhãn về.Ở đây có tục lệ đãi khác như vậy. Nếu khách không ăn hết phải mang về nhà.Vậy thôi.

-Cái này là Thường bịa ra hay sao đấy ?

-Không ,hoàn toàn không bịa.Có ba má Thường ở nhà ông bà cũng bắt buộc thế thôi.Vì ăn không hết là khách chê nhản vườn nhà này không ngon.năm sau sẽ không được mùa trái.

-Chà..chà...Trúc lúng túng trước mộ giỏ xách đầy nhản mà Thường dúm vào tay bắt cô phải xách.

Thường lịch sự dắt chiếc xe đạp mini giùm Trúc và đẩy lên con dốc ,Ngoan đi phía sau.Hai anh em có ý muốn tiễn Trúc một khoảng đường dài

Trúc nói :

-Thôi được rồi ,phải ra đường lớn.Con dốc này ngó vậy mà xa lắm.....

Trúc chớp mắt trước câu nói không hiểu vô tình hay cố ý của Thường. tuy nhiên Trúc thật cảm động ,cô bối rối như dưới chân mình có những sợi cỏ gai làm vướng ống quần tây ,Thường dắt chiếc xe đạp gọn gàng leo lên dốc ,Trúc thấy Thường cao lớn và khoẻ mạnh như một cái cây hứng chịu gió bão trên bãi biển.trong lúc đó Ngoan đi sau ,chú bé dùng một cái nhánh cây vừa bỏ đầu đó cạ vào cãm xe đạp làm nó phát ra những tiếng kêu thật vui tai. Đã đi khá xa khu vườn nhà Thường ,nhưng Trúc vẫn nghe mùi thơm nhản chín đuối theo ,hình như hương thơm cũng bám trên mái tóc cô.Trúc mỉm cười một mình với nỗi vui thầm kín vừa len nhẹ vào tâm hồn mình.

-Thôi ,tới đây Trúc về được rồi.

Thường dừng lại ,trao xe cho Trúc. Ngoan cầm nhánh cây đập nhẹ lên yên xe đạp cười :

-Thôi tạm biệt chị áo vàng.

Trái thường lệ ,hôm nay Trúc đi tắm biển vào buổi chiều ,lại tắm một mình.Trúc không dám bơi ra xa vì biển động ,ngươi ta đang căng cờ báo hiệu vùng nguy hiểm cho những người đi tắm biển đề

phòng.Trúc tắm ở gần mí cát ,cô nhảy đùa trên những con sóng bạc đầu liên tiếp nhau bò vào bãi cát và khi rút đi ,để lại trên bãi cát vô số những chiếc vỏ ốc đủ màu ,có những chiếc vỏ ốc óng ánh ,thật đẹp mắt ,Trúc đã gom những chiếc vỏ ốc xinh đẹp lại một chỗ ,định mang về Sài Gòn làm quà tặng mấy nhỏ bạn

Bãi biển làn lướt vắng người ,Trúc đã có thể thoải mái nằm phơi mình trên cát với trò chơi bốc cát cát thành ngôi nhà lều hoặc những " kỳ quan của thế giới ".Trúc say mê với trò chơi trẻ con của mình ,những ngôi nhà trên cát này bị sóng biển tràn vào cuốn đi.

Những ngôi nhà nào sụp đổ ,Trúc sẵn sàng xây thêm những ngôi nhà mới.Chinh1 trò chơi này nhóc Phục đã bày cho Trúc ,nhưng cô xây nhà chưa khéo bằng Phục

Trong bộ bikini màu xanh da trời có những hoa trắng lớn may rất khéo ,Trúc nổi bật trên bãi biển và tự hiểu mình có một nhan sắc trời cho.Trúc đang ở độ tuổi phát triển nên cơ thể nảy nở lý tưởng.Sau những ngày nghỉ hè ở đây ,da Trúc đã bắt nắng ,càng làm cho cô gái SàiGòn có 1 nước da tươi dòn khiến ai cũng phải ngấm ngĩa.Nhưng bây giờ thì Trúc nằm một mình trên bãi cát,xung quanh chỉ có những con dã tràng thấy bãi cát vắng người bò lên du ngoạn và làm công việc ngàn đời không mang lại hiệu quả nào,đó là "xe cát biển đông "

- "Dã tràng xe cát biển đông ,nhọc nhằn mà chẳng nên công cán gì "

-Trúc nghĩ tới câu hát mà cười thầm trong bụng.

Chán trò chơi xây nhà trên cát ,Trúc bèn đuổi theo những con dã tràng chạy nhanh như gió.Trúc rượt đuổi hết con này đến con khác và không lần nào Trúc tóm được chú dã tràng xem sao.Dã tràng bao giờ cũng chạy nhanh hơn Trúc và chúng có 1 cái nhà an toàn ,bất khả xâm phạm.Đó là cái hang hình tròn ,nhỏ xíu nằm sâu thẳm thẳm trong cát ,khi con dã tràng chui vào hang là coi như Trúc chỉ còn nước khum người mà ngó ,nhưng hễ khi Trúc vừa bỏ đi ,con dã

tràng lại từ dưới hang chui lên ,tiếp tục se những viên cát nhỏ tròn xiu chờ sóng biển tràn vào cuốn đi.

Nắng chiều đã tắt ,màu trời mờ nhạt dần và gió cũng lạnh hơn.Trúc cũng chán trò chơi đuổi bắt đã tràng ,cô tới chỗ để quần áo lấy chiếc khăn tắm lớn khoác lên người và cầm chiếc túi vỏ ốc đi ngược lên bãi cát để về nhà chú Hiền.Khi Trúc lên vừa hết con dốc quen thuộc bỗng cô giật mình vì thấy Thường đứng chờ trong một bóng cây ,chiếc xe đạp dựng bên cạnh.

Thấy Trúc đã nhận ra mình ,Thường cười ,bối rối nói :

-Vừa tới nhà hỏi thăm Trúc ,cậu em gì đó của Trúc bảo Trúc hãy còn dưới biển chưa về.Tôi quay ra vừa gặp Trúc từ dưới dốc đi lên nên đứng chờ.

Trúc ngược ngừng không biết làm thế nào để tránh đôi mắt của Thường,tuy anh cũng tế nhị ít khi nhìn thẳng người Trúc.Nhưng chẳng thà mặc bikini nằm trên bãi biển ,giữa chỗ đông người ,ai cũng giống mình ,Trúc đỡ ngược hơn là đứng một mình trước người khác phái ,nhất là người đó lại là Thường.

-Thường quay chỗ khác ,khi nói được không ?

-Được thôi.

-Vậy quay vào gốc cây đi.

Thường cười ,quay mặt vào gốc cây.Trúc áp úng nói :

-Thường tìm có việc gì không ?

-Ngoan nhờ tôi mang tới tặng Trúc mấy con khô mực loại đặc biệt để tối nướng ăn cho đỡ buồn.

-Chỉ có vậy thôi sao ?

-Hỏi Trúc bao giờ về SàiGòn ?

-Ngày mốt.

-Buổi sáng hay buổi chiều ?

-Ai hỏi ?

-Ngoan.

- Để làm gì ?
- Ngoan đi tiễn.
- Thôi ,khỏi cần ,chú Hiền sẽ đưa ra bến xe.
- Tôi quay mặt ra được chưa ?
- Xí ,chưa được đâu.Bộ Thường gấp về lắm hả ?
- không,tôi định mời Trúc đi uống cà phê ở quán Thủy Vân.Quán này rất đẹp ,có ghé bố nằm nghỉ thoải mái.
- Trúc cười khúc khích.
- Thôi ,đừng có quảng cáo ,Trúc biết quán đó rồi. Buổi tối ở đó muỗi dữ lắm ,nếu có đi Thường phải mang theo cây quạt để đuổi muỗi.
- Tối nay gió nhiều, không có muỗi đâu.
- Sao lại mời Trúc đi uống café ?
- Vì mình sắp...chia tay.
- Bộ sắp chia tay là phải đi uống cafe hả ?
- Nếu Trúc không thích thì thôi vậy.
- Sao biết người ta không thích ? Nhưng ngay bây giờ không được đâu.Trúc còn phải về nhà tắm nước ngọt ,thay quần áo ,ăn cơm tối.Sau đó mới đi được.
- Vậy tôi chờ ở đây.
- Thôi ,không được đâu.Thường cũng phải về ăn cơm rồi mới đi được chứ ?
- Nhưng...
- Thường đừng nên ở đây.Thường đi đâu đó rồi tới quán café ngồi chờ. Hẹn 7 giờ.được không?
- Được ,nhưng Trúc đi bằng gì tới đó ?
- Đừng lo ,Trúc sẽ đi bộ.
- Tôi quay mặt lại được rồi chứ ?
- Cũng chưa được ,chờ cho Trúc đi thật xa rồi Thường hãy quay mặt lại và đi về nhà.Nếu không thực hiện đúng lời hứa thì Trúc không thèm đi uống café đâu.

-Đồng ý.

Trúc lật đật đi thật nhanh xuống con dốc ,cô không dám quay lại nhìn lên cũng ko biết Thường có thực hiện đúng như lời đã hứa không.Về tới nhà ,vào trong phòng tắm đóng kín cửa rồi mà Trúc vẫn còn ngượng cứng người vì cứ hình dung ra đôi mắt của Thường nhìn mình.Ồi ,đôi mắt của anh sao mà hiền đến thế ,nhưng cũng làm Trúc bối rối đến thế.

Khi Trúc tới quán Thùy Vân thì Thường đã ngồi đợi ở đấy từ bao giờ.Trúc đi thẳng tới chỗ Thường và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

-Đang sống trong hồi hộp ,tưởng Trúc không tới.

-Sao lại không tới ?

Thường cười :

-Con gái ít khi nói thật lắm.Lần đầu tiên bao giờ họ cũng tìm cách nói dối một điều gì đó ,đôi khi không chủ tâm ,nhưng tâm lý chung khiến họ phải nói dối.

-Trúc không nằm trong cái số "con gái " như Thường nói đâu.

-Trúc đi bộ tới à ?

-Anh thấy rồi.Không lẽ Trúc đi phi cơ trực thăng tới đây.

-Trúc uống gì ?

-Nước dừa.

-Ở đây không có nước dừa.Tại sao Trúc thích uống nước dừa đến thế ?

-Uống nước dừa mà không cho ng ta chặt bằng dao cơ.

Thường đỏ mặt nói :

-Ở đây không có thứ nước dừa ấy đâu.Đó là nước dừa đặc biệt.

-Sao Thường và Ngoan có những trò chơi kỳ quái đến thế.Có ngày gãy hết 2 hàm răng ,hoặc té gãy cổ cho mà xem.

-Còn nhiều trò chơi kỳ quặc hơn nữa mà Trúc chưa biết đâu.

Trúc cười.bắt chước cách nói của Ngoan :

-Rồi sẽ biết.

-Y như giọng nói của chú nhóc Ngoan .Trúc uống gì ?

-Ở đây có những gì ,Thường cứ kêu

-Uống một lúc từng ấy thứ à ?

-Uống cho bằng Thường chứ.

Trúc cười ,nhìn mấy cái ly không còn để trước mặt Thường.Đó là ba cái ly café đen mà Thường đã uống trong lúc ngồi chờ Trúc.

-Như vậy là Trúc uống café đen ?

-Thường cứ gọi cái gì mà Thường thích.Trúc sẽ uống bất cứ cái gì mà Thường gọi.

-Thường gọi bia lon thì sao ?

-Trúc cũng uống như thường.

-Rồi sẽ biết.

Khi cô gái phục vụ đi tới ,Thường ghé vào tai cô gái nói nhỏ ,không cho Trúc nghe

Một lúc sau cô gái phục vụ mang một ly cam tươi.Nhìn ly cam đặt trước mặt ,Trúc ngạc nhiên :

-Sao anh gọi thứ này ?

-Không nữa để Trúc uống café đen.

-Nhiều khi Trúc thích uống café đen thì sao ?

-Thì sẽ gọi tiếp.Nhưng trước hết Trúc hãy uống ly cam tươi này đi đã.

Trong lúc uống từng ngụm nước cam ngọt lịm ,Thường châm một điếu thuốc.

-Thường có ghiền thuốc lá ko ?

-Không

-Không sao lại hút thuốc làm gì ?

-Cho đỡ hồi hộp.

Trúc đỏ mặt vì cô đã hiểu tại sao Thường nói như vậy.Trúc nhìn Thường ,gương mặt anh mang một vẻ đẹp nào đó trong bóng tối

mà Trúc ít khi thấy ở người con trai khác.

-Thường dập tắt điếu thuốc ấy đi.

-Làm gì. Trúc không thích người khác hút thuốc khi ngồi trước mặt mình à ?

-Không phải như thế đâu , Thường cứ làm theo lời Trúc đi mà.

Thường dập tắt điếu thuốc bằng cách dụi nó vào cạnh bàn. Trong lúc Thường định ném điếu thuốc xuống đất thì Trúc kêu lên :

-Để yên đấy. Trúc mời cho.

Trúc bật quẹt gaz , mời thuốc cho Thường. Vì quá bất ngờ chút xíu nữa hai hàng chân mày của Thường bị lén lửa. Và hơi thuốc đầu tiên đã làm Thường sặc sụa , ho mấy tiếng. Thường ngồi im lặng một hồi lâu , anh như chìm trong sự xúc động ngẫu nhiên.

Trúc dùng muỗng café vớt từng cục đá nhỏ trong ly nước bỏ ra bàn nói :

-Người ta bỏ đá nhiều quá.

-Trúc không thích nước đá à ?

-Trúc chỉ thích nước đường.

Thường cười. Dĩ nhiên nước đường ai mà ko thích. Thường đã hiểu câu nói mang hai nghĩa của cô gái ngồi trước mặt mình. Và bất chợt Thường nghe tiếng sóng biển thật gần. nó như vỗ mạnh vào lòng anh , làm Thường lao đao. Quán Thủy Vân nằm bên này con đường chạy dọc theo bờ biển , người ta kê những cái bàn và những chiếc ghế ngồi dưới bóng thủy dương. ghế ngồi là loại ghế bố xếp , đèn trong quán mờ ảo không đủ sáng nên trong quán tràn ngập bóng tối , khiến 2 người ngồi bên cạnh nhau cũng không trông rõ mặt của nhau. Chiếc máy hát đang phát ra một bản tình ca nói về biển.

-Trúc thích bài hát này không ? _ Thường bỗng hỏi.

-Nghe cũng dễ thương.

-Nói chung , nếu người nào yêu biển đều thích những bài hát về biển.

-Với điều kiện phải hay mới được.

Thường rít một hơi thuốc ,đốm lửa ở đầu điếu thuốc loé sáng kỳ lạ

-Người mặc Áo vàng sao lại khó tính đến thế.

Trúc đỏ mặt và nhận ra tối nay vô tình cô cũng mặc chiếc áo vàng giống như hôm gặp Ngoan trên bãi biển.Màu áo vàng bị chìm khuất trong bóng tối nhưng lại trở thành biệt danh của Trúc.

-Thường có thích màu vàng không?

-Cũng còn tùy người nào mặc áo vàng nữa chứ.

-Sao Ngoan lại gọi Trúc là "chị Áo vàng " ?

-Không phải Ngoan gọi mà tôi gọi.

-Hoá ra là thế

Trúc cúi mặt để giấu nụ cười

-Trúc cười gì thế ?

-Làm sao mà giải thích cho Thường hiểu nụ cười của Trúc được.

-Tôi biết rồi ,nụ cười của các cô gái thật khó hiểu.

-Bao giờ Thường lại theo ghe đánh cá đi biển ?

-Ngày kia

-Lúc ấy Trúc đã về thành phố rồi.

-Bao giờ Trúc lại trở lại ngoài này ?

-Chắc là mùa hè năm sau.

-Lâu quá vậy ?

Câu hỏi của Thường biểu lộ sự hốt hoảng làm Trúc mặc cười nhưng cô cố giấu nụ cười của mình.Đúng là mùa hè năm sau thì lâu thật ,và thời gian muôn trùng đâu có ai đoán chắc đc điều gì đâu Trúc nhìn vào đốm lửa của điếu thuốc đang rực cháy trên môi Thường và nói :

-Nhưng Thường cũng sẽ vào SàiGòn học kia mà. Lúc đó sợ

Thường chẳng còn muốn trở về vùng biển này nữa.

-Không bao giờ Thường quên được vùng biển này đâu.Ở đây là quê hương của tôi ,đâu có ai quên quê hương mình cho đành.

Trúc tin là Thường đã nói thật vì giọng Thường trầm xuống ,ngùi ngùi xúc động.Gió từ phía biển thổi lên thật lạnh ,Trúc rùng mình khoanh hai tay trước ngực và nằm lệt thõm vào lòng chiếc ghế.

-Trúc lạnh à ?

-Lạnh.

-Biết làm sao bây giờ ,Ờ đây không có củi khô để đốt lò sưởi.Ngoài bãi biển sẽ dễ dàng có một đồng lửa hơn.

-Thường thường ra bãi biển lắm à ?

-Thỉnh thoảng buồn buồn tôi rủ chú Ngoan đi dạo chơi.Nhất là những đêm trăng ,và cũng chính những đêm trăng chúng tôi hay gặp cô gái điên như Ngoan đã nói với Trúc.

-Người điên chắc...khổ lắm nhĩ ?

-Chưa chắc đâu.Nhiều khi người điên lại sung sướng hơn người tỉnh.Rất tiếc tôi chưa điên bao giờ nên không trả lời chính xác câu hỏi của Trúc được.

Bất ngờ Trúc thấy cổ chân cô nhói lên ,Trúc đưa tay đập mạnh ,nhưng con muỗi đã bay mất.Thường cười :

-Bị muỗi cắn phải không ?

-Trúc quên mang theo cái quạt.Thật là đáng trí.

-Có cái quạt " thiên nhiên " này rồi ,Trúc yên chí đi (hì)

Vừa nói Thường vừa dùng bàn tay to khỏe của anh quạt dưới chân Trúc để đuổi muỗi.Trúc ngượng quá rụt chân về ,mặt đỏ bừng lắc đầu quày quây :

-Thường đừng làm thế.....mỏi tay chết.

Hai người đột nhiên im lặng ,cả hai rơi vào một tâm trạng bối rối khó giải thích.Trúc múc một cục đá nhỏ đưa lên miệng ngậm và nghe cục đá tan dần trên đầu lưỡi ,hơi lạnh chạy dài xuống cổ họng cho Trúc cái cảm giác thích thú như ăn một que kem.Trong quán đã có khá đông khách ,những cái bàn và những hàng ghế đã chật ních người ngồi.Từ chỗ ngồi trũng thấp như dưới thung lũng này nhìn lên

,Trúc thấy con đường chạy ngang tầm mắt mình ,ánh đèn lao chao đổ bóng xuống với những bóng người qua lại thấp thoáng ,mơ hồ.

-Đêm ,Thường có thức khuya học bài không ?

-Cũng tùy ,nếu không đi đánh cá tôi cũng thức khuya học bài ,còn lênh đênh trên biển thì chịu.Lúc đó không tài nào học được ,nhưng nằm đếm sao trời thì rất thích.

Trúc cười khúc khích :

-Có bao nhiêu sao trời mà Thường đã đếm được ?

-Làm sao mà đếm được sao trời ,Trúc hỏi kỳ.

-Mình đếm bằng tưởng tượng.Thường có đọc Dodet không ?

-Tôi rất mê Dodet.

-Mà mê nhất là truyện nói về đám cưới của các ngôi sao ?

Thường cười.Nụ cười của anh thật hiền lành ,dễ thương và không hiểu sao Trúc liên tưởng tới nụ cười của một đứa bé khi nhìn thấy sao bay trong bầu trời ,những vì sao thật ngộ nghĩnh.

-Chúng ta đi dạo mát một lát đi Thường -Trúc nói.

-Đi ra bãi biển nhé ?

-Tuyệt quá.

Thường gọi tính tiền và cùng đứng lên với Trúc.Hai người đi ngược con dốc cát để lên bờ đường.Gió bỗng thổi ào ạt làm mái tóc của Trúc bay tung ,dạt về phía Thường ,hình như gương mặt anh bị mái tóc Trúc che lấp.Thường bỗng cầm bàn tay Trúc kéo chạy qua đường để xuống bãi cát.Quá bất ngờ ,Trúc ko kịp phản ứng gì nên đành chạy theo Thường 1 cách thu động.

-Sóng nhiều quá ,chúng đang bò lên trên bãi cát kìa.

Nhưng Trúc có nhìn thấy gì đâu ,cô đứng thờ đốc và mắt chưa quen với bóng tối.Trong lúc đó mắt Thường ngời sáng nhìn thẳng ra biển.Trúc nhìn thấy mắt anh như hai vì sao. Và hai vì sao đó đang bay trong bầu trời thăm thẳm.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 4

NGÀY ĐẦU TIÊN VÀO LỚP HỌC TRÚC MANG tâm trạng rụt rè như một học sinh mới theo chân mẹ lần đầu tiên bước tới cổng trường. Trúc đã đứng trước tấm gương tử rất lâu ,ngắm nghía lại mình.Sau những ngày nghỉ hè ở biển ,Trúc thật lạ lùng trong gương ,nước da đen dòn ,rám nắng,khoẻ mạnh.Hôm qua đi phố Trúc đã nhắm mắt leo lên bàn cân của một người cân sức khoẻ bên lề đường và thấy mình tăng được 2 ký lô là mập rồi đấy.Sáng nay thấy chiếc áo hơi chật ,tự nhiên Trúc có cảm giác gương mặt mình đầy đặn hơn ,tròn trịa hơn thường ngày.Quả thật ,sau kỳ nghỉ hè ở biển ,Trúc có những đổi thay mà khi nhìn vào gương Trúc mới nhận ra với một chút hoảng hốt.

Và tụi bạn Trúc cũng chỉ chờ có thế.Khi thấy Trúc đẩy chiếc Babetta vào cổng trường ,cả ba nhỏ trong nhóm đã ào ra reo lên.Nhỏ Minh Ánh reo to nhất :

-Eo ơi ,nhỏ Thủy Trúc đây sao ,tưởng công chúa con vua Thủy Tề lên mất. đất chú.

Trúc gởi xe xong ra đứng chung với nhóm ,cô chớp đôi mắt có đôi dài hỏi Minh Ánh :

-Tại sao lại gọi là công chúa con vua Thủy Tề ?

-Vì nước da nhỏ đã rám hồng nắng biển như đã sinh ra từ biển chứ còn sao với trắng gì nữa ?

Bích Hồng nắn bờ vai mềm mại của Trúc nheo mắt cười :

-Tặng mấy ký lô mà mặt thế ?

-2 ký.

-Ăn trúng cái gì mà mặt dữ vậy nhỏ ?-Khánh Huệ chen vào.

-Ăn trúng cái bánh tráng ướp nước cốt dừa chứ sao -Trúc cười đáp.

-Sao đi lạng lẽ mà về cũng lạng lẽ thế ,quà xứ biển đâu ?

-Ai biểu quý vị không tới ngay ,bây giờ thì còn gì nữa đâu mà hỏi.

-Như vậy nhỏ còn nợ bạn bè nhiều lắm đấy.

-Giờ ra chơi trả nợ được ko?

-Được.Con người lịch sự phải vậy ,không nên mắc nợ khó coi -

Khánh Huệ cười.

Bích Hồng kéo Thủy Trúc về một góc sân nói :

-Bàn của mình có thêm một nhỏ nữa ,cũng tên Ánh nhưng lót chữ Hồng.

-Hồng Ánh à ?

-Đúng vậy ,con nhỏ nó cũng kiêu kỳ lắm.

-Tên cũng được đấy nhưng mặt mũi sao ?

-Xinh lắm.

-Còn chuyện gì mới nữa không ?

-Ngoài ra thầy dạy môn Văn năm nay của mình là một người có cái lỗ mũi đỏ tự nhiên.

-Lỗ mũi đỏ ?

-Đúng thế ,giống như trái cà chua chín tới.Chẳng hiểu sao kỳ vậy ?

-Ông ấy dạy ra sao ?

-Có học giờ nào đâu mà biết.....Lúc nãy cả nhóm đi "thám thính " dưới văn phòng ,thầy ông ấy cũng được ,chỉ có điều đặc biệt ấy là đáng nói thôi.

-Suốt mùa hè Bích Hồng không đi chơi đâu à ?

-Có rãnh rang gì đâu mà đi chơi.Bích Hồng phải ở nhà lo phụ giúp gia đình.mùa hè đối với Bích hồng thật là...thê thảm.

Trong nhóm bán 4 đứa.Bích.Hồng thân nhất với Trúc và có hoàn cảnh tương đối phức tạp.Tuy con nhỏ rất kín miệng ,nhưng hình như ba mẹ Bích Hồng không được hạnh phúc ,gia đình lục đục thường xuyên.Và mỗi lần như vậy Trúc nhận ra đôi mắt đỏ hoe của bạn mình khi vào lớp.Thường ngày Bích Hồng dành thời gian rỗi để ra chợ phụ bán hàng với mẹ ,việc học đối với Bích Hồng là cả một sự cố gắng ghê gớm.Bích Hồng học mà cứ như một người leo dốc ,ì ạch qua mỗi kỳ thi. Nhiều lúc con nhỏ định bỏ ngang "để lấy chồng cho xong ".Trúc rất thương Bích Hồng và thường an ủi bạn ,phải nói Trúc giúp đỡ Bích Hồng rất nhiều trong việc học cũng như trong việc động viên tinh thần.

-Rồi Trúc sẽ phải kể chuyện về những ngày ở biển nhé ,không giấu Bích Hồng được đâu.

-Có gì mà phải giấu kia chứ ?

-Không giấu nhưng chưa chắc đã chịu nói -Bích Hồng cười ,háy mắt.

-Chẳng có chuyện gì đâu nhỏ ơi.Suốt ngày ta đi lang thang ngoài bãi biển ,nhặt vỏ ốc ,đuổi mây" con đã tròng chạy có cò và xây nhà trên cát.Vậy thôi.

-Chỉ có vậy thôi sao ?

-Ừa vậy thôi -Trúc mỉm cười.

-Không phải đâu.Còn nhiều thứ lắm.Trúc không thể giấu được.

-Sao lúc này nhỏ hay nghi ngờ bạn bè thế ?

-Không phải Bích Hồng nghi ngờ mà chính Trúc đã "tự nói " đấy thôi.

-Sao ?

-Sao với trăng gì ,cứ nhìn trong đôi mắt của Trúc là biết ngay thôi.Đúng không bồ ?

Bích Hồng thân mật ôm lấy đôi vai của Trúc.Nó kéo Trúc đi vào hành lang và cười khúc khích ,tiếng cười con nhỏ dội vào những sợi

tóc dài của Trúc ,nóng buốt như luồng điện 200 volt rồi chuyền vào
lỗ tai Trúc đến là thảng thốt. Câu nói Bích Hồng thật là lạnh lùng.

Trúc gỡ bàn tay bích hồng hỏi :

-Sao đôi mắt Trúc có gì ,bụi à ,muối biển còn vương lại à ?

-Không phải bụi ,muối biển ,mà là sương khói.

-Trời ,sương khói ở đâu thế ,Vũng Tàu chứ đâu phải Đà Lạt. Nhỏ
ngủ mê chẳng ?

-Đời nào.

-Vậy thì nhỏ làm to rồi. Đôi mắt của ta vẫn bình thường hai con
ngươi ,thức thì mở,ngủ thì nhắm lại

-Vậy mà khác lạ hỏi Trúc chưa ra xứ biển Vũng Tàu.

-Khác ở chỗ nào nói đi ?

-Nói rồi.Có khói. Nhìn vào mắt Trúc ,Bích Hồng thấy sợi khói bay
lên.

-Điều này chắc Trúc phải đi khám mắt quá.Mắt mà có khói bay lên là
nguy rồi.

-Ừa ,Trúc phải đi khám mắt gấp.Nếu không có thuốc nào nhỏ vào
để tan sợi khói ấy thì có ngày Trúc sẽ phải khóc vì sương mù giăng
kín đôi mắt trong sáng ,long lanh như hai hạt nhãn của mình cho mà
xem.

-Bích Hồng nói gì thấy ghê.

Lễ khai giảng năm học mới diễn ra theo thủ tục thường lệ.Trúc ngồi
giữa" đám bạn chỉ nghe loáng thoáng bài diễn văn của thầy hiệu
Trưởng ,câu được câu mất. Bài diễn văn thi muôn thuở vẫn là bài
diễn văn ,nội dung na ná như nhau. Có điều năm nay vì là "học trò
người lớn " nên Trúc thấy có những nét mới trong tâm trạng hồi hộp
của mình.Giữa tràng pháo tay có lẽ cũng theo thủ tục thường lệ
,Trúc bất ngờ nghe có tiếng ve ngân nga đâu đây trên hàng phượng
phía sau lưng trường ,chỗ bức tường cao lồm chồm mảnh chai
nhọn chắn ngang.Tiếng ve không còn rộn rã nữa ,nó mang âm

thanh trầm lắng ,như chìm vào màu đỏ của những chùm phượng hiêm hoi trên cành cây đã đơm đầy lá non.Trúc thở dài một tiếng như cơn gió mùa thu lướt qua.

-Sao lại thở dài vậy nhỏ ? -Khánh Huệ thúc vào hông Trúc hỏi.

-Mới đó đã hết một mùa hè , nhanh quá.

-Ừa ,nhanh vô cùng.

-Bồ có nghe tiếng ve kêu trên hàng phượng sau lưng trường ko ?

-Tiếng ve nào ?- Khánh Huệ ngạc nhiên.

-Tiếng ve cuối hè chứ tiếng ve nào.Hỏi vô duyên chưa ?

-Có nghe cái giọng rè rè của ông hiệu trưởng đọc diễn văn thi có.

-Lỗi tai nhỏ chẳng "nhảy bén " gì hết.

-Ta đâu có được cái đầu óc mơ mộng như nhỏ.

-Đâu phải có đầu óc mơ mộng mới nghe được tiếng ve ?

-Thôi ,im đi ,không cãi nhau nữa.

Minh Ánh thúc vào hông mỗi đứa một cái để giảng hoà.Bích Hồng cười nói :

-Tiếng ve chỉ để một mình Trúc nghe thôi các bồ ạ

-Đi biển về sao nhỏ Thủy Trúc mơ mộng thế không biết.

Câu nói của nhỏ Minh Ánh làm Trúc giật mình. Bài diễn văn của ông hiệu trưởng chấm dứt hồi nào không hay ,chỉ khi tiếng vỗ tay rào rào nổi lên Trúc mới hay biết.

-Về lớp nhanh lên ta giới thiệu Trúc với Hồng Ánh.

Bích Hồng nắm tay Trúc lôi nhanh đi ,Minh Ánh kéo tay Trúc lôi lại hoá thành một cuộc giằng co.Khánh Huệ đứng giữa làm trọng tài,Khánh Huệ chu miệng đếm "một ,hai,ba " giữa tiếng" cười ròn tan của nhóm bạn.Cuối cùng Khánh Huệ tuyên bố :

-Thủy Trúc không đi đâu cả ,theo ta.

Làm gì ?

-Ra quán chè

-Vậy cả nhóm cùng đi.Còn chuyện gì hồi sau sẽ phân giải.

Bích Hồng tán thành ,và thay vì lời Trúc về phòng học ,con nhỏ lại
lời Trúc theo Khánh Huệ ra quán chè phía bên kia đường.

-Cho con nhỏ có dịp trả nợ bạn bè ,vậy thôi.

Khánh Huệ vừa đi vừa an ủi Trúc.Minh Ánh cũng để vô :

-Hôm nay trả một ,hôm khác trả mười.

Tội nghiệp Thủy Trúc mấy bà ơi.

-À ,Bích Hồng bệnh vực "người yêu " hả ? -Khánh Huệ trừng
mắt Trúc đe dọa.

-Ta công bằng ,không đứng về phe nào.

-Nhỏ định làm Bao Công xử án sao ta ?

-Nhớ Sài Gòn mưa rồi chợt nắng ,nhớ phố thân quen ,nhớ ly chè
thơm.Em Thủy Trúc ơi.Em còn nhớ hay em đã quên...

Minh Ánh nháy theo mấy câu hát dễ thương của Trịnh Công Sơn.Và
cả nhóm bạn bước vào quán chè của dì Tư mang theo tiếng cười
ròn tan như chưa muốn dứt.

Vừa kéo ghế ngồi ,Khánh Huệ vừa háy mắt nhìn Trúc :

-Cho tự do kêu há khổ chủ ?

-Ừa ,muốn kêu gì cứ kêu.Ăn xong phần ai nấy trả.

-Khôn vừa thôi nhỏ ơi.

-Nói chứ các bán thích ăn chè gì cứ kêu chè đó ,tiêu chuẩn mỗi
người một ly.

-không được ,tiêu chuẩn ta phải gấp đôi ,vì ta có sáng kiến...lời nhỏ
Trúc ra quán chè.

-Tiêu chuẩn ta ăn theo ,cũng được hai ly -Minh Ánh nói.

-Ta chung thủy với "người yêu " thôi ,ta một ly cho trọn tình vẹn
nghĩa.

Bích Hồng cười ,đá vào chân Trúc dưới gầm bàn như chứng tỏ một
sự cảm thông ghê gớm lắm.

-Thôi được -Trúc cười quay vào gọi lớn -cho sáu ly chè thập cẩm đi
dì Tư ơi.

Quán chè của dì Tư ,trước khi bọn Trúc tới học chắc cũng đã có rồi.Và phải nói rằng chè của dì Tư ngon nổi tiếng ,cũng chừng ấy thứ hàm bà lằn ,đậu đỏ 1 tí ,đậu xanh 1 tí ,đậu trắng 1 tí ,bánh lọt 1 tí ,nước cốt dừa vài muỗng ,thế mà chè của dì Tư đã làm bọn con gái mê tí.Có lẽ đặc biệt ở chỗ dì Tư biết pha chế nước cốt dừa ,ngậm muỗng chè béo ngậy trong miệng ,bọn con gái biết rằng sẽ không bao giờ ăn chè ở đâu ngon hơn chè của dì Tư(trùi ,tả đã thấy ngon,thèm muốn chết).Do đó mỗi ngày dì Tư cứ tà tà hốt bạc ,và bọn Trúc ngày ngày chắc sẽ phải móc túi túi tiền cho dì Tư một cách tự nguyện.

Khánh Huệ vừa ngậm muỗng chè ,vừa nói :

-Ngôi trường này nhờ có quán chè dì Tư nên làm tăng thêm vẻ đẹp của nó.(tâm hồn ăn uống có khác)

-Nhận xét của nhỏ làm ông hiệu trưởng buồn thúi ruột.

-Ông buồn kệ ông.

-Ừa ,sao không vào lớp mà kéo ra hết ngoài quán chè vậy ta ?-Trúc hốt hoảng kêu lên.

-Hôm nay làm lễ khai giảng ,nhận lớp rồi về.Có vậy mà cũng hỏi.

-Trúc vẫn chưa biết lớp ở đâu.

-Mấy bữa nay ta đã tới đây và đã dành bàn rồi. Đợi nhỏ chắc phải ngồi cuối lớp.

-Nhỏ mê xứ biển nên quên cả ngày nhận lớp ,chút xíu là quên cả ngày khai giảng -Minh Ánh phê bình.

-Mỗi đứa có một ly chè rồi rên rỉ hoài - Bích Hồng cười nhăn nhăn cái mũi.

-Một ly nữa mới hết rên -Khánh Huệ nói tỉnh queo.

-Từ từ người ta mang ra ,ai thiếu nợ Khánh Huệ sao mà giự quá trời vậy.?

Ăn chè xong cả lớp kéo về lớp học.Cũng chẳng còn ai trong lớp ngoại trừ một gương mặt lạ hoắc đập vào mắt Trúc. Nhỏ này đang

ngồi nhìn ra khung cửa sổ có một tàn phượng còn vương một chùm hoa đỏ ối.

-Nhỏ Hồng Ánh mà ta nói với Trúc đấy.Làm quen đi.

-Ai làm quen ai trước ?

Bích Hồng nhăn mũi :

-Thôi.để ta làm trung gian giới thiệu cho hai người làm quen với nhau.

Bằng một thái độ lịch sự hết sức bất ngờ ,Bích Hồng giới thiệu Thủy Trúc là người bạn mới quen nhau.Nhỏ Bích Hồng kiểu cách nói :

-Từ ngày hôm nay ,bổ sung vào nhóm thêm một cô...tiểu thư. Mong rằng chúng ta thương nhau lắm ,cần nhau đau chứ đừng thềm cãi nhau làm chi cho mệt.

Trước vẻ nhiệt tình của Bích Hồng ,Thủy Trúc cùng với nhỏ Hồng Ánh...đá lông nheo và cười rúc rích.Thế là hai đứa quen nhau một cách đơn giản nhưng cũng thực sự cởi mở. Phải công nhận nhỏ Hồng Ánh có nước da trắng giống in như trứng gà bóc ,nước da như có thoa một chất kem đặc biệt. Tâm lý con gái buồn cười ,quen nhau trước tiên phải chú ý tới nhan sắc và điều dễ nhận thấy là nước da ,gương mặt ,đôi mắt ,mái tóc...Thủy Trúc còn nhận thấy nhỏ bạn mới của mình hơi cao so với tầm thước của một cô gái VN chính cống.Hồng Ánh có cặp giò dài -nếu nói như câu hát mà đám trẻ trong xóm Trúc nhại theo một bài hát nào đó thì là -cái chân em dài do người yêu em kéo đó -Hồng Ánh chắc phải cao tới một mét sáu lăm ,nghĩa là cao hơn Thủy Trúc một cái đầu và một đôi guốc cao gót 3 phân rưỡi.

-Bồ nhìn gì dữ vậy ? -Hồng Ánh hỏi.

-Chiêm ngưỡng dung nhan mùa hạ của Hồng Ánh chứ làm gì.

-Tui xấu òm.

Con gái biết nói câu đó không phải là con gái xấu.Và chắc Hồng Ánh cũng biết rằng mình đẹp.Dĩ nhiên được vào nhóm "năm mái

nhà ngói " không phải dễ đâu ,mà một trong những điều kiện được công nhận là tiêu chuẩn nhan sắc ,nghĩa là phải xinh đẹp còn chuyện học hành đương nhiên phải cố gắng thôi.

-Nhỏ quê quán ở đâu ?

-Ở Miền Nam mưa nắng hai mùa này chứ đâu.

-Nhưng ý Thủy Trúc muốn hỏi là nhỏ sinh và lớn lên ở đâu -Bích Hồng nhắc nhở

-Hà Nội

-Ba má nhỏ tập kết ra Bắc ha ?

-Không ,chỉ mình ba thôi ,ba ra Bắc gặp má ngoài đó và sinh Hồng Ánh.

-Chắc nhỏ cũng phải chạy bom Mỹ ,học sơ tán như ai?

-Như Thủy Trúc thì nói đại đi ,làm bộ "ai " với "tớ "-Bích Hồng cười.

-Ừa ,Bộ Thủy.Trúc cũng dân Hà Nội à ?

-Không ,tui tập kết theo ba má lúc còn trong bụng ,sinh ra và lớn lên trong rừng ,về Sài Gòn sau ngày giải phóng.

-Ở trong rừng....chắc thơ mộng lắm nhi ?

-Chạy bom Mỹ gần chết ,thơ mộng ở đâu ?

-Ở Hà Nội tui cũng chạy bom Mỹ vậy ,nhưng cuộc đời vẫn đẹp sao ,thơ mộng hay không là do mình thôi.

-Nói chuyện như hai bồ chán phèo ,ra ngoài quán chè dì Tư nói chuyện hay hơn -Bích Hồng cười gợi ý.

-Có lý.

-Quán chè dì Tư ở đâu ? -Hồng Ánh ngạc nhiên hỏi.

-Ở ngay trước cửa trường mình nè ,đúng là "con ma mới " ,ngơ ngác chẳng biết gì cả.

-Nó là con nai vàng trong lớp ta đó.-Bích Hồng phát lên vai Hồng Ánh nói.

-Con nai vàng có sừng rồi nghen.

Ba người cười rúc rích kéo nhau sang quán chè của dì Tư.Như vậy

là coi như Hồng Ánh chính thức gia nhập nhóm "5 mái nhà ngói " kể từ hôm đó với châu châu chè thập cẩm bánh lọt nước cốt dừa béo ngậy

Trên đường về nhà ,Thủy Trúc hỏi Bích Hồng :

-Nhỏ Hồng Ánh dễ thương phải không ?

-Ừa ,dễ thương

-Xứng đáng vào nhóm mình chứ ?

-Ồ ,còn phải hỏi.Nhỏ xinh đẹp chẳng kém ai trong nhóm đâu.

-Nhưng mà hơi...xí xọn.

-Tụi mình đùa nào mà chẳng xí xọn.Không xí xọn không phải là con gái ,lại càng không phải "nhóm năm mái ngói "

-Đúng quá trời -Thủy Trúc tán đồng bằng một nụ cười rúc rích.

-Nhỏ ghé nhà mình chơi đi ,có nhiều chuyện hay ghê lắm.Nhất là món...mắm ruốc dầm ớt" thật cay ,mua 1 chục cóc về nhâm nhi thì ngon tuyệt trần gian.

-VẬY ghé liền.

Nhà Thủy Trúc đi vắng cả ,chỉ còn có mình nhóc Phục đang nằm đọc sách trong ghế xích đu dưới gốc cây khế có nhiều bông và mùi thơm của bông khế dậy lên thơm ngát.

-Phục siêng học quá ta -Bích Hồng xởi lời.

-Em đang tự học võ bằng sách đấy.

-Võ gì ?

-không thủ đạo

-Võ gì mà nghe... rợn vậy.?

-Ừa ,ghê lắm ,võ này mà em học thành công em sẽ bay lên tới ngọn khế lận.

-Để lý sự với mấy chú chim sâu trên đó hay làm gì hờ nhà võ sư...."Khao thủ đông" !-Thủy Trúc móc lò.

-Người ta học hành nghiêm túc ,học sách vở bài bản đàng hoàng ,chị đừng có nhạo báng -Phục nhăn mặt nói.

-Chị có nhạo báng ai đâu ?

-Nhưng mà Phục học....Không thủ đạo để làm gì ,chẳng lẽ để ulynh lộn với chị Trúc hả ? -Bích Hồng cười hỏi.

-Để nếu mà làm biếng quá ,bị mẹ phết chổi lông gà vào mông thì...bay cho lẹ.Có thể mà nhỏ cũng hỏi.

Bị Trúc kê một câu đau điếng ,nhóc Phục đỏ mặt định gân cổ cãi ,Bích Hồng móc ví lấy tiền dúm vào tay Phục cười :

-Trước mắt ,võ sư "Khao thủ động " cảm phiền bay giùm ra chợ mua cho chị một chục trái cóc đi.

-Làm gì mà tới một chục trái lận ?

-Rồi sẽ biết.

-A ,em biết rồi ,để hai bà ăn với mắm ruốc bà giáo Thảo mà chị Trúc đã mua hôm ở Vũng Tàu về chứ gì.Người ta nói con gái ăn chua làm biếng lắm ,quả thật không sai.

Trúc hét :

-Thôi đừng có lý sự nữa ? Nhà võ sư bay giùm lẹ ,lên.

-Mai một đọc hết cuốn sách ,em trở thành...cao thủ chị sẽ biết tay em.

-Cám ơn ,Chừng đó hẳn hay ,bây giờ đi mua trái cóc lẹ lên.

Phục nhăn mặt cười :

-Mua hai chục nghen , một mình em đã xơi hết một chục rồi.

-Mua một thùng đi ,xí xọn ,con trai mà ăn chua.

Phục vào nhà lấy xe đạp phóng đi.Thủy Trúc và Bích Hồng vào nhà rửa mặt.Trong lúc vốc nước rửa mặt ,Thủy Trúc sững người nhận ra gương mặt mình hiện ra lơ mờ trong đáy thau tráng men xanh ,gương mặt chao đảo theo lớp nước sóng sánh.

-Nhớ biển ghê ời nhỏ ời -Thủy Trúc kêu lên.

-Nhớ biển hay nhớ người "xứ " biển.

Bích Hồng vui mặt trong chiếc khăn lau rúc rích cười.Thủy Trúc bỗng giật mình trước câu hỏi vô tình của Bích Hồng.Đúng rồi ,Trúc

chợt nhớ tới Thường. Gương mặt Thường quen thuộc của Thường như cũng hiện ra trong đáy nước. Trúc lật đặt nghiêng chiếc thau nhỏ, đổ nước ra và giặt chiếc khăn từ tay Bích Hồng lau những giọt nước mát lạnh đang bám trên gương mặt chợt ửng đỏ vì ngượng.

-Thủy Trúc ơi, giấu ai thì được chứ giấu ta không được đâu. Thú thiệt tất cả đi em ơi.

-Cái gì mà thú thiệt ?

-Cái gì đang làm trí óc nhỏ rồi rầm như tóc buổi sáng khi thức dậy chưa chải ấy.

-Trí óc ta vẫn mình mẫn sáng suốt như thường.

-Chưa chắc.

-Chắc 100 %

-Đừng có xạo, ta đem nhỏ vào Chợ Rẫy rọi kiếng bây giờ.

-Cho rọi tới tết -Trúc cười.

-Không rọi ta cũng biết nhỏ đang nhớ tới ai rồi.

-Nhớ ai ?

-Cái người hiện ra trong vùng mắt tối của nhỏ chứ ai.

-Mắt ta sáng long lanh, khỏi cần thắp đèn cũng sáng.

-Đèn ở mắt nhỏ bị người ta gỡ bóng mắt tiêu rồi. Nhưng thôi, rồi sẽ biết, bây giờ nhỏ có trách nhiệm pha chế mắm ruốc làm sao cho thật hấp dẫn để nhỏc Phục mang cóc về mình sẽ ra ngoài gốc khế "nói chuyện". bảo đảm chuyện sẽ dòn tan như cóc chám mắm ruốc bà giáo Thảo vậy.

-Nhỏ lúc nào cũng nghĩ tới chuyện ăn.

-Ăn uống là chuyện bình thường. -Bây giờ ta mới hiểu tại sao nhỏ có biệt danh là "Hồng bình thường"

-Cũng là chuyện... bình thường thôi.

Lúc sau Bích Hồng và Thủy Trúc đã ngồi trên chiếc võng nylon mắc giữa hai người, trên chiếc ghế con là một chén mắm ruốc dầm ớt cay xè, đỏ au. Trúc nghiêng đầu lắng nghe tiếng chim sâu gọi nhau

trên tàn khế. Trúc cười cười ,ngâm khế mấy câu thơ nhạt theo bài thơ "Núi đôi " của Vũ Cao :

"Mắt ta chớp khế khi nhìn khế
Đôi ngọn nhen mình gọi khế đôi
khế chua tê buốt hàm răng trắng
Kiến...cắn thành ra rúc rích cười...."

Bích Hồng đấm vai Thủy Trúc hét :

-Trời ơi ,thơ của người ta mà nhỏ nhái ầu như vậy hả ?

-Có chi mà ầu ? -Trúc vẫn chưa nín được cười.

-Thơ gì mà có kiến cắn ,ầu ghê

-Ngồi dưới gốc khế thì phải có kiến cắn chứ sao.

Và ngay lúc đó Thủy Trúc đã phải kêu "úi da " mấy tiếng vì bị một chú kiến vàng to tướng từ trên cây khế cắn vào bắp vế một cái đau điếng.

- Trời hại kẻ gian -Bích hồng cười.

- Rồi sẽ biết.

Lập tức Bích Hồng lại hét lên vì một chú kiến vàng đã chui vào áo và cắn vào bờ vai mềm mại của cô một cái đau thắt ruột gan.Tới phiên Trúc cười ,mai nữa lại :

-Trời hại kẻ tàn bạo.

Bích Hồng giận quá thò tay bắt con kiến vàng bướng bỉnh và bóp chết nó ngay tức khắc. Loại kiến này trông dễ sợ ,to kình như chiếc xe tăng ,lại dữ không ai bằng ,hễ thấy động là từ trong tổ chui ra ,kéo cả đàn ,và cứ xông vào người mà cắn cho đến khi bị bóp chết mới thôi.

Bích Hồng ném chú kiến xấu số rồi nói :

-Sao Trúc không rắc tro bếp dưới gốc khế cho kiến bỏ tổ mà đi.

-Tội lắm ,kiến có tổ như mình có nhà ,bị đuổi biết đi đâu.Ta sợ rắc tro dưới gốc khế ,lũ kiến sẽ kéo đi...bụi đời.Tội nghiệp lắm.

-Nói chuyện với Trúc đúng là huề vốn.Chán phèo.

Nhóc Phục đã nói là làm ,nó mua về hai chục cóc.trái nào trái nấy to bằng cổ tay ,da vàng lờm trông rất ngon mắt. Phục bày những trái cóc ra mặt bàn ,cười :

-Bà bán cóc ở chợ hỏi mua cóc làm gì mà nhiều thế ,biết em trả lời sao không ?

-"Chú " trả lời như thế nào ?-Bích Hồng hỏi.

-Nói mua về ngâm cam thảo bán.

-Bày đặt ,ăn thì bảo ăn ,sợ gì ?

-Nhóc ấu quá ,phải mang rửa trước khi ăn chứ. Bài học vệ sinh sơ đẳng mà cũng quên.

-Thôi ,gọt đi rồi rửa cũng được.

-Khỏi gọt.Ai vệ sinh thì chịu khó đi rửa.

Nói rồi Phục nhón mấy trái cóc còn nguyên vỏ ,chấm mắm ruốc nhai tỉnh bơ.

-Ăn ấu thế ,không sợ vi trùng sao ?- Bích Hồng hét lên.

-Vi trùng nó cũng kêu em bằng...sư phụ.

-Vô duyên.

Kèm theo câu nói là một cú cốc đầu của Bích.Hồng ,làm Phục rụt cổ bỏ chạy ,nhưng trước khi chạy nó không quên nhón thêm một trái cóc nữa.

-Bây giờ mình " oánh tù tù " xem ai thua thi phải đi rửa cóc ,chớ ăn kiểu nhóc Phục ớn quá.

-Rồi -Bích Hồng gật đầu tán thành lời đề nghị của Trúc.

-Hồng được ăn gian à ghen.

-Đưa nào ăn gian kiến vàng cắn ráng chịu.

Kết quả Bích HỒNG ra cái bao ,Thuỷ Trúc ra cái kéo.Do đó cái bao bị cái kéo cắt ,nên Bích HỒNG phải mang cóc đi rửa.

-Nhanh lên nhỏ ơi ,món mắm ruốc dầm ớt hấp dẫn quá ta hết chờ đợi rồi.

-Vậy thì ăn đỡ....miếng ớt cho đỡ thêm đi.

Bích Hồng đấm Trúc rồi đi vào nhà. Tiếng cười của Bích Hồng còn ném lại , trong suốt như pha lê.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 5

-Trúc thức dậy trong cơn mưa lất phất của buổi chiều , cô nằm trên giường lắng nghe tiếng chim hót ngoài cây khế. Đây là những chú chim sâu , mắt có khoen tròn rất dễ thương mà Trúc đã cảm nhóc Phục ko đc động tới vì nhóc Phục có một cái ná thun , nó gọi là cây súng cao su , bắn bá phát bá trúng , và đã từng dọa bắn những chú chim sâu trên cây khế. Nhờ T cương quyết cấm , nên đến hôm nay những chú chim sâu vẫn còn bình yên nhảy chuyền trong cành cây và hót líu lo. Tuy vậy Trúc vẫn còn hồi hộp , nên định hôm nào cùng với chị Huyền tịch thu cây súng cao su của nhóc Phục nữa mới chắc chắn ăn.

-Chị Trúc ơi , có khách tìm chị dưới nhà.

Nhóc Phục đứng dưới cầu thang gọi với lên. Trúc giật mình nhảy khỏi giường ra đứng ngoài cửa phòng hồi lớn :

-Ai vậy ?

-Một người khách phương xa.

Trúc hét :

-Thôi đừng có "điệu " , ai thì nói nhanh lên , phương xa với phương gần cái gì.

-Khách từ phương xa đến thiệt mà , tay anh chàng xách lĩnh khinh

quà cáp ,không tin chị xuống mà coi.

-Nghĩa là khách lạ phải không ?

-Lạ với em nhưng chắc quen với chị

-Tên gì ?

-Chẳng chịu nói tên ,chỉ đứng cười hoài.

-Rồi có mở cổng cho người ta vào chưa ?

-Biết chị có tiếp hay không mà mở.Em đã rút kinh nghiệm xương máu nhiều lần rồi.Bây giờ không dại nữa đâu.

-Ừa ,biết được như thế là tốt.

-Chị xuống mở cổng cho "anh ấy " đi.

-Chứ Phục làm gì ?

-Em sửa soạn đi bơi ?

Trúc vội vàng rửa mặt ,chải lại mái tóc rối và không quên ngắm mình trong gương. Từ dạo ở Vũng Tàu về Trúc mập ra ,có da thịt và đc mấy nhỏ bạn khen xinh đẹp ra phết. Trúc không tự tin lắm ,nhưng sáng nay nhìn vào trong gương ngắm lại mình ,Trúc sung sướng mỉm cười.

-Eo ơi ,anh Thường.

Trúc reo lên khi nhận ra người khách lạ đứng chờ ngoài cổng.Cô lúng túng ,cuống quýt ,đến nỗi cánh cổng sắt thường ngày mở rất dễ ,bây giờ phải mấy phút Trúc mới mở được.

Thường mỉm cười.

-Tưởng Trúc không có nhà chứ.

-Trúc vừa thức dậy.Nghe thằng em báo có khách ,không ngờ lại là anh Thường.

-Ngạc nhiên không ?

-Dĩ nhiên là rất ngạc nhiên.Thường vào trong này bao giờ vậy.

- Một tuần lễ nay rồi.

-Vậy mà bây giờ mới tới ?

-Phải lo sắp xếp chỗ ở ,nhập học và....chuẩn bị tới thăm Trúc.

-Tới thăm mà cũng phải chuẩn bị nũa sao ?

-Tức nhiên rồi ,vì còn phải đi tìm nhà.Trúc biết không ,tôi đã đạp xe qua nhà Trúc nhiều lần rồi ,bữa nay mới dám ghé.

Thường theo Trúc vào nhà ,anh đặt một túi ghẹ đã luộc chín ,Một giỏ xách nhãn và mấy chiếc vỏ ốc to tướng lên bàn và cười nói :

-Có ít quà vùng biển tặng Trúc.Ghẹ của lão Ngoan gói cho Trúc đây ,nó vừa gỏi vào sáng nay, tôi luộc chín luôn rồi mang tới.Thứ này ăn với muối tiêu chanh thì ngọt tuyệt trần đời.

-Thường cho nhiều quá vậy ?

-Cây nhà lá vườn ,có gì mà nhiều _Thường ngượng ngừng cười.

Trúc cầm những chiếc vỏ ốc lên ngắm nghía ,không hiểu Thường nhặt những thứ này ở đâu mà đẹp thế ,những chiếc vỏ ốc óng ánh ngũ sắc lần đầu tiên trong đời Trúc nhìn thấy được.

Trúc khen nức nở :

-Những chiếc vỏ ốc đẹp quá ,nó đủ màu sắc và lấp lánh như tia nắng mặt trời.

-Nếu Trúc thích thì Thường sẽ mang vào hàng khối ,thứ này lang thang trên bãi biển là nhặt được thiếu gì.

-Nhưng không phải ai lang thang trên biển cũng đều bắt gặp được ,Trúc đã lang thang trên biển biết bao lần mà có thấy đâu ?

-Tại vì những chiếc vỏ ốc này chỉ tấp vào bờ biển theo từng cơn nước.Chỉ có nước khuya mới có ,ai thức qua đêm thì nhặt được.

-Chắc Thường đã thức nhiều đêm lắm nhỉ ?

-Dân vùng biển thường thức khuya.

-Thường ngồi chơi nhé.Trúc sẽ pha nước chanh mời Thường.Ở đây không có dứa dãi khác như ở Vũng Tàu.

Trúc cười và chạy ra nhà sau như một chú chim. Đúng ,có lẽ chiều nay Trúc hoá thành một chú chim hạnh phúc nhảy chuyền trên cành cao và cất giọng hót vang với niềm vui bất ngờ của mình.

Trúc mang lên 2 ly đá chanh và 1 cái đĩa to để đựng gẹ ,không quên một chút muối tiêu chanh.Hai Người vừa ăn những con gẹ đầy thịt ,thơm ngon với muối tiêu chanh vừa nói chuyện.

-Sài Gòn có những cơn mưa nhỏ rất đẹp ,như cơn mưa chiều nay chẳng hạn

-Thường thích mưa ko ?-Trúc mỉm cười hỏi.

-Thích chứ.

-Rồi sẽ có những cơn mưa sẽ làm cho Thường buồn thúi ruột héo gan.

-Sao thế ?

-Rồi Thường sẽ biết thôi, bây giờ không thể nói trước được đâu.

-Tôi đã từng chứng kiến những cơn mưa rào trên biển ,cũng buồn lắm.

-Đó Thường mưa lạnh hay mưa ấm ?

Thường cười :

-Mưa dĩ nhiên là lạnh rồi ,làm sao ấm được ?

-Thế mà cũng có những cơn mưa ấm đấy.Như cơn mưa chiều nay chẳng hạn.Thường thấy đúng không?

Dĩ nhiên có - Thường mới lắc đầu.

Thường tình nguyện cắn những cọng gẹ đầy gai nhọn và trao cho Trúc.Cô cười :

-Eo ơi ,gẹ thì ăn ngon thiệt ,nhưng cọng gẹ ghê quá ,cứ tưởng nó đâm vào lưỡi mình.....

-Trúc ăn những cái cọng gẹ của Thường bảo đảm sẽ không sợ điều đó đâu.

-Thảo nào Thường dám cạp bừa bằng răng....

Trúc cười khúc khích ,tự nhiên hai người cùng quay về với những kỷ niệm còn mới tinh khôi của mình trong mùa hè vừa qua.Nghe Trúc nhắc tới chuyện cạp dứa bằng hàng răng cứng như sắt nguội của mình ,Thường ngượng quá ,mặt đỏ lên.Trúc cũng vừa uống

một ngụm nước chanh vỡ ra trong miệng.Trúc nhăn mặt ,chịu đựng cái đắng tê dại ở đầu lưỡi.

-Gì thế Trúc ?-Thường ngạc nhiên hỏi.

-Cái hột chanh.

-Sao ?

-Trúc vừa cắn nhầm.

-Vậy mà tôi hết hồn ,tưởng cái còng ghẹ đâm vào lưỡi của Trúc.

Thường thể hiện sự lo lắng rất dễ thương.Trúc cười ,trong một cơn xúc động ,cô nhìn Thường nói :

-Thường uống nước chanh xem ngon bằng...nước dừa không ,nhưng nhớ đừng cắn cái hột chanh nhé ,đắng lắm đấy.

-Nước chanh cũng có khi ngon hơn nước dừa vậy -Thường cười.

-Cám ơn anh.

Trúc nói khẽ ,nhưng hình như Thường đã nghe thấy ,anh bối rối cầm lấy một chùm nhãn trao cho Trúc ,nói :

-Cây nhãn mà Trúc thích đấy.

Trúc cắn trái nhãn ngọt lịm giữa hai hàm răng trắng đều như hạt bắp.

-Thường học có vui không?

-Chưa biết ,vì mới quen trường ,quen lớp.Còn bạn bè thì chưa quen bao nhiêu.

-Thường ở đâu ?

-Ở trọ nhà của ông chú.

Trúc cười :

-Biết rồi ,nhưng mà nhà của ông chú ở đâu ?

-À ,ở Phú Nhuận ,trong con con hẻm mà mùa mưa buồn hiu hắt ,mùa nắng thì nóng như ran.

-Trúc cũng đã đi học rồi ,vui lắm.Bởi vì hầu như đều gặp lại bạn bè cũ.Tụi nó cũng theo một "nghề " với Trúc. Hôm nào có dịp Trúc sẽ kể cho Thường nghe mấy nhỏ bạn thân.Chuyện của con gái thì luôn

sôi động. bây giờ kể chuyện Thường đi.

-Có gì đâu mà kể ?

-Thường ở trọ ,rồi ăn cơm ở đâu ?

-Ở nhà của ông chú chứ ở đâu nữa.

-Tưởng Thường ăn cơm tháng ngoài chứ.Nếu vậy Trúc và mấy nhỏ bạn hùn nhau lại ,tinh nguyện nấu cơm tháng cho thường ăn.Bảo đảm cơm ngon ,giá rẻ....

-Rẻ cũng ko có tiền trả.

-Thì cho thiếu nợ.

Nhóc Phục nãy giờ không biết ở đâu ,tự nhiên nhảy ra cất giọng lịch sự :

-Chị Trúc ơi ,em xin phép đi bơi nhé.

-Phục học cách ăn nói lịch sự bao giờ thế ?

-Người ta lịch sự từ lâu rồi chứ bỏ.

-Cho Phục một chùm nhãn Vũng Tàu.

Trúc dúm vào tay Phục một chùm nhãn.Phục cười tít mắt ,nói khẽ :

-Như vậy là em biết người khách phương xa này ở đâu rồi.gớm ,hoá ra hai "ông bà " quen nhau từ dạo mùa hè năm ấy ha ?

Phục lãnh nguyên một cái cốc đau điếng ,nó rứt cổ cầm chùm nhãn phóng lên xe đạp vọt ra cửa.

-Chị yên chí đi ,chiều tối em mới về.

Giọng Phục để lại cùng với tiếng cười ròn tan.Trúc quay lại nói với Thường :

- Nó bằng tuổi "chú" Ngoan đấy. Cũng lý sự một cây, không thua gì Ngoan đâu.

- Lúc nãy "chú ấy" bỏ tôi đứng ngoài cổng, nhất định không mở khi chưa có lệnh của bà chị. Trúc tiếp khách cũng phải xem mặt hả?

Trúc cười, thấy không cần phải giải thích với Thường nữa.

- Vào trong này học, Thường có thấy nhớ Vũng Tàu không?

- Ai mà không nhớ quê hương của mình.

- Sài Gòn Vũng Tàu gần xịn mà nhớ nỗi gì?
- Thế mà vẫn nhớ đấy. Hôm mới vào đây, buồn muốn khóc.

Trúc cười:

- Vậy mà Trúc ra Vũng Tàu thì rất vui.
- Cuối tuần này Thường lại về ngoài đó. Nếu gặp ngày đi biển, Thường sẽ theo ghe ra khơi.
- Ước gì một dịp nào Trúc sẽ có điều kiện theo Thường ra biển xem người ta đánh cá nhỉ?
- Nếu Trúc muốn đi thì chẳng khó gì, chỉ sợ Trúc say sóng thì mệt là người, có hại cho sức khỏe thôi.
- Thế nào rồi Trúc cũng đi một chuyến. Nghe Thường nói về những đêm trăng trên biển, Trúc thấy giống như trong truyện cổ tích ngày xưa.
- Biển cũng là cổ tích chứ bộ.
- Có lẽ như vậy thật đấy.

Thường ra về trong cơn mưa hãy còn rắc nhẹ trên cây lá. Buổi chiều xám lại với một nền trời ngã thấp, nặng nề. Trúc vào phòng mở nhạc và ngồi ngả đầu lên ghế sa lông nghe Cẩm Vân hát bài "Thành phố tình yêu và nỗi nhớ". Cơn mưa làm cho giọng hát Cẩm Vân trở nên ngọt ngào hơn, nó cũng làm cho Trúc chơi vơi trong một tâm trạng khó tả, chỉ thấy chiều này có một niềm vui bất ngờ, tạo thành một nỗi nhớ nhẹ nhàng trải ra trong bóng mưa mờ nhạt qua khung cửa sổ.

Một lát sau có tiếng chuông gọi cổng, Trúc chạy vội ra. Chị Huyền đi chơi về và che cây dù rất đẹp. Hai chị em che dù đi vào nhà, trên mái tóc Trúc có những giọt nước mưa như bụi bám. Trúc vuốt tóc, bẹo má chị Huyền trêu:

- Đi chơi đâu, khai ngay, không em mách mẹ đấy.
- Vô duyên, khi không đi khai với nhỏ.

Chị Huyền xếp dù lại, dựng vào góc tường. Hai chị em ngồi trong

ghế nghe nhạc và nói chuyện.

- Đi chơi vui không? - Trúc chớp mắt hỏi.

- Vui

- Anh Nghiêm đâu rồi?

- Đưa chị về tới cổng, anh ấy phải đi có công việc.

- Xem phim?

- Điều tra hả, nhỏ? - Chị Huyền cười.

- Ừa, điều tra.

- Chị và anh Nghiêm đi xem phim, một cuốn phim thật tuyệt vời.

- Tình yêu?

- Dĩ nhiên. Không lẽ lại đưa nhau đi xem phim trinh thám. Nhỏ hỏi..

mích lòng quá.

- Sau đó thì đi đâu nữa?

- Tới Givral ăn kem dừa.

- Rồi gì nữa?

- Nhìn mưa bay qua cửa kiếng.

- Sau đó thì đi đâu?

- Về nhà.

- Sao chương trình ngắn ngủn vậy, tưởng hạnh phúc phải tràn trề kéo dài chứ?

- Thôi, tới đó chương trình tạm ngưng được rồi, tối nay còn hẹn nhau đi khiêu vũ nữa chứ bộ.

- Ngon quá ta. - Trúc kêu lên.

- Sao không ngon? - Chị Huyền cười - ông Nghiêm gửi lời thăm Trúc đấy, vội quá nên không có quà.

- Cám ơn. Những người sống trong hạnh phúc thường rất vội vã. Chị ăn nhãn Vũng Tàu đi, ngon tuyệt trần đời.

Trúc đẩy những chùm nhãn no tròn về phía chị Huyền. Cô cũng cắn một trái, cái lưỡi đỏ chót lẫn lớp cùi trắng nõn, ngọt ngào, rồi chu miệng lùa cái hạt nhãn đen tuyền phun xuống đất.

- Nhãn dầy cơm quá, ngon tuyệt, nhưng mà ai cho đấy?
- Quà xứ biển của một người quen.
- Nhưng mà ai mới được chứ?
- Bí mật.
- Á, à...

Chị Huyền ăn lia lịa, phun những cái hạt nhãn đen tuyền cũng lia lịa.

Một lúc chị ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, nhóc Phục đâu rồi?
- Đi bơi và dọa là sẽ đi xem phim luôn, tối mới về.
- Trú ở nhà một mình à?
- Không một mình chứ với ai, chị này hỏi nghe lạ chưa.

Chị Huyền cười khúc khích:

- Một mình trong căn nhà vắng, chiều lại mưa. Buồn.
- Buồn cũng ráng chịu vì em đâu có quen với ai để đi chơi, đi xem phim và đi ăn kem dừa.
- Mấy hôm nay Trú học ra sao rồi?
- Bình thường. Một ngôi nhà đẹp đẽ, bạn bè cũ lại gặp nhau gần hết, chỉ trừ mấy đứa bỏ học ngang xương đi.. lấy chồng, còn thì tiếp tục trên ghế nhà trường. Nói chung rất vui nhộn.
- Em nên tập trung lo học ngay từ đầu năm, đừng để cuối năm phải chạy nước rút. Kinh nghiệm của chị hồi bước vào đại học là như thế.
- Em học có kế hoạch chứ bộ.
- Kế hoạch gì cũng có thời gian tà tà, con gái ít giữ vững lập trường. Kế hoạch đề ra nó bộ tử tử mĩ mĩ nhưng áp dụng lại trật đường rầy. Chưa kể trong cuộc sống có nhiều đột biến. Nhiều lúc buồn thấy ghê, học không vô nhỏ ời.
- Cám ơn chị đã truyền cho cái "kinh nghiệm" chẳng lấy gì là hay ho đó.
- Kinh nghiệm nào cũng đều quý giá. Không bỏ bễ ngang cũng bỏ

bề dọc, em đừng có mai mỉa.

Trúc cười. Chị Huyền ăn nhãn chán chê, chị vỗ vào cái túi xách vẫn còn căng phồng những chùm nhãn nói:

- Bộ anh chàng nào hái hết vườn nhãn đem cho em sao mà nhiều thế, ăn đến phát ngán cũng còn đầy một túi xách.

- Chứ ai như ông Nghiêm của chị, có que kem mà cũng quên băng đến em út.

- Thôi, sẽ bắt ông ấy bắt đền gấp đôi.

- Cám ơn, chờ đợi cái ngày ấy chắc em mỗi mòn, héo hon thân xác quá.

- Thôi em ơi, xin đừng trách nữa làm gì - Chị Huyền hát và cười dòn

- Thôi, chị đi nấu cơm chiều đây, không thì ba má về sẽ "quở" tất bếp luôn.

Buổi tối hai chị em nằm trên hai chiếc ghế xích đu ngoài ban công. Cơn mưa buổi chiều để lại không khí mát lạnh và cây lá như có thêm nhựa sống. Trúc nằm lắng nghe tiếng gió rì rào thổi qua các tàn cây, mùi hương hoa đâu đấy tỏa ra thơm dịu. Con đường chạy ngang qua trước cổng nhà đã trở nên vắng lặng khiến một người nào đi bách bộ trên vỉa hè cũng có thể nghe rõ tiếng giày hoặc tiếng guốc khua, xoa động cả những chiếc lá chết nằm im dưới cơn mưa buổi chiều.

Chị Huyền thuật lại buổi khiêu vũ với anh Nghiêm ở một khách sạn trung tâm thành phố. Cuối cùng chị khoe:

- Anh Nghiêm đã đặt vấn đề với chị rồi đấy.

- Vấn đề gì? - Trúc giả vờ hỏi.

- Đám cưới.

- Cưới?

- Chớ sao - Chị Huyền nói với vẻ tự hào.

- Nhưng bao giờ?

- Vài tháng nữa thôi, khi anh ấy chuẩn bị xong mọi thứ cần thiết.

- Chị trả lời sao?
- Dĩ nhiên là bằng lòng, nhưng anh ấy phải đưa ba mẹ tới nhà nói chuyện với ba mẹ của mình.
- Chuyện ấy là lẽ đương nhiên. Nhưng điều mà em muốn hỏi là chị đã quyết định lấy chồng à?
- Không lẽ ở vậy hoài, để rồi làm một cô gái già - Chị Huyền cười.
- Có sớm quá không?
- Tuổi của chị như thế là vừa.
- Anh Nghiêm đặt vấn đề đó trong lúc tỉnh táo chứ?
- Hoàn toàn tỉnh táo. Anh Nghiêm không uống được rượu và khi nói chuyện đó anh rất nghiêm túc.
- Chị suy nghĩ kỹ chưa?
- Rất kỹ. Không phải đợi tới khi anh Nghiêm đặt vấn đề ấy ra đâu mà chị đã suy nghĩ trước đó rất lâu.
- Chị có một cuộc đời thật êm ả.
- Em nói gì? - Chị Huyền ngạc nhiên hỏi.

Nhưng Trúc không lập lại câu nói của mình thêm một lần thứ hai, cô nằm nhắm mắt, giấu mái tóc mình trong mái tóc và ngửi mùi thơm của những sợi tóc ướt. Tự nhiên Trúc thấy thương mình quá đỗi.

- Em còn nhớ anh Bách không?
- Bách nào? - Trúc mở mắt ra.
- Bách bạn của anh Nghiêm chứ Bách nào nữa.
- Không.

Trúc lắc đầu, cô muốn xua đuổi ấn tượng về một người đàn ông hôm nào nhìn cô trên bãi biển. Bách đó sao, cái anh chàng có đôi mắt "dễ sợ", nhìn ai như nuốt chửng người đó, lại là bạn của anh Nghiêm. Nhưng tại sao chị Huyền lại hỏi Trúc có nhớ anh ta không?

- Có lẽ tại Trúc chóng quên đấy thôi, anh Bách trước đây có đi cùng anh Nghiêm tới chơi nhà mình vài lần. Anh ấy cũng là một kỹ sư, người trắng trẻo, mập mập...

- Nhưng tại sao chị lại hỏi em có nhớ anh Bách không là thế nào? -
Trúc hỏi.

- Vì mới đây chị có gặp anh Bách, anh ấy gọi lời thăm em. Hình như anh ấy có gặp em ngoài Vũng Tàu.

Bây giờ thì Trúc không thể giấu được chị Huyền nữa rồi, cho nên cô gật đầu:

- Anh ta nhớ, còn em thì đã quên.

- Thế mà chị tưởng anh Bách nói đùa chứ.

- Đúng, em có gặp anh ta trên bãi biển, rất tình cờ.

- Có nói chuyện gì nhiều không?

- Chỉ nói vài câu. Rồi đường ai nấy đi, anh ta có hỏi xin địa chỉ nhà chú Hiền, nhưng em không cho. Phải nói là em không có thiện cảm với anh chàng đó.

Chị Huyền cười:

- Tại sao thế?

- Đơn giản là.. em không thích, thế thôi.

- Coi chừng ghét của nào, trời trao của ấy đó nhỏ ạ.

- Của đó em chẳng ham đâu.

Tuy trả lời với chị Huyền như vậy, nhưng câu nói của chị Huyền không khỏi làm Trúc giật mình. Có lẽ nào như vậy được chẳng?

- Tại sao chị lại nhắc nhiều về anh Bách như vậy?

- Có gì đâu, chị thấy anh ấy cũng dễ thương, bạn thân của anh Nghiêm và đã có lời hỏi thăm em một cách chân thành.

- Em thì lại nghĩ k hác, anh ta chẳng chân thành tí nào. Đôi mắt ấy có một cái gì không trung thực. Con người thường biểu lộ tư cách của mình qua đôi mắt. Bởi vậy người ta đã nói "đôi mắt là cửa sổ của tâm hồn", có lẽ đúng như thế thật.

- Hôm nào anh Bách tới nhà chơi đấy.

- Đi với anh Nghiêm à?

- Có thể cùng đi với anh Nghiêm, nhưng cũng có thể đi một mình.

Nhưng tại sao em lại hỏi như vậy?

- Em thấy nếu đi cùng với anh Nghiêm thì tiện hơn, còn đi một mình thì... chị tiếp chứ em không tiếp đâu.

- Ủa, thì chị tiếp, nhưng làm sao mà em có vẻ sợ anh Bách đến thế, hả?

- Em chẳng sợ ai hết, nhưng em không thích, vậy thôi.

- Anh Bách đã làm gì khiến em khó chịu như vậy?

Trúc lắc đầu:

- Có làm gì đâu, hôm gặp ở Vũng Tàu cũng chỉ nói chuyện bình thường. Anh Bách đi với mấy người bạn gái.

- Ủa, ông Bách có quan hệ rộng rãi đấy.

- Thôi, không nói chuyện ông Bách nữa. Em buồn ngủ quá rồi. Em vào phòng ngủ đây.

Trúc bỏ vào phòng, nhưng rồi cô cũng không thể nào ngủ được.

Bao nhiêu hình ảnh cứ quay cuồng trong đầu Trúc khiến cô bối rối, hồi hộp. Trúc vặn nhạc, mong rằng những bản nhạc nghe giữa đêm khuya sẽ làm cho đầu óc cô bớt căng thẳng, bớt nghĩ ngợi, nhưng chẳng ăn thua gì. Trúc nằm nhắm mắt, ôm chiếc gối ôm dài nghe tiếng gió lao xao ngoài tàn cây rũ xuống trước khung cửa sổ. Tiếng một con chim nào đó vừa đập cánh bay đi có vẻ hoảng hốt. Con chim chắc cũng giống tâm trạng của Trúc hiện giờ.

Chị Huyền gõ cửa hỏi lớn:

- Trúc ơi, ngủ chưa?

- Chưa.

- Biết ngay mà. Thôi chị đi ngủ đây, ở đó mà mơ mộng thao thức suốt đêm đi.

Tiếng chân chị Huyền khua dần qua dãy hành lang. Trúc mở mắt nhìn lên đỉnh màn, Trúc thêm được sự vô tư của chị Huyền, cuộc sống của chị ấy phẳng lặng quá, như một giòng suối ngọt lành chảy giữa hai bờ đá, không một khúc quanh, không một nhánh rẽ. Một

thời gian ngắn nữa chị sẽ làm đám cưới với anh Nghiêm, kết thúc một cuộc tình cũng tươi đẹp chẳng khác chi cuộc sống phẳng lặng của hai người.

Nằm một lúc lâu cũng không ngủ được. Trúc trở dậy bật đèn và tìm một cuốn tiểu thuyết. Cô ngồi dưới ánh đèn ngả đầu lên thành ghế. Trúc đọc lướt qua trang sách mà chẳng hiểu tác giả viết gì, cuối cùng Trúc gấp quyển sách lại, để hờ hững trong lòng và chìm sâu với những hồi tưởng vụn vặt. Gương mặt của Thường dần hiện ra, vờn nhẩn ở Vũng Tàu, ngôi nhà trên bãi biển dưới bóng những cây dừa. Nụ cười của Thường thật hiền hòa, ánh mắt của anh nhìn Trúc thân ái. Và khoảng cách không gian, thời gian ấy được thu dần lại vào một buổi chiều cơn mưa bay bay Thường hiện ra trước cổng nhà với những túi quà. Gương mặt sạm nắng ấy như được tô đậm thêm, nụ cười, ánh mắt sâu nặng thêm. Trúc giật mình nhận ra cô đã nghĩ quá nhiều về Thường, một chuyện không bình thường?

- Chị Trúc ơi, ngủ chưa?

Tiếng của nhóc Phục vang lên ngoài cửa phòng. Trúc ra mở cửa.

Nó nhăn răng cười:

- em vào nói chuyện với chị mười lăm phút thôi, được chứ?

Trúc cười:

- Chị đang cần người để nói chuyện đây, tối nay sao khó ngủ quá.

- Em thì buồn ngủ muốn híp cả mắt.

- Thế lên đây làm gì?

- Em cảm ơn chị về những chùm nhẩn. Chưa bao giờ em được ăn những trái nhẩn ngọt thơm mê hồn như vậy. Đúng là nhẩn Vũng Tàu. Và anh ấy cũng ở Vũng Tàu phải không chị?

Phục vừa hỏi vừa ngồi xuống ghế. Trúc nói:

- Ăn nhẩn, biết được nhẩn ngon được rồi, hỏi chi mà lảm thế?

- Ăn trái phải nhớ kẻ trồng cây, uống nước phải nhớ người đào giếng...

- Thôi, mệt quá, đừng có dạy đời "lão" ơi.
- Em biết tại sao tối nay chị khó ngủ rồi.
- Tại sao?
- Tại người khách phương xa bất ngờ ghé thăm. Đúng không?
- Ờ hay, người ta tới thăm mắc mớ gì chị ngủ không được?
- Đó mới là vấn đề chứ.

Trúc thấy nhột nhột quá chừng, nhóc Phục lại cứ nhìn chằm chằm vào mặt Trúc mà cười. Trúc đập lên vai Phục, xua tay nói:

- Thôi, khuya rồi về phòng ngủ đi "lão" ơi, đừng ngồi đó mà nói chuyện trên trời dưới đất.

Phục đứng lên, nó đi ra cửa mà còn quay lại vớt một câu:

- Chuyện trên trời mà hóa ra đúng cho người dưới đất đây. Rồi sẽ biết.

Trúc đóng sập cửa lại, nhưng tiếng cười của chú em như vẫn vang lại khắp phòng làm Trúc nóng bừng mặt, Trúc tắt đèn lên giường ôm chiếc gối dài, cố dỗ giấc ngủ với đôi mắt.. chẳng muốn nhắm lại tí nào.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 6

Gởi xe xong, Thường và Trúc đi dài theo con đường phố đã bắt đầu tấp nập xe cộ và những dòng người xuôi ngược. Lần đầu tiên biết hẹn hò và đi chơi với một thanh niên, Trúc ngỡ ngàng chỉ sợ bạn bè bắt gặp. Eo ơi, mấy nhỏ bạn của Trúc mà bắt gặp trúc đi phố với Thường chắc chúng nó sẽ đồn rùm lên, Trúc có nước độn thổ.

- Đi đâu vậy Thường?
- Tới đằng kia uống nước.
- Tự nhiên đi uống nước?

Thường cười:

- Khát nước thì đi uống nước chứ sao?
- Người ta không khát.
- Nhưng chẳng lẽ đi long rong hoài ngoài phố. Trúc không sợ mỗi chân à?
- Không.
- Nhưng cũng nên vào quán ngồi nghỉ chân rồi đi tiếp. Không khát nước thì ăn kem. Tôi biết ở quán đó có món kem ngon lắm.
- Biết từ bao giờ?
- Mới biết hôm qua. Phải đi ăn trước mới dám mời Trúc chứ. Nếu lỡ kem không ngon thì què chết.

Câu trả lời dễ thương của Thường khiến Trúc phì cười. Sao lại thành thật và ngây ngô đến thế.

- Đồng ý không? - Thường nhìn Trúc hỏi.
- Không đồng ý cũng không được.

Hai người băng qua đường và bắt chợt Thường nắm bàn tay của Trúc. Cô giật mình nhưng không rút lại được vì Thường đã lôi cô đi giữa dòng xe cộ để qua phía bên kia đường.

Buông tay Trúc ra, Thường lúng túng giải thích:

- Vì sợ bị tai nạn nên tôi buộc lòng phải dẫn Trúc qua đường.
- Xí.

Trúc lườm Thường, và cảm thấy bàn tay mình còn nóng hổi, mấy ngón tay tê dại như có một luồng điện chạy qua.

- Gớm, ở thành phố buổi chiều xe cộ đông quá. Trúc có chóng mặt không?
- Làm gì phải chóng mặt lặn? - Trúc cười.
- Hồi nhỏ tôi bị yếu tim.

- Còn bây giờ?
- Trái tim yếu hơn.
- Thường học sách nói xạo hỏi nào vậy?

Nhưng anh đã tăng lò, làm như không nghe thấy câu hỏi của Trúc. Hai người lại băng qua đường, lần này Thường không nắm tay Trúc nữa, nhưng anh đã đứng chắn phía trước dòng xe, cố ý để Trúc đi qua.

- Tại sao anh không nắm tay người ta?
- Bây giờ xe cộ ít hơn lúc này.
- Xí.

Thường cười nhỏ và đẩy cửa kiếng bước vào quán, Trúc theo sau. Hai người chọn chiếc bàn trống trong góc quán. Ở ngoài đường thì đông người, nhưng trong quán giờ này lại vắng. Thường ngồi đối diện với Trúc, anh xoay cái bình cắm hoa nhỏ trong tay và hỏi:

- Trúc uống nước hay ăn kem.
- Ăn món kem gì mà anh quảng cáo là ngon tuyệt đấy.
- Kem dừa.

Trúc gật đầu. Thường quay qua người phục vụ đứng chờ, nói:

- Hai cái kem dừa, nguyên trái.
- Nhưng không phải cặp bằng răng chứ? - Trúc trêu Thường.
- Hôm nay thì không phải sử dụng đến hàm răng đâu.
- Thường ăn kem dừa ở đây bao nhiêu lần rồi?
- Lần đầu tiên. Hôm nay.
- Sao biết kem dừa ngon tuyệt?
- Dễ thôi, hôm qua tôi vào đây và gọi nước chanh. Người phục vụ mang ly nước chanh ra tôi hỏi ngoài nước chanh có món gì ngon nhất, dĩ nhiên không phải bia, ông ta bảo có kem dừa ngon nhất. Trúc cười. Vừa lúc người phục vụ mang ra hai trái dừa đặt trong hai cái đĩa to. Người ta đã bỏ đầy kem trong mỗi trái dừa và Trúc ước chừng nếu ăn hết phần kem trong trái dừa, cô sẽ bỏ luôn cả cơm

tôi.

- Ăn thử xem - Thường mời.

- Không ăn cũng biết ra sao rồi, vì Trúc đã từng ăn kem dứa ở quán này.

Thường xịu mặt. Muỗng kem như nằm bất động trong miệng anh.

Trúc nhìn thoáng thấy Thường buồn. Cô cười:

- Nhưng kem thì khác mọi lần. Đừng tưởng kem dứa luôn luôn giống nhau.

Trúc ngậm một muỗng kem như để nó tan dần trong đầu lưỡi. Trúc khen:

- Kem ngon quá.

- Đừng khen lấy lòng ghen cô bé.

- Khen thật.

- Ráng ăn hết nhé, để chứng minh cho lời khen của mình.

Dĩ nhiên rồi cuối cùng Trúc cũng ráng ăn hết trái dứa đầy kem.

Thường nhìn cô với vẻ hài lòng, ánh mắt của Thường rất trẻ con làm Trúc tức cười:

- Tuần rồi Thường có về Vũng Tàu không? - Trúc hỏi.

- Có.

- Vui chứ?

- Thường theo ghe đi biển. Lúc nằm đếm sao trên trời mới biết mình nhớ đất liền đến như thế nào. "Lão Ngoan" lại gọi lời thăm chị Áo Vàng, nó dọa hôm nào sẽ vào Sài Gòn và tới thăm Trúc đây. Nó để dành rất nhiều vỏ ốc.

- Ngoan đi biển hay ở nhà?

- Lúc này Ngoan thường đi biển để phụ giúp với ba má tôi.

- Chắc là Ngoan có nhiều chuyện để kể lắm nhỉ. Tại sao Thường không bảo Ngoan viết thư cho Trúc?

- Nó lười viết thư lắm.

Trúc hình dung ra chú bé Ngoan với chiếc áo nhà binh cũ, rách vai,

đầu đội chiếc nón nỉ có nhiều lỗ thủng một sáng nào trên bãi cát.

Trúc tự nhủ, cô sẽ biên thư cho chú bé nếu có dịp.

- Hình như trời chuyển mưa phải không Thường?

Trúc nhìn ra cửa kiếng và hỏi Thường khi thấy một khoảng trời xám
lai, ánh nắng vàng tươi không còn thấy nữa qua các mái nhà mà
bầu trời như lẫn với màu lá cây xám xịt.

Thường gật đầu:

- Chắc là sắp mưa to.

- Chết rồi, làm sao về kịp.

- Sao lại về? - Thường ngạc nhiên.

- Trúc bỏ quên mấy bộ quần áo trên sào, khi đi quên mang vào, trời
mưa ướt hết.

- Tưởng gì ghê gớm, áo ướt thì phơi lại cho khô, đâu có gì khó
khăn.

- Nói như Thường thì hết chuyện.

Khi Thường gọi người phục vụ tính tiền, Trúc nhận thấy trong tay
anh có hai chiếc vé xem phim, chẳng hiểu Thường mua từ lúc nào.

Khi đi ra đường, Thường nói khẽ:

- Minh đi xem phim nhé?

- Trời mưa không thấy sao?

- Trời mưa thì có dính dáng gì tới chuyện xem phim - Thường cười.

- Nhưng Trúc muốn về nhà ngay.

- Dù Trúc có về cũng không kịp lấy mấy bộ quần áo đâu. Ướt rồi
cho ướt luôn.

- Công trình người ta giặt, rồi phơi cả buổi. Tại Thường hết đấy.

Thường gãi đầu, cười trừ:

- Dĩ nhiên là tại Thường, ai có phủ nhận bao giờ mà Trúc nói.

- Rạp nào?

- Phía bên kia đường.

- Phim gì?

- Không biết.
- Xời, ai đời rủ người ta đi xem phim mà không biết phim gì.
- Tại vội quá nên chỉ mua kịp hai vé chứ không xem được tựa phim. Tại Trúc hết đó, cứ sợ trễ hẹn, nhưng người tới muộn lại là Trúc.
- Lần sau sẽ bù lại. Bây giờ nắm tay đưa người ta qua đường đi. Lần này thì danh chính ngôn thuận, Thường nắm tay Trúc qua đường với niềm vui choáng ngập hồn anh. Bàn tay của Trúc nhỏ bé quá, mềm mại quá, nó như run rẩy trong bàn tay to bè của Thường.
- Buông tay người ta ra, nắm hoài kỳ chết.

Trúc rút tay về và kêu lên khi hai người đã qua tới bên kia đường. Thường cười, mặt anh đỏ lên. Hai người lẳng lặng đi vào công viên. Bây giờ bầu trời đã tối sẫm lại với những đám mây đen kéo qua các ngọn cây, gió lạnh nổi lên xao xác cuốn những chiếc lá khô dạt về một góc phố. Mưa bắt đầu rắc hột.

- Nhanh lên cô bé. Mưa lớn lắm.

Vừa gọi, Thường vừa chạy về phía rạp chiếu bóng cách đấy không xa. Trúc chạy theo. Bây giờ cô vừa giận Thường, vừa buồn cho chính mình. Tại sao không để Thường nắm tay, bây giờ thành ra một người chạy trước, một người chạy sau. Trúc vừa chạy vừa thở. Khi cả hai đã đứng dưới mái hiên của rạp chiếu bóng thì mưa đổ ào xuống.

- May quá. - Thường nói.
- Sao lại may?
- Nếu chạy không kịp bây giờ cả hai ướt như chuột lột rồi.
- Tại sao anh bỏ chạy một mình? - Trúc giận dỗi hỏi.
- Vì sợ Trúc... cụ nự.
- Em lạnh quá.

Trúc bồng rùng mình và nép sát vào người Thường tránh mưa. Thường nắm tay Trúc bước lên những bậc thềm cao để vào rạp chiếu bóng.

Phim vừa mới chiếu, đèn tắt hết nên trong rạp tối đen. Thường nắm tay Trúc dò dẫm từng bước để tìm ghế ngồi. Phải có hơn mười phút mắt anh mới quen dần với bóng tối và nhận ra hai chiếc ghế trống ngay phía trước mặt mình. Thường kéo Trúc ngồi xuống.

- Tối quá sao anh thấy hay vậy?
- Mắt Thường đêm sao trời hoài nên sáng như sao.
- Xạo quá trời.

Ngó lên màn ảnh một lúc Trúc mới biết đó là một phim tình báo và hình như Trúc đã xem rồi một lần, cho nên cô không mấy thích thú. Bàn tay Thường bồng lần tìm bàn tay Trúc, anh bóp nhẹ nhẹ mấy ngón tay mềm mại của cô và hỏi:

- Trúc có thường đi xem phim không?
- Thường.
- Đi với ai.
- Đi một mình.
- Không thể tin được, không có ai đi xem phim một mình bao giờ.
- Đùa thôi, Trúc hay đi xem phim với mấy nhỏ bạn, hoặc với chị Huyền, hoặc với nhóc Phục.
- Còn đi với một người khác phái?
- Chưa.
- Trời lạnh quá.
- Không phải đâu, rạp này có máy lạnh đấy.

Giọng Thường thì thầm:

- Trúc lạnh à?
- Không.
- Sao mấy ngón tay Trúc run rẩy thế?
- Tại vì hồi hộp.

Thường cười nhỏ:

- Yếu tim mà bày đặt đi xem phim tình báo, toàn những pha gây cần.

- Biết đâu. Tại Thường dẫn người ta đi xem chứ bộ.
- Sao một lúc thì "Thường" một lúc thì "Anh", phải có lập trường vững vàng chứ cô bé.

Trúc ngưng ngưng dấu mặt sau vai Thường và giận quá, cố ngất vào bả vai Thường một cái làm Thường nẩy người lên. Sau đó thì cả hai đều ngưng ngưng, bối rối ngồi im lặng đuổi theo những hình ảnh thoáng quá trên màn ảnh mà không ai hiểu được diễn biến của đoạn phim mãi cho tới khi đèn bật sáng.

Lúc cả hai ra khỏi rạp thì cơn mưa cũng đã tạnh, nhưng để lại một bầu không khí ẩm ướt, cơn gió thổi qua trước cửa rạp chiếu bóng như còn sũng nước và trên các tàn cây cao không ngớt để rơi những hạt bụi nước xuống hè đường. Thường phủi một vài hạt bụi nước óng ánh bám trên tóc Trúc và nắm tay cô băng qua đường. Ánh đèn cao áp tỏa xuống làm cho bãi cỏ công viên như xanh hơn và thoáng nghe thứ hương cỏ nồng nàn từ đất ẩm bốc lên. Tiếng một loại côn trùng nào đó rên rĩ trong bãi cỏ khi Thường và Trúc đi ngang qua.

- Mấy giờ rồi "anh"?

Tiếng "anh" đầy ngưng ngưng phát ra làm chính Trúc cũng thấy bối rối. Thường cười:

- Mong sẽ không có sự thay đổi nữa nhé? Hơn bảy giờ thôi. -

Thường nói.

- Mình đi lấy xe rồi về.

- Em phải về nhà ngay bây giờ à?

- Vâng, em không thể đi chơi khuya hơn được đâu. Tối nay em còn phải thức học bài

oOo

Như thường lệ, mỗi khi tới nhà Bích Hồng, Trúc đều nhả kèn xe Honda một tràng dài. Và đó cũng gần như là một "mật hiệu" để Bích Hồng nhận ra khách lạ, quen, thân hay không thân. Nhưng nay

người ra mở cổng cho Trúc lại là nhỏ... Hồng Ánh.

Trúc dắt xe vào sân, ngạc nhiên hỏi:

- Bích Hồng đâu?
- Nhỏ bạn làm yaourt ở sau bếp.
- Xời, hôm nay lại trở nghề mới nữa rồi. Hồng Ánh tới lâu chưa?
- Cả buổi rồi.

Hồng Ánh vừa đi ra đóng cửa lại, vừa hét vang:

- Bích Hồng ơi, có "người yêu" tới nè.
- Ai thế? - Tiếng Bích Hồng hỏi vọng ra.
- Bộ nhỏ có nhiều "người yêu" lắm sao mà không nhớ ai với ai hết tron vậy?

Hồng Ánh tuy mới gia nhập nhóm "năm mái nhà ngói" nhưng đã trở nên thân thiết với Bích Hồng, điều này làm nhỏ Minh Ánh và Khánh Huệ hơi khó chịu. Tâm lý con gái vốn phức tạp, nhưng rồi đâu cũng vào đó, cuối cùng Hồng Ánh đã trở thành một thành viên của gia đình gồm năm đứa con gái tuổi suýt soát nhau, xinh đẹp như nhau và có lẽ... nhiều chuyện cũng như nhau.

- Xời ơi, nhỏ Thủy Trúc mà làm tưởng đâu ai, khiến người ta luỳnh quỳnh làm đổ hết mấy hũ yaourt rồi. Bắt đền đi.

Bích Hồng vừa lau tay trong chiếc khăn lông nhỏ vừa nhìn Trúc, nói:

- Bộ ta không xứng đáng là khách quý sao? - Trúc cười.
- Không.
- A, có "người yêu mới" nên phụ bạc "người yêu cũ" rồi phải không?

Bích Hồng nhăn mũi:

- Ai biểu Thủy Trúc tới trễ làm chi. Ngày xưa Thủy Tinh tới trễ cho nên mất vợ đấy.
- Ta tới trễ có năm phút thôi.
- Thủy Tinh tới trễ có ba mươi giây mà ôm hận ngàn đời. Thủy Trúc may hơn Thủy Tinh vì ta không phải là người phản bội.
- Nói nghe mũi lòng quá thể.

- Coi chừng Thủy Trúc khóc rơi nước mắt cá sấu bây giờ. Bích Hồng đền cho Thủy Trúc hũ yaourt đi.
- Yaourt ăn chưa được đâu.
- Sao vậy?
- Ta lỡ tay làm cho nó lỏng bông như nước phải để vô tủ lạnh, mở hết tốc độ may ra nó mới đặc lại.
- Thế bao giờ mới được ăn yaourt do Bích Hồng làm?
- Chắc phải tới chiều.
- Xời, vậy mà cũng làm. Sao không nhờ ta chỉ cho. - Trúc cười nói.
- Thất bại làm lại mấy hồi, như thế lại càng có thêm kinh nghiệm quý báu.

Buổi học nhóm đầu tiên của bộ ba Bích Hồng, Thủy Trúc, Hồng Ánh mở màn bằng cách trao đổi kinh nghiệm làm yaourt và ăn hết bốn đĩa bò bía ngoài đầu ngõ và mỗi người làm thêm một ly chè, trong tủ lạnh nhà Bích Hồng.

Hồng Ánh cười:

- Học nhóm kiểu này chắc nhỏ nào cũng mau.. lên cân.
- thôi, ta sợ mập lắm.
- Nhỏ phải lên ba ký nữa mới vừa Trúc ơi, đừng sợ mập.
- Ba ký nữa ta giống như cái hột mít lăn trên đường nhựa bóng loáng chứ hết còn nhỏ Thủy Trúc "nàng thơ" nữa rồi.
- Bộ nhỏ sợ không còn là "đối tượng" để mấy ông thi sĩ đứng đợi trước cổng trường làm thơ... con cóc nữa sao?

Bích Hồng lên giọng hóm hỉnh:

- Thủy Trúc mà còn sợ chi, Hoàng hoa thôn đã có chủ rồi mà.
- Nhỏ tuyên truyền gì bậy bạ thế? - Trúc lườm.
- Nói có sách mách có chứng đàng hoàng.
- Nhỏ nên nhớ tội vu khống có ghi trong bộ luật hình sự đó nha.
- Cách đây ba bữa, ai đi với ai ăn kem ở Grival, khai đi nhỏ ơi?

Thủy Trúc chột dạ:

- Ai chứ không phải ta.
- Xời, phải chi ta có cái máy chụp hình, chụp đủ ba mươi sáu tấm cho nhỏ hết chổi.
- Nhỏ có nhìn lầm ai không?
- Yên chí, ta chưa có cận thị nên nhìn rất rõ. Nếu cần ta sẽ kể chi tiết cho nghe.

Hồng Ánh cười tít mắt, giục:

- Kể đi Bích Hồng, chuyện này hay quá, đáng phải thu bằng cassette đấy, bán chạy như tôm tươi.
- Anh chị vào Grival lúc hơn bốn giờ chiều, lúc đó trời đang chuyển mưa. Anh chị đang ngồi ở chiếc bàn trong góc quán phía tay phải ngõ ra đường. Trên bàn có một lọ hoa nhỏ, cắm ba nhánh cắm chướng màu hồng phấn. Anh chị ăn kem dứa, ngồi đối diện nhau rất tình tứ. Đúng không Thủy Trúc?

Trúc đỏ mặt, hỏi:

- Nếu đúng, sao Bích Hồng không vào quán...nhận diện cho chắc ăn?
- Nên nhớ ta là con người lịch sự, không muốn bị nguyên rủa vì phá đám. Nhưng lúc đó ta đứng phía bên kia đường, dưới một gốc cây to, ta "quay phim" từ đầu tới cuối.
- Bích Hồng đi đâu thế?
- Đi phố mua ít đồ chứ đi đâu?

Trúc cười:

- Xạo. Ta không tin đâu.
- Tin hay không thì tùy, và ta cũng không phải đi có một mình, có người làm chứng thứ hai hẳn hoi.
- Ai?
- Anh Tùng chứ ai.
- A, như vậy giấu đầu lòi đuôi đấy nhé, tự nhiên Bích Hồng khai chứ chả ai tra khảo gì đâu. Cho hết chổi.

Bích Hồng biết mình lỡ lời, nhưng không biết làm sao lấy lại được.

Cô cũng đỏ mặt rồi lảng chuyện:

- Hôm đó ta mắc một trận mưa quá trời quá đất, về cảm luôn.

- Vô duyên, đang nói chuyện nọ xọ sang chuyện kia. - Hồng Ánh phê bình.

- Đúng đấy, cái gì phải ra cái đó, ta không phủ nhận việc đi ăn kem với một người bạn trai, nhưng Bích Hồng cũng đừng chối quanh việc mình có "bồ".

- Tội lỗi hai người ngang nhau. - Hồng Ánh cười tủm tỉm.

- thôi mà nhỏ, bỏ qua chuyện ấy đi, hồi sau phân giải. Bây giờ học đi, muộn rồi. Trưa nay ta phải về sớm để nấu cơm.

thế là ba người ngồi ba góc để bắt đầu học bài. Nhưng Trúc không tài nào nuốt trôi những dòng chữ kéo qua mắt khi tâm trạng của cô đang rối bời trước sự phát hiện bất ngờ của Bích Hồng. Nếu không chặn trước, ngày mai chắc cả lớp đều biết tin sốt dẻo này qua cái "loa" khuếch đại âm thanh của nó. Eo ơi, nhỏ Bích Hồng mà thêm mắm dặm muối cho câu chuyện thêm ly kỳ, hấp dẫn nữa thì có nước Trúc độn thổ, bỏ trường mà đi luôn. Khi về, thế nào cũng phải "nói nhỏ" với Bích Hồng và ký hiệp ước hòa bình thôi.

Hồng Ánh bỗng nhướn cặp mắt bồ câu đen, chớp chớp hỏi Bích Hồng:

- Bộ hàng xóm Bích Hồng hôm nay có đám giỗ hả?

- Nhỏ hỏi gì mà lạ vậy, ngồi ở đây làm sao mà biết chuyện bên hàng xóm được?

- Tại ta nghe có mùi xào nấu bốc lên thơm phức.

Trúc cười:

- Nhỏ nhạy bén với thức ăn quá.

- Đúng là có đám giỗ rồi, chà, ngồi học bài trong mùi thơm của thức ăn như vậy chịu sao thấu. Đóng cửa sổ lại Bích Hồng ơi.

- Đóng cửa sổ lại nóng chết, với lại đâu thể nào ngăn được mùi

thơm bay sang?

- Vậy làm sao bây giờ, bao tử ta đang bị kiến bò.
- Ăn mấy đĩa bò bía rồi còn gì?
- Bị mùi thơm kích thích nên bao tử nó kêu gào. Ta vốn xấu tính đói.
- Ăn đại mấy hũ yaourt của Bích Hồng đi.
- Trời...

Trúc cười thầm, cô đi lại chiếc ghế bố Liên xô xếp để góc nhà bật ra nằm. Trúc lăn qua lăn lại cho mấy cái lò xo kêu rít lên như tiếng chuột rút, rồi nói.

- Buồn quá học không vô.
- Con người hạnh phúc nhất trần gian mà than buồn? - Hồng Ánh nháy mắt nói.
- Trong nỗi vui có lẫn nỗi buồn, trong hạnh phúc có xen niềm cay đắng.
- Học nhóm kiểu này chắc tiêu quá - Bích Hồng cũng bỏ sách, đứng lên tới bên cửa sổ nhìn qua một mái nhà khác. Ở đó đang có mấy chú chim bồ câu bay lượn. Chúng giang cánh, đánh thành nhiều vòng cung trong một khoảng trời lấp lánh nắng buổi sáng.

Trúc vươn vai, nói như hát:

- "Hôm nay trời nhẹ lên cao, ta buồn không hiểu vì sao ta buồn".
- Ngưng học, để xả hơi mười phút.

Hồng Ánh cũng buông sách nói và tới đứng sau lưng Bích Hồng, cô ôm vai bạn, và cùng nhìn hướng mấy chú bồ câu bay.

Một lúc Hồng Ánh cười hỏi:

- Đố nhỏ những con chim bồ câu bay đi đâu?
- Bay về chuồng chứ đi đâu.
- Trật lất.
- Chứ nhỏ nói bay về đâu? - Bích Hồng ngạc nhiên.
- Bay về mấy cái quán... nhậu chứ đâu.
- Xời, đầu óc nhỏ u tối quá, chỉ nghĩ toàn món ăn, món nhậu.

Trúc bồng ngồi dậy, nói:

- Thôi hôm nay không học nổi đâu, và để cho đầu óc bớt căng thẳng ta đề nghị tuần sau đi Lái Thiêu chơi.

Hồng Ánh tán thành ngay:

- Ý kiến tuyệt quá nhỏ ơi. Phải mau mau đi thăm vườn trái cây Lái Thiêu không thôi sẽ hết mùa trái cây đó.

- Nhưng đi cách sao? - Bích Hồng hỏi.

- Ai có "người yêu" thì đèo nhau, còn ai cu ky một mình thì phải đi một mình, có thể mà cũng hỏi.

- Trúc đi với ai?

Trúc cười không đáp, Hồng Ánh nói:

- Phải rủ nhỏ Khánh Huệ và nhỏ Minh Ánh nữa chứ.

- Tức nhiên, không rủ hai nhỏ ấy chửi tắt bếp sao.

- Nên rủ người khác phái cùng đi, để có chuyện gì mình còn nhờ vả được, hoặc có người "bảo vệ", chứ toàn một đám con gái vô tích sự thì chán thấy mồ.

- Cũng có lý.

- Nhưng ta không có anh trai, không có em trai, cũng không có bạn trai thì làm sao? - Hồng Ánh hỏi.

- Rủ ông hàng xóm.

Hồng Ánh nhảy tới đám thùm thụp vào vai Thủy Trúc. Hai đứa rượt nhau chạy quanh phòng và cười ngặt nghẽo. Trúc chạy tới chỗ Bích Hồng, ôm vai bạn và ghé vào tai Bích Hồng nói khẽ:

- Rủ Tùng đi cho vui, còn Trúc sẽ rủ người mà Bích Hồng gặp ở Grival. Đồng ý không?

Bích Hồng nhướng mắt:

- Để làm gì, cho tụi nó cười chui xuống đất trốn luôn hả?

- Nhỏ quên mình đi thăm vườn trái cây là cần phải có người trèo cây sao? Không có đàn ông con trai chỉ đứng dưới đất mà nhìn thôi.

- Ờ há.

- Vậy ngoéo tay.

Sáng chủ nhật, Thường và Trúc ngồi ở quán cà phê ven đường Nguyễn Du chờ mọi người tới. Thường hút thuốc, anh rít khói thả ra thành những vòng tròn và cười:

- Sao đi chơi xa mà không báo sớm, làm suýt nữa anh đã về Vũng Tàu rồi.

- Bất ngờ mới vui, chuẩn bị trước có khi lại không vui chút nào.

- sao giờ này chẳng thấy ai tới hết, em có hẹn đúng giờ không?

- Yên tâm đi, em bảo đảm mà.

- Anh rất ghét những người nào trễ hẹn.

- Vậy mà hẹn với em anh cứ tới trễ hoài. - Trúc nhăn mặt.

- À, đó là những lần bất khả kháng. Em uống cà phê đi, dù sao cũng phải chờ các bạn của em thôi.

Thường đá vào chân Trúc hỏi:

- Nghĩ gì mà thù người ra thế?

- Anh biết làm nước mắt không? - Trúc cười hỏi.

- Anh chỉ uống được nước mắt chứ không làm được nước mắt.

- Nước mắt tôi ớt anh uống được không?

Thường cười:

- Cay điếc con ráy ai mà uống cho được. Vả lại lặn xuống biển chỉ cần uống nước mắt trong, uống nước mắt tôi ớt có khi bị chìm luôn.

- Em có chú em làm nước mắt tôi ớt ngon nhất thế giới. Em đang nghĩ về nó đấy.

- Sao hôm nay em nói toàn chuyện ăn uống với nước chấm không vậy?

- anh không biết đâu, ở nhà em mỗi người chuyên phụ trách một món. Chẳng hạn như em chuyên môn pha cà phê, chị Huyền làm trứng ốp la, mẹ làm bún bò, nhóc Phục làm nước mắt.. kia, Bích Hồng tới rồi.

Bích Hồng ngồi phía sau chiếc xe cúp 50 cho Tùng chờ. Tùng tắt xe vào lề và hơi bối rối khi bắt tay Thường. Bích Hồng nhanh nhẩu nói:

- Hai ông làm quen với nhau đi, khỏi giới thiệu chi cho mất công.

Mai một biết liền.

Trúc kéo ghế cho Bích Hồng, Thường kéo ghế cho Tùng. Trúc nhìn Bích Hồng trách:

- Tới trễ quá vậy?

- Mới có hai mươi phút mà trễ gì? - Bích Hồng cười - Tại xe bị xẹp bánh.

- Hồng Ánh và Minh Ánh đâu?

- Ai biết.

- Hẹn hò kiểu này đi chơi mất vui. Chờ mười phút nữa không thấy hai nhỏ đó mình đi nghen.

- Ủa, ta cũng ghét kiểu chờ đợi mỗi mòn và giờ giấc dây thun quá.

Tùng gọi cà phê đá và Bích Hồng gọi cà phê sữa. Nhìn tách cà phê, Bích Hồng cười:

- Ta với nhỏ "chung tình".

- Xời, từ bây giờ trở đi cho nhỏ "sang ngang" đó.

Thường mời Tùng hút thuốc. Trúc thoáng nhìn hai người bạn trai và thầm nhận xét. Tùng cao hơn Thường một cái đầu, nước da trắng như con gái, nhưng ở Thường toát ra nét cương nghị cần thiết của một người đàn ông. Thường khỏe mạnh hơn, vô tư, hiền lành, trong khi Tùng có vẻ là một thanh niên sành sỏi. Trúc đá nhẹ vào chân Bích Hồng.

- Nhỏ giấu bạn bè lâu quá rồi nhé, chỉ mới hôm nay mới cho "đối tượng" xuất hiện.

- Phải chờ có "đồng minh" đã chứ. Hôm nay thì ta với nhỏ là đồng minh rồi, không còn sợ gì nữa.

- Đồ quý.

- Chứ không phải sao?

- Tùng học trường nào thế nhỏ? - Trúc hỏi.
- Y được. Còn "chàng" kia của Trúc?
- Bách khoa.
- Dân ở đâu vậy?
- Xứ biển.
- Ngó biết liền, nhưng tại sao lại... trôi dạt vào tới trong này lận?
- Vì bị sóng biển đánh.
- Đồ quý.

Cuối cùng rồi Hồng Ánh cũng đèo được Minh Ánh tới trên một chiếc Honda. Hai nhỏ bữa nay diện mô đen... Việt kiều, quần có tới mấy chiếc túi lộm thuộm. Hồng Ánh có chiếc áo đẹp, màu vàng giống y như áo của Trúc. Nhỏ này cũng gout "nhà chùa" giống như mình đây. Chờ cho hai nhỏ bạn xuống xe, kéo ghế ngồi xong Trúc nguyệt một cái dài:

- Gớm, hai nhỏ mà cũng bày đặt tới trễ, làm như người quan trọng.
- Mà quan trọng thiệt đó. - Hồng Ánh cười - không có hai đứa ta cuộc đi chơi xa này sẽ mất nhiều ý nghĩa quan trọng lắm chứ.

Bích Hồng cong môi:

- Xời, làm như không có hai nhỏ thế giới này sẽ không có hòa bình vậy.
- Dám lắm chứ, bởi vì lỡ anh chị gây gổ nhau thì ai là người hòa giải, đúng không? - Minh Ánh cũng để vô.
- Quá đúng. - Hồng Ánh cười xác nhận.

Và thế là Bích Hồng phải kêu thêm hai ly cà phê sữa. Hôm nay Khánh Huệ bận đi chùa với mẹ nên không có mặt. Như vậy về nguyên tắc coi như nhóm "năm mái nhà ngói" mất một nhân vật. Hồng Ánh ngậm chiếc muỗng cà phê trong miệng, giống như con thỏ ngậm nhánh cỏ. Hồng Ánh nheo mắt nói:

- Khánh Huệ dặn tới dặn lui là phải mang quà về, tuy rằng nhỏ không có mặt.

- Mang về cho nhỏ hai trái sầu riêng, ăn xong bắt nhỏ quỳ lên đó mà chịu tội. - Bích Hồng nói.

- Tội gì?

- Tội bỏ bạn bè theo mẹ đi chùa. Chà, bộ nhỏ ấy tính làm cô tiểu thư đi lễ chùa giống như cái cô bé đi chùa Hương thơ của Nguyễn Nhược Pháp điệu đến phát ghét.

- Người ta dễ thương vậy mà chê là "điệu". - Hồng Ánh cười.

- Có bao nhiêu "điệu" trên cõi đời này, cô tiểu thư ấy điệu hết trơn rồi, cho nên bây giờ con gái chúng mình phải sống thật giản dị, chân thành. Hẹn hò với bạn bè là phải giữ lời.

- Thôi thế cũng được, có Khánh Huệ đi ai chờ. - Minh Ánh hỏi.

Trúc cười dòn:

- Cho nhỏ chạy bộ từ đây lên Lái Thiêu.

- Thôi, uống cà phê nhanh lên rồi lên đường quý vị ơi, nắng lên cao rồi kìa. - Thường nhìn đồng hồ và nói lớn.

Hồng Ánh giả vờ hỏi:

- Ông nào vậy ta?

- "Chàng" của Trúc đấy. Còn người bên cạnh là "chàng" của ta.

Được chưa nhỏ?

- Ít ra cũng phải có "vài lời phi lộ" như vậy mới được chứ, không thôi ra đường lỡ đụng xe gây lộn thì phiền.

- Cái miệng của nhỏ Hồng Ánh này dẻo như cao su Đồng Nai. Biết vậy hồi đó ta không cho vào gia đình "năm mái nhà ngói" đâu. - Bích Hồng nói.

- Bởi vậy nên trời phạt nhỏ vẫn còn cu ky một mình.

- Tại ta không ưa con trai, thấy đứa nào giờ giọng tán tỉnh ta mắc gây lộn hơn là có cảm tình.

- Trời ạ, nhỏ ăn nói như vậy ai mà chịu cho thấu? - Trúc đá mạnh chân Hồng Ánh nói.

Thường và Tùng rút thuốc, cười cười. Nhỏ Hồng Ánh vẫn tỉnh bơ

uống từng muỗng cà phê xem như không có chuyện gì.

Minh Ánh ghé vào tai Hồng Ánh nói nhỏ:

- Nhỏ ăn nói dữ quá vậy?

- Vậy mà nhằm nhò gì, cho bọn con trai nó sợ.

- Xí xọn vừa thôi.

- Hiền sẽ bị ăn hiếp. Rồi nhỏ coi, tương lai Trúc và Bích Hồng sẽ bị hai anh chàng bá vợ ở đâu hiện ra ăn hiếp cho coi.

- Tình yêu muôn đời vẫn vậy, con gái phải phục tùng con trai. Đó là bí quyết để giữ vững tình yêu. - Minh Ánh triết lý.

- Bộ nhỏ thích.. phục tùng con trai lắm hả?

- Xời, ta chưa hề có người yêu bao giờ, đừng nói ầu.

- Vậy ta với nhỏ ngoéo tay, thề không bao giờ có người yêu. Chịu không?

- Thôi đi nhỏ ơi, đừng có khùng. Tình yêu nó đến lúc nào ai mà biết được, ai mà chống đỡ nổi. Nhỏ nói cứng vậy chứ khi tình yêu tới nhỏ cũng ngã cái rầm.

- Có ngã ta cũng ngồi dậy. Tình bơ.

- Chờ xem, thức khuya mới biết đêm dài, đừng nói vội.

Đến lượt Tùng sốt ruột hỏi:

- Xong chưa quý vị, mình khởi hành đi, đường còn xa.

- Những người nào cu ky mới thấy đường xa chứ.

Hồng Ánh nheo mắt nói. Trúc đâm vào vai Hồng Ánh:

- Nhỏ cũng có "người yêu" Minh Ánh đó, ra xa lộ tha hồ cho hai người du dương.

Khoảng 9 giờ hơn họ tới Lái Thiêu và kéo vào vườn của một người bà con với Minh Ánh. Đó là một người đàn bà góa bụa, hiền hậu, có chồng hy sinh trong kháng chiến và một đứa con trai vừa hoàn thành quân sự trở về. Minh Ánh gọi người đàn bà là Dì Năm.

Dì Năm hoàn toàn bất ngờ với cuộc viếng thăm này, nhưng dì thật là vui vẻ đón tiếp mấy người bạn của cháu mình. Minh Ánh ôm vai

Dì Năm hỏi:

- Dì Năm ở nhà có một mình sao?
- Anh Sỹ mày đi làm ngoài thị trấn chiều mới về, không ở nhà một mình chứ với ai?
- Dì Năm muốn có dâu không, con giới thiệu cho nhỏ bạn nó đứng kia kia.

Minh Ánh đưa tay chỉ Hồng Ánh đang mân mê những trái chôm chôm vừa đổi màu trên cành nặng trĩu. Dì Năm cũng hiểu đó là lời nói đùa của cô cháu lém lỉnh, nhưng dì cũng ngước mắt nhìn cô gái lạ. Hồng Ánh biết Minh Ánh trêu mình vội chạy tới đâm thùm thụp vào vai Minh Ánh:

- Nhỏ giới thiệu ầu quá, rủi ta.. bằng lòng thì sao?
- Thì coi như bọn mình là chủ của khu vườn trái cây này chứ có sao đâu.

Dì Năm kéo chéo khăn lau mồ hôi trán và tươi cười mời:

- Mấy cháu đi đường xa chắc mệt lắm, vào nhà nghỉ, uống nước rồi hãy thăm vườn.
- Tụi cháu khỏe lắm Dì Năm, chẳng mệt nhọc gì đâu. Mùa này vườn nhà trái cây nhiều không dì Năm?
- Cũng khá. Hôm nay chỉ còn sầu riêng và chôm chôm thôi, măng cụt hết rồi.

Hồng Ánh reo lên:

- Thích quá, mình đi hái sầu riêng đi Minh Ánh.
- Sầu riêng không hái trên cây được đâu - dì Năm cười giải thích - sầu riêng chỉ đợi trời tối nó rụng xuống, mình ra lượm mang vào nhà thôi. Những trái rụng là những trái đã chín cây.

Minh Ánh ôm vai dì Năm.. nhỏng nhẽo:

- Tụi con ở chơi tới chiều lặn, chút nữa sẽ vào nhà uống nước. Bây giờ dì Năm cho tụi con ra thăm vườn nghen.
- Ờ, cứ đi thẳng, bờ nào có trái chín cứ việc quẹo vào và ăn bao

nhieu thì ăn.

Và thế là cả bọn ào ra vườn. Hai ông con trai được đẩy đi trước để... dẹp đường, vệt những cành cây thấp. Bốn cô gái theo sau. Trong vườn thật mát, những cây sầu riêng cổ thụ cao ngất ngưỡng và sai trái. Những cây chôm chôm thấp hơn, cành nhánh lòa xòa, trái cũng chi chít trên cành, những chùm chôm chôm chín đỏ trông thật ngon mắt. Thường và Tùng vói tay hái chôm chôm và phân cho bốn cô gái, họ vừa ăn vừa cười khúc khích. Minh Ánh vừa đi vừa kể chuyện gia đình dì Năm, giống như một cô thuyết minh chuyện truyền thống. Khu vườn sầu riêng có một quá khứ đầy lịch sử, ở đây trong hai cuộc kháng chiến đều có hầm bí mật của cán bộ cách mạng, dì Năm có chồng đi kháng chiến, vừa là một cơ sở nuôi giấu cán bộ hoạt động bí mật. Dì có một người con trai lớn và một cô con gái kế hy sinh trong chiến tranh trước ngày giải phóng. Hiện nay anh con trai tên Sỹ là con út, người con duy nhất còn lại của gia đình. Khu vườn rộng mênh mông, trước đây nó đã từng bị chất độc hóa học của Mỹ rải, chỉ sau ngày giải phóng mới phục hồi lại. Trong vườn có những cây sầu riêng đã chết và vài khoảng vườn bị tàn phá, tuy cây cỏ lên xanh nhưng dấu tích cũ hầy còn.

Thường và Trúc vô tình rẽ sang một bờ vườn khác, và khi nhận ra thì các bạn đã khuất đâu xa. Thường mạnh dạn nắm tay Trúc, hai người sung sướng nhìn nhau cười trong bóng râm của cây chôm chôm trĩu nặng trái chín. Thường ngắt vội những trái chôm chôm dúi vào tay Trúc, hai người ngồi xuống đám cỏ mịn, nồng nàn hương đất và hương lá mục, vừa ăn chôm chôm vừa lắng nghe tiếng ve kêu ran ran trên cành cao.

Trúc ngả đầu lên vai Thường nói:

- Ở đây bình yên quá phải không?
- Nó khác với Vũng Tàu đầy sóng biển và gió.
- Không ngờ hai đứa ở xa cách một góc trời một góc biển vậy mà

quen nhau, rồi trở thành thân thiết. Cũng lạ.

- Chỉ thân thiết thôi ư?

Trúc mắc cỡ, dụi đầu vào cổ Thường và che mắt cô trong mái tóc rũ xuống. Trúc lắng nghe tiếng trái tim cô đập vang trong lồng ngực và cảm thấy một khoảng không gian đang dừng lại trên đầu, ở đó tiếng ve của mùa hạ đang trôi, tan loãng vào những đám mây.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 7

Cuộc tiếp xúc đầu tiên giữa Thường và gia đình đã mang tới nhiều bất lợi. Tuy Thường đã tới chơi nhiều lần nhưng chỉ gặp chị Huyền, nhóc Phục. Nhưng đây là lần đầu tiên Thường chạm mặt với mẹ Trúc. Bà Phán tuy không phải là khắc nghiệt nhưng bà quá lo xa. Trúc đã nhận ra sự lo ngại trong từng ánh mắt của mẹ cô và nó đã hình thành một nỗi lo lắng mãi cho tới khi đưa Thường ra về. Vừa trở vào, bà Phán đã gọi Trúc lại gần, bảo ngồi xuống ghế sa lông và hỏi:

- Cậu Thường đó người ở đâu thế?
- Dạ quê anh ấy ở Vũng Tàu.
- Sao lại vào trong này học?
- Ở ngoài đó không có trường.
- Gia đình cậu ấy làm nghề gì?
- Dạ nghề đi biển, gia đình có nghề chài lưới truyền thống.
- Mới vào đại học phải không?

- Dạ.

- Mẹ không cấm con quan hệ với bạn trai nhưng không nên đi quá xa trong tình cảm khi còn phải vượt qua việc học của mình. Lúc này mẹ thấy con đi chơi nhiều.

Trúc lúng túng nói:

- Anh ấy, là một người đàng hoàng, gia đình lao động, tuy nghèo nhưng rất có tư cách.

- Mẹ không nói tới chuyện đó. Tóm lại là mẹ không muốn cho con đi quá xa trong tình cảm khi tuổi hãy còn nhỏ. Vấn đề không đơn giản như con tưởng đâu.

Trúc thấy là không nên giải thích gì thêm, cô buồn bã đi về phòng mình và nằm vật ra giường ôm chiếc gối dài ngó lên trần nhà bằng cặp mắt vô hồn. Vậy là nỗi lo sợ của Trúc đã thành sự thật, mẹ đã không chấp nhận cho Trúc quan hệ với Thường tuy bà nói rất khéo, nhẹ nhàng, nhưng Trúc hiểu rằng mọi chuyện đã trở thành phức tạp và cô rất buồn, rất ngạc nhiên trước thái độ của mẹ.

Trúc bỏ cơm chiều và nằm vùi trong phòng, trời lại mưa lất phất.

Những giọt mưa bay qua cửa sổ như những chiếc roi quất vào lòng Trúc, cảm giác một cái đau âm thầm, mềm mại nhưng sâu lắng, khiến người cô vật vờ. Trúc vặn nhạc nhưng không nghe hết bản, tìm một cuốn sách để đọc nhưng không thể xem hết một trang. Cuối cùng Trúc nằm yên lắng nghe tiếng mưa nhẹ ném trên mái nhà và rơi trên những cành cây ngoài vườn. Lúc này những cuộc đi chơi với Thường bắt đầu quay lại trong tâm trí Trúc như một cuộn phim với những hình ảnh sáng bừng lên, rồi mờ dần, nhạt nhòa. Hình ảnh của Thường trong vườn sầu riêng mới đây, tiếng ve ran trong một bầu không gian êm ả, những chùm chôm chôm đỏ hồng. Ánh mắt của Thường tươi cười trong bóng râm của cây lá...

- Trúc ơi.

Trúc uể oải ngồi dậy ra mở cửa cho chị Huyền. Hai chị em thoáng

nhìn nhau. Chị Huyền ngồi xuống mép giường hỏi:

- Sao buồn thế?
- Chị đã biết rồi mà.
- Chuyện mẹ la áy à?
- Hình như mẹ không thích Thường, mới hỏi chiều Thường đến chơi, mẹ tỏ thái độ ra mặt. Tại sao vậy nhỉ?

Chị Huyền nói:

- Đơn giản là mấy bà già có con gái lớn, lo xa, vậy thôi.
- Không đơn giản như chị nói đâu. Tuy mẹ không nói thẳng ra, nhưng em hiểu đó là sự ngăn cấm. Em buồn quá.
- Không lẽ buồn rồi bỏ ăn cơm.
- Em không đói.
- Nếu như em trước đây chị đã tuyệt thực luôn rồi.

Trúc nói như than:

- Chị bây giờ thật hạnh phúc, em mong có được cuộc sống bình lặng như chị.
- Muốn vậy em phải đợi khi học xong đại học, nghĩa là lớn thêm vài tuổi nữa.

Trúc ôm chiếc gối, chớp mắt hỏi:

- Chị thấy Thường thế nào?
- Cũng được.
- "Cũng được" thôi ư?
- Chứ em muốn chị trả lời sao nữa? - Chị Huyền bẹo má Trúc và cười.
- Anh ấy là một người trung thực.
- Yêu rồi à?
- Em cũng chưa biết rõ ra sao. Có đáng gọi là tình yêu không nhỉ?
- Em không hiểu thì chị làm sao hiểu được.
- Hình như là tình yêu thôi, chị ạ.
- Sao lại hình như? - Chị Huyền ngó thẳng Trúc hỏi.

- Vì em cũng chưa rõ được tình cảm của mình. Chỉ thấy Thường hiện diện rất đúng lúc, đó là một niềm vui. Đôi lúc như một người thân thiết gắn bó với vui buồn của mình.

- Hai chị em nằm bên nhau, ngoài kia trời mưa lớn dần, tiếng mưa nghe nặng hạt. Chị Huyền bỗng ôm choàng lấy Trúc và nói vào tai cô:

- Đích thực là tình yêu rồi chứ không còn hình như đâu, khi mình thấy người khác trở nên thân thiết với mình, chi phối niềm vui nỗi buồn của mình.

- Lúc chị yêu anh Nghiêm cũng thế à?

- Chị khác chứ. Đâu có tình yêu nào giống với tình yêu nào.

Trúc thở ra một hơi dài. Chị Huyền vuốt má Trúc, cười khẽ:

- Lại thở dài rồi.

- Chị có nghĩ là mẹ đã khắc nghiệt với Thường không?

- Chưa biết.

- Anh ấy là một người nhiều tự ái, thái độ của mẹ đã hơi quá đáng với Thường lúc chiều. Em khổ tâm quá.

- Phải cố gắng chịu đựng thôi em ơi. Nhưng đừng nên nhịn cơm như vậy.

Chị Huyền đứng lên đi loanh quanh trong phòng. Đạo này chị Huyền đẹp ra, đôi mắt lúc nào cũng long lanh, ngời hạnh phúc. Chị thường hát trong phòng tắm, trong hành lang, trong những lúc rảnh rỗi.

Có tiếng gõ cửa phòng, và rồi giọng Phục nói như hét:

- Chị Trúc ơi ba gọi.

Và tiếng chân Phục chạy xuống cầu thang, mất hút. Trúc vào phòng tắm rửa mặt, chải mái tóc rối và ngó mặt mình rất lâu trong gương.

Mặt Trúc hơi tái. Trúc ra hỏi chị Huyền:

- Ba mới về à?

- Lâu rồi, ba hỏi em sao không ăn cơm, biết mẹ trả lời sao không?

- Trả lời sao?

- Chê cơm.
- Ba gọi em làm gì nhỉ?
- Chắc là bắt ăn cơm thôi.
- Lạy trời cho ba đừng bắt em ăn cơm. Giờ này mà ngồi trước mâm cơm, em sẽ chẳng tài nào nuốt nổi đâu.

Hai chị em đi xuống nhà và được gọi ra phòng khách. Ông Phán đang uống trà và trước mặt ông nhóc Phục đang sắp lại bàn cờ tướng.

Thấy Trúc xuống, ông Phán ngược lên nói:

- Tới đây con gái, đánh với ba vài ván cờ. Cho Huyền làm trọng tài. Trúc thờ phào. Nhưng cô làm sao có đủ tinh táo để đánh cờ được.

Trúc lắc đầu:

- Hôm nay con không đánh cờ được đâu ba.
- Sao thế?

Chị Huyền cười:

- Nó đang... rối loạn bộ nhớ.

Ông Phán vỗ vỗ lên trán và cười. Ông thuyết phục con gái:

- Không sao, đánh một ván cờ tướng là bộ nhớ nó bình thường trở lại. Cờ tướng là một môn thể thao trí tuệ, nó làm cho con người ta có thói quen bình tĩnh trong sự rối loạn. Con ngồi xuống đi, còn nhóc Phục xê ra.

Trúc ngồi xuống chiếc ghế Phục vừa nhường lại. Còn Phục ngồi gần chị Huyền, giữ vai trò... châu rìa. Trong nhà ai cũng biết chơi cờ tướng, kể cả mẹ, nhưng chỉ có Trúc mới là đối thủ của ba thôi.

- Trời mưa, uống nước trà đặc, đánh vài ván cờ tướng thì cuộc sống sáng khoái lắm rồi.

Trúc nói:

- Ba đi trước đi.
- À, lại còn chấp ông già đi trước nữa chứ. Nhưng mà phải đánh cho thật ác liệt à ghen, đừng vì rối loạn bộ nhớ mà dễ thua đấy.

- Đánh ba ván thơi ngen ba, ăn thua gì cũng nghỉ.

- Đồng ý.

Ông Phán vô pháo đầu, một nước đi quen thuộc của ông từ hồi nào tới giờ, trong lúc đó Trúc lên tượng. Ông Phán định lên xe ở nước thứ nhất nhưng không hiểu sao ông lại thối mà đi ngựa. Huyền lắc đầu cười:

- Không được, hạ thủ bắt huờn. Ba đi lại xe đi.

- Cha, quên có trọng tài ngồi bên cạnh. Rồi, cũng được, đi xe thì đi.

Ông Phán trở lại nước xe, và bưng tách trà lên uống một ngụm.

Ông thở ra một hơi dài, đầy sáng khoái. Nhóc Phục nhồi thuốc vào tẩu, nó gõ tẩu thuốc vào cạnh bàn cạch cạch rồi đưa cho ông Phán.

- Giỏi lắm.

Không biết ông vừa khen Phục hay khen một nước cờ của Trúc vừa đi.

Kết quả ba ván cờ là huề. Mỗi người thắng một bàn còn một bàn huề. Chị Huyền và Phục đã đi ngủ, chỉ còn ông Phán và Trúc ngồi trong ghế sa lông. Nhưng thường lệ sau vài ván cờ ông Phán kể cho con gái nghe công việc của ông một ngày ở bệnh viện. Hôm nay là một ngày làm việc bình thường, không có ca nào nặng. Ông Phán bảo đó là một ngày yên ổn của người thầy thuốc.

Cuối cùng ông Phán nhìn Trúc, hơi mỉm cười:

- Lúc chiều mẹ rầy phải không?

- Dạ.

- Sao lại rầy thế, con gái nhỏ bé của ba?

Bao giờ ông Phán cũng gọi Trúc như vậy, bằng một sự triu mến của một ông bố thương con rất mực. Thật ra Trúc đã lớn, nhưng vì là con gái nhỏ nhất nhà nên ông Phán vẫn xem Trúc là một đứa bé không hơn không kém.

Trúc thấy không cần giấu ba, nên nói:

- Mẹ không cho con quan hệ với một người bạn trai.

- Ai vậy?
  - Anh Thường.
  - À, cái cậu vẫn thường đến chơi nhà mình ấy à. Cái cậu vẫn thường cho nhẵn, phải không?
  - Dạ.
  - Thường học ở đâu?
  - Dạ, anh ấy học Bách khoa, mới vào năm nay thôi.
  - Giữa con và Thường như thế nào?
  - Con không thể nói rõ được, mặc dù con không muốn giấu ba điều gì.
  - Nếu chỉ là quan hệ bình thường, như một người bạn thì ba thấy không có việc gì phải đặt ra hết. Nhưng mẹ nói lại với ba, giữa con và Thường đã có những biểu hiện tình cảm khá đặc biệt. Điều ấy đúng không?
  - Dĩ nhiên anh ấy là một người bạn thân của con.
  - Hai đứa đã từng tổ chức đi chơi à?
  - Dạ, cùng đi với mấy người bạn nữa.
  - Ba mẹ dĩ nhiên là không khắt khe với con trong quan hệ bạn bè, nhưng nếu không phòng ngừa thì vấn đề phức tạp có thể xảy ra. Con còn đi học và ba chỉ muốn cho con chú tâm vào việc học mà thôi. hãy còn quá sớm ở tuổi của con nếu đặt ra vấn đề tình cảm. Có thể con chưa hiểu tình yêu là gì đâu. Đó là một vấn đề hết sức phức tạp.
- Trúc bối rối:
- Ba thấy anh Thường như thế nào?
  - Ba chưa nói chuyện nhiều với cậu ấy, nhưng khách quan nhận xét, cậu ta có vẻ có tư cách.
  - Vậy mà mẹ có thái độ không ưa anh ấy ra mặt ngay chiều này. Con buồn quá.
  - Mẹ con nhiều lúc cũng hơi quá đáng. Tuy nhiên cũng có thể giải

quyết được, vì mẹ lo cho con.

- Con đã lớn và đã biết suy nghĩ.

- Ba chỉ khuyên con nên cố gắng học, đó là việc quan trọng hàng đầu của con. Chuyện quan hệ bạn bè là thứ yếu. Nếu có dịp ba sẽ nói chuyện với Thường để tìm hiểu thêm về câu ấy. Trước mắt con không nên buồn phiền gì về mẹ. Con nên nhớ là mẹ sinh con ra trong rừng, lúc máy bay Mỹ đang ném bom, con không hiểu hết sự cực khổ của mẹ đâu.

Ông Phán lại nhồi tẩu thuốc khác, lần này ông ngả đầu lên thành ghế rít mấy hơi dài, Trúc cảm thấy mùi khói thuốc làm cô nghẹt thở, Trúc ho mấy tiếng. Ông PHán cười:

- Con không chịu được khói thuốc à. Thôi, đi ngủ đi con gái nhỏ bé của ba.

- Ba không đi ngủ sao?

- Ba còn thức uống trà.

Trúc thấy thương ba quá. Ông Phán đúng là một người đàn ông mẫu mực, thương vợ con, sống tất cả cuộc đời mình cho sự nghiệp và cho gia đình. Cuộc đời của ông đã gắn liền với hai cuộc kháng chiến, đi khắp nơi, tập kết ra Bắc rồi trở về miền Nam trong cuộc chiến tranh chống Mỹ, có lúc ông bị thương ở chiến trường ác liệt tưởng đã chết. Ba cực khổ biết bao nhiêu nhưng lúc nào cũng sống rất lạc quan, trầm tĩnh. Ngày trở về Sài gòn, Trúc hãy còn là một cô bé lên sáu, lúc ấy tóc ba hãy xanh, bây giờ Trúc đã mười chín, tóc ba đã lốm đốm bạc. Mười ba năm trôi qua thật nhanh chóng như một giấc mơ.

Trúc nhìn ba, ái ngại:

- Thôi con đi ngủ đây, ba cũng đừng nên thức khuya. Sáng mai con sẽ nhổ tóc bạc cho ba nhé.

Ông Phán cười:

- Sáng mai con không đi học à?

- Sáng mai con nghỉ một buổi.
- Ba lại đi làm.
- Thì chiều ba về vậy.
- Lúc này không hiểu sao tóc bạc ra nhanh quá. Chẳng mấy chốc ba sẽ thành ông lão tóc trắng cho mà coi.

Ông Phán vuốt mái tóc mình, cười cười nhìn con gái. Trúc rời khỏi ghé đi về phía cầu thang. Giờ này chắc mẹ đã ngủ. Trúc bước lên những bậc thang mà nghe cả tiếng chân của chính mình. Cơn mưa mỗi lúc như càng lớn hơn. Bây giờ thì tiếng nước đổ ào ạt ngoài vườn cây. Trúc thoáng lạnh, cô rùng mình khi lên hết những bậc thang và về trước cửa phòng mình. Trúc vào phòng không mở đèn, cô trùm mền mở mắt nhìn bóng tối. Lại làm sao, khóe mắt Trúc ứa ra hai giọt lệ nóng. Trúc khóc một cách bất ngờ hết sức. Nhiều khi cũng chẳng ai hiểu rõ những giọt nước mắt của mình.

Thế là Thường không tới nhà Trúc nữa, từ buổi chiều hôm đó. Anh cũng không ghé trường đón Trúc vào giờ tan học như dạo nào. Trưa nay Trúc cùng về với Bích Hồng, cô bỗng có ý nghĩ rủ bạn cùng đi tới nhà Thường.

Bích Hồng cười:

- Bộ anh chị giận nhau rồi à?
- Không.
- Sao Thường lại không tới đón Trúc?
- Chắc Thường bận việc gì đó.
- Bây giờ tới nhà, chắc Thường có ở nhà không?
- Làm sao biết được. Nhưng cứ tới thử xem.

Bích Hồng cười:

- Đi thì đi.

Trúc chờ Bích Hồng chạy giữa dòng xe cô đông nghẹt. Qua những con đường trong phố, thỉnh thoảng Trúc bắt gặp một cây phượng già cuối mùa hoa đã thay lá non. Tuy thế những chùm hoa hiem hoi

sót lại trên cành cây vẫn rục rĩ trong màu lá xanh.

Bích Hồng đập vai Trúc:

- Chạy tà tà thôi nhỏ ơi, gấp gì mà phóng ào ào thế. Cuộc đời ta còn tươi phơi phới, đừng có gây tai nạn tội nghiệp lắm.

- Bích Hồng sợ chết à?

- Ta không sợ chết mà chỉ sợ gãy giò thôi.

- Gãy giò ông Tùng cũng thương như thường. Đừng lo.

Một lúc Bích Hồng hỏi:

- Ta hỏi thật, mà Trúc cũng phải nói thật, đừng có giấu bạn bè.

- Hỏi đi.

- Bộ Thường và Trúc giận nhau hả?

- Ừa.

- Ai giận ai trước.

- Cả hai. Giận cùng một lượt.

- Sao bày đặt giận nhau chi vậy, thiếu gì chuyện vui sao lại giận nhau làm chi cho chóng già?

- Trúc đâu có muốn giận nhau.

- Vậy lỗi tại Thường à?

- Cứ cho là thế đi.

- Vậy thì hãy quay xe lại, đừng thềm tới nhà ông ấy làm gì. Người ta giận, Trúc cũng phải giận lại, nếu cần cứ giận mút chỉ coi ai năn nỉ trước.

Nhưng con hẻm vào nhà Thường đã hiện ra. Con hẻm thật dễ nhớ vì nó có một cây cột điện gãy chân sắp ngã nhào, nếu không có mấy sợi dây điện níu lại.

- Ngõ vào nhà Thường đây hả? - Bích Hồng hỏi.

- Chứ không lẽ ta vào nhà người khác?

- Vô duyên, ta hỏi thế mà nhỏ cũng cự nự. Sao hôm nay nhỏ ham gây lộn thế?

Trúc làm thinh, vì xe vào ngõ hẻm phải chạy thật cẩn thận, trong

hẻm đầy trẻ con. Ở một bãi đất trống cặp theo hẻm bọn trẻ con còn chia nhau đá banh, Trúc đã suýt tông phải một đứa trẻ con ở chỗ này nên hôm nay vẫn còn sợ.

- Trúc nhớ nhà không đó, sao con hẻm chạy loằng ngoằng như con rắn thế này?

- Sao lại không nhớ.

- Trí nhớ của nhỏ tốt thiệt, vào loại siêu rồi đấy. Ta có đi vào con hẻm nào bảy lần cũng vẫn quên như thường.

Nhà ông chú của Thường hiện ra bên tay phải gần cuối hẻm. Trúc dừng xe, ngó lên căn gác, cánh cửa sổ quen thuộc hãy còn đóng im ỉm chứng tỏ Thường không có mặt ở nhà. Tuy vậy Trúc vẫn gõ cửa và ngay sau đó có người từ trong nhà đi ra. Đó là Phượng, đứa em bà con của Thường. Con bé quen với Trúc nên cười nói:

- Anh Thường không có nhà.

- Đi học chưa về à? - Trúc hỏi.

- Em không biết nữa. Lúc này anh ấy đi bất thường lắm, và cũng không nói gì ở nhà cả.

Trúc sực nhớ hôm nay là thứ bảy, cuối tuần. Có thể Thường về Vũng Tàu chăng?

- Anh Thường có báo là đi về Vũng Tàu chăng?

Phượng lắc đầu:

- Không.

- Anh Thường không về ăn cơm sao?

- Cũng chẳng nghe anh ấy nói gì cả. Lúc này cơm nước của anh cũng bất thường. Có khi anh ăn cơm ở đâu rồi mới về nhà. Có khi đi chơi suốt tới khuya mới về nhà. Chị có biết chuyện gì không?

- Chuyện gì? - Trúc ngạc nhiên hỏi.

- Hình như anh Thường gặp một chuyện gì buồn lắm, anh đi chơi hoài và thường say rượu nữa.

Trúc thở ra. Bích Hồng hiểu tiếng thở ra đó của bạn mang ý nghĩa

gì. Bích Hồng ái ngại nói:

- Như vậy là bất thường rồi. Trúc phải gặp Thường mới được.

Phượng hỏi Trúc:

- Hay là chị nhắn gì cho anh Thường, em nói lại cho.

- Không.

Trúc cần môi quay xe ra con hẻm. Bích Hồng đăm lưng bạn nói:

- Sao không nhắn gì với Thường hết vậy nhỏ?

- Biết nhắn gì bây giờ, để suy nghĩ đã.

- Rõ ràng là giữa anh chị có chuyện gì trục trặc rồi, nói đi, ta tình nguyện làm trung gian hòa giải cho.

- Bích Hồng không hiểu được đâu.

- Trúc không chịu nói thì có trời mới hiểu nổi.

- Ừa, chỉ có trời mới hiểu thôi. Ta khổ lắm nhỏ ơi.

- Lại than thở rồi. Ta ghét cảnh than thở lắm. Chuyện gì cũng giải quyết được hết, đừng có than thở mà nghe não lòng.

- Chắc Thường đã về Vũng Tàu rồi.

- Sao Trúc biết?

- Biết chứ.

- Vậy đi Vũng Tàu tìm Thường không?

- Thôi đừng có khùng.

- Thương nhau mấy núi cũng trèo, mấy sông cũng lội, mấy đèo cũng qua mà.

- Ta héo ruột gan mà nhỏ còn trêu được sao?

- Chứ không lẽ khóc à? - Bích Hồng cười.

- Ừa, ta cũng muốn khóc lắm đấy.

Đúng như Trúc đoán, trưa hôm đó Thường đã ra bến xe đò về Vũng Tàu. Anh không thể ở lại thành phố trong một buổi chiều cuối tuần với bao nhiêu kỷ niệm đổ xô về như những con sóng biển có sức mạnh xô ngã mình và chìm anh trong nỗi buồn của tiếng ve cuối mùa hạ vỡ ra. Thường đã tự động không gặp Trúc vì anh không thể nào

quên được ánh mắt của mẹ cô. Suốt những ngày trôi qua Thường sống trong mặc cảm và tìm mọi cách lãng quên cô gái đã đến với anh bằng một tình yêu đầu đời.

Chú bé Ngoan thấy Thường đi xuống con dốc đầy sỏi đá vào nhà, Ngoan không ngạc nhiên vì Thường vẫn trở về Vũng Tàu vào buổi chiều thứ bảy hàng tuần. Chỉ hơi nghi ngờ có chuyện bất thường khi chú nhìn vào đôi mắt của Thường, đôi mắt ấy giống đôi mắt con thuyền trên biển, nó mênh mông quá, buồn bã quá.

- Em ở nhà một mình à? - Thường lên tiếng hỏi.
- Một mình. Ba má đi biển mấy ngày nay rồi.
- Sao chú nhìn anh lạ thế?
- Anh sao vậy? - Ngoan dè dặt hỏi.
- Bình thường thôi. Có lẽ đi đường nên mệt.

Ngoan ngỡ ngác:

- Anh mà mệt, anh lặn xuống biển cả buổi cũng chả sao, đi xe đồ hai tiếng đồng hồ ăn nhằm gì mà kêu mệt. Hình như có chuyện gì đó không vui, đúng không?

Thường đã vào nhà, anh ngồi xuống chiếc băng ghế dài mà hôm nào Trúc đã ngồi. Chiều nay thủy triều lên sớm, tiếng sóng ầm ầm vỗ vào bờ đá, cái âm thanh muôn thuở này sao hôm nay Thường thấy buồn.

Ngoan ngồi xuống cạnh anh, hỏi:

- Anh có gặp chị Trúc thường không?
- Có.
- Chị ấy vui hay buồn?
- Vui.
- Có gởi lời thăm em không?
- Anh đi vội quá nên Trúc không hay.

Thường đi vào vườn nhãn. Mùa này nhãn không còn, những con chim như cũng bay đi nơi khác, không còn nghe chúng đập cánh

trong vườn như trước nữa. Cả một khu vườn im vắng lạ lùng.

- Anh ăn cơm chưa? - Ngoan theo Thường ra tận ngoài vườn hỏi.

- Anh không đói.

- Sao lại không đói? Em đã nấu cơm rồi, có mấy con khô nướng...

Thường gắt:

- Đã bảo anh không đói, chú vào ăn cơm trước đi.

- Tại sao anh buồn thế?

- Chuyện bình thường. Chẳng có gì khiến cho Ngoan phải quan tâm.

Ngoan bống cười:

- Thôi, em biết rồi, chắc anh và chị Trúc giận nhau rồi phải không?

- Đừng có đoán mò.

- Coi chừng đúng đấy ông anh ạ. Nếu như anh chị giận nhau thì đúng là... chuyện bình thường.

- Còn nếu không phải giận nhau?

- Thì em chịu, không hiểu nổi.

- Vậy thì cũng đừng tìm hiểu làm gì. Sáng mai anh sẽ quá giang ghe người quen đi tìm ghe nhà mình.

- Bộ anh.. khùng hả? Biết bao giờ ghe nhà mình về, rồi anh trẻ học làm sao?

- Anh chán học rồi.

- Bây giờ đúng là không có chuyện bình thường rồi.

Buổi tối Thường rủ Ngoan ra quán Thùy Vân uống cà phê. Hai anh em ngồi dưới bóng cây thù dương, khuất trong bóng tối và uống cà phê đen. Nhìn điệu thuốc cháy đỏ trên môi Thường, Ngoan lắc đầu nhè nhẹ và hỏi:

- Hỏi chị Trúc còn ở đây, anh thường hẹn chị ấy ra quán này uống cà phê, đúng không?

Thường gạt đầu. Ngoan nói:

- thấy chưa, em đoán không sai. Bây giờ không có chị Trúc nên anh

rủ em ra đây ngòi để nhớ kỷ niệm, đúng không?

- Đúng.

- Đã nói em đoán ít khi sai mà.

- Đoán hay quá sao Ngoan không đi làm thầy bói?

Ngoan cụt hứng, chú bé uống một ngụm cà phê đen, tay gõ thành nhịp trên cạnh bàn theo một điệu nhạc phát ra từ chiếc máy cassette.

- Ở nhà có gì lạ không?

- Có một tin sốt dẻo là chị điên trong xóm mình nhảy xuống biển tự tử trong một đêm trăng.

- Ủa?

- Tội nghiệp, gặp lúc nước lớn, sóng lại to nên chị điên bị cuốn phăng đi không ai hay.

Thường thờ dài, hình dung ra gương mặt cô gái điên đã sống qua những đêm trăng của cuộc đời bất hạnh của mình. Giờ đây trên bãi cát đêm đêm không còn tiếng khóc cười của cô gái ấy nữa, tiếng khóc cười đã chìm sâu trong những cơn sóng biển mất rồi.

- Tại sao chị ấy tự tử?

- Ai mà hiểu nổi người điên. Anh hỏi kỳ.

- Chắc là phải có lý do nào đó.

- Có trời mới biết được.

- Vậy mà chị Trúc định có dịp ra Vũng Tàu tìm thăm chị ấy đấy.

- Thế nào em cũng biên thư báo tin cho chị Trúc biết chuyện này.

oOo

Bích Hồng tới nhà Thường vừa lúc cơn mưa đổ ập xuống. Phượng ra mở cửa, cô bé nhận ra ngay người quen.

- Chị là bạn của chị Trúc phải không?

- em nhớ dai ghê, anh Thường có nhà không bé?

- Có, anh ấy đang ở trên gác.

- Em gọi giùm anh Thường, báo là có khách nhé.

- Chị cứ đi thẳng lên gác, chắc anh ấy đang học bài.

Bích Hồng bước lên những bậc thang. Cô dừng lại trước một căn phòng bừa bãi sách vở, sàn gác đầy bụi, chứng tỏ chủ nhân của nó không buồn quét dọn.

- Chào anh Thường, nhận ra người quen chứ? - Bích Hồng lên tiếng khi Thường quay ra.

Thường ngạc nhiên đến sửng sờ anh lúng túng dọn dẹp vội vã những thứ linh kính chung quanh chỗ ngồi của mình để lấy chiếc ghế trống và nói:

- Làm sao quên được, mời Bích Hồng ngồi xuống đây, đừng chê chỗ ở chật hẹp nhé.

- Không chê sự chật hẹp, nhưng mà chê sự bê bối của chủ nhân.

Thường ngượng ngùng nhìn quanh những đồ vật quen thuộc của mình mà bình thường anh thấy không có gì phải quan tâm. Nhưng khi bị cô gái phê bình Thường mới thấy nó chướng. Thường lúng túng giải thích:

- Biết làm sao được, tôi không có thì giờ.

- Anh mới vừa ở Vũng Tàu trở vào phải không?

Thường gật đầu. Bích Hồng nhìn Thường hỏi:

- Tội của anh lớn lắm đấy nhé, đi mà không báo trước, báo hại tôi và Trúc đi kiếm rồi về không.

- Kiếm làm gì?

- Ngộ chưa, để thăm anh chứ làm gì. Không lẽ anh cũng không muốn Trúc tới thăm sao?

- Chuyện đó Bích Hồng nên hỏi Trúc tiện hơn.

- Thôi, tôi biết hết rồi. Hôm nay tôi có nhiệm vụ mang thư của Trúc tới cho anh đây. Chút xíu nữa bị mưa ướt hết rồi.

Bích Hồng trao cho Thường bức thư dày của Trúc.

- Anh đọc đi, xem Trúc viết gì ở trong.

Bích Hồng tế nhị đứng lên tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài mưa cho

Thường được tự nhiên đọc thư. Thường ngần ngại một chút rồi xé bức thư trong tâm trạng hoang mang, buồn bã.

"Thường thân mến,

Vì một lý do riêng, em không thể tới thăm anh được, dù trước đó đã mấy lần em tới tìm anh nhưng không gặp. Hôm nay em nhờ Bích Hồng mang thư này tới cho anh đây.

Anh cũng biết rằng em yêu mến anh ra sao, và em cũng buồn bã thế nào khi chiều hôm đó mẹ em có thái độ hơi quá đáng đối với anh. Em biết anh giận, tự ái, và cố tình tránh mặt em. Điều ấy cũng đúng thôi, nhưng phải nói là em rất buồn. Trong thời gian qua em học sút đi cũng chính vì buồn nản và sống với nỗi khổ tâm mà không biết giải thích thế nào cho anh hiểu được. Mẹ em thì không khất khe, nhưng bà lo xa cho mối quan hệ của chúng ta.

Em được biết trong thời gian qua anh cũng buồn chán và thường bỏ đi chơi. Có những hôm đi chơi rất khuya và uống rượu say. Anh đi chơi với bất cứ cô nào cũng được, em chẳng có quyền gì để nói. Nhưng mong rằng anh hãy cố gắng học, ba má anh cực khổ quá nhiều, anh không nên vì một chút tự ái mà làm hư hỏng đời mình, làm buồn khổ hai bác đã hy vọng nơi anh.

Em không biết nói gì hơn, chuyện xảy ra ngoài ý muốn của em, chẳng sung sướng gì khi thấy anh bị dằn vặt, mặc cảm. Mong anh hiểu cho, lúc nào em cũng yêu mến anh.

Chúc anh vui.

Thủy Trúc "

Thường đọc xong bức thư, anh thở ra một hơi dài. Bích Hồng quay lại ghế ngồi, nhìn Thường hỏi:

- Sao, thư vui hay thư buồn?
- Không vui cũng không buồn.
- Nhưng nói chung là có "vấn đề" phải không? Thủy Trúc nó khổ tâm lắm đấy, anh không biết được đâu. Nhất là khi trở nên say sưa,

quan hệ tùm lum..

Thường đỏ mặt:

- Ai nói?

- Chẳng ai nói hết. Bạn bè nhìn thấy.

- Khi buồn chán, người ta có quyền đi chơi cho đỡ buồn, uống rượu say cho đỡ buồn.

- Xi, anh mà cũng nói cái giọng đó nữa sao. Đòi làm gì mà anh hận?

- Bích Hồng chẳng hiểu chuyện gì đâu.

- Nếu không hiểu tôi đã không tới đây gặp anh. Bạn bè mấy đứa chơi thân với nhau còn hơn chị em ruột, cãi nhau chí chóe đấy, nhưng cũng thương nhau vô cùng. Anh mà làm khổ Thủy Trúc là cả nhóm hỏi tội anh ngay.

- Bích Hồng dữ quá.

- Dữ cũng được mà hiền cũng được. Bây giờ anh có nhắn gì Thủy Trúc không, tôi nói lại cho?

- Bây giờ thì chưa.

- mai mốt cũng được, nếu cần thì biên thư, tôi tình nguyện làm người liên lạc không công cho.

- Bích Hồng uống nước nhé?

- Cám ơn, trời lạnh tôi không khát đâu.

- Tôi cũng khổ tâm lắm chứ có sung sướng gì đâu. - Thường than thở.

Bích Hồng cười:

- Gặp Trúc thì nhỏ than khổ, gặp anh thì anh than khổ. Tôi muốn điên cái đầu. Đến chừng tôi, chẳng biết tôi than với ai đây?

- Tùng và Bích Hồng vui vẻ chứ?

- Vui, nhưng cũng gây lộn hoài. Nhưng anh đừng có đánh trống lảng, chẳng lẽ đọc bức thư Thủy Trúc anh không cảm động chút nào sao?

- Tôi buồn lắm.
  - Lại than buồn nữa. Nhưng buồn gì cũng phải nói một tiếng cho Thủy Trúc vui chứ.
  - nói cái gì bây giờ?
  - Xời ơi, chuyện của anh mà đi hỏi người khác. Làm sao tôi biết được.
  - Bích Hồng là người ở ngoài cuộc, sáng suốt hơn tụi này.
  - Vậy thì tôi khuyên anh đừng nên uống rượu nữa. Con gái ghét thậm tệ những anh chàng say sưa. Còn chuyện anh đi khiêu vũ với mấy cô bạn gái gì đó, Thủy Trúc nó cũng buồn lắm đấy.
- Cơn mưa đã ngớt hạt, Bích Hồng từ giả Thường ra về. Thường ngập ngừng định nói với Bích Hồng chuyện gì đó, nhưng không hiểu sao anh im lặng, chỉ buông một tiếng thở dài rồi đưa Bích Hồng xuống thang gác.
- Cám ơn Bích Hồng nhé. - Thường đáp ứng.
  - Thôi, ơn nghĩa gì, mai mốt có về Vũng Tàu nhớ mang quà xứ biển vào thì được.
  - Bích Hồng thích gì?
  - Tôi thuộc loại dễ nuôi, cái gì ăn cũng được và cái gì cũng thích cả. Bích Hồng cười giòn, đạp máy xe và phóng đi trong cơn mưa chỉ còn rắc những hạt nhẹ trên mái tóc. Đúng là con hẻm vào nhà Thường mùa mưa thì lầy lội, mùa nắng thì bụi mù. Bích Hồng phải phóng xe ào qua những vũng nước đọng. Khi ra khỏi con hẻm sâu Bích Hồng mới mừng thầm và không ngờ trí nhớ của mình cũng thuộc vào loại siêu như Thủy Trúc.
  - Sao, có gặp được Thường không? - Thủy Trúc chạy ra đón Bích Hồng từ ngoài cổng và lo lắng hỏi.
  - Gặp.
  - Thường xem thư rồi nói gì?
  - Chẳng chịu nói gì cả. Cừ lắm lắm lì lì, phát ngán.

- Sao lại không nói?
- Ai biết đâu. Không lẽ chàng không nói rồi bắt Bích Hồng phải cạy miệng sao?

- Nhưng nói chung mọi chuyện đều tốt cả chứ?

- Phải thuyết cho ông ấy một hồi, nhưng chả biết có chịu nghe hay không. Coi bộ Thường cũng thuộc vào loại cứng đầu cứng cổ đấy. Trúc buồn bã nói:

- Thôi vậy được rồi, còn nghe hay không là tùy Thường thôi.

- Nhưng ta tin thế nào ông Thường cũng phải nghe. Nếu không nghe thì cả nhóm đồng lòng tẩy chay ngay.

hai đứa vào nhà. Mấy hôm nay nhà Trúc đang chuẩn bị đám cưới cho chị Huyền. Thấy Bích Hồng tới, chị Huyền mừng rỡ nói:

- Đang lo thiếu một cô phù dâu đây, Bích Hồng tới thật đúng lúc.

Nhận làm phù dâu cho chị nhé?

- Em xấu òm mà làm phù dâu gì? - Bích Hồng cười.

- Thôi đừng có làm bộ nhỏ ơ, Trúc đã nhận lời rồi kìa, đám cưới của chị sẽ có hai cô phù dâu thật xinh đẹp cho nhà trai lác mắt chơi.

- Hồi đó tới giờ em có làm phù dâu bao giờ đâu, lọng ca lọng cọng, người ta cười chết.

- Dễ ợt, chẳng có gì khó đâu, học mười phút là xong.

- Có Thủy Trúc nữa thì em nhận.

- nhất định Thủy Trúc phải là phù dâu cho chị rồi.

Trúc kéo Bích Hồng về phòng mình, hai đứa nằm lăn ra giường cười rúc rích. Bích Hồng nói:

- Bà Huyền sắp sửa lấy chồng ngó xinh ra phết. Bà ấy lấy ai vậy Trúc?

- Ông Nghiêm, kỹ sư xây dựng.

- Chắc là xứng đôi lắm hả?

- Cũng được.

- Sao lại cũng được là thế nào?

Thủy Trúc cười:

- Nghĩa là... cặp ấy cũng được, chứ sao? Nhỏ hỏi kỳ quá, ai còn biết trả lời ra sao nữa.

- Xời ơi, chị Huyền có chồng mà nhỏ làm như người nào khác, không phải ở trong gia đình này vậy.

- Tính ta thế đấy nhỏ ạ.

- Vô tâm.

Thủy Trúc úp mặt xuống gối cười rúc rích, nhưng thật trong lòng cô buồn bã vô hạn. Như vậy là giữa Trúc và Thường dù sao cũng đã có một khoảng cách, một khoảng cách không ai tạo ra và không cần thiết. Tuy nhiên, nó đã hình thành và chi phối hai người. Thường không thể nào hiểu được em đã quay quắt như thế nào trong khoảng thời gian này. Anh bây giờ đang làm gì? Trúc hình dung ra căn gác trọ của Thường ở, căn gác mà một vài lần Trúc đã tới. Ở đó cô đã dần quen với những đồ vật của Thường, những sách vở, cách bài trí, cái bàn, chiếc ghế ngồi lọ hoa ít khi có hoa, cây đàn giá lạnh, và... một lớp bụi mỏng trên sàn gác mà chỉ khi nào Trúc tới nó mới sạch được. Nhớ một vài lần Trúc chề sự bề bộn của Thường, anh cười con trai độc thân không chú ý tới việc chưng dọn căn phòng mình ở. Chứ anh chú ý tới điều gì? Học và nhớ... cô gái mặc áo vàng. Bây giờ thì khoảng cách giữa Trúc và căn gác trọ ấy đã xa, biết anh có còn nhớ cô gái áo vàng ấy nữa không?

Bích Hồng đập nhẹ lên vai Trúc hỏi:

- Nhỏ đang nghĩ gì thế?

- Nhiều thứ lắm.

- Cụ thể là cái gì?

- Buồn quá nói không nổi.

- Để tăng thêm sức mạnh ta mời nhỏ đi ăn kem, được không?

- Cũng chẳng thích ăn uống gì.

- Nhỏ định tuyệt thực à? - Bích Hồng ghé sát vào tai Trúc hỏi.

- Nếu tuyệt thực được ta cũng sẵn sàng.
  - Thường cũng buồn, cũng kêu, cũng than thở. Nhỏ cũng buồn, cũng chán, cũng kêu than. Ta ở giữa biết làm sao đây?
- Trúc nằm ngửa, ôm chiếc gối ngang ngực và nhìn vào mắt Bích Hồng hỏi:
- Theo nhỏ, ta phải làm sao bây giờ?
  - Tạm thời đừng gặp Thường nữa và hãy cố gắng học đi, mọi việc rồi sẽ trôi qua như mây trên trời vậy.
  - nhưng trôi theo hướng nào?

Bích Hồng mím môi có vẻ suy nghĩ. Một lúc Bích Hồng đáp:

- Theo hướng mưa thuận gió hòa.
- Nhỏ làm thầy bói hỏi nào vậy?
- Bộ nhỏ không muốn nói chuyện rồi sẽ tốt lành sao?
- Không đơn giản đâu. Đúng là không đơn giản như hồi đầu Trúc nghĩ.
- Suy cho cùng, chẳng có điều gì đơn giản hết. Hình như sống là một cuộc chống chọi và luôn luôn gặp sự nghiệt ngã.

Trúc bỗng hỏi:

- Tùng "quen" với Bích Hồng có bị rầy rà như Trúc không?
- Giữa Tùng và Bích Hồng đơn giản hơn nhiều. Nói chung thì mọi việc suông sẻ, êm ru.
- Sao mọi người đều suông sẻ, êm ru còn Trúc lại gặp sóng gió hoài.
- Thôi, ráng chịu đựng cho nó xong, đừng than thở hoài nhỏ ơi. Bây giờ ra phố ăn kem đi. Nghe lời ta đi dạo chơi, đi ăn uống thì mọi việc sẽ quên. Nằm nhà nhớ hoài thì sẽ buồn chán lắm. Vậy thôi.
- Đi hết muốn nổi.
- Để ta dìu nhỏ đi nhé.

Bích Hồng cười, vòng tay ôm Trúc xốc dậy. Hai đứa ngò nhau phá ra cười và Trúc đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo. Một lúc

sau, Trúc trở ra.

Bích Hồng kêu lên:

- Lại mặc áo vàng. Ta tưởng màu vàng đối với Trúc từ đây trở thành kỷ niệm rồi chứ.

- trông có tươi thắm không? - Trúc xoay một vòng trước mặt Bích Hồng và hỏi.

- Tươi như nắng ấy.

- Nắng sáng hay nắng chiều?

- Nắng trưa.

- Nắng trưa chói mắt lắm, ta không thích đâu. - Trúc cười.

Một lúc sau Trúc đèo Bích Hồng bằng xe Honda phóng ra khỏi nhà.

Không khí mát rượi trên đường sau cơn mưa làm đầu óc Trúc thanh thản hơn.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương 8

Sau đám cưới, chị Huyền về nhà chồng, căn nhà bình thường vắng vẻ nay lại càng thêm vắng hơn. Chiều nay Trúc ngồi dưới gốc cây khế và lật xem những tấm hình chụp hôm đám cưới mà chị Huyền đã rửa riêng ra một bộ để lại nhà làm kỷ niệm. Tập album dày cộm, toàn hình màu, gần như chụp lại toàn bộ cảnh đám cưới. Và tấm nào cũng có hai cô phù dâu theo sau. Hôm đó Trúc và Bích Hồng thật xinh xắn bên cạnh cô dâu chú rể. Đám cưới của chị Huyền tổ chức ở một nhà hàng lớn, sang trọng và không khí thật vui. Hôm nay thì chị Huyền đã sống trong hạnh phúc của chị, cô dâu chú rể

đã đi hưởng tuần trăng mật ở Đà Lạt.

Một gương mặt hiện ra trong vài tấm ảnh làm Trúc giật mình, đó là Bách. Hôm đó Bách lại làm phù rể, cho nên lúc nào cũng gần gũi Trúc và làm anh ta không bỏ lỡ cơ hội để tán tỉnh cô. Mới đầu Trúc bực mình, nhưng về sau cô cũng lờ đi và rồi tự nhiên có một cảm giác dễ chịu xen vào lòng cô khi mọi người chú ý tới Bách. Phải nói anh ta cũng đẹp trai, dáng học thức, ăn mặc đúng thời trang và nịnh đầm thuộc loại điêu luyện. Trong lúc ngà say Bách đã gọi Trúc bằng "em" xưng "anh" ngọt lịm và nhảy vào đứng chung với Trúc lúc chụp hình.

Bích Hồng đã hỏi Trúc:

- Thăng cha phù rể này.. hắc ám quá. Chỗ con gái người ta chụp hình cũng nhảy vô nhăn răng cười. Vô duyên.

Trúc đã trêu bạn:

- Thăng chả muốn đứng gần Bích Hồng đấy.

- Chứ không phải anh ta mê Trúc ra mặt hả?

- Đâu có.

- Thôi đừng có giả vờ ngây thơ cụ cô nương ơi. Làm sao lấy vải thưa mà che mắt thánh được.

- Vậy mắt thánh của Bích Hồng đã thấy gì?

Bích Hồng cười:

- Thấy anh chàng bị chết đuối trong đôi mắt bồ câu của nhỏ, anh ta đang bơi đang chơi với và kêu la cầu cứu. Trúc hãy làm ơn làm phúc cứu hấn đi. Ra tay tế độ mà với hấn lên đi kéo hấn chết chìm mất.

Trúc cười:

- Ở không đâu mà vớt, cho hấn chết chìm luôn.

Trúc xếp tập album lại, nhưng gương mặt của Bách như vẫn hiện ra. Trúc ngồi thờ người, lòng cô vừa buồn bã, vừa nôn nao với một tâm trạng phức tạp.

Bất ngờ có tiếng chuông ngoài cổng. Nhóc Phục chiều nay lại đi bơi, do đó, Trúc phải đi ra mở cổng. Cô ngạc nhiên đến sững người khi thấy BÁch.

- Sao, ngạc nhiên lắm à, mở cổng cho anh vào coi cô bé?

Trúc nhăn mũi:

- Anh tìm anh Nghiêm hả?

- Trời ơi, hôm nay mà tìm anh ấy làm gì. Ông ấy đã bị bà Huyền xô mũi dắt đi Đà Lạt hưởng tuần trăng mật rồi.

- Anh tìm mẹ em hả?

- Không, tìm cô bé.

- Tìm em? - Trúc giả vờ ngạc nhiên.

- Mở cổng đi, đừng bắt khách phải đứng ngoài lâu mà thành con người bất lịch sự.

- Em không ham làm người lịch sự đâu.

- Thôi mà...

Trúc mở cổng, Bách cho xe vào sân. Giọng anh thật tự nhiên khi đi với Trúc về chỗ gốc cây khế:

- Chiều đẹp như thế này mà Trúc không đi đâu sao?

- Bộ anh tưởng em lúc nào cũng rảnh rang để đi chơi như anh vậy sao?

- Em bận học à?

- Học và nấu cơm, coi chừng nhà. Bây giờ chị Huyền ở riêng rồi, em lên chức... quản lý ngôi nhà và cái bếp.

- Như vậy càng vui chứ sao.

- Anh vào nhà chơi - Trúc mời - có mẹ em ở nhà.

- Thôi, ngồi ngoài này nói chuyện cũng được lại mát mẻ.

Trúc bỗng lúng túng, cô không biết làm gì hơn là trao quyển album cho Bách xem để kéo dài thời gian. Bách lật xem qua loa gần như chẳng chú ý gì tới những tấm ảnh đám cưới.

- Chị Huyền có chồng rồi. Trúc còn lại một mình trong căn nhà rộng

mà trước đây thường có hai chị em trò chuyện, vui đùa. Bây giờ em có thấy buồn không?

- Dĩ nhiên có buồn một chút xíu.

- Buồn hoặc không sao lại buồn có một chút xíu? - Bách liếc Trúc cười.

- Tính em vẫn vậy, ít rõ ràng một điều gì. Buồn cũng chút xíu, vui cũng chút xíu, giận hờn cũng một chút xíu.

Bách hỏi một cách bất ngờ:

- Tại sao Trúc có vẻ.. ghét anh chút xíu vậy?

- Ghét anh không có chút xíu đâu, ghét rất nhiều - Trúc cười tủm tỉm.

- Đồng ý, nhưng mà tại sao?

- xXn miễn trả lời.

- Thế mà anh vẫn thắc mắc hoài đấy, kể từ hôm gặp em lang thang ngoài bãi biển Vũng Tàu.

- Em lang thang hồi nào? Người ta đi dạo trên biển mà anh bảo lang thang, kỳ chưa.

- Đi một mình tức là lang thang. Đừng có cãi nữa cô bé bướng bỉnh ời.

Trúc chớp mắt cười khúc khích:

- Bây giờ tới phiên em hỏi, tại sao anh cho rằng em ghét anh?

- Còn tại sao nữa, thực tế đã chứng minh.

- Thực tế nào?

- Tự em hỏi lại mình xem. - Bách nhún vai - Anh đâu phải là trẻ con mà không biết chuyện ấy.

- Rồi sao? - Trúc có vẻ thách thức.

- Chẳng sao cả. Anh cũng chẳng giận gì em. Vì anh xem Trúc là một cô bé, đơn giản vậy thôi.

- Người ta lớn rồi. Năm nay em học lớp mười hai, năm tới sẽ là sinh viên.

Bách cười giòn, anh móc thuốc ra châm lửa hút. Thái độ rất tự tin. Giữa những hơi thuốc, thỉnh thoảng Bách lại liếc nhìn Trúc, anh cười cười:

- Trúc vẫn thường hay ngồi dưới gốc cây khế này lắm à?
- Em là bạn thân của cây khế mà.
- Thích nhỉ, thế có bao giờ em trò chuyện với người bạn thân này không?
- Có chứ.
- Hai người nói gì?
- Nhiều chuyện lắm. Và hoàn toàn những chuyện bí mật mà không thể tiết lộ cho kẻ thứ ba biết được.

Bách nhìn lên cây khế. Mắt anh mở lớn như để chiêm ngưỡng tàn khế um tùm, cành nhánh chi chít, rậm rì. Mùa này khế có nhiều bông nên quyến rũ mấy chú ong bầu tới tìm mật. Những chú ong bầu kêu u u tạo thành một âm thanh quen thuộc trong khoảng không gian phía trên đầu.

Bà Phán bỗng hiện ra ở thềm nhà, bà thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy Bách. Anh ta vội vàng đứng lên lễ phép chào. Bà Phán hỏi:

- Cậu Bách tới bao giờ thế, sao không vô nhà uống nước?
- Dạ, cháu ngồi ngoài này cũng được ạ.
- Trúc mời anh vào nhà đi chứ?

Trúc đành phải mời Bách và cùng theo anh vào phòng khách. Bà Phán cũng ngồi xuống ghế sa lông và vui vẻ hỏi:

- Hôm nay cậu không đi làm sao?
- Dạ, cháu nghỉ.
- Cậu làm việc mà xem ra rảnh rang quá nhỉ?
- Công việc của cháu có lúc bận bù đầu, có khi lại rất rảnh, coi như người nhàn hạ.

Bà Phán vốn là một giáo viên có tiếng, từ ngày nghỉ hưu vì mất sức bà chỉ loanh quanh trong nhà thỉnh thoảng mới tới thăm những

người bạn cũ từ hồi con ở trong rừng. Bà có cuộc sống khép kín và gần như nhìn mọi vấn đề dưới con mắt của một nhà giáo. Bà rất mực yêu chồng, thương con, nhưng so với ông Phán, bà không "đổi mới" cho lắm. Điều này cũng dễ hiểu vì ông Phán là một bác sĩ, đã đi nhiều nơi, kể cả nước ngoài, còn bà Phán sống theo khuôn khổ của một gia đình nề nếp. So với chồng, bà Phán như già hơn, mái tóc của bà bạc nhiều và bao năm gian khổ ở chiến trường đã ăn mòn sức khỏe của người phụ nữ vốn không được khỏe mạnh.

- Ngày nghỉ cậu không đi chơi đâu sao?

- Dạ, cháu chỉ loanh quanh trong thành phố. Vả lại muốn đi chơi xa cũng không có bạn. Đi một mình thì buồn chán lắm bác ạ.

Đây là một câu trả lời không thành thật của Bách. Trúc nhìn anh ta và mỉm cười. Trong khi bà Phán lại có vẻ rất có cảm tình với Bách, không phải lúc sau này, mà từ trước kia, khi anh tới nhà chơi cùng với anh Nghiêm. Điều này không khỏi làm cho Trúc nảy ý so sánh, và tự nhiên Trúc cảm thấy buồn phiền trong lòng.

- Hôm nay cậu tới chơi hay có việc gì không?

- Dạ... cháu tới chơi với Trúc.

- Ủ, lúc này Trúc nó cũng ít đi đâu, cứ loanh quanh trong nhà. Nếu cậu tới chơi thì em nó có bạn càng vui. Phải không Trúc?

Câu hỏi bất ngờ của mẹ làm Trúc sửng sờ, không biết làm sao khác hơn là gật đầu. Bách có vẻ cao hứng:

- Cháu có thể kèm cho Trúc học thêm nếu Trúc đồng ý và bác cho phép.

- Điều này thì tốt quá đi chứ, dạo này Trúc nó học sút và làm bác lo ngại. Năm nay Trúc phải thi tốt nghiệp.

Trúc cắn môi, cô không thể ngờ Bách lại tự tiện đề nghị một việc như vậy, và mẹ cũng thiếu tế nhị khi tỏ ý chấp nhận lời đề nghị của Bách. Dù sao Trúc cũng là một cô gái nhiều tự ái.

- Trúc nghĩ thế nào? - Bách tươi cười hỏi.

- Em thấy là chưa cần thiết ạ. Em còn cố gắng được.
- mẹ thấy việc này rất tốt, có lẽ con nên thu xếp để học thêm. Thôi nhé, hai anh em nói chuyện, mẹ bận tí việc.

Bà Phán cố ý để Bách được tự do nên tể nhị cáo từ. Còn lại hai người trong căn phòng rộng tự nhiên Trúc cảm thấy mất tự chủ trước Bách. Cô phải giả vờ mở nhạc.

- Trúc thích loại nhạc nào? - Bách hỏi.
- Tình cảm.

Bách cười:

- Anh tưởng mấy cô gái trẻ thường thích nhạc giạt chứ.
- Cũng tùy.
- Nghe chị Huyền bảo Trúc biết khiêu vũ. Hôm nào anh mời Trúc đi chơi nhé?
- Nếu Trúc rảnh và mẹ cho phép.
- Ồ, anh sẽ trực tiếp xin bác. Chẳng có sao hết.

Trúc tưởng đâu cô từ chối khéo như vậy Bách sẽ hiểu nhưng Bách đã tới nhà vào chiều thứ bảy và đã xin phép mẹ đưa Trúc đi chơi.

Bà Phán đồng ý và có vẻ khích lệ. Cô muốn khóc quá chừng và tự nhiên muốn đập phá cái gì đó cho hả giận. Tuy nhiên cuối cùng rồi cô cũng nhân lời đi chơi với Bách. Có lẽ cô "giận lẫy" mẹ thì đúng hơn.

Lúc đưa Trúc đi lên những bậc thang của khách sạn có mở khiêu vũ, Bách nói giọng tình tứ:

- Để tối nay anh xem em nhảy như thế nào.
- Em nhảy dở ẹc.
- Thôi, đừng có xạo cô bé, Huyền đã báo cáo lại với anh hết rồi. Sợ anh "quậy" không lại với em đó thôi.

Buổi tối cuối tuần khiêu vũ trường đông nghẹt. Cũng may Bách tìm được cái bàn trống gần ban công nên không khí tương đối dễ chịu. Trong ánh đèn mờ ảo Trúc nhìn những cặp tình nhân đưa nhau ra

sàn nhảy và một bản nhạc tình tứ vang lên. Bách gọi thức uống, một gói thuốc ba số 5.

- Em không uống được bia đâu, anh đổi cho em ly cam tươi tốt hơn.

- Xong ngay.

Bách uống từng ngụm bia, còn Trúc uống từng ngụm nước cam.

Trúc thấy đôi mắt Bách sáng lên trong đóm lửa của điếu thuốc cháy.

Đôi mắt đã từng nhìn Trúc trên bãi biển. Trúc rùng mình.

- Tối nay người ta đưa nhau đi nhảy đông quá nhỉ?

Bách nói một cách băng quơ. Trúc làm thình ngậm chiếc muống nhìn về một góc của sàn nhảy. Trúc thoáng thấy một gương mặt quen thuộc. Và Trúc giật thót mình sững sờ. Có thể như thế được sao? Trong bóng mờ, Trúc nhìn thấy Thường đang nhảy với một cô gái. Thột đầu Trúc tưởng mình làm, nhưng khi bản nhạc chấm dứt, Thường đưa cô gái về chỗ ngồi ở chiếc bàn trong góc khiêu vũ trường gần với bàn của Trúc, cô mới biết là mình không làm. Tự nhiên Trúc run lẩy bẩy như người bị cảm lạnh, mắt cô mờ tối, cảm giác hai giọt nước mắt đang ứa mà không khóc được. Trúc cắn chiếc muống. Cắn đến nhói đau hàm răng.

- Anh mời em bản này.

Đó là một điệu tango tình tứ. Trúc nhả chiếc muống ra cho nó rơi vào ly đánh "keng" một tiếng và đứng lên. Bách nắm tay Trúc đưa cô ra sàn nhảy. Bách thì thào:

- Tay em lạnh quá.

- Tự nhiên như vậy đấy.

Thường cũng đưa cô gái ra sàn nhảy. Trong một thoáng sững sờ hai người nhận ra nhau. Mắt Thường tối sầm lại mà mặt anh thì đỏ gay, có lẽ Thường đang say. Còn Trúc bước sai nhịp, dẫm lên Bách và cô gục đầu luôn vào vai Bách. Cô khóc nức nở làm Bách ngạc nhiên. Anh không hiểu sao Trúc lại như thế, và bỏ dở bản nhạc, Bách đưa Trúc về chỗ ngồi.

oOo

Bức điện tín của chú Hiền làm cả nhà hoang mang.

- Anh cho phép Trúc và Phục ra ngay. Trường bị bắt, nhà cần người. Càng sớm càng tốt.

Sau bữa cơm tối ba quyết định cho Trúc và Phục sáng đó đi ngay Vũng Tàu. Bức điện không nói rõ được thực trạng của gia đình chú Hiền, nhưng ba đoán đó là một việc hết sức cần thiết, chú ấy mới đánh điện tín hỏa tốc như thế.

Trúc nói:

- Nhưng con còn đi học, Phục cũng đi học chứ bộ?

- Ba sẽ xin phép cho hai đứa nghỉ một tuần vì việc gia đình. Trúc ra ngoài đó viết thư về cho ba ngay về tình hình của chú Hiền nhé.

Ngồi trên xe đò ra Vũng Tàu, Trúc nhìn ra cảnh vật hai bên đường mà nôn nao với những kỷ niệm của mùa hè đã trôi qua. Lòng Trúc nặng trĩu, vừa hoang mang lo sợ không biết chuyện gì đã xảy đến với Trường, vừa buồn bã khi nhớ tới Thường, có lẽ nào tình cảm ban đầu của hai người chỉ trong một thời gian đã như những vụn cát đã bị sóng cuốn trôi trở lại biển khơi?

- Sao chị có vẻ buồn vậy? - Phục hỏi.

- Lần này đâu phải đi nghỉ hè mà vui? - Trúc đáp.

- "Ông" Trường chắc quậy quá nên bị bắt chứ gì.

- Chị cũng đang lo đây.

- Nhưng chú Hiền và thiêm Loan không lẽ để cho con mình bị bắt sao?

- Thôi, ra ngoài đó sẽ biết. Phục đừng hỏi làm chị rối óc thêm.

Phục cụt hứng, nó làm thỉnh ngả đầu vào thành ghế nhắm mắt như dỗ giấc ngủ. Bác tài xế mở băng cassette, những bản nhạc Ấn Độ thịnh hành vang lên trong xe.

Phục mở choàng mắt và lầu bầu:

- Bác tài mở nhạc ồn ào làm khó ngủ quá.

- Người ta không kêu mà nhỏ kêu. - Trúc nói.

Phục mỉm cười. Và sau đó một lúc hình như Phục chìm vào giấc ngủ, mãi đến khi xe vào tới bến Trúc lay gọi Phục mới tỉnh dậy. Nó dụi mắt và ngơ ngác hỏi:

- Ủa, tới rồi à?

- Tới rồi.

- Mau quá, vậy mà em tưởng còn lâu lắm mới tới.

- Em ngủ say có hay gì đâu.

Hai chị em đón chiếc xe xích lô về nhà chú Hiền. Chỉ có thím Loan ở nhà, thấy Trúc và Phục ra tới, thím Loan mừng rỡ nói:

- May quá, thím định chạy đi công việc đây, nhà đang rối lắm, có Trúc và Phục ra trông nhà giùm mới an tâm được.

- Nhận được điện tín của chú, ba bảo cháu và Phục đi ngay. Cả nhà hoang mang không hiểu chuyện gì mà điện tín thì nói vắn tắt quá.

- Khổ quá đi. Trường nó dính vào một vụ tổ chức vượt biên và đã bị bắt. Chú thím phải chạy lo hết hơi. Nhà lại không có ai.

- Có chuyện đó thật sao thím? - Trúc ngạc nhiên hỏi.

- Thoạt đầu thím cũng không tin, nhưng sự thật lại đúng như vậy mới khổ, con với cái...

- Đã có hy vọng gì chưa thím?

- Cũng đang lo đây. Khổ nỗi là chú Hiền lại phải vừa đi công tác gấp, mình thím ở nhà mới mệt chứ.

Tối đến thím Loan mới có thì giờ kể lại đầu đuôi câu chuyện về Trường. Thì ra, sau ngày ba chị em Trúc ở Vũng Tàu về lại Sài Gòn, chú Hiền và thím Loan bận lo chuyện làm ăn, ít có thì giờ quan tâm tới Trường nên anh ta càng hư đốn, Trường tiếp tục lao vào con đường ăn chơi trác táng với một đám bạn bè xấu, bỏ học và tham gia vào một vụ tổ chức đưa người vượt biên để lấy vàng chia nhau. Một đêm cuối tuần trăng trên bãi biển vắng người, Trường và đồng bọn đã bị dân chài phát hiện việc đưa người vượt biên nên báo cho

công an vây bắt tại trận.

Thím Loan than thở:

- Tại nó là con một nên chú thím nuông chiều thái quá thành ra hư đốn đến thế, thật không còn mặt mũi nào mà nhìn thiên hạ ở xứ Vũng Tàu này nữa.

- Ở trong trại giam, Trường có vẻ hối hận việc mình làm không thím?

- Ai biết nó có hối hận hay không, khi chú thím vào thăm nó vẫn tỉnh khô như không có chuyện gì xảy ra.

Rồi thím Loan lại thở dài. Trúc không ngờ việc của Trường làm lại mang tính chất nghiêm trọng đến thế. Hóa ra lời chị Huyền nói đã trở thành sự thật. Trúc rất tiếc là trong thời gian đó cô không có ở đây, nếu có, chắc chắn Trường sẽ nghe lời khuyên của Trúc mà kịp dừng lại mọi chuyện. Trúc tin là thế, vì thực ra Trường bị ảnh hưởng bởi bạn bè xấu, trong khi đó chú thím lại vắng nhà luôn.. thế mà khi vào dự đám cưới của chị Huyền, Trường vẫn tỉnh bơ, không có biểu hiện gì sa chân vào tội lỗi. Nhìn vẻ mặt khổ sở của thím Loan, Trúc không biết an ủi thím thế nào. Trúc cũng mong cho trời mau sáng để cùng với thím Loan vào thăm Trường ở trại giam. Đêm đó Trúc phải thức khuya để viết một bức thư dài cho ba kể rõ mọi chuyện. Và báo cho ba biết có thể hai chị em sẽ lưu lại Vũng Tàu coi giùm nhà chú Hiền lâu hơn dự kiến.

Sau khi đi thăm Trường về, thím Loan đi lo ngay công việc. Chỉ còn hai chị em Trúc ở nhà.

- Phục trông nhà, chị đi lại đây một chút nhé? - Trúc cười phát vào vai nhóc Phục nói.

- Đi đâu? A, thôi em biết rồi, chị đi tới nhà anh Thường phải không?

- Đúng đấy.

- Em sẽ trông nhà với một điều kiện - Phục cười.

- Điều kiện gì?

- Chị phải xách về giỏ nhãn.
- Xời, lạc hậu quá Phục ơi, mùa này làm gì có nhãn.
- Ủa, bộ nhãn cũng có mùa nữa sao?
- Nhà "lý sự" thông minh mà chẳng hiểu cái gì cả. - Trúc cười -

Nhưng thôi, chị sẽ có quà khách cho Phục, cứ yên chí.

Trúc vào dẫn chiếc xe đạp mini của thím Loan và đạp xe về hướng nhà Thường. Con đường vẫn như xưa, không có gì thay đổi nhưng sao Trúc thấy nó lạ lẫm như lần đầu tiên cô biết. Có lẽ Thường vẫn còn ở Sài Gòn và chắc chắn Thường không ngờ Trúc đang ở đây, sắp sửa tới nhà anh, sắp sửa gặp lại những kỷ niệm còn ngùi ngùi trong thương nhớ.

Chú bé Ngoan đang ngồi vá lưới trong sân, thấy có người vào nhà, Ngoan hất chiếc nón nỉ che tầm mắt để nhìn ra. Ngoan tròn mắt và đứng vụt lên reo to:

- Trời ơi, chị Áo Vàng. Chị ra bao giờ thế?

Trúc dựng xe trong bóng cây và ôm lấy vai Ngoan cười:

- Chị ra hôm qua.
- Vậy mà hôm nay mới tới.
- Chị bận công việc, hôm nay mới rảnh. Ngoan ở nhà một mình à?
- Ba má em đi biển rồi. Anh Thường thì ở trong Sài Gòn, em không ở nhà một mình thì ở với ai? - Ngoan cười nói.
- Lâu gặp Ngoan, chú cũng tiếp tục "lý sự" nữa rồi.
- Chị ra ngoài này anh Thường có biết không?

Trúc buồn bã lắc đầu:

- Chị không gặp anh Thường.
- Sao thế? A, em biết rồi, hình như lâu nay chị và anh Thường giận nhau phải không?
- Sao em biết.
- Làm sao mà em không biết. Dễ quá mà. Lần nào về ngoài này thấy anh Thường thở vắn than dài, đi ra vườn nhãn như người mất

hồn là em biết ngay thôi.

- Anh Thường có nói gì với em không?

- Không bao giờ, có hỏi anh ấy cũng không nói.

Trúc ngồi xuống chiếc băng ghế dài nhìn quanh ngôi nhà chìm trong bóng nắng. Khu vườn nhẵn rì rào gió, mùa nhẵn đã hết nên hương thơm cũng tàn lụi trong không gian thình lặng. Lũ chim bay vào vườn ăn trái chín cũng bay đi... Trúc lặng lẽ thở dài.

- Chị lại thở dài nữa rồi. Sao ai cũng thở dài hết vậy?

- Ngoài này có cái gì vui kể lại chị nghe? - Trúc nói.

- Chẳng có gì vui, xứ biển thì một ngày cũng như mọi ngày. Chuyện chị điên nhảy xuống biển tự tử em đã kể chị nghe hôm trước trong một bức thư rồi.

- Ngoan vẫn đi học chứ?

- Lúc này em học hết lắm chị ơi. Tại anh Thường vào Sài Gòn nên ở nhà có một mình em lo, ít có thời gian học bài.

- Chị cũng học hết vô - Trúc cười nói.

- Tại sao thế?

- Buồn.

- Anh Thường về đây cũng kêu buồn. Có hôm về ảnh dẫn em đi uống bia ngoài quán Thùy Vân, cái quán mà chị với anh ấy thường ngồi đó.

- Ngoan mà cũng uống bia à?

- Chứ sao.

Trúc nhại giọng Ngoan làm chú bé phì cười.

- Ngoan tiếp tục công việc đi, chị ra vườn nhẵn một chút.

- Mùa này chẳng có gì, buồn tanh.

- Có cây lá chứ sao không? - Trúc cười và đi vào vườn nhẵn.

Ngoan không tiếp tục vá lưới, chú bé cũng theo Trúc vào vườn. Vô tình Trúc dừng lại dưới bóng cây nhẵn mà ngày nào Thường đã hái những chùm nhẵn đầu mùa tặng cô. Tự nhiên Trúc muốn khóc.

- Anh Thường có nói gì về chị không, Ngoan? - Trúc chớp mắt hỏi.
- Anh ấy không nói gì cả, nhưng mà như đã nói thật nhiều.
- Nghĩa là sao?
- Anh ấy cũng ra ngoài vườn nhãn, tới đứng dưới gốc nhãn này, như chị vậy, và thờ dài.
- Như thế sao lại nói rất nhiều?
- Vì con người ta khi im lặng là nói rất nhiều.
- Ngoan lại "lý sự" nữa rồi.
- Em hỏi thật, bộ chị và anh Thường giận nhau à?
- Không.
- Như vậy tại sao cả hai lại buồn khùng khiếp vậy?

Trúc ngó Ngoan cười:

- Bộ Ngoan thấy chị buồn "khùng khiếp" lắm sao?
- đúng như vậy đấy.
- Tuần này anh Thường có về nhà không?
- Em cũng không biết nữa, lúc này anh ấy đi về bất thường lắm.

Giống như "thằng cha" té giếng.

- Sao Ngoan lại nói vậy?
- Chị trúc không biết đâu, trong xóm em có một ông đó hồi nhỏ bị té giếng, được người ta vớt lên kịp, lớn lên ông ta khùng ngơ ngơ ngác ngác như "ông Thương" bây giờ vậy.

Trúc cười:

- Ngoan mà nói anh Thường như người bị té giếng thế nào cũng bị anh ấy.. búng lỗ tai đấy.
- Búng lỗ mũi em không sợ, cho anh ấy búng cả ngàn cái cũng không sao.
- Bao giờ mới tới mùa nhãn nữa Ngoan?
- Năm sau.
- Năm sau thì lâu quá nhỉ, biết chị có ra ngoài này nghỉ hè nữa không?

- Sao lại không, trừ khi chị đi lấy chồng. Ừa nhưng mà lấy chồng người ta lại càng phải đi nghỉ mát, tắm biển hơn. Do đó kết luận rằng, thế nào mùa hè năm sau chị cũng lại ra đây nữa coi.

Trúc mỉm cười trước suy nghĩ ngây ngô của chú bé. Từ chỗ này Trúc cũng có thể nghe được tiếng sóng theo gió vọng tới. Tiếng sóng biển buổi chiều nghe vừa xa xăm vừa gần gũi, giống như một thứ tiếng nói của kỷ niệm nào đó vọng về.

- Mình ra ngoài bãi biển đi

Câu hỏi của chú bé không được trả lời. Bởi lúc đó Trúc đã như người mất hồn, cô nhìn ra mặt biển xanh thẳm, chìm sâu trong sự im lặng và đôi mắt thật buồn

oOo

Trong lúc ngồi uống cà phê sáng. Phục hỏi Trúc :

- Tối qua chị uống bia ở đâu vậy ?

- Sao em biết chị uống bia ? - Trúc cười cười

- Mặt chị đỏ rần. Em vừa mở cổng cho chị vào là biết ngay thôi.

- Thím Loan biết không ?

- Lúc đó thím Loan ngủ mất tiêu rồi.

- Mặt chị đỏ lắm hả ?

- Đỏ như mặt trời mọc ban đêm.

- Chị uống bia ngoài quán Thùy Vân với chú bé Ngoan. Nhưng mà em đừng nói cho ai biết hết nhé ?

- Bộ.. chị... khùng sao, tự nhiên đi uống bia với thằng bé ấy.

- Chị buồn.

- Tại sao chị buồn ?

- Nỗi buồn của người lớn, em còn nhỏ không hiểu được đâu, vì vậy đừng hỏi nữa.

Phục cười, nó "lý sự"?

- Bộ có nỗi buồn người lớn và nỗi buồn trẻ con nữa sao ?

- Thôi, đừng hỏi chị nữa mà. Thím Loan đi lo công việc rồi phải

không ?

- Thím đi từ sáng sớm lặn kia. Lúc chị còn ngủ

- Thím có dặn gì chị không ?

- Không, chỉ nói rằng trưa nay thím không về ăn cơm, chị em mình đừng đợi.

Trúc gạt đầu, cầm tờ báo đi luôn ra ngoài sân nằm trên ghế xích đu.

Vừa lúc đó có tiếng chuông gọi cổng, Trúc nhồm dậy gọi Phục :

- Ra ngoài cổng xem ai đấy PHục ơi.

- Sao chị không mở mà gọi em ? - Phục đi ra ngó Trúc hỏi.

- Thôi mở cổng cho khách đi, đừng có "lý sự " nữa.

Một lúc sau Trúc ngạc nhiên đến tròn mắt khi thấy Phục đi vào với Bách. Trúc không hiểu cô mừng hay lo lắng, ngần người giây lâu, Trúc mới hỏi được :

- Ủa, sao anh biết nhà này mà tìm tới ?

- Có gì khó khăn đâu khi người ta đã quyết đi tìm ? - Bách cười nói.

- Nếu anh không biết địa chỉ thì làm sao tìm được ?

- Dĩ nhiên. Trúc biết ai cho địa chỉ không ?

- KHÔNG.

- Mẹ em đấy, hôm qua anh tới chơi nhà, biết được em có việc phải ra Vũng Tàu, anh hỏi bác địa chỉ nhà chú Hiền, bác cho ngay.

- Anh đi chơi à ? - Trúc giả vờ hỏi.

- Di tìm chứ đi chơi nổi gì. Vũng Tàu có xa lạ gì với anh đâu mà phải bỏ công đi chơi.

- Anh Bách vào nhà uống nước - Trúc mời.

- Em hết trốn anh rồi nhé - Bách vừa theo Trúc vừa cười nói.

- Việc gì mà phải trốn ?

- Lần trước hỏi địa chỉ nhà này em không nói. Hoá ra rồi cũng không giấu được lâu. Bây giờ anh bắt được em ở đây.

- Tuy nhiên anh vẫn là người khách không mời mà tới - Trúc cười.

- Vậy mới ngon.

- Em hỏi thật, anh đi chơi, đi lo việc làm ăn hay có việc gì ?

Bách nhìn thẳng vào mắt Trúc, nói:

- Anh đi tìm em.

- Tìm em ?

- Đúng như thế.

- Nhưng mà để làm gì ? Em ra ngoài này có công việc nhà chứ không phải rảnh rang đi chơi đâu.

- Anh biết chứ. Và chính vì vậy mà anh ra đây, vì anh nghĩ rằng trong việc này anh có thể giúp em được - Bách cười - Đúng hơn là có thể giúp gia đình chú Hiền được.

Trúc bối rối hỏi:

- Anh đã biết chuyện gia đình chú Hiền rồi à, ai nói với anh ?

- Mẹ em.

Trúc thảm nử "anh ta đã mua chuộc được mẹ mình mất rồi". Và trông Bách, anh ta có vẻ hãnh diện khi nói rằng chính mẹ Trúc đã cho anh ta biết điều đó mà lẽ ra phải giấu. Chứng tỏ anh ta cũng là một người được tin cẩn trong gia đình.

Trúc xẵng giọng :

- Anh giúp bằng cách nào ?

- Anh có quen với một vài nhân vật có quyền lực ở đây, có thể giúp cho Trường ra được.

- Việc đó chú Hiền cũng thừa sức làm, nhưng chú đã không làm.

- Sao chú ấy lại đánh điện tín khẩn cấp vào Sài Gòn và nhờ em ra coi nhà để vợ chồng chú ấy chạy lo ?

- Không phải chú Hiền đánh điện tín đâu, mà là thím Loan mạo danh chú để đánh đấy. Từ khi biết Trường tham gia vào vụ tổ chức vượt biên và bị bắt, chú Hiền giận, bỏ nhà không thèm bước chân về nữa, cũng không thèm chạy lo cho Trường.

Bách cười :

- Như vậy sự giúp đỡ của anh lại càng hữu ích. Có sao đâu ?

Đúng là không có sao thật, nói một cách nào đó trong trường hợp này sự giúp đỡ của Bách hết sức cần thiết. Mấy ngày đã trôi qua, thím Loan chạy tứ tung nhưng ở đâu cũng hứa nhưng rồi Trường vẫn còn ở trong trại giam. Tội nghiệp thím Loan vì thường con nên không nghe lời chú Hiền, hạnh phúc của thím Loan có thể bị tan vỡ vì chuyện này.

- Ngày mai em đi với anh đưa Trường về. Được chứ ?
- Để em hỏi lại ý kiến của thím Loan đã.
- Em cứ hỏi. Nhưng anh tin chắc là thím Loan sẽ rất vui vẻ nhận lời.
- Cũng chưa biết.
- Còn tối nay anh mời em đi ăn, ở ngoài này anh biết có một nhà hàng khá lắm.

Trúc phân vân không biết có nên nhận lời mời của Bách không. Đây không phải là lần đầu tiên. Bách mời Trúc đi ăn, hoặđ đi khiêu vũ, nhưng hầu hết những lần Bách mời trước đây đều có vợ chồng chị Huyền, còn hôm nay....

- Em ngại à ? Anh sẽ không để em về khuya đâu, và sẽ đưa em về tận nhà.

Trúc ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn Bách mỉm cười, nói :

- Thôi, em không hứa chắc đâu, tối anh cứ tới nếu không có gì trở ngại thì em nhận lời.

Buổi tối, đúng bảy giờ, Bách tới nhà đón Trúc bằng chiếc Dream 100 bóng lộn. Anh ta rút cho Phục một xấp tiền và cười vỗ vai Phục nói :

- Công "chú" coi nhà. Khi về anh sẽ có quà. Ở nhà một mình có sợ ma không ?
- Chỉ sợ ma sống chứ không sợ ma chết - Phục nói.
- Giới
- Nhưng anh cho tiền chi nhiều vậy, định "hối lộ" hả ?
- Để Phục mua đồ chơi.

- Xời, làm như tui còn nhỏ tí không bằng. Người ta lớn rồi ông ơi.
- Vậy để rủ bạn đi uống cà phê.
- Nghe còn có lý hơn.
- Thôi, anh và chị Trúc đi nhé.

Bách chở Trúc chạy hết con đường cạp biển rồi quẹo vào một con đường tối om om, vắng tanh. Trúc hỏi :

- Bộ hết đường rồi sao, con đường gì mà tối thấy ghê.
- Ở đây phần lớn đường phố đều tối như vậy cả.
- Chắc anh ra Vũng Tàu thường lắm phải không ?
- Cũng thường, phần lớn là do công tác.
- Chứ không phải đi chơi ?
- Vừa công tác, vừa tranh thủ đi chơi, tội gì em.
- Sao anh không lấy vợ đi anh Bách ? - Trúc cười khúc khích hỏi.
- Cũng sắp lấy rồi.
- Ai thế, nói cho em mừng coi ?
- Bí mật. Nhưng bảo đảm là không xa lạ với em đâu.
- Chà, làm em hồi hộp.
- Khi biết được người đó là ai, em sẽ còn hồi hộp hơn nữa. Không chừng em cũng sẽ đứng tim luôn.
- Coi vậy chứ trái tim em vững vàng lắm, đá ném ào ào cũng không nhằm nhò gì đâu. Anh đừng có lo.

Bách cười, tăng ga cho chiếc xe chạy nhanh hơn. Trúc không quen với lối chạy xe bạt mạng này nên hoảng hồn nói :

- Chạy từ từ thôi anh Bách ơi. Nhanh quá vậy ?
- Em vịn chặt nghen, coi chừng té đấy.
- Vịn ở đâu bây giờ ?
- Ai biết.

Trúc bấu chặt vào mép yên xe, trong khi Bách vẫn giữa nguyên tốc độ. Con đường có nhiều ổ gà, Bách cũng không tránh, cho nên chiếc xe cứ lao đi, Trúc có cảm tưởng như mình đang ngồi trên

những con sóng biển. Trúc mím môi, cố giữ cho khỏi bật lên tiếng kêu hoảng sợ để chứng tỏ cô không sợ, chứ thật ra thì trong bụng run như con thằn lằn bị ngắt đuôi. Hai bên tai Trúc nghe cây lá ào ào, cứ tưởng nếu bị ngã, chắc sẽ khó mà sống được. Mãi đến khi ra một con phố sáng ánh đèn, đường tốt; chiếc xe chạy bình thường. Trúc mới thở phào.

Bách cười :

- Coi Trúc vậy mà cũng gan quá nhỉ ?
- Để anh đừng có hù người ta - Trúc giận dỗi nói.

Bách đưa Trúc tới một nhà hàng lớn, có khiêu vũ. Hai người chọn chiếc bàn chỗ khuất, Bách lịch sự kéo ghế mời Trúc ngồi.

- Chúng ta ăn tối nhé ?
- Tùy anh.
- Sao lại tùy anh ?
- Em sao cũng được, không có ý kiến. Vội lại ở đây em không rành. Anh cứ gọi đi. Em thuộc vào loại dễ nuôi, cái gì ăn cũng được hết trừ món lươn.

- Sao thế ?
- Em rất sợ lươn. Hôm nào mà ở nhà mẹ nấu canh chua lươn cho ba ăn là coi như hôm đó em nhịn cơm.
- Rồi em ăn gì ?
- Ăn hủ tiếu
- Trời, nhịn cơm kiểu đó càng ngày càng mập. Người phục vụ tiến lại bàn, Bách trao cho Trúc tấm thực đơn chọn món ăn, nhưng Trúc lắc đầu :

- Đã bảo tùy anh, em nói thật chứ bộ
- Vậy anh gọi cái gì em ăn cái đó nhé.
- Dĩ nhiên là không có cái món mà em ăn không được.
- Yên chí, ở đây không có món lươn đâu.

Bách gọi thức ăn xong quay qua hỏi :

- Uống gì bia nhé. Anh và em uống bia chơi.
- Tùy anh.
- Bà Huyền bảo em cũng uống bia cừ lắm.
- Em uống được một lon.

Bách cười, gọi thêm bốn lon bia và trao lại tấm thực đơn cho người phục vụ. Một lúc sau trên bàn đã bày đủ các món ăn Bách gọi. Chủ yếu là cá biển. Cá biển nấu canh chua, cá biển chiên, cá biển kho tộ. Trong lúc Bách khui bia rót vào ly cho hai người, Trúc cười hỏi:

- Sao anh không gọi cho em món ghẹ luộc
- Cái gì ? - Bách ngạc nhiên trợn mắt.
- Món ghẹ luộc, bộ anh chưa bao giờ ăn món này à ?
- Món ấy ai ăn ở đây.
- Em ăn.
- Nhà hàng chắc không có đâu.
- Sao không, ghẹ luộc ăn với muối tiêu chanh. Em vẫn thích ăn món ấy ở nhà.
- À.. anh hiểu rồi.

Dĩ nhiên Bách làm sao hiểu được ý của Trúc. Thật ra Trúc cũng chỉ nảy ra ý ấy khi vào đây thôi, tự nhiên Trúc muốn nhìn mấy con ghẹ để nhớ lại ngày đầu tiên Trường vào Sài Gòn đã mang tới tặng Trúc những con ghẹ đã luộc sẵn.

Bách gọi người phục vụ lại nói yêu cầu của mình. Ông ta lắc đầu cười :

- Ở đây đâu có món ghẹ luộc ?
- Nhưng cô này thích món đó, ông giúp dùm được không ?
- Được chứ, mua ngoài chợ thiếu gì ?
- Vậy nhờ ông mua giùm. Một chục ghẹ.
- Ông bà đợi cho hai mươi phút sẽ có ngay.

Khi người phục vụ quay đi, Bách cười nói :

- Cái nhà hàng này ngạc nhiên vì món ăn đặc biệt của em.

Trúc mỉm cười. Và khi Bách mời cụng ly. Hai người bắt đầu ăn, Bách lịch sự gấp thức ăn bỏ vào chén Trúc và mời Trúc ăn một cách ân cần. Bách luôn miệng nói :

- Ăn đi cô bé ạ

Càng lúc người ta càng kéo nhau ngồi chật những chiếc bàn trống trước giờ chương trình khiêu vũ bắt đầu. Không khí căn phòng càng trở nên náo nhiệt khi ban nhạc bắt đầu những bản vui nhộn như mời mọi người ra sàn nhảy. Tuy nhiên chỉ có ít cặp hưởng ứng.

- Mời cô bé.

Trúc lại cụng ly với Bách. Cô uống cạn ly bia của mình và cảm thấy gương mặt mình nóng bừng lên, mọi vật xung quanh trở nên bừng sáng, long lanh và như nhảy múa cùng với điệu nhạc. Mới đầu là một tâm trạng buồn bã xâm chiếm Trúc, rồi dần dần tan biến theo từng ly bia. Mới đầu Trúc thấy trong đáy ly gương mặt Thường hiện ra cùng với đôi mắt, nụ cười quen thuộc của anh rồi dần dần gương mặt ấy cũng tan biến, trong ly chỉ còn những viên đá cục trong suốt, sóng sánh với bọt bia trắng, xốp, đầy hấp dẫn. Trúc lại uống, và cảm thấy có một niềm vui, sự hưng phấn đưa cô lên cao dần.

- Mời em bản này.

Đó là một bản Boston tình tứ mà Bách đã chờ đợi. Anh ta dìu Trúc ra sàn nhảy và nhìn vào đôi mắt long lanh của Trúc, Bách mỉm cười hỏi khẽ :

- Em say à ?

- Không - Trúc lắc đầu.

- Mặt em đỏ, và đẹp lắm.

- Xạo

- Cứ nhìn vào gương xem, hay nhìn vào mắt anh cũng thấy.

Trúc ngượng ngùng đing giấu mặt mình sau mái tóc, nhưng Bách đã khéo léo hôn phớt qua đôi môi hé mở của Trúc khiến cô giật thót mình. Bách tình bơ dìu Trúc theo điệu nhạc và xiết chặt cô trong

vòng tay cứng rắn.

- Em muốn biết người anh sắp cưới là ai không ?

Trúc chớp mắt hỏi :

- Ai thế ?

- Em đấy.

- Là em.

- Sao, ngạc nhiên à, đã bảo khi em nghe anh nói, thế nào em cũng ngạc nhiên mà.

- Đúng là ngạc nhiên thật. Em còn nhỏ quá, còn đi học

- Năm nay em sẽ thi tốt nghiệp cấp ba, em sẽ vào đại học. Lớn rồi cô bé ơi.

- Em không chịu đâu. Và anh cũng đừng có đùa như thế.

- Anh nói thật, không đùa đâu.

Và Bách cúi xuống mặt Trúc, cô giấu gương mặt của mình sau mái tóc làm Bách hụt hẫng.

Trong cơn say lâng lâng, người Trúc như đang đi trên những ngọn sóng biển, cô cảm thấy hơi thở Bách nóng hổi trên mặt mình và hiểu những lời Bách nói không phải là lời đùa cợt. Nhưng Trúc thì sao ? Cô mơ hồ, chơi vơi trong một tâm trạng khó phân biệt. Bản nhạc dứt, Bách dìu Trúc về chỗ ngồi.

Trúc ngã đầu vào thành ghế, mím cười :

- Thôi em không uống được nữa đâu.

- Em mệt à ?

- Mệt

- Chương trình khiêu vũ còn kéo dài đến tận khuya.

- Nhưng em không thể đi khuya được. Một chút xúi nữa em phải về, không nên để Phục ở nhà một mình.

- Được

Bách uống cạn ly bia của mình, anh khui tiếp một lon bia khác và ngửa cổ uống. Mặt Bách cũng đỏ rần, đôi mắt anh cứ nhìn Trúc một

cách lạ lùng

Sau khi nhảy thêm ba bản nhạc nữa Bách mới chịu đưa Trúc về. Đồng hồ chỉ 10 giờ đêm, Trúc ngồi phía sau xe mà người cứ lâng lâng, mơ màng trong tâm trạng nửa say nửa tỉnh.

- Vịn chặt nhé, không té đấy.
- Đừng có hù em.
- Nói thật đấy, không tin chút sẽ biết.

Bách tăng tốc độ, Trúc nghe tiếng gió lướt qua tóc mình mát rượi và chiếc xe lao nhanh trên con đường vắng. Mới đầu Trúc vịn vào mép yên xe, nhưng khi chiếc xe trở lại con đường đầy ổ gà lúc này Trúc suýt té mấy lần nên bắt buộc phải ôm eo ếch Bách cho khỏi rơi xuống đường.

Phục ra mở cổng, nó ngái ngủ, gương mặt sật sù. Bách cũng quên mất lời hứa của mình. Anh ta vỗ vai PHục nói :

- Chú vào ngủ đi, để anh đóng cổng cho.

PHục lững thững đi vào nhà. Bách đóng cổng lại và dìu Trúc về phòng. Thím Loan chắc cũng chưa về, nhà vắng tanh. Trúc ngồi ngả đầu vào thành ghế, nói :

- Khuya rồi, anh Bách về đi.

Bách làm thinh, anh ta bật quẹt châm điếu thuốc lá gắn lên môi.

- Trúc mệt lắm à ?
- Không.

Bách rít thuốc, cười :

- Không mệt mà đi không muốn nổi.
- Tại mấy ly bia. Anh ác lắm, bắt em uống bia làm chi ?
- Anh có bắt đâu, chính em uống đấy chứ.

Làm sao mà Trúc nhớ được chính cô tình nguyện uống hay Bách đã nài ép ? Trúc chỉ mơ hồi nhớ lại gương mặt nào đó, gương mặt của Thường, rồi của Bách, cứ lẫn lộn vào nhau như một tấm kiếng có hai mặt xoay hết mặt này tới mặt kia trước mặt mình.

- Anh về đi, khuya rồi, em buồn ngủ quá.
- Hút hết điếu thuốc anh về.
- Thật nghe, để em đi ngủ.
- Thì em cứ ngủ đi. Anh sẽ ngồi nhìn em ngủ.
- Xí đừng có làm bộ
- Thật mà. Khi nào em ngủ say anh sẽ về.
- Thôi anh về đi, không ở đây được đâu, chút nữa thím Loan sẽ về tới rồi.

Và thay vì Bách về, anh ta bế xốc Trúc lên và mang đặt cô xuống giường.

- Đừng anh

Trúc đẩy Bách ra khi anh ta cúi xuống mặt cô nhưng hai bàn tay cứng như sắt của Bách đã ghì mặt Trúc thật chặt, không cho Trúc lẩn tránh và đặt lên môi Trúc một chiếc hôn dài bất tận. Trúc giãy nảy, cuối cùng thì cô bật khó rầm rức như một đứa trẻ tủi thân. Và Bách không dừng lại, anh ta tham lam, điên cuồng, lợi dụng Trúc đang chơi vơi trong cơn say để chiếm đoạt cô.

Áo Vàng Qua Ngõ

Chương kết

Ít có dịp nào mà cả bốn đứa bạn thân đều có mặt đông đủ như vậy. Nhưng chiều nay sự có mặt của bạn bè tại nhà làm cho Trúc khổ tâm vô cùng.

Đã thế Khánh Huệ lại bô bô cái miệng :

- Tại sao nhỏ lại nghỉ học lâu thế ?
- Minh bạn
- Bạn gì cũng phải nói cho bạn bè biết chứ. Đàng này lảng lạng nghỉ, không nói lời nào. Tưởng đâu nhỏ nghỉ học ở nhà để chuẩn bị lấy chồng rồi.

Hồng Ánh cười :

- Nhỏ lấy chồng thế nào ta cũng phải làm phù dâu. KHông trốn bạn bè được đâu.
- Ta cũng phải có một chân trong đám cưới mới được, cũng không trốn khỏi đâu Thủy Trúc ơi.

Trong bốn đứa bạn thân, chỉ có Bích Hồng là thường gặp Thủy Trúc hơn cả. Tuy không biết rõ lý do nghỉ học của Trúc, nhưng Bích Hồng đã cảm thấy một việc gì đó đang xảy ra cho bạn. Mấy lần nhờ Bích Hồng xin phép. Trúc đã tạo cho bạn một nỗi nghi ngờ.

Hôm nay Bích Hồng cũng phải nói :

- Không được đâu Trúc ơi, ở trường đã đặt vấn đề rồi đấy. Lần này không ai có thể xin phép cho bạn. Hoặc là Trúc đi học, hoặc là phải có người nhà tới trường. Thế thôi.
  - Có lẽ mình đến nước phải nghỉ học luôn thôi.
  - Tại sao vậy ? Nhỏ đùa hay nói thật ?- Bích Hồng ngạc nhiên
  - Mình buồn lắm
  - Buồn đi học cho vui. Ở nhà buồn là đúng rồi - Minh Ánh khuyên
  - Lúc này trong lớp nhiều chuyện vui lắm. Thiếu Trúc gia đình "năm mái nhà ngói " mất một cây cột chống đỡ, làm sao mà chống chọi với nhóm khác - Khánh Huệ nói
  - Quán chè mất một mối quen, dì Tư cũng buồn thúi ruột.
- Bích Hồng vuốt tóc Trúc cười :
- Ở nhà tóc dài ra mất tấc rồi, mai đi học cho bọn con trai no ngắm.
  - Chút nữa Bích Hồng ở lại với mình nhé - Trúc dặn nhỏ
  - Có chuyện gì à ?

- Mình muốn tâm sự với nhỏ. Buồn lắm.

- Ủa, thấy mặt nhỏ ta cũng biết có chuyện gì buồn bã lắm.

Hôm nay có ba mẹ ở nhà nên Trúc rất sợ bị phát hiện ra việc Trúc nghỉ học. Do đó, Trúc mời khéo bốn nhỏ bạn thân ra ngồi dưới gốc cây khế. Vừa ngồi xuống, Khánh Huệ là người đầu tiên nhìn Trúc với ánh mắt ngạc nhiên, rồi hỏi :

- Lúc này Trúc mặt ra đây, và có vẻ gì khác lạ lắm.

Trúc giật thót người. Hồng Ánh ngấm nhìn Trúc một hồi lâu rồi cũng gật gù :

- Đúng đây, ta cũng thấy như thế

- Mặt thì rõ ràng rồi, nhưng gương mặt lại xanh.

- Tại Trúc ở trong phòng miết, chẳng đi ra ngoài nên da trắng ra đây.

- Trắng khác, xanh khác nhỏ ơi - Minh Ánh kêu lên. Khánh Huệ bỗng nói :

- Thông báo cho nhỏ một cái tin quan trọng, ngày mai có thể cô giáo chủ nhiệm và bí thư trường sẽ tới nhà gặp ba mẹ Trúc đây.

- Thật không ?- Trúc hốt hoảng hỏi

- Không lẽ ta đi hù nhỏ à ?

- Chết rồi, làm sao đây ?- Trúc kêu lên hoảng hốt

- Ủa, chứ Trúc nghỉ học ở nhà không biết sao.

- Không.

- Thế thì chết thật. Rồi những ngày nghỉ học Trúc đi đâu ?

- Tới nhà bà chị ở suốt buổi. Đến giờ thì về.

- Bà chị không nói với ba mẹ Trúc à ?

- Không, vì mình đã dặn rồi.

- Thôi thế thì chết thật đây - Hồng Ánh lo ngại nói.

- Trúc gan thiệt - Minh Ánh kêu lên

- Ủa, gan quá trời. Ta không dám liều lĩnh thế đâu. Dù gì cũng phải lo ở nhà biết chứ.

Bích Hồng dè dặt bên vực bạn :

- Dĩ nhiên là phải có lý do gì đó Thuỷ Trúc mới giấu gia đình chứ.
- Bây giờ chuyện sắp đổ bể tùm lum làm sao mà giấu được nữa.
- Mấy nhỏ cứ làm rối lên thêm - Bích Hồng trách.
- Chứ còn biết làm sao bây giờ ?
- Từ từ tính
- Nhỏ nói ngon quá ta, ngày mai ở trường tới đây đây mà bảo từ từ tính - Minh Ánh nói.
- Thế thì giúp được gì cho Thuỷ Trúc, Minh Ánh hiến kế đi ? - Bích Hồng nói.
- Ta đâu biết kế gì, nhỏ lãng òm.
- Vậy thì nhỏ im đi, đừng làm Trúc rối lên nữa.

Trúc thầm cảm ơn Bích Hồng đã hiểu ý mình. Quả thật từ lúc bốn nhỏ bạn kéo tới nhà. Trúc đã lo lắng bồn chồn không yên. Cô như ngồi trên lửa và không biết phải giải thích làm sao cho bốn nhỏ bạn hiểu được hoàn cảnh của mình. Bây giờ chuyện không khéo sẽ sinh ra cãi nhau.

- Thôi được rồi, tới thăm Trúc cho biết tình hình vậy thôi, tụi này về. Khánh Huệ nói. Hồng Ánh và Minh Ánh cũng đứng lên. Ba nhỏ cứ nhìn Trúc chăm chăm, Trúc lãng tránh những đôi mắt như dò xét ấy và tiễn ba nhỏ bạn ra cổng.
- Dù sao Trúc cũng phải tới trường. Ở nhà là nguy hiểm lắm - Hồng Ánh dặn.

- Để mình tính.

Trúc buồn bã quay vào buồng người xuống chiếc ghế xích đu như một người mất hồn. Bích Hồng cầm bàn tay nhỏ nhắn của Trúc bóp nhẹ và an ủi bạn.

- Có chuyện gì buồn lắm sao mà coi Trúc giống như một kẻ mất trí vậy ?
- Đúng đấy. Cả tháng qua mình gần như mất trí đau khổ tột cùng

mà phải ráng cắn răng chịu đựng.

- Tại sao ?

- Bích Hồng không hiểu nỗi đâu.

- Dĩ nhiên nhỏ không nói thì ta làm sao mà biết được.

- Mình cũng không thể nói.

- Sao lại không thể nói, mình là bạn thân, có gì Trúc cứ nói, đừng ngại. Mình không như mấy nhỏ kia cái mồm lạnh chanh, tía lia mà chẳng hiểu gì hết đâu.

- Chuyện vô cùng quan trọng mà không làm sao nói được

- Xời, chuyện sập trời cũng phải nói chứ.

Hai giọt nước mắt lăn dài trên gò má Trúc, cô khóc ngon lành và giấu mặt mình sau mái tóc. Bích Hồng hoảng hồn lay bạn :

- Sao Trúc khóc, có gì nói cho mình nghe chứ.

Trúc lắc đầu, Bích Hồng thở ra một hơi dài, nhìn bạn đầy thương cảm.

- Chuyện của Trúc và Thường à ? - Một lúc Bích Hồng hỏi

- Không. Lâu rồi mình không gặp anh ấy.

- Như thế thì có gì phải khóc ?

- Nhỏ đừng hỏi nữa. Bây giờ phải làm sao đây ?

- Làm sao là làm thế nào ? - Bích Hồng bực mình.

- Nếu Bích Hồng cũng giống như mấy nhỏ kia thì hãy về đi, để Trúc yên thân.

Bích Hồng bóp nhẹ bàn tay Trúc cười :

- Chơi với nhau thân thiết như "người yêu" ai bỏ Trúc trong hoàn cảnh này

- Có sao Bích Hồng có vẻ bực mình, gắt gỏng ?

- Thôi, không gắt gỏng nữa.

- Vậy thử bảo mình phải làm gì đây ?

- Hay là mình và Trúc tới nhà con nhỏ bí thư Đoàn và cô chủ nhiệm giải thích ?

- Đã bảo không thể giải thích được cho bất cứ một người nào khác.
- Vậy thì biết làm sao bây giờ ? - Bích Hồng nhăn mặt nói.
- Chắc mình không sống nổi đâu - Trúc nức nở
- Đừng có nói tầm bậy.

Trúc bỗng nói :

- Lâu nay Bích Hồng có gặp Thường không ?
- Không
- Chắc là Thường giận mình lắm. Nếu có dịp nào gặp Thường, Bích Hồng nhắn giùm một lời, nói mình xin lỗi anh ấy.
- Nhỏ làm gì mà như trăn trời thế ?
- Bích Hồng không biết được đâu.
- Tức quá, chuyện gì thì cứ nói cho Bích Hồng biết đi chứ, ở đó cứ khóc, cứ than thở mãi vậy ?
- Thôi, Bích Hồng về đi.

Trúc lại úp mặt trong mái tóc khóc vùi. Quả thật Bích Hồng không thể hiểu nổi chuyện gì đã xảy ra với bạn. Cô đứng lên đi vòng quanh trong sân, thử chấp nối lại những suy nghĩ của mình nhưng cuối cùng Bích Hồng cũng chịu thua. Vừa lúc ấy nhóc Phục từ trên lầu ló mặt ra nhăn răng cười với Bích Hồng. Lập tức, Bích Hồng ngoảnh nó xuống.

- Ở nhà đang có chuyện gì vậy ? - Bích Hồng kéo Phục về một góc sân hỏi
- Chuyện gì đâu ?
- Chuyện có liên quan tới chị Trúc đấy - Bích Hồng bắt nọn
- Chẳng có chuyện gì hết.
- Cớ sao chị Trúc buồn ?
- Ôi, dạo này bà ấy "mát".
- Hỏi chuyện, Phục cũng như không.
- Chứ ai biết chuyện gì đâu mà nói.
- Cách đây hơn tháng, Trúc ra Vũng Tàu giải quyết chuyện gì đấy ?

- Chuyện nhà.
- Chuyện nhà là chuyện gì mới được chứ ?
- Chuyện gia đình chú Hiền ấy mà, chị không cần biết bởi vì nó không có liên quan gì tới chị đâu.
- Vô duyên, chị hỏi là sợ có liên quan gì tới Trúc thôi.
- Nhưng bảo đảm là không có liên quan gì tới chị Trúc đâu. Hồi đó chị Trúc và Phục ra ngoài ấy coi giùm nhà cho chú Hiền, vậy thôi.
- Hồi ấy chị Trúc có gặp lại anh Thường không ?
- Chắc là không
- Phục nhớ kỹ lại nha, trả lời cho chính xác. Chị phải "điều tra" cho ra chuyện quan trọng này. Nhớ kỹ đi chú bé.

Phục nhìn Bích Hồng cười :

- Bộ chị tính tập sự làm... công an sao mà điều tra
- Ừa
- Ói dào, chị mà làm công an tui... cùi liền.
- Thôi, nói đùa chứ PHục nhớ kỹ lại đi. Trong thời gian ở Vũng Tàu có ai tới nhà chú Hiền tìm Trúc không ?
- Có
- Ai vậy ?
- Thằng cha Bách chứ ai ?
- Bách nào ?
- Bách bạn của Nghiêm, chồng chị Huyền, người chụp hình chung với chị trong đám cưới ấy mà.
- Ờ.. ờ... chị nhớ ra thằng cha ấy rồi.
- Hình như ông ấy mét chị lắm đấy.
- Đồ quý

Phục bỏ chạy vào nhà, tiếng cười nó ròn tan như trêu chọc Bích Hồng thêm, Bích Hồng đi về chỗ Trúc nằm, tự nhiên cô cảm thấy một nỗi lo sợ mơ hồ cho bạn. Bích Hồng lay mạnh vai Trúc hỏi :

- Nói thật đi, có phải thằng cha Bách đã làm cho Trúc buồn phải

không ?

Trúc giật thót người, đôi mắt đỏ heo mỡ lớn, đầy vẻ hoảng hốt :

- Bách nào ?

- Đừng có giả vờ nữa cô bé ơi, còn Bách nào nữa cái thằng cha kỹ sư xây dựng gì đấy đã nhào vô chụp chung hình với tụi mình trong đám cưới của bà Huyền ấy. Hồi nhỏ ra Vũng Tàu thằng cha đó đã mò ra tới nơi phải không ?

Trúc áp úng :

- Nhưng mà...

- Nhưng với không nhị gì, có không thì Trúc cứ bảo chứ đừng giả vờ nữa.

- Ủa.. có.

- Thôi chết rồi - Bích Hồng kêu lên

- Nhưng không phải lỗi ở Trúc đâu, anh ta tự tìm ra nhà chú Hiền chứ Trúc đâu có cho địa chỉ.

- Thế ông Bách đã làm gì khiến Trúc phải khổ sở như vậy ?

Trúc nhìn Bích Hồng, tiếng khóc của cô vỡ ra. Chưa bao giờ Bích Hồng cảm thấy thương bạn đến thế, mỗi tiếng khóc của Trúc như một mũi kim nhọn đâm vào trái tim cô. Bình thường Thủy Trúc là một cô gái cứng rắn, giỏi chịu đựng, nhưng không ngờ hôm nay Thủy Trúc mềm yếu đến thế, như vậy tức là phải có một vận đề nào đó làm cho Thủy Trúc đau khổ đến tột cùng mới dẫn Thủy Trúc đến tâm trạng như thế này.

Bích Hồng gần như sắp khóc theo bạn, cô nhỏ nhẹ hỏi :

- Có chuyện gì Trúc cứ nói đi. Hãy tin ở Bích Hồng. Không nên dè dặt nữa.

- Mình khổ quá...

- Đã bảo cứ nói đi, cứ than khổ hoài, làm sao Bích Hồng biết được.

- Tại Bách tất cả. Mình căm thù anh ta cội cùng.

- Nhưng mà có chuyện gì ?

- Mình... mình.. Trúc nghẹn ngào không nói được hết câu.
- Bình tĩnh đi Thủy Trúc , cứ nói, không sao cả...
- Mình...có thai rồi.

Bích Hồng sững sốt, tưởng đâu mình nghe lầm. Cô ngồi nín lặng một hồi lâu như để kiểm chứng lại lời nói của Trúc. Và cuối cùng, Bích Hồng tin là mình nghe không lầm. Cô chết lặng giữa tiếng khóc của cô bạn gái đáng thương. Sự thật xảy ra như vậy sao ? Bích Hồng nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ hoe của Trúc, gương mặt tối sầm lại qua màn nước mắt. Bích Hồng thần thờ hỏi :

- Bao giờ ?
- Cả tháng nay rồi. Đó là lý do mình bỏ học. Mình không thể tới lớp được, mình cũng không muốn sống.
- Chuyện này không thể giấu bác được. Nếu Trúc sợ không dám nói, Bích Hồng sẽ nói hộ cho.
- Không, không được đâu...
- Tại sao lại không được ?
- Mình không muốn ba mẹ mình phải buồn khổ.
- Thà biết trước để tìm cách giải quyết, còn hơn để mọi chuyện quá muộn. Tại sao Trúc... ngu thế ?
- Trúc sợ lắm.
- Ngốc quá. Trúc ngốc chưa từng thấy. Rồi thằng cha Bách trời đánh đó biết chưa ?
- Chưa
- Lâu nay hẳn có tới đây gặp Trúc không
- Có tới vài lần nhưng Trúc lánh mặt. Mình căm thù anh ta thấu xương. - Cả nhóm sẽ tìm gặp anh ta để "hỏi tội". Đồ khốn nạn
- Không nên đâu... đừng cho anh ta biết.
- Cái gì Trúc cũng sợ hết thì giải quyết được gì. Nín khóc và chờ ở đây.

Bích Hồng đi vào nhà, nhưng vừa tới phòng khách Bích Hồng dừng

lại, cô không hiểu khi ba mẹ Trúc biết được việc này thì câu chuyện sẽ diễn biến ra sao. Có nên nói không ?

- Gì thế Bích Hồng ?

Ba mẹ Trúc đang đánh cờ tướng trong phòng khách chợt nhìn thấy Bích Hồng lấp ló ngoài cửa, ông PHán đã lên tiếng hỏi.

- Dạ..

- Thuỷ Trúc đâu rồi ?

- Trúc ở ngoài vườn đó bác.

- Sao cháu không ở ngoài đó chơi với Trúc ?

- Dạ.. Bích Hồng ngập ngừng.

- Vào đây.

Ba Trúc vẫy tay gọi, Bích Hồng không còn cách nào khác phải đi vào. Bích Hồng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với ông, ván cờ đang hồi gay cấn. Bích Hồng không giỏi chơi cờ tướng, nhưng cũng biết sơ qua các nước đi. Ông Phán cười :

- Bác của cháu sắp thua rồi. Có cách nào gỡ thế bí giúp bác gái không ?

Bà Phán ngẩng lên, háy mắt :

- Chưa chắc.

Bích Hồng định lui ra, nhưng ông Phán đã giữ tay cô lại ôn tồn hỏi :

- Sao, có cái gì cần nói với bác không, sao lại rụt rè thế cô bé ?

Bích Hồng cắn môi, cô nhìn ba mẹ Thuỷ Trúc bằng cặp mắt dè dặt, rồi cuối cùng cô quyết định nói sự thật.

- Thưa bác, cháu muốn một việc quan trọng có liên quan tới Thuỷ Trúc o0o

Bà Phán sốt ruột nhìn đồng hồ, bà hết ngồi lại đứng, mắt cứ dán chặt vào cánh cửa phòng hồi sức. Trúc được đưa vào đây hơn một tiếng đồng hồ để cấp cứu. Chưa bao giờ bà Phán thấy thời gian trôi quá chậm chạp như lúc này.

Trong khi đó ông Phán ngồi ở một góc hành lang, ông như người

mất hồn với nỗi đau đớn không lường trước được. Ông không biết nên giận vợ hay giận mình. Rất tiếc ông không khóc được trong trường hợp này, nếu khóc được, chắc nỗi đau sẽ vơi bớt đi ít nhiều. Khi Phục phát hiện ra việc Trúc tự tử, ông chỉ kịp quyết định chở Trúc tới một bệnh viện khác, chứ không phải là bệnh viện nơi ông đang công tác. Ông vừa xấu hổ vừa bàng hoàng, vừa điên cuồng giận dữ. Khi người bạn của ông, một bác sĩ thân thiết đẩy ông vào phòng riêng, trao cho ông ly nước lọc và ép ông uống bằng hết, và khi ông buông người xuống chiếc ghế rộng của bạn, ông mới tìm lại được sự bình tĩnh cần có. Người bạn bác sĩ ấy đã hiểu nỗi đau của ông, anh không nói một lời nào, chỉ đóng sập cửa phòng lại gấp rút theo cô y tá tới phòng hồi sức để trực tiếp cấp cứu cho con gái của bạn mình. Lẽ ra ông Phán nên nghe lời bạn, ở yên trong phòng, nhưng vì quá nóng ruột ông ra ngoài hành lang ngồi đợi. Và kể từ lúc bước chân vào bệnh viện ông Phán không nói một lời nào với vợ.

Cánh cửa phòng hồi sức bỗng hé mở, người bạn bác sĩ bước ra. Bà Phán như lao tới bác sĩ với ánh mắt trông chờ.

- Chị yên tâm, cháu đã tỉnh.

- Sao lâu thế anh ? - Bà Phán lo lắng hỏi.

- Chúng tôi rửa ruột cho cháu xong còn phải cấp cứu cháu vì cái thai non ngày bị hư do cháu quá kích động và sức khỏe suy sụp.

Bà Phán lặng lẽ thờ dài. Bà không dám nhìn chồng, chỉ len lén đưa ánh mắt dè dặt về phía ông khi hai người bạn bắt tay nhau với sự cảm thông.

- Cám ơn anh đã tận tình. Tôi thật khổ tâm... Ông Phán lúng túng nói.

- Cháu khỏe rồi, nhưng có lẽ anh chị đừng nên vào thì hơn. Hãy để vài ngày nữa cho cháu lấy lại quân bình. Ngoài việc suy sụp về sức khỏe, tinh thần cháu cũng suy sụp nặng sau cú sốc này.

- Tôi nghe anh - Ông Phán buồn bã nói.
- Anh vào phòng tôi uống nước.
- Thôi, có lẽ tôi phải về. Mong anh lưu ý cháu nhiều hơn.
- Vâng, anh cứ yên tâm. Có gì tôi sẽ gọi điện thoại tới bệnh viện báo cho anh biết.

Ông Phán không nhìn vợ, cũng chẳng nói một lời, chỉ lẳng lặng quay đi. Bà Phán biết ông rất giận mình nên cũng không dám nói gì.

- Chúng tôi rất xấu hổ vì chuyện này, chắc anh cũng hiểu chồng tôi giận tôi đến mức nào - Bà Phán lúng túng nói.

- Chị cứ yên tâm, tôi rất hiểu hoàn cảnh của anh chị. Việc anh ấy đưa cháu đến đây là hợp lý, sẽ không ai biết được chuyện không may xảy ra cho gia đình anh chị đâu.

- Tôi biết phải làm sao bây giờ, anh ?

Bà Phán khóc rầm rức.

- Chị cứ về nhà nghỉ, ít hôm nữa hãy vào thăm cháu. Nếu cần thiết, chị có thể nhờ một cô bạn nào đó của cháu tới đây, chứ chị đừng nên gặp cháu vội. Đây là vấn đề tâm lý...

- Tôi hiểu

Bà Phán đón xích lô ra về. Vừa tới nhà, bà gọi Phục hỏi:

- Con biết nhà chị Bích Hồng không ?

- Biết

- Lấy xe đi mời chị Bích Hồng tới ngay, mẹ có việc nhờ chị ấy

- Chị Trúc ra sao rồi hả mẹ ? - Phục nhìn mẹ với vẻ lo lắng.

- Không sao đâu, chị Trúc đã tỉnh.

- Có nên nói cho chị Bích Hồng biết không ?

- Đừng có lẻo mép, cứ mời chị Bích Hồng tới và đừng nói lời thôi vì cả.

Phục đi và về khoảng nửa giờ thì Bích Hồng tới. Bà Phán gọi Bích Hồng vào phòng khách.

- Thưa bác, có chuyện gì thế ạ ? - Bích Hồng dè dặt hỏi :

- Bác thật khổ tâm, Trúc nó tự tử phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. May còn kịp, bây giờ đã tỉnh. Chiều nay bác nhờ cháu vào bệnh thăm Trúc. Được chứ ?

Sau mấy giây bàng hoàng, Bích Hồng gật đầu nói :

- Vâng, cháu sẵn sàng. Thật cháu không ngờ Trúc lại liều lĩnh như vậy.

- Trúc nó bị hư thai - Bà Phán áp úng - Thôi như vậy cũng xong.

- Thưa bác, Bách đã biết chuyện này chưa ạ ?

- Chưa và cũng đừng cho hắn biết. Bác thật không ngờ nó tệ như vậy. Rồi bác sẽ gặp nó để nói chuyện. Cũng tại bác cả mà thôi. Bác tin nó là bạn của chồng con Huyền phải là người đứng đắn, ai ngờ...

- Thật là khổ.

- Trúc nó dại quá.

- Bác không nên trách Trúc, nó không ngờ sự thể xảy ra đến như vậy đâu.

- Tai họa này làm bác ân hận suốt đời. Mấy ngày nay bác trai không nói với bác nửa lời. Ông ấy ở luông trong bệnh viện không về nhà. Nếu có ông ấy ở nhà, chắc Trúc cũng không đến nỗi tự tử.

- Mọi chuyện rồi cũng qua bác ạ.

- Bác sẽ chuẩn bị những thứ cần dùng cho Trúc, chiều cháu ghé lại đây rồi hãy vào bệnh viện nhé ?

- Vâng.

- À.. lâu này cháu có gặp cậu Thường không ?

Bích Hồng lắc đầu. Bà Phán dăm chiêu nhìn qua cửa sổ rồi thở dài.

Buổi chiều Bích Hồng tới bệnh viện trong cơn mưa nhẹ. Trúc đã được đưa về phòng bệnh nhân và đang thiếp trong giấc ngủ. Nhưng khi Bích Hồng tới bên giường, nghe tiếng động Trúc mở mắt ra nhìn.

- Trúc khỏe chưa - Bích Hồng cầm tay bạn hỏi.

Trúc khẽ gật đầu. Bày mấy thứ đồ dùng ra bàn Bích Hồng bỗng

nghe mưa rơi mạnh bên ngoài. Trúc hỏi :

- Mưa à ?
- Lúc này Bích Hồng tới trời cũng đã mưa, nhưng không lớn lắm, bây giờ lại là một cơn mưa lớn quá chừng.
- Bây giờ mà được đi ra ngoài mưa thì thú vị biết bao
- Nhỏ bệnh mà đi đâu được ?
- Tại sao Bích Hồng biết mình nằm ở đây mà vào thăm ?
- PHục tới cho hay.
- Chút xíu nữa thì Bích Hồng không còn thấy mình nữa rồi. Chết lúc này sướng nhỉ ?
- Đừng có nói nhảm nữa, Trúc uống sữa không mình pha cho.
- Không đói đâu.

Bích Hồng muốn trêu Trúc cho con nhỏ phát cười lên cho không khí căn phòng bớt âm ỉm, nhưng không biết nói gì bây giờ. Bình thường nếu gặp nhau, thế nào cũng phải trêu nhau vài câu. Nhưng trong hoàn cảnh này Bích Hồng thấy á ngại.

- Không biết bao giờ Trúc được xuất viện nhỉ ?
- Bao giờ bác sĩ cho phép.
- Nằm đây buồn quá. Gặp những cơn mưa như thế này lại càng buồn hơn.
- Vì thế Trúc phải nghĩ đến một chuyện gì đó cho vui vẻ.
- Làm sao mà nghĩ được. Những gì mà Trúc nghĩ tới đều là chuyện buồn.
- Để ngày mai Bích Hồng sẽ mang cho Trúc quyển "Những người thích đùa". Bảo đảm đọc xong Trúc sẽ mau lành bệnh cho coi.
- Bây giờ là mấy giờ rồi, nhỏ ?
- Hơn năm giờ.
- Sao trời tối quá nhỉ ?
- Tại mưa
- Sao người ta chưa bật đèn ?

Bích Hồng nhìn quanh, thấy công tắc ở góc phòng vội tới bật lên. Ngọn đèn tỏa ánh sáng trắng xanh lên gương mặt của Trúc, khiến cô như một người nào khác.

- Mỗi ngày Bích Hồng đều phải tới đây với mình nhé ?

- Dĩ nhiên rồi.

- Và nhớ mang sách vào cho mình đọc. Đừng quên.

- Quên sao được mà quên.

- Bây giờ ta chỉ còn mỗi mình nhỏ thôi.

Bình thường hai đứa vẫn gọi nhau theo cách đó, nhưng hôm nay nghe Trúc xưng hô như thế Bích Hồng thấy thương bạn vô cùng. Ta và nhỏ, tưởng không còn cách gọi nào chân tình hơn, cảm động hơn.

- Mấy hôm nay nhỏ có gặp Thường không ?

- Không

- Sao Thường biến mất tăm vậy nhỉ ?

- Làm sao mình biết được. Hình như Trúc cũng không còn muốn gặp Thường nữa mà ?

- Trước đây thì như thế đấy, còn bây giờ thì muốn gặp Thường biết bao nhiêu.

- Để làm gì ?

- Cũng chẳng biết nữa, nhưng mình cảm thấy cần thiết phải gặp Thường.

Bích Hồng nhìn đôi mắt trũng sâu, mệt mỏi của Trúc như muốn tìm ở đấy một lời giải đáp.

- Bích Hồng nhìn gì thế ? - Trúc hỏi.

- Thật là khó hiểu. Hình như trong tâm hồn Trúc đầy sự mâu thuẫn.

- Bích Hồng tưởng như vậy ư ?

- Chứ còn sao nữa, khi thì lẩn tránh nhau như mèo vờn chuột, khi thì tha thiết muốn gặp. Ai mà biết cho được lòng Trúc nghĩ thế nào.

Trúc nhắm mắt lại, trên đôi môi xanh tái của Trúc hình như khế

động đậy thành một nụ cười.

oOo

Thường dừng lại trước một quầy bán hoa ở đường Nguyễn Huệ.

Bích Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Trời đất, dừng lại ở đây làm gì vậy ông ?
- Có chuyện
- Anh quen với cô bán hoa nào ở đây à ?
- Quen
- Vậy thì cứ nói chuyện đã đời đi, tui chờ.
- Không, Bích Hồng cũng phải góp ý chứ. Vì đây là chuyện quan trọng.
- Quan trọng của ông mà tui góp ý làm gì ?
- Quan trọng mới nhờ Bích Hồng chứ, không quan trọng đã chẳng nhờ.

Bích Hồng nhăn mặt

- Gần hết giờ vào bệnh viện rồi ôi ơi, làm gì thì nhanh lên. Hay ông ở đây nói chuyện với người ta, tui vào bệnh viện thăm Trúc một mình.
- Bích Hồng làm khó quá vậy ? Người ta nhờ góp ý coi mua hoa gì tặng cho Trúc cho có ý nghĩa đấy chứ.
- Lại còn bày đặt - Bích Hồng trề môi.
- Bạn bè không thông cảm còn còn chê bai nhau làm chi ?

Thường ngó Bích Hồng gãi gãi đầu và nhìn vào quầy bán hoa. Mắt anh dừng lại trước một loại hoa nào đó rồi vội lướt nhanh sang một loại hoa khác. Bích Hồng mỉm cười trước vẻ lúng túng của Thường.

Cô bán hoa trêu chọc :

- Anh muốn mua hoa gì mà chọn lựa kỹ thế ?
- Tặng người bệnh thì mua hoa gì, cô ?- Thường lúng túng hỏi
- Hoa vạn thọ
- Sau lại hoa vạn thọ ?

- Để chúc cho người bệnh mau khỏi bệnh và sống lâu ngàn năm ngàn tuổi.
  - Còn tặng bạn bè ?
  - Bạn trai hay bạn gái ?
  - Bạn gái.
  - Mua bông mười giờ Thái Lan đi, thứ này rẻ, vài trăm bạc có được một chậu đủ thứ hoa vàng, trắng, đỏ, hồng... nói lên tình bạn muôn màu muôn vẻ.
  - Bông Cẩm Chướng được không ? Hoa mười giờ xấu lắm.
  - Được
  - Còn tặng người yêu ?
  - Cái ông này... lộn xộn.
  - Lộn xộn sao được tôi muốn mua một thứ hoa gì mang được tất cả ý nghĩa của người bệnh, tình bạn và tình yêu. Bởi thế tôi mới lựa kỹ.
  - Thôi ông mua hoa nylon đi
- Cô bán hoa cười khúc khích. Bích Hồng sốt ruột vì sắp hết giờ phải vào bệnh viện, lại giận Thường bày vẽ mà cù lần quá đỗi. Cô gắt lên :
- Mua hoa hồng đi ông Thường ơi.
  - Hồng gì, có nhiều thứ hồng quá.
  - Hồng nhung, màu đỏ thắm. Thôi mua nhanh lên
- Thường mỉm cười nói với cô bán hoa :
- Cho một chục bông hồng nhung màu đỏ, gói sao thật đẹp giùm cô ơi. Thường nhận bó hoa từ tay cô bán hoa có nước da trắng như trứng gà bóc và trả tiền. Anh mang hoa tới dúi vào tay Bích Hồng :
  - Nhờ Bích Hồng cầm giùm. Hoa đẹp lắm đấy, Trúc vẫn thích hoa hồng. - Biết vậy sao lúc nãy sao không mua ngay mà đợi người ta nhắc tuồng ?
  - Tại quýnh quá nên quên đầu quên đuôi
  - Xi

Bị Bích Hồng "xì" cho một tiếng, Thường lúng túng ngượng ngùng lên xe phóng đi như sợ ai nhìn thấy.

- Chạy chậm thôi ông ơi, một người đang nằm nhà thương được rồi, tui không muốn phải đi nuôi một người thứ hai đâu đó.

Nhưng mặc cho Bích Hồng cảnh cáo bằng đủ lời lẽ, Thường vẫn phóng xe như bay giữa đường phố. Kể từ lúc Bích Hồng ghé nhà báo cho biết Trúc đang nằm bệnh viện và kể hết hoàn cảnh của Trúc, Thường cảm thấy như lửa đốt trong lòng. Anh giục Bích Hồng tới ngay bệnh viện sau cơn mưa.

- Trong những ngày vừa qua anh biết đi đâu vậy ?- Bích Hồng hỏi

- Tôi vẫn ở trong thành phố này, rất tiếc tôi không thể hoá ra con ve mùa hạ chui xuống đất. Và nếu biến được, chắc tôi cũng biến mất tăm hơi rồi.

- Anh biết mặt thằng cha Bách không ?

- Biết chứ

- Trong trường hợp nào vậy ?

- Gặp một vài lần khi Trúc đi chơi với hắn.

- Lúc ấy anh làm gì ?

- Tôi như muốn khùng

- Và rồi anh tìm cách lánh mặt Trúc với một sự căm thù, bất lực à ?

- Căm thù Trúc thì không, còn làm gì trong trường hợp này ư ?

Đúng là tôi chẳng biết làm sao được. Những ngày đó tôi sống quay quắt như một kẻ đau tim nặng, tôi nằm lì trên căn gác đầy bụi.

- Ôi dào, thơ mộng quá trời

- Bích Hồng còn chế nhạo tôi làm gì ?

- Tôi không chế nhạo anh, nhưng quả thật anh đánh trách vô cùng.

- Tôi mà đáng trách ư ?

- Chẳng lẽ anh đáng thương trong chuyện này, dù rằng anh đáng thương. Người tên Thường không đáng thương đâu nhé ? - Bích Hồng thăm ý, cười khúc khích

Thường nổi sùng :

- Tôi không cần ai thương hại cả
- Anh không cần ai thương là đúng rồi, nhưng anh phải thương Trúc. Đúng không ?

Thường bị Bích Hồng hỏi kiểu đó, anh lúng túng không biết trả lời sao, chẳng lẽ lại nói "không". Thường bực bội cho chính mình, anh thở nặng nhọc như người đang leo dốc.

- Bích Hồng không biết tôi khổ tâm như thế nào đâu. Tôi đã phải sống với những kỷ niệm đau buồn khi phải về Vũng Tàu. Đâu đâu tôi cũng nhìn thấy màu áo vàng của Trúc. Cho nên nếu về Vũng Tàu là tôi theo ghe đánh cá ngay để khỏi quay quắt với những hình ảnh ấy.

- Ở trên biển, anh có quên được màu áo vàng kkkhông ?
  - KHÔNG.
  - Anh làm gì trong lúc "lang thang" trên biển ấy ?
  - Tôi nằm trên sàn ghe đánh cá đếm sao trời.
  - Xời, chắc là "có bao nhiêu sao mọc tôi thương nàng bấy nhiêu" à ? Nghe nói mà cảm động chưa
  - Trong lúc đó Trúc lại đi chơi với thằng khốn nạn đó. Vậy mà Bích Hồng còn mai mỉa tôi ?
  - Anh khờ lắm. Nhưng thôi, gần tới bệnh viện rồi, anh dẹp cái bộ mặt "hận tình" của anh lại đi và đừng có than thở nữa.
- Sau khi gửi xe, Thường cầm bó hoa được bao giấy cẩn thận đi theo Bích Hồng vào bệnh viện. Vừa đi Bích Hồng vừa "lên lớp "
- Anh hiểu thế nào là một người tự tử vừa được cứu sống chưa ?
  - HIỂU
  - Trúc lại đang đau tim, cần phải tránh sự kích động, không nên nhắc lại chuyện đau buồn đã qua.
  - Tôi biết chứ
  - Hãy tìm cách khéo léo để an ủi, động viên Trúc. Coi như anh là

người... có lỗi trong chuyện này. Được không ?

Thường đỏ mặt hỏi :

- Tại sao tôi là người có lỗi ?
  - Nếu như anh không chịu như vậy thì thôi, dừng lại đây tốt hơn
- Thường bối rối, nhìn bó hoa cầm trên tay, anh gật đầu.
- Thôi, cũng được đi, cứ cho là như thế.
  - Anh miễn cưỡng quá.
  - Tôi.. có lỗi thật
  - Bằng sự tự nguyện rất chân thành, chứ không phải bị ép buộc ?
  - Đúng vậy
  - Vậy thì được. Phòng của Trúc bên tay trái kia. Anh vào đi.

Thường bối rối hỏi

- Bích Hồng đi đâu ?

Tôi ở phía sau lưng anh chứ đi đâu ? - Bích Hồng cười khúc khích. Tới trước cửa phòng. Thường đột nhiên bối rối, anh dừng lại thập thò như một đứa trẻ con. Bích Hồng đẩy vào lưng Thường một cái mạnh.

- Vào đi chứ, giường số năm, bên tay phải

Và thật là một trường hợp đầy xúc động, Thường tới bên giường của Trúc trong khi Trúc nhắm mắt thiếp vào giấc ngủ. Thường lúng túng, gương mặt đau khổ tột cùng, anh ngồi nhẹ xuống mép giường tìm bàn tay của Trúc sau tấm chăn len. Thường nắm bàn tay nhỏ bé, xanh xao của Trúc.

Trong lúc đó trong giấc ngủ mơ hồ, chơi vơi, Trúc cảm thấy có cái nắm lấy bàn tay mình, bàn tay ấy cứng cáp và đầy hơi ấm. Trúc khẽ mở mắt và rồi cô vụt nhắm ngay mắt lại. Trong khoảnh khắc Trúc long lanh một giọt nước mắt.

Bích Hồng khẽ lay vai bạn nói :

- Mở mắt ra đi Thủy Trúc, coi có nhận ra người quen không ?
- Cặp mắt đen sâu thẳm ấy lay động, chớp mấy cái rồi từ từ mở ra.

- Đừng có khóc nữa công chúa ơi - Bích Hồng bẹp má Trúc nói đùa.
- Anh vừa được Bích Hồng báo tin và đến thăm em đây - Thường lúng túng nói và dúi vào bàn tay Trúc bó hoa
- Cái gì thế Thường
- Hoa hồng đấy.
- Ôi...

Trúc kêu lên và đưa bó hoa kề sát mũi mình. Trúc sung sướng hỏi Bích Hồng

- Ngoài trời còn mưa không nhỏ ?
- Tạnh rồi
- Sao trời không mưa nữa nhỉ ?
- Lại đòi mưa. Bộ nhỏ nằm trong này riết rồi ghiền mưa hả ?

Trúc gật đầu, hôn lên những bông hồng đỏ thắm, chơi vơi trong niềm vui. Bích Hồng ngó Thường cười :

- Anh làm mưa... nhân tạo được không ?
- Đùa.
- Sao lại đùa. Khi người yêu muốn là trời muốn mà. Anh hãy đem một cơn mưa vào phòng Thủy Trúc đi.

Thường hiểu ý, anh tới mở tung cách cửa sổ phòng. Bên ngoài buổi chiều đã xám lại với một khoảng trời mờ đục, ướt đẫm nước sau cơn mưa.

Trúc nhìn ra cửa sổ, mỉm cười hỏi :

- Sao người ta không thả đèn nhỉ ?
- Bây giờ còn là buổi chiều, Trúc quên rồi sao ?

Trúc gật nhẹ đầu. Thường đặt bàn tay nhỏ bé của Trúc vào trong chăn và hỏi :

- Trúc thấy trong người ra sao ?
- Khoẻ nhiều rồi
- Cố gắng vượt qua để mau lành bệnh và trở lại trường
- Bích Hồng đã kể cho Thường nghe hết mọi chuyện chưa ?

- Thường biết cả rồi. Trúc hãy xem đó là một giấc mơ. Mọi chuyện rồi sẽ chóng quên như cơn mơ trong giấc ngủ mà thôi.

- Thường tưởng như vậy thật ư ?

Bích Hồng đưa mắt ra hiệu cho Thường. Anh hiểu ý nên đổi hướng câu chuyện :

- Chú bé Ngoan có gửi cho Trúc một bức thư dài, lúc đi vội quá Thường quên mang theo.

- Thường đã đọc thư chú Ngoan chưa ?

- Chưa, bức thư dán kín. Chú ta cẩn thận lắm, nhất định không cho người thứ ba biết mình viết gì trong thư đâu.

- Ngày mai Thường vào nhớ mang theo thư của Ngoan nhé.

- Dĩ nhiên rồi

- Có lẽ sau khi ra viện. Trúc sẽ về Vũng Tàu ở một thời gian.

- Trúc định như thế à ?

- Phải vậy thôi, Trúc sợ thành phố này. Người ta sẽ nhìn mình ra sao ?

Bích Hồng lên tiếng :

- Nhỏ lo làm gì cho mệt. Mọi chuyện sẽ tan như bụi bám trên cây lá sau cơn mưa thôi. Không ai sống mãi với ám ảnh đâu.

Trúc bỗng nắm bàn tay Thường, cô nức nở, giọng cô như vỡ ra trong cơn xúc động :

- Thường căm thù em lắm phải không ?

Thường bóp nhẹ những ngón tay run rẩy của Trúc, nói :

- Sao Trúc lại nói thế ?

- Lúc nhìn ánh mắt của Thường trong vũ trường ngày nào khi mình tình cờ "đụng độ" nhau. Đôi mắt ấy sao mà dễ sợ quá. Đôi mắt ấy như căm thù, cứ đi mãi theo em cho tới bây giờ. Hôm trước ra Vũng Tàu, ngồi với Ngoan trên thuyền nhìn xuống mặt biển buổi chiều em cũng thấy đôi mắt ấy.

Thường cười :

- Tại Trúc tưởng tượng ra đấy thôi.
- Bây giờ Thường ra sao ?
- Vẫn đi học bình thường, vẫn ăn ngủ bình thường.
- Còn giận em nữa không ?
- Không bao giờ
- Đừng giận em nữa nhé. Em giống như con chim nhỏ bị thương rồi. Thường cố tránh cho Trúc sự xúc động không cần thiết, nhưng rồi câu chuyện lại diễn biến theo hướng bất ngờ ấy. Anh ra hiệu cho Bích Hồng, rồi nói với Trúc :

- Anh ra ngoài mua gói thuốc lá, em nằm nghỉ nhé.
- Không, anh đừng tìm cách lẫn tránh em một lần nữa - Trúc hốt hoảng nói.
- Anh vào ngay thôi mà....

Thường lật đật bước nhanh ra khỏi phòng. Anh đi thẳng tới cổng mua một gói thuốc lá, xé bao thuốc ra rút ra một điếu châm lửa hút và rít mấy hơi thuốc như kèm chế sự xúc động của mình. Thường không trở vào ngay mà đi vòng vòng trong khoảng sân rộng của bệnh viện, anh tới ngồi xuống một chiếc ghế đá kê dưới tàn cây. Không khí ẩm ướt như mang theo một chút hương hoa.

Lúc Thường trở vào, Bích Hồng đã dùng một ly trong suốt để cảm những bông hồng đỏ thắm. Căn phòng đã sáng, bình hoa rực rỡ hẳn lên. Trúc cũng đã ngồi dậy, cô dựa vào bức tường và đang ăn những múi cam.

- Hoa hồng của anh đẹp lắm - Bích Hồng khen.
- Nhớ ý kiến của bạn đấy - Thường cười.
- Xời. Tại vì thấy anh tội nghiệp quá thôi.

Thường đỏ mặt, anh ngồi xuống mep giường. Trúc trao cho Thường múi cam và nói :

- Ăn với em múi cam để mong cho em mau khỏi bệnh.
- Đồng ý.

Thường ngậm múi cam trong miệng, cảm thấy vị ngọt ngào tan dần trên đầu lưỡi. Anh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của Trúc bởi hồi như khi bắt gặp đôi mắt ấy lần đầu tiên trong vườn nhãn mùa hè ngày nào.

Từ kể Tường

Bờ Vai Nghiêng Nắng

.....

Truyện dài "Bờ Vai Nghiêng Nắng", của nhà văn Từ Kể Tường, do Phương Dung đánh máy chia sẻ cùng bạn đọc. Đôn chưa đọc qua truyện này nên không biết nội dung ra sao. Xin các bạn hãy đọc để tìm hiểu. Nếu các bạn có thắc mắc, ý kiến, đóng góp, hay muốn làm quen với Phương Dung thì xin gửi email đến webmaster@thoiaotrang.com, Đôn sẽ chuyển lời đến Phương Dung.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 1

Buổi chiều thả những giọt nắng yếu bên ngoài cửa sổ, một khoảng trời nhỏ, với vài đám mây trắng lơ lờ bay ngang qua đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi thức giấc giữa tiếng reo nhỏ, mơ hồ, của hàng nhạc ngựa say gió bên ngoài con đường im vắng chạy ngang trước nhà. Ngôi nhà nằm cách lề đường một con ngõ, khuất trong vườn cây thấp có nhiều hoa. Nằm ở đây, tôi có thể nhìn thấy một khoảng lối đi trải sỏi

vụn dẫn ra cánh cổng có dây leo um tùm trổ một thứ hoa màu tím lấm tẩm.

Ngày xưa khi mới tới đây, tôi đã sung sướng vô cùng vì không ngờ mình lại được ở trong một ngôi nhà đẹp đẽ và yên tĩnh như vậy. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với đôi mắt mở lớn tròn xoe, đầy ngạc nhiên. Lúc đó tôi hoàn toàn rơi vào một trạng thái sửng sờ và ngỡ ngàng, vì tôi không biết gọi dì Hạnh bằng gì và ngược lại, hình như chính dì Hạnh cũng rơi vào một trạng thái như thế. Dì Hạnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, học dưới tôi hai lớp, nhưng lại được tôi gọi bằng dì, vì giữa tôi và dì Hạnh có liên hệ bà con sao đó. Tiếng "dì" ngỡ ngàng nghịu đó làm sao tôi thốt ra được khi tôi đang đứng trước một người con gái nhỏ hơn mình, xinh đẹp và có lẽ rất thông minh. Lúc đó tôi cũng nhận ra trên gương mặt dì Hạnh một nét u buồn vừa nhìn thấy trong đôi mắt ngạc nhiên của dì. Nhưng sau một tuần, tôi cũng quen dần và tôi cũng bỏ được lối xưng hô trống không khi nói chuyện với dì Hạnh. Đó cũng là ngày đầu tiên tôi vào trường, chọn lớp, làm quen với bộ mặt mới của tỉnh lẻ.

Tôi yêu cái vẻ êm đềm đến dễ thương của tỉnh lỵ. Những con đường trơn bóng, rộng lớn với hai hàng me chạy dài thả lá bay trong gió suốt mùa. Gió của tỉnh lỵ không ào ạt, lạ lùng như gió biển ở quê hương tôi. Ở đây gió nhẹ và có lẫn hương thơm hòa vào tiếng chim ríu ran gọi nhau trên các mái ngói. Thành phố không lớn, nhưng lại được vây quanh bằng dòng sông tươi mát êm đềm, được che mát bởi cây lá, được xông bởi hương hoa, được tô điểm bởi những ngôi nhà mái ngói cổ xưa. Sau một năm tôi đã quen thuộc với tỉnh lỵ, quen thuộc cả đến những viên sỏi vô tâm trong khu vườn nhỏ nhà dì Hạnh. Mùa hè, được báo trước bằng những ngày học thi bù đầu. Ở những con đường tỉnh lỵ đã thấy lác đác bông phượng nở. Và mưa. Mùa hè và mùa mưa, làm xao xuyến tỉnh lỵ, xao xuyến những người học trò ở vào tuổi mới lớn, một tuổi đời mơ hồ sương

khói nhất. Nổi xao xuyên cũng thả dài theo hàng nhạc ngựa trước nhà, mà tôi nghe được tiếng reo của nó trong gió vào những buổi chiều tuyệt đẹp.

Dì Hạnh ở một góc phòng dưới nhà, với một người giúp việc, tôi ở một phòng trên lầu. Ba má của dì Hạnh. (Tôi vẫn còn bối rối không biết gọi bằng gì) có cơ sở làm ăn ở Sài-gòn. Nửa tháng hoặc đầu tháng ông bà mới về một lần, đưa cho dì Hạnh một khoản tiền tiêu trong tháng, trả lương người giúp việc, tiền học phí và chi tiêu, linh tinh đủ mọi chuyện. Tôi vẫn như một người ở trọ, nhưng không phải đóng tiền nhà, tiền cơm, chỉ lo tiền sách vở. Đôi khi những thứ này dì Hạnh cũng mua luôn cho tôi. Nhà tôi ở một quận hẻo lánh, trường trung học chỉ dạy đến lớp đệ tứ. Hết lớp đệ tứ tôi phải lên tỉnh để học đệ tam. Ba tôi hy sinh trong thời kháng chiến không để lại được gì. Mọi thứ má tôi đều xoay xở lấy. Nhà tôi nghèo, chỉ có một thửa vườn nhỏ. Đó là nguồn lợi tức hàng năm mà má tôi cho tôi theo đuổi việc học. Năm tôi lên tỉnh dì Hạnh mới học đệ ngũ, bây giờ dì đã lên đệ tứ và cũng đang sửa soạn cho ngày thi sắp tới như tôi. Năm nay tôi thi tú tài một, những ngày học thi tôi thức rất khuya, cũng như dì Hạnh thức rất khuya dưới nhà. Và trong căn nhà vắng vẻ này dì Hạnh và tôi như hai chiếc bóng loanh quanh đến hết ngày tháng. Dì thường kêu buồn trong những ngày mưa, hay khi nghe tiếng ve kêu ran trên đường đi học về. Nhưng đôi khi dì bảo rằng dì chỉ thích thú khi ở trong một ngôi nhà vắng vẻ như thế này. Tôi và dì hợp nhau ở điểm đó. Tôi yêu hàng cây nhạc ngựa reo say trong gió, khi con sông lồng lộng nước sau nhà. Bên kia là vườn cây ăn trái, tôi vẫn thường bơi qua sông ăn cắp trái cây đầu mùa mang về chia cho dì Hạnh, cả hai vừa ăn vừa cười thích thú. Dì cũng thích được bơi qua sông. Con sông không lớn lắm, tôi hứa hôm nào sẽ dạy dì bơi. Nhưng chắc chắn một điều là dì sẽ không bao giờ biết bơi vì có một ông thầy huấn luyện như tôi.

Phía sau nhà dì Hạnh, trước khi tới bờ sông phải băng ngang qua con đường sắt. Tôi vẫn thường ra đó đứng ngóng suốt con đường chạy ngoằn ngoèo vào trong những ngôi nhà thuộc một khu phố mang cái vẻ buồn bã mơ hồ. Những buổi sáng sớm, khi nghe tiếng còi xe hú dài trong sương, hay nhìn ánh sáng đèn nơi đầu máy xe lửa quét sáng một vùng cây cỏ im ngủ, tự nhiên tôi thấy yêu quý tình lý hơn bao giờ, đồng thời cũng nhớ rười rượi một hình ảnh nào đó rất mơ hồ ở quê nhà tôi. Phải chăng từ lúc đặt chân lên con đường thứ nhất trong tình lý, nhìn thấy chiếc lá đầu tiên long lanh trong nắng, nhìn thấy đôi mắt mở lớn, tròn xoe như mắt chim khuyên của dì Hạnh, những gì đến với tôi đều trở thành kỷ niệm, trở thành một thứ mùi hương không phai nhạt. Ngôi nhà này có những âm thanh thật lạ lùng của nó, gần như sự rung động, và ngào ngạt hương thơm. Không ngớt ngân lên với những ngày những tháng cùng với một tuổi đời nào đó vừa tới với dì Hạnh, với tôi. Hôm qua, trong lúc ra vườn, tôi bắt gặp đôi mắt dì Hạnh thật buồn. Lúc đó dì ôm con mèo nhỏ trong tay, còn tay kia thì dì cầm một cái hoa xoay xoay. Khi tôi hỏi, dì cố tạo một nụ cười. Dì đã là một thiếu nữ, một người con gái. Tôi hiểu điều đó. Và có gì khó hiểu trong đôi mắt của một người con gái mười lăm mười sáu tuổi đó?

Tôi nghe tiếng chân ai đi về phía phòng mình. Tiếng chân chỉ có thể là dì Hạnh, hoặc người giúp việc. Tôi nằm yên lắng nghe. Và rồi có tiếng gõ cửa phòng tôi, và giọng của dì Hạnh, giọng nói quen thuộc trong suốt như tiếng chim gọi mỗi buổi sáng ngoài vườn. Tôi đợi dì gọi hai ba tiếng, để lắng nghe cho đầy cái âm thanh mà tôi thương mến ấy, mới lên tiếng đáp lại.

Dì Hạnh hỏi:

- Đông vừa ngủ dậy phải không?

Tôi trả lời từ bên trong:

- Không ngủ được, chỉ nằm thiếp một lúc thôi.

- Như thế là ngủ rồi đấy.
- Dì vào không? - Tôi vụt hỏi lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Mở cửa đi, vào nói cái này nghe hay lắm.

Tôi bước xuống giường và mở cửa. Dì Hạnh bước vào với cuốn sách cầm ở tay, tay kia dì cầm một nhúm chùm ruột. Tóc dì Hạnh cột thành hai bím, đường ngôi rẽ ở giữa. Tôi ngồi lọt thỏm trong ghế ngắm dì. Tôi khen:

- Chà, dì Hạnh chiều nay xinh như một con búp bê.

Dì ngượng, mặt đỏ lên, vội đưa nhúm chùm ruột về phía tôi cười, bảo:

- Ăn không, ngọt lắm Đông ạ.
- Chưa chi đã quảng cáo.
- Ngon thật chứ không quảng cáo. Cửa thằng nhỏ ở nhà bên cạnh mới hái cho đó.

Tôi trêu dì:

- Thằng đó mà còn nhỏ, nó lớn hơn dì ít nhất là bốn tuổi. Nó cho dì chùm ruột với một dụng ý, dì đừng có mắc mưu nó.
- Dụng ý gì, Đông cứ hay bịa chuyện này chuyện nọ không hà.

Tôi cãi ngay:

- Chứ nếu không thì nó đâu có tử tế gì mà cho.
- Nó trèo lên cây hái, sẵn thấy dì đứng trong sân, nó thấy luôn qua cho, chứ bộ.

Tôi cười dòn:

- Đó, thấy không, đã bảo mà, cái thằng đầy dụng ý.
- Dụng ý gì, Đông nói đi?
- Ai biết, Đông chỉ đoán thôi. Chắc hỏi nó thì biết.

Dì Hạnh lườm tôi bằng hai đuôi mắt dài. Dì hỏi:

- Có ăn không người ta chia cho, tử tế thế còn bày đặt bịa chuyện. Đông nhiều chuyện như con gái vậy.

Tôi cười, ngắt mấy trái chùm ruột bỏ vào miệng nhai lộp bộp. Dì Hạnh đi qua đi lại trước mặt tôi, nhìn mấy cuốn sách để bừa bãi trên bàn học. Tôi biết dì sắp sửa trách tôi vì cái tật bừa bãi của con trai không bỏ được. Rồi sau đó dì đuổi tôi ra khỏi phòng mười lăm phút khi tôi trở vô sẽ thấy một thiên đường mới. Đó là căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, thơm mát, sách vở ngay ngắn đâu vào đó.

- Đông thật...

Tôi cười.

- Thôi, biết rồi, khổ lắm nói mãi...

- Biết rồi mà vẫn bê bối. Con trai bộ ở sạch sẽ ngăn nắp một ngày không được sao?

- Được chứ.

- Ngày nào đâu, bao giờ? Dì chỉ toàn thấy phòng Đông đầy sách vở với báo chí, giấy vụn. Đủ thứ hết. Nhìn bắt mệt.

Và dì sắp sửa đuổi tôi ra khỏi phòng cho dì dọn dẹp. Tôi biết thế nên cười:

- Ngày mai sẽ xong tất cả, đâu vào đó.

- Đông nói rồi để đó như nước chảy lá môn thì lúc nào mới xong được?

- Ngày mai nghỉ học Đông sẽ tổng vệ sinh, xin hứa.

- Đông chỉ toàn hứa cuội. Tại sao lúc trước Đông không là chú cuội ngồi cạnh gốc đa nhỉ?

- Tại vì Đông không có mơ lớn lên sẽ cưới chị Hằng.

Dì Hạnh bỗng reo lên:

- À nhớ rồi, có chuyện này hay lắm muốn nói với Đông lúc này cơ.

- Chuyện thằng nhỏ bên nhà cho dì chùm ruột và cười mím chi cọt hoài chứ gì?

- Lại vẽ chuyện, lần này dì nói chuyện của Đông mà.

- Chuyện của Đông?

- Ừ.

- Chuyện gì thế, có "gay go" lắm không?
- Gay go lắm, nhỏ bạn của dì thấy Đông tới trường sáng hôm qua, đứng dưới gốc me trước cổng trường để đón cô nào đó. Phải không?
- Bạn của dì là ai thế?
- Biết là nhỏ bạn được rồi cần gì phải khai tên. Nhưng quan trọng là chuyện Đông có đến trường Lê Ngọc Hân không?
- Bạn của dì là chúa ba xạo, tương lai sẽ làm thầy bói. Sáng hôm qua người ta ở nhà, vả lại Đông không có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân hết.
- Không tin, nhỏ bạn dì thấy rõ ràng. Chẳng lẽ nó đi nói dối.
- Nhỏ bạn dì là ai, dì có nhiều bạn thấy mờ, ai mà biết được.
- Nó yêu cầu giấu tên.

Tôi điều tra:

- Có đến đây lần nào chưa?
- Chưa.
- Dì bảo cô bé ấy nghỉ học đi, về ra chợ trái chiếc chiếu, mua một bộ bài tây rồi làm thầy bói kiếm ăn.

Dì cười:

- Con gái ai đi làm thầy bói. Đông định lắng chuyện hả?
- Chứ biết làm gì bây giờ, Đông có nói gì dì cũng không tin.
- Đông giấu.
- Có nói ngay, không giấu.
- Hôm qua Đông ở nhà thật hả - Dì Hạnh nghi ngờ.
- Thật, lúc dì về gặp Đông trước cổng, bộ không nhớ sao?
- Đông về nhà trước chứ bộ.

Tôi ngó dì Hạnh cười nói:

- Dì đã nghi như Tào Tháo. Đã bảo không là không, Đông có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân đâu mà nói đón với đưa.
- Dì Hạnh nhìn ra đỉnh cây còn tôi nhìn những sợi tóc của dì, những

sợi tóc mai non nớt kỳ diệu đó đã làm hồn tôi lâng lâng trong một nỗi xúc động. Đôi mắt dì trong đen như hai hạt huyền. Tôi tưởng đâu hàng nhạc ngựa bên ngoài cùng ngả nghiêng theo mắt dì nhìn, tiếng reo của nó ngưng bật vì tóc dì thơm ngát trong gió, và màu hoa của nó nở rục rở trong đôi mắt dì. Bỗng dì Hạnh bật cười:

- Chiều nay nhỏ bạn dì tới chơi, Đông có muốn đổi chứng không?

- Sẵn sàng.

- Nhỏ bạn dì dữ lắm à, cái miệng của nó lạnh lắm, Đông cãi không lại đâu.

- Ăn nhằm gì, Đông chả sợ con gái. Bạn của dì lại càng dễ bắt nạt hơn.

- Nói ngon lắm, chừng gặp Đông sẽ lánh mặt giả vờ bạn học bài này nọ rồi chuồn ra phố ở mãi đến tối mới chịu về. Cái quán cà phê gì ngoài bờ sông đang chờ Đông với một chiếc ghế trống đó.

Tôi đỏ mặt cãi:

- Rồi dì xem. Bạn dì có lớn hơn dì không?

- Nó bằng tuổi dì, xinh nhất lớp.

- Nhưng không xinh hơn dì đâu. Dì xinh nhất lớp, nhất trường, nhất tỉnh lỵ.

- Dì Hạnh ngược ngùng ngừng trước câu nịnh nọt hoa hòe của tôi. Nhưng quả thật, tôi không nịnh dì chút nào hết. Dì cười nói:

- Dì không có tiền đâu nhé, nịnh dì chỉ uống công thôi.

- Ai thèm nịnh.

- Như vậy có nghĩa là Đông nói thật à?

- Sự thật.

- Dì xấu như con nhỏ Lọ Lem.

- Con nhỏ Lọ Lem về sau đội lột thành một nàng công chúa đẹp mê hồn.

- Dì mang cái lột xấu xí suốt đời.

- Mai mốt Đông mua tặng dì một chiếc gương soi. Dì sẽ tin lời Đông

nói. Bạn Đông đưa nào cũng nói như thế. Có đưa còn "mê" dì nữa đấy.

- Bạn của Đông là những ai?

Hầu hết, nói tên dì cũng không biết đâu.

Dì Hạnh đỏ mặt, chớp mắt mấy cái. Bây giờ tôi biết dì đang cố ý hướng mắt ra đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi càng trêu dì:

- Trong đám bạn của Đông có một đưa đang hấp hối.
- Bệnh nặng hả?
- Ừ, nó bệnh sắp chết, nhưng lại không chịu vào bệnh viện.
- Sao kỳ vậy, bệnh nặng phải vào bệnh viện cho người ta chữa chứ.
- Nhưng bệnh này lại không trị được, thế mới khổ.

Dì Hạnh ngây thơ:

- Bệnh nan y à?
- Hơn thế nữa.
- Rồi ở nhà đành bó tay sao?
- Bó tay là cái chắc .

Dì Hạnh lo lắng hỏi:

- Người bạn của Đông tên gì, nhà ở đường nào?
- Nó ở bên kia sông. Mỗi ngày đi học phải qua một chuyến bắc. Nó nghỉ học rồi, chờ ngày mặc áo mới.
- Nghỉ học chờ ngày mặc áo mới. Gì kỳ vậy?
- Dì không biếtt áo mới à?
- Nếu đã biết dì không hỏi.

Đông cười phá lên:

- Đó là chiếc quan tài đấy. Áo sơmi gỗ. Hay là sơmi Tobia. Nó sẽ chết.

Dì Hạnh lườm Đông:

- Người ta bệnh nặng sắp chết mà Đông nở đùa.
- Tại nó chứ bộ.
- Bệnh là một điều bất hạnh, không ai muốn thế bao giờ cả. Đông

đừng nói như vậy. Nếu trường hợp Đông bệnh, Đông có muốn như thế không?

- Muốn, bệnh này “đã đời” lắm. Không đau nhức, không ho hen, chỉ buồn thôi, buồn nhẹ nhẹ, nhớ băng khuâng, nghe mùa thu chết, rơi theo lá vàng...

Dì Hạnh ngần ngại không hiểu gì cả. Đông càng cười, càng cố ý trêu dì. Một lúc dì có vẻ giận:

- Đông hôm nay làm tàng quá.
- Dì có muốn biết bệnh của thằng bạn bất hạnh đó không.
- Một chứng bệnh ghê gớm lắm phải không.
- Nói ra dì sẽ đầy lòng thương cảm mà té xỉu mất. Và dĩ nhiên, đó phải là một chứng bệnh ghê gớm.
- Nói dì nghe.
- Đó là bệnh tương tư, nó tương tư dì rồi đó.

Dì Hạnh đỏ mặt. Tôi đoán dì vừa giận, vừa ngạc nhiên và ngỡ ngàng. Tôi ngó dì, tỉnh bơ:

- Chỉ có dì mới cứu nó nổi, không thì nó đi đứt cuộc đời
- Đông còn đùa nữa à?

Dì trừng mắt nhìn tôi, chưa bao giờ dì tỏ vẻ giận dữ với tôi như thế. Đôi mắt dì trong lúc giận càng làm cho tôi điêu đứng. Tôi muốn mềm nhũn ra như một cọng bún, và tôi ngồi bất động. Dì Hạnh cũng im lặng không nói gì. Bây giờ cánh cửa sổ, những đỉnh cây bên ngoài được cả tôi và dì chú ý hơn lúc nào hết. Tôi muốn xin lỗi dì Hạnh, nhưng tôi ngỡ ngàng đỏ mặt, không làm sao nói được. Một lúc lâu dì bỗng nói:

- Trời chiều nay đẹp quá Đông nhỉ?

Tôi sung sướng thắm. Dì Hạnh hỏi thế tức là dì đã hết giận tôi, hay ít ra dì cũng không muốn nhớ câu chuyện tôi trêu đùa dì lúc nãy.

Nhưng tôi lại cứ hay thắc mắc:

- Dì hết giận rồi ha??

Câu hỏi của tôi chắc vô duyên nên làm cho dì Hạnh buồn cười. Dì bảo:

- Dì ít khi giận ai được lâu, nhưng Đông cũng không nên đùa dai như thế nữa.
- Tại sao dì không nghĩ đó là sự thật.
- Dì không tin có chuyện đó. Đông chỉ phịa ra thôi.
- Chính vì dì không tin nên mới là sự thật. Không phải chỉ lớp Đông thôi, còn những lớp khác nữa, tụi nó chỉ chờ giờ tan học, giờ ra chơi là kéo sang dàn chào Lê Ngọc Hân để được nhìn dì.
- Sao dì không thấy ai hét?
- Hay thấy mà dì không để ý – Tôi cười.

Dì Hạnh cũng cười:

- Tưởng họ đứng chơi thôi, ai ngờ...
- Tại dì không để ý nên dì tưởng thế chứ ai cũng biết hết. Không chừng những cô bạn của dì cũng biết.
- Sao dì chẳng nghe tụi nó nói bao giờ?
- Hôm nào dì hỏi bạn dì xem, nhất là cô bạn gì mà dì vừa quảng cáo đó. Cô bạn này chắc biết rành.

Dì Hạnh cười:

- Nhỏ Thục hả?
- Đông có biết tên bạn của dì đâu.
- Nhỏ Thục đó, chiều nay nó đến đây này.

Thế là tôi đã biết tên người bạn quý của dì Hạnh, chỉ cần vài ba câu hỏi dò, vài tiểu xảo nhỏ nhặt, dì Hạnh đã khai ra hết trơn. Dì Hạnh ngây thơ như em bé. Hình như trong đầu óc dì chẳng có một tí mưu mẹo nào. Ai nói gì dì cũng tin, chuyện mà dì bảo cố giấu nhưng thật ra hỏi dò vài ba câu dì khai hết, một cách hồn nhiên đến tội tình. Dì Hạnh như một bức tranh quý báu treo trên đầu tường, dì giống như một viên ngọc trong suốt, xanh biếc không gợn một tí bụi.

Thấy tôi ngồi im lặng tùm tùm cười, dì Hạnh hoảng hốt khám phá ra

điều mình vừa tiết lộ thay vì phải giấu kín, dì la lên:

- Thôi chết rồi, dì đã nói tên nhỏ Thục cho Đông biết.
- Ăn nhằm gì, trước sau gì Đông cũng biết thôi.
- Chút nữa nó đến Đông đừng nói dì nói nhé. Nó la dì chết.
- Sao không cho người ta biết tên mình nhỉ? Tên Thục bộ đẹp lắm sao?
- Tại lúc trước chả hiểu sao có mấy người bên trường Đông biết tên dì và Thục, giờ chơi đi uống nước gặp, mấy người đó gọi rồi rít làm như quen thuộc lắm. Dì ngược, Thục ngược, nên nó dặn dì giữ kín tên đừng cho ai biết.
- Trước sau gì người ta cũng biết. Con gái có tên đẹp người ta mới kêu chứ.
- Tên xấu cũng bị kêu như thường.

Con trai là chúa phá đám con gái, nhất là bên trường Đông đó.

- Nhưng Đông thì hiền lắm, như dì đã biết.
- Thôi đi ông, nói nghe mà tội.

Tôi cười. Dì Hạnh lật mấy trang sách. Nhóm chùm ruột đã hết này giờ. Tôi nhớ như in, mấy chiếc răng ngọc ngà của dì cắn khế vào trái chùm ruột vàng ửng. Tôi muốn có cả cây chùm ruột cho dì ăn để tôi ngồi nhìn cái miệng xinh xắn của dì với mấy chiếc răng ngọc thạch đó thôi. Cây chùm ruột bên nhà thằng Hùng sữa sai trái, nó có đủ điều kiện để làm thân với dì Hạnh. Và xem chừng nó cũng “mết” dì Hạnh lắm. Thằng đó hình như lúc nào cũng chực sẵn ngoài cây chùm ruột, thấy dì Hạnh ra là cười thật tươi, hỏi mấy câu vớ vẩn rồi ném cho dì một nhóm chùm ruột với cả một sự sung sướng trên gương mặt đầy thịt, tròn lẳn như hộp sữa Babilac của nó.

- Dì ăn chùm ruột nữa không?
- Đâu?
- Bên nhà thằng Hùng sữa. Dì gọi nó một tiếng, nó dám đốn cả cây mang sang lắm à.

Dì cười:

- Tự nhiên Đông đặt cho người ta cái tên Hùng sữa, Đông ghét nó lắm hả?

- Dĩ nhiên.

- Nó tốt lắm mà, gặp dì lúc nào cũng cười.

- Chính cái cười của nó mới đáng ghét.

- Đông khó tính quá trời.

Dì Hạnh tiếp tục lật mấy trang sách. Cơn gió lớn thổi đùa trên hàng cây nhạc ngựa mang những tiếng reo vui của chúng vào phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nghe ngóng. Dì như một con chim nghiêng chiếc cổ xinh xắn hướng mắt nhìn những đám mây trời bay qua sau một cơn mưa bụi nhỏ.

- Tại sao lại có loài cây reo như tiếng nhạc ngựa nhỉ?

- Có loài cây biết đàn, biết hát, biết hoà tấu, và tận cổ giao duyên nữa.

Dì cười:

- Đông lúc nào cũng đùa được.

- Đùa gì, cây thông này, cây dương liễu chẳng reo chẳng đàn hát là gì

- Nhưng có cây nào... tận cổ giao duyên đâu?

- Cây sồng rắn và cây sấu đâu, dì nghe chúng hoà tấu lần nào chưa?

- Chưa.

Thế thì bất hạnh quá.

- Sao lại bất hạnh.

- Bởi vì đó là một khúc hát thần tiên của tuổi nhỏ ở quê nhà. Ai không nghe được là bất hạnh cả một đời.

- Nhưng dì đâu có quê nhà.

- Lại thêm một cái “vạn bất hạnh” nữa. Nghỉ hè, Đông sẽ mời dì về quê nhà của Đông, dì sẽ mê từng cọng cỏ, viên sỏi, cho tới con lạch

nhỏ.

- Dì chỉ thích nghe tiếng chim hót trong vường cây buổi sáng sớm.
- Dì sẽ nghe cả một đời cũng chưa hết.

Dì Hạnh mỉm cười. Đôi mắt dì long lanh ngó tôi. Dì đâu biết rằng mỗi lần dì ngó tôi như thế là tâm hồn tôi muốn chết ngộp, muốn lịm tắt, muốn tan như mưa và muốn vàng như nắng.

- Dì có đôi mắt chết người.
- Là sao?
- Là ai nhìn vào đây sẽ chết đứng, chết không kịp ngáp, chết không một lời trần trối.

Biết tôi khen khéo, dì Hạnh đỏ mặt nhìn mấy trang sách. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài. Tôi đi tới cửa sổ nhìn ra một khoảng không bát ngát, những mái nhà ngói cũ lộ nhô trong cây lá và chạy dài như những đồi đất đỏ. Dì Hạnh cũng ra đứng bên ngoài hành lang, tôi nhìn thấy những sợi tóc của dì bay lòa xòa và màu áo của dì làm rợn rợn cả một buổi chiều. Tôi ra theo, và đứng kế bên dì. Từ đây ngó xuống tôi thấy một vuông sân xanh mượt cỏ non và đám dây leo trổ hoa tím ven chân rào.

Tôi cười:

- Căn nhà này nhìn vào như một biết thự bỏ hoang trong những cuốn truyện ma quái.
- Dì thích ở những căn nhà như vậy.
- Nhưng một mình thì không thích chút nào.
- Đông có nghe trong mấy đêm mưa, có tiếng của những tàu lá vẫy mạnh bên ngoài không?
- Có, buồn chết đi được.
- Lúc ấy dì không sợ, cũng không buồn, chỉ có cảm tưởng mình đang ở trong một lâu đài hoang vu xưa cổ.
- Dì nhiều tưởng tượng quá.
- Con gái vốn vẫn thế, có nhiều khi tưởng tượng những điều kinh

khủng lắm.

- Gì mà kinh khủng?

Dì Hạnh chỉ trả lời bằng một nụ cười. dì chỉ cho tôi mấy cái hoa vàng rất nhỏ nằm dưới lối đi trong sân.

Tiếng chuông ngoài cổng bỗng reo vang một hồi dài, dì giật mình nói:

- Chết, nhỏ Thục tới.

Tôi nói nhanh:

- Để Đông mở cửa cho, dì giả vờ đi vắng, mình trêu cô ấy một vở chơi, dì đồng ý không?

Dì Hạnh cười:

- Được, nhưng nó chửi Đông ráng mà nghe, dì không biết đâu.

-Đừng lo, Đông sẽ lấy bông gòn nhét lỗ tai lại, tha hồ cho cô ấy chửi.

Dì Hạnh cười, vào trốn trong phòng tôi. Còn tôi thì chạy nhanh xuống mở cổng cho Thục.

- Có Hạnh ở nhà không Đông?

Tôi cười, có ý nhường cho Thục bước vào. Nhưng hình như Thục muốn nghe tôi trả lời tức khắc để quyết định vào hay không. Tôi nói gọn:

- Xui quá, dì Hạnh đi vắng.

-Đi vắng, vô lý?

- Đi vắng thì có gì là vô lý?

- Tụi này có hẹn.

- À, như thế là vô lý thật. Nhưng ít ra "chị" cũng vào nhà viết một mảnh giấy để lại chứ.

- Hạnh có nói đi đâu không?

- Dì ấy đi đâu ít khi cho biết lắm.

- Lạ nhỉ, trong nhà có hai người, đi đâu không nói cho Đông biết rồi làm sao?

- Đi đâu rồi cũng về. Chừng về cho biết cũng không muộn chi.
- Đông đùa hoài.

Tôi cười, Thục đá những viên sỏi dưới chân. Một lúc Thục ngẩng lên nói:

- Thôi tôi về, Hạnh kỳ quá, hẹn rồi không nhớ gì hết.
- Hay là dì ấy sắp sửa về?
- Có thể như thế không? Thục ngó tôi nói.
- Có thể lắm chứ, chị Thục vào nhà chơi đợi một chút đi nhé.
- Mọi khi Hạnh vẫn đúng hẹn.
- Lâu lâu sai hẹn một tí cho vui.

Thục lờm:

- Vui làm sao mà vui.
- Tôi bị cho leo cây hoài. Mấy thằng bạn hẹn ngon lành lắm, nhưng ít khi tụi nó đúng hẹn. Cũng đành cười chứ biết làm sao bây giờ.
- Con trai khác, con gái khác. Con gái hẹn là có chuyện quan trọng. Con trai hẹn nhau để đi chơi. Không đúng hẹn cũng huề, chẳng ăn nhằm gì. Bạn Đông hầu hết đều nghịch phá như gì ấy. Có phải mấy cái ông hôm Thục gặp ngoài xe nước đá.
- Tụi nó hiền lắm.
- Hiền mà gặp người ta kêu ầm lên.
- Kêu để trở thành người quen ấy mà.
- Ai thích làm quen bao giờ.
- Nhưng rồi sẽ quen, kêu riết người lạ cũng thành quen, đồng ý không?

Thục lắc đầu quày quạy. Tôi cười:

- Có một thằng nó vác ở đâu được cái máy chụp hình. Hôm chị Thục với dì Hạnh đi uống nước đá chanh muối nó lên chụp được. Nó bảo hôm nào mang đến đòi tiền chuộc.

Thục tròn xoe mắt:

- Trời ơi, có thật sao?

- Chuyện chụp hình là chuyện nghiêm chỉnh ai nói dối nó làm gì?
- Ông bạn của Đông tên gì mà gan cùng mình vậy?
- Xin giấu tên, hôm nào nó vác hình đến chị sẽ biết. Vui lắm, trong hình chị và dì Hạnh đang... dành nhau ly chanh muối.

Thực đỏ mặt và có vẻ bứt rứt chuyện tôi phịa ra. Con gái ai nói gì cũng tin. Tôi cười thầm. Thực có vẻ như muốn ở lại chứ không đòi về nữa. Thực nói:

- Bạn của Đông chơi ác quá, chụp lén hình của người ta chi thế.
- Nó sang ra nhiều tấm, đòi tiền chuộc, kiếm khá bộn tiền.
- Như thế thì mắc cỡ chết.

Tôi nhìn thấy đôi gò má Thực đỏ ửng vì ngượng. Hình như Thực cũng biết bị tôi nhìn, nên ngượng ngừng tìm cách hỏi chuyện:

- Chiều nay Đông ở nhà?

Tôi gật đầu. Thực cười:

- Không có chỗ nào đi chơi hết sao?
- Có chứ, thiếu gì chỗ để đi.
- Vậy mà ở nhà được cũng hay ghê. À, Đông gạo bài thi hả, siêng dữ.
- Tôi lười học lắm, tôi không ở nhà để gạo bài như Thực tưởng đâu.
- Bị "dì Hạnh" bắt coi nhà:
- Không phải như thế, chỉ vì tôi thích ở nhà.
- Buồn chết.
- Nhưng tôi hết buồn rồi.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc có tiếng chuông reo ngoài cổng.
- Ai đến chơi với Đông thế, một ông bạn nào đó của Đông vừa mới tới đây chẳng?

Tôi cười dòn:

- Không phải ông bạn mà là cô bạn. Thực biết ai không?
- Dĩ nhiên là không biết.

- Người đó đứng bên cạnh tôi đây.

- Thực?

- Dĩ nhiên.

Thực tròn mắt:

- Thực là bạn của Đông.

- Bạn này giờ, mình quen nhau từ lúc tiếng chuông reo ngoài cổng. Tiếng chuông báo hiệu cho hai người sắp sửa quen nhau vì một người thứ ba đi vắng.

- Khỏi đi, Thực đáng là "chị" của Đông.

- Máy tuổi?

- Bằng tuổi với bà Hạnh. À, nếu theo phép lịch sự tối thiểu đây cũng là "dì" của "cậu".

Tôi đỏ mặt:

- Dì Hạnh còn nhỏ hơn tôi hai tuổi. Thực vai em tôi chứ chưa đáng gọi là bạn, còn bắt tôi kêu "dì" thì còn khuya...

Thực mỉm cười:

- Nhưng tôi chơi với dì Hạnh, tôi phải vai lớn. Đông nên ngoan ngoãn kéo bị đòn.

- Tôi rất ghét ai nói giọng đó

- Tôi không dễ thương, nên luôn luôn phải có cái giọng đáng ghét chứ sao.

- Thực, nên nhớ rằng tôi học trên Thực hai lớp.

- Mười lớp cũng chả ăn nhằm gì.

Thực trả lời tôi bằng cái hình mũi, rồi đá mấy viên sỏi văng vào bãi cỏ. Tôi biết Thực đang dối. Thực dối cũng như dì Hạnh hay dối. Và có phải con gái hầu hết đều hay dối. Tôi nghe tiếng chân của Thực bước nhè nhẹ. Những viên sỏi hình như cũng không thấy đau dưới đôi bàn chân sơn đỏ ấy. Tôi nhìn xuống hai chân Thực. Nhưng Thực lại đi giày. Tôi chỉ được nhìn một khoảng gót chân trắng hồng của Thực dưới hai ống quần đen rộng.

- Tôi về - Thục nói.

Tôi quay lại:

- Dì Hạnh sắp về rồi, đợi thêm một tí nữa không được sao "chị"

Thục. Mời Thục vào nhà.

- Tôi chỉ thích đứng ngoài thôi.

Cả tôi và Thục đều bước lên thêm. Thục bất ngờ nhắc lại:

- Rồi vụ hình đó ra sao?

- Thằng bạn tôi giữ, nó đang rửa.

- Nhờ Đông một chuyện, bằng lòng không?

- Chuyện gì mới được chứ? - Tôi nói.

- Nhưng có bằng lòng không tôi mới nói được.

Tôi gật đầu, Thục cười:

- Xin lại cuộn phim của người bạn Đông chụp.

- Khó.

- Đông cố gắng chắc được.

- Nó giữ như giữ của gia bảo, tôi không dám hứa gì cả.

- Nhưng Đông ráng thì chắc được. Máy người bạn của Đông ác quá, năm nay coi chừng rớt cả đấy.

- Tụi nó học giỏi lắm, Thục đừng lo.

Thục bặm môi. Tôi nghĩ là không nên chọc cho Thục giận nữa. Tôi nói:

- Chỉ có cách này thì may ra...

- Cách nào?

- Tôi sẽ lén làm cho cuộn phim bị hư, không rửa ra hình được. Cách này chắc không khó lắm đâu.

Thục sáng mắt:

- Phải đó, Đông làm nhanh lên nhé.

- Ngày mai tôi lại nhà nó và thi hành mưu kế.

- Cám ơn Đông trước.

Tôi cười. Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ có cái công việc kỳ cục đó

để lẹm Nhưng từ đây tới chiều mai Thục sẽ sống trong lo lắng bồn chồn và luôn luôn nhớ về tôi. Có thể nhớ tôi trên những trang sách mà Thục phải học ngẫu nhiên cho kỳ thi sắp tới. Tôi nhìn Thục đang tin tưởng rạng rỡ trên nét mặt:

- Chiều mai tôi ghé nhà Thục, đưa luôn cho Thục cuộn phim hư đó nhé

Thục mừng rỡ gật đầu.

- Phải đó, Đông ghé nhà đi. Chiều mai, mấy giờ?

- Giờ nào Thục rảnh?

- 6 giờ còn học bài, 7 giờ ăn cơm tối, 7 giờ rưỡi Đông lại thì rảnh.

- Nói chuyện tới mấy giờ.

- 8 giờ.

- Ít quá.

Thục cười:

- 8 giờ phải học bài để mười giờ đi ngủ.

- Thức khuya một đêm không được sao?

- Được chứ, nhưng ngồi nói chuyện chi nhiều vậy?

- Thiếu gì chuyện để nói.

- Để xem lại nhé.

Tôi cười cười. Đúng lúc đó dì Hạnh tới đứng sau lưng Thục. Thục, dì hù một tiếng lớn làm Thục gần như rũ người ra sau một tiếng thét kinh hoàng. Dì Hạnh cười ngặt nghèo Thục mặt tái mét vì sợ hãi, đôi mắt nguýt dài:

- Hẹn như thế đó hả? - Thục giận dỗi hỏi.

- Thục chờ có lâu không? - Dì Hạnh cười.

Tôi cười nói:

- Chờ dì sơ sơ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi.

- Hạnh hù như thế có ngày Thục chết giấc, Thục yếu tim, Hạnh không biết sao?

- Biết, nhưng không phải Thục yếu tim mà tim của Thục lớn.

Tôi ngó Thục, cười:

- Tim lớn, cũng là một thứ yếu tim. Vì trái tim như thế phải chứa nhiều hình ảnh quá.

- Đông nói cái gì ầu tả vầy - Thục cự.

- Nói theo kinh nghiệm.

- Đông mà kinh nghiệm gì, xạo thì có.

Dì Hạnh lườm tôi, kèm theo với một cái háy mắt. Tôi biết, nên ngồi im. Dì Hạnh nói với Thục:

- Bây giờ mình đi chứ Thục?

Giận quá đi làm sao được.

- Tôi... vượt giận, cho trái tim nhỏ lớn thêm.

Dì Hạnh choàng tay qua vai Thục. Và hai người con gái nhìn nhau cười. Dì Hạnh quay lại dặn tôi:

- Đông trông nhà nhé. Có đi đâu nhớ khóa cửa, đừng đăng trí như hôm nọ.

- Hai người đi chơi hả? - Tôi cao giọng hỏi.

Thục quay nhìn tôi, gật đầu. Tôi cười:

- Nhớ để ý coi chừng bị chụp hình. Tôi không có giúp làm cho hư phim nữa đâu đấy nhé.

Thục đỏ mặt:

- Chuyện lúc nãy như thế nào hả Đông?

- Coi như xong.

- Bây giờ chờ ở nhà rồi Đông tới hả?

Tôi gật đầu. Dì Hạnh ngạc nhiên ngó tôi và Thục. Tôi cười thật tươi, nheo mắt. Dì Hạnh ngẩn ngơ và bị Thục kéo đi. Tiếng chân hai người con gái rơi dài trên lối sỏi. Họ đi ra cổng. Buổi chiều đã tắt hết những vạt nắng trên cao.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 2

Tiếng chuông reo ngoài cổng, tôi biết dì Hạnh về. Ngọn đèn ngoài cổng đã bật, tôi ra bao lơn nhìn xuống và thấy bóng của dì Hạnh loáng thoáng qua màu lá xanh. Một khoảng vườn chìm trong bóng tối. Tôi chạy xuống nhà. Cái lối đi bỗng dễ thương như chờ đón những bước chân người đi xa về. Tôi mở cổng. Dì Hạnh bước vào với một nụ cười. Dì dúi vào tay tôi một gói giấy nói:

- Kem dừa đó, món mà Đông thích.
- Quà cho kẻ giữ nhà đấy phải không?

Dì tiếp tục cười:

- Đúng, nhưng không phải dì mua cho Đông đâu. Thực nó mua đấy.
- Cha cô bé tử tế dữ. Tôi kêu lên đầy ngạc nhiên.

Dì Hạnh tròn mắt:

- Sao gọi người ta là cô bé?
- Lý do rất dễ hiểu, Thực nhỏ hơn Đông.
- Nhưng Thực là bạn dì, Đông phải lịch sự.
- Dì khác, bạn dì khác. Nếu mình không bà con họ hàng, Đông cũng không ngần ngại gì mà chẳng gọi dì bằng hai tiếng "cô bé". Bởi hai tiếng ấy rất dễ thương như một đóa hoa nở trong vườn nhà mình vào buổi chiều tối.

Dì Hạnh thoáng nét bối rối và ngó quanh quất khu vườn. Tôi cười:

- Dì có nghe mùi hương của hoa trong vườn mới nở không?
- Có.

- Khi hoa nở là lúc đời sống có mùi hương đầy.
  - Gớm, sao hôm nay Đông văn chương thế. Thục nó bảo Đông giống như một thi sĩ, tha hồ mà lên mặt nhé!
  - Mỗi người con trai lớn lên đều là một thi sĩ. - Tôi đáp tỉnh rụi.
  - Khi cậu ta biết nghe mùi hương hoa trong vườn và biết nhìn một tà áo dài con gái, đúng không?
  - Dì Hạnh hôm nay cũng là một thi sĩ, nói chuyện văn học quá trời. Tôi và dì cùng cười. Hình như có một ánh trăng vừa nhô lên trong bầu trời chưa tối hẳn. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài, con đường chạy qua nhà luôn luôn có tiếng hát. Một chút nữa, khu vườn nhỏ sẽ nhuộm vàng ánh trăng. Cây cỏ, hoa lá là trắng, những bức tường xám xanh, rêu mốc, cũng là trắng. Chút nữa tôi về, dì Hạnh sẽ ra mở cổng, cũng với một dáng người nhuộm vàng, thơm ngát ánh trăng lên. Có phải như thế không?
  - Ăn kem của người ta cho đi Đông. - Dì Hạnh cười nói. Tôi ngồi xuống bậc thềm, mở túi nilon lấy kem ra ăn. Tôi mời dì Hạnh:
  - Dì ăn nữa chứ?
  - Không, lạnh tê cả răng rồi.
  - Thục có nói gì Đông không?
  - Nhiều lắm, nó bảo hôm nay Đông có vẽ người lớn.
  - Đông lúc nào mà chảnh người lớn.
- Dì Hạnh cười khúc khích:
- Ngày trước Thục bảo trông Đông như một cậu bé con, chắc cậu phải đi học, có học, mới nên khôn.
  - Thục làm tàng quá.
  - Hai người bắt đầu "kình" nhau rồi - Dì Hạnh trêu.
  - Chả đáng gì, Thục như một cô bé. Chắc cô bé phải học thêm nữa, vì đi học thêm nữa mới khôn.
- Câu nói của tôi có vẻ gay gắt, cay đắng và... đau thấu tim thấu óc,

làm dì Hạnh cười hoài. Và dì ngược lên trời, thốt ra tiếng reo vui vẻ:

- Ô, đêm nay có trăng?

- Một đêm rằm, trăng đẹp tuyệt vời. Trăng hồn nhiên sáng và hồn nhiên cho ta mộng tưởng.

- Bây giờ Đông là một văn sĩ.

Tôi ăn hết kem, ném mấy chiếc hộp giấy lăn trên sỏi. Dì Hạnh cười:

- Hình như tối nay Đông có hẹn?

Tôi hơi ngượng:

- Cũng không phải là một cái hẹn.

- Nhưng chắc chắn phải đến, vì khi mình sai hẹn mình sẽ xót xa lắm.

- Dì chỉ đoán thế thôi chứ làm gì đến nỗi.

- Nhìn vào mắt Đông thì thấy ngay, không giấu được đâu.

- Dì làm thầy tướng?

- Không, nhưng biết đâu rồi người ta sẽ nhờ dì làm bà mai. Ôi dào, nghe to ơ là to.

Tôi đỏ mặt đứng lên. Dì Hạnh vẫn trêu tôi:

- Tới giờ rồi hả?

- Còn lâu lắm, vả lại dì đâu có biết Đông hẹn mấy giờ?

- Sao không, Đông nên nhớ người ta là bạn chân tình với nhau, nguy hiểm lắm à.

- Chả ngán.

- Cũng nên thử lại trái tim mình xem có lớn không. Chỉ sợ ngoài miệng nói như thế, chứ trong lòng đã run.

- Hôm nay dì ăn kem dừa nhiều hay sao mà miệng trơn quá vậy?

Dì Hạnh bỗng gục mặt xuống. Tôi biết dì bị chạm tự ái. Tôi biết dì không thích cái lối nói đùa độc ác của tôi như thế, nhưng tôi cứ nói, thích thú để nói, và để nhìn dì giận dữ. Cho nên tôi cười, tinh bơ.

- Đông đi nhé, chút nhớ mở cửa giùm.

Dì Hạnh im lặng dí dí những bước chân của mình. Khi tôi dắt chiếc

xe đạp ra trên lối sỏi, dì cũng không nhìn lên. Dì nhìn ở đâu đó trên những đỉnh cây, hay ở một khoảng trời đang vàng ánh trắng. Và dì cũng có vẻ như lắng nghe tiếng reo của hàng cây nhạc ngựa ngoài đường. Tôi cười cười leo lên xe đạp thẳng ra cổng. Tôi co chân đá cánh cổng văng ra một bên, vọt thẳng. Tôi biết dì Hạnh đang ức tôi lắm và có lẽ một chút dì sẽ ngồi khóc một mình.

Tôi tới nhà Thục lúc đứa em nhỏ của Thục đang đứng nhai kẹo ngoài cổng. Một đứa bé gái khoảng mười hai tuổi, có hàm răng thật đẹp, tóc ngắn chấm vai, vừa nhai kẹo vừa nhìn tôi tấp xe vào cổng rào. Tôi ngồi trên xe, vịn song rào hỏi:

- Có chị Thục ở nhà không bé?

Cô bé hơi nhướn mắt, nhưng vẫn không ngừng nhai, đáp:

- Có, ở trong.

- Vào bảo với chị Thục có tôi tới tìm.

- "Tôi" là ai?

Tôi cười:

- Tôi là Đông, nói thế, Thục biết liền.

- Nếu không biết thì sao?

- Cô bé cứ việc tả hình dáng của tôi cho Thục biết.

Cô bé có vẻ thích thú khi nghe tôi nói như vậy. Cái miệng đã có vẻ ngừng nhai để tham gia vào câu chuyện một cách háng hái hơn.

- Tả ông à, khó thấy mờ.

- Cứ tả như lần nào cô bé làm luận văn tả người vậy... nhưng mà lần này, ngừng nhai thì mới tả được, nhai hoài biến thành con thỏ không sợ sao?

Cô bé ngượng, bỏ chạy vào nhà. Tôi vẫn ngồi trên xe đạp vịn cổng rào chờ Thục ra. Hàng rào nhà Thục trồng toàn một loại cây gỗ tôi không biết tên, lá xanh mượt. Tôi nghe thoảng một mùi hương quen thuộc nồng nàn của một thứ hoa dại nép dưới chân rào. Cổng nhà Thục không thấp đèn. Tôi yên tâm không sợ ngượng ngập và yên

lặng lắng nghe lũ vạt sành kêu rúc trong chân rào. Một lúc Thục đi ra với mái tóc búi cao bằng một chiếc khăn có hoa trắng lấm tấm.

Thấy tôi, Thục mỉm cười. Tôi nói:

- Chờ hơi lâu ấy nhé!
- Ai bảo Đông không chịu vào nhà.
- Có ai mời đâu mà vào.
- Nhỏ em không nói gì cả sao?
- Nhỏ nói nhiều lắm, nhưng chuyện ấy thì quên.

Thục cười to hơn. Tôi xuống xe và bước vào sân. Thục đứng dưới những chùm lá xanh khuất dưới bóng đèn từ nhà hắt ra. Tôi đứng cạnh, nhưng dưới mấy bậc thềm.

- Đông vào nhà chơi.
- Nếu được ở ngoài này thì thích hơn.
- Ngoài này không có chỗ nào cho Đông ngồi cả.
- Mấy bậc thềm này cũng là một chỗ ngồi tốt chứ, có sao đâu.
- Sợ khách về, rồi khách rửa cả năm vì cho khách ngồi ngoài sân.

Tôi cười:

- Khách này dễ tánh và hiền khô. Chắc chắn không bao giờ dám như thế đâu.
- Nhưng dù sao cũng nên vào nhà. Có ông già ở trông, ngồi ngoài này ông ấy "gõ" chết.
- Thục sợ à?
- Sợ chứ, cây roi của ông lúc nào cũng sẵn sàng trên đầu tủ.

Tôi cười, bước vào nhà theo Thục. Lúc ngồi xuống ghế tôi hỏi:

- Nhỏ em tên gì?
- Hiền.
- Chẳng có vẻ gì là Hiền cả.

Thục cười. Những ngón tay Thục vẫn vờ mép bàn. Phòng khách nhà Thục khá rộng. Trên cái máy may để ở một góc phòng có bình hoa cắm đầy hoa bất tử. Tôi biết loại hoa này rất hiếm ở đây, không

biết Thục tìm đâu ra. Những cành hoa đã khô, nhưng bông thì vẫn còn tươi. Tôi thích những cánh hoa màu tím. Nó làm nổi bật những tấm voan cửa và làm tươi tắn thêm một chút cái màu áo xanh da trời của Thục. Bây giờ tôi mới biết Thục có một chiếc áo mặc ở nhà rất đẹp, và đúng là màu tôi thích. Thục búi tóc cao, trông gương mặt khác lạ, tròn, bầu bĩnh như gương mặt người thiếu nữ Nhật.

- Xong chưa Đông?

- Cái gì xong? - Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện nhờ Đông đó.

Tôi làm bộ kêu à lên một tiếng đầy vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Đông ơi mi phải đóng kịch cho khéo, cho tài. Không thì lộ tẩy, mi chỉ có nước về quê mò ốc mà ăn. Tôi nói:

- Xong rồi, phá cho cuộn phim nó hư, trắng bóc, không rửa ra được một cái hình nào.

Một thoáng vui mừng hiện ra trong đôi mắt chớp nhanh của Thục.

Nhưng Thục hỏi:

- Phim hư đâu?

Câu hỏi làm tôi rợn người. Nhưng tôi bình tĩnh được ngay.

- Phim hư thì quăng đi, giữ làm gì.

Tôi thấy ngay câu nói của mình không được ổn. Tôi vội nói thêm cho chắc ăn:

- Tôi quăng đại trong góc nhà, chắc hẳn không tìm được.

- Nếu người bạn của Đông tìm được sao?

- Dĩ nhiên không có hình cho hẳn rửa.

Tự nhiên tôi thấy câu chuyện có vẻ ngớ ngẩn, buồn cười. Tôi lờ mờ đoán biết Thục cũng hiểu đó chỉ là một cái cớ để có một buổi tối hôm nay ngồi nói chuyện riêng với Thục mà không có dì Hạnh ngồi bên cạnh. Tôi đưa mắt nhìn quanh, một tiếng động nhỏ cũng làm tôi e ngại. Tôi đang thắc mắc về một người đàn ông trong nhà này, thắc mắc về ba của Thục. Ông là một người đàn ông tóc muối tiêu,

gương mặt dữ dằn hay hiền hòa vui vẻ. Nhưng ngồi một lúc lâu tôi vẫn không thấy có ai ngang qua phòng khách. Hiền cũng biến đâu mất, nhưng tôi hình dung được cái miệng nhai kẹo của cô bé. Tôi hỏi một câu thật vô duyên:

- Thục có thích nhai kẹo không?
- Thích.
- Không sợ sâu răng à?
- Không.
- Thục gan nhĩ?

Hiền bỗng bưng lên cho tôi một ly nước lọc có những vụn đá nhỏ. Tôi nói cảm ơn và nhìn Hiền cười. Hiền chạy vụt đi, cái vẻ bướng bỉnh biến mất. Tôi nghĩ đến những viên kẹo ngọt trong chiếc miệng xinh xắn của Hiền.

- Hiền nó khôn hơn Thục nhiều.
- Thục mà khờ thì thiên hạ ở thế gian này chết hết.
- Thật đấy, Thục hiền khô.
- Cứ nói như dì Hạnh. Hai người mà hiền tôi không hiểu nổi.
- Hạnh ở nhà?
- Ở nhà và đang khóc.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khóc?
- Đã bảo, tôi không hiểu nổi.
- Sống chung trong một căn nhà chắc Đông hay ăn hiếp Hạnh lắm nhĩ?
- Trời đất, ai bảo Thục thế?
- Thục nghĩ thế. Con trai bao giờ cũng ưng làm tàng một chút.
- Một chút thôi thì có sao đâu.
- Nhưng con gái thì vẫn hay tủi thân.
- Con gái sinh ra là để khóc. Trời còn thừa nước mắt sau những cơn mưa của trần gian nên cho hết vào mắt con gái.

- Đông nói chuyện hay ghê.

Tôi đỏ mặt. Lần đầu tiên trong đời mới được một người con gái khen ăn nói có duyên. Trong khi dì Hạnh vẫn bảo là tôi vô duyên nhất thế giới. Tôi sung sướng ngó Thục. Bây giờ tôi thấy Thục hiền, xinh xắn như một con cánh cam.

- Buổi tối Thục có thường đi chơi đâu không?

- Ít lắm, buổi tối thường buồn ngủ, do đó Thục thích ở nhà.

- Ngủ tới sáng?

Thục cong môi:

- Làm gì được như thế. Sáng sớm đã phải thức dậy pha cà phê cho ba, rồi học bài, ủi quần áo, sửa soạn đi học.

- Có bao giờ quên không?

- Không, ba kêu. Mà này, lạ lắm cơ. Ở ngoài cửa sổ phòng Thục có một khóm chuối, mỗi buổi sáng sớm khoảng năm giờ những tàu lá chuối hình như đều đập vào nhau tạo thành một âm thanh vừa đủ đánh thức Thục dậy. Nhỏ Hiền bảo đó là cái đồng hồ. Đông nghĩ có lạ không?

- Lạ, nhưng rồi tàu chuối ấy sẽ già đi và sẽ rụng chứ?

- Hôm qua Thục đã thấy chúng vàng cả rồi. Tự nhiên thấy buồn.

- Nghĩa là Thục đã biết thương đời lá.

- Có sao không Đông?

- Như vậy đã biết thương thêm một chút đời mình.

- Mình đáng ghét lắm, có gì đâu mà thương?

Nụ cười của Thục làm cho câu nói thêm tội nghiệp một chút. Tôi uống ly nước. Và biết mình sắp sửa phải ra về khi nhìn lên chiếc đồng hồ gắn trên bức tường nhà Thục.

Tôi đứng lên nói:

- Tôi về nhé!

- Đông về nhà ăn cơm à?

Tôi cười:

- Tôi ăn tới hai cái kem, no rồi. Chắc nhịn đói đến cuối năm được. Thục đỏ mặt đứng lên tiễn tôi ra tới cổng. Tôi muốn đứng lại ở đây nói chuyện với Thục suốt cả đêm vì những chiếc lá đáng yêu như có cùng một hơi thở với tôi. Thục cũng không có vẻ gì muốn tôi phải ra về. Thục vẫn cười, vẫn như ngại ngùng dưới những chùm lá khuất lấp ánh đèn từ bên trong hắt ra. Tôi leo lên chiếc xe đạp, lòng hồi tiếc một chút. Tôi quay lại cười, và nói:

- Nhà Thục có những cái hoa mới nở trong buổi tối thơm ghê.

- Sao Đông biết những cái hoa mới nở?

- Lúc này khi đến đây tôi không nghe mùi hương thơm lạ lùng như thế này.

- Biết đâu bây giờ khi Đông ra về hoa mới có mùi hương thơm.

Tôi cười, ngỡ ngàng. Tôi cũng muốn hiểu như thế lắm Thục ạ. Tôi đưa mắt tìm kiếm những cái hoa kia nhưng tôi không thấy được.

Chắc chúng còn ẩn mình trong lá. Tôi nhìn quanh căn nhà như tìm cái vẻ quen thuộc để tạm biệt. Thục vẫn yên lặng nhìn tôi. Mắt Thục to, đen nhánh trong bóng tối. Tôi cười:

- Cho gửi lời chào Hiền nhé... Nhớ nói mai một tôi sẽ mua kẹo nhiều nhiều đến cho Hiền nhai.

- Chỉ có mình Hiền thôi sao?

- Cho cả Thục, nếu tôi nhớ ra.

Tôi thấy Thục bặm môi hờn dỗi. Tôi cười, đạp xe ra đường. Tôi đi hướng bờ sông, nhìn công viên với những hàng cây dương liễu cao vút trong bóng đêm. Tiếng sóng nghe âm u xa vời. Tôi vẫn hay ra ngồi ở bờ sông một mình nhìn những người câu cá. Và ngó qua bên kia một cái cồn xanh um cây cối. Tôi quen thuộc với những tấm bảng quảng cáo, những tấm bảng vẽ hình thiếu nữ đang cười, những hàng chữ nhiều màu sắc bao giờ cũng trông vui mắt, làm cho tôi đỡ buồn. "Mình về mình nhớ ta chẳng, ta về ta nhớ hàm răng mình cười". Đó là hai câu thơ quảng cáo kem đánh răng, bên

cạnh một cô nữ sinh ôm cặp cười thật tươi với hàm răng đều và bóng. Tôi lẩn thẩn không biết hằng ngày có bao nhiêu nữ sinh từ phía bên kia sông qua phà nhìn thấy hai câu thơ, thuộc lòng, và về nhà mua kem đánh răng. Tôi cũng bất ngờ nhớ những chuyến phà buổi sớm, đưa những tà áo trắng cả mặt sóng sang bên này. Lũ con trai chúng tôi yên lặng theo sau những tà áo trắng, đó là một cái thú của học trò mới lớn. Những đứa bạn cùng tuổi với tôi tha thiết chọn cho mình một buổi sáng và một tà áo để đưa đón nhau về trường rồi lặng lẽ với niềm vui. Thời gian với những mùa và thời tiết bắt gặp được trong tình lý bình thản, u buồn và tôi thường nằm nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá những ngày nước lớn. Tôi không rõ mình đã lớn hay chưa. Năm nay tôi thi Tú Tài. Tôi mơ hồ thấy kỳ thi không ít thì nhiều cũng làm cho tôi khác hơn bây giờ. Nghĩa là tôi có những lo lắng, ưu tư. Sau ngày thi, chắc chắn tôi phải có nhiều thay đổi.

- Ê! Đông.

Tôi quay lại nhìn sang bên kia đường. Ân đang đứng cười, đưa tay ngoắt. Tôi quanh xe lại phía Ân. Nó tiến lại vịn ghi đông xe, nhìn tôi cười hỏi:

- Đi đâu đây?

- Tới đằng kia.

- Chỗ nào mới được chứ bạn?

- Nhà một người quen.

Ân cười khúc khích:

- Biết rồi.

- Biết cái gì?

- Vào đây uống cà phê nói cho nghe. Rảnh không?

Tôi lật ngửa hai bàn tay, biểu lộ một cử chỉ nhàn rỗi:

- Rảnh, không biết đi đâu đây.

- Tốt, vào đây, tao đang ngồi một mình.

Tôi dắt chiếc xe đạp vào dựng trước cửa quán. Ân ngồi ở chiếc bàn

trong góc khuất, dưới một cái đèn bóng gắn trong chụp tre. Ân đang châm một điếu thuốc. Tôi bước tới ngồi ghé đối diện:

- Uống gì?

- Cà phê sữa đá.

- Tiến bộ, cứ tưởng là một ly sữa nước sôi.

Tôi cười, Ân gọi cà phê cho tôi. Nó đưa bao thuốc. Tôi kéo lấy một điếu, châm lửa. Tôi hình dung ra gương mặt của dì Hạnh. Chắc dì Hạnh đang nhắm mắt.

- Nói chuyện nghe đi Ân?

- Chuyện gì?

- Lúc này mày nói cái gì?

Ân cười, gõ gõ cái máy quét xuống bàn:

- À, biết cậu tới nhà ai rồi.

- Nhà ai?

- Nhỏ Phiến.

- Không dám, nhỏ Phiến nếu tao không làm thì có một cây si bén rễ ở trước cửa.

- Ai.

- Không phải là tao.

Ân đỏ mặt:

- Cậu vừa mới tới nhà nó.

- Phỏng đoán, làm to rồi Ân ơi. Tao tới nhà khác. Phiến sức mảy mà chịu mở cổng tiếp tao trừ khi tao lãnh nhiệm vụ đưa thư giùm mày.

- Sao không?

- Đừng có đùa mà trong bụng như có mấy con dao đâm. Bạn bè, biết hết mà.

Ân đành phải cười, hỏi:

- Chứ mày tới nhà ai, có thể cho anh em biết tí được không?

- Không.

- Sao thế?

- Chưa cần, từ từ, với lại cũng chưa có gì.
- Mà lúc nào cũng có vẻ bí mật.
- Mồm miệng tụi mày cũng không vừa.

Cà phê mang lên. Tôi ngồi xoay xoay cái phin, chú ý tới những giọt cà phê đen quánh rơi xuống bên trong thành ly. Quán cà phê quen thuộc của bọn học trò đi thi ở tỉnh lỵ. Nó không sang trọng, nhưng ngon, nhạc kha khá. Nghĩa là có những bản nhạc nghe được. Quán không mang bằng hiệu chi cả.

Trong nhà có mấy cô con gái đi học rải rác các trường trong tỉnh. Và mỗi anh thích cô nào đặt tên cho quán cà phê bằng tên của cô chủ mà hẳn ưa thích nhất. Tôi quen với Thủy, cô em giữa. Hôm nay lại không phải phiên Thủy bưng cà phê. Tôi đoán chắc Thủy đang học trên lầu.

- Ê! Thủy nó mới nhắc mày đó Đông ơi. Ân nói:
- Nhắc gì?
- Nó hỏi thăm tao trả lời không kịp. Nó bảo nó biết nhà mày. Hôm nào mời tới nhà chơi chứ?
- Tao chưa nghĩ ra điều đó.
- Sợ dì Hạnh của mày à?

Tôi không trả lời câu hỏi của Ân. Nó làm tôi buồn cười quá. Nhìn phin cà phê đang nhỏ từng giọt xuống ly, tôi nhớ những phin cà phê đã uống với dì Hạnh trong những đêm rất khuya thức học bài. Chờ cà phê xuống hết dưới đáy ly, tôi lấy phin ra, đặt xuống mặt bàn, dùng muỗng quậy đều rồi bỏ từng cục đá vào. Ân yên lặng thở khói thuốc nhìn tôi. Trong lớp tôi không thân lắm với Ân, nhưng cũng không có gì để phản đối nhau. Ân sống với người bà con bên này để đi học. Nhà Ân ở một quận lỵ cách xa tỉnh khoảng ba mươi cây số. Cuối tuần, thứ bảy Ân về nhà, chiều chủ nhật lại trở lên. Nhà Ân có vườn trái cây, nó rủ hôm nào cùng đi về vườn nhà nó ăn trái cây đang mùa. Tôi bỗng nhớ tới điều đó, và nói:

- Tao nhớ ra cái này, Ân.

Ân nhướng mắt:

- Nhớ gì?

- Hôm nào về vườn nhà mày ăn trái cây?

- Đi.

- Hôm nào?

- Thứ bảy tới.

- Không. Chủ nhật đi. Ở cả ngày, chiều về chắc lực lượng hơi Đông.

- Khỏi lo, càng đông càng vui. Nhưng có những ai?

- Không đông lắm, chỉ có vài người, mình tao với mày thì buồn quá.

Phải không?

- Dĩ nhiên, mày cho tao danh sách đi.

Tôi nghĩ đến dì Hạnh và Thục, rất có thể thêm vài người bạn của dì Hạnh nữa. Tôi nói với Ân, nó cười. Một lúc nó làm tôi bất ngờ.

- Mày "mết" nhỏ Thục rồi, phải không?

- Tôi bối rối, dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn không trả lời. Tôi đánh trống lảng:

- Như thế được không?

- Cái gì mà không được. Chỉ có điều "phe ta" hơi yếu. Có hai mống, trong khi phe "địch" khá đông, mà gồm toàn những cái miệng đao để cả.

- Mày khỏi lo, không ai dám bắt nạt mình đâu.

- Sao không kêu thẳng Khôi?

- Nó đang có chuyện buồn, sợ không đi.

- Mày kêu chắc nó đi, tao nghĩ hai đứa mày thân nhau.

- Để xem, nhưng đi bằng cái gì?

- Không xa lắm, có thể đi bằng xe đạp cho vui.

- Ý kiến hay lắm, nhưng đi bằng xe gắn máy thì đỡ mỏi chân hơn.

Ân đùa:

- Lâu lâu mình tập thể thao một bữa. Biết đâu mai mốt thi rớt, mình

làm cua rơ xe đạp.

Tôi cười. Ngày thi đối với tôi chỉ đáng lo âu một chút. Trong khi đi Hạnh ngày nào cũng thất thểu. Dì thức khuya hơn tôi nhiều: Có đêm tôi đi ngủ dì còn thức và đến khi tôi thức vẫn thấy dì còn ngồi học bài với bóng đèn làm nòng ấm khung cửa sổ lạnh. Tôi nghĩ những chấn song cửa sổ kia chắc bám nhiều hơi sương lắm, và cả hương hoa mới nở trong vườn nhà nữa. Tôi chỉ đi loanh quanh bên ngoài phòng, nhìn ánh sáng đèn phòng của dì Hạnh bên dưới rồi vào giường ngủ trở lại. Lúc đó tôi thấy nao nao buồn. Đêm mênh mông quá. Mênh mông như một chỗ nằm, mênh mông như ngày tháng. Tôi nói với Ân:

- Chút nữa tao lại thẳng Khôi, mày đi không?

- Không, chút nữa tao về nhà. Về khuya phải leo cổng chấn lắm.

Tôi và Ân im lặng nhăm nháp cà phê. Tình lý này buồn tẻ quá. Nếu không có bọn học trò chắc là điu hiu hơn nữa. Tôi nhìn những cục đá nhỏ tan dần, ly cà phê cũng vơi cạn theo. Tôi ra mắt cho Ân, nó bảo:

- Mày cứ về trước.

Tôi gật đầu đứng lên. Vừa lúc Thủy ra đứng trước quầy ngó tôi cười. Tôi bối rối với nụ cười đáp lại. Hình như Thủy định nói gì đó, nhưng tôi đã ra tới đường. Chiếc xe đạp đưa tôi đi lại một vài con đường củ. Đường vắng, bóng tối tràn đầy, lẩn át ánh sáng thấp thoáng của vài ngọn đèn ở xa. Hương thơm của một con đường vắng hay là hương thơm của các thứ hoa trong vườn nhà hai bên đường tôi cũng không rõ. Tôi đạp xe chậm chạp vòng theo bờ hồ, vào một con ngõ đầy cây xanh để tới nhà Khôi. Tôi phải xuống xe, dắt qua một cây cầu nhỏ, bắc qua một mương nước, rồi đi dưới những chòm cây mận, cây sa bô chê thật thấp.

Khôi đứng ngoài thềm với ly nước. Trong khi Xuyên ôm con mèo nhỏ tựa cửa nhìn ra. Khôi lên tiếng khi thấy tôi:

- Đông hả, đi đâu mà tối thế?

Tôi dựng xe đạp ngoài gốc cây bước lên thềm đứng bên cạnh Khôi.

Xuyên gật đầu chào tôi với nụ cười. Tôi cười hỏi:

- Chưa ngủ sao cô bé?

Xuyên hờn dỗi, kéo dài giọng nói:

- Anh Đông tưởng em ngủ như gà sao?

- Ai biết, hình như cô bé cũng tuổi con gà gì đó.

- Không chơi với anh nữa.

Và Xuyên ôm con mèo chạy luôn vào trong. Tôi cười quay lại với

Khôi:

- Hôm nay đã hết buồn chưa, bạn?

Khôi cười nhẹ. Tôi hiểu Khôi không muốn nói gì thêm về chuyện đó.

Tôi nói:

- Có cái này, mà đi chơi không?

- Đi đâu?

- Chủ nhật lên thăm vườn trái cây nhà thằng Ân.

Khôi nói ngay:

- Tao đang cần đi.

- Vậy có thêm mày nữa, nhưng đi chơi phải vui. Đừng mang cái mặt đưa đám chiếc lá vàng ấy nữa.

- Tao hết buồn rồi. Hơi đâu mà buồn. Sinh ra là phải chấp nhận những điều xảy tới cho mình.

- Đồng ý lắm.

Khôi thở hắt ra:

- Vào nhà chơi, mà:

- Thích đứng ngoài này. Tao mới vừa gặp Ân xong, nó ngồi ngoài quán cà phê.

- Sao không kêu tao?

- Tưởng mày đóng cửa gạo bài. Và áp ủ nỗi buồn của mày như con gà ấp trứng.

- Có thể như thế, nhưng tao cũng khoái ngồi quán tán chuyện không đầu không đuôi cho đỡ sầu.

Tôi rủ Khôi đi bộ trong vườn. Tay tôi nắm rồi buông những nhánh cây mềm trong đêm. Một lúc tôi nói:

- Về thôi.

- Sao mới một chốc rồi về, tưởng mày ở chơi khuya chứ.

- Thôi về đi, bữa khác. Nhớ chủ nhật, sẽ gặp lại sau.

Khôi còn đang ngỡ ngàng, tôi đã dắt xe ra cổng. Tôi đấm Khôi một cái, nheo mắt nói:

- Đừng có buồn nữa, bạn hiền.

- Buồn gì đâu?

- Nhìn vào mắt mày tao thấy nhiều sao trời quá. Chối gì được.

Khôi cười. Tôi cũng cười. Tôi đạp xe rè rè qua khỏi con ngõ nhà Khôi. Tôi không biết Xuyên làm gì bên trong với con mèo nhỏ. Tôi quên gửi lời chào cô bé, chắc mai một tới lại giận. Tôi thân với Khôi và thân luôn với em gái của Khôi. Cô bé có một chiếc răng khểnh, cười hay nheo mắt, học cùng trường với dì Hạnh. Khôi vẫn thường khoe Xuyên lo cho nó được nhiều việc, như đi mua bao thuốc lá ngoài đầu phố, ủi giùm quần áo, dọn dẹp bàn học, đưa thư cho Nhàn. Tôi muốn bật cười. Nhàn, đứa con gái đã làm Khôi điều đứng từ năm đệ tam. Tưởng đâu Khôi không đủ điểm để lên lớp, không ngờ nó ráng bò được đến năm nay thì hết hơi. Nhàn đã về quê, bỏ về quê năm nay để theo chồng. Trong khi Khôi đang hứa hẹn đạp nhằm vỏ chuối. Đứa con gái chưa kịp thi tú tài đã theo chồng có quá sớm không? Nhàn hãy còn bé lắm trước mắt tôi, và chắc chắn trước mắt của Khôi. Nhưng Nhàn đã lớn vụt hồi nào không ai hay. Nhàn theo chồng, cả trường ngẩn ngơ chứ không phải với vài đứa bạn bè và Khôi đâu. Tôi không hiểu gì về câu chuyện đó cả. Nhưng tôi biết Khôi đau buồn. Ai mà chẳng đau buồn, nếu một ngày nào đó tôi cũng phải đưa tiễn âm thầm một người con gái bỏ trường mà đi,

không vì ai hết, chỉ vì một người xa lạ phát phơ nào đó tới từ ngoài cổng trường, tới từ ngoài cửa lớp. Tôi muốn khuyên Khôi hãy quên nhanh, để lo kỳ thi. Nhưng tôi chả biết khuyên Khôi thế nào. Lắm lúc với ý nghĩ, tôi có cảm tưởng mình là một ông già. Đêm nay tôi về với cái bóng của Thục lơ lơ phía trước mặt. Chắc chắn dì Hạnh sẽ điều tra tôi kỹ, nhưng tôi sẽ không nói gì cả. Tôi muốn im lặng để nghĩ rằng Thục đã thân thiết với tôi.

Hai bên đường cây lá như im ngủ. Nhà phố đóng cửa. Tôi đạp xe một mình. Những con đường tối, khuất ánh đèn. Tôi nhớ tới trường học, những giờ học trò đi học về, trên những con đường này, mù lá me tươi vàng từng góc phố. Nhuộm lên những tà áo trắng của đám học trò con gái. Tình lý rồi một ngày nào đó sẽ tiễn đưa hết thảy những tà áo đó về những nơi xa lạ, để lại những gương mặt đầm đìa như Khôi. Tôi mỉm cười. Đêm nay tôi trở về nhà, gọi cửa, dì Hạnh ra mở cổng sẽ thấy tôi là một người đàn ông, một gã thanh niên chứ không còn là một cậu bé. Tôi đã biết những gì sâu kín nhất trong đôi mắt Thục. Tôi thấy cuống quýt khi nhìn vào đôi mắt đó.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 3

Buổi đi chơi cuối cùng rồi cũng có những người còn lại trong danh sách của Ân sau khi Đông đã tẩy xóa thêm bớt. Khôi, Ân, Đông, Thục, Hạnh, Kim, Thủy, Uyển. Phương tiện di chuyển bằng xe đạp như đã dự định. Nhưng thật không ai ngờ phía con trai chỉ có ba mống, phía con gái những năm người. Ân cười bảo Đông:

- Như thế thì mình yếu cơ hơn rồi mà à. Âm thịnh dương suy, một điều đáng lo ngại.

Tôi cười ngó một vệt máy bay qua đầu nói:

- Chưa hẳn.

- Tao lo quá, phải kêu thêm mấy đũa nữa may ra mới đủ lực lượng.

- Như thế này vui vẻ rồi.

Khôi đứng dựa chiếc xe đạp của mình:

- Như thế này vừa rồi, đông quá tao không thích.

Tôi cười:

- Tụi nó hiền, trong đó có dì Hạnh tao hiền nhất. Tao xử như thế này nhé, Khôi chở dì Hạnh, Ân chở "cà phê" Thủy, tao chở Thục, Kim chở Uyên, được không?

Ân nhăn mặt:

- Tại sao tao lại chở "cà phê" Thủy, mà ừ chứ?

- Tao hết thích uống cà phê Thủy rồi. Mà ra đó hoài, nhường lại cho mà.

- Bất nạt anh em hả?

Tôi cười:

- Thủy cũng có vẻ thích mà. Thôi, làm công việc của một người sắp sửa vì một người đi. Than thở hoài, mai mốt gặp nhau lại cười bẽn lễn.

Quay qua Khôi, tôi hỏi:

- Còn mà, phản đối không?

- Tao đang chán đời, sao cũng được..

- Dì Hạnh tao hiền lắm, trông buồn buồn. Hai nỗi buồn gặp nhau thành một nỗi vui lớn chẳng?

Khôi cười đấm tôi một phát. Tôi nhìn những chiếc xe đạp được đánh bóng sạch sẽ từ hôm qua mà tức cười. Bình thường chẳng đũa nào chăm sóc tới. Bây giờ chiếc nào chiếc ấy trông như mới, bóng loáng, mấy con ốc vít được vặn chặt, cái gì cũng được thay

ngay. Đoạn đường ba mươi cây số nếu chỉ có ba đứa đi chạy vèo là tới, nhưng hôm nay chờ thêm mấy vị con gái ở phía sau, bắt buộc phải chạy chậm. Đông đề nghị khởi hành sớm, lúc tám giờ. Và bây giờ mọi người lần lượt tới chỗ hẹn, một quán phở gần chân cầu dẫn vào thành phố.

Thực, dì Hạnh, Thủy đi bộ từ hướng bờ hồ tới. Kim chờ Uyển trên chiếc xe đạp sơn hai màu qua cầu vòng xuống. Tôi nhìn đồng hồ cười:

- Cũng khá đúng hẹn đấy.

Kim còn ngồi trên xe đạp kêu:

- Kiến bò trong bụng tôi Đông ơi.

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Kiến lớn.

- Uyển có bị không?

Uyển cười:

- Uyển bị cua kẹp bao tử chứ kiến bò thì nói chi.

Ăn chạy ra, cười tươi nói:

- Thôi, dựng xe đăng gốc cây kia vào trong này giải quyết nạn đói một chút. Tụi này cũng kiến bò trong bao tử này giờ.

Kim cười, trêu lại:

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Một tổ kiến lửa.

Cả bọn cười ầm. Kéo nhau vào quán phở. Quán này mang tên "Phở Tím" còn một tên thơ mộng và thông dụng hơn nữa là "Phở dưới chân cầu". Thu hút phần lớn cũng là học trò trong tỉnh. Ở đây "chuyên trị" một món tái sụn, bọn tôi đùa là tái sún. Quán phở này có lẽ là ngon nhất trong tỉnh hay ngon nhất đối với bọn học trò cũng không biết. Người ta tới đây trong những buổi sáng, những buổi tối, ăn phở và nhìn nhau, những đôi mắt là những cọng rau thơm, những cọng ngò gai, những múi chanh đầy nước. Quán phở Tím

hay là quán phở thân tình nhất của học trò. Người ta có thể vì một hôm ngẫu nhiên tới ăn phở rồi quen nhau, yêu nhau, những bộ đồng phục màu này rồi sẽ nhớ thương những bộ đồng phục màu kia. Những công nhà xa lạ trở thành thân quen, nở rộ rã một mùa hoa nhớ đời, thương đời và... chán đời.

Tám người kéo nhau vào chiếm gọn hai chiếc bàn. May quá, chủ nhật học trò nghỉ học nên không gặp người quen nhiều. Tuy vậy mấy vị con gái cũng gặp lại lai rai những người quen. Họ hỏi thăm nhau, cười đùa, quên cả gọi thức ăn khiến Ân sốt ruột phải nhắc:

- Ăn gì cho biết đi quý vị?

Kim cười:

- Như thường lệ.

- Nghĩa là gì?

Tôi phát vào vai Ân:

- Tái sún mày ời, tái những chiếc răng sún ấy.

Kim đỏ mặt kêu:

- Ờ, người ta không có chiếc răng sún nào hết đấy nhé.

- Tôi có, ai mượn cho đấy.

Và tôi quơ một bàn tay của mình quanh miệng, điệu bộ như lấy mấy chiếc răng ra bỏ trên bàn khiến Uyên la:

- Đông làm gì thấy mà ghê.

Thục ngưng nói chuyện với bạn, quay qua hỏi:

- Cái gì mà vui vẻ vậy, hả?

- Thục xòe tay ra thì biết.

Thục cười ngó tôi, xòe bàn tay của mình ra. Tôi đặt bàn tay của mình vào đó. Thục hốt hoảng rút tay về kêu:

- Cái gì thế?

- Cho Thục mấy cái răng sún.

- Lãng òm, Đông dị ghê.

Mặt Thục đỏ lên, cả bọn cười khúc khích. Ân nhắc lại:

- Quý vị ăn gì cứ việc tự do gọi.
- Mỗi người ăn mấy tô, phải nói rõ ạ.
- Bao nhiêu cũng được, nhưng liệu Kim ăn được mấy tô?
- Ít nhất là ba tô.
- Rồi, gọi cho Kim một lúc ba tô nhé.

Kim cuống lên:

- Ấy người ta nói đùa, gọi thế chắc Kim chết trước khi ăn.

Tôi nói:

- Bây giờ nói tổng quát, tám người ăn cùng một thứ cho tiện sổ sách. Nhưng nhanh để mình còn lên đường nữa chứ.
- Đồng ý.
- Đông gọi cả đi.

Thục bồng nói:

- Riêng Thục thì khác nhé. Thục không ăn sụn được, ăn tái thôi.

Tôi quay vào trong gọi lớn bảy tô tái sụn và một tô tái. Khi quay lại mọi người đã dành nhau từng chiếc muống, từng miếng chanh, tôi cười:

- Tôi không có gì hết sao?
- Có người lo, yên chí lớn.

Nụ cười hóm hỉnh của Kim làm tôi chột dạ. Một chiếc muống và đôi đũa được lau sạch trao từ tay Kim qua cho tôi. Kim hỏi:

- Đố biết ai lo cho Đông những thứ này?
- Ai lo cũng được hết, bỗn phận đối với nhau, chứ bộ.
- Nói thế cũng nghe được. Một người thôi, một người có bỗn phận với một người.
- Ai?
- Phải đoán biết, khờ quá Đông ạ.

Tôi dụi đầu trước mặt Kim hỏi nhỏ:

- Ai thế Kim, nói nhỏ nhỏ nghe thôi.
- Không có nói gì hết trơn.

Tôi tức quá muốn cốc lên đầu nhỏ Kim này một cái. Dì Hạnh ngó tôi cười. Nãy giờ dì Hạnh không nói gì, Khôi cũng không nói gì. Họ ngồi trong đám đông mà như ở đâu. Khôi im lặng hoàn toàn, còn dì Hạnh chỉ góp chuyện bằng nụ cười của mình. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra sáng hôm nay tất cả các cô gái đều đẹp. Mỗi người đẹp một cách, một nét riêng và một màu áo để làm chìm mất màu trời.

Tự nhiên rồi tôi với Thục cũng nhìn nhau. Trong đáy mắt của Thục tôi biết rõ cả những điều Kim nói. Bữa ăn sáng kết thúc với những cây tăm xỉa răng và những cốc nước. Tôi dồn hết ống tăm xỉa răng vào túi Ân bảo:

- Cát đi, trưa có chỗ dùng, quý lắm đấy.

Ân cười, Kim thêm:

- Cho nhỏ này gửi chiếc muống.

Chiếc túi của Ân lại có thêm một chiếc muống cà phê xinh xắn. Tôi gọi tính tiền trong khi tất cả mọi người kéo hết ra cửa đứng chờ.

Như tôi sắp đặt, mỗi người chờ một người ngồi phía sau. Tôi nhìn đồng hồ lúc qua cầu: tám giờ mười bảy phút. Tôi quay lại nói cho Thục biết, Thục cười:

- Sao không tám giờ mười lăm mà lại tám giờ mười bảy phút?

- Thời gian luôn luôn có con số lẻ.

- Tình thương có con số lẻ không?

- Chắc có, nhưng với tôi, không có con số nào gọi là con số lẻ. Tôi thích tràn đầy, tròn trịa và chẵn chòi, không dư cũng không thiếu.

- Như vậy trái tim của Đông chắc đầy tràn.

- Đầy tràn những gì?

- Những hình bóng.

Thục cười phía sau. Bốn chiếc xe đạp giăng hàng ngang gần hết con đường. Máy chiếc xe đồ ra khỏi bến nôn nóng bóp kèn inh ỏi.

Cả bọn không thèm tránh, đua nhau cười khi chiếc xe leo lên trái vượt qua. Khôi chờ dì Hạnh đi phía trong cùng. Hai người không nói

gì, dì Hạnh nhìn cây lá hai bên đường. Kim với Uyển cười luôn miêng. Ân và Thủy còn e ngại. Con đường còn xa lắm, rồi sẽ quen nhau, nói chuyện với nhau đến không còn lời.

Thục bồng ấn ngón tay vào lưng tôi:

- Nói nghe, sao lại có buổi đi chơi này?
- Ân rủ.
- Biết không, Thục sợ nhất những cuộc vui.
- Sao thế?
- Vui rồi buồn, không mấy hồi rồi chán.
- Sao không nói hợp rồi tan luôn cho đủ nghĩa.
- Trêu người ta, phải không?
- Kể thắm nhuần triết lý nhà Phật mà. Ở hiền thì gặp lành. Ai ác độc kỳ thi này trượt vở chuối đấy.
- Trù người ta trượt vở chuối hả, Thục đã thi đậu vì đã coi bói rồi.
- Các cô chỉ làm giàu cho các ông thầy bói, các ông đạo không biết xuất thân từ núi nào?
- Con gái ngoài công dung ngôn hạnh, còn có một môn nữa là coi bói.
- Sao Đông bôi bác mấy ông thầy bói thế?

Thục biện minh háng hái và tôi biết không nên xen vào chuyện "coi bói" của con gái. Tôi không dại gì làm Thục giận và nhảy khỏi xe để tôi phải đi cu ky một mình.

Tôi cười:

- Con trai ít khi tin thầy bói.
- Con trai mà mê coi bói thì còn gì là con trai.
- Tôi lại không tin ai ngoài tin tôi.
- Như thế là Đông yêu mình hơn yêu người khác.
- Cũng có thể như thế.
- Lớn lên Đông sẽ bạc tình.

Tôi lắc đầu cười:

- Không bao giờ. Tôi rất thích được chung tình cho tới chết.
- Chung tình với một người hay từng người?
- Một người hay từng người, cái tình nó cũng vẫn thế mà thôi.
- Khéo lắm.
- Tôi còn vụng về lắm. Chắc hôm tới nhà, chị em Thục tha hồ mà cười, phải không?
- Không ai dám cười Đông đâu.
- Tôi về ngủ không yên, nhảy mũi cả triệu cái. Thế nào hai chị em cũng đem tôi ra luận bàn, phân tích, bình giảng.
- Ai làm như thế bao giờ.
- Tôi nghi quá.

Thục cười nhỏ:

- Đông đa nghi như thế sao?
- Đã bảo không tin ai hết, chỉ tin một mình mình thôi.

Kim chở Uyên sắp tới. Uyên dúi vào tay Thục mấy cái hoa mắc cỡ hái ven đường. Uyên hỏi:

- Mắc cỡ chưa?

Thục đáp:

- Rồi.
- Vậy mi chết, bắt đầu chết.
- Nghĩa là gì?

Uyên cười lớn:

- Mọi ngày mi thông minh, làm toán nhanh như chớp, sao hôm nay ngờ nghệch thế?

Kim nhìn trời bảo:

- Tại hôm nay nó bị mây ám. Thấy không, mây nhiều quá.
- Hai đứa nói cái gì vậy?

Uyên và Kim cùng cười:

- Thôi mai mốt rồi hiểu?

Kim bỗng vọt xe nhanh về phía trước. Tôi lái xe lại gần Khôi. Dì

Hạnh nói chuyện với Thục và bỗng dì Hạnh cười khi bắt gặp một chiếc xe bò chở đầy rơm, đưa trẻ con ngồi lọt trên đó như một con chim nhỏ ló đầu ra khỏi tổ.

- Liệu mưa không Đông?

Dì Hạnh hỏi tôi. Nhưng Khôi đã đáp:

- Không mưa đâu.

Tôi cười:

- Mưa càng thích chứ sao đâu.

- Mưa mát vui, mình sẽ bị ướt hết và lạnh run.

- Không ai mang áo mưa cả sao?

- Hình như không ai cả.

- Vậy là thiếu sót lớn.

Khôi nói nhanh:

- Nhưng trời không có mưa, tin đi.

Ăn đi khoảng giữa, Thủy nói gì đó và hai người cùng cười. Thục ném những cái hoa mắc cỡ xuống đường. Có những cánh đồng đã xong vụ gặt. Cũng có những cánh đồng lúa còn xanh. Ở đây người ta trồng lúa hai mùa. Có ra ngoài ô mới biết xung quanh ta còn một khoảng trời rộng, còn một bầu không khí bao la muôn trùng. Buổi sáng nắng thả dài trên lá cây, trên cỏ ướt. Sương lóng lánh đậu trên những cọng lúa xanh chưa tan hết. Hương đồng nội thơm ngát. Hương trời đất phả lên từng sợi tóc dạt theo chiều gió cuốn. Tôi nói với Thục:

- Thục có nghe thấy mùi hương.

- Vâng, Thục đang nghe đây.

- Ngoại ô đẹp hơn thành phố nhiều. Nhưng quê của tôi còn đẹp hơn nữa. Trời đất còn thơm hơn thế này nữa.

- Bao giờ Đông về đó?

- Mùa hè, mùa hè của những năm đó đã qua rồi. Bây giờ không còn về được nữa.

- Tại sao?

- Có phải tại bây giờ mình đã lớn? - Tôi cười.

Giọng Thục như sắp khóc:

- Không phải đâu, Đông đừng nghĩ như thế.

Tự nhiên tôi thấy ngậm ngùi. Đã mấy mùa hè trôi qua tôi không còn được trở về quê nhà nữa. Nhiều lúc tôi nhớ như điên, hàng phượng thả bông đỏ ối trên đường. Một con sáo nhỏ ngo ngoác bay qua cánh đồng lúa chín với một tràng kêu êm đềm. Rồi bóng dứa xanh, bóng cây cau oằn trong nắng chiều vàng, những đám bụi mù mịt khuất mấy bờ tre gai. Tiếng gà nghe thật xa xôi trong xóm vắng. Tôi muốn nghỉ học bay về đó, sống lại những buổi chiều trong vườn, những buổi sáng lang thang, những buổi trưa đầy tiếng ve sầu và hoa phượng đỏ. Tôi thấy tuổi nhỏ tôi bay bằng cánh lớn, bay bổng, đẹp ngàn trùng. Và tuổi nhỏ cũng mất đi là những ngày không thể kéo lại. Bây giờ tôi đang lớn, đang sống đời sống của một gã thanh niên, rồi tôi cũng từ giã bàn tay rẽ những sợi tóc bay trước cổng trường. Tôi cũng cởi áo học trò một ngày nào đó. Tôi bước xuống đời. Tôi buồn quá.

- Thục vừa trông thấy một con bướm vàng thật đẹp, nhỏ bé quá, nó bay ngang qua nhưng Thục không bắt được..

- Loài bướm cái đấy. Quê nhà tôi thiếu gì bướm này.

- Ở đây là quê ai, Đông?

Câu hỏi của Thục làm tôi tức cười. Tôi bảo:

- Chắc là quê của Ân.

- Không, của những người đi ăn trái cây đầu mùa.

Câu nói củ Thục làm tôi rợn rợn. Tôi nghe tiếng hát từ trong những cơn gió lồng lộng. Tiếng còi xe bóp thật vui lúc vượt qua. Không còn những chuyến xe đò nào đưa tôi trở lại quê nhà cả.

- Đông chạy sát vào lề đi . Thục sợ quá.

- Sợ gì?

- Những chiếc xe đồ kia, họ chạy như bay.

Tôi tấp xe sát vào lề. Bây giờ những chiếc xe đạp nối nhau thành một hàng dài chạy dọc theo đường. Khôi chở dì Hạnh chạy phía trước. Thục thúc vào lưng tôi hỏi:

- Tại sao Đông là "cháu" của Hạnh?

- Tại họ hàng lớn từ hồi nào, ai biết được.

- Đông có thương "dì" Hạnh không?

- Thương.

- Hai người sống trong một căn nhà như vậy có thường gây gổ nhau không?

Tôi cười:

- Dì Hạnh chỉ thấy toàn nước mắt.

- Còn Đông làm tàng lấm hả?

- Sao Thục nói thế?

- Hạnh nói.

Tự nhiên tôi thấy tội nghiệp dì Hạnh. Những lần xích mích với nhau những chuyện nhỏ nhặt tôi thường đi chơi suốt ngày và tôi biết dì Hạnh ở nhà với những giọt nước mắt. Căn nhà đó êm đềm quá.

Nếu một ngày nào đó tôi hay dì Hạnh phải bỏ nó mà đi hay người này đi bỏ người kia ở lại, chắc là buồn lắm. Tôi đạp xe nhanh hơn một chút để đuổi theo Khôi. Khi sát tới phía sau dì Hạnh, tôi hỏi lớn:

- Vui không?

Dì cười, gật đầu. Tôi cũng cười:

- Vui mà sao thấy mắt dì buồn quá vậy?

Thục cười khúc khích:

- Tại có khói bốc lên, khói làm cuộc tình đấy.

Tôi thấy dì Hạnh ngượng, đỏ mặt. Dì trả đũa.

- Thấy mắt ai hay là thấy mắt mình đấy Thục.

- Mắt người ta không có khói, bồ ơi.

- Không có khói, nhưng có màu.

- Màu gì?
- Màu của tình yêu vừa chớm.

oOo

Tôi hỏi lớn:

- Có ai khát nước?
- Nước đâu mà uống bây giờ?

Tôi đưa mắt hỏi Ân, nó chỉ tay về phía trước.

- Chịu khó chạy một khoảng nữa, trên đó có quán nước.
- Phải tốn bao nhiêu calori nữa mới được uống nước?
- Phải hy sinh thêm mấy lít mồ hôi, bà con ơi.
- Đi chơi thì đừng có than.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Thục. Những cọng cỏ trở bông trắng lơ thơ giữa đám cây dại xanh mượt. Tôi nghe một mùi thơm dịu dàng của đất. Thục ngắt một bông cỏ hỏi:

- Đông biết tên không?

Tôi lắc đầu, ngó giọt mồ hôi đang rịn ra trong chân tóc Thục. Những sợi tóc mai non nớt ấy có vẻ tội tình khi ướt những giọt mồ hôi. Tôi muốn dùng khăn chấm cho Thục, nhưng tôi biết, tôi chưa có đủ can đảm để làm việc đó. Tôi hỏi nhỏ:

- Thục mệt không?

Thục lắc nhẹ đầu, mỉm cười. Kim và Uyên bây giờ mới tới. Kim dừng xe thở dốc. Uyên nhảy xuống xe ngồi bệt xuống đất ôm lấy ngực thở phì phì. Kim cự:

- Mấy ông mấy bà chạy đi đâu mà lấm thế. Nhắm mắt nhắm mũi mà chạy chả chịu chờ người ta.
- Kim khoẻ lắm mà.
- Người ta là con gái.

Ân lè lưỡi trêu Kim. Uyên dáo dác hỏi:

- Nước, khát nước quá trời.
- Nhịn một chút nữa, lên kia tha hồ uống.

- Còn xa không?

- Không xa lắm đâu.

Uyển thất vọng ôm lấy vai Thục. Kim lững thững xuống xe, dắt vào đứng trong bóng mát. Ăn nói:

- Nghỉ năm phút rồi lên đường.

- Mệt quá. Nghỉ tới chiều cũng được.

- Chiều chỉ có nước quay về.

- Lên đó ăn trả thù, có bao nhiêu trái cây trong vườn Ăn vậy?

- Nhiều lắm.

- Tụi này sẽ ăn hết. Ăn no hái bỏ vô bao đem về bạn.

Kim lại pha trò. Tôi nhìn mặt Kim đỏ rần vì nắng, cái vẻ mặt mệt mỏi ngờ ngác đến tức cười. Uyển đưa cho Thục chiếc khăn chặm mấy giọt mồ hôi. Dì Hạnh và Khôi nói gì đó tôi không nghe rõ. Tôi đứng lên nhìn những bóng cây cao lừng lững trong bầu trời. Thủy đi tới hỏi:

- Còn xa không Đông?

- Gần tới rồi.

Thủy im lặng. Tôi cười:

- Ăn nó mền Thủy lắm đấy.

- Đông ác quá.

- Tôi lại nghĩ tôi hiền nhất thế giới.

- Đông ác theo nghĩa khác cơ.

- Nghĩa nào mới được chứ, Thủy?

- Trong tình cảm.

Nói xong Thủy quay về với Ăn. Tôi nhìn cái bóng của Thủy ngã xuống mặt cỏ. Cái bóng nhỏ nhoi, màu xám. Thủy đứng u buồn như một con chim đứng nhìn trời mưa bụi. Tôi biết làm sao hơn. Những cơn gió thổi dài phía sau lưng tôi, làm rì rào hàng cây bên đường. Tôi đi loanh quanh một lúc.

Dì Hạnh bỗng hỏi:

- Đông mệt à?
- Không, chỉ có nắng làm chói mắt thôi.
- Đông quên mang theo kính.
- Quên.
- Cho Đông cái này.

Dì Hạnh thấy cho tôi những trái muối chín đỏ dì mới hái được.

Những trái muối trông ngon lành nhưng ăn chát đắng. Tôi nói:

- Nếu có ít muối chấm ăn thì ngon hơn.
- Tưởng Đông khỏi cần muối.
- Người ta vẫn thích ngọt, chứ bộ.

Khôi hái ở đâu được mấy trái nhãn lồng tới cho dì Hạnh. Những trái nhãn lồng đỏ trông ngon lành. Tôi hỏi:

- Dì Hạnh nhớ câu hát ru em không?
- Nhiều lắm, nhớ làm sao nổi.
- Câu hát có nói tới trái nhãn lồng.
- Đông nhắc lại xem?

Tôi cười, đọc:

- Chim khuyên ăn trái nhãn lồng, lia thia quen chậu, vợ chồng quen hơi.
- Như vậy dì không ăn nhãn lồng nữa.

Dì Hạnh bối rối ném những trái nhãn lồng về phía tôi. Tôi bắt hết, bóc vỏ ăn ngon lành. Bây giờ dì Hạnh mới biết tôi lừa dì để dành ăn những trái nhãn lồng đó. Dì tiếc:

- Đông chuyên lừa người ta.
- Tại dì sợ ăn nhãn lồng chứ bộ.

Dì đỏ mặt, quay đi. Ân la lớn:

- Thôi lên đường bà con ơi.
- Đạp xe không nổi nữa.

Mặt Kim thều xuống. Nhưng khi mọi người leo lên xe Kim cũng lên theo. Ân dỗ dành:

- Ráng lên trên kia có quán nước. Cho Kim uống hai trái dứa.
Kim cười. Tôi với Thục đi sau cùng. Tôi muốn ở riêng với Thục trên một khoảng đường. Và buổi sáng con đường như còn hương thơm bay mãi trong gió.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 4

Tôi và dì Hạnh ngồi uống cà phê trong vườn. Đêm nay trăng lên sớm, cùng lúc với gió từ mạn sông thổi về mát rượi. Những giọt cà phê đen sậm từ từ nhỏ xuống đáy ly. Mùi hương cà phê thơm ngát quanh mũi. Dì Hạnh cầm chiếc muỗng nhỏ xoay xoay trong lòng bàn tay. Tôi hút thuốc, nhìn ánh trăng tỏa khắp khu vườn nhỏ. Những cái hoa lấp lánh, những chiếc lá rũ buồn. Đêm chưa khuya nhưng đêm yên tĩnh. Ngôi nhà cách xa mặt đường, nằm khuất trong bốn phía rào cây xanh như một nơi chốn riêng biệt. Không ai ngoài đó hay tôi và dì Hạnh ở trong này. Và đêm như có hương thơm ngọt ngào. Dì Hạnh bỗng thở dài nói:

- Mười bốn rồi Đông nhỉ. Còn bao lâu nữa mình đi thi?
- Đông còn một tuần, dì còn hai tuần.
- Biết đậu hay rớt?
- Chắc là phải đậu. Đi thi không ai muốn rớt cả.
- Dì sợ quá.
- Đông chả sợ.
- Rớt thì sao, Đông nhỉ?

Tôi cười, ngó mông lung trong khu vườn:

- Rớt thi lại, thua keo này ta bày keo khác.
- Nói thế mà cũng nói.
- Ủ' nhỉ, Đông thấy chả lo lắng mấy. Thi khác với không thi một chút thôi.
- Đông nói như giỡn chơi. Người ta lo gần chết, thi rớt chắc khóc sưng cả mắt.
- Dì học nhiều quá coi chừng thi rớt. Học ít thôi.
- Lúc sau này Đông hay đi chơi quá. Một tuần nữa, nhanh lắm.
- Đông chỉ học bài trước một tuần rồi đi thi. Đông học cả năm nay rồi. Dư sức.

Dì Hạnh hầu như đêm nào cũng thức rất khuya, ngủ một chút rồi dậy rất sớm. Gần ngày thi trông dì gầy hẳn đi. Đôi mắt tối lại, sâu, và vì thế nên ngó dì thấy một nỗi buồn khôn nguôi. Dì không rời bàn học, không rời cửa sổ, không rời quyển sách. Những ly cà phê làm da mặt dì nổi mụn. Tôi không có gì để khuyên dì, ngược lại dì hay khuyên tôi. Ngày thi gần kề tôi vẫn tỉnh bơ. Chán học tôi quăng sách đi loanh quanh ra phố. Gặp bạn bè đi chơi tới khuya mới về. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với một cặp mắt lo âu. Tôi thấy mắt dì như hai chiếc lá trong đêm tối.

- Cà phê xuống hết rồi, Đông. - Dì Hạnh nói.

Tôi lấy phin ra, dùng muỗng quậy đều. Tôi uống cà phê sữa, trong khi dì Hạnh uống cà phê đen. Dì bảo cần thức khuya để học bài. Tôi múc muỗng đường bỏ vào ly dì, quậy đều. Tôi nói:

- Dì cần ngọt hơn nữa?

Dì ném thử, lắc đầu:

- Được rồi, ngọt quá, không ngon.
- Đông mà uống ly cà phê của dì chắc thức tới sáng mai luôn.

Dì cười:

- Thế mà dì vẫn cứ buồn ngủ. Khuya phải uống thêm một ly nữa mới thức nổi.

- Dì có soi gương không?
- Để làm gì, Đông?
- Con gái học thi xấu đi nhiều.
- À, da mặt dì nổi nhiều mụn. Kệ nó, thi xong đã.
- Thấy dì học phát sợ. Đông làm Bộ trưởng giáo dục, Đông cho dì đậu tối ưu.
- Học dở phải lo chứ, dì học dở hơn Thục.
- Trong khi Thục bảo Thục học dở hơn dì. Con gái khiêm nhường quá, và cũng kiêu hãnh không ai bằng.
- Dì học dở thật mà.
- Dì sẽ đậu.
- Thật không Đông.
- Vì không ai nở để dì rớt cả. Dì rớt, tình lý sẽ ngập tràn nước mắt.

Dì Hạnh cười:

- Chưa chắc, bây giờ ngồi tưởng tượng thi rớt sẽ buồn chết được. Sẽ khóc tỉ tê, nhưng chừng đó chưa chắc đã khóc được. Người ta lạ lắm Đông ạ.

Tôi xoay chuyện:

- Lúc chiều dì nhận được điện tín phải không?

Dì im lặng. Tôi lo ngại:

- Điện tín có gì buồn?
- Không.
- Đông nghĩ là một tin buồn.

Dì cười:

- Ba dì bảo lên Sài gòn gấp trong ít ngày rồi về. Có chuyện cần.

Tôi pha trò:

- Biết ngay, dì lên Sài gòn cho người ta xem mắt đấy. Mau mau cho Đông uống rượu mừng đi.

Dì Hạnh ngượng, la tôi:

- Đông toàn nói mò, dì chưa biết chuyện cần là chuyện gì, nhưng

không phải chuyện đó đâu.

- Con gái, lấy chồng bất ngờ lắm.

- Dì còn đi học. Với lại chả ai ngó mặt dì. Con nhỏ ma lem này làm cả tỉnh lỵ buồn lây đấy.

- Dì đi không?

- Chắc sẽ phải đi. Nhưng dì lại không muốn đi chút nào.

- Bao giờ thì đi?

- Ngày mai, sáng sớm.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao dì không cho biết trước?

- Định khi đi sẽ nói với Đông, đã bảo dì không muốn đi cơ mà.

- Nên đi dì à, đi ít ngày về sẽ thấy thoải mái hơn.

- Bỏ mấy ngày học bài, dì lo lắm. Hay là dì không đi?

- Đã có điện tín chắc là chuyện cần, dì nên đi sáng ngày mai. Đông đưa dì ra bến xe.

Dì Hạnh im lặng nhấp từng ngụm cà phê nhỏ. Tôi cúi nhặt một hòn sỏi ném về phía bãi cỏ để nghe tiếng động của hòn sỏi rơi.

Trăng sáng quá, mơ hồ huyền hoặc quá. Tôi hát nhỏ một bài hát mà dì Hạnh rất thích. Dì Hạnh chú ý nghe bằng cả tâm hồn. Một con dơi xám bay ngang và khuấy trong bóng lá râm. Phía sau nhà là đường rầy xe lửa, sao không có chuyến xe lửa nào về trong đêm khuya?

Tôi bỗng nhớ ra, hỏi dì:

- Dì đi xe hơi hay xe lửa?

- Xe hơi.

- Đi xe lửa thú hơn. Ngày xưa Đông đi xe lửa đứng đếm cột đèn và ước mơ hái trái cây ven đường.

- Đi xe lửa mệt lắm, dì muốn đi nhanh về nhanh.

Tôi gõ gõ chiếc muống xuống cạnh bàn. Dì ngó tôi, nheo mắt:

- Đông không hát tiếp?

- Buồn quá, hát không nổi.

- Đông mà cũng buồn nữa sao? Tưởng Đông đang vui.
- Đời sống nhiều nỗi buồn hơn niềm vui.
- Đêm nay Đông hát hay lắm. Nếu bây giờ có Thục tới chơi thì vui nhỉ.
- Thục bây giờ chắc đang ngồi học bài.
- Mình uống cà phê, nhàn rồi quá nhỉ.

Tôi và dì cùng cười. Buổi đi chơi xa là một cơ hội để tôi thân thiết thêm với Thục. Bây giờ tôi biết tình cảm của tôi đối với Thục và ngược lại. Tuy nhiên chưa ai nghĩ sẽ viết cho người kia một bức thư. Hãy nuôi tình cảm lớn dần đã. Tôi nghĩ thế và hình dung ra một bức thư ngày kia tôi sẽ trao tận tay Thục. Bức thư chắc sẽ dày, và tràn đầy những dòng chữ thương yêu. Dì Hạnh nói đúng. Tôi đang vui. Nhưng niềm vui không lớn như dì tưởng. Trong nỗi vui có nỗi buồn. Và ngày tháng đối với tôi là như thế đó. Mấy hôm nay tôi có ý chờ Thục tới chơi, nhưng hình như Thục ngược trước dì Hạnh. Ngày xưa Thục tự nhiên bao nhiêu, bây giờ Thục ngược ngáp bấy nhiêu. Gặp tôi đứng ngoài đường Thục hỏi dì Hạnh có biết? Tôi nghĩ dì Hạnh có ngu mới chưa biết tình cảm giữa tôi và Thục. Dì Hạnh lại là một người thông mình. Tôi chắc dì biết từ lúc Thục mới tới nhà, nhìn tôi bằng đôi mắt ngơ ngác. Người ta yêu nhau trong đôi mắt, tìm nhau bằng đôi mắt. Tôi mong ngày mai Thục sẽ tới. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra từ bây giờ tôi có một khoảng thời gian lớn để nhớ tới Thục. Người con gái ấy, thật sự bước vào tình yêu đầu đời của tôi bằng những bước chân nòng nọc nhất.

- Mấy ngày nay không có mưa Đông nhỉ?
- Không mưa, trăng mới sáng.
- Đêm đẹp quá. Ước gì không gặp kỳ thi, tha hồ mà thức, ngắm trăng.
- Lại thi.

Dì Hạnh cười, ly cà phê của dì đã hết. Bao thuốc của tôi cũng hết.

Tôi nói:

Đông đi mua bao thuốc.

- Gần hay xa.

- Ra phố.

- Có chờ Đông không?

- Sáng mai đi đi, cần ngủ sớm. Đông về mở cổng một mình.

- Uống hết cà phê đi đã.

Tôi cười, uống hết cà phê trong ly rồi lấy xe đạp ra cổng. Con đường vắng xe, chỉ nghe tiếng những đôi guốc gỗ ở đầu một ngã tư và tiếng cười vọng lại. Hàng nhạc ngựa lặng im trong bóng đêm. Hương hoa trong chân rào nhà ai tỏa hương thơm ngát. Tôi vừa đạp xe vừa huýt sáo. Tôi thấy hình bóng Thục lớn vờn trước mắt và những gì còn giữ lại của một buổi đi chơi xa. Tôi mua bao thuốc ở hàng thuốc lá ngoài bờ sông. Những quán kem thấp đèn màu với tiếng nhạc vọng ra. Lâu quá, tôi không vào đó như trước kia tôi vẫn thường vào với dì Hạnh, hay mấy đứa bạn. Bây giờ đã lớn hết rồi chẳng, và cà phê là thú vui ngồi hơn là những cốc kem lạnh, ngọt xớt mùi nước dừa. Tuy nhiên tôi yêu chỗ ngồi trong quán đó. Vì ngồi ở đó có thể nhìn xuống cả một khúc sông. Đêm trăng sông có sóng bạc đầu. Bóng trăng lồng trong bóng nước, đẹp nào nùng. Tôi ngồi một mình, nghĩ về chung quanh. Những ngày tháng về phía trước nghe xa xôi, cổ tích. Tôi bây giờ là một gã thanh niên. Sau kỳ thi, tôi hoặc tiếp tục học nữa hoặc sẽ làm gì. Tôi thấy dừng dừng. Tự nhiên đêm nay tôi yêu thích cái tình ly trầm lặng u buồn này quá đỗi. Tôi sắp rời bỏ nó chẳng, hay nó sắp từ bỏ tôi. Một gã học sinh lang thang trên những con đường phố vào những ngày thi tới gần. Bất ngờ tôi thấy Thục trong quán kem. Thục cũng vừa trông thấy tôi. Thục vội gọi:

- Đông, Đông.

Tôi dựng xe dựa gốc cây bước vào. Thục đang ngồi với vài người

bạn.

Bạn Thục mời tôi ngồi. Tôi ngồi chiếc ghế bên kia Thục. Nhưng tôi không ăn kem. Tôi khai bao thuốc lá mới và hút một điếu. Thục và mấy người bạn nói chuyện với nhau sau khi Thục giới thiệu tôi. Hình như mấy người bạn Thục cũng quen, tôi có gặp vài lần, và hình như họ cũng biết tôi. Một lúc, tôi bảo nhỏ Thục:

- Về được chưa?
- Thục đi với tụi nó.
- Muốn đưa Thục về, có chuyện muốn nói.
- Để xem.
- Quyết định ngay đi, còn xem gì nữa.
- Tụi nó chửi chết.
- Chia làm hai, nghe chung. Ăn nhằm gì. - Tôi cười.

Thục cũng cười và đá chân tôi phía dưới gầm bàn. Tôi châm một điếu thuốc nữa, và hút chậm rãi chờ đợi Thục. Một lúc, Thục ghé vào tai tôi nói nhỏ.

- Đông ra trước rạp hát chiếu bóng chờ. Có Đông ở đây khó nói quá.
- Rạp chiếu bóng giờ này đông lắm, làm sao nhìn thấy nhau.
- Đông đứng chỗ hàng thuốc lá.

Tôi cười:

- Không mua mà đứng kỳ lắm. Hàng thuốc lá đó lại của con nhỏ học đệ ngũ Lê Ngọc Hân. Nó tưởng Đông chọc nó thì nguy.
- Không có giỡn.
- Thật chứ, ai giỡn chi chuyện tình cảm.
- Đông đi nhanh đi, tụi nó sắp về rồi. Thục sẽ tới ngay đằng đó.
- Ở gốc đa đằng công viên được không.
- Ở đó có nhiều người quen.
- Giờ này người quen ngủ hết rồi, chỉ còn có người lạ không. Thục đừng lo.

- Cũng được.

Tôi đứng dậy chào mấy người bạn của Thục. Họ nhìn tôi bằng những cặp mắt kỳ lạ chưa từng thấy. Tôi bước ra khỏi quán, nhún vai đạp xe tới thẳng công viên. May quá, giờ này công viên thưa người, nhất là gốc đa già thơ mộng kia không có một cặp tình nhân nào chiếm ngự trước. Tôi dựng xe, tới ngồi xuống băng đá, chân dẫm lên những chiếc lá đa rụng từ bao giờ. Tôi ngạc nhiên thấy từ khi quen Thục tôi hút thuốc nhiều. Đêm nay sóng vẫn đánh dưới sông, cây lá vẫn xanh thắm mấy hàng bên kia cồn cát. Những ngọn đèn ở xa, phả xuống mặt sông cho thấy những lượn sóng đang cuộn chảy. Tuy nhiên chỗ tôi ngồi sóng vỗ nhẹ. như tiếng ru vào bờ đá xanh. Công viên không đẹp, chỉ lưa thưa những bóng cây, thiếu những con đường sỏi. Công viên chỉ toàn cỏ, và một cái cổng rào quanh bờ hồ bằng bông giấy đỏ. Nhưng tôi yêu những bóng cây lẻ loi trong công viên này. Nhất là một cây dương liễu nằm bên bờ đá xanh thả bóng xuống mặt nước. Một người câu cá ngồi phía kia. Bóng ông ta đổ dài như một thân cây chết khô lâu đời trên mặt nước. Hút vừa hết điếu thuốc thì Thục tới. Tôi nhìn chân Thục bước nhẹ. trên cỏ, nghĩ tới bài thơ nói về mùa thu của một thi sĩ, có những bước nai vàng trên lá khô. Chân Thục bước còn nhẹ. hơn như thế nữa. Tôi cười. Thục đứng ở một đầu ghế đá hỏi:

- Chuyện gì Đông, tại sao lại hẹn ra đây kỳ quá.

- Gì mà kỳ?

- Người quen thấy được thì chết. Ông già sẽ đánh bằng búa tạ, cạo đầu như chơi.

- Không gặp ai hết, có gặp mình cũng lờ đi.

- Nói như thế mà cũng nói.

- Thục ngồi xuống được không.

Thục lắc đầu cười. Nàng ngó ra sông:

- Không ngồi được.

- Tại sao?
- Không tại sao hết.
- Ghế đá có kiến à?

Thục ngó tôi:

- Đông đừng hỏi, ai lại ngồi ngoài này nói chuyện bao giờ.
- Không nói chuyện bao giờ nhưng nói chuyện bây giờ - Tôi cười, pha trò - Mình mở một kỷ nguyên hẹn hò cho những cặp tình nhân.

Thục nhăn mặt:

- Đông ăn nói chi kỳ vậy, mình đâu phải là họ.
  - Ủ, thì chưa.
  - Vậy đừng ngồi.
  - Không ngồi người ta tưởng Đông đang tán Thục, còn kỳ hơn nữa.
- Thục ngân ngữ một lát rồi mới chịu ngồi xuống. Cái băng đá dài, Thục ngồi đằng đầu bên này. Hai đứa phải nói chuyện lớn mới nghe được. Tôi bảo Thục:

- Thục ngồi xích lại một tí, chừa khoảng giữa này cho ma ngồi hả?

Thục ngó dáo dác nói:

- Đông đừng nói gở. Cây đa này có ma đó.
- Thì Thục ngồi xích lại cho con ma không có chỗ ngồi.
- Ngồi như vậy được rồi.
- Nói chuyện lớn mới nghe được. Người ta lại tưởng hai đứa gây lộn.
- Ai mà tưởng gì kỳ vậy?
- Sao không.
- Kỳ chết.
- Người ta vẫn ngồi như thế.
- Người ta khác, mình khác.
- Như vậy không nói chuyện nữa.

Thục nhăn mặt có vẻ khổ tâm. Tôi phì cười:

- Ngồi xích vào Thục mất mấy ký lô mà có vẻ khổ não thế?

- Đông kỳ quá, người ta thấy được thì chỉ có nước trốn nhà mà đi.
- Mình ngồi nói chuyện, ăn nhằm gì. Bộ không thể vào đây ngồi nói chuyện được sao?

Ngồi đây như ngồi trong quán nước, quán kem, trong phòng khách ở nhà.

- Khác chứ, ở đây là công viên, là chốn công cộng.

Tôi bực bội dẫm nát mấy xác lá vô tội dưới chân:

- Ủ, thì công viên.
- Đông nói gì nói nhanh lên rồi đi về, Thục chưa học bài gì hết.
- Bộ nghĩ học bài một hôm rồi chết sao?
- Không chết, nhưng trượt vở chuối đau ghê lắm, trượt té không ai đỡ.
- Thiếu gì người đỡ, Thục mà té khối anh chàng tình nguyện đỡ không công.
- Đông nói bậy quá trời.
- Nói đúng.
- Nói bậy.

Tôi ném một hòn sỏi ra bờ sông. Cả hai im lặng, không ai nói với ai một lời nào. Thục hình như cũng giận dữ. Tôi nghe những cơn gió lạnh cuốn lá khô bay, làm dạt những cọng tóc mình. Thục ngồi im bất động như một pho tượng dựng trong công viên. Một lúc sau tôi quay qua hỏi nhỏ:

- Thục giận hả?
- Đông nói bậy ghê, muốn không giận cũng không được.
- Thục ngồi gằn vào trong này đi.
- Không ngồi được.
- Sao bữa đi chơi Thục ngồi trên xe đạp dựa sát vào Đông được?
- Bữa đó khác, bây giờ khác.
- Thời gian thay đổi chóng nhỉ?

Thục im lặng một lúc rồi ngượng nghịu nói:

- Tại bữa đó Thục sợ té, xe cán chết chứ bộ.

- Như vậy là Thục dối lòng mình.

- Không biết nói dối đâu à nghe.

Thục ngó tôi cười. Nụ cười làm tôi ứa gan thêm. Tôi đá mấy hòn sỏi lăn lung tung dưới chân. Tôi ước chi có một con chó nào đó chạy ngang tôi sẽ đá cho nó một cái mạnh. Nhưng chân tôi vô tình đá nhẹ vào băng đá, chân tôi thấm đau. Thục cười khúc khích:

- Ở nhà Đông hay giận Hạnh lắm hả?

- Ít khi, không bao giờ...

- Đông mà không giận. Đông trẻ con lắm.

Tôi tức Thục quá. Nãy giờ Thục hoàn toàn tấn công tôi, kê tôi những đòn thật đau. Tôi nghèn nghẹn trong cổ họng. Tuy nhiên Thục cũng hơi xích vào gân một chút. Tôi bỗng tức cười:

- Thục có biết bài thơ này không?

- Bài gì?

- Đọc cho nghe nhé.

Thục ậm ừ trong miệng. Tôi đọc:

- Có một bạn em ngồi xa anh quá...

Thục bịt hai tai lại, lắc đầu lia lịa:

- Thôi, biết rồi, đừng đọc nữa.

Tôi nhìn sang thấy mặt Thục đỏ rừ, và ngượng. Tôi không đọc nữa, nhưng sung sướng cười một mình. Thục bảo:

- Thôi, ngồi ở đây được rồi. Đông nói chuyện đi.

- Thế hãy còn xa lắm đấy.

- Được rồi, Đông. Đừng bắt Thục phải khổ sở hơn nữa.

Thục luống cuống thực sự. Đôi mắt to đen ấy cứ lác liếc ngó chung quanh như sợ ai nhìn thấy. Tôi thương Thục quá. Tôi cười:

- Ừ, như vậy cũng được. Nhưng mai mốt nhớ xích lại gân hơn chút nữa nhé. Bây giờ thì ráng mà nghe. Người ta khan cả cổ vì gây lộn nãy giờ rồi nên nói nhỏ lắm.

Thục cúi mặt ngó xuống hai bàn chân mình cười nụ. Tôi biết nói gì

với thực bây giờ. Tôi ngồi im nhìn sóng trôi. Những gợn sóng pha ánh đèn của khu bến tàu ngẫu đực. Ngọn dương liễu la đà theo gió lạnh và tóc Thực dạt về một bên. Tôi hỏi:

- Thực có lạnh không?
- Chưa.
- Chừng nào lạnh mình về.
- Thế thì lạnh rồi.
- Xạo, mới bảo chưa bây giờ bảo rồi.

Thực cười trong miệng. Tôi nói bằng quơ:

- Bây giờ Thực về cũng không chắc gì học được. Thực ngủ một giấc, sáng dậy sớm học cũng kịp chán. Thực còn hai tuần nữa. Đông chỉ còn một tuần nữa thôi, còn không sợ nữa là...
- Tại Đông học giỏi.
- Đâu có, học dở nhất lớp.
- Bạn Đông bảo Đông học giỏi.
- Tụi nó xạo.
- Nếu Đông rớt thì sao?
- Nghỉ học ở nhà đi câu cá, như ông câu cá ngồi phía tay trái mình đó.

Thực cười:

- Đông đùa hoài .
- Thật chứ. Câu cá là một nghề nhàn du nhất trên đời này. Nhiều người câu cá chờ thời như Khương Tử Nha ngày xưa bên Tàu vậy.
- Nói chuyện Việt Nam đi, đừng nói chuyện bên Tàu. Chuyện Việt Nam có gì đáng nói. chỉ quanh đi quẩn lại có hai người đang giận nhau. Một người ngồi đầu băng đá kia còn một người ngồi đầu này. Chán phèo.

Thực cười khúc khích:

- Không có đùa à.

Tôi kiếm hết chuyện này chuyện nọ để nói cho Thực nghe, nhưng

không hiểu sao tôi mù tịt. Bình thường tôi vẫn có tài phịa chuyện nhanh. Dì Hạnh bảo tôi nên học Luật. Tôi có thể đi xa trong tương lai với nghề đó. Hoặc là làm ký giả. Tôi bẻ đốt ngón tay mình kêu răng rắc. Thục liếc nhìn tôi, lập lại câu hỏi:

- Thi rớt Đông làm gì?

Tôi biết làm gì bây giờ. Tôi cười:

- Chắc là về quê nuôi gà.
- Đông nuôi gà chẳng mấy chốc Đông làm thịt hết.
- Có lý.
- Đông nóng tánh quá, lại hay hờn mát.
- Ngày xưa Đông giận mẹ bỏ ăn một tuần lễ.

Thục trợn mắt:

- Đông tuyệt thực hả?
- Không ăn uống gì là tuyệt thực chứ sao.
- Đông ghê thật, Đông có bị sút mấy ký lô không?
- Không, ngày nào cũng nằm trong vườn ăn trái cây, uống nước dừa, sụt ký lô sao được. Thục không biết chứ vào vườn ăn trái cây mình phải tranh với những con chim vui lắm. Chúng nghe mùi trái cây chín là bay tới. Đông có một cái ná, chờ chúng tới thì bắn rồi lại leo lên hái trái ăn. Lũ chim nó thù Đông tới tận xương tủy.
- Đông khô hài quá.
- Kể chuyện thật đấy.
- Thôi, Đông nói chuyện của Đông đi. À, mà Đông chắc thi đậu, không rớt đâu. Mấy hôm Thục và Hạnh có đi xin xăm. Xin luôn cho Đông chắc chắn thi đậu kỳ này.

Tôi cười:

- Còn Thục và dì Hạnh?
- Hạnh đâu. Thục rớt. Thế mới lo.
- Hơi đâu mà tin xăm với quẻ.
- Phải tin chứ, nhiều người bảo đúng ghê lắm.

Tôi bỗng thở dài:

- Rớt Đông sẽ không học lại tỉnh này nữa. Đông sẽ lên Sài Gòn, ở đây "quê" chết.
- Còn Thục rớt, chắc là phải cạo đầu đi tu.
- Tu chùa nào cho Đông tu với.
- Đừng có nói bậy.

Tôi cười. Con gái vẫn hay bi thảm mọi chuyện, nhất là chuyện thi cử. Làm như thi rớt một lần là không còn dịp để thi lại. Tôi bảo

Thục:

- Ngày xưa ông Nguyễn Công Trứ tới bốn mươi tuổi mới thi đỗ Tú Tài. Mình còn trẻ chán.
- Ngày xưa khác bây giờ.
- Thì khác, nhưng so sánh mình vẫn còn rộng thời giờ. Nhất là con gái thi đậu hoài kỳ chết. Phải rớt một hai lần mới là học trò con gái.
- Rớt cay đắng lắm Đông ơi, khóc không khô nước mắt.
- Khóc làm gì, mình cười có phải vui hơn không.
- Cười sao nổi mà cười. Có ai thi rớt mà cười đâu?
- Bởi thế mình mới cười, nên cười nhiều càng tốt.
- Ông già nện búa lên đầu mà cũng cười được à?

Thục bỗng giật mình bắt tôi xem đồng hồ. Chín giờ. Nhưng tôi nói với Thục:

- Mới tám rưỡi, còn sớm.
- Về thôi Đông, sợ bị la quá.
- Chưa nói hết chuyện mà về sao được.

Nãy giờ sao Đông không nói?

- Bây giờ nói. Nãy giờ Thục cứ hỏi chuyện thi rớt thi đỗ, bỏ qua một bên đi. Nói Thục nghe chuyện này. Ngày mai dì Hạnh đi Sài Gòn.
- Thục có rảnh lại nhà chơi.

Thục run rẩy:

- Không đi được đâu.

- Sao vậy?
  - Không được, có Hạnh ở nhà may ra.
  - Có dì Hạnh ở nhà Thục bảo ngại, Thục khó hiểu quá.
  - Nhà Thục khó lắm. Nhỏ Hiền sẵn sàng mách ba. Mấy hôm nay nhỏ Hiền nghi nghi cái gì đó. Nó hỏi Thục hoài . Không biết trả lời làm sao.
  - Nhỏ tên Hiền sao mà dữ quá vậy. Hôm nào nấu chè đặt tên lại cho nó đi.
  - Thục sợ nó, ngày xưa không sợ. Bây giờ phải sợ.
  - Tại sao lại sợ?
  - Đông biết rồi còn làm bộ ngây thơ nữa.
  - Biết gì, chuyện chị em Thục mà ăn nhằm gì tới Đông.
- Thục mím môi không trả lời. Tôi ngạc nhiên vì này giờ cứ tìm cách chọc cho Thục giận, trong khi tôi vẫn nghĩ và biết quý thời giờ ngồi gần nhau. Thục đong đưa hai chân lướt trên mặt cỏ. Nàng nghiêng đầu để nghe tiếng sóng đánh từ xa.
- Thục nghe tiết sóng hả?
  - Nghe nhiều thứ lắm chứ không phải một mình tiếng sóng.
  - Kể xem.
  - Không kể được.
  - Thục vẫn giỏi Việt Văn mà.
  - Dở nhất lớp môn này.
  - Bây giờ Thục làm gì?
  - Im lặng và chờ nghe Đông nói chuyện quan trọng.
- Tôi lại bối rối. Có chuyện gì quan trọng đâu. Lúc này hình như có chuyện quan trọng thật. Tôi cảm thấy như thế thôi, nhưng ngồi gần Thục tôi không thấy có gì quan trọng để nói. Tôi bối rối thật, và tự nhiên cũng rơi vào sự im lặng. Tôi nói:
- Mời Thục tới nhà chơi, Thục không thềm tới. Hết chuyện nói rồi.
  - Lúc này trong quán kem Đông đâu có nói như thế.

- Bây giờ nói.
- Tới nhà không được đâu, Thục sợ.
- Sợ gì?
- Nhiều thứ, mấy đứa con trai bên nhà Đông đó, nó trêu chết. Thục quen với tụi nó.

Tôi bực tức:

- Thục sợ tụi nó lắm phải không?
- Không sợ, nhưng e dè một chút.
- Mấy thằng đó oắt con, ăn nhằm gì. Mình người lớn.
- Oắt con mới đáng sợ.

Thục nhìn tôi cười:

- Và Đông nữa, Đông cũng trẻ con chứ lớn với ai.

Tôi muốn nghiền nát mấy hòn sỏi dưới chân. Thục cứ luôn luôn bảo tôi là trẻ con, trong khi tôi muốn lớn hơn Thục, lớn cao vút, lớn bát ngát trong hồn nàng. Tôi làm lì không nói. Điều này làm Thục e ngại.

Thục hỏi:

- Bộ nói vậy rồi Đông giận hả?
- Giận hoài mệt lắm.
- Không giận sao làm lì trông dễ sợ thế?
- Chứ làm sao cho Thục đừng sợ bây giờ.
- Cười.
- Cười không vô rồi. Thục cứ luôn kê người ta. Hôm nay Thục lên mặt đấy.

Thục cười. Nụ cười làm sáng long lanh hàm răng đều đặn, trắng như ngọc của nàng. Tôi nhìn nửa gương mặt Thục khuất trong bóng tối. Gương mặt ấy như một vàng trắng, mãi mãi tròn, mãi mãi nằm trong hồn tôi. Thục có biết như thế không. Chắc Thục không hề biết, hay chưa thể biết được. Hình như Thục còn ngây thơ trong tình cảm của tôi đối với nàng.

- Không nói chuyện thôi mình về Đông.

- Đòi về hoài .
- Chứ Đông ngồi im, không chịu nói gì hết.
- Nói ra bị Thục kê là trẻ con.

Thục cười rạng rỡ:

- Thôi từ bây giờ cho Đông là người lớn nghe?
- Lớn sẵn rồi, không cho cũng không được.
- Chưa chi đã lên mặt.
- Con trai phải hơn con gái.
- Về phương diện nào?

Tôi giơ cả hai tay ra trước mặt:

Về đủ cả mọi phương diện.

- Chưa chắc.
- Không còn nghi ngờ gì nữa.
- Vậy tại sao ngày xưa ông Adam bị mắc lừa ăn phải trái cấm. Ông Adam khờ hơn bà Evà, phải không?

Tôi cãi:

- Ông Adam không khờ, ông ấy ăn trái cấm để chứng tỏ tình yêu chân thành của mình. Yêu nhau uống thuốc độc cũng uống chứ đừng nói ăn trái cấm.
- Thì ít ra con trai cũng khờ hơn con gái trên phương diện tình yêu.
- Thục làm to rồi, thí dụ như ngày xưa tôi yêu Thục mà Thục đâu có biết?

Thục ngạc nhiên, tròn mắt:

- Đông nói gì?
- Thục nghe rồi mà.
- Nghe không rõ, Đông vừa nói gì nghe kinh khủng quá sức.
- Không nghe rõ mà bảo kinh khủng.

Thục ngượng, cúi đầu di di chân mình trên đám lá chết. Tôi không biết Thục nghĩ gì. Tôi vừa nói một điều gì quá kinh khủng với nàng chẳng? Câu chuyện đột nhiên ngưng lại như khoảng không gian,

thời gian im lảng xuống như mặt sông không còn tiếng sóng. Tôi nghe trong kẽ đá xanh có tiếng đế mèn, trong bãi cỏ đám vạt sành nỉ non. Thục làm tôi sợ. Tôi nghi mình vừa đánh rớt đi một vật gì quý giá. Tiếng vỡ tan nát u hoài của một thứ tình cảm nào đó.

Tôi hỏi nhỏ:

- Thục nghĩ gì?
- Thục sợ.
- Có nhiều cái đáng sợ.
- Điều Đông vừa nói. Thục không nghe rõ lắm. Mơ hồ lắm. Nhưng Thục cũng đoán biết được nó quá lớn lao, mệnh mông như sông biển.
- Sông biển ở gần với ta mà. Nó ở trước mặt kia.
- Gần như thế nhưng xa cách ngàn trùng. Thục sợ quá.

Và Thục ôm lấy mặt mình, lắc đầu, như sợ hãi tiếng sóng đang âm ỉ đổ ngoài khơi cho một cơn nước lớn về ban đêm. Tôi cũng ngồi im nghe gió nổi bên kia cồn. Người đàn ông câu cá bỏ đi từ lúc nào. Bờ đá xanh vắng ngắt không một bóng người, chỉ có ánh đèn từ trên hắt xuống, rũ rượi.

- Mấy giờ rồi Đông? - Thục hỏi.
- Thục muốn về à?
- Thục gật đầu. Tôi nói:
- Thục về, Đông đưa Thục về, được chứ?
- Được, nhưng đừng chờ tới nhà, ngừng xa xa một chút. Nhỏ Hiền mà thấy thì chết.

Tôi dắt xe, Thục đi bộ chậm chậm ra đường. Lúc Thục ngồi phía sau, tôi nói:

- Thục còn sợ nữa không?
- Vẫn còn.

Tôi đùa:

- Trái tim của Thục là trái tim của con thỏ đế.

- Thục nhát lắm. Ai làm cho Thục sợ, có thể Thục chết giấc.
- Thục nên uống thuốc trợ tim đi.
- Khỏi cần, miễn là Đông đừng làm cho Thục sợ như lúc này.

Tôi đạp xe đi. Thục thúc vào hông tôi dặn:

Đi đường vắng nghe Đông. Thục sợ gặp người quen.

- Tỉnh lỵ này nhỏ bé lắm, người quen thiếu gì. Nhưng Thục yên chí, giờ này người ta ngủ hết rồi. Chỉ còn hai đứa mình ngoài đường thôi.

- Người ta còn đông quá, Đông xạo hoài.

- Nhưng toàn người lạ. Họ chẳng để ý gì tới mình đâu.

Tuy nói thế nhưng tôi cũng tìm những con đường vắng để đưa Thục về nhà. Những con đường vắng thường có rất nhiều bóng cây, khuất ánh đèn. Không ai biết rằng tôi đang chở Thục, dù người quen gặp cũng thế. Tôi đạp xe chậm chậm, Thục ngồi phía sau không nói gì. Hình như cả hai đều theo dõi cảm giác và ý nghĩ của mình khi ngồi gần nhau, trên một chiếc xe đạp đi qua những con đường vắng, và đêm dần sẽ về khuya. Tôi hỏi Thục:

- Thục có nghe tiếng vạt sành rúc trong chân rào nhà người ta không?

- Nghe. Sao chúng kêu buồn bã quá Đông nhỉ?

- Tại mình buồn nghe cái gì cũng buồn. Chứ biết đâu chúng đang hát một bài hát vui.

- Vui gì mà nghe muốn khóc.

- Thục có nghe hương hoa nở không?

- Hoa gì đấy Đông?

- Tôi nói đại:

- Hoa Ngọc Lan.

Tôi biết đường này có một nhà toàn trồng hoa Ngọc Lan, đêm có hương thơm ngát cả một vùng.

- Đông thường đi chơi khuya lắm sao mà rành đường này quá vậy?

- Lúc trước Đông vẫn hay đi về đường này. Bây giờ mỗi đêm sau khi học bài thường thì Đông phải xách xe đi dạo một vòng rồi mới về ngủ được.

Thục cười:

- Đông ngủ có hay nằm mơ không?

- Mơ hoài .

- Mơ thấy gì?

- Thấy Thục.

Tôi nghe đau nhói một khoảng da thịt vì mấy ngón tay Thục vừa néo vào đó. Tôi sung sướng nghe cảm giác tê điếng chạy dài trong mấy phút mới tắt hết sau tiếng cười khúc khích của Thục.

- Néo người ta đau gần chết rồi cười.

- Đông xạo quá trời.

- Thật. Khi nào Thục thử nằm mơ xem sẽ biết Đông nói thật hay nói đùa.

- Thục nằm mơ thấy toàn chuyện buồn cười không.

- Chắc là có khi mơ thấy một cái đám cưới mà Thục là cô dâu chớ gì?

- Ai mơ kỳ vậy.

- Con gái thường hay mơ như thế lắm.

Thục bỗng hốt hoảng nói:

- Ngừng, ngừng đi Đông. Ở đây được rồi. Nhà kia kia.

- Tắt đèn tối om ai mà thấy. Thục đi bộ xa mỗi chân chết.

- Ăn nhằm gì ngày nào Thục cũng đi bộ.

- Ngồi yên Đông đưa tới gần nhà một chút.

Nhưng Thục đã nhảy xuống, di khép nép bên đường. Tôi không kịp nói gì cả, Thục đi nhanh như chạy. Tôi thấy Thục thấp thoáng trong bóng tối vượt qua những bóng cây tới gần cổng nhà. Thục ngó lại phía tôi rồi lén vào, biến mất trong sân. Tôi đạp xe ngang qua nhà Thục thử nhìn vào nhưng không thấy Thục đâu. Một khoảng đường

im vắng phía trước mặt. Và bóng tối che ngập mắt tôi. Con đường thơm ngát hương hoa và lành lạnh sương đêm đang xuống. Tôi móc túi tìm bao thuốc, dừng xe lại châm thuốc hút, thở khói, rồi tiếp tục đạp xe chậm chậm hết con đường. Tôi hình dung ra Thục đang ngồi trước bàn học, nhưng Thục không học bài, Thục vẽ một chữ Đông bằng bút chì trên trang vở trắng. Tôi mỉm cười một mình trong đêm khuya.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 5

Chuyến xe lửa đầu tiên hú còi chạy ngang qua nhà trong lúc tôi và dì Hạnh đang ăn sáng. Bữa ăn đượm một chút buồn như hương khói cà phê đang bốc lên. Tôi nhìn thấy vệt đèn pha sáng quắc của đầu máy xe lửa quét lia một khoảng bóng tối. Những đỉnh cây, những cái mái nhà lóng lánh sáng, rồi chuyến xe lướt qua, tiếng máy dập dình một lúc. Xe qua khỏi, tôi nói với dì Hạnh:

- Nếu dì đi xe lửa , dì đã đi qua khỏi rồi.
- Đi bây giờ chắc lạnh lắm.

Dì vừa ngó vừa mím môi, ngó tôi, một nụ cười nở ra. Đôi môi dì Hạnh không thoa một tí son nào nhưng vẫn đỏ hồng. Gương mặt dì sáng long lanh dưới bóng đèn và trông mát như buổi sáng pha đầy sương. Mái tóc dì Hạnh chảy xuống một khoảng lưng. Hôm nay dì Hạnh mặc chiếc áo dài màu tím than, cổ tay dì trắng như những cái hoa sứ trắng nở ngoài vườn. Tôi nhìn làm dì ngượng. Dì quay đi, rót nước nóng vào cà phê. Tôi nhắc:

- Dì có mang theo đồ nhiều không, đi ít ngày cũng mang theo chứ?
- Một cái túi xách đựng mấy bộ quần áo và mấy cuốn sách cần học.
- Dì đi chuyến mấy giờ?
- Sáu giờ rưỡi.
- Lúc đó mặt trời vẫn chưa lên.
- Dì thích đi như vậy.

Tôi buồn thõng:

- Hình như ai cũng đều thích đi như vậy hết. Những chuyến xe trong buổi sáng sớm có một cái gì mơ màng đối với đời sống quá hiển nhiên.

Dì Hạnh cười:

- Đông ở nhà mấy bữa nhớ làm thơ cho dì đọc nghe. Lúc này thấy Đông vui.

- Gần thi, buồn là cảm chắc cái rớt. Đông không thích rớt trong khi mấy thằng bạn đều có tên trên bảng vàng.

- Đông có gặp Thục?

- Có.

- Thục có biết dì đi ít hôm chứ?

- Hình như biết.

- Đông nói?

- Hình như vậy.

- Hai người vẫn thân thiết với nhau?

- Hình như thế.

Dì Hạnh cười lớn tiếng:

- Coi chừng. Dì sắp mất hai người thân. Một đứa là bạn và một người bà con.

- Tôi cũng cười, trêu lại dì:

- Không chừng thi xong Đông mất dì. Lại phải tốn tiền mua quà cho một người về nơi xứ lạ.

- Ai về xứ lạ?

- Còn ai vào đây nữa, dì theo chồng về nơi xứ lạ.

Dì Hạnh đỏ mặt, uống vội ngụm cà phê để đỡ ngượng. Dì lắc đầu quày quặt:

- Dì còn đi học, đi học hoài, không lấy chồng đâu.

- Nhưng người ta sẽ dẫn dì đi lúc nào không hay. Đối với Đông con gái không cần học cao. Học cao trông con gái kỳ lắm, chỉ cần học vừa vừa, thông minh, hiểu biết một chút là được.

- Dì chưa được một trong những cái mà Đông thích. Dì chưa lột mắt xanh của ai hết.

Tôi cười, uống cà phê sữa. Ly cà phê buổi sáng hôm nay uống ngon lạ lùng.

- Thục có tới chơi, Đông nói chờ dì đi Sài Gòn về sẽ có quà. Dì đi bắt ngờ không nói trước được, Thục đừng giận nhé.

- Đông sẽ nhắc lại đầy đủ lời dì.

Dì Hạnh bồng ngó tôi cười:

- Mà bây giờ Thục đâu có nhớ Hạnh nữa mà giận. Thục chỉ nhớ một người. Giận người khác, dì đã ra đứng ngoài lề rồi, buồn chết được.

Biết dì trêu, tôi vẫn tỉnh nói:

- Chắc Thục không giận dì đâu.

- Còn Đông, thích quà gì?

- Uống dùm nước mía Viễn Đông. Nước mía nó ngọt lắm, ngọt như mật.

- Uống dùm mấy ly?

- Năm ly.

- Biết tại sao nước mía ấy ngọt không?

- Không, Đông uống từ nhỏ, bây giờ không làm sao nhớ nổi.

Dì Hạnh cười:

- Vì các cô học trò Trưng Vương về, mỗi buổi trưa trời nắng ghé

Viễn Đông uống nước mía. Những cặp mắt ấy ngọt, những đôi môi ấy ngọt phải không Đông?

Tôi cười, dì Hạnh chiên trứng thật ngon, những mẩu bánh mì nguội được dì nướng lại, vừa thơm lại vừa giòn. Bữa ăn sáng trong hơi lạnh, và một người sắp ra đi. Chuyển xe sáu giờ rưỡi sáng. Dì Hạnh đi rồi về, nhưng không hiểu sao tôi hơi buồn, như có một cuộc tiễn đưa. Dì Hạnh dọn dẹp bàn ăn. Tôi ngồi yên lặng lắng nghe tiếng gió bên ngoài. Tiếng gió rít trong buổi sáng sớm mờ hồ, buốt lạnh hơi heo may. Dì Hạnh bảo:

- Sẽ mua quà cho Đông.

Tôi bật cười, đứng lên đi ra ngoài thềm, bóng tối vẫn còn đầy ngoài vườn cây. Những con chim thức sớm kêu líu lo trên cây lá. Hương hoa thơm ngát dưới thềm. Lúc tôi quay vào dì Hạnh đã dọn dẹp xong. Dì đang ngồi trong ghế với cái xách để dưới chân Tóc dì cột bằng một mảnh vải màu có hoa trắng lớn. Dì ngồi yên lặng chờ giờ ra bến xe. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của dì một lúc. Tôi nói:

- Nghe nhạc chứ?

Dì Hạnh gật đầu. Tôi mở máy. Tiếng hát vút lên, lướt đi, như hơi gió sớm. "Ai lướt đi ngoài sương gió, không dừng chân đến bên em bẽ bàng..."

Tôi tới ngồi xuống bên chiếc ghế đối diện với dì Hạnh. Dì nói:

- Bản nhạc buồn quá Đông nhỉ?

- Dì thích?

Dì gật đầu:

- Nhạc hay là nhạc buồn, luôn luôn là những bản nhạc buồn.

- Cũng như những bài thơ.

Dì ngó cái bình hoa trên mặt bàn đã không còn cành hoa nào. Dì nói:

- Đông ở nhà thay hoa nhé.

- Hoa gì?

- Hoa ở ngoài vườn nhà mình. Để chiếc bình trợ trợ trông buồn quá. Bây giờ còn sớm mà dì sắp đi, không thôi dì ra vườn hái hoa

vào cấm. Chiều hôm qua Đông không nhắc đi.

- Đông không để ý.

- Vậy thì ráng tìm hoa mà cấm vào đi, đừng có lười biếng như vậy.

Tôi cười, dì Hạnh cũng cười. Đồng hồ trên tường gõ đều như những tiếng chuông. Dì Hạnh bảo:

- Đi vừa rồi Đông ạ.

- Dì lạnh không?

- Không?

- Tưởng dì cũng nên mặc áo ấm ra bên xe. Buổi sáng sớm sương có vẻ nhiều, lạnh lắm đấy.

- Không ăn nhằm gì, mặc áo len mùa này người ta cười.

Tôi nhớ tới những ngày cận tết. Học trò con gái tỉnh lỵ ai cũng mặc áo len. Buổi sáng đi học, áo len đủ màu sắc làm rực rỡ những con đường có nhiều cây lá xanh. Đạo đó trời lạnh, bầu trời ngả thấp, hiu hắt những cánh én từ xa bay về sửa soạn cho một mùa xuân êm đềm. Học trò con gái diện áo mới. Dì Hạnh và Thục cũng có áo len. Ngày xưa đó, tôi đã đứng nhìn Thục trong chiếc áo màu xanh đậm nổi bật trên những cái hoa giấy đỏ trước cổng nhà những hôm Thục tới rủ Hạnh đi học. Những người con gái gần tới Tết trông bành bạc một thứ mây trời, hai má chín ửng màu hoa đào, và đôi mắt long lanh, tóc buông dài đen mượt như suối chảy.

- Đi chứ, mơ mộng gì thế.

- Mơ mộng gì đâu.

- Sao ngăn người ra thế.

Tôi cười, dắt xe ra cổng. Dì Hạnh đi theo phía sau. Tôi lắng nghe thấy tiếng chân dì bước nhẹ trên sỏi.

- Lạnh quá Đông nhỉ?

- Đã bảo mà.

- Hôm nay sương nhiều, chắc ướt hết cả cỏ. Lạ thật, chưa tới tết mà sao giống Tết quá.

- Sắp sửa mùa thu, thời tiết thay đổi một chút.

- Và một chút đó thôi cũng tha hồ cho Đông làm thơ.

Ra đường, dì Hạnh khép cánh cổng lại, rồi dì ngồi phía sau, cái xách của dì tôi móc vào tay cầm xe. Đèn đường hiu hắt đổ dài xuống mặt nhựa. Bóng tôi và bóng của dì Hạnh nhỏ bé, cụt ngủn, thu ngắn trên mặt đường.

- Đông xem phòng thi giúp dì nhé.

- Ở đâu?

- Hùng Vương.

- Còn Thục?

- Hình như Tiền Giang.

- Phòng dì số mấy?

- Số 6.

- Vẫn H và T gần nhau sao hai người lại khác trường nhỉ, Đông cứ đinh ninh là hai người thi cùng một trường chứ.

- Dì nhớ số phiếu báo danh của Thục không?

- Dì có biên, nhưng quên, không nhớ được. Đông tới Thục hỏi đi.

- Ai hỏi thế, quê chết.

- Quê gì mà quê.

Bờ hồ buổi sáng sớm cỏ xanh mướt lóng lánh sương. Một chút ánh sáng đã xua đuổi bóng tối. Và mặt hồ phẳng lặng như láng bạc. Gió từ hồ thổi lên mát lạnh, không có sương mù giăng trên hồ nhưng lại đổ đầy trên mặt đất, mặt cỏ. Qua khỏi hồ tới bến xe, dì Hạnh đi xe nhỏ. Những chiếc xe du lịch hiệu Minh Chánh sắp thành hàng dài với nhau. Tôi mua vé xe cho dì Hạnh xong, đứng nói chuyện với dì chờ giờ xe chạy.

Con sông chạy cặp khu bến xe. Phía bên kia là vườn cây ăn trái.

Những đồng đá xanh cao ngất của một công trường xây cất nào đó che lấp hết một khoảng sông. Những cơn sóng buổi sáng đầu gió đánh ầm ì vào bờ. Dì Hạnh co hai vai lại, mím môi nói:

- Lạnh ghê.
- Đứng xích vào trong này một chút tránh gió.

Dì Hạnh xích vào trong. Tôi châm một điếu thuốc hút cho ấm. Dì nói:

- Đông bày đặt hút thuốc, lại hút nhiều nữa.
- Con trai không hút thuốc yếu lắm. Thục nói thế đấy.
- Và Đông bèn hút thuốc?

Tôi cười:

- Đông lớn rồi chứ bộ. Con trai lớn phải biết một tí. Không biết người ta chê mình công tử sữa. Cái tên nghe không hay ho tí nào.
- Nhưng hút thuốc nhiều quá có hại.
- Đông chỉ hút được thuốc nhẹ.
- Rồi mai mốt Đông ghiền, Đông sẽ hút thuốc nặng. Tay Đông vàng khói thuốc, môi Đông thâm đen, phổi Đông lủng từng lỗ nhỏ.
- Vào nhà thương nằm lo gì.

Dì Hạnh nhăn mặt, không hiểu vì lạnh hay vì câu tôi nói. Những người phu khuân vác của bến xe làm việc trong sương mờ, trong ánh sáng chập choạng của một ngày đầu ló dạng. Họ di chuyển loáng thoáng bằng những cái bóng đen. Tôi bỗng yêu không khí của bến xe, của những chuyến xe chờ giờ khởi hành.

- Thích ghê, phải chi Đông được đi với dì.
- Đông phải ở nhà.
- Khóa cửa.
- Tụi trẻ con nó qua phá hết.
- Đùa chứ Đông không đi đâu. Đứng ở đây nhìn dì đi thích hơn.

Người đi có buồn?

- Một tí.
- Sao trông dì như sắp khóc?
- Hồi nào, Đông xạo thấy mồ.

Tôi cười, dì Hạnh cũng ngậy thơ dụi mắt mình. Không có nước mắt,

nhưng trông mắt dì Hạnh thật buồn. Dì nói:

- Dì thích tỉnh lỵ hơn Sài Gòn.
- Sợ rồi dì sẽ theo người ta về Sài Gòn.
- Lại nói ầu nữa.

Tôi thở một hơi khói tròn, nhìn khói bay tỏa lên trần nhà đợi của hành khách. Mọi người lên xe. Ông tài xế bóp kèn tin tin vang cả bên, làm rộn rã cả buổi sáng yên lặng. Tôi bỗng nhớ ra và chạy vội đi mua cho dì Hạnh một lọ dầu. Tôi đứng bên cửa xe nói chuyện với dì cho đến lúc xe chạy đi. Dì Hạnh cười như mếu.

Tôi đạp xe quay về nhà, nghe tiếng nhạc ở trong, tôi mới nhớ lúc đi quên tắt máy. Tôi vào ngồi ở ghế tường tượng ra căn nhà sẽ vắng dì Hạnh ít nhất là ba ngày. Tôi phải đi ăn cơm tiệm. Hay tôi tới nhà Khôi ăn nhờ. Tôi bắt đầu bối rối. Nhà vắng quá. Dì Hạnh vừa đi như là đã đi lâu, đi không về. Tôi đi loanh quanh, hết ngoài thêm rồi vào trong phòng chờ sáng. Đến khi tiếng chim kêu nhiều ngoài cây và nắng ửng một chút trời tôi biết trời đã sáng hẳn. Tôi ra vườn cắt hoa theo lời dì Hạnh. Tôi chọn hoa lung tung, thấy cái nào đẹp tôi cắt. Được thật nhiều tôi mới mang cắm vào bình rồi ngồi nhìn. Tôi có ý định sẽ biên một bức thư cho Thục ngay trong buổi sáng nay. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo bên ngoài, và chuyến xe lửa thứ nhì cũng là chuyến cuối cùng vừa rời tỉnh. Tôi nghe tiếng máy nổ, lướt qua nhà rồi mất hút.

Tôi lên phòng ngồi vào bàn viết thư cho Thục. Nhưng bức thư chỉ ghi được ngày tháng và một chữ "Thục mến" rồi tôi thấy ngại ngùng. Nói chuyện thì nói gì cũng được Thục nghe, hay không nghe cũng chẳng ăn nhằm gì, nhưng biên thư mà Thục không nhận thì tôi què chết, có nước bỏ trường mà đi, bỏ tỉnh mà trốn. Tôi ngồi nhìn qua cửa sổ thấy nắng lên ấm áp trên các lá cây xanh, trên mái nhà, trên những sợi dây điện. Tôi cũng thấy ấm áp trong lòng một chút. Dù sao Thục cũng đã hiểu tình cảm của tôi đối với Thục. Bây giờ là lúc

tôi phải yên lặng, càng yên lặng càng tốt. Có nên chăng? Tôi lo sợ tiếng nói của mình quá chậm. Thục nghe người khác nói như thế rồi. Và Thục có bồ. Tôi tưởng tượng ra cảnh bồ Thục dắt Thục đi ciné, đi ăn kem, đi dạo, hẹn hò trong công viên gặp tôi chắc tôi ngỡ ngàng và xấu hổ lắm. Tôi nghe đau nhói trong trái tim mình. Tôi yêu Thục thật? Chắc là thật đứt đuôi rồi. Bây giờ tôi thấy nhớ Thục. Nhớ lại hồi đêm ngồi với Thục trên băng đá công viên, nhớ lúc chờ Thục về. Nhớ bóng Thục băng qua bóng cây vào nhà. Nhớ con đường thơm ngát như hương của một thuở ban đầu biết yêu người. Thấy tình yêu của mình làm mềm cây lá, mềm trời đất.

Nắng đã lên cao bên ngoài vườn. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo trong gió sớm. Một ngày đẹp trời, mây ở cao trên đầu, xanh biếc. Cuối cùng tôi bỏ dở bức thư, tới đứng bên cửa sổ, nhìn nắng lên mang theo hương đất và sương khói bốc. Tiếng chim hót nhiều trong cây lá, tiếng hót gọi lên những tình cảm êm đềm. Tôi cũng êm đềm nghĩ tới Thục. Tỉnh lỵ chứa chan những ngày tháng mới, những con đường, những góc phố, những khoảng sông, rồi cũng sẽ rộn ràng một thứ tiếng hát chỉ có hai người nghe thấy. Hiểu được và say sưa. Tôi và Thục. Tình yêu vừa chớm nở, vừa bắt đầu. Thời gian êm êm trôi, vỗ nhẹ vào lòng như tiếng sóng. Còn hai tuần nữa tôi đi thi. Tôi nhớ ra điều đó trong sáng hôm nay. Và dù sao tôi cũng thấy một chút e ngại. Tôi trở vào soạn lại một số sách, thấy có nhiều cái mình chưa ngó đến. Tôi cười, trên những trang sách mới tinh tôi thấy loang loáng bóng Thục. Tôi sẽ ôn lại bài và sẽ đến trường với một chút yên tâm. Tôi mang một quyển sách ra ngoài bao lơn, bắt ghế sách đu nằm đọc nhẩn nha. Những cánh mây bay qua những trang vở, những cánh mây trong bầu trời sáng hôm nay đẹp quá. Tiếng chuông reo làm tôi giật mình. Tôi đứng bật dậy nhìn ra cổng thấy Khôi đang đứng đợi. Tôi chạy vội xuống mở cổng cho Khôi. Tôi mời nó vào nhà. Khôi hỏi:

- Không đi đâu à?
- Coi nhà.
- Còn Hạnh đâu?
- Đi Sài Gòn ít hôm.
- Ở nhà một mình?
- Một mình.

Tôi bật cười bảo Khôi:

- Chứ với ai mà không một mình.
- Buồn chết.
- Không những buồn mà còn sợ đói nữa. Đang nằm lo không biết trưa nay ăn cơm đâu. Chắc là ra tiệm.

Khôi ngó quanh quất, đùa:

- Sợ ma không?

Tôi cười. Hai đứa nói chuyện trên lối đi thay vì vào nhà. Khôi đi đi chân mình trên sỏi. Tôi hỏi:

- Đi đâu sớm vậy?
- Buồn, định tới rủ mày đi lòng vòng.
- Thì đi, có gì để không đi được đâu.
- Mày học bài hết chưa.
- Còn vài môn chưa học, nhưng không sao. Thức khuya vài đêm là xong.
- Có đứa đã thành thoi rồi đó, mình như vậy là hơi bê bối.
- Thi đậu mày làm gì, Khôi? - Tôi hỏi.
- Học nữa.
- Dĩ nhiên nhưng tao muốn hỏi đời sống có gì khác, tình cảm sẽ có gì khác.
- Chắc vẫn vậy.
- Tao mơ hồ thấy rồi sẽ đổi khác nhiều. Nhiều chứ, tao không nói rõ được, nhưng cảm thấy như vậy.
- Còn rớt?

- Đậu hoặc rớt, cũng là một chuyện thay đổi. Vui hay buồn, thế thôi.
- Mong đừng đũa nào rớt.
- Mà chờ tao một chút.

Tôi vào lấy xe, mặc bộ đồ mới. Rồi trở ra. Tôi ngạc nhiên thấy lần đầu tiên trước khi ra phố tôi mới để ý đến cách ăn mặc, nhất là chải tóc. Ngày xưa tôi không để ý tới. Đi là đi. Tóc tai như thế nào mặc kệ, chỉ cần đưa bàn tay lên vuốt một cái, năm ngón tay thay chiếc lược gỡ tóc. Bây giờ tôi đã khác, Khôi ngó tôi:

- Diện dữ.

Tôi cười, huýt sáo. Hai đũa dắt xe ra cổng. Tôi khóa cổng lại bỏ chìa khóa vào túi. Hai đũa lên xe và đạp đi. Tôi hỏi Khôi:

- Đi những đâu?
- Đi lòng vòng một chút đã, rồi tính. Mà còn tiền ngồi quán.
- Còn, một ít.
- Thế được rồi. Tao cũng muốn hút thuốc. Việc trước tiên mà mua một bao thuốc mới, một hộp diêm đây.
- Sẽ có.
- Rồi tao nói cho mà nghe một chuyện.
- Quan trọng?
- Có vẻ như quan trọng.
- Của mà?
- Tình cảm của tao thì đúng hơn.

Tôi cười:

- Vấn kè, nhờ tao gỡ rối tơ lòng hả? Đừng hy vọng gì nhé. Bởi vì tơ lòng của tao cũng đang rối bời mà không biết làm sao gỡ ra đây.
- Không, tao muốn tâm sự một chút với mà. Hai đũa nghe, biết rồi bỏ qua, mình còn mấy ngày thi sắp tới. Và ít nhất một năm nữa để ra khỏi trường. Sau đó hoặc còn ở đây hay đi nơi khác.

Hai đũa đi lòng vòng ra công viên. Khôi bảo tôi đứng chờ nó đi mua bao thuốc rồi trở về. Tôi nói:

- Bao thuốc trong túi tao còn.

- Đợi vào quán hãy khai bao mới.

Tôi và Khôi đứng hút thuốc giữa những người đi dạo buổi sáng trong công viên. Hôm nay trông Khôi có vẻ đứng đắn, quan trọng và gương mặt đượm buồn. Tôi và nó thân nhất trong lớp. Chuyện tôi nó biết, chuyện nó tôi cũng biết.

- Xuyên nó nhắc mày hôm qua, mày còn nợ nó cái gì phải không?

Tôi cười:

- Không nhớ được, nhưng sắp trừ được nợ rồi. Mai một đợt đi Hạnh về.

- Nó là bạn của con Hiền đấy, mày liệu mà giữ hồn.

- Hiền, em của Thực?

- Còn giả vờ hỏi nữa, mắt hồn chưa bạn?

Tôi cười:

- Thế thì tao phải có quà cho Xuyên mắt rồi. Chết cha, từ trước giờ tao đâu có biết, ăn nói bậy bạ quá, nó học lại con Hiền, rồi nhỏ này học lại chị nó. Chết tao.

- Hiền vẫn ghé nó chơi hoài.

- Sao không nói với tao?

- Chuyện của mày ai mà biết được. Tôi đấm Khôi:

- Mày xạo, định hại tao thì nói.

- Coi bộ mày luống cuống dữ. Thực nó nghiền nát trái tim mày ra trăm mảnh chưa?

- Chưa.

- Liệu mà đi bọc sắt trái tim thì vừa. con gái khôn lắm mày à.

Kim chờ Uyên từ đâu chạy tới ngang trước mặt tôi và Khôi thì thắng xe lại. Chiếc xe solex thắng gấp, bánh chao đi như sắp ngã. Kim cười, tắt máy hỏi:

- Hai ông làm gì đứng đây? Ngắm màu áo nào?

- Đừng hiểu lầm.

- Không đứng ngắm các cô đi đò bên sông qua chứ ngắm ai, ngắm cây cối à?

- Ngắm cây cối, cũng thơ mộng chán. Cần gì phải ngắm các cô học trò?

Uyển nheo mắt:

- Thục đâu anh Đông?

- Thục ở nhà Thục.

- Trả lời thế mà cũng trả lời. Anh Đông quê một cục.

- Chứ biết trả lời sao bây giờ, làm như người ta bỏ Thục trong túi áo.

- Biết đâu.

Khôi hỏi:

- Còn hai cô, đi đâu đây?

- Tụi này vừa mới ăn phở chân cầu xong. Đi lang thang.

- Sương nhỉ?

- Hơi sức đâu mà buồn như anh, chỉ khổ thân.

- Sao biết người ta buồn?

- Mắt anh khói bốc lên nghi ngút thế kia, dẫu sao được.

- Nói ầu, có rảnh đi uống cà phê với tụi này. Tôi mời. - Gì chứ ăn uống lúc nào tụi em cũng sẵn sàng.

Tôi cười:

- Uống thôi, chứ không có ăn. Tới cà phê Thủy đi.

- Uống chịu hả?

- Trả tiền đàng hoàng, yên tâm.

Kim và Uyển cười rúc rích. Tôi và Khôi lấy xe chạy theo xe Kim. Bốn người vào quán chọn chiếc bàn gần quầy của Thủy. Kim ngó tôi nheo mắt nói:

- Hôm nay Thủy ngồi "két", tha hồ cho anh Đông thiếu nhé.

Thủy chạy ra, ba người con gái quay nói chuyện với nhau. Chuyện dòn như bắp rang.

Trong lúc tôi và Khôi ngồi yên lặng hút thuốc. Một lúc Thủy mới nhớ ra, quay lại hỏi:

- Ấy chết, quý vị uống gì?

Khôi cười:

- Tôi chết khát này giờ rồi.
- Xin lỗi anh Khôi nhé, mãi lo chuyện nên em quên.
- Một mình tôi sao, còn tên kia nữa chứ?

Thủy bẽn lẽn:

- Xin lỗi luôn Đông, kỳ quá, anh Khôi cứ trêu người ta.

Khôi bảo:

- Thôi, ngưng làm gì cô chủ quán, cho tôi ly cà phê sữa đá đi, nhiều nhiều nước đá, đập nhỏ ra nhé. Còn hai cô kia uống gì. Đông nữa.

Tôi nói:

- Cà phê sữa đá.

Kim gật đầu:

- Kim và Uyên cũng thế.
- Chờ một chút, các bạn nhé.
- Yên chí, cô chủ dễ thương.

Thủy ngưng bỏ chạy đi. Kim nhăn mặt:

- Nhỏ Thủy để nhạc quê ba cục. Thay băng khác đi Uyên.
- Biết thay gì bây giờ.
- Ta đi thay cho.

Kim vào trong, băng nhạc được ngắt giữa chừng để Kim thay băng khác. Kim trở ra, tươi cười:

- Nghe được không quý vị, toàn nhạc êm dịu. Vừa uống cà phê vừa nghe, rất thích.
- Kim có tài quảng cáo. Mai một đi theo quảng cáo sơn đồng chắc đông khách hàng chiếu cố lắm.

Kim nguýt tôi bằng đuôi mắt dài. Thủy mang cà phê ra. Bốn chiếc

phin và bốn cái ly sẵn đá. Cà phê đang nhỏ từng giọt xuống. Khói quện thơm thơm. Tôi khui bao thuốc mới, Khôi hút liên miên. Có hai cô gái nên cà phê không nói chuyện gì được với tôi. Khôi bảo để về nhà. Thủy cũng ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi về chuyện thi cử. Cả ba đều mong ngày bãi trường. Tôi chợt nhớ ra mùa hè vẫn còn. Những cảnh phượng vẫn còn đỏ một cách vô tình trong trí nhớ tôi.

Khôi bảo:

- Còn mùa hè thì sao?

Kim cười, cắn chiếc muỗng bao cà phê:

- Anh Khôi ngủ mơ chắc.

- Lúc nào mà chẳng ngủ mơ, đời là một cơn mơ dài mà.

Cả bọn cùng cười. Tôi lấy đá bỏ vào ly cho Kim và Uyên. Những viên đá nhỏ tan rất nhanh. Tôi nói với Thủy:

- Cho thêm đá chứ cô chủ quán.

- Có ngay.

Uyên nheo mắt:

- Nhưng anh đừng có "đá" người ta đấy nhé.

Tôi lườm Uyên:

- Giữ mồm giữ miệng một chút. Ăn nói như thế có ể chồng thì đừng có khóc.

- Ai thèm, yêu thương chi cho khổ. Để người ta yêu mình thôi, trong khi mình tỉnh bơ đá lông nheo với người khác, thanh thoi và vui vẻ hơn.

- Nghe cô ăn nói thấy mà ghê.

- Thục của anh bộ không ghê sao, làm như chỉ có mình Thục là hiền.

Kim chanh chua:

- Phải rồi, khi người ta phải lòng nhau người ta đều hiền cả. Những người dữ không có tình yêu.

Khôi nói:

- Có chứ, phải có thêm hai cái búa chẻ củi nữa.
- Anh không có búa nên Nhàn của anh bay mất.

Uyển trêu:

- Con sáo sang sông rồi.
- Con sáo sổ lồng rồi, anh Khôi chắc đang cần một tạ gừng.

Tôi bảo:

- Đừng động chạm tới tình cảm riêng tư của người ta chứ. Đừng nên đùa trên nỗi đau khổ của người khác.
- Anh Khôi sức mấy mà đau khổ, anh chỉ đau khổ giả vờ.
- Thật hay giả vờ người ta cũng đang đau khổ.
- Thật thì được, giả vờ không thể tha thứ được. Đau khổ cho đến chết mới thật sự yêu thương nhau.

Khôi thở dài nảo ruột:

- Tôi đang chết đây.
- Chết vì một người khác thì có.
- Ai thế Kim?
- Suyt, bí mật, chiều ta nói cho mi nghe. Chỉ có mình khám phá ra thôi.

Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khôi. Kim cười:

- Anh Đông cũng mù tịt luôn. Chuyện này anh thua Kim rồi. Anh Khôi muốn giữ bí mật thì hồi lộ nhỏ này đi, không thôi anh khó làm ăn à.

Khôi cười:

- Không sợ, chả có gì hết.
- Rồi anh đừng hối hận nhé.
- Cho Kim dọa suốt năm luôn.

Thủy nói:

- Thủy chả hiểu gì hết.
- Uyển cũng mù luôn.

Tôi đang lắng nghe một đoạn nhạc. Nhạc ở đây không chọn lọc. Có những bản khá xen vào đó có những bản quá tồi. Tôi thích nghe nhạc ở nhà, trong phòng khách lúc đêm thật khuya và tắt hết đèn. Có một lần dì Hạnh suýt chết giấc vì không ngờ có tôi đang ngồi trong bóng tối. Khi dì bật đèn lên thấy tôi ngồi lù lù trong ghế rộng, dì kêu thét lên. Tôi hoảng hồn chạy tới đỡ cho dì khỏi té xỉu. Dì Hạnh nghe nhạc bằng một bóng đèn nhỏ, vàng, đủ soi bóng dì trong đêm tối. Dì thường nằm trên ghế dựa, đọc một đoạn sách, vừa nghe nhạc. Nghe nhạc ở đây không thích thú chút nào. Nhưng tôi vừa nghe được một đoạn nhạc hay. Khôi nói:

- Trưa nay nhà nào còn dư cơm cho Đông nó ăn nhờ một bữa.
- Bộ dì Hạnh bỏ đói à?
- Không, Hạnh đi Sài Gòn.

Kim tròn mắt:

- Ủa, đi Sài Gòn gì bắt tử vậy, bao giờ Hạnh về, anh Đông?
- Vài hôm.
- Rồi anh đi lang thang à?

Khôi bi thảm giùm tôi:

- Nó không có cơm ăn, áo mặc. Ai dám nuôi nó không?

Uyển ngó Thủy:

- Chắc chỉ có Thủy là đầy đủ can đảm đó.
- Tôi không uống cà phê sữa trừ cơm đâu đấy nhé.

Cả bọn phá ra cười làm Thủy ngượng cứng không nói được lời nào,

Uyển nói:

- Anh Đông không nấu cơm được mà ăn sao. Năn nỉ tụi này đến nấu cho, nhưng anh đi chợ.
- Anh Khôi nữa, hai người xách giỏ đi chợ thì tụi này tới nấu cơm liền, tình nguyện và vui vẻ để đức lại cho con cháu.

Khôi cười:

- Đồng ý, thử coi ai can đảm hơn ai.

- Bằng lòng không Uyên, cả Thủy nữa.

Uyên nói:

- Bằng lòng, anh Đông với anh Khôi thua là cái chắc. Hai anh xách giỏ đi chợ, ngày mai cả tỉnh đều biết. Thủy đồng ý đi Thủy, mình thắng là cái chắc.

Thủy e thẹn, nhìn tôi nói:

- Thủy thua trước, ngượng lắm.

- Vậy thì để hai đứa này, nhưng kẻ thua phải mất cho người thắng cái gì?

- Một châu kem, một châu cine?

- Ít lắm.

- Thôi đừng có đùa, lỡ mình thua thật thì khổ.

- Mà không dám đi chợ à?

- Dĩ nhiên là dám, nhưng tao sợ gặp mấy con nhỏ quen bán thịt bò. Nó cười bẽ chợ.

- Khôi cũng chợt nhớ tới đứa em gái của Nhàn cũng có một sạp hàng trong chợ. Khôi đành chịu thua:

- Thôi, chịu thua trên nguyên tắc. Con trai không nên xách giỏ đi chợ, nhiệm vụ thiêng liêng đó là của con gái. Con trai không nên xía vô, chỉ nằm ngủ chờ đánh thức dậy ăn thôi.

Uyên cong môi:

- Vậy anh Đông chịu khó ăn cơm tiệm chờ ngày Hạnh về.

- Kim bảo:

- Đề nghị anh Đông tới nhà một người.

Uyên ngó Thủy, rồi thúc vào hông Kim nói:

- Không nên nói ở đây, nguy hiểm.

Bốn ly cà phê cạn khô. Thủy vào trong mang ra một bình trà. Nhưng Kim và Uyên đứng lên xin về trước. Tôi và Khôi còn ngồi lại. Thủy bỏ vào ngồi trong quày. Khôi nói:

- Thủy có vẻ buồn.

- Biết làm sao bây giờ?
- Mà cũng nên nói gì cho tao còn tới đây uống cà phê thiếu nợ chứ?

Tôi cười:

- Đời là một nỗi buồn lớn mà.

Tôi nhìn Thủy, nàng quay vội đi tránh cái nhìn của tôi. Đôi mắt Thủy buồn quá, cái dáng ngồi cũng buồn. Thủy chỉ dám nói chuyện với tôi khi có đông đủ bạn bè. Một mình Thủy không dám nói gì hết. Và tôi cũng không có gì để nói với Thủy. Tôi thở dài. Khôi bỗng nói:

- Bây giờ nói mà nghe chuyện tao. Lúc này không nói được.
- Nói đi.
- Mà sẽ không ngờ.
- Nói đi, dĩ nhiên chuyện bất ngờ rồi, nếu tao biết thì đâu có cần mà nói.

Khôi ngần ngại một lúc rồi mới nói:

- Phiến vừa biên thư cho tao, một bức thư đầy tình cảm. Tao bối rối quá, mà thấy thế nào
- Nội dung bức thư?
- Đại khái Phiến chia buồn chuyện tao với Nhạn Nhưng đó chỉ là một cái cớ. Phiến nói rất quý mến tao, từ lâu, từ trước khi có chuyện tao với Nhạn.

Phiến cũng được, tội gì mà phải đau khổ với Nhạn. Người đi qua đời tôi rồi.

- Tao đang phân vân một chuyện.
- Chuyện gì?
- Ặn.

Tôi chợt nhớ tới Ặn:

- À, rắc rối nhỉ?
- Vì thế, tao chỉ nói cho mà nghe biết rồi bỏ qua. Tao không muốn Ặn buồn, tình bạn đáng quý, đáng giữ hơn.

- Nhưng mà không thể làm gì khác hơn được, mà cũng quý mến Phiến vậy?

- Dĩ nhiên.

- Thế, làm sao tránh được. Chuyện tình cảm mà.

Khôi dụi thuốc, uống một ngụm nước trà, buông thông:

- Thôi, bỏ qua, kỳ thi này tao phải đậu.

Tôi không biết khuyên Khôi thế nào. Tự nhiên rồi gần kỳ thi đứa nào cũng dính vào chuyện tình cảm. Tôi cũng vậy, kỳ thi này tôi phải đậu. Tôi vừa thoáng thấy bóng mẹ tôi. Đôi mắt hiền từ của bà, gương mặt khắc khổ ấy. Tôi rớt, người buồn nhất có lẽ là mẹ tôi.

- Tao cũng vậy, tao cũng phải đậu. Rớt mẹ tao sẽ khóc.

Khôi bảo tôi tính tiền. Tôi ngại gặp Thủy, tôi đưa tiền cho Khôi vào quầy. Nó đứng nói chuyện với Thủy một lúc lâu trong khi tôi ra đứng đợi bên ngoài. Lúc ra, Khôi nói:

- Thủy nó buồn thật, nói chuyện với tao như sắp khóc.

- Chuyện gì?

- Nó bảo nghỉ hè xong nó bỏ trường.

- Theo chồng à?

- Mà nói ác, nó sang tỉnh khác học.

Tôi yên lặng đạp xe bên cạnh Khôi. Hai đứa không nói gì thêm. Tới ngã rẽ Khôi về một mình, tôi về nhà. Tôi có ý định ghé Thục nhưng rồi đổi ý. Suốt mấy ngày dì Hạnh đi vắng tôi muốn nằm nhà ôn lại bài. Buổi trưa, tôi nghĩ tới bữa cơm vội vàng ngoài quán, tự nhiên tôi thấy buồn, và có cảm giác như dì Hạnh đã rời khỏi căn nhà này mãi mãi. Tôi chỉ còn lại có một mình, lẻ loi như chiếc bóng đổ dài trên thềm cửa cũ.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 6

Ngày thứ hai dì Hạnh vắng nhà, tôi đang nghĩ tới bữa ăn trưa ngoài phố. Buổi trưa nắng sừng sốt mà đạp xe ra mãi tới chợ để ăn cơm rồi đạp xe về tôi thấy nản. Buồn quá, tôi buông quyển sách, xuống nhà nghe nhạc. Tiếng chuông làm tôi sững người ngỡ dì Hạnh về sớm, nhưng người gọi cổng lại là Kim. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu vậy.

Kim cười, chìa cho tôi mảnh giấy:

- Cửa nàng đưa cho chàng đó, chàng đọc đi. Thông điệp gay cấn nhất thế giới.

Kim lúc nào cũng đùa được, trong lúc tôi đọc mảnh giấy gấp làm bốn thì Kim đã vội chạy đi. Tôi không kịp gọi. Kim cũng không chịu nói gì thêm. Tôi nghĩ, Thục viết cho tôi chắc có chuyện gì cần thiết: "Đông,

Nghe Kim bảo Đông phải ăn cơm ngoài phố không ngon, lại xa quá, nắng dữ dội cả buổi trưa. Thôi, trưa nay Đông ăn cơm nhà. Kim và Thục bàn nhau rồi, bây giờ đi chợ, rồi tới nhà nấu cơm Đông ăn. Bài vở học hết rồi nghe, bây giờ chỉ còn ngày ứng thị. Thôi Đông đợi ở nhà. Kim cũng dễ thương chứ, đừng có ghét người ta nữa. Có Kim, Thục mới dám tới nhà Đông, không sức mấy dám tới. Thục"

Tôi sung sướng bỏ mảnh giấy vào túi áo. Chữ Thục đẹp quá, những lời Thục viết thật dễ thương. Dễ thương như buổi trưa nay, dễ

thương cả ngày nay. Tôi không còn khó chịu với tánh vui đùa đôi khi hơi quá lố của Kim nữa, ít ra Kim cũng thấu hiểu tình cảm và tình cảnh của tôi và Thục. Tôi nghĩ rằng chuyện Thục tới nhà nấu cơm, đi chợ là do Kim bày ra chứ Thục không bao giờ dám nghĩ tới. Kim dễ thương vô cùng, vậy mà lúc này chẳng chịu nói trước để tôi cảm ơn, khen ngợi Kim. Tôi chạy vào phòng mở nhạc lớn rồi chạy ra ngoài thêm đứng nghe. Trong khu vườn nhỏ tự nhiên tôi có cảm tưởng chim bướm sẽ bay đầy, hoa nở hết những nụ búp. Khi thục xách giỏ vào nhà. Cây lá sẽ vẫy mừng, và lòng tôi bát ngát như biển xanh. Tôi nghe máu trong thân thể mình chạy những nhịp mạnh nhất, trái tim nồng nàn nhất. Buổi sáng hôm nay đẹp nhất. Tôi lên phòng ôn lại bài. Tôi thấy những dòng chữ như múa reo, nhảy nhót vui đùa trước mắt. Nhưng rồi tôi cũng hồi hộp để lắng nghe tiếng chuông gọi cổng. Nếu trường hợp gì xảy ra khiến Thục không đến được mà người đến lại là Kim thì chắc Kim hết dễ thương. Tôi cũng buồn bã chết được. Tôi nhìn đồng hồ từng chập, nghe nhịp tim mình đập loạn theo từng trang sách tôi đọc qua. Tiếng chim kêu ngoài cây lá cũng nôn nả thúc bách. Hàng nhạc ngựa say gió cũng như muốn kéo thời gian chậm lại. Đường từ nhà Thục tới chợ, rồi từ chợ về đây tưởng như xa ngàn dặm. Tôi cố nhắm mắt để không nghĩ ngợi gì thêm, để tin rằng rồi Thục sẽ đến, cuối cùng em sẽ đến. Thục tới thật, tôi nghe tiếng chuông gọi cổng là phóng xuống cầu thang. Tôi vừa chạy vừa trách mình quá lo xa. Những kẻ lo xa là những kẻ tự làm khổ mình trước tiên. Thục đến đó, xinh tươi trong màu áo, rực rỡ nụ cười dưới dàn hoa giấy đỏ thắm. Bên cạnh là Kim, Kim ôm lĩnh kính những gói giấy. Kim dễ thương vô cùng. Tôi mở cổng, Thục và Kim vào. Mặt Thục đỏ ửng, ngại ngùng nói:

- Nếu bạn Đông đến chơi thì sao?

Tôi tươi cười:

- Không mở cổng, nó tưởng đi vắng, nó bỏ về.

- Sợ quá.
- Đừng sợ Thục, không có gì hết, cứ xem... như ở nhà.

Kim thúc hông bạn:

- Phải liều, cứ sợ mãi rồi làm sao. Khi người ta yêu nhau người ta liều để sợ. Nhảy qua năm bảy ngọn núi, trèo qua cả chục trái đồi, bơi qua hai mươi mấy cái biển cũng dám nữa là.

Tôi suýt Kim. Thục càng đỏ mặt khi nghe Kim nói. Tôi đành phải đánh trống lảng.

- Kim nói nghe ghê, chứng tỏ con người đầy kinh nghiệm.
- Kinh nghiệm gì, đừng có hiểu lầm tai hại nhé.
- Chứ sao Kim rành quá vậy.
- Thấy người ta.

Kim và Thục vào nhà sửa soạn thức ăn ra bàn. Hai người bàn nhau nấu món này món kia. Tôi đứng cười. Có cảm tưởng như hôm nay hai người cho tôi ăn giỗ, một cái giỗ cực lớn. Kim hỏi:

- Đông muốn ăn món gì?
- Món gì cũng muốn ăn hết.
- Người ta dễ tánh nhỉ, thế thì Thục cứ yên tâm mà trở tài đi.

Thục nói:

- Miệng thì nói vậy chứ khi ăn thì tha hồ chê.

Kim đuổi:

- Thôi, Đông lên nhà học bài đi. Khi nào xong kêu xuống ăn. Đừng đứng lạng quạng ở đây người ta khó nấu nướng.
- Đứng nhìn thôi chứ bộ.
- Không được.
- Kim hôm nay làm tàng nhỉ.
- Lâu lâu mới được lên mặt một bữa, đại gì không làm tàng. Đông lên nhà học bài đi.

Thục ngó tôi cười. Thục chắc cũng đồng ý với Kim đuổi tôi đi chỗ khác chơi.

- Đi ra ngoài vườn được không Kim?
- Đi đâu tùy ý, miễn đừng xó rớ ở đây thì được.
- Đi một chút trở vào được không?
- Xong rồi, nghe kêu mới vào.
- Khó quá.

Tuy thế, tôi cũng đi chỗ khác. Tôi đi dạo trong khoảng vườn nhỏ, đi hết lối đi trải sỏi rồi ra cổng, rồi từ cổng trở vào, hút hết cả nửa bao thuốc vẫn chưa thấy Kim gọi vào. Buổi trưa đã tới, nắng gắt và bóng tôi cụt ngắn in dưới mặt đất. Tiếng một con chim cu gáy ở đâu xa vọng tới nghe buồn buồn.

Rồi Kim cũng gọi tôi vào. Bữa cơm được dọn sẵn. Tôi thấy nhiều thức ăn trên bàn. Trong những chiếc đĩa lớn toàn những màu sắc của rau, món ăn. Tôi sung sướng vì trưa nay Thục và Kim cùng ở lại. Bữa cơm bắt đầu với tiếng nhạc vắn nhỏ. Thục và Kim từ trong bếp ra nên mặt người nào cũng đỏ ửng. Kim hỏi:

- Nội trợ như vậy được chưa?
- Giỏi rồi, hai mươi trên hai mươi mỗi người.
- Đừng có nịnh.

- Thật chứ, giỏi quá, bữa ăn ngon, nhìn không cũng đủ thấy ngon. Tôi nhìn thấy mắt Thục mở lớn, sung sướng. Chúng tôi ăn chậm, nói chuyện. Phải thành thật mà nói rằng, chưa bao giờ tôi ăn thấy ngon như vậy. Kim luôn luôn pha trò trong bữa ăn để trêu tôi và Thục. Tôi sung sướng ngắm niềm vui của Thục, nghe cả niềm vui của mình nhảy quanh, như những bước chân chim. Ăn xong, Thục và Kim dọn dẹp dưới bếp. Tôi ngồi ghế nghe nhạc, thấy một ngày sắp sửa trôi qua, nhanh chóng quá. Hình như hạnh phúc thì trôi nhanh còn khổ đau thì đứng lại. Một lúc Kim và Thục lên. Tôi nói:

- Chiều nay làm gì?

Kim đáp:

- Chút Kim và Thục về. Chiều Đông tự hâm lấy thức ăn và ăn một

mình. Ngày mai Hạnh về rồi.

- Đã chắc gì.

- Thế nào Hạnh cũng về mà. Còn lo ôn bài thi nữa.

- Tôi nhớ tới ngày thi của Thục, tôi hỏi phòng và sổ ký danh. Thục hỏi:

- Đông biết để làm gì?

- Để đi xem bảng cho Thục.

- Người ta không biết đi xem sao?

- Đông lắm, con trai mạnh khoẻ mới chen vào xem được, con gái chỉ đứng ngoài.

- Thôi, sợ rớt lắm.

Tuy nói thế nhưng rồi Thục cũng ghi sổ ký danh cho tôi vào trong một mảnh giấy. Tôi bỏ vào túi áo nói:

- Ở chơi cả buổi chiều không được sao?

Thục le lưỡi:

- Xin ông già chỉ có buổi sáng cũng là may rồi, nhờ Kim nói đó. Ở lại có nước đi luôn.

- Chiều nay định kêu Thục và Kim đi ciné, có phim mới.

- Gan nhĩ, Đông đi một mình. Thục chả dám đâu, gặp người quen thì chết.

- Có Kim mà sợ gì.

Kim nhìn tôi, cười:

- Kim cũng chả dám, Kim với Thục thì đi được. Có Đông mọi chuyện sẽ khác ngay.

- Có gì khác?

- Người ta sẽ hiểu lắm.

- Ai muốn hiểu sao thì hiểu, mình đi chơi cũng sợ người ta nữa sao?

- Không phải sợ.

Thục ngồi cúi mặt nhìn những ngón tay mình. Kim đã hết dễ thương

từ giờ phút này. Lẽ ra Kim phải bắt Thục đi, nói vào một tiếng. Đằng này Kim cũng có vẻ về phe với Thục. Tôi không biết nói sao hơn, đành ngồi im. Kim bỗng hỏi:

- Đông có sách nào mới không?
- Có mấy cuốn.
- Không phải sách học đâu à nhà. Người ta hỏi tiểu thuyết.
- Học bài không lo, thi tới nơi rồi mà đọc tiểu thuyết.
- Đừng có giỡn giọng anh cả người ta. Học bài lúc nào chả được. Lâu lâu phải đọc sách để mở mang trí óc chứ. Học bài hoài riết "mát" thân kinh sao?

Tôi cười:

- Lên phòng mà lấy, có cuốn "Chuyện Tình" tha hồ mà khóc.
- Cảm động lắm hả?
- Bảo đảm, khóc không với nước mắt.

Kim bảo Thục:

- Hai người ngồi đó tâm tình nhé, ta đi kiếm sách đọc. Buồn quá rồi. Tôi cảm ơn Kim. Cảm ơn âm thầm. Tôi mong Kim sẽ nghiền ngẫm cuốn "Chuyện Tình" tới bảy giờ tối. Và đừng trở xuống nhà nữa.

Kim vừa khuất, tôi nói với Thục:

- Định biên cho Thục một cái thư, nhưng cuối cùng không viết.
- Tại sao không viết?
- Thấy làm sao, kỳ kỳ...
- Đông viết thư chắc hay lắm, Hạnh khen Đông hoài.
- Một bức thư, bây giờ, có nên chăng?

Thục cười:

- Biên thư thì người ta đọc, không biên thì thôi. Hỏi như thế làm sao trả lời được.
- Thục không biết gì hết.
- Biên thư mới biết được chứ.

Tôi bỏ chỗ ngồi, tới gần Thục, nhưng Thục xích ra. Tôi cười thầm,

nếu bây giờ tôi nắm tay Thục chắc có nước Thục bỏ chạy. Thục cự:

- Đông làm vậy Kim thấy thì sao?
- Ngồi gần thì có gì?
- Kim cười chết.
- Kim cười khỏi lo, chỉ lo Kim khóc thôi.
- Không giống à.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thục. Khiến Thục phải quay đi. Thục nói:

- Đông nhìn gì dữ vậy, mắt Đông to quá.
- Nhìn để xem thấy gì trong mắt Thục.
- Thế Đông đã thấy gì?
- Chưa nhìn rõ.
- Nhìn như nuốt người ta mà bảo không rõ.

Tôi cười:

- Nhìn giữa chừng Thục quay đi.

Thục cười khúc khích. Tôi nghe hơi thở Thục rõ ràng trong lồng ngực. Tôi cũng nghe hơi thở dồn dập trong ngực mình như khi tôi chạy lên một con dốc cao. Thục nép sát người vào thành ghế, nếu không có thành ghế ngăn lại, chắc Thục rơi xuống đất. Tôi phì cười:

- Thục làm gì mà cực khổ như thế, ngồi bình thường không được sao?
- Tại Đông.
- Có làm gì đâu.
- Đông lấn người ta vào sát thành ghế, ngồi xích ra đi.
- Ghế chật, có bao nhiêu thôi.
- Đông trở về ngồi ghế của Đông đi.
- Ngồi đây một chút không được sao?

Thục ngó tôi:

- Đã hết một chút rồi, Kim ở trên lầu Kim xuống thấy ngồi gần nhau Kim hiểu lầm.
- Còn gì nữa mà hiểu lầm.

- Đông kỳ quá.
- Thục cũng kỳ quá. Cái gì cũng sợ hết. Không biết còn những gì Thục sợ nữa.
- Thục sợ suốt đời.

Thục vẽ những vòng tròn trên bàn. Tôi nhìn tóc Thục buông xuống vai. Tôi yêu những sợi tóc đen nhánh của Thục, nhưng không biết làm sao. Thục ngồi gần, nhưng xa cách quá. Giữa tôi và Thục chưa ai nói với ai một lời nào. Chưa nói gì, toàn những câu mưa nắng chưa ăn nhập vào đâu. Tôi biết trong mắt Thục, bây giờ đã có một vệt khói mờ, những hạt ngọc long lạnh cho tình cảm. Nhưng Thục e dè quá đổi. Thục như con thỏ bạch. Tôi chỉ dám đứng xa mà nhìn, nếu tôi ôm nó vào lòng, con thỏ bạch sẽ chết. Chết vì vỡ trái tim. Tôi thở dài:

- Thi đậu, Thục làm gì?
- Học nữa.
- Chỉ biết học thôi sao?
- Chứ biết làm gì bây giờ, à, tìm thơ của Đông đăng trên báo đọc.
- Tôi không có gửi đăng báo.
- Đông giấu à?
- Tôi chép vào một cuốn sổ, chỉ đưa cho một người đọc.
- Ai mà được Đông dành đặc biệt quá vậy.
- Thục.

Thục tròn xoe đôi mắt:

- Thục?
- Đúng, Thục có thể đọc bất cứ giờ phút nào Thục muốn.
- Sợ Thục không cảm nổi thơ, Thục ngu dại lắm.
- Nhưng tôi thích thế.
- Hạnh được đọc chưa?
- Chưa
- Sao không đưa cho Hạnh đọc?

- Không, dì Hạnh phải đọc sau Thục.

Thục nhìn tôi, chớp mắt:

- Cho Thục mượn bây giờ được không?

- Bất cứ giờ phút nào.

- Cho Thục mượn tối nay về nhà đọc.

Tôi gật đầu. Phải chi tôi đã viết xong bức thư gửi cho Thục kèm luôn trong tập thơ thì không còn gì hơn. Tôi khờ quá, bây giờ tôi biết Thục sẽ nhận bất cứ cái gì tôi đưa. Vậy mà tôi cứ lo sợ. Tôi muốn đâm vào mặt mình. Tại sao tôi có thể khờ đến như thế. Thục cười:

- Thi đậu Đông làm gì?

- Học thêm.

- Chỉ có học thôi sao?

- À, viết thư cho Thục nữa chứ.

Thục cười:

- Có bao giờ Đông nghĩ tới một ngày nào phải xa tỉnh lỵ nhỏ bé này không?

- Chưa. Dù sao, cũng còn một năm nữa sống ở đây. Tỉnh lỵ này đáng yêu quá. Nó êm đẹp như một giấc mơ vàng.

- Rồi sẽ có một ngày Đông ghét nó. Con trai như một thứ thời tiết, thay đổi bất thường.

- Còn con gái?

- Con gái như bức tượng, muôn đời vẫn vậy.

- Con gái là một mùa, không phải là một bức tượng. Mùa cũng có mùa này mùa khác. Nhưng tôi nghĩ mùa đẹp nhất là mùa người con gái tới tuổi biết yêu thương.

- Không ai nói như Đông cả.

- Chưa chứ không phải không. Tôi yêu tỉnh lỵ u hoài này, nếu phải xa nó chắc tôi buồn lắm.

- Dĩ nhiên, nhưng con trai thay đổi tình cảm nhanh như mưa rồi chợt nắng. Ngày nào đó Đông sẽ không nói như vậy nữa, Đông sẽ nói

khác.

- Ngày đó không có đâu.
- Tình lý này của Thục đó, người nào ghét nó Thục cũng ghét luôn người đó.
- Tôi yêu tình lý này suốt đời.
- Đông khôn quá.

Kim trở xuống với quyển sách cầm ở tay. Kim thoáng nhìn chúng tôi, rồi cười nói:

- Sách dày quá, phải về nhà đọc. Về chưa Thục?
- Về.
- Về thật à?

Kim nheo mắt:

- Nãy giờ năn nỉ không được sao. Về thật chứ đùa gì nữa, trưa quá rồi Thục ơi. Về học bài.

Tôi liếc Kim:

- Làm như siêng học dữ.
- Không siêng trọt vỏ chuối ai khóc dùm cho đây. Thôi về Thục ơi, mi không về ta bỏ lại à.

Tôi bảo Thục:

- Để Kim về một mình.
- Nó chửi chết.

Tôi ước Kim không thể tả. Nhưng Kim đã dẫn xe ra đứng chờ Thục.

Tôi ngó Thục, chờ đợi Thục thay đổi ý kiến, Thục bối rối nói:

- Thôi để Thục về, tối Đông có ghé nhà chơi cho mượn tập thơ nhé. Thục nói như một lời hẹn. Tôi không biết làm sao hơn để Thục lên ngồi cho Kim chở về. Lúc đóng cổng, Kim quay nói với tôi, nheo mắt:

- Xin lỗi Đông nhé, ghét lắm, nhưng rồi mai một sẽ cảm ơn nhỏ này. Tôi không thèm nói gì với Kim mà quay vào nhà. Tôi muốn nằm hoài, mắt nhắm nhưng tai vẫn cứ dõi nghe những tiếng động ngoài

trời. Nghe hàng nhạc ngựa reo say trong gió lớn buổi trưa. Tôi yêu Thục mất. Thục về tôi thấy quay quắt trong lòng. Như vừa đánh rơi mất trái tim mình trong một cơn mưa. Tôi phải làm gì cho hết buổi chiều nay, rồi còn những ngày tháng tới. Chuyển xe lửa về ngang qua nhà. Tiếng bánh xe nghiêng trên đường sắt, tiếng còi hú vang, chạy dài qua các đỉnh cây. Tôi chồm dậy tới bên cửa sổ nhìn xuống đường. Cái toa xe lửa cuối cùng vừa vụt qua, những ngọn cây khua động trong nắng trưa gay gắt và những đám mây trời bay trên cao. Tôi lấy quyển sách, ôn lại những trang đã học ban sáng. Cuối cùng tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Khi tôi thức dậy trời đang có cơn mưa. Không khí thắm lạnh và gió vút đi ngoài vườn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa đổ. Tiếng những con chim vỗ tổ gọi nhau trên mái ngói. Lâu quá, trời mới có cơn mưa. Sau cơn mưa này thời tiết sẽ thay đổi. Tôi vẫn không hiểu được, hay là rất mơ hồ trước thời tiết ở đây. Mùa hè còn chưa tới, hay đã hết khi mưa đến. Chỉ có một điều sau mỗi trận mưa, sáng sớm ra đường nghe cây lá thay đổi, những bông phượng như nở to hơn, đỏ thắm hơn. Trưa nắng, nghe ve kêu nhiều và ròn rã hơn. Tôi nằm nghe và nhớ những cái đâu đâu, từ xa xưa lắm trở về. Và khi tôi nhớ tới Thục thì có tiếng gọi cổng. Tôi chạy vội xuống nhà không kịp lấy áo mưa. Khi mở cổng tôi muốn run lên vì người gọi cổng không phải là dì Hạnh, mà là Thục. Tôi đành lấy chiếc xe đạp của Thục dắt vào sân. Thục mặc áo mưa. Trên chiếc giỏ nhỏ của chiếc xe đạp tôi thấy mấy cuốn vở mới tắm đẫm nước mưa. Tôi lấy mang vào nhà, mấy cuốn vở ướt hết không còn trang nào khô. Thục cởi áo mưa ra máng vào thành ghế. Thục có vẻ lạnh. Thục đứng co ro bảo:

- Thục ra phố mua mấy cuốn sổ về làm nháp, không ngờ lúc về ngang đây mưa to quá, phải gọi cổng. Đông đang làm gì?
- Ngủ mới đây.
- Sương nhĩ, vậy mà người ta tưởng đang học bài.

- Định dậy rồi học, học bài trong buổi chiều thú hơn.
- Thôi Đông lên học bài đi. Thục hơ khô mấy cuốn vở rồi về.
- Tôi nói:
- Quăng đi chứ còn xài được gì, nó rách tả tơi thế này, Thục không thấy sao?
- Rồi làm sao, mai một chẳng lẽ lại xin tiền ba mua nữa.
- Ngày mai Thục có vở mới đừng lo.
- Quăng uống lấm.
- Chứ xài không được, tiếc làm gì.

Tôi không cho Thục hơ khô mấy quyển vở. Tôi lấy khăn mặt của dì Hạnh cho Thục lau nước mưa bám trên mặt. Nhìn hai cổ tay tròn, trắng hồng của Thục đưa cao lên tôi nghĩ là hai cổ tay xinh xắn của con búp bê. Những cọng tóc mai bám hai bên thái dương Thục, ướt nước. Gương mặt Thục hơi xanh vì mưa lạnh, tôi hỏi:

- Thục lạnh không?

Thục gật đầu, mỉm môi cười. Tôi nói:

- Lên phòng cho khỏi lạnh.

Thục ngoan ngoãn theo tôi lên phòng. Không có Kim. Thục bốt e dè và dạn dĩ hơn một chút. Tôi đóng cửa sổ lại cho gió đừng lùa vào, mưa đừng tạt những hạt bụi nhỏ qua cửa. Thục ngồi trên mép giường tôi ngó loanh quanh.

- Phòng của Đông đẹp quá.
- Thế mà bị dì Hạnh la hoài, lâu lâu dì Hạnh phải lên dọn dẹp mới ngăn nắp được.
- Ủa nhỉ, Đông không quét phòng sao giấy vụn nhiều quá, bị la là phải.
- Trước kia có bà giúp việc. Bà đổ dùm giỏ giấy rồi quăng đi đâu mất tiêu. Định nhờ bà ấy mua cái khác thì bà nghĩ.
- Ủa, sao lại nghĩ? Bà ấy đau à?
- Không, con bà đau, bà xin về quê nghỉ ít lâu.

- Rồi bà có lên không?
- Chắc có, nhưng không biết bao giờ.

Thục ngó quanh tìm cái gì. Tôi hỏi:

- Thục tìm gì?
- Đông có cây chổi không?
- Dưới nhà.
- Lấy lên Thục quét phòng dùm cho. Rác với giấy vụn nhiều quá thế này Đông ăn ở thật bê bối.

Tôi cười:

- Mỗi tuần mới dọn một lần.
- Hôm nay cũng cuối tuần rồi, còn gì. Để tuần sau hả?
- Dám lắm, vì cũng còn tùy siêng hay chưa siêng nổi. Đông cười.
- Con trai bê bối ghê.
- Lúc nãy Thục vừa mới khen phòng đẹp, sao giờ lại chê.
- Bây giờ chê rồi, đẹp mà nhiều giấy vụn quá rồi mắt.

Tôi ngồi cười, lấy thuốc hút. Thục nhăn mặt:

- Đông hút thuốc nhiều không?
  - Buồn hút chơi mấy điếu
  - Tới mấy điếu lận, đừng có hút nhiều nghe, không tốt, lung phổi à.
- Thục có một ông anh họ hút thuốc gì mà đến vàng tay, trông kỳ lắm. Đông đừng có giống như vậy.

Tôi sung sướng nghe Thục dặn điều này điều nọ. Như thế Thục đã để ý tới đời sống hàng ngày của tôi. Thục như một người tình lo lắng cho người yêu của mình. Tôi ngắm Thục. Bây giờ gương mặt Thục đã bớt xanh. Trong bóng tối của căn phòng không bật đèn, gương mặt Thục trắng và đẹp như một thiếu nữ trong tranh. Thục ngồi đó. Ké né trên mép giường, hai bàn tay vòng để lên đầu gối, mái tóc dài buông rũ xuống che nửa gương mặt, thỉnh thoảng Thục đưa tay vén mái tóc qua một bên, cổ tay tròn với chiếc vòng ngọc thạch xanh biếc. Chiều nay Thục mặc áo dài màu tím than, màu áo

chìm trong bóng tối. Tôi nghĩ tới bài hát trong đó có mấy câu đau đớn nói về màu áo tím. Từ lâu tôi chưa mua nổi cây đàn. Nếu lúc này có đàn tôi sẽ không ngần ngại gì mà không ngồi đàn, hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Đông học bài đi.
- Không học được. Thục ngồi đó không cách nào học được.
- Thế để Thục về.
- Thục về lại không học được, như lúc trưa đó, Thục về tôi phải ngủ liên miên cho hết buổi trưa buồn bã.
- Đông phải học bài chứ, Đông sắp thi rồi. Đừng thi rớt, buồn lắm.
- Sẽ học, con trai không sợ rớt.
- Gan thật.
- Rớt học lại. Đậu thì được lên lớp, rớt ngồi lại học thêm một năm, lặn lội quá chỉ thêm khổ.
- Đông ngược đời ghê đó.

Tôi cười. Thục với lấy chiếc gối dài ôm trong lòng. Chân Thục đu đưa một cách hồn nhiên. Tôi ngồi im lặng ngắm Thục đến khi Thục ngược phải quay mặt đi. Bây giờ Thục đã hiểu, hay là cả hai đứa đều hiểu rõ tình cảm của người này đối với người kia. Tôi muốn nói với Thục nhiều lắm, cho đến hết cơn mưa của buổi chiều nay. Cơn mưa đã đưa Thục đến, làm ấm lại căn phòng nhỏ trơ trọi của tôi. Làm mưa bên ngoài nồng nàn, ngọt xót từng phiến. Đồng thời tôi cũng muốn im lặng, nỗi im lặng tuyệt vời giữa tôi và Thục.

Tôi gọi nhỏ:

- Thục.

Thục ngược nhìn tôi, nhưng tôi im lặng. Thục nói:

- Gì thế Đông?
- Sao Thục lại ghé vào trong cơn mưa.
- Sợ lạnh.
- Thục có nhớ gì không?

- Nhớ, một chút thôi.

- Đông nhớ Thực quá.

Tôi ngạc nhiên thấy mình nói ngon lành mà không ngượng ngáp. Có lẽ tại tôi đang xúc động thật tình. Tôi cũng nhận ra lỗi xưng hô của mình lộn xộn, khi thì xưng tên, lúc xưng tôi. Thực cũng luống cuống:

- Thực có gì để nhớ đâu.

- Thực hiền lắm, xinh lắm.

- Nhiều người khác hiền, xinh hơn Thực nữa, rồi Đông sẽ gặp.

- Không còn ai hơn Thực.

- Thực sợ lắm, sợ tình cảm sẽ là một cái gì tan nát, thà đừng thân thiết với nhau đỡ đau buồn hơn. Thực yếu đuối trước đau buồn.

- Có gì đau buồn?

- Rồi sẽ có, biết bao nhiêu nỗi buồn.

- Thực quá lo xa.

- Hình như nó thấp thoáng đâu đây chứ Thực không lo xa. Tình cảm ai mà đoán được, phải không Đông?

- Đoán được chứ, không đoán được sao có cơn mưa kỳ diệu như thế này. Cơn mưa đã đưa Thực tới, xui Thực ghé lại.

- Ủ ờ nhỉ, Thực không biết đi đâu, lẽ ra Thực tới nhà Kim.

- Đó, thấy không. Chúng ta đã có một mối dây vô hình ràng buộc khiến Thực phải vào đây.

- Đông đừng nói với ai nghe. Ngượng lắm.

Tôi sung sướng tới ngồi cạnh bên Thực. Tôi sung sướng thấy Thực không ngồi xa tôi nữa. Và tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh giá của Thực, khiến Thực run lên, sợ hãi. Tôi yên lặng nghe hạnh phúc tuyệt vời của mình thành sóng, vỗ dào dạt trong lòng. Tôi ngửi thấy mùi thơm trên tóc Thực, hương thơm ban đầu ngào ngạt hơn bất cứ hương thơm nào. Thực rút bàn tay lại, và tôi ngạc nhiên thấy Thực khóc.

Tôi hỏi:

- Sao vậy Thục?

Thục lắc đầu, nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn xuống má. Tôi luống cuống đổ dành Thục, một lúc Thục nói:

- Thục sợ lắm.

- Có gì Thục sợ.

- Ngày mai, ngày kia, biết Đông có còn thân thiết với Thục không?

- Tôi yêu Thục suốt đời

- Thục đưa tay bịt miệng tôi. Thục gật đầu, mím môi nói:

- Thục biết.

- Sao Thục còn sợ?

- Không hiểu sao Thục vẫn cứ sợ.

- Thục.

Tôi áp bàn tay Thục lên ngực tôi. Tiếng khóc của Thục như vỡ ra, ào lên, tan lẫn vào trong tiếng mưa đổ lớn bên ngoài. Tôi đặt trên trán Thục một chiếc hôn làm Thục sợ hãi rút bàn tay về. Tôi nói:

- Chỉ hôn trên trán Thục thôi.

- Đông đừng làm Thục sợ.

- Không có điều gì làm Thục sợ cả. Thục tin không?

Thục gật đầu. Tôi nghĩ Thục khóc bằng những giọt nước mắt hạnh phúc nhất. Những giọt nước mắt nồng nàn. Tôi hứng cả trên vai áo, như hứng cả một thời thơ ấu của Thục, một thời thơ ấu của tôi. Và một thời để chúng tôi yêu nhau, thương nhau nồng nàn hơn mưa, ngào ngạt hơn hương mái tóc. Tôi lấy khăn lau nước mắt cho Thục, nàng ngượng, quay mặt đi. Căn phòng ấm áp hơn bao giờ. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc lâu, tưởng như thời gian dừng lại dưới chân. Mưa vẫn đổ lớn, và tôi mong mưa đừng bao giờ tạnh. “Em đến thăm anh một chiều mưa, mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều, em đến thăm anh trời mưa gió, đường xa lạnh đầy. Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuôn không nói một câu...” tôi nghĩ miên man tới mấy câu trong bài hát tình nhân đó. Tôi hỏi:

- Thục biết hát bài hát dành để hát trong chiều mưa tới thăm nhau không?

- Bài “Em đến thăm anh một chiều mưa”?

- Giỏi quá.

- Đông hát nghe đi.

- Không có đàn, hôm nào Đông mua cây đàn và sẽ hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Còn những câu gì nữa Đông?

Tôi hát nhỏ:

- Mặt nhìn mặt cầm tay bâng khuâng không nói một câu. Lòng ghen ngào hồn anh như say như ngây gì đâu. Gió đưa cánh chim trời, đó đây cách xa vời...

- Không phải, mấy câu chót cơ.

- Ta ước mơ một chiều thêu nắng, em đến chơi quên niềm cay đắng và quên đường về...

- Đông giỏi ghê, thuộc cả bài.

- Mong như thế, mong Thục quên đường về.

Thục cười, tròn mắt:

- Không quên được đâu, ông già với cây chổi lông gà vẫn nhớ hơn, dù rất muốn quên đường về.

- Đông đưa Thục đi thi?

- Thôi, Thục đi với Hạnh, được rồi.

- Chờ Thục về?

- Ở đâu?

- Trước cổng trường.

- Không được, chờ ở xa xa, càng xa cổng trường càng tốt.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Quán nước ở đầu ngã tư đường.

- Chỗ đó cũng đông.

- Thôi, ngồi đợi Thục trong công viên vậy, Thục về ngang nhớ kêu.

Thục gật đầu cười. Tôi nhớ số phòng, số ký danh của Thục hơn nhớ ngày sinh tháng đẻ của tôi. Thục thi trường Tiền Giang, bên kia cầu, phòng số 9, số ký danh 18753. Từ đó về ngang công viên hơi xa. Phải nói là xa quá với sự chờ đợi, nhưng Thục muốn thế, tôi đành chịu nằng:

- Máy giờ rồi Đông?
- Mưa còn lớn Thục chưa về được đâu.
- Tối quá về bị la đấy nhé.
- Nói trú mưa nhà nhỏ bạn..
- Lúc này Thục nói dối đều đều.
- Đừng lo, chưa bao giờ Thục nói dối dễ thương như lúc này.
- Còn xúi người ta nói dối nữa hả?

Tôi cười. Thục dĩ nhiên là không muốn về chút nào, nhưng đôi mắt cũng cứ nhìn ra mưa vẻ lo ngại. Tôi ngồi gần Thục, nghe trái tim mình đập loạn lên, nghe chung quanh tràn ngập những yêu thương thân ái từ đâu mới kéo về, mới nhận ra, như là không khí của căn phòng, lũ bàn ghế. Thục ké né bám lấy mép giường, tay Thục run lật bật, hơi thở Thục bàng hoàng. Tôi thấy tội nghiệp Thục, nằng như con sóc con trước đôi mắt của người thợ săn. Tôi bật cười:

-Thục giống như một chú sóc con.

Thục tròn mắt:

- Người ta như vậy mà là sóc?
- Ủ, một chú sóc con ngờ ngác, run rẩy trong tay người lạ.
- Run bao giờ.
- Nhìn xuống tay coi.

Thục nhìn xuống. Quả nhiên bàn tay Thục run từng hồi trong tay tôi. Thục ngượng quá giựt vội ra, mặt đỏ bừng quay đi chỗ khác. Tôi sung sướng cười thầm. Nhớ tới một đoạn truyện nào đó tôi đã đọc. Đoạn truyện tả một người con gái và một người con trai mới biết yêu nhau. Anh con trai muốn hôn người con gái nhưng không dám

bền bảo người con gái ngây thơ tin lời nhắm mắt lại. Và bất ngờ nhận được chiếc hôn nơi môi. Tôi muốn bảo Thục nhắm mắt lại lắm, nhưng tôi không dám.

- Thôi Thục về nhé.
- Đòi về hoài, trời đang mưa lớn không thấy sao?
- Nhưng biết chờ chừng nào mưa mới tạnh.
- Từ từ nó tạnh.
- Như thế tối mắt.
- Đông đưa Thục về, lo gì?
- Thôi, Thục về một mình được mà.

Tôi nắm tay Thục, bàn tay đã bớt run, đồng thời hơi ấm cũng nồng nhiệt thêm. Tôi vuốt ve lên những ngón tay tròn, thon như đầu mũi viết. Thục e thẹn nói:

- Tay Thục chỉ để rửa chén, giặt bao bố, quét nhà, không đẹp đâu. Tôi không nói gì, cứ để mặc cho Thục tha hồ nói. Tôi vuốt ve bàn tay, thương yêu nó, như sợ nó sắp mất. Thục hỏi:

- Tay Thục xấu nhất trần gian, phải không?

Tôi lắc đầu. Thục tiếp tục nói:

- Tay Thục là bàn tay voi, to lớn, xấu xí.
- Nhưng Đông thương bàn tay như thế.
- Đông xạo.
- Thật.
- Không tin.
- Thục muốn tin không?

Tôi không để Thục trả lời, kéo ngay bàn tay của nàng đưa lên môi hôn. Thục ngượng quá, giựt bàn tay về và giấu luôn không cho tôi nắm nữa. Thục giận dỗi ngồi im không thèm nói chuyện với tôi. Con gái thật kỳ lạ, đã cho người ta nắm tay, nghĩa là cho luôn bàn tay mình rồi. Tôi hôn hay để dành cũng được. Khi hôn lại giận, khi nắm trong tay vuốt ve thì cho. Kỳ lạ. Tôi nghiêng mặt ngó Thục. Nàng

giấu mặt sau mái tóc. Tôi nói:

- Thục giận hả?
- Dĩ nhiên rồi.
- Tại sao giận kỳ vậy.
- Tại sao hôn tay người ta?
- Tại vì Thục cho người ta nắm tay.
- Cho nắm tay thôi, biết không?
- Tôi cười:
- Thục không chịu nói trước, tưởng Thục cho bàn tay ấy luôn. Muốn làm gì thì làm.

Thục cong môi:

- Nghĩa là Đông chặt nó quăng vô thùng rác cũng được hả?
- Ai làm thế, người ta giữ lấy mà hôn chứ.
- Bộ hôn mới được sao?
- Chứ để dành mai một hôn cũng vậy.
- Để dành đi.

Tôi cười:

- Từ bây giờ để dành.

Thục không thể giận lâu được, rồi bàn tay nàng cũng ở trong tay tôi. Bàn tay Thục càng mềm, vàng ấm sau những hồi cãi vã. Tôi không hiểu sao hai đứa hay gây lộn, trong khi tôi vẫn thương Thục mỗi phút mỗi giờ. Và chắc Thục cũng thế.

- Mưa sắp tạnh rồi à nha.
- Chừng nào tạnh hẳn Thục mới được về.
- Người ta có chân, muốn về lúc nào cũng được chứ không xin phép ai cả.

Tôi cào nhẹ trong gan bàn tay của Thục khiến Thục nhột vùng vẫy bàn tay định thoát ra, nhưng tôi nắm chặt quá, Thục cự nự:

- Làm tàng hả?
- Thua Thục xa, Thục dữ quá.

- Rồi còn kinh khủng hơn nữa. Người ta còn mát thần kinh nữa cơ.
- Thục cười.

- Có thuốc chữa, đừng lo. Khi nào mát cốc lên đầu mấy cái thì hết ngay tức khắc.

Thục bỗng vùng chạy tới cửa sổ nhìn ra một hướng trời và mừng rỡ nói:

- Mưa tạnh rồi, Thục về.

- Còn nước trên cây đổ xuống, cũng ướt hết áo chứ bộ.

- Có áo mưa, Thục phải về, trời sửa soạn tối rồi, Đông cũng phải ăn cơm nữa chứ.

- Không ăn cũng chả thấy đói.

- Vậy Đông nhìn tới khi Hạnh về nghe.

Thục chạy vội xuống nhà. Tôi rượt theo Thục hai đứa như đuổi bắt nhau trên cầu thang. Nhưng Thục tới trước tôi, nàng khoác áo mưa vào. Tôi nắm tay Thục lại:

- Tối nay Thục làm gì?

Thục nhắm mắt:

- Như thế đó.

- Nghĩa là gì?

- Ngủ, trời ơi, người ta đã nhắm mắt mà không biết.

Tôi cười. Thục vén lại mái tóc. Thục ngó mấy cuốn vở tả tơi trên bàn. Tôi nói:

- Tối Thục chờ Đông mang vở tới đèn cho nhé.

- Thôi Đông đừng ghé nhà buổi tối, sợ ông già lắm.

- Chứ làm sao, vở mới của Thục đã ướt hết?

- Ngày mai Thục ghé.

- Trưa, sáng, chiều hay tối?

- Trưa, chừng nào Hạnh về.

- Sáng sớm không được sao?

Thục nhăn mặt:

- Sáng sớm làm sao được, phải dọn dẹp nhà cửa nữa chứ bộ. Còn đi chợ, nấu cơm.

- Nhỏ Hiền không biết làm gì hết ả

- Biết chứ. Nó biết ngồi cười, ăn và chê đủ thứ. Nó chê Đông cù lần đó.

Thục bước ra cửa. Tôi dắt xe tới cho Thục. Mưa chưa tạnh hẳn, còn những hạt nước nhỏ, nhưng không làm sao giữ Thục được. Thục ngồi lên xe. Chiếc xe nhỏ. Thục nhỏ, dễ thương trong một buổi chiều trời sẫm tối. Tôi nghe những tiếng động trong bầu trời thấp, nặng nề hơi nước. Thục đạp xe chậm chậm ra cổng. Tôi dặn Thục:

- Nhớ mai tới nhé?

- Quên thì sao?

- Không có chuyện quên.

Thục cười. Tôi đẩy đằng sau xe Thục. Nàng cuống quít la tôi và đạp thẳng xuống đường. Chạy một khoảng xa biết tôi còn đứng nhìn theo phía sau lưng, Thục dừng lại đưa tay vẫy. Con đường vắng, mưa mù, hai bên đường cây lá xanh ngát, như muốn che lấp bóng Thục. Tuy nhiên tôi vẫn nhìn thấy nụ cười của Thục rạng rỡ trong những sợi mưa nhỏ.

Bờ Vai Nghiêng Nắng

Chương 7

Chiều hôm nay chấm dứt mấy ngày thi của Thục. Tôi tới chỗ hẹn đón Thục trước nửa tiếng, vừa lúc cơn mưa đổ ụp xuống, ào ạt như chưa bao giờ có một cơn mưa nào lớn như vậy. Tôi vào ngồi trong

quán nước hút thuốc nhìn mưa và chờ Thục. Bên ngoài mưa mù mịt không còn thấy rõ những đỉnh cây và những căn nhà phía trước mặt quán. Mấy hôm Thục buồn, bài làm không yên tâm Chiều nay Thục thi sinh ngữ, tôi mong Thục ra về với một nụ cười nở trên môi.

Chiếc xe đạp dựng ngoài gốc cây trước cửa quán lấp lánh những giọt nước bám. Con đường chạy ngang hiu hắt không bóng người đi, không một bóng xe nào vượt qua với tiếng rè rè của nước bắn tung ra hai bên đường. Tôi đốt thuốc liên miên, ly cà phê đã cạn và được đổi bằng một ly nước trà nhạt thèch.

Gần giờ tan, mưa ngời bốt. Từ trường Thục thi tới đây cũng cách một khoảng xa. Chiều nay tôi không giữ lời hứa với Thục được. Tôi phải tới tận cổng trường đón nàng. Con đường mưa trơn, những bước chân Thục về, tôi không yên tâm. Chờ một lúc mưa tạnh hẳn chỉ còn là những hạt nước nhỏ, tôi trả tiền và đạp xe chạy nhanh tới đón Thục cũng vừa kịp lúc Thục đi ra. Tôi gọi làm Thục giật mình. Thục hoảng sợ thật sự. Nàng đi sát vào lề đường như trốn mọi người, tôi chạy xe theo phía sau. Thục cự:

- Bảo Đông chờ đằng chỗ cũ sao Đông không chịu?
- Trời mưa to quá, thấy không?
- Mưa thì mưa, ăn nhằm gì.
- Sợ Thục bị ướt lạnh.
- Có áo mưa mà.
- Thục lên xe đi, định đi bộ luôn về nhà sao.
- Chút nữa.
- Xa rồi, tụi bạn Thục không đưa nào thấy hết.
- Rủi ông già bắt tử đi đón Thục chiều nay đứng lẫn quần đầu đây thì chết mất xác.
- Không có đâu. Trời mưa lớn như thế này mấy ông già làm biếng đi ra đường lắm.

Thục dừng lại, ngó trước ngó sau. Mặt sợ hãi khuất trong chiếc nón

đi mưa.

- Lên xe đi, làm gì mà đứng ngó hoài vậy?

- Đông bị ướt hả?

- Ăn nhằm gì, lạnh chút xíu thôi.

- Có thể bị cảm mưa.

- Tối về mượn dì Hạnh đánh dầu, uống thuốc, không sao đâu.

Thục lên xe. Tôi đạp vội. Vượt qua những đôi mắt tò mò có thể làm Thục thêm hoảng sợ. Tôi tức cái tánh hay sợ của Thục. Thật ra tôi nghĩ, chẳng ai để ý làm gì. Mọi người đều lo bàn tán đề thi, bài làm. Những gương mặt tươi vui hay những gương mặt buồn rầu chảy dài cũng chẳng dính dáng gì tới tôi và Thục. Vậy mà Thục cứ sợ.

Thục thúc vào lưng tôi:

- Chạy đường khác đi Đông.

- Đường nào?

- Đường nào vắng vắng.

- Không về nhà à?

- Bữa nay có thể về trễ một chút.

Tôi mừng quá, quanh xe vội, suýt nữa đụng phải người chạy xe trò tới phía sau. Thằng này chắc làm bài không được nên mặt buồn rười rượi, khó khăn như chim cú. Nó định gây lộn với tôi, nhưng Thục néo tôi một cái đầu điếng bảo chạy nhanh tới. Tôi đành phải nghe theo. Con đường này vắng ngắt, mưa lại còn vắng hơn. Hình như chỉ có mình tôi và Thục. Nàng có vẻ yên lòng, và tôi có thể đạp xe chậm lại, rất chậm. Tôi hỏi:

- Làm bài được chứ?

- Tàm tạm.

- Nghĩa là khá hơn mấy hôm trước.

- Hy vọng như thế.

- Chắc chắn Thục đâu.

Tôi nói câu đó nhưng không tin tưởng lắm. Tuy nhiên không còn

câu nói nào khác cho Thục yên lòng hơn nữa. Đối với người quá lo xa như Thục, cách tốt nhất là tạo ra những hy vọng. Thục cũng nói:

- Hy vọng môn này vượt điểm cho môn kia.

- Không buồn nữa chứ?

Thục trả lời tôi bằng mây tiếng cười nhỏ. Tôi nghe hơi ẩm của bàn tay Thục sờ lên lưng tôi, chỗ áo ướt. Thục có vẻ lo lắng:

- Đông lạnh không?

- Sơ sơ.

- Không mang theo áo mưa à?

- Quên.

- Chú thường nhớ cái gì?

- Thục.

Tôi lại bị ăn một cái nhéo đau điếng. Tôi rướn người, chiếc xe loạng choạng làm Thục sợ hãi. Tôi cười:

- Coi chừng ngã nhào cả hai đứa.

- Đông xạo quá trời.

- Nhớ mà cũng xạo nữa sao?

- Ủ, Đông mà nhớ ai.

- Không tin thật hay không tin giả vờ?

- Không tin thật.

Tôi muốn quay lại cốc lên cái đầu bướng bỉnh của Thục. Lúc nào cũng nói cái giọng làm tôi tức muốn điên lên. Tôi im lặng đạp xe không thèm nói gì nữa. Thục thấy tôi im lặng lâu quá, đoán tôi giận nên thúc vào hông hỏi:

- Giận hả?

- Giận làm gì cho mệt.

- Sao im lặng như pho tượng thế.

- Không tin thì nói làm gì nữa, bây giờ đưa Thục về nhé?

Thục muốn khóc.

- Cũng được.

- Cũng được nghĩa là sao?

Không nghe Thục trả lời. Như thế đấy, hễ mỗi lần tôi giận Thục thì bị Thục giận lại. Tôi sắp sửa thua đến nơi, đành pha trò:

- Chắc tụi mình không hợp.

Thục im thin thít. Tôi cười:

- Hôm nào đi xem thầy bói, dưới chợ có ông thầy bói mù, bói hay lắm, xem tại sao hai đứa mình khắc khẩu.

Thục vẫn mím môi. Tôi chọc Thục tiếp:

- Bữa trước đi coi, ông bảo Thục có bò rồi.

Thục bật lên một tiếng ngạc nhiên:

- Hả?

Tôi la lớn:

- Ông thầy bói mù ấy bảo Thục có bò rồi.

- Nói ầu.

- Thục giấu hoài. Thôi bữa nay đưa Thục về một lần cuối, mai mốt bò Thục sẽ đưa Thục về. Không chịu nói trước để người ta “de” mai mốt đụng độ kỳ lắm.

Tới phiên Thục la lớn:

- Đông phịa chuyện vừa chứ.

- Ông thầy bói mù bảo như thế chứ ai biết gì mà phịa.

- Ừa, có bò, rồi sao?

- Thì trả Thục về với bò của Thục.

Tôi dừng xe lại giữa đường, bắt chước một tài tử trong phim, giọng sắc như dao:

- Thục xuống xe đi.

Thục nhảy xuống xe đi ngay vào lè.

Một trận gió lớn thổi qua làm rung chuyển những ngọn cây, nước mưa rơi xuống lạnh buốt. Thục không nói gì, cúi mặt lầm lũi đi. Tôi chờ cho Thục đi một khoảng xa mới đạp xe nhanh theo, thắng lại chặn trước mặt Thục.

- Thục, lên xe.

Thục trừng mắt nhìn xe. Đôi mắt giận dữ nhưng nước mắt cũng ràn rụa long lanh. Thục nói :

- Đông ác lắm, Đông về một mình đi.

- Đùa mà.

- Không có đùa gì hết.

- Lên xe đi Thục.

- Đông chạy một mình ra chợ chờ ông thầy bói mù đó đi chơi. Thục không đi nữa đâu.

Thục chạy băng qua con đường trước mặt, nàng ngoắc lia lịa ông xích lô đang đậu xe dưới một gốc cây. Ông xích lô đạp xe tới, Thục trèo vội lên. Tấm bạt che bít bùng giữ kín mặt Thục ở trong. Tôi gọi Thục mấy tiếng nhưng Thục im lặng. Ông xích lô ngạc nhiên ngó tôi, rồi đạp xe đi theo tiếng găt của Thục. Tôi chạy cặp theo xe, hỏi lớn:

- Thục về thật à?

Một lúc sau mới trả lời:

- Đông ra chợ chơi với ông thầy bói mù, tin ông chứ tin Thục làm gì.

- Đùa mà, đâu có ngờ Thục giận dữ như vậy.

- Không có đùa như thế.

Hình như Thục khóc. Mưa đột nhiên trở lớn. Những giọt mưa đổ nhanh, tới tấp bắn vào mặt xe. Ông xích lô đạp nhanh, tôi đạp nhanh theo. Ông đạp nhanh hơn nữa, tôi cũng ráng sức đạp cho kịp. Thục hé tấm bạt ra nhìn tôi lại đóng kín. Một lúc Thục lại hé ra, lần này Thục nói, giọng lo lắng:

- Đông chạy theo làm gì, ướt hết. Tối về bị cảm.

- Chết cũng được, cảm mà ăn nhằm gì.

- Đông liều quá.

- Còn hơn thế này nữa.

- Rồi Đông chạy hoài như vậy sao?

- Tới nhà Thục thì thôi.

Thục lại che tấm bạt. Ông xích lô già nhưng khoẻ hơn tôi nhiều. Ông đạp xe bon bon như không biết mệt. Tôi phải gắng sức đạp theo sợ bị ông bỏ rơi. Tôi vừa mệt vừa lạnh, và tôi muốn khóc. Chắc ông ta nghĩ tôi hóa điên. Xe quẹo sang đường khác. Tôi gắng sức đạp nhanh lên để bắt kịp Thục. Đường trơn như mỡ, mưa lớn đổ tới tấp mặt mũi. Tôi nghe đau xót hai mắt, nước mắt ràn rụa. Thục bỗng mở tung tấm bạt che phía trước bảo ông xích lô dừng lại. Rồi Thục nhảy xuống đường chạy vào lè đứng. Tôi cũng dừng xe lại móc tiền trả cho ông xích lô. Tiền ướt hết tôi cũng không biết là bao nhiêu. Cứ móc tiền trả cho ông già và dắt xe chạy vào chỗ Thục. Ông xích lô ngỡ ngác một hồi rồi đạp xe đi. Tôi lạnh quá, như bị ướp trong nước đá. Tôi bắt đầu run. Thục lo ngại nhìn tôi, nước mắt Thục bỗng chảy xuống má. Tôi sung sướng với cái lạnh của mình, của gió mưa bên ngoài trời. Thục nức nở nói:

- Tại sao Đông liều như vậy?
- Vì sợ Thục giận.
- Mai mốt Thục sẽ hết giận.
- Mai mốt là một thế kỷ dài. Đông sẽ nhớ Thục đến chết mất, nhớ lịm hồn, nhớ đứng, nhớ ngồi không yên.
- Thục cũng thế, nhưng phải giận Đông một lần thật lâu Đông mới hết bịa chuyện.
- Bây giờ còn giận không?

Thục im lặng cúi đầu. Tôi không nhìn rõ giữa những giọt nước mắt Thục và những giọt mưa. Gương mặt Thục toàn nước, nước ràn rụa, mờ tối, tôi rút khăn tay ra định lau cho Thục nhưng khăn tay tôi cũng đã ướt. Tôi run lập cập. Hai đứa đứng nép sát vào cái mái che của một ngôi ngà lạ. Thục cũng lạnh, bàn tay của Thục tái xanh. Tôi nắm lấy. Thục rụt về nói:

- Ngoài đường, Đông.
- Không có ai cả. Chỉ có mưa.

- Mưa cũng ngó thấy nữa, chứ bộ.

Thục cười, tôi thương Thục quá. Tóc tôi ướt đẫm nước, bây giờ tôi mới hay điều đó, những cọng tóc rối bời, bết bết trên mặt tôi nghe vị mặn của những giọt nước thấm qua môi. Tóc Thục cũng ướt. Tôi bỗng có cảm tưởng hai đứa như hai con chim bị mưa.

- Bao giờ mưa tạnh hả Đông?

- Làm sao biết được.

- Chắc Thục ướt quá.

- Lúc này hy vọng đậu, bây giờ bảo ướt. Chắc tại mưa.

Hai đứa ngó nhau cười. Mấy đứa con trai dầm mưa đạp xe ngang qua chỗ chúng tôi, chúng nhìn vào. Hình như Thục nhận ra trong bọn có một đứa quen. Thục bàng hoàng nép sâu vào trong, sợ hãi nói:

- Có một đứa quen, sợ nó thấy Thục rồi.

- Kệ nó.

- Thăng ở trước nhà, nó thấy thì chết.

- Nó thấy chỉ khổ đau thêm cho nó chứ ích gì.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khổ đau

- Biết đâu nó cũng “mết” Thục.

- Lại nói vậy nữa, Đông không bịa chuyện không được sao?

Tôi cười, dì Hạnh bây giờ chắc cũng đã về nhà. Tôi không biết chiều nay dì làm bài được không. Mấy hôm đi thi, không nghe dì nói gì. Từ hôm đi Sài Gòn về tôi nhận thấy dì đổi khác. Đôi mắt như buồn hơn, xa vắng hơn. Và dì thường im lặng. Tôi mong những ngày thi trôi qua sẽ đem lại cho dì Hạnh những ngày thanh thoi. Mùa hè còn đó, trên những hàng phượng chưa già. Màu đỏ của phượng còn tươi thắm dì sẽ nghe ve kêu ròn rã trong cây lá, trong trời cao nhẹ mây. Đồng thời mưa cũng xoa dịu hết nỗi bức rứt, nỗi buồn chán một thời con gái của dì. Thật ra, tôi cũng không hiểu sao

dì Hạnh buồn, và thật sự dì có buồn như tôi tưởng không. Sống trong ngôi nhà yên lặng đó dễ cảm thấy cô đơn, cảm tưởng như không còn ai bên ngoài. Tôi sẽ khuyên dì Hạnh chơi nhiều, đi về quê tôi chẳng hạn.

- Đông lạnh lắm phải không?

Tiếng hỏi bất ngờ của Thục làm tôi giật mình. Tôi lạnh thật. Gió từ hướng sông thổi lên, những cơn gió mang theo hơi nước lùa vào da thịt ướt. Tôi nói với Thục:

- Lạnh thật.

- Đông về nhà thay quần áo khô, không thôi bị cảm.

- Cảm mấy ngày?

- Lâu lắm, nhẹ cũng ba hôm mới khỏi.

- Thục có tới thăm không?

- Rảnh mới tới được.

- Thi xong rảnh chứ còn làm gì nữa.

- Sợ đi về quê bất ngờ.

- Đừng thèm về. Ở đây vui hơn.

Thục ngược mắt nhìn tôi:

- Lúc này Đông nghĩ gì mà thù người vậy?

- Nghĩ tới dì Hạnh.

- Mong Hạnh làm bài được.

- Hai người sẽ đậu hết. Lúc đó tha hồ ăn khạo Phải ăn khạo lớn đấy nhé.

- Nếu rớt?

- Rớt cũng ăn khạo cho đỡ buồn.

Thục cười khúc khích. Tôi kiếm đủ chuyện để chọc cho Thục cười, và quên lạnh. Nếu bây giờ có một miếng thuốc hút chắc thú vị lắm.

Gói thuốc của tôi đã bị ướt hết từ lúc này. Tôi cũng không nhớ là ném nó từ lúc nào. Thục đứng co ro trong lớp áo mưa rộng thùng thình. Tôi khoanh hai tay trước ngực, chân khép lại, bám chặt dưới

đất để khỏi run. Mưa có vẻ dịu lại, và một lúc sau tạnh dần. Tôi kéo Thục chạy vội ra, trèo lên xe đạp thật mạnh cho hơi nóng bốc trong người đuối bớt hơi lạnh. Thục cười:

- Rồi Đông sẽ thành một cua – rơ xe đạp.
- Lúc này chạy đua với ông xích lô vui ghê.
- Ai thắng?
- Đông thắng. Dĩ nhiên. Nếu không Thục đã về nhà.

Thục cười nhỏ:

- Đông liêu ghê. Nếu Thục giận về thật thì sao?
- Đông sẽ tới trước nhà Thục đứng chờ hết cơn mưa rồi sáng mai vào nhà thương nằm ca bài “Tình đời thay trắng đổi đen” chứ còn sao nữa.
- Ai mà thay trắng đổi đen, tại Đông bịa chuyện nói bậy thì có.

Chúng tôi vui vẻ nói chuyện với nhau trên khắp mấy con đường dẫn về nhà Thục. Trời mù mù, lạnh căm. Nhưng áo tôi khô dần, cái lạnh cũng nguội đi. Mưa xong một trận lá cây rụng dài trên đường, bông phượng rụng đỏ mặt cỏ. Trước một ngã ba dẫn về nhà Thục có một cây phượng già, trong cơn mưa lớn đã tróc gốc nằm bẹp một bên đường. Thục thấy vậy kêu lên:

- Chết rồi, cây phượng quen thuộc đã ngã.
- Chắc nó lạnh.
- Hết mùa mưa đi về khoảng đường này sẽ thấy trống. Ngày xưa có cây phượng ngó rục rở cả một góc trời, buồn ghê.
- Chắc lũ ve cũng mang họa vào thân.
- Đông nói gì?

Tôi cười lớn, biết chắc là Thục sẽ không hiểu câu tôi vừa nói. Còn cách nhà Thục một khoảng. Thục nói:

- Xuống ở đây đi Đông.
- Chút nữa còn xa quá mà.
- Được rồi. Đông chạy nhanh về nhà thay quần áo khô. Chạy đường

khác, đừng chạy ngang qua nhà nhỏ Hương thấy. Lần trước nó thấy rồi đó.

Thục nhảy đại xuống đất, đi vội vàng như lần trốn ai. Tôi lại đứng nhìn theo Thục cho đến khi Thục khuất hẳn sau cánh cổng đầy hoa giấy đỏ mới quay xe lại đạp xe nhanh về nhà. Lúc gọi cổng tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như kéo ập tới làm tê dại hết những sợi máu trong người. Tôi run lập cập, dì Hạnh khoác áo mưa ra, mở cổng cho xe. Dì ngạc nhiên khi thấy tôi ướt sũng như chuột. Dì nói:

- Đông dầm mưa à?

Tôi dắt xe vào, không kịp trả lời dì. Tôi muốn nằm lăn ngay ra trước thềm. Dì Hạnh chạy xóc tới. Giọng dì hốt hoảng:

- Đông làm sao thế?

- Bị nguyên một đám mưa, bây giờ thấy rét cóng tay chân.

- Mau thay quần áo khô, dì đốt lửa lên rồi ngồi xuống hơ, nghe!

- Tôi chạy vội lên phòng thay quần áo. Khi trở xuống dì Hạnh đã đốt xong lửa trong cái lò than. Những cục than cháy đỏ nổ lộp bộp. Dì để nó dưới chân ghế và nói:

- Đông hơ đi, không bị cảm thì nguy. Uống viên thuốc này.

Dì Hạnh trao cho tôi viên thuốc cảm và ly nước. Tôi bỏ viên thuốc vào miệng, ực nước. Xong ngồi cúi người hơ hai bàn tay trong ngọn lửa. Bên ngoài gió rì rào, mưa trở lại và kéo dài chắc tới đêm. Hơ một lúc, hơi ấm chuyền vào người, tôi đã bớt lạnh. Dì Hạnh đã sửa soạn xong bữa cơm sau khi thi về. Dì đưa mắt nhìn tôi:

- Đã đỡ lạnh chưa Đông?

Tôi gật đầu.

- Đón Thục hả?

Tôi ngượng ngùng giải thích:

- Chờ lâu quá, khi về lại bị mưa, ướt hết. Thục cũng ướt. Lại giận nhau ngoài đường. Dì làm bài được không?

- Tạm.

- Hy vọng đậu ưu chứ?

Dì Hạnh cười, lắc đầu:

- Trêu di đấy hả, đậu không biết đã nổi chưa mà đòi đậu ưu.

- Thục chiều nay làm bài cũng tạm được. Mấy hôm về cái mặt như méo xệch đi.

Dì Hạnh nhìn ra ngoài trời, thở nhẹ:

- Hôm nay thì thành thoi rồi. Hết lo, hết thức khuya. Dì thấy khoẻ hẳn ra.

- Trong khi đó Đông bắt đầu mệt.

- Đạo này Đông đi chơi nhiều.

- Từ hôm nay bắt đầu học. Không đi chơi nữa, rớt cũng buồn lắm, dì Hạnh nhỉ?

Dì cười. Tôi khều những cục than, tiếng than nổ lộp bộp lại nổi lên.

Dì Hạnh đi mở nhạc. Tôi nghĩ tới Thục, giờ này chắc Thục đã ăn cơm xong, đang ngồi nhìn mưa bên cửa sổ. Tôi áp hai bàn tay vào má, tóc đã bắt đầu khô. Dì Hạnh hỏi:

- Đói chưa Đông?

- Đói lắm rồi, chạy đua với Thục ngoài đường mệt ngất. Vừa mệt, vừa đói.

- Sao lại chạy đua, Thục đi bộ mà?

- Thục đi xe xích lô.

Tôi kể lại cho dì Hạnh nghe chuyện tôi và Thục giận nhau ngoài đường. Dì lắc đầu cười:

- Mai mốt Thục tới dì trêu Thục cho biết tay.

- Trời đất, nói dì nghe thôi, dì nói lại Thục cụt Đông chết.

- Sợ lắm hả?

- Hơi sợ sợ. – Tôi cười.

Dì Hạnh thích thú cười lớn. Bữa cơm bắt đầu chỉ có hai người. Từ ngày bà giúp việc nghỉ về quê, không khí của mỗi bữa cơm quanh quẩn cũng chỉ như thế. Hôm nay dì Hạnh đi thi về, ghé chợ mua

thêm thức ăn nên bữa cơm có vẻ nhiều màu sắc. Ngày thường ăn qua loa, nhất là những ngày dì Hạnh lo học thi. Dì Hạnh ngồi ăn chậm chạp. Tôi đói nên ăn thấy ngon. Tôi định hỏi những ngày dì Hạnh lên Sài Gòn có gì lạ. Nhưng thấy dì không nhắc tới tôi ngại ngùng nên không hỏi. Hình như có một chuyện gì đó khá quan trọng mà dì giấu tôi, chưa chịu nói. Dì Hạnh bỗng ngược lên nhìn tôi nói:

- Vài hôm nữa bà giúp việc sẽ trở lên làm lại. Đông chắc được những bữa ăn ngon.
- Bao giờ vậy dì?
- Khoảng cuối tuần này.
- Như thế dì cũng rảnh. Thi xong dì định đi đâu chơi, lên Sài Gòn lại?
- Dì không lên Sài Gòn, cũng không định đi đâu, nhưng nếu Thục về quê ngoại Thục, thì dì đi theo.
- Đi Sài Gòn về dì có gì buồn?
- Có gì đâu Đông, bình thường.
- Xem dì có vẻ lo âu.
- Chắc tại dì thức khuya học bài cho kỳ thi nên mặt mày nhăn nhó. Dì vừa soi gương, phải nghĩ tới gương mặt mình một chút chứ. Tôi cười, không nói gì. Bữa cơm có hai người thấy lạnh băng như cái rét còn ê ẩm trong người tôi. Dì Hạnh nhắc tôi phải ăn nhiều, uống sữa, dù sao những ngày tới cũng là những ngày lo âu của tôi, mà tôi đã gầy còm, có thể sẽ gầy thêm. Tôi cười, lấy một cây tăm xỉa răng đi ra ngoài thềm. Bầu trời thấp hẳn xuống để sửa soạn tối. Theo với ánh đèn từ trong hắt ra tôi thấy những ngọn cây xanh đen, đứng thềm lặng u buồn. Chuyến xe lửa cuối cùng trong ngày về với cơn mưa rả rích. Tiếng còi hú nghe u uồn như một cuộc tiễn đưa nào trên sân ga. Chuyến xe lửa qua khỏi, tôi tiếp tục nghe lại những giọt mưa gõ nhịp nhàng trên mái ngói, những giọt nước rơi xuống bên thềm. Loài cỏ mới mọc đêm qua đã trở bông, những cái bông

trắng lấm tấm không hương thơm. Tiếng những con chim bị lạnh trong hàng cây trước nhà kêu chiêm chiếp. Dì Hạnh đang dọn dẹp bàn ăn và lục đục dưới bếp. Cái lò than cháy âm ỉ lúc này dì đã tắt. Tôi ngồi xuống ghé nghe nhạc. Cánh cửa mở với bóng những giọt mưa kéo xuống trong ánh sáng đèn. Một lúc dì Hạnh trở lên mang cho tôi ly cà phê sữa. Dì cũng có một ly để trước mặt. Dì Hạnh mặc áo choàng tránh lạnh, cái áo choàng có những hoa lớn màu trắng. Trông dì Hạnh xinh xắn như công chúa trong phim cổ tích.

- Dì lạnh à?

Dì gật đầu cười, tay dì cầm chiếc muỗng nhỏ quậy trong ly. Tiếng chạm của chiếc muỗng vào thành ly nghe quen thuộc như những đêm khuya tôi và dì ngồi uống cà phê ngoài vườn.

- Dì xinh quá giống như một công chúa – tôi bảo.

- Đông kỳ.

Dì Hạnh ngượng ngùng cúi mặt. Tôi không rõ tình cảm của dì ra sao. Tôi thấy dì rất ít bạn trai, hầu như trong nhà này, dì chưa tiếp xúc với người bạn trai nào. Dì Hạnh kín đáo như một thiếu phụ sống biệt lập trong một ngôi nhà không ai lui tới. Đôi khi tôi thấy dì nhận thư, lẫn trong xấp thư của tôi có thư của dì, bức thư làm mừng rỡ hay buồn rầu. Đi Sài Gòn về dì đượm một chút lo âu trên gương mặt, trong đôi mắt, tôi hiểu có một điều gì đó làm dì khó nghĩ.

Nhưng dì chưa chịu nói. Rồi dì sẽ nói. Bởi từ trước tới giờ dì chưa dấu tôi chuyện gì. Tôi không hỏi, nhưng chờ đợi ở dì. Tôi lơ mơ nghĩ tới điều dự đoán của mình. Có thể lắm, nhưng tôi nghĩ là dì Hạnh hãy còn bé. Dù sao dì cũng phải đỡ xong Tú tài. Đi Sài Gòn về dì mua cho tôi cây đàn. Tôi ao ước mãi mà chưa được. Món quà dì làm tôi cảm động cả ngày. Tôi đã hát cho dì nghe suốt cả buổi chiều những bản mà dì thích. Dì làm tôi bất ngờ quá, món quà dì cho mà tôi không bao giờ đoán ra. Khoảng thời gian sau này hình như giữa tôi và dì có một cái gì ngượng ngùng khó giải thích. Sự thân thiết

cảm thấy như là vui đi. Có lẽ tôi đã yêu Thục, tình cảm tôi đã dành hết cho một người con gái khác, dù người đó là bạn thân nhất của dì. Thật ra trong căn nhà vắng, hai người sống với nhau qua những ngày tháng lặng lẽ trôi đi, sự thay đổi rất dễ nhận biết. Tôi không muốn như thế, nhưng rồi sự việc xảy ra. Tôi yêu Thục, đồng thời cũng rất quý mến dì Hạnh, nhưng có một cảm tưởng xa cách nào đó giữa tôi và dì Hạnh. Cả hai không ai nói gì, nhưng đều cảm thấy một cách rất mơ hồ như thế.

- Đông hát đi.

- Nghe người ta hát hay hơn.

- Dì tắt máy để Đông hát. Dì muốn nghe Đông hát hơn.

Dì vừa tắt máy và đưa tôi cây đàn. Tôi cười:

- Vừa cho ăn no bắt hát. Bài gì đây công chúa?

- Đông kỳ, gọi dì như thế đấy phải không?

- Hôm nay dì xinh xắn như một cô công chúa.

- Dì không thể nào là công chúa được. Thục mới là công chúa

- Thì hai cô công chúa cùng ở trong một thời.

- Thôi hát đi ông.

- Bài gì?

- Bài gì Đông thích.

Tôi vừa đệm đàn vừa hát. Dì Hạnh im lặng nghe. Đôi mắt xa vời mông lung với những bài hát buồn. Tôi hát không hay lắm. Hát liên tiếp theo lời yêu cầu của dì đến khi tôi mệt ngất, buông đàn. Dì bỗng nói:

- Nếu một mai dì không còn ở đây, buồn không Đông?

- Dì đi đâu?

- Nói đùa thế.

- Dĩ nhiên là buồn.

- Dì không muốn đi đâu hết. Ở đây, đi học tiếp tục, học cho đến bao giờ chán học thì thôi. Cứ tưởng làm một kẻ bỏ trường mà đi dì chỉ

chực khóc. Dì nhớ hai cây me ngoài cổng trường. Nhớ mùi xào nấu của mấy ngôi nhà sau dãy lớp dì, nhớ đủ thứ hết.

- Dì còn mấy năm nữa mới hết lớp kia mà?

- Nhưng sợ dì phải bỏ trường bất ngờ.

- Theo chồng về xứ lạ à?

Tôi nhìn dì cười. Câu nói đùa của tôi làm dì cúi mặt. Tôi đọc thấy ở mắt dì một điều bất ngờ, tương tự như ý nghĩ đùa bỡn của tôi. Tôi bật cười lớn:

- À, vậy mà dì dẫu.

- Không phải đâu Đông.

Dì có vẻ hốt hoảng. Rồi dì lại nói tiếp, giọng bàng hoàng hơn:

- Nhưng cũng gần như vậy, dì đã được người ta xem mắt. Ba dì kỳ quá, không hiểu rằng dì hãy còn bé lắm sao?

- Dì lớn rồi chứ.

- Đông xạo.

- Con gái thi trung học là đã lớn. Có người tuổi dì đã có chồng, đẻ con.

- Dì ngỡ quá, dì đâu có quen ông đó.

Tôi hỏi:

- “Anh ta” quen với ba dì trên đó à?

- Quen thân mới chết chứ. Hai bên đã định dì từ lúc nào dì đâu có biết. Khi lên mới vỡ lẽ ra. Ông ta học y khoa, tới xem mắt dì làm dì ngỡ đến khóc được.

- Rồi dì tính thế nào?

- Dì không tính gì hết, ba dì tính. Dì chán quá.

- Nhưng dì phải có phản ứng chứ.

- Dĩ nhiên dì không bằng lòng. Với lý do dì còn đi học, không muốn bỏ học. Bên kia bảo chỉ cần một lời hứa, rồi chờ dì bao giờ cũng được.

- Vậy thì có gì khó khăn đâu? Vui vẻ nữa là đằng khác.

- Đông mà cũng nói như vậy nữa sao?
- Như thế Đông sắp có thêm người bà con từ trên trời rơi xuống. Không đồng ý cũng uống.
- Đông ác lắm, tưởng nói Đông nghe để có ý kiến gì, ai ngờ Đông nói theo người ta.
- Chứ Đông biết làm sao bây giờ.
- Ít nhất Đông cũng có ý kiến.
- Ý kiến của Đông nhiều lắm.
- Thì nói đi.
- Theo chồng là thượng sách.

Dì Hạnh lườm tôi. Dì giận thiệt tình. Tôi không hiểu vì sao chuyện đi được người ta coi mắt xem lại có vẻ quan trọng như thế. Nếu không bằng lòng dì cứ nói thẳng ra, có sao đâu. Tôi nói:

- Không đùa nữa, ý kiến của Đông như thế này. Nếu dì muốn học nữa thì cứ từ chối khéo.
- Nói như Đông dễ quá, ba dì bằng lòng rồi, dì hết ý kiến.
- Đùa, chứ dì không chịu ai bắt ép dì được.
- Dì sẽ đi tu.

Tôi thấy hai giọt nước mắt lăn xuống má dì Hạnh. Tôi điếng người. Không ngờ câu chuyện tưởng đùa thế mà làm cho dì khổ sở thật sự. Tôi hỏi:

- Bộ quan trọng thật sao dì?
- Không quan trọng thì nói làm gì.
- Tôi bật cười. Dì Hạnh thật là trẻ con. Như thế này mà có chồng chắc chỉ làm cho ông chồng tốn kẹo dỗ tối ngày thôi. Tôi hỏi:
- Ông chồng tương lai của dì “bô trai” không?
- Dì “quê” quá, không có nhìn mặt anh ta.
- Trời đất.
- Mai mốt ba dì dám đưa xuống dưới này chơi lắm à. Dì phải đi về quê với Thục gấp mới được.

Tôi không biết nói sao với dì Hạnh. Câu chuyện có vẻ đùa bỡn quá. Nếu dì Hạnh có chồng cũng là một điều bất ngờ thật. Căn nhà rồi cũng chỉ còn có một mình tôi với bà giúp việc. Nếu dì Hạnh đi thật, chắc tôi cũng bỏ đi luôn. Nhưng tôi vẫn nghĩ chuyện vẫn là một trò đùa. Anh chàng nào đó chắc là thích chơi búp bê. Tôi đứng lên đi ra ngoài thêm. Tôi muốn cười lớn khi nghĩ mai một dì Hạnh sẽ lấy chồng.

Tôi trở vào, dì Hạnh ngược mắt hỏi:

- Máy giờ rồi Đông?

Tôi xem đồng hồ, đáp:

- Gần tám giờ.

- Vậy mà tưởng khuya rồi, dì có cảm tưởng thời gian đi nhanh trong những cơn mưa tối.

- Hôm nay sao lại mưa kỳ thế dì nhỉ, mưa ào ạt, rồi tạnh, rồi mưa tiếp, cơn mưa nào cũng to, như có bão ở đâu.

- Có thể lắm, gió mạnh hơn những cơn mưa thường.

- Lúc chiều có một cây phượng ngã trước nhà Thục.

- Cây phượng đó chết rồi sao, nó hãy còn tươi tốt lắm kia mà.

- Tại có gió lốc. Lúc chiều chạy xe ngang qua bờ sông mà gió thổi Đông muốn bay.

Dì Hạnh thở ra:

- Như thế chắc là có bão rồi.

Tôi nói:

- Lâu lâu bão một trận cũng thú, sống trong thành phố nắng lửa này hoài cũng điên đầu.

- Nếu có bão thật, Đông làm gì?

- Ngồi nhà học bài, đọc sách, nghe nhạc, hát hò, nhìn mưa bão ngoài trời.

- Bão làm dì sợ muốn chết.

- Dì kể cho tôi nghe trận bão năm Thìn, theo lời mẹ dì thuật lại. Dì

hình dung ra một trận bão lụt kinh khiếp chưa từng thấy. Nhà cửa, cây cối, người chết, súc vật trôi lờ đờ trên dòng nước lũ. Mưa gió đầy trời, ngày cũng như đêm, thời gian không còn có ý nghĩa nữa. Dì có vẻ bị ám ảnh câu chuyện trên. Tôi cười:

- Chắc không có một trận bão nào dữ dội như thế đâu. Chúng ta đang ở giữa mùa hè.
- Nhưng mùa hè lại ở trong mùa mưa.
- Mưa lớn thôi, chứ làm gì có bão lụt dữ dội.
- Đông không biết chứ tỉnh này có những cơn mưa làm cho nước sông lên ngập hết những con đường phố.
- Như vậy thú lắm, dì sẽ đi chợ bằng thuyền.
- Cực lắm Đông ơi. Nhà cửa mình cũng ngập nước. Rét cóng chân tay. Có người đói nữa là.
- Không có dữ dội như vậy đâu. Mưa rồi sẽ tạnh kia mà. Mình đang ở trong mùa mưa dầm. Có khi mưa suốt cả đêm cả ngày. Nhưng rồi sẽ tạnh.
- Mưa to, gió lớn làm dì sợ.

Tôi cười, uống cạn ly cà phê. Dì Hạnh ngồi thu mình trong ghế rộng, hai tay vòng trước ngực. Dì có vẻ lạnh, tôi ra đóng cửa lại. Tiếng mưa và tiếng gió đập mạnh nghe bồi hồi. Dì dáo dác hỏi:

- Đông có nghe những tàu chuoối đập không?

Tôi lắng nghe rồi gật đầu. Dì nói:

- Nghe ghê, chắc dì không dám ngủ.
  - Có gì đâu, đó là những cơn gió.
  - Đông lạnh không?
  - Lạnh chứ.
  - Dì rét cóng. Bây giờ có cho nhiều tiền dì cũng không dám ra ngoài.
- Tôi cười, ly cà phê dì Hạnh cũng vơi cạn. Mặ dì tái xanh không còn rạng rỡ như lúc tôi vừa về nữa, dì lạnh thật sự. Tôi nói:
- Dì nên đi ngủ sớm, vào phòng trùm chăn chắc ấm. Mưa có vẻ kéo

dài tới sáng đêm nay.

- Sáng mai có gì?
- Bình thường, mưa tạnh mặt trời lại lên.
- Dì sợ làm sao?
- Dì cần hơi không, Đông mang lò than lên. Bây giờ người lạnh lại là dì rồi. Đông không sao cả.

Tôi chạy xuống bếp mang lò than lên, quạt than cháy đỏ, khi than bén lửa, tôi đẩy tới chân dì Hạnh. Dì bắt đầu hơi hai bàn tay, áp lên má. Tôi nhìn hai cổ tay dì tròn lẩn, trắng muốt. Con gái vẫn hay sợ vẫn vợ. Tôi thích một đêm mưa dài, ngủ ngon. Nếu đêm nay tôi không học bài tôi sẽ đánh một giấc tới sáng.

- Đông không học bài à?
- Sắp học, dì đi ngủ chưa?
- Dì chưa buồn ngủ.
- Đông mang bài xuống đây học.

Tôi về phòng. Lúc chiều quên gài cửa sổ nên mưa tạt hết vào phòng. Những cuốn sách ướt sũng nước. Tôi lấy khăn khô, loay hoay dọn dẹp một lúc lâu rồi đóng cửa sổ lại, để ngọn đèn nhỏ gần kệ sách. Tôi đi qua khoảng hành lang đầy bụi mưa và gió lạnh. Hàng nhạc ngựa ào ạt dưới mưa. Đêm mù mịt. Tôi nhớ Thục, một buổi chiều nào tới đây, nàng cũng đi qua khoảng hành lang này. Căn phòng của tôi như còn hơi ấm, tôi ngâm khế mấy câu thơ nói về một người tình đã mất. Tôi chưa nói gì với Thục. Nhưng tôi yêu Thục hơn những lời ấy. Tôi cầm mấy cuốn sách trên tay, đi dọc khoảng hành lang trống xuống nhà. Dì Hạnh vẫn ngồi hơi trên ngọn lửa đỏ. Những cục than hồng làm ửng đôi má dì.

- Sao lâu thế Đông?
- Căn phòng bị mưa tạt ướt hết, ngày mai phải phơi sách.
- Mưa làm sao tạt vào được?
- Lúc chiều Đông quên đóng cửa sổ.

- Đông dăng trí ghê.

Tôi cười và ngồi trong ghế ôn bài. Tiếng than nổ lốp bốp trong lò nghe vui tai. Tôi nhớ tới những ngày cận tết ở quê nhà, trời lạnh, rét cóng như bây giờ. Mẹ tôi cũng thổi cho tôi một lò lửa để hơ tay. Mùi thơm của lá bị đốt nghe thoang thoảng trong gió có hương cây bông gòn đổ xuống. Tôi lần giở những trang sách, đọc mà trí óc phiêu du tận đâu đâu. Thực giờ đang làm gì. Không học bài chắc nàng ngủ sớm. Tôi tưởng tượng phòng Thực ngủ có một cái cửa sổ mở ra khu vườn, trong khu vườn có một cây bông trang, mưa làm cây bông trang rụng bông hết, sáng ra Thực sẽ thấy những cánh bông trang rụng trắng mặt đất. Nhưng biết đâu giờ Thực chưa ngủ, nàng vẫn ngồi bên cửa sổ nhìn mưa bão, lo âu, sợ hãi như dì Hạnh.

- Đông nghe nhạc không?

- Dì mở nhỏ thôi, khó học bài quá.

- Dì không học bài, nhưng cũng khó ngủ. Cho dì mượn một cuốn sách.

Tôi nói:

- Toàn sách học.

- Tiểu thuyết cơ.

- Trên phòng.

- Đông lên lấy cho dì cuốn sách, bây giờ dì chỉ có nước ngồi đây, chả dám đi đâu.

Tôi lại trở lên phòng tìm cho dì cuốn tiểu thuyết, lúc trở xuống tôi nghe dì vặn nhạc nhỏ. Dì cười nói:

- Được chưa?

Tôi gật đầu, ném cho dì cuốn sách. Hai người im lặng với công việc của mình, trong lúc tiếng nhạc như lướt đi trong căn phòng rộng. Tôi học một lúc, cảm quyển sách đứng lên đi lòng vòng. Mưa vẫn không thấy ngớt chút nào, hơi lạnh càng tràn ngập căn phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nói:

- Bão thật rồi Đông à.
- Không đâu, chỉ mưa lớn thôi.
- Dì nghe cả tiếng cành cây gãy nữa kia.
- Gió mạnh, những cành cây khô đều gãy. Trước nhà mình thiếu gì cành cây khô.
- Bão thật rồi.
- Dì đang đọc tới đoạn nào trong quyển sách đó?
- Đoạn “chàng” đang dự định biên một bức thư cho “nàng” .

Tôi buồn cười, nghĩ tới trường hợp của mình. Dự định biên một bức thư cho Thục mà vẫn chưa biên được. Chưa có một lý lẽ nào, chưa một nguyên cớ nào. Tại sao lại không biên thư trong đêm mưa này.

Tôi hỏi dì:

- Liệu anh chàng đó có thành công không dì?
- Dĩ nhiên, vì hai người sẽ yêu nhau.
- Nhờ một bức thư?
- Không, nhờ bức thư làm cái cớ.

Dì Hạnh ngược nhìn tôi cười:

- Đông cũng liệu mà biên một bức thư cho “nàng” đi. Thục có nhiều anh chàng để ý lắm đấy, coi chừng trể tàu.

Tôi cười, cầm cuốn sách trong tay, vừa đi vừa học. nãy giờ tôi vẫn không nhớ được gì. Tôi chỉ nhớ mỗi đôi mắt Thục. Tôi trở lại ngồi xuống ghế, ném cuốn sách trên bàn, thở hắt ra:

- Học không vô.
- Tại mưa phải không?
- Tại nhiều thứ.
- Chuyện hai người đi tới đâu rồi, Đông?
- Thân nhau một chút, hờn giận đều đều.
- Vui không?
- Vui lắm, nhưng mà cũng buồn lắm. Nhất là buổi chiều nay. Hai đứa đã rượt đuổi nhau dưới trời mưa tầm tã.

- Có bắt được nhau không?
- May quá, gặp anh xích lô già. Đạp xe không nổi, cũng đỡ. Bây giờ thì huề.
- Tối nay ngủ được không?
- Chắc được.

Dì Hạnh trêu tôi. Đôi mắt dì thật tinh nghịch. Như thế, dì Hạnh có những lúc buồn rồi đột nhiên vui vẻ, nghịch ngợm bất ngờ. Mắt dì lại lướt qua những trang sách. Tôi không hiểu dì đọc những gì. Truyện này tôi chưa đọc, nhưng cũng biết sơ nội dung. Một câu chuyện tình chả lấy gì làm xuất sắc. Tôi thi xong, sẽ tuyển lại kệ sách của mình, những cuốn nào hay giữ lại, những cuốn nào dở cân bán kí lô. Nhìn những cuốn sách ẻo uột nằm trong kệ Tôi bắt bực mình.

- Thục đậu, Đông thường gì?
- Chưa nghĩ ra.
- Dì đậu?
- Cũng chưa nghĩ ra.
- Phải nghĩ từ bây giờ đi chứ. Làm con trai đôi khi cũng phải biết để ý tới phương tiện giao tế một chút. Con gái thích những cái sẵn sóc nhỏ nhặt dành cho họ.

Tôi cảm ơn thắm dì Hạnh, dì đã gián tiếp nhắc nhở tôi nghĩ tới Thục. Quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều dì Hạnh nói. Những món quà tặng nhau đối với tôi là một điều thừa, làm dáng, và mất nhiều thì giờ. Tôi tưởng khi người ta thân thiết với nhau chỉ cần nói chuyện nhìn nhau thôi cũng đủ. Con trai quả thật là dửng dưng, lơ đãng.

- Sẽ nghiên cứu vấn đề dì vừa nói.
- Coi chừng muộn đấy nhé. Đừng có nghề sĩ quá ông ơi.

Dì Hạnh mỉm cười, tiếp tục đọc cuốn sách. Tôi ngồi nhìn lò lửa âm ỉ cháy, những cục than hồng gây cho tôi cảm tưởng hơi ấm còn đầy trong căn phòng. Bây giờ tôi mới ngạc nhiên về cơn mưa khác

thường, nó dai dẳng, kéo theo những trận gió mạnh lạnh buốt. Tôi bắt đầu lo ngại một cơn bão lớn.

- Liệu có bão không dì Hạnh?

- Có thể lắm. Cơn mưa kéo dài có vẻ khác thường.

Tôi không học được. Đêm mưa thường làm cho tôi bàng hoàng nhớ những cái không đâu. Những kỷ niệm một thuở ấu thơ xa xưa nào hình như cũng trở về bằng những chiếc bóng đen đậm, hằn lên trí não. Đêm nay, tôi lại thấy nhớ vu vơ, buồn man mác theo những giọt mưa gõ trên mái ngói. Tôi đi lòng vòng trong căn phòng rộng. Dì Hạnh cúi đầu vào quyển sách. Lò than dưới chân dì sắp tan. Tôi cũng bắt đầu thấy lạnh. Tôi co hai vai, nghe ngóng mưa bên ngoài. Những cơn gió vi vút như thổi qua một rừng thông.

- Đông lạnh rồi à?

- Thấm lạnh, mưa và gió lớn quá. Dì nghe thấy không?

- Nghe. Nếu có một mình dì chắc dì không dám ở trong nhà này.

- Dì sẽ đi đâu?

- Tới Thục. À, ước gì có Thục tới, hai đứa sẽ ngủ với nhau, tha hồ tâm sự suốt đêm mưa, thú vị lắm.

Dì Hạnh ngó tôi. Đôi mắt dì đen sâu như một nỗi buồn. Tôi cũng nhớ Thục quá. Tôi bỗng có ý định xách xe chạy tới nhà Thục, nhưng tôi biết dù có kêu rất cổ hợm, Thục cũng không dám mở cửa cho tôi vào. Biết đâu, giờ này Thục đã ngủ ngon lành. Tôi bỏ dì Hạnh ngồi một mình, đi lên lầu. Tự nhiên tôi thích đứng ngoài bao lơn nhìn xuống khu vườn trong khi mưa to gió lớn như thế này.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 8

Mưa bão kéo dài hai hôm liền. Nước sông dâng lên ngập hết tất cả các con đường trong tỉnh lỵ. Bây giờ tôi biết là trận lụt bắt đầu vì những cơn mưa lớn và gió to. Buổi sáng sớm không nghe tiếng còi xe lửa hú, tiếng máy nổ dập dình và ngọn đèn pha sáng hoắc bao quát một vùng sương mù đọng trên cây lá tự nhiên tôi nghe nao nao buồn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa gió ngoài trời, cái rét căm căm ngấm sâu vào da thịt. Các con đường bắt đầu ngập từ chiều tối qua, lúc xe phóng thanh của Ty thông tin tỉnh chạy khắp nơi loan báo trận lụt đang về trong tỉnh lỵ, và yêu cầu mọi người đề phòng lụt. Đường phố từ tối đã thưa người đi, vắng xe cộ, hàng quán đóng cửa. Tôi không biết tôi đang làm gì, cảm tưởng như những ngày mưa gió nước dâng lên có thể kéo dài đến một thế kỷ. Trong khi dì Hạnh bảo đây là trận lụt thường lệ mỗi năm và mưa lũ nếu có, năm đó có mưa to gió lớn vào đúng dịp nước dưới sông dâng cao. Trận lụt không kéo dài quá ba ngày, mưa tạnh nước sông bắt đầu rút, tỉnh lỵ sẽ trở lại sinh hoạt bình thường. Tôi thấy ba ngày không gặp Thực cũng là ba thế kỷ dài. Hai hôm rồi tôi đi ra, đi vào nhìn nước trắng xóa các con đường. Dì Hạnh cẩn thận mang các đồ đạc thức ăn lên để trên những chỗ cao khi nước bắt đầu ngập vào đến nhà. Hôm nay, dì dọn hẳn lên trên lầu. Tôi và dì ngủ chung một phòng. Tôi nhường giường tôi cho dì, xách tám nệm của dì nằm dưới đất. Tôi nghe dì hỏi:

- Đông thức rồi hả?

- Thức.

Tôi thấy dì Hạnh ngồi bó gối trên giường. Chiếc áo choàng hoa trắng rộng thùng thình làm dì giống con mèo đang trùm chăn. Dì co ro trong hơi lạnh.

- Thấy nước đã rút bớt chưa Đông?

- Mưa còn dai dẳng thế kia sức mấy mà nước rút được.

- Chắc cũng phải hết một hôm nữa.

- Một thế kỷ dài.

Dì cười khúc khích:

- Mưa bão làm ngăn cách hả, buồn không?

- Tôi ngồi bật dậy. Căn phòng còn mù trong bóng tối mấy ngày qua điệt cúp, nhà cũng hết đèn cây nên chúng tôi sống trong bóng tối.

Một thùng quẹt của tôi đã hết không còn que diêm nào. Sáng nay tôi thèm điếu thuốc, một hơi khói, nhưng đào đâu ra que diêm bật lửa bây giờ. Tôi kêu:

- Chết rồi, hết diêm làm sao hôm nay đi nhúm lửa?

- Chút qua nhà bên cạnh xin.

Tôi nổi sùng:

- Cái thằng bé con ấy hả? Nó ăn cắp ở đâu được chiếc xuồng nhỏ bơi tung tăng ra về khoái chí lắm. Sao dì không nhờ nó chở ra chợ luôn.

- Nó đề nghị chở dì đi chợ hôm trước cơ, dì chưa đồng ý.

- Đồng ý gấp đi chứ. Được ra phố bằng xuồng, có người chèo, dung dăng dung dề, khoái chết được.

- Đông có vẻ không ưa người ta.

- Thằng đó công tử sữa, bạn Đông không đưa nào ưa.

- Nó tốt với dì lắm.

Tôi muốn nói nó “mê” dì nên nó mới tốt, nhưng tôi thấy kỳ quá.

Thằng bé con ấy mà trò trống gì khiến tôi phải bận tâm. Tôi cười:

- Hôm nay cũng hết thức ăn.
- Đông đi chợ một bữa nhé.
- Trời đất.
- Con trai đi chợ thiếu gì, nhất là trong trường hợp này. Con gái không biết lội, lỡ rơi tồm xuống nước thì sao?
- Nước đâu có cao khỏi đầu mà dì lo.
- Nhưng rớt xuống dưới cũng đủ chết vì sợ lạnh rồi. Dì sợ nhất là nước, nhìn nước chảy dưới chân cầu dì cũng đủ thấy chóng mặt muốn té nhào xuống.
- Đông bơi ra chợ hả? – Tôi hỏi.

Dì Hạnh cười:

- Sẽ mượn thằng bé bên nhà cho Đông chiếc xuống. Đông có quyền tới thăm “nàng”. Nhưng nhớ đi chợ mua thức ăn, đèn cây, diêm quẹt. Tối nay phải có đèn, dì sợ ma gần chết. May mà có Đông ngủ chung phòng, nếu không, chắc dì đứt tim từ mấy hôm nay rồi. Tôi không còn lý do gì để khỏi đi chợ nữa. Tôi nhớ Thục quá rồi. Đường chỉ đi được bằng xuống thôi, mấy ngày qua tôi mong mượn được chiếc xuống để tới thăm Thục, nhưng không biết mượn ở đâu. Bây giờ dì Hạnh đề nghị như vậy tôi mừng như mở cờ trong bụng. Nhưng tôi cũng làm bộ nói:

- Đi chợ, trời ơi. Đông biết mua cái gì bây giờ.
- Dì biên cho miếng giấy, mua y theo đó là có thể dùng tới mấy hôm. May bà giúp việc chưa lên kịp, bà lên chắc bà ớn cảnh nước chảy tràn vào nhà như một con sông như thế này.

Dì Hạnh tụt xuống giường chạy ra ngoài bao lơn hứng nước mưa rửa mặt. Dì kêu:

- Đông ơi Đông.

Tôi chạy ra. Dì Hạnh nói:

- Đông xuống nhà lấy cho dì cái bàn chải với ống kem. Hôm qua dì bỏ quên trong phòng tắm.

- Trời ơi bây giờ lội nước xuống nhà, rồi lên thay đồ khô, rét lắm, dì xài bàn chải và kem của Đông đi.

Tôi lấy kem và bàn chải đánh răng của tôi đưa dì. Những giọt nước mưa bị gió cuốn hất vào mặt tôi lạnh buốt. Dì Hạnh nhoài người ra bao lơn đánh răng, những giọt nước mưa bắn tới tấp vào mặt dì, những giọt nước như những giọt sương. Phía dưới đường nước tràn ngập, khu vườn chìm sâu dưới đáy nước, chỉ còn những cây cao lú ngọn qua một khoảng không gian, những đám lá tiêu điều trông thật tội nghiệp. Mưa giăng mù ngoài trời, gió ào ạt trên những đỉnh cây. Hàng nhạc ngựa rung chuyển mạnh nhưng không có tiếng hát. Tôi thấy những chiếc xuồng bơi xuôi ngược từ đằng xa, những người mặt áo đi mưa đội nón lá trùm kín như những chiếc bóng đuổi chim trên ruộng lúc vào mùa gặt.

Thằng bé bên cạnh nhà như thường lệ, hề thấy dì Hạnh thức dậy ra đứng ngoài bao lơn là nó chèo xuồng tới. Tôi nghĩ chắc nó đứng rình đầu đó, và chờ đợi một cách tận tâm. Dì Hạnh ngó tôi cười. Tôi nói:

- Bạn thân của dì tới, đúng hẹn ghê.

Dì Hạnh cự:

- Ai là bạn thân với nó, Đông nói ầu không.

- Chứ ít khi thấy dì nói chuyện với ai ngoài thằng công tử sữa đó.

Hôm nay “chàng” diện ác.

Thằng bé mặc áo len cổ cao, khoác ngoài cái áo mưa đất tiền, đầu đội nón rộng vành. Nó cặp xuồng vào cười duyên với dì Hạnh:

- Mới thức hả?

Dì Hạnh còn ngậm một ngụm nước trong miệng, dì ư ư rồi gật đầu.

Nó hớn hờ hỏi:

- Ăn sáng chưa?

Tôi nói:

- Nhà hết thức ăn từ hôm qua, chưa đi mua được.

Nó hỏi tôi:

- Bạn đói không?

- Chưa.

Phải ăn chứ, nước còn dâng cao nữa chưa chắc ngày mai đã rút đâu.

Nó nói chuyện nhát gừng với tôi. Tôi cũng nói chuyện nhát gừng với nó. Tự nhiên tôi ghét thằng này kinh khủng, có lẽ tại cái bề ngoài hào nhoáng của nó. Con trai mà lúc nào cũng diện như con gái. Nó mê dì Hạnh như điên rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Nó chờ cho dì Hạnh súc miệng đánh răng xong, cười rất tươi hỏi:

- Có bánh mì với trứng chiên, Hạnh ăn không?

Dì Hạnh ngó tôi. Tôi nói khẽ với dì:

- Bắt nó cho năm ổ bánh mì, một chục cái trứng. Ở nhà có chuối già mang tới một nải. Hỏi xin nó mấy cái hộp quẹt luôn.

- Chi vậy?

- Đông hút thuốc.

Dì Hạnh quay lại đáp lời thằng bé:

- Ăn chứ.

- Chờ một chút nhé, tớ về nhà lấy mang qua ngay.

Dì Hạnh dặn theo thằng bé đúng những lời tôi nói với dì. Thằng bé có vẻ sung sướng khi được dì Hạnh nói chuyện nhiều với nó. Quả nhiên một lúc nó mang qua hai ổ bánh mì lớn, một đĩa trứng chiên, nửa chai xì dầu và nửa nải chuối già to tướng. Nó cười bảo:

- Còn bao nhiêu đó ăn đỡ. Ngày mai sẽ có nhiều hơn.

Tôi nhắc dì Hạnh:

- Dì hỏi mượn nó chiếc xuồng đi.

Dì Hạnh kiếm chuyện hỏi thăm thằng bé một lúc rồi hỏi mượn nó chiếc xuồng. Nó ngạc nhiên.

- Hạnh đi xuồng được hả?

- Không, Đông đi.

- Hạnh cần gì tôi chở đi cho.

- Đông phải ra phố có việc, với lại ra chợ để mua thức ăn. Nhà hết thức ăn rồi.

Tôi gãi đúng chỗ ngứa của nó:

- Bạn lên đây chơi, tôi mượn đi một lát rồi về trả.

- Biết chèo không?

Nó vênh mặt hỏi tôi.

- Yên chí, tôi từng biểu diễn chèo xuồng lật ngựa giữa sông rồi xóc nước chạy lại như thường.

- Ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ.

Nó quăng dây cột xuồng rồi đu theo nhánh cây để lên lầu. Tôi và dì Hạnh ăn bánh mì với trứng. Tôi còn bỏ thêm mấy trái chuối trong túi áo mưa. Dì Hạnh biên cho tôi những thứ cần mua trong một mảnh giấy. Dì dặn:

- Đông thấy cần gì nữa có thể mua thêm.

- Bao nhiêu đây cũng ứ hơi rồi.

- Nhớ mua đèn cây và hộp quạt nhé. Quên thì ngủ thềm tối nữa, và nhịn đói một ngày. Cho dì gọi lời thăm nhỏ Thục, bảo rằng dì nhớ Thục quá.

Tôi chào thằng bé, bảo nó ở chơi chờ tôi về đừng ngại gì cả. Tôi biết nó chẳng mong tôi về sớm đâu và bao giờ trả xuồng cho nó cũng được, càng lâu càng tốt. Tôi nheo mắt cười với dì Hạnh rồi tuột xuống theo nhánh cây thằng bé đu lên. Tôi mở dây cột, cầm mái dầm và chèo xuồng ra đường.

Trên con đường thường ngày xe cộ đi lại bây giờ đầy những chiếc xuồng xuôi ngược. Mọi người đều đứng trên lầu nhìn xuống đường, nhà nào không có lầu thì di chuyển theo mức nước một bộ ván cao nhất trong nhà cũng là chỗ trú ẩn của một gia đình. Họ ở đó như ở giữa một hòn đảo. Ăn uống nấu nướng trên đó, tiếp xúc đi lại bằng

xuồng, chờ cho mực nước rút và mưa gió tạnh. Tôi tới thẳng nhà Thục. Nàng ngồi bó gối trên bộ ván cao nhìn ra mưa. Tôi đến làm Thục ứa nước mắt. Tôi cột xuồng vào chân bộ ván hỏi Thục:

- Nhà đi đâu hết vậy Thục?
- Đi qua sông thăm bà nội rồi.
- Sao ngồi buồn quá vậy?
- Sợ.
- Sợ gì? Có gì mà Thục phải sợ.
- Bao giờ nước rút Đông nhỉ?
- Chừng vài hôm nữa.
- Sao lâu vậy? – Thục hỏi với vẻ lo lắng.

Tôi nhìn ra mưa, chép miệng:

- Mưa gió coi bộ không với được. Nước càng ngày càng dâng cao chứ chả chịu rút xuống một tí nào.

Thục mặc áo len, nhưng hai ống quần ướt sũng nước, đầu không chải, tóc tai rũ rượi che cả khuôn mặt buồn. Xung quanh Thục là nồi niêu soong chảo, quần áo mùng mền, túm trong những bọc vải to tướng. Thục nói như khóc:

- Tự nhiên mưa lớn, rồi nước dâng tràn vào nhà. Mấy hôm ngồi mãi trên bộ ván này không đi đâu được.
- Nhớ Thục kinh khủng, bữa nay mới mượn được chiếc xuồng của thằng bé si tình nhà bên cạnh nên tới thăm Thục.

Tôi thấy trên cái lò than có một nồi cơm, khói lên nghi ngút. Tôi hỏi Thục:

- Làm gì vậy?
- Nấu cơm.
- Sớm vậy, Thục đi chợ chưa?
- Má đi chợ từ sáng rồi cùng với ba và Hiền sang thăm bà nội, giao nhà cho Thục giữ.
- Thục muốn đi chơi không?

Thục chớp nhanh mắt nhìn ra ngoài trời. Trong một thoáng, gương mặt Thục sáng lên rồi Thục nói, hết sức buồn:

- Thục phải coi nhà, nấu cơm. Trưa Thục mới rảnh được.
- Bỏ nhà một lát không được sao?
- Ba về thấy bỏ nhà đi ông la chết.
- Tôi ngồi cầm mái chèo quây nước. Thục chống cằm nhìn mưa, hai giọt lệ còn đọng quanh khoé mắt. Tôi biết là Thục xúc động lắm khi thấy tôi tới, cũng như tôi mừng rỡ khi thấy Thục ngồi trên bộ ván nhìn mưa. Tôi chỉ sợ Thục phải dọn nhà đi đâu, hay qua bên kia sông ở nhờ nhà bà nội tôi sẽ không làm sao tìm ra Thục được. Bây giờ Thục ngồi đây trên bộ ván cao lè tè ngang với mực nước. Thục ngồi đó, tóc tai rũ rượi, gương mặt bơ phờ canh chừng nồi cơm đang sôi. Tôi bảo Thục:

- Ngồi đây một lát nhé. Đông sẽ trở lại. Tôi chèo xuống đi tìm mua cho Thục mấy ổ bánh mì, một hộp cá, một hộp bánh Tây, với chuối. Tôi mang về cho Thục. Trong lúc Thục ngạc nhiên thì tôi khui hộp cá mời bắt Thục ăn với bánh mì. Tôi cũng ăn với Thục, hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện.

- Hạnh làm sao hả Đông? – Thục hỏi.

- Đang ở nhà nói chuyện với thằng bé si tình.

- Ai thế?

- Thằng bé con, công tử sữa bên cạnh nhà, có cây chùm ruột sai trái. Thục biết nó mà.

Thục nheo mắt:

- Hùng phải không?

- Gọi nó là thằng bé nên quên mất tên của nó rồi. Hình như Hùng hay “Hiếc” gì đó. – Tôi cười.

- Đông có vẻ không ưa người ta.

- Ưa mỗi một chuyện, mượn được chiếc xuống tới thăm Thục.

- Mấy hôm Đông làm gì?

- Đi tới đi lui như người sống trên hoang đảo. Nhớ Thục muốn chết. Nếu không có chiếc xuồng, chắc thế nào Đông cũng bơi tới đây. Thục cười khúc khích. Tôi nhìn mấy cái vỏ chuối trôi lờ đờ dưới nước rồi chìm mất. Giòng nước ngẫu đục. Từ đây nhìn ra thấy trắng xóa một vùng. Mưa giăng mù, gió thổi lạnh buốt. Thục ăn nhỏ nhẹ như con mèo nhỏ. Thục ngượng trước mặt tôi. Ăn xong Thục đi tìm cái lược gỡ tóc. Nồi cơm cũng đã chín trên lò than. Tôi bảo Thục:

- Nhà như thế này còn coi làm gì. Bỏ không cũng chả ai vào. Thục đi một vòng, vui lắm những con đường tràn ngập ghe xuồng xuôi ngược như lễ hội trên sông vậy.

Thục có vẻ xiêu lòng. Tôi nói tiếp:

- Chả có ai ngó ngang gì đâu, Đông phải đi chợ mua thức ăn, chả biết mua và trả giá cao. Thục phải mua giùm thôi.

- Lỡ gặp người quen thì sao?

- Ai để ý làm gì, gặp người quen cũng chả sao. Thục có thể nói đi nhờ xuồng ra chợ. Thiếu gì cách nói.

Thục cười:

- Chắc Đông nói dối tài lắm.

- Mấy người yêu nhau nói dối tài nhất thế giới.

Thục đỏ mặt quay đi tìm gì trong đống đồ cao như một quả núi. Một lúc Thục moi ra cái áo mưa khoác vào người, đầu đội nón lá, và không quên cầm theo cuốn sách. Lúc Thục bước qua xuồng. Thục đưa cuốn sách cho tôi và nói:

- Cuốn sách của Đông, Kim nhờ trả đây.

Tôi lật cuốn sách được vài trang rất vô tình và thấy một bì thư kẹp vào gáy sách. Tôi ngạc nhiên:

- Có một bức thư?

Thục bối rối:

- Sáng hôm qua ở nhà một mình biên thư cho Đông đó, định không

gửi, nhưng bất ngờ Đông tới.

- Đọc ngay bây giờ nhé?

- Thôi, về nhà hăng đọc.

Tôi sung sướng nhét cuốn sách vào trong túi áo mưa. Thục ngồi trước mũi xuồng, tôi mở dây cột, chèo xuồng ra ngoài. Thục có vẻ thích thú khi được đi ra ngoài. Nàng ngồi ngược mắt nhìn khắp nơi. Mưa rớt trên chiếc nón lá của Thục lộp bộp. Thục mỉm cười hỏi:

- Đông có lạnh không?

Tôi lắc đầu, cho xuồng đi lướt lên các ngọn cây khiến Thục hốt hoảng:

- Coi chừng, ở đây có mấy cây cao lắm, vướng xuồng à.

- Ăn nhằm gì, Đông chèo xuồng từ năm còn học tiểu học ở trường làng.

- Đông giỏi ghê nhỉ.

- Thục cứ ngồi yên, đừng sợ chi cả.

- Lỡ xuồng chìm thì sao?

- Chìm sao được mà chìm.

- Đông biết lội không?

- Lội từ đây ra chợ trong nháy mắt.

Thục thích thú cười. Tôi nhìn nụ cười của Thục như tan trong mưa. Chiếc xuồng lướt trên mặt nước, thành phố bây giờ như một con sông lớn. Nước muôn trùng, chỉ Có những ngọn cây và nhà cửa thì vươn cao trên mặt nước còn công viên đường phố, những nơi chốn quen thuộc hàng ngày đều chìm sâu dưới đáy nước. Những tấm bảng chỉ tên đường buồn bã mắc trên trụ điện ở mỗi ngã tư cũng lem ố nước mưa. Tôi nhắm hướng chợ chèo xuồng về phía đó trong khi tất cả mọi người xê dịch qua lại, dong xuồng như những con thoi.

- Đông nhớ chợ ở đâu không?

- Nhớ chứ.

- Coi chừng đi lạc, nước mênh mông, Thục chả nhận ra chợ ở hướng nào.

- Đi lạc lại còn vui hơn nữa lo gì.

- Phải về nhà, không sẽ bị ăn đòn. Ông già giận dám trói gô lại ném xuống sông lắm à.

Tôi bật cười sau câu nói của Thục. Nước mưa ràn rụa quanh mặt, nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Thục nghịch nước bằng cách thòng hai chân xuống quây cho mặt nước nổi sóng. Hai chân Thục trắng hồng giữa đám lục bình xanh trôi lơ ngơ với đủ đồ vật vô chủ. Thục quay lại cười:

- Có khi nào nước cuốn mình trôi luôn ra biển không Đông?

- Có chứ, nếu mình muốn.

- Trôi ra biển rồi về được không?

- Về làm gì, tìm một hòn đảo nào đó sống tới già. – Tôi cười.

- Ghê quá, Thục không dám đâu.

- Bây giờ mình chèo ra biển nhé.

Thục tưởng thật, hốt hoảng - Đông đừng có đùa, nó trôi thật thì chết luôn.

- Thục không dám trốn à?

- Làm gì mà phải trốn?

- Thương nhau cha mẹ không gả thì đi trốn chứ còn sao nữa.

Thục tạt nước về phía tôi, ngược ngùng nói:

- Đông không nói bậy thì sống không được sao?

- Không, nhưng đó đâu phải nói bậy.

- Còn gì nữa mà không bậy.

Tôi dùng mái chèo búng nước lên cao như một cây pháo bông vừa nổ tung ra giữa trời cho Thục lác mắt chơi. Và tôi buông ra một câu triết lý:

- Tình yêu bao giờ cũng đúng.

- Nhưng ai yêu ai.

- Thục ngó xuống dòng nước sẽ thấy ai yêu ai.

Thục giả vờ cúi xuống nhìn dòng nước rồi cúi gằm mặt luôn không ngước lên vì Thục ngượng khi phải nhìn tôi. Mưa bão không lớn, nhưng cứ ray rạt suốt ngày này qua ngày khác. Chợ họp dưới mưa gió và trong một bầu trời rét căm căm. Những chiếc xuồng lớn nhỏ neo lại, đậu kề sát nhau. Người mua cũng như người bán đều đi xuồng, tiếng nói tiếng cười, tiếng cãi vã nhau trong trường hợp đặc biệt này lại là điều thích thú. Tôi cho xuồng vào đám đông, móc túi lấy mảnh giấy di Hạnh biên đưa cho Thục. Tôi và Thục lựa thức ăn, trả giá. Tôi cười nói nhỏ bên tai Thục:

- Mong cho nước ngập mãi như thế này để mỗi ngày tới kêu Thục đi chợ.

Thục ứ ứ trong miệng. Mặt tôi bị vướng bởi những cọng tóc của Thục. Tóc Thục vẫn thơm, càng ướt càng có mùi hương đặc biệt. Tôi nói để trêu Thục:

- Tóc Thục thơm quá, chắc trong mưa có nước hoa.

Thục nguýt tôi nói:

- Đông đừng có đùa giữa chợ làm người ta trông thấy đấy.

Thục ngượng ngừng mua nhanh một món đồ rồi kêu tôi chèo xuồng sang chỗ khác. Quanh quẩn một lúc Thục cũng mua xong những thứ di Hạnh dặn. Tôi đưa Thục về ngang qua công viên. Cây đa già đã tróc gốc chìm mất trong nước. Công viên chỉ còn thấy được cái cổng cao. Máy cây dương liễu cũng không còn. Thục kêu lên mấy tiếng ngạc nhiên rồi nhìn quanh với đôi mắt u buồn khuất dưới chiếc nón lá. Tôi không muốn thấy Thục buồn chút nào. Tôi mong được chèo xuồng đưa Thục đi mãi như thế này, dưới trời mưa.

- Tại sao cây đa già và mấy cây dương liễu biến mất trong công viên hả Đông?

- Chúng bị nước cuốn, gió đưa làm cho tróc gốc.

- Rồi công viên đâu còn gì nữa.

- Còn những cái ghế đá, chỗ ngồi cũ của mình. Những thứ ấy thì không trôi đâu được.

Thục bỗng cười hỏi:

- Đông nhớ ông xích lô không. Bữa trời mưa lần đầu tiên Đông rượt theo xe của ông đó!

- Nhớ chứ, ông ấy già rồi mà khoẻ ghê, Đông đạp muốn đứt hơi mới theo kịp ông.

- Bữa đó chắc ông xích lô cho là hai đứa điên nặng. Nghĩ lại buồn cười ghê.

Tới nhà Thục, ba má Thục vẫn chưa về. Tôi và Thục ngồi nói chuyện trên bộ ván. Thục kêu lạnh khi bỏ áo mưa ra. Thục đốt than trong lò để trước mặt, hơi tay áp vào má xua cái lạnh. Tôi ngồi nhìn Thục, nhìn những sợi tóc mai ướt nước của Thục mà cảm thấy một niềm thương yêu tràn ngập dâng lên. Tôi nói:

- Di Hạnh bảo nếu trường hợp nước mưa chưa rút trong ngày mai, Thục hãy tới đằng ấy ở.

- Bỏ ba má với nhỏ Hiền ở đây à?

- Nói như vậy là nói chung đấy. Thục có thể đi với cả gia đình Thục.

- Đồ đạc mang đi làm sao được.

- Đông mượn xuống thẳng bé chở trong một buổi sáng là xong ngay.

Thục ngồi cười. Hai má Thục dần dần ửng hồng lên vì hơi nóng từ lò than bốc ra.

- Sao mà ngồi cười hoài vậy? - Tôi hỏi.

- Để Thục về hỏi ý kiến ba má Thục xem sao.

- Sáng mai Đông tới nữa nghe.

Thục nhìn tôi chớp mắt chứ không nói. Tôi nhảy xuống xuống.

Trước khi ra về tôi nói với Thục:

- Đưa tay cho nắm một chút.

Thục tròn mắt:

- Chi vậy?
- Xem coi ấm chưa.
- Đông kỳ quá hà.

Thục giấu hai bàn tay về phía sau, cười:

- Ấm rồi, khỏi phải xem nữa.
- Nhưng Đông muốn nắm hai bàn tay chứ không tin.
- Tin đi. Thật mà.
- Không nắm tay, Đông sẽ không bao giờ tin.

Thục ngượng ngùng đưa hai bàn tay ra phía trước mặt, rụt rè nói:

- Đông nắm một tí nhé.
- Ừ.

Nhưng khi nắm được bàn tay của Thục xong, Đông lại hỏi:

- Nắm lâu không được à?
- Đã bảo một tí thôi, nắm lâu làm gì?

Tuy nhiên Thục vẫn để yên hai bàn tay cho tôi nắm. Mặt Thục đỏ như gấc chín, đồng thời hai mắt Thục nhắm lại. Tôi cầm hai tay Thục, hai bàn tay mềm mại và ấm áp vô cùng. Tôi nhìn rõ gương mặt Thục trước mặt tôi, bờ môi đỏ ửng, hai mắt nhắm dưới hai viền mi dài, đen láy, mũi Thục thờ nhẹ, cánh mũi phập phồng. Bỗng Thục mở bừng mắt ra, rụt hai bàn tay về:

- Đông nắm lâu quá.

Tôi lúng túng cười:

- Thục mở mắt sớm quá.
- Chứ nhắm hoài để Đông nắm hoài sao. Khôn hả?
- Thôi về.
- Coi chừng lạc đường đấy.

Thục ngồi trên bộ ván gỗ theo tôi. Mưa tới tấp bắn tung vào mặt tôi lạnh buốt. Bây giờ ra khỏi nhà Thục, rời hai bàn tay ấm áp của Thục tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như từ đâu kéo ập tới, lướt trên da thịt. Tôi phải chèo thật mạnh cho xuồng đi nhanh. Gió vật những ngọn

cây ngả nghiêng, tôi quay lại nhìn thấy ngôi nhà Thục nằm trên mặt nước bao la muôn trùng.

Về nhà tôi ngạc nhiên vì thấy Khôi đang đứng nói chuyện với dì Hạnh trước bao lơn. Thằng bé Hùng mặt mũi buồn xo đi qua đi lại có vẻ nôn nóng. Tôi cười đưa tay vẫy Khôi rồi gọi thằng bé trả xuồng. Tôi nói cảm ơn nhưng Hùng chẳng buồn đáp lại. Nó chỉ khẽ liếc dì Hạnh rồi bực tức nhảy xuống xuồng chèo về nhà. Tôi cười lớn. Chiếc xuồng của Khôi buộc dây trông tránh trên mặt nước và những giọt mưa lạnh buốt. Tôi mang thức ăn lên cho dì Hạnh và hỏi không:

- Tới bao giờ đấy bạn?

- Mới tới được một lúc.

- Có gì lạ không?

- Nước và nước bao la trong tỉnh lỵ, thế thôi. À, tao không thấy thằng Ân đâu cả.

- Sợ nó về nhà nó trên vườn. Lụt như thế này chắc vườn trái cây của nó tiêu tan.

- Mình hết đi ăn trái cây nữa được rồi. Hôm qua tao gặp Kim, Uyên, chẳng hiểu hai bà mượn đâu được chiếc xuồng chèo cà khêu trước nhà tao, chút xíu nữa là trôi luôn ra sông.

- Mà có ghé cà phê Thủy không?

- Đóng cửa cả ngày, mà ở nhà Thục về hả?

- Tao đi chợ.

- Đừng giấu bạn. Hạnh nói cho tao nghe rồi.

Tôi đưa mắt cho dì Hạnh, dì tỉnh bơ cười tôi nói:

- Tại Đông mượn xuồng người ta đi lâu, chứ còn tại sao nữa.

- Đó là một cái cớ nhỏ. Nó thấy dì đứng nói chuyện với Khôi, phen này nó ức bể bụng mất.

- Thằng bé nào Đông? – Khôi cười hỏi.

Tôi đáp:

- Thằng bé vừa về đó, nó mê dì Hạnh như điều đồ. Bạn không té nhị chút nào, nó đón đường bạn cho ăn dao đây, coi chừng.

Khôi cười trách dì Hạnh:

- Ai kêu Hạnh không nói trước.

- Ăn nhằm gì, Đông phịa chuyện, đã chắc gì đúng như thế mà Khôi tin. – Phịa sao mà phịa. Nó tức dì thật mà. Nó hằm hằm bỏ về dì không thấy sao?

- Nó tức Đông thì có.

- Nó hận dì. Anh chàng về nhà ca một ngàn lần bản “Hận tình đen bạc”. Dì bên này thủ sẵn mấy viên thuốc cảm kéo nhảy mũi cả ngày.

- Đông phịa chuyện quá trời. Nó còn bé mà biết gì. Nó rất tốt bụng, thế thôi.

- Nó mê dì, không đúng Đông sẽ đi bằng đầu.

Tôi và Khôi ngó nhau cười làm dì Hạnh ngượng. Dì bê thức ăn đi chỗ khác. Bảo tôi mang cho dì con dao. Dì lui cui làm thức ăn để sửa soạn bữa cơm.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ. Thời gian đi nhanh ghê. Tôi và Khôi đứng nói chuyện nhìn ra mưa. Khôi chép miệng:

- Chẳng biết bao giờ nước rút.

- Hình như càng ngày nước càng dâng cao thêm. Nhà mày ra sao?

- Di chuyển sang ở nhờ nhà bên cạnh.

- Có chật chội lắm không?

- Vừa.

- Mày sang ở đây với tao.

- Không được, đi thì phải đi cả, tao bỏ đi nếu có chuyện gì bất ngờ thì sao?

- Đi cả nhà cũng được. Ở đây còn phòng trống mày thấy không. Tao và dì Hạnh mấy hôm ngủ chung phòng, dì Hạnh sợ ma không dám ngủ riêng.

- Nếu được ở đây chắc nhỏ Xuyên thích lắm. Nó ở đằng đó tội ghê.

Con trai như mình ở đâu chả được.

- Mà đưa cả nhà sang đây đi. Mấy hôm định ghé mà mà không biết làm sao đi được. Chả lẽ lấy chiếc xe đạp ra làm xuống bơi.

Khôi cười. Tôi nói:

- Thục cũng cực lắm. Sáng nay tao mới đưa nàng ra chợ, đi lòng vòng mua thức ăn. Mấy hôm Thục bảo không hề ra khỏi bộ ván.

Trông Thục như con mèo ướt.

- Sao không bảo Thục tới ở với Hạnh?

- Thục chưa có quyết định, còn phải xin ông già.

Khôi đưa tôi điếu thuốc. Hai đứa mỗi đứa, rít khói. Tôi thêm một ly cà phê sữa nóng vô cùng. Tôi vào phòng mình mang cây đàn ra. Khôi đàn hay hơn tôi nhiều. Tôi giao đàn cho Khôi rồi bảo dì Hạnh:

- Dì muốn nghe bản nào Khôi hát cho nghe.

- Cảnh hoa trắng.

- Dì chỉ có bản ruột là “Cảnh hoa trắng”. Khôi hát đi – Tôi bảo Khôi.

Khôi ghéch chân vào lan can. Tay búng mấy sợi dây đàn, hát.

Giọng Khôi trầm ấm, tan vào trong tiếng mưa rơi nghe thật buồn.

Khôi hát liên tiếp mấy bài mà không biết chán. Dì Hạnh khen Khôi hát hay và hứa nếu Khôi ở lại ăn cơm sẽ được thưởng một chén cà phê. Tôi nói:

- Ở lại chứ sợ gì, Khôi!

- Thì ở lại.

Tôi bảo dì Hạnh:

- Nhưng dì phải nấu cơm nhanh lên chứ, đói bụng đến nơi rồi.

- Đông phải phụ một tay mới nhanh được. À, sao không bảo Thục tới chơi?

- Thục phải coi nhà.

- Sợ cái nhà trôi đi mất hay sao?

- Thục sợ bị ba la. Nhỏ ấy cái gì cũng sợ.

Tôi nhảy tới phụ với dì Hạnh lật rau. Khôi vẫn ôm đàn đứng hát. Dì

Hạnh thoãn thoát trong công việc, còn tôi vụng về bên những cọng rau không biết ngắt đoạn nào. Dì Hạnh chê tôi:

- Đông dờ quá, ngắt lấy những lá gần ngọn thôi. Những lá dưới gốc bỏ đi. Đúng là con trai, chả biết gì hết.

Tôi cười:

- Không biết khỏi phải lo. Công việc này của con gái mà.

- Lo lẩn, nữa về phụ với vợ chứ.

- Con trai chỉ biết làm kiếm tiền mang về cho vợ thôi. Về nhà phải có cơm ăn, không thì chết.

- Chà nói nghe ghê, nhưng ngó Đông thấy phát ra tướng... sợ vợ rồi.

Tôi và Khôi bật cười. Dì Hạnh thấy tôi làm chả nên việc gì bèn đuổi tôi đi chỗ khác. Tôi rủ Khôi vào phòng. Hai đứa ngồi hút thuốc tán gẫu chờ dì Hạnh sửa soạn bữa cơm. Tôi bỗng nhớ tới Ân:

- Tại sao Ân lại đi mất nhỉ?

- Tao cũng đang ngạc nhiên về chuyện này.

- Có thể nó về nhà nó thật.

- Hình như nó đang buồn.

Tôi cười:

- Nó mà biết buồn, họa chẳng trời sập đến nơi. À, mấy hôm trời mưa bão, nước ngập lụt, chắc tại nó.

Khôi không cười được. Nó thở ra một ngụm khói:

- Không khéo, nó hiểu lầm tao.

- Chuyện gì?

- Chuyện của Phiến. Tao vừa gặp Thủy, nó bảo có gặp Ân trước hôm mưa bão ở quán cà phê. Ân than buồn và định đi xa rất lâu.

- Nó bỏ thi à?

- Có thể lắm.

- Không thi thì nó làm cái gì?

- Đối với một kẻ chán đời, có nhiều chuyện để làm lắm. Hoặc sẽ

không làm gì cả.

- Ân nó không tệ đến hiểu làm bạn bè đâu.
- Tình cảm là một điều không thể đoán trước được.
- Nhưng Ân nó không đến nỗi tệ là hiểu làm mày. Chuyện chỉ do Phiến gây ra mà thôi.
- Tao nghĩ là không do ai cả.
- Phải tìm cho ra Ân, khuyên nó đừng bỏ thi.
- Nó đi Sài Gòn thì biết đâu mà tìm?

Tôi cảm thấy có một cái gì đang tan vỡ giữa Khôi và Ân thật. Ân yêu Phiến ngấm ngấm, trong khi Phiến chỉ xem Ân như một người bạn trai, học cùng lớp. Từ lúc Nhân bỏ đi lấy chồng giữa năm đệ nhị, Khôi như một người mất hồn, nó cúp cua liên miên, tưởng đâu nó phải ra khỏi trường, may Khôi học khá trong lớp nên được một vài giáo sư đề nghị giữ lại. Và Khôi sau những ngày lang thang chán nản đã trở lại trường sửa soạn cho kỳ thi. Phiến yêu Khôi qua mỗi tình khói sương tan vỡ đó. Khôi không biết, hoàn toàn không biết cho đến khi nhận được bức thư đột ngột của Phiến. Bức thư không có gì quan trọng, nhưng từ đó Khôi hiểu Phiến đã yêu mình. Khôi còn đang phân vân không biết phải đôi xử ra sao thì có lẽ Ân biết chuyện. Tôi chơi thân với Khôi hơn Ân, nhưng trước một sự rạn nứt giữa tình bạn như thế quả là điều đáng buồn. Tôi muốn gặp Ân, ngày thi đã gần kề. Chúng tôi có mấy đứa chơi với nhau. Năm nay tôi không muốn có một đứa nào bỏ thi vì chuyện tình cảm của một thời mới lớn.

- Mày tính sao, Đông?
- Cũng chỉ còn một cách là gặp Ân giải thích cho nó biết thôi.
- Rồi đối phó với Phiến ra sao?
- Bình thường.
- Ừ, có lẽ mọi chuyện đều phải bình thường mới sống được. Nhưng ta buồn quá. Thi xong chưa chắc đã học nổi nữa.

Tôi đùa:

- Cưới vợ chẳng?

- Không bao giờ. Nhưng buồn quá sẽ đi lang thang.

Tôi không nói gì, trong lớp những đứa cùng tuổi với tôi và Khôi đều thốt ra một câu tương tự như thế khi chán nản, hay khi bị phạt. Tôi không nghĩ đó là một cách giải quyết đời sống. Con trai có nhiều chuyện để làm. Và mỗi đứa có thể nhìn xuống cuộc đời bằng mọi cách. Tôi không có ý định như Khôi. Tôi chỉ mong, nếu không tiếp tục học nữa thì xin vào tập sự trong một tòa soạn báo. Tôi không nghĩ mình sẽ thành một nhà văn, nhà thơ, nhưng được cầm viết sẽ sung sướng hơn khi được diễn tả một cách thành thật những điều mình nghĩ.

- Rồi không biết bọn mình sẽ ra sao?

- Lớn lên một chút, thấy đời sống buồn như một câu thơ.

Tôi ngó Khôi:

- Đời sống ôi buồn như cỏ khô chẳng?

- Như thế đấy.

Tôi nhìn ra ngoài mưa. Mấy ngày liền mưa cứ ào ạt một lúc rồi vơi dần, chỉ còn những hạt nước nhỏ kéo dài xuống lát phát trong một khoảng không gian mù đục. Gió lạnh buốt thổi lồng lộng trên các hàng cây, nước không thấy rút xuống trên những con đường mênh mông trắng xóa. Tình lý chỉ vui mắt khi có những phiên chợ họp bằng xuống với đám người áo tơi nón lá, những cảnh xuống xuôi ngược thay cho xe cộ ngày xưa. Còn thì buồn rữ rượi như cây lá nghiêng đổ, nhà cửa xiêu vẹo, nước ngập trước mắt người, cuốn súc vật trôi lên đênh. Tôi không biết Thục đang làm gì. Tôi hình dung ra khuôn mặt u sầu của Thục, dáng ngồi bó gối nhìn ra ngoài trời trên bộ ván ngấp nghé nước đục ngầu. Tôi nhớ Thục quá. Nhớ như chưa bao giờ được nhớ thương như vậy.

- Chuyện mày và Thục như thế nào rồi?

- Vui lắm.

- Vui tới bao giờ?

- Vui mãi, sáng hôm nay tao đưa nàng đi vòng quanh tỉnh lỵ. Bây giờ thì Thục chắc đang ngồi bó gối nhìn mưa.

Tôi cười, ném mẩu thuốc tàn qua cửa sổ. Đốm sáng lướt vào trong những giọt mưa giăng đầy rồi mất hút. Tôi thấy những đỉnh cây ào ào trút lá xuống, gió đưa lá bay tan nát khắp một khoảng không. Hơi lạnh như rúc vào cổ áo. Tôi rùng mình:

- Thèm ngồi quán quá Khôi à.

- Chiều nay tìm một quán nào còn mở cửa mà tới.

- Quán nào?

- Chắc có chứ, uống cà phê trong hoàn cảnh này mới thú.

- Sáng mai hy vọng nước sẽ rút bớt.

- Mà sẽ thấy vẻ mặt của tỉnh lỵ tiêu điều như một thành phố chết.

Tôi im lặng với nụ cười của mình. Mưa bỗng tạt vào cửa sổ, những giọt nước bắn vào mặt tôi lạnh buốt.

Tôi bảo Khôi đóng cửa sổ lại, bật đèn trong phòng lên. Nhưng tôi bỗng nhớ ra là mấy ngày nay tôi và dì Hạnh sống trong bóng tối.

Điện đã cúp, tôi bật cười nói với Khôi:

- Tao học bài không vô vì trí nhớ quá tồi.

- Mà chỉ nhớ một thứ, một cái tên là Thục. Thục đầy cả trong tâm trí mà rồi còn nhớ gì được nữa.

Tôi cười lớn, bật diêm châm vào cây đèn cầy gắn trên bàn. Những cuốn sách bập bùng dưới ánh nến tù mù chao ngã. Tôi thấy ớn đến tận cổ những môn học. Rồi vài hôm nữa tôi đi thi. Thấy mơ hồ nhiều biến đổi như sáng ra nhìn mực nước dâng cao trên những con đường. Khôi lại ôm lấy cây đàn. Bây giờ giọng Khôi nghe như nó sắp khóc. Tôi nằm lẩn xuống giường im lặng nghe Khôi hát. Ngọn nến bập bùng soi bóng Khôi ngã dài trên bức tường, gương mặt Khôi hồng lên, mái tóc rũ xuống. Tôi nghĩ con trai lớn lên đứa nào

cũng có một nỗi khổ riêng. Ở tôi và Khôi, nỗi khổ có lẽ gần gũi nhau nhất.

Mưa rơi từ nghìn xưa. Mưa rơi về nẻo mờ
Mưa đem sầu thiên thu đến cho ta.
Mưa đi từ tuổi thơ. Mưa theo cuộc tình tơ.
Mưa rơi bạc đầu ai mong nhớ mưa...

Dì Hạnh bỗng đứng trước cửa phòng gọi lớn:

- Cơm xong rồi, mời hai nhà nghệ sĩ.

Tôi nhìn Khôi, nó buông đàn ngưng vội tiếng hát chạy ra. Dì Hạnh trải chiếu dưới gạch dọn cơm thật ngon mắt với những thứ rau tôi lật lúc nãy. Ba người ngồi vào cùng ăn với nhau. Dì Hạnh từ trong bếp ra nên gương mặt ửng đỏ vì lửa. Tôi nói:

- Chiều nay dì đi uống cà phê không?

- Trời mưa bão ngập lụt thế này quán nào mở cửa.

- Khôi bảo có.

Khôi nói:

- Thế nào cũng có, phía bên cầu. Nước bên đó dâng ít hơn, có một vài nhà không bị ngập.

- Đi bằng gì?

- Xuồng của Khôi.

Dì Hạnh thích thú nói:

- Tới rủ Thục đi với.

Khôi ngó tôi cười:

- Hạnh khỏi phải dặn Đông, bốn phận của “chàng” mà.

Chúng tôi ăn cơm trong tiếng mưa rả rích. Gió vi vút ngoài hàng cây. Gió đầy hơi nước và buồn như những ngày mùa đông thật sự.

Thằng bé có lẽ hết giận dì Hạnh nên chèo xuồng qua đứng dưới lan can gọi ới ới. Dì Hạnh nhồm dậm, hỏi vọng xuống:

- Gì thế?
- Hạnh ăn chùm ruột không?
- Ăn.
- Tôi ném lên nhé.
- Ừ, ném đi.

Thằng bé ném một túi chùm ruột và muối ớt lên. Tôi ngó Khôi nheo mắt cười. Dì Hạnh hỏi:

- Sao cho nhiều thế, bộ đồn nguyên cây hả?
- Cây chùm ruột bị gió làm gãy ngang rồi. Bây giờ chìm trong nước mắt tiêu, nhưng tôi hái được nhiều trái lắm.
- Thôi bao nhiêu đây đủ rồi.
- Hạnh rảnh không?
- Đang ăn cơm.
- Ăn xong tôi đưa ra phố chơi nhé.

Dì Hạnh cười:

- Trời mưa bão mà đi chơi làm gì, lạnh cóng tay chân hết.
- Không ăn nhằm gì đâu, đi dưới mưa vui lắm.
- Không đi được đâu.

Thằng bé có vẻ buồn, nó im lặng không nói gì nữa. Dì Hạnh cũng ngồi xuống tiếp tục bữa cơm. Tôi đoán thằng bé đã chán nản bỏ về. Tôi trêu dì Hạnh:

- Người bạn láng giềng của dì Hạnh tốt bụng quá.
- Người ta cho ăn mà còn trêu.
- Cây chùm ruột gãy chắc nó buồn lắm.

Bữa cơm xong, dì Hạnh rửa chén. Dì vấn tóc lên cao bằng một mảnh vải lụa màu tím. Dì tươi mát trong những giọt mưa đùa bên ngoài cái bao lơn rộng. Tôi và Khôi ngồi hút thuốc. Dì Hạnh rửa chén xong pha cà phê. Ba người ngồi xung quanh cái bàn nhỏ trước cửa phòng. Dì Hạnh lại bắt Khôi hát. Khôi nhăn mặt cười:

- Vừa cho ăn no lại bị đày.

- Khôi hát hay quá, khối cô mê đấy. Hôm nào Hạnh giới thiệu cho.

Khôi cười cười. Dì Hạnh bảo:

- Hát bài “Thuyền viễn xứ” Khôi nhé. Bài này Hạnh nghe Khôi hát từ kỳ hè năm ngoái

- Hạnh nhớ dai ghê.

- Nhớ chứ, người nào nhớ dai chắc khổ lắm phải không?

Tôi cười:

- Nhớ dai là biểu lộ sự chung tình. Con gái cần phải nhớ dai.

- Còn con trai thì cần phải mau quên hả?

Tôi tránh cái nhìn của dì Hạnh. Khôi dạo đàn và hát bản mà dì Hạnh thích:

Chiều nay sương khói lên khơi

Thùy dương rủ bóng tơi bời

Làn mây hồng pha dáng trời

Sóng Đà Giang thuyền qua xứ người

Thuyền ơi viễn xứ xa xưa

Một lần qua đạt bến lau thưa

Hò ơi giọng hát thiên thu

Suối nguồn xa vắng chiều mưa ngàn về...

Giọng hát của Khôi như hòa lẫn vào trong tiếng mưa. Buổi chiều buồn quá, không ai thấy được nắng trong một bầu trời đầy mưa bão thế này. Và một ngày nữa sắp sửa chấm dứt. Tôi mong nhìn thấy mực nước rút dần xuống và thềm nghe lại tiếng reo của hàng nhạc ngựa trong những buổi trưa lồng lộng gió mùa hè. Những con đường thênh thang trong tình lý này, những con đường của học trò đó, sau cơn bão dữ, phượng có còn tươi trên cành hay rụng rơi tan nát trên xác nắng. Khôi hát buồn quá Khôi ạ, tôi muốn quay đi để đừng nghe tiếng hát, để đừng nhớ Thục. Nhưng tôi biết rõ hơn bao giờ, tôi đang nhớ Thục đến lịm người.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 9

Mưa bão rồi cũng dứt, nước rút khỏi tỉnh lỵ từ bao giờ tôi không hay. Những hôm đi thi qua vài con đường cây cối ngả nghiêng buồn thê thảm tôi cũng không đủ thì giờ chú ý tới. Khôi cũng ít nói chuyện với tôi, hai đứa thi khác trường. Tôi cũng không gặp Ân, chỉ gặp những đứa cùng lớp tình cờ thi cùng phòng. Rồi những ngày thi cũng qua trong mệt mỏi và lo âu. Tôi gầy bài toán hóa học một cách oan uổng nên không hy vọng nhiều. Sáng nay, một ngày mới. Tôi thức dậy và nhớ ra những ngày thi héo hon đã qua. Tôi có thể đứng bên cửa sổ nhìn ra hàng nhạc ngựa, nhìn thấy bóng mặt trời lên ửng đỏ một phía trời. Chuyến xe lửa đã vừa chạy qua xong, tiếng còi của nó như còn vang mãi trong buổi sáng rơi rắc những giọt sương mù chưa tan trên cây lá xanh biếc. Một ngày của đầu tuần lễ. Và hình như đã sang một tháng khác rồi. Tôi thành thoi dỗi lại trong trí nhớ, và thành thoi nghĩ một chút về ngày mai. Tôi không dừng dưng lắm, mà cũng không lo âu lắm với kỳ thi. Nếu tôi đậu thì lên lớp để sửa soạn cho một năm thi khác, rồi rời trường, rời tỉnh lỵ trầm lặng u buồn này để đi nơi khác. Nếu tôi rớt (dù sao cũng thấy nhói trong lòng một chút) có thể tôi sẽ ngồi lại lớp cũ một năm nữa. Cũng có thể rồi tôi chẳng đi đâu hết. Tôi ở đây, tỉnh lỵ nhỏ bé đầy tràn kỷ niệm này cho tới một ngày không còn ai, không còn người quen thuộc nào. Tôi nghĩ tới dì Hạnh và Thục. Dì Hạnh, có lẽ là người bỏ đi trước nhất.

Tôi xuống nhà, dì Hạnh đã lo xong bữa ăn sáng. Lúc tôi rửa mặt trong phòng tắm dì nói ở bên ngoài:

- Hôm nay Đông thành thoi rồi đó.

Tôi cười nhỏ, lắng nghe tiếng con chim nào hót trong khóm lá phía sau nhà. Tiếng chim trong như tiếng những giọt sương rơi. Dì Hạnh mở nhạc và nói lớn:

- Đông thích ăn gì ngày hôm nay?

- Dì cho ăn thứ nào cũng được.

- Hôm nay phải đãi Đông chứ. À, chiều nay bà giúp việc lên đây.

Mai một mình có những bữa ăn đàng hoàng hơn.

- Dì nấu ăn cũng ngon chán.

- Dì đâu sánh được với bà giúp việc dì còn học ở bà ấy mà.

Tôi ra đứng trước mặt dì Hạnh cười:

- Để sửa soạn theo chồng hả?

Dì đỏ mặt:

- Đông cứ nhớ mãi một chuyện đó. Coi chừng sáng hôm nay Thực đến chơi đấy, liệu mà giữ mồm giữ miệng.

Tôi ngồi xuống ghế. Tôi và dì Hạnh ăn một bữa ăn sáng vui vẻ và thành thoi nhất trong những ngày sau kỳ thi. Dì nói:

- Hôm nay mới thấy được mặt trời. Chắc một ngày đẹp.

Tôi nói:

- Hôm nay Khôi bao chúng ta đi cine. Ngon chưa?

- Bao giờ.

- Buổi chiều.

- Khôi hy vọng hơn Đông không?

- Khôi làm hoàn toàn cả, không gãy môn nào. Phải nói là Khôi nắm chắc mảnh bằng trong tay. Đông hy vọng năm mươi phần trăm. Coi như là tuyệt vọng.

- Như thế cũng có thể đỡ lắm chứ, điểm mấy môn kia bù qua.

- Đông chả chán đời đâu, dì đừng an ủi. Rớt hay đậu cũng chỉ thay

đổi một chút thôi, dì ạ.

Tôi lấy phin ra khỏi ly để quậy cà phê. Hôm nay có cà phê mới, mùi thơm nghe thấy lạ. Dì Hạnh cười nói:

- Đông uống thử xem cà phê mới có ngon không?

Tôi uống thử một ngụm, khen:

- Ngon tuyệt, nghe mùi cũng biết ngon rồi.

- Đồ Đông ở đâu đấy?

- Dì mua ngoài chợ chứ đâu?

- Sai, chợ Này không có cà phê ngon như vậy.

- Chứ ở đâu?

- Uống thêm vài ngụm nữa rồi cho nói thêm một lần nữa xem có đúng không?

Dì Hạnh cũng cho đường vào ly mình. Dì uống chậm chạp và nhìn tôi cười mỉm. Tôi uống thêm vài ngụm cà phê theo lời dì nhưng không đoán ra được cà phê ở đâu. Dì làm tôi bất ngờ:

- Thục mang tới đấy.

- Thục.

- Thục có người quen đi Buôn Mê Thuật. Thục gửi mua và dành cho Đông cả ký lô, tha hồ mà uống tới chết.

- Thục tới đây bao giờ, dì?

- Chiều hôm qua, lúc Đông chưa về. Thục nói sáng nay có thể Thục sẽ tới chơi.

Tôi nhớ lại bức thư đã gửi cho Thục trước ngày thi. Bức thư tới hôm nay vẫn chưa được Thục trả lời. Tuy nhiên tình cảm của Thục đối với tôi cũng không có gì thay đổi. Thục thường tới đây chơi với dì Hạnh trong những hôm tôi đi thi, nhưng tôi chưa nghe Thục nói gì. Một sự im lặng làm tôi e dè.

- Thục cứ hỏi thăm Đông xem làm bài được không.

- Dì cứ bảo là cầm chắc cái rớt trong tay.

- Thục không tin.

Tôi cười, lên phòng thay quần áo với ý định ra phố xem gặp đứa nào để hỏi thăm Ân. Lúc trở xuống dì Hạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đông định đi đâu?
- Đi một vòng, lâu quá không đi phố.
- Đưa dì đi chợ luôn. Nhưng Đông về sớm nhé, sợ Thục sẽ tới trong lúc mình đi vắng đó.

Dì Hạnh sửa soạn, trong lúc tôi dắt xe ra ngoài cổng. Tôi đưa dì tới chợ và ra ngay quán cà phê của Thủy. Tôi gặp Phiến ở đây một cách bất ngờ. Phiến đang ngồi nói chuyện với Thủy, thấy tôi Phiến cũng ngạc nhiên. Phiến hỏi:

- Đông, đang nhắc về Đông đây. Thi thế nào?
- Rớt.
- Chưa có kết quả mà rớt nỗi gì.
- Làm bài không được thì rớt chứ đâu sao nỗi.

Thủy nhìn tôi. Vẫn cái nhìn e dè như ngày nào. Phiến cười:

- Hai đứa định đi về quê chơi ít hôm. Tỉnh lỵ bắt đầu có những ngày buồn thảm rồi đó.
- Mấy cô cũng biết buồn nữa sao?
- Buồn muốn khóc được vậy.

Tôi ngồi xuống ghế. Thủy có vẻ buồn thật sự. Bây giờ Thủy đã biết rõ tình cảm giữa tôi và Thục. Thủy hỏi, một cách ngượng ngùng.

- Thục ra sao anh Đông?
- Lâu, tôi cũng không gặp Thục.
- Thủy cũng vậy, từ hôm bão vào tỉnh cho đến bây giờ.

Tôi châm điếu thuốc, mời lửa trong lúc hỏi Thủy:

- Thủy có vẻ buồn, định về quê thật à?
- Thật chứ, hai đứa đang bàn với nhau thì Đông tới.

Tôi cười:

- Có tôi tháp tùng theo không?
- Không, anh về quê rồi bỏ người đẹp lại cho ai. Thục giận tụi này

chết.

- Đông đùa đó Thủy, xa làm sao được nhau, vắng một chút đã tưởng trái đất này đảo lộn ngay mà nói nghe gay go lắm.

Tôi nheo mắt bảo Phiến:

- Đừng tưởng suy bụng ta ra bụng người. Trưa nay Khôi tới nhà tôi đây. Chả hiểu hứng nổi gì anh chàng đòi bao tất cả đi cine.

- Chắc là hy vọng đậu.

- Ừ, Khôi làm cậu tú là cái chắc.

Phiến chớp mắt khi nghe nhắc tới Khôi. Tôi bỗng nhớ ra Ân. Tôi hỏi Phiến:

- Có gặp Ân không?

Phiến lắc nhẹ đầu. Thủy bỗng phá tan bầu không khí im lặng đang chực ðề xuống khi tôi nhắc đến Ân:

- Hai người uống gì chứ, nói chuyện mãi sao?

Tôi lắc đầu cười:

- Mới uống ở nhà, ghé đây định hỏi thăm Ân. Không ngờ gặp cả Phiến. Lâu quá, cô biến đi đâu mất tiêu.

- Muốn tan thành bụi mà không được, đành phải sửa soạn biến khỏi tỉnh lỵ.

- Đi vài ngày thôi à?

- Có thể sẽ ở lâu hơn, hết mùa hè cũng nên.

- Phụng tòn hết rồi, sau cơn bão và trận lụt những con đường nó xơ xác quá.

- Cây lá cũng buồn như người, Đông nhỉ?

- Cần gặp Khôi không?

- Không.

Sau khi trả lời ngắn gọn, Phiến cúi mặt. Như thế Phiến cũng không biết Ân đi đâu. Tôi đoán kỳ thi này chắc Ân đã bỏ.

Thủy hỏi:

- Không uống gì thật à?

- Tôi về ngay đây, về quê nhớ khi lên có quà đấy nhé cô chủ quán?

Thủy gượng cười:

- Còn anh Đông đâu nhớ khao tụi này nhé, đừng quên.

Tôi nói với Phiến:

- Có thể Ân nó đã đi xa rồi.

Phiến thở nhẹ. Tôi bước ra khỏi quán đạp xe về nhà. Tôi quên không ghé chợ rước dì Hạnh, và dì cũng không dặn, về nhà tôi gặp Thục đang đứng trước cổng, vẻ lóng ngóng. Thục cựa:

- Đi chơi ghê há?

Tôi cười:

- Đưa dì Hạnh đi chợ, chứ bộ.

- Chứ không phải ghé cà phê Thủy?

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa, sao Thục rành quá vậy?

- Sao không, nhờ Hiền bảo thấy anh Đông ngồi với hai chị nào.

Tôi đáp nhanh:

- Đó là Thủy và Phiến, lâu quá mới gặp Phiến.

- Vui không?

- Đâu có nói chuyện lâu, phải về ngay vì sợ Thục tới. Thục tới lâu chưa?

Thục cong môi:

- Mới có nửa tiếng.

- Đừng nói xạo, người ta đi chưa đầy mười lăm phút mà bảo tới nửa tiếng rồi.

- Sao không đi luôn chiều rồi hẵng về. Thi xong vui quá nhỉ?

Tôi mở cổng, kêu Thục vào. Tôi nói nhỏ bên tai Thục.

- Trả lời thư chưa?

Thục nhăn mặt, làm bộ chưa nghe. Rồi Thục cười chạy luôn vào nhà. Tôi dắt xe vào.

Thục ngồi im trong ghế. Tôi tới đứng bên cạnh hỏi:

- Trả lời thư chưa, hồi hộp quá rồi đó.

Thục đỏ mặt, lắc đầu:

- Quên bức thư ấy rồi.

- Sao quên?

- Tại vì không có đọc hết.

- Sao không đọc hết?

- Đông viết kỳ thấy mờ.

Thục cúi mặt giấu nụ cười của mình. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của Thục. Một lúc lâu Thục mới ngẩng lên hỏi:

- Bộ mong trả lời lắm hả?

- Viết thư, ai không mong được trả lời.

Thục rúc rích cười:

- Mai một đi, mấy hôm nay người ta phải dọn dẹp nhà cửa. Mãi đến hôm nay mới được rảnh. Này, ông già đã lấy bức thư rồi đó.

Tôi thót cả ruột:

- Để đâu mà ông lấy được?

- Để quên trong quyển vở trên bàn,

- Ông coi chưa?

- Không biết.

- Trời ơi, sao Thục vô ý quá vậy?

- Tại Đông để thư trong quyển vở rồi về không nói gì Thục đâu có biết. Vái trời cho ông già không đọc.

- Rồi có gì không?

- Ông im lặng, bình thường.

Tôi thở phào:

- Vậy chắc ông không có đọc. Thục làm Đông muốn thót trái tim ra ngoài.

- Mấy hôm người ta cũng lo muốn chết. Ăn ngủ không yên, lần sau có biên thư thì nói rõ trước khi về à.

Tôi nói gọn:

- Không biên thư nữa.
- Tại sao?
- Thục có trả lời đâu mà biên.
- Mai mới trả lời.

Tôi ầm ức, đè nặng những bước chân trên nền gạch. Thục ngồi chống hai đầu gối bưng cằm ngó tôi cười.

- Đông giận trông kỳ khôi lắm. Biết không?
- Không giận.

- Không giận mà mặt mày như sắp giết người tới nơi.

Tôi ngó Thục, tự nhiên tôi phì cười. Gương mặt nàng ngây thơ như gương mặt con búp bê. Sáng nay Thục mặc chiếc áo dài màu tím than, tóc cột bằng một mảnh vải màu có bông trắng lớn. Thục diện bằng một chiếc vòng ngọc thạch đeo ở cổ tay xanh biếc. Mắt Thục mở lớn trêu tôi và nụ cười như một cơn gió mát rượi. Tôi tới gần Thục, đứng sau lưng nàng, Thục nói nhanh:

- Cắm hôn lên tóc người ta.

Nhưng tôi không nghe Thục. Tôi đã hôn. Mái tóc Thục thơm mùi bồ kết. Chắc Thục mới gội tóc hôm qua. Thục xô tôi đứng qua một bên, trợn mắt:

- Ai cho phép hôn tóc người ta, đã cắm rồi mà?
- Cái mùi thơm phưng phức của hương bồ kết cho phép.
- Hôn một cái là chậm trả lời thư một ngày đó.
- Vậy cho hôn mười cái.

Tôi dọa làm Thục sợ, nàng nhảy qua ngồi bên ghế khác. Và chúng tôi cứ rượt đuổi nhau khắp các ghế. Cuối cùng tôi dừng lại cười:

- Bây giờ không cần thư trả lời nữa, biết rồi.
- Biết cái gì?
- Thục đã chấp nhận.
- Đừng có nói ầu, chưa chấp nhận chuyện gì hết.

Tôi xòe bàn tay ra trước mặt Thục:

- Vậy trả chiếc hôn lúc này đây.

Thục đỏ mặt ngồi im. Tôi tới ngồi xuống gần bên Thục. Tiếng thở của Thục nghe nhanh trong lồng ngực nàng. Tôi nhìn hai cánh mũi phập phồng của Thục, hai cánh mũi xinh xắn trên bờ môi tròn đầy, hình như lúc nào cũng bĩu ra. Thục ngó tôi:

- Cấm nhìn.

- Không nhìn sao biết người ta nhìn mà cấm.

Thục giận kêu “ứ” một tiếng trong miệng. Tôi nắm tay Thục vuốt ve những ngón tay thon mềm của nàng. Thục bàng hoàng nói:

- Coi chừng Hạnh về, Đông kỳ quá.

- Dì Hạnh đi chợ trưa lắm. Hôm nay chắc mua thức ăn nhiều.

- Ai cho Đông nắm tay

- Đôi mắt của Thục.

- Đôi mắt không biết nói.

- Nhưng một lúc nào đó đôi mắt nói, và biểu đồng tình.

- Đông xạo quá trời.

Mỗi lần Thục nói như thế nghĩa là nàng không cãi lại tôi nữa, nàng chịu thua. Nhưng tôi chỉ có thể nắm bàn tay Thục, nghe trái tim mình đập loạn như muốn vỡ tung cả lồng ngực. Yêu Thục quá đỗi, tôi chỉ hôn lên mái tóc, hít lấy mùi hương bồ kết sau một ngày Thục gội đầu và nhìn Thục đỏ mặt mắc cỡ ngượng ngùng giấu đi. Tôi không dám ôm lấy Thục, dù chúng tôi ngồi gần nhau dù bờ vai Thục tròn, dáng ngồi nghiêng hẳn như sắp rơi vào vòng tay tôi. Cả hai đứa đều hiểu rằng tình yêu đã chín. Và lắng nghe mùa cây trái đang ươm ngọt trong hồn mình. Tôi không quên Thục còn đi học và chắc Thục không quên tôi vừa xong kỳ thi.

Tôi bỗng thở hắt, nói bên tai Thục:

- Những ngày thi nhớ Thục quá.

- Ai bắt nhớ.

- Đôi mắt Thục, nụ cười của Thục và mùi hương trên mái tóc.

Thục cười, đôi mắt chớp nhanh trong cái cúi đầu ngượng ngùng. Tôi nắm lấy cả hai bàn tay Thục áp trong hai bàn tay mình bóp chặt khiến Thục nhăn mặt đau đớn. Tôi nói nhanh:

- Anh yêu em.

Thục hoảng hốt rút bàn tay về, nhưng bàn tay còn lại bị tôi giữ chặt. Tôi nghe Thục thở mạnh hơn và quay mặt. Tôi bỗng can đảm choàng tay qua ôm lấy vai nàng kéo về phía tôi. Thục run rẩy chống cự và hoảng hốt nói:

- Đừng Đông ơi, Thục sợ lắm.

- Anh yêu em.

Thục gật đầu:

- Em biết, nhưng em sợ lắm. Em còn đi học.

- Nhắm mắt lại anh cho cái này.

Thục nhắm nghiền mắt lại, run rẩy trong vòng tay tôi. Gương mặt Thục bừng sáng rực rỡ. Tôi nâng cằm Thục lên khi Thục cúi mặt. Thục lắc đầu quầy quậy nhưng tôi đã đặt nhanh lên bờ môi Thục một chiếc hôn. Khi buông Thục ra tôi thấy Thục khóc, những giọt nước mắt lăn dài xuống má Thục. Tôi lịm cả người. Tôi lau nước mắt cho Thục trong khi Thục vẫn nức lên từng tiếng ngán. Cả hai đều im lặng. Tôi vụng về không dẫu dành được Thục. Nàng không nói với tôi lời nào. Cho tới khi tiếng chuông gọi cổng reo lên. Tôi biết dì Hạnh về và chạy ra mở cửa.

Dì Hạnh xách một giỏ nặng đầy thức ăn, dì cười hỏi:

- Thục tới chưa?

Tôi gật đầu, ngượng ngùng đi bên cạnh dì. Hình như tôi lo ngại dì Hạnh sẽ biết tôi vừa hôn Thục. Tôi cố nói nhanh:

- Dì mua thức ăn nhiều quá.

- Hôm nay thức ăn rẻ, và phải cho Đông ăn bù những hôm vội vàng trong kỳ thi chứ.

- Còn dì thì sao, dì có vẻ gầy.

- Con gái gầy tốt hơn, dì cũng sợ mập vậy chứ bộ.

Thực hiện ra ở cửa, những giọt nước mắt biến mất. Nhưng tôi ngó thấy được vẻ không tự nhiên trên gương mặt Thực. Tôi lo dì Hạnh biết cử chỉ khác lạ nơi người bạn thân của mình. Nhưng dì Hạnh vẫn hồn nhiên như không để ý gì. Hai người nói chuyện và cười đùa với nhau. Tôi đứng bên ngoài thêm nhìn những cánh hoa còn sót lại sau cơn bão và mới nở trong vườn. Tôi bàng hoàng như vừa uống xong một cốc rượu mạnh. Thực bỗng bước ra đứng phía sau lưng tôi. Đợi tôi quay lại Thực dúi vào tay tôi một quyển tập rồi bước nhanh vào nhà. Tôi ngạc nhiên thấy một bức thư. Tôi sung sướng ngồi ngay xuống bậc thềm. Những trang giấy vở đầy chữ của Thực, những dòng chữ xinh xắn reo múa trước mắt tôi. Giấy thơm và chữ cũng thơm. Thực trả lời thư tôi bằng những ý nghĩ e dè nhưng tôi hiểu rằng Thực đã yêu tôi.

Thực làm tôi ngạc nhiên đến bàng hoàng. Bức thư Thực viết ngay sau khi nhận được thư tôi, nghĩa là trước những ngày thi của tôi nữa, thế mà Thực không chịu đưa, tôi hiểu Thực muôn những ngày thi của tôi qua đi, sợ làm tôi xúc động và bận rộn. Thực tuyệt vời quá, Thực ạ. Tôi đọc bức thư hai ba lần mà không thấy chán, tôi muốn thuộc luôn từng chữ, từng câu Thực viết, và sung sướng lịm người nhìn thấy làn cây xanh biếc vươn cao trong một bầu trời rự rờ ánh nắng. Tôi mang thư Thực về phòng. Thực đứng một mình trên bao lơn từ bao giờ. Thực nhìn tôi cười. Tôi nói:

- Thực xấu nhỉ?

Thực lại cười lớn. Tôi vào phòng ngồi nhìn Thực với tà áo tím bay trong gió sớm. Gió hình như cũng mang hương hoa ngoài đường vào, hương cỏ mặt dưới vườn lên. Thực vào phòng cầm cây đàn tới đưa cho tôi. Thực nói:

- Hát cho em nghe một bài.

- Anh không biết hát.

- Lại xạo, Hạnh bảo anh hát hay lắm.
- Anh chỉ muốn nhìn em thôi. Thực ra đứng ngoài kia như lúc này cho anh nhìn.

Thực ngượng ngùng:

- Đừng có khờ, nhưng em xấu lắm nhìn một hồi rồi sẽ tìm ra những điểm xấu của em.
- Không có gì xấu khi hai người yêu thương nhau.
- Nhưng anh sẽ xấu nếu không hát cho em nghe.

Tôi cười:

- Chiu em, nhưng em nghe bài gì?
- Bài nào anh thích nhất.
- Lại ngồi đằng kia anh mới hát, có em trước mặt, anh không bao giờ hát được.

Thực mỉm cười đi vòng ra phía sau lưng tôi. Nàng ngồi xuống mép giường. Tôi dạo nhạc và hát bài, “Ngày đó chúng mình”.

Ngày đó có em đi nhẹ vào đời và mang theo ánh trăng sao đến với lời thơ nuôi.

Ngày đó có anh mơ lại mộng ngồi và se tơ kết tóc giam em vào lòng thôi...

Tôi bỗng ngừng lại hỏi Thực:

- Em có nghe tiếng reo của hàng nhạc ngựa ngoài kia không?

Thực mỉm cười, gật đầu. Tôi cười:

- Hàng nhạc ngựa hát hay hơn mình nhiều.
- Nhưng anh hát tiếp đi.

Tôi buông đàn, ngồi nhìn Thực:

- Không còn tiếng hát nào ý nghĩa nữa. Ngồi nhìn em thấy vui thú hơn.
- Em xấu lắm, phải không?
- Em đẹp nhất trần đời.

Câu nói có vẻ sáo rỗng nhưng tôi không tìm được câu nào ý nghĩa

hơn như vậy. Thực ngưng quay mặt chỗ khác không dám nhìn tôi.

- Nhỏ Hiền nó nghi rồi đó.

- Tha hồ cho nó nghi. Nó biết cũng chả sao nữa chứ đừng nói nghi, em sợ à?

- Không đâu anh, nhưng kỳ lắm. Nó bắt nạt em về chuyện này hoài. Không quen với anh, sức mấy nó bắt nạt em được.

- Hôm nào kêu nhỏ ấy tới đây.

- Chi vậy?

- Anh nói chuyện.

Thực cười khúch khích:

- Chưa chi đã lên mặt, nó chả sợ anh đâu.

- Rồi sẽ sợ anh.

- Thôi, nó mới nghi ngờ thôi chứ chưa biết rõ. Thế mà đã hăm nói lại với ông già. Em đang lấy lòng nó đây.

Thực bồng hốt hoảng:

- Thôi, em xuống phụ làm cơm với Hạnh. À, Hạnh có nghi gì chưa anh?

- Biết rõ rồi chứ không có nghi.

- Tại anh hết, ngưng với Hạnh chết.

- Dì ấy cũng có “bồ” rồi chứ bộ.

- Ai thế? sao chả nghe Hạnh nói.

- Dấu đấy.

Thực thích thú chạy xuống nhà. Tôi cũng không biết mình phía như thế có đúng một phần nào không. Dì Hạnh kín đáo ghê quá khó mà biết được. Tuy nhiên tôi đoán thế nào dì Hạnh cũng có bồ rồi. Một người con gái xinh đẹp như vậy phải có một mùa để nhan sắc mãi còn tươi. Tôi đi loanh quanh trong phòng. Chợt nhớ tới cái kệ sách của mình. Còn mấy ngăn sách chưa đem phơi được. Bây giờ trở đi là những ngày thanh thoi, tôi sẽ có dịp đọc sách. Những cuốn sách suốt một năm qua tôi chưa hề rờ tới. Tôi tới soạn lại một vài cuốn

sách, bất ngờ thấy rơi ra những trang giấy vỡ. Tôi ngạc nhiên thấy nét chữ quen thuộc của dì Hạnh kẹp vào những trang sách đọc trong lúc nhàn rỗi rồi bỏ quên. Đó là những dòng nhật ký ghi vội không ngày tháng và không đầu không đuôi. Ở một trang tôi đọc được:

“Đông đã tới ở được ba tuần lễ

Căn nhà tự nhiên như có tiếng hát và những bông hoa ngoài vườn biết cười. Tôi cũng vừa nhận thấy mình biết mơ mộng. Kỳ lạ quá đôi mắt ấy, biết không? Hôm nay tôi cũng vừa tròn mười lăm tuổi. Không ai biết, ngoài tôi”.

Một trang khác:

“Nói chuyện với Đông tới khuya, sợ ma quá mà cũng phải xuống nhà ngủ. Trời ơi khoảng hành lang vắng tanh và mưa lạnh buốt. Những giọt cà phê chưa tan. Nó còn đọng đâu trong lòng.

Tôi sắp mười sáu tuổi. Lại có thêm một ngày sinh nhật không ai hay.

Buổi sáng ra vườn ngắt hoa hồng. Tôi muốn cho Đông một đóa hoa nhưng âm thầm thôi. Và tôi đã bỏ vào ngăn kéo bàn học của Đông. Tôi vừa nghĩ tới tình yêu khi xem đến trang sách này.

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm vào cơ thể tôi làm mạch máu tôi như tê dại hẳn.

Tôi bàng hoàng quá. Có phải tôi đã Y. Đông không?”

Chữ Yêu dì Hạnh đã viết tắt bằng một chữ Y. Tôi sửng sò cầm những trang giấy trong tay Người tôi như tê dại hẳn, mắt hết phản ứng.

Thục bỗng lên đứng trước cửa phòng nói:

- Em về.

Tôi bảo:

- Chiều nay Khôi tới mời đi cine đấy.

- Chiều em sẽ ghé lại.

Tôi đưa Thục ra cổng. Nắng đã lên cao và bầu trời có nhiều mây trắng bay. Thục về rồi, khuất bóng áo Thục ở một ngã ba đường quen thuộc. Tôi vẫn còn đứng ngơ ngác với những dòng nhật ký cũ của dì Hạnh. Tôi không biết bây giờ ý nghĩa của dòng nhật ký ấy đã đổi khác chưa. Tiếng chim hót trên đỉnh cây, những cái hoa nhạc ngựa mới nở đỏ rực. Ở một góc đường xa tôi nhìn thấy cây phượng nào đó còn sót lại những bông đỏ ối. Con đường đó chắc Thục đang đi ngang qua. Tôi thấy có một cái gì ngỡ ngàng ngập giữa tôi và dì Hạnh sau khi thấy được mảnh giấy kia. Dì kín đáo quá, phải chi tôi được đọc những dòng nhật ký ấy sớm hơn.

Dì Hạnh đi ra hỏi:

- Thục về rồi à?

Tôi gật đầu. Dì nói:

- Sao Thục về, tưởng Thục ở lại chơi trưa nay chứ. Bộ hai người giận nhau à?

- Chiều Thục trở qua.

- Đông đói bụng chưa?

- Đói.

- Vào ăn đi, dì dọn xong rồi. Đông làm sao thế?

Tôi lắc đầu, cười. Dì Hạnh sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng tôi đã đọc được những dòng nhật ký ấy. Và biết đâu dì đã quên sau khi viết trong một lúc xúc động nào đó của một thời con gái. Dì nhắc tôi:

- Chiều nay bà giúp việc lên. Có bà chắc Đông thành thạo hơn.

Đông có quyền đi chơi cả ngày.

- Từ trước tới giờ Đông vẫn đi chơi hoài như thế.

- Nhưng bây giờ khác. Đông có nhiều thì giờ hơn. Không phải coi

nhà cho đi chợ nữa. Dì cũng thành thoi trong những ngày tới.

Chúng ta đã quên mùa hè rồi.

- Dì không định đi với Thục về quê ngoại của Thục sao. Ít ra mùa hè vẫn còn mấy ngày. Đông gặp Phiến lúc sáng. Phiến và Thủy cũng sắp về quê nghỉ hè.

Dì Hạnh ngạc nhiên:

- Gặp Phiến, bây giờ Phiến ra sao?

- Buồn.

- Phiến yêu Khôi?

- Hình như vậy, còn Ân thì đi đâu mất hình như kỳ thi này nó bỏ.

Dì Hạnh thở nhẹ, hỏi tôi:

- Còn Đông không về quê.

- Không muốn về.

- Sao thế?

- Thấy đi đâu cũng buồn, thà ở đây với nỗi buồn của mình còn hơn.

Nhưng có thể Đông sẽ về quê sau khi có kết quả.

- Đông mà buồn sao, tưởng Đông đang vui?

Bữa ăn tẻ nhạt vì người nào cũng im lặng. Tôi không biết nói gì với dì Hạnh. Và hôm nay dì Hạnh buồn như chưa bao giờ thấy dì buồn. Ăn xong tôi về phòng đốt những mảnh giấy của dì Hạnh viết. Tôi không thể để nó trong ngăn kéo. Tôi mong rằng dì Hạnh đã quên có một lần mình viết những dòng nhật ký như thế. Tôi ra đứng ngoài bao lơn nhìn ra một khoảng trời rực nắng. Tĩnh lự vẫn bình lặng u buồn dưới màu xanh của cây, màu nâu của ngói và màu đỏ của những cây phượng già nua tàn tạ gần hết mùa hè. Những ngày chờ kết quả thi là những ngày thành thoi nhất của học trò. Tôi lại càng thành thoi hơn vì không quan tâm đến nó nữa. Nhưng tình cảm tôi lúc đó đã nặng xuống, mênh mông như một con sông. Tôi nghe có tiếng sóng vỗ trong lòng mình. Tiếng sóng khuya khoắt lặng buồn. Tôi bối rối thực sự trước tình cảm của dì Hạnh. Nếu nó vẫn còn

nguyên vẹn như những dòng nhật ký có lẽ tôi cũng phải bỏ trường bỏ tỉnh lỵ mà đi như Ân. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Thục biết chuyện này. Và tôi mong hơn bao giờ hết, dì Hạnh sẽ đổi khác. Đồng thời tôi cũng buồn biết bao nhiêu khi nghĩ rằng từ bây giờ tôi đã mất Dì Hạnh. Hình như tôi cũng đã Y. dì trong tình yêu của Thục. Tôi bàng hoàng khi nghĩ ra điều đó. Tôi bỗng có ý định đi dạo một vòng tỉnh lỵ, qua những con đường phượng bay gần hết mùa hè. Tôi xuống nhà lấy xe đạp ra phố. Mùa hè ở đây buồn quá. Phượng tàn tạ bay, ve nỉ non kêu và tỉnh lỵ ngó man mác như một khúc sông dài.

Bờ Vai Nghiêng Nặng

Chương 10

Cơn mưa kéo dài từ lúc sáng sớm, Khôi đội áo mưa đến tìm tôi. Hai đứa đi uống cà phê. Hôm nay cũng là ngày có kết quả của dì Hạnh và Thục.

Khôi nhìn ra ngoài mưa bảo tôi:

- Hạnh và Thục bao giờ lên nhỉ?
- Chưa biết.
- Cũng phải lên để biết kết quả chứ.

Tôi im lặng nhìn ra một khoảng sông trắng xóa. Mưa giăng mờ những ngọn cây bên sông, dì Hạnh và Thục về quê đã hơn một tuần. Quê ngoại của Thục cách tỉnh hai trăm cây số đường xe đò. Hôm đi tôi quên hỏi bao giờ hai người lên. Tuy nhiên chắc chắn có lẽ phải lên nội trong tuần này vì kết quả đã có. Tôi mong cho cả hai

đều đổ. Chuyện gia đình của dì Hạnh tôi tưởng đùa thế mà quan trọng. Mấy hôm tôi nhận được bức thư của ba dì Hạnh gửi về. Tôi đã xem bức thư đó và biết rõ mọi chuyện mà dì Hạnh chưa nói hết. Sau khi có kết quả đậu hay rớt, dì Hạnh cũng phải lên Sài Gòn làm lễ hỏi. Đọc bức thư tôi đờ người. Chuyện tôi nói chơi với dì Hạnh hôm nay tự nhiên thành sự thật. Tôi không hiểu dì Hạnh sẽ phản ứng ra sao khi đọc bức thư đó. Tôi không mong dì Hạnh trở lên. Tôi muốn kéo dài thời gian còn lại với một sự tiếc nuối nào đó khó hiểu. Hình như tôi không muốn mất dì Hạnh.

Khôi nói:

- Tao vừa biết tin của thằng Ân. Nó đã đi xa thật sự. Nó vừa biên thư cho Phiến.
- Mà gặp Phiến?
- Một dịp rất tình cờ.
- Rồi sao?
- Phiến sắp sửa đi về quê với Thủy ngay sau khi biết kết quả thi.

Tôi cười :

- Rồi chỉ còn tao với mày ở lại tỉnh lỵ buồn tẻ này. Mọi người đều bỏ nó mà đi.
- Rồi cũng đến lượt mình. Tao và mày.
- Hình như đã hết mùa hè. Phải không?

Khôi nhìn tôi:

- Hôm qua tao còn nghe tiếng ve kêu.
- Những con ve cuối cùng đã chết trong cơn mưa sáng hôm nay rồi.

Khôi chép miệng:

- Mưa to nhỉ.

Tôi dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn. Cơn mưa nào hình như cũng đều báo hiệu cho một thứ thời tiết chờ thay đổi. Hết mùa hè, mùa thu sẽ tới, nhưng mưa vẫn không ngớt trong từng buổi sáng, buổi chiều và trong những đêm khuya bất ngờ tỉnh giấc. Tôi mơ hồ nhớ lại những

trang nhật ký của dì Hạnh. Tại sao tôi không đọc được nó sớm hơn. Tôi nghĩ rằng dì Hạnh là một người buồn nhất nếu nỗi buồn đó có giữa tôi và Thục. Dì như một chiếc tàu khép kín cuộc đời của mình chờ mùa thu tới. Khi tôi biết thương màu lá hơi thu đã bằng bạc thổi về. Giữa tôi và dì Hạnh là một khoảng thời gian không gian im lặng còn lại những ngày tháng tới, dì Hạnh không nói, nhưng nụ cười của dì tôi thấy lồng lộng từng giọt nước mắt. Những ngày sau này dì thức dậy sớm không phải để học bài mà để nhìn con tàu lướt chậm chậm qua khoảng đường ngang nhà. Tiếng còi rú trong sương lạnh của buổi sáng tinh lỵ êm đềm cũng đánh thức tôi dậy để nằm nghe cho đến khi nó mất hút. Tôi buồn muốn khóc, bên cạnh tình yêu của Thục. Tôi sợ hai đôi mắt của dì Hạnh. Tôi đi qua phòng dì mà không dám nhìn vào đôi mắt mở lớn ra một khoảng trời của dì. Tôi yếu đuối hơn tôi nghĩ.

Khôi bỗng nói:

- Tao với mày đi tìm Ân.
- Biết nó ở đâu mà tìm?
- Nó vào làm trong một xí nghiệp.
- Vào đó thăm nó à?
- Nếu tìm ở nhà nó không gặp.
- Như thế cũng là một cách giải quyết. Thăng Ân can đảm hơn tụi mình nhiều.
- Tao sợ nó hiểu lầm.
- Rồi sẽ tính.

Tôi và Khôi ngồi nhấp từng ngụm cà phê im lặng nhìn ra ngoài mưa. Những ngày dì Hạnh và Thục về quê tôi không biết làm gì. Bà giúp việc lo lấy tất cả mọi công việc. Tôi chỉ đi chơi rồi về ăn, hai bữa cơm tôi còn nhớ dì Hạnh từng nụ cười, từng câu nói đùa. Nhớ đôi mắt dì thấp sáng, làm nòng ấm căn nhà. Rồi những bản nhạc trong máy nghe chung với nhau. Tôi tưởng dì Hạnh đã rời khỏi hẳn căn

nhà này. Và không bao giờ trở về nữa. Những lúc ấy tôi muốn khóc.

- Tại sao mình không đi về quê nhỉ?

Tôi cười:

- Về làm gì?

- Nghỉ hè.

- Tụi mình ở đâu cũng thế thôi.

- Nhưng đi xa chắc phải khác hơn là ở mãi trong tỉnh lỵ này với những con đường nhuộm vàng quá khứ, buồn chán và vô vọng.

Tôi tưởng rằng Khôi khóc, nhưng không, nó vẫn tỉnh bơ, mắt mở lớn nhìn tôi. Trời mưa giăng mù mịt bên ngoài và nước sông dâng trắng xóa với sóng lớn gió mạnh. Tôi cũng ngạc nhiên với giọng nói của Khôi. Tôi nghĩ nếu có một lúc nào đó Khôi chán nản, chính là lúc này. Chúng tôi đã thấy đời sống mở một cánh cửa lớn, không còn nhỏ hẹp và mơ hồ như ngày xưa nữa. Chúng tôi đã lớn và không vui như hồi còn nhỏ. Những đứa học trò năm đệ nhị là những đứa học trò nhìn xuống cuộc đời với một đôi mắt buồn rồi sao?

- Về quê tao không?

- Đi đâu cũng được, tao đang cần đi.

- Nhưng phải đợi xem kết quả đã chứ.

Khôi nhả khói thuốc. Nó thở dài:

- Nhìn quanh lại chỉ còn có hai đứa. Buồn quá.

- Làm cái gì cho bớt buồn đi bạn, than hoài sao?

- Chui vào cine, mà à.

- Phim gì?

- Tao không biết.

Tôi và Khôi đội áo mưa ra rạp cine gần đó. Nhận ra một phim đã cũ.

Tôi không thích xem phim cũ nhưng để giết thì giờ tôi và Khôi chui vào mua vé ngồi cho đến tận trưa. Hình như trong rạp cine tôi ngủ lơ mơ một lúc cho đến khi đèn bật sáng Khôi lay tôi dậy. Ra đường, cơn mưa đã tạnh từ bao giờ. Nhưng bầu trời vẫn ẩm ướt mù đục,

đầy hơi nước. Hai đứa hai chiếc xe đạp đến trường xem kết quả giùm dì Hạnh và Thục. Tôi gọi Kim và Uyên. Hai cô bé nhìn thấy, đi tới. Tôi nói:

- Xem được chưa?

Kim lắc đầu cười:

- Đông quá không chen vào được.

- Tới đây bao giờ?

- Trời ử dột quá. Có lẽ không đẹp trời cho những người đi xem kết quả thi.

Uyên giọng buồn buồn:

- Chắc Uyên rớt quá.

- Đợi xem đã rồi hãy thất vọng, cô bé.

Khôi nói:

- Mình chen vào đi Đông.

Tôi và Khôi biên số ký danh của Kim và Uyên rồi chen vào đám đông. Chen mãi gần vào tới nơi thì có một trận đánh vì chen lấn sau đó. Tiếng la hét, tiếng cãi vã vang cả sân trường. Tôi trở ra, không thấy Khôi đâu Tôi lắc đầu nói với Kim:

- Ngày mai mới xem được. Bây giờ tụi nó đánh lộn.

- Khôi đâu Đông?

- Không thấy, chắc nó chen vào được rồi.

Phiến và Thủy cũng tới nói chuyện. Tôi ngồi trên yên xe đạp nhìn lơ ngơ, đám đánh lộn tan dần. Mấy giọt nước từ trên cây bị gió đùa rớt xuống lạnh buốt.

Tôi hỏi Thủy:

- Bao giờ về quê, Thủy?

- Khi xem được kết quả.

- Phiến nữa, phải không?

Phiến cười:

- Cần đi xa.

- Ai cũng cần đi xa hết.
- Thủy nhìn tôi:
- Tưởng anh Đông là người vui nhất trong bọn.
- Người vui nhất đôi khi là người buồn nhất mà không ai hay. Mấy người con gái cùng cười. Kim đùa.
- Đông nói cứ như thật không bằng. Anh buồn tụi này chết hết rồi còn gì.

Phiến bỗng nói, đầy ngạc nhiên:

- Ủa nhỉ, tại sao hôm nay không hẹn mà gặp đông đủ cả.
- Thiếu Thục và Hạnh.
- Hai bà ấy đi về quê lâu rồi.
- Thích nhỉ?
- Hai bà ấy chắc đậu.

Tôi nói:

- Đậu, các cô khao lớn đấy nhé. Phải tổ chức tiệc đàng hoàng cho tụi này ké với.
- Còn anh Đông thì sao, đậu cũng khao lớn nữa chứ?
- Hạ hồi phân giải.
- Khôn.
- Người ta sửa soạn làm ông tú rồi mà.

Thủy cười lớn:

- Đậu, Thủy khao ngay rồi về quê ở luôn.
- Giận ai vậy bồ?

Thủy im lặng trước những cái nhìn của bạn bè. Tôi thấy Thủy tội nghiệp như một con chim gãy cánh, Phiến đứng ủ rũ nhìn lên những chiếc lá trên đầu. Uyển lo lắng nhìn vào đám đông. Chỉ có Kim là vô tư, lúc nào cũng ồn ào và cười đùa được. Lâu tôi cũng mới gặp lại Kim. Tôi nghĩ tới một cuộc đi chơi xa với Ân hôm nào. Sau những cuộc vui là một nỗi buồn, điều đó đúng.

Khôi từ trong đám đông đi ra. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Khôi.

Tuy không ai hỏi câu nào. Khôi có vẻ bất ngờ khi gặp Phiến. Tôi nhận thấy mặt Khôi bối rối hẳn.

- Thế nào, xem được bảng chứ?
- Được, vất vả lắm.
- Dì Hạnh và Thục đậu hay rớt?
- Cả hai cùng đậu, Thục đậu bình thứ lặn.

Kim hỏi:

- Còn tụi này. Kim, Thủy, Uyên, Phiến.
- Không thấy. Đông quá chưa coi hết được, mới coi được mình Hạnh và Thục thôi.

Kim thở dài:

- Không lẽ lại đi cả tàu mấy đũa một lúc.
- Chưa xem mà, ngày mai đi.
- Chắc Uyên rớt rồi, khỏi xem cũng biết.

Tôi cười:

- Hy vọng lên chứ cô bé, chưa chi đã vội than.
  - Bây giờ Khôi trở vào xem giúp một lần nữa đi, tụi này sốt ruột rồi.
- Hạnh và Thục đậu, gồ ghề quá, Thục bình thứ lặn sao?

Khôi gạt đầu, nói luôn:

- Bây giờ Đông vào xem đi, chen mẹt phờ cả người.

Thủy lo lắng hơn cả:

- Thủy chắc gần với Thục. Vần T cả đấy. Đông nhớ nhé.
- Nhớ chứ.

Tôi chen vào đám đông. Một lúc lâu mới nhìn vào tấm bảng. Tôi dò theo số ký danh từng người một. Chỉ có mình Thủy đậu. Ba người kia không thấy tên. Tôi trở ra nói:

- Thủy đậu, ba người kia không thấy tên.

Tôi thấy sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt Uyên. Kim thần thờ, còn Phiến im lặng như sắp khóc. Thủy nở một nụ cười:

- Trời ơi may quá.

Khôi an ủi Phiến. Tôi đỗ dành Kim và Uyên. Những giọt mưa không ngớt rơi xuống từ cây lá trên đầu. Tôi thấy ba cô gái như sắp khóc. Mặt người nào cũng thẫn thờ méo xệch. Tôi không biết khi có kết quả kỳ thi tôi và Khôi sẽ như thế nào. Tôi buồn thối:

- Yên chí, kỳ tới thi lại. Lo gì.

Nhưng Uyên đã khóc. Những giọt nước mắt lăn dài. Kim đỗ dành bạn. Tôi và Khôi bối rối nhìn nhau. Kim nói:

- Thôi để Kim đưa Uyên về.

Hai người dắt xe đạp chậm trên đường, những giọt mưa rơi theo lá phía sau lưng. Chưa bao giờ tôi thấy hình ảnh của hai người con gái đẹp như thế. Cái dáng buồn rầu của họ như làm chùng cảnh vật, màu sắc bị che lấp bởi hai cái bóng lướt chậm trên đường. Hai người con gái thi rớt lần đầu tiên. Họ khóc.

Tôi nói:

- Bây giờ người thi đậu tính cái gì đi chứ. Bao giờ khao tụi này?

Thủy cười:

- Để xem.

- Nhanh lên không tụi này đi mất.

Thủy chớp mắt:

- Bây giờ khao kem trước, được không?

- Gì mà chả được.

Khôi chở Phiến còn tôi chở Thủy tới quán kem. Quán ở bên bờ sông. Lúc chúng tôi tới không có ai trong quán ngoài mấy người hầu bàn thảnh thơi ngồi nhìn ra ngoài đường, và tiếng nhạc trong quán buồn buồn. Bốn người ngồi quanh cái bàn vuông kê sát lan can nhìn xuống mặt sông. Mặt bàn lạnh băng như nước sông lờ đờ ngầu đục bên dưới. Trời lạnh đi ăn kem. Tôi thấy một nỗi kinh ngạc với chính mình. Nhưng tôi thích con sông trưa này. Và một bầu trời nặng nề hơi nước. Khôi ngồi bên Phiến. Tôi nghĩ rồi hai người phải yêu nhau. Còn tôi làm sao yêu được Thủy. Tình cảm lạ lùng, buồn

cười không thể giải thích được.

Tôi nghe Khôi hỏi Phiến:

- Thi rớt buồn không?

Phiến mỉm cười. Tôi đùa:

- Cười sao mà như khóc vậy?

- Đang khóc đấy.

Khôi nói:

- Sang năm thi lại. Lo gì. Con gái không bao giờ mất dịp may nhìn ra mặt sông trắng xóa ngàn trùng.

Những ly kem ngó thấy lạnh băng. Tôi nhìn Thủy đưa chiếc muỗng nhỏ vào miệng với chút kem màu hồng. Thủy cắn muỗng giữa hai hàm răng nhìn tôi.

- Anh Đông và Thục ra sao?

Tôi đáp không vui không buồn:

- Bình thường.

- Vui vẻ chứ, Thủy nghĩ như vậy.

- Tại sao lại nghĩ như vậy?

- Vì Thủy mong như thế.

Tôi thấy Thủy nhỏ bé và tội nghiệp quá trong câu nói. Tôi không muốn nhắc chuyện đó, tôi không muốn gọi lại ở

Thủy một điều gì làm Thủy tủi thân. Thủy thi đậu, cô bé đang vui.

Tôi muốn Thủy giữ mãi niềm vui đó như là một liều thuốc hồi sinh tình cảm của mình. Và tôi hy vọng sau mùa hè, ngày tựu trường mới Thủy sẽ dễ dàng, nhanh chóng quên tôi.

- Bao giờ Thủy về quê?

- Đã có kết quả, chắc vài hôm Thủy về.

Khôi cười:

- Nhưng phải ăn khao mới được. Đừng về quê rồi quên luôn.

- Thủy nhớ chứ. Thủy đi với Phiến mà.

- Bao giờ Thủy lên?

- Tựu trường mới lên lại, cũng có thể là không bao giờ lên tỉnh này.

Tôi nói:

- Mong sau mùa hè nhiều chuyện sẽ đổi khác, Thủy cũng sẽ đổi khác.

- Nghĩ là sao anh?

- Thủy sẽ lên lớp mới, Thủy sẽ lớn, và chắc chắn Thủy sẽ vui hơn bây giờ.

Thủy buông chiếc muỗng trong ly, mắt hướng ra sông. Gió từ sông thổi lên lạnh bạc và buồn lòng như mùa đông đã tới. Khôi và Phiến nói nhỏ với nhau những gì tôi không nghe được. Có lẽ từ chuyện Phiến thi rớt mà mọi điều sẽ thay đổi chẳng. Tôi mong như thế. Tôi mong họ thân thiết hơn. Ân là một người vắng mặt. Tôi cũng thấy là một điều hợp lý. Dĩ nhiên, đó là một nỗi buồn. Tôi ăn những muỗng kem chậm chạp nghe hơi lạnh thấm vào đầu lưỡi. Tiếng nhạc trong quán phủ xuống, như tràn ra cả mặt sông mênh mông dưới kia.

Phiến bảo:

- Có ai nghe thấy tiếng sóng?

- Buồn quá.

- Phiến thích ngồi đây vào buổi tối thật khuya. Lúc ấy tiếng sóng nghe như tiếng đàn.

Phiến cười:

- Nhiều lần như thế.

Tôi đùa:

- Lúc đó Phiến thương ai nhất và nhớ ai nhất?

- Thương mình nhất và nhớ mình nhất.

- Hay.

Những ly kem rồi lần lượt cũng hết. Tôi uống một ngụm nước lạnh trong chiếc ly nhỏ có pha chút bạc hà xanh. Trời mù mù phía bên kia sông như thể sẽ có một cơn mưa nữa từ bên đó sang. Tôi nói với Khôi:

Mình chưa qua đó bao giờ Khôi nhỉ?

- Hôm nào qua.
- Phải mượn một chiếc xuồng.
- Mùa trái cây đã hết. Qua bên ấy chắc buồn lắm, toàn cây và bãi cát vàng ánh.

Khôi trả tiền. Thủy dăng lại:

- Thủy bao mà.

Tôi nói:

- Đùa chứ ai mà bắt Thủy trả. Hôm khác tha hồ bao, bây giờ để Khôi trả.
- Kỳ quá.
- Thủy trả mới kỳ, nghe không?

Thủy đành để Khôi trả. Tôi đưa Thủy về. Khôi đưa Phiến về. Hai đứa đi hai đường khác nhau. Tôi nói với Thủy:

- Mong hai ông bà ấy yêu nhau cho rồi.
- Như anh Đông và Thúc?
- Tôi biết Thủy buồn nhiều. Và tôi cũng hiểu Thủy ra sao. Nhưng tình cảm không thể giải thích được.

Thủy ngăn tôi:

- Đừng anh Đông, Thủy thích im lặng hơn.
- Bây giờ trở đi chúng ta im lặng.
- Nỗi im lặng tuyệt vời, phải không?

Tôi dừng xe cho Thủy xuống trước nhà. Tôi nhìn Thủy, gật đầu.

Thủy bỗng vui vẻ như một con chim:

- Mai mốt mời anh Đông tới dự tiệc nhé.
- Khao lớn?

Thủy cười:

- Phải khao lớn chứ, để rồi mai mốt bắt anh cũng phải khao lớn như vậy.
- Nếu có về quê bất ngờ thì đừng quên mang quà lên đấy nhé.

- Yên chí. Không về bất ngờ đâu. Không khao tụi nó chửi chết.
Tôi quay xe về. Con đường chạy ngang nhà Thục lạnh băng với hai hàng cây đứng im phắc. Những con chim. Hót ríu rít trên cao. Cây phượng già đã chết. Suốt con đường nhiều hoa như đã tàn tạ từ bao giờ tôi không hay. Dấu tích của trận bão để lại là những cái cây gãy ngang. Cánh cổng nhà Thục đã mất tằm hai cây bông giấy đỏ. Tôi chạy ngang qua nhìn vào, thoáng thấy bóng đứa em Thục đứng trước thềm nhìn ra. Không biết Hiền có thấy tôi? Chạy được một quãng tôi mới nhớ là Thục thi đậu. Chắc nhà chưa xem bảng. Tôi quay trở lại gọi Hiền. Con bé chạy ra. Tôi cười với nó.

- Anh Đông đi đâu đó?
- Gặp Hiền nói cái này.
- Chứ không phải nói với chị Thục sao?
- Thục về quê, tôi biết mà.

Hiền tinh ranh ngó tôi:

- Vậy nhờ nhắc lại chuyện gì?
- Nói với Thục rằng tôi có xem bảng giùm. Thục đậu bình thứ lặn.

Hiền reo lên:

- Thật không anh Đông?
- Thật chứ, tôi vừa xem bảng về ngang đây gặp Hiền đấy.
- Vậy mà ba Hiền đi nãy giờ chưa về. Chị Thục đậu bình thứ, gồ ghề quá ta.
- Thôi, chào nhé.
- Cám ơn anh Đông nghe, mai mốt chị Thục lên anh Đông ghé nhà chơi nhé.

Tôi cười dắt xe quanh lại và đạp về. Dọc đường tôi thấy ba Thục đạp xe đi ngược chiều với tôi. Ông đội cái mũ cối trắng đi dưới những chiếc lá bay. Tôi nghĩ hoài về người đàn ông đó suốt cả quãng đường về nhà.

Bà giúp việc ra mở cổng cho tôi, bà nhìn tôi e ngại:

- Tưởng trưa nay cậu không về ăn cơm.
- Thế nào cũng về chứ, nếu không về tôi đã nói trước.
- Cậu đói bụng chưa?

Tôi cười, dắt xe vào. Bà giúp việc đã dọn sẵn bữa cơm. Tôi đói, nhưng tự nhiên lười biếng không muốn ăn. Lại thêm một bữa ăn nữa thiếu dì Hạnh. Tôi thấy căn nhà hoàn toàn vắng lặng, mát mát một hơi ẩm, và những bữa cơm chả thú vị như ngày nào.

- Tôi không muốn ăn nữa.

Bà giúp việc e dè:

- Không đói cậu cũng phải ăn một chén. Cậu bị mưa à:
- Tôi lắc đầu. Tuy nói thế nhưng tôi cũng ngồi vào bàn ăn. Bà giúp việc bới cơm cho tôi. Nhìn bàn tay bà tự nhiên tôi nhớ mẹ tôi, nhớ muốn khóc. Nếu qua kỳ thi này tôi rớt chắc mẹ tôi buồn lắm. Bà giúp việc chắc cũng khoảng tuổi với mẹ tôi. Bà lui tới trong căn nhà với chiếc bóng của một quá khứ nào đó. Tôi nghĩ thế.

- Cô Hạnh bao giờ lên, hả cậu?
- Khoảng vài hôm nữa. Không chừng sáng ngày mai, hay chiều nay cũng nên.
- Cô ấy đậu hay rớt?
- Đậu, tôi mới xem bảng.

Một thoáng mừng rỡ trên nét mặt của bà:

- Chà, may quá. Vậy chắc cô Hạnh lên sớm để ăn mừng chứ.
- Mai một cô ấy lấy chồng rồi.

Bà giúp việc ngạc nhiên nhìn tôi. Tự nhiên tôi thấy nghẹn ứ ở cổ. Tôi buông đũa và thần thờ về phòng mình. Căn phòng cũng vắng lạnh như thời tiết của ngày hôm nay. Chuyến xe lửa về trong buổi trưa hú còi vượt qua những khoảng cây tôi ngó thấy được. Tiếng máy nổ buồn bã mất hút. Tôi không biết làm gì hơn là đi ra đi vào nhìn bầu trời nặng nề hơi nước. Tôi đoán trong buổi chiều trời sẽ mưa nữa. Tôi thấy nhớ mẹ tôi và quê nhà. Bây giờ ở lại trong căn

nhà vắng thiếu dì Hạnh tôi cũng mới nhận ra là tôi quá nhớ dì. Rồi tôi sẽ mất dì Hạnh. Mai một lên đọc thư, chắc chắn dì sẽ phải có quyết định. Tôi thoáng một ý nghĩ nếu dì Hạnh có chồng thật chắc tôi cũng phải bỏ trường, bỏ tỉnh lỵ mà đi. Buổi chiều lúc tôi thức dậy, dì Hạnh cũng vừa về trong một cơn mưa lớn. Chiếc xích lô ngừng lại trước cổng và bà giúp việc ra mở cổng cho dì vào. Lúc ấy tôi đứng trên bao lơn nhìn xuống thấy dì chạy lóc xóc trên lối đi vào nhà, mưa đan kín màu áo của dì. Tôi không ngờ dì Hạnh về sớm như vậy. Như thế Thục cũng đã về sớm với dì Hạnh. Bây giờ Thục đã biết tin mình đậu rồi. Thục sẽ vui mừng?

Tiếng chân dì Hạnh lên cầu thang, và dì tới gần tôi. Nụ cười của dì làm tôi xúc động. Dì hỏi:

- Có kết quả rồi hả Đông?

Tôi gật và hỏi dì:

- Sao dì lên sớm thế.
- Nhớ tỉnh lỵ quá, hai đứa gần sắp khóc nên về thôi.
- Hai người đậu cả, Thục đậu bình thứ.

Dì Hạnh đã biết tin do bà giúp việc nói lại. Dì vui tươi kể chuyện quê Thục. Một lúc dì hỏi tôi:

- Trên này Đông thế nào
- Nhớ dì quá đi thôi.
- Xạo, nhớ nàng thì có.
- Có thư của dì.

Tôi vào lấy cho dì bức thư. Dì hốt hoảng khi nhận ra nét chữ của ba dì. Đọc xong bức thư dì muốn khóc, dì nhìn tôi:

- Đông biết rồi, chuyện đùa mà hóa ra thật.
- Làm sao Đông?
- Dì phải có quyết định, và dì lên trên đó gấp.
- Dì sợ quá, dì không biết gì về chuyện này.

Và dì Hạnh đã khóc. Tôi để yên cho dì khóc. Tôi không hiểu ba dì

nghĩ sao khi có quyết định gả dì quá sớm. Người con gái chưa sống hết một thời học trò đã có những ràng buộc lớn lao. Tôi vẫn nghĩ dì hãy còn bé. Dì có thể là một con búp bê chứ không thể làm một người vợ. Tôi đoán ba dì chắc cũng dính dáng gì tới chuyện làm ăn sao đó. Gả dì dĩ nhiên phải có một chủ định.

- Dì không đi đâu hết.

- Không đi cũng không được. Nếu dì đi mà cương quyết không chấp nhận còn hơn.

- Lên với ba dì sợ rồi dì không về được. Nếu dì cương quyết không chấp nhận chuyện đó thì ông bắt dì học luôn ở Sài Gòn.

- Dù sao, dì cũng nên đi.

Tôi nói luôn với dì trong lúc tôi xuống cầu thang:

- Đông đã đọc được những trang nhật ký của dì trong mấy cuốn sách. Và tôi đi không quay lại. Hình như dì Hạnh có gọi tôi. Cơn mưa tầm tã ngoài vườn. Tôi nói bà giúp việc dọn cơm cho dì Hạnh và ra đứng ngoài thềm nhìn những chiếc bóng mưa nối đuôi nhau. Một thoáng chúng vỡ tan dưới chân tôi. Trời hơi lạnh gầy gầy da thịt. Tôi thấy mình hơi tàn nhẫn cho dì Hạnh biết như thế. Thà tôi giữ kín còn hơn. Tôi có tàn nhẫn với chính tôi không? Hình như một lúc nào đó tôi sợ phải nghĩ tới dì Hạnh. Bây giờ có lẽ đã tan vỡ cả. Tôi có Thục. Dì Hạnh sắp có chồng. Một thời sương đã bay qua. Tôi vào nhà lấy áo mưa và đi ra đường. Trời mưa lộp bộp trên áo, tóc tôi ướt đầm nước. Tôi đi bộ dưới cây và đi dài theo con đường có nhiều cỏ xanh trong chân rào. Tôi đi mãi, đi loanh quanh không định hướng, nhưng tình cờ tôi thấy cánh cổng nhà Thục hiện ra trước mặt. Tôi thấy Thục đứng trên thềm.

Thục chạy ra, ngạc nhiên hỏi tôi:

- Đi đâu thế này, anh?

Tôi nói:

- Anh vào được không?

- Ông già ở trong nhà.
- Anh cần gặp em.
- Có gì quan trọng không?
- Không, chỉ nhớ em thôi.

Thục lo sợ nhìn vào trong. Mái tóc Thục đã ướt nước. Nàng đứng dưới một chòm lá không đủ kín để che những giọt mưa nhiều xuống, Thục không mở cổng cho tôi vào. Nàng bảo:

- Mai em tới, anh về đi, ông già ngó thấy thì chết.
- Em mới thi đậu ổng chả nở la đâu.
- Ăn nhằm gì, ổng vẫn la như thường.

Tôi hỏi:

- Anh vào không được sao?
- Không, anh, đừng làm em sợ.
- Anh về.

Tôi thấy Thục muốn khóc. Thục chạy vội đi với những giọt mưa đan kín tóc nàng. Tôi theo con đường nhà Thục đi thẳng ra bờ sông. Không có ai ngoài tôi đi trên đường. Đến một lúc tôi bắt đầu thấy lạnh cóng tay chân mới bước vào một quán nước. Tôi ngồi cho đến hết cơn mưa mới quay về nhà. Dì Hạnh ngồi thẩn thờ trên ghế. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với dì.

- Đông đi đâu trong cơn mưa vậy?
- Ra phố.
- Đông điên rồi hả, lạnh chết.

Tự nhiên tôi cười:

- Còn sống nhăn răng đây.
- Đông có ghé Thục?

Tôi gật đầu:

- Nhưng Thục không cho vào.
- Rồi Đông đi đâu?
- Đi ngồi quán Hết cơn mưa mới về.

Mắt dì Hạnh đờ ửng. Tôi biết ở nhà dì Hạnh đã khóc nhiều. Bữa cơm dì vẫn chưa ăn còn nguyên thức ăn trên bàn. Cơn mưa làm người ta quên buổi chiều, lúc tôi nhìn đồng hồ thì đã sáu giờ hơn. Bên ngoài chỉ thấy mưa chứ không thấy dáng trời nữa. Tôi ngồi với cái lạnh chưa tan dứt trong da thịt mình. Gió lạnh lùa vào cửa, tôi cảm thấy khó chịu như người đau. Tôi bỏ về phòng. Tôi nằm đã dượng đến khi trời tối hẳn để nhận ra cơn đau từ đâu kéo tới đè nghiền lấy thân thể mình. Đầu tôi hấp nóng và hơi rét đi lạnh buốt trong đường xương sống. Tôi không bật đèn lên nổi. Mọi vật đã chìm vào trong bóng tối lờ mờ và quay cuồng trước mặt tôi. Bà giúp việc gọi tôi ngoài cửa. Tôi cố gắng lắm mới đáp được lời bà, tôi nói:

- Không ăn cơm.

Rồi hình như tôi lịm trong cơn mê. Đến khi đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, tôi mở mắt ra thấy dì Hạnh ngồi bên giường nhìn tôi.

Đông bị đau rồi, tại Đông dầm hết cơn mưa lớn.

Tôi gật đầu, nghe hơi thở mình nóng như có lửa. Dì Hạnh thoa dầu lên trán tôi, dì lo ngại nói:

- Một chút Đông phải uống thuốc, cảm mưa nguy lắm. Dì bảo bà giúp việc cạo gió cho.

Tôi lắc đầu. Bàn tay dì Hạnh để trên trán tôi, êm ấm và nồng nàn khiến cho tôi phải nhắm mắt lại. Nhưng tôi hình dung ngay được dì Hạnh với gương mặt, đôi mắt, nụ cười, mái tóc. Tôi cố xua đuổi những hình ảnh lớn vờn trong óc. Tôi nghĩ tới Thục. Tôi yêu Thục.

- Dì sẽ nhờ Thục tới đây ngày mai săn sóc cho Đông nhé?

Tôi ngạc nhiên:

- Dì đi đâu?

- Dì lên Sài Gòn.

Tôi thấy người như rơi vào trong một khoảng không mênh mông

lạnh giá. Tôi mở mắt nhìn dì Hạnh, mắt dì tối hẩn lại, buồn bã như sắp khóc. Dì đứng một góc phòng ngược nhìn ngọn đèn. Một lúc dì nói:

- Sáng dì đi sớm, xe lửa.

- Đi về không?

- Chưa biết được. Mọi việc bà giúp việc lo cho Đông. Nếu có gì quan trọng dì sẽ đánh điện tín.

Tôi ngồi bật dậy làm dì Hạnh hoảng hốt. Nhưng tôi phải dựa đầu vào tường mà thở ra. Tôi thấy chóng mặt như sắp ngất đi. Dì Hạnh nói:

- Dì tới Thục ngay bây giờ, Đông có nhắn gì không?

Tôi lắc đầu, hỏi dì:

- Mưa tạnh chưa dì?

- Chưa, vẫn còn lớn.

Dì ra đứng ngoài cửa nói:

- Để dì kêu bà giúp việc mang thuốc lên cho Đông uống nhé.

Tôi nhìn dì Hạnh loáng thoáng qua khỏi cánh cửa. Tự nhiên tôi chơi vơi như rơi vào một khúc sông chảy xiết. Tôi không muốn nghe con tàu hỏa đi trên đường rầy với tiếng máy nổ dập dình trong buổi sớm ngày mai. Rồi ánh đèn pha của nó quét sáng một vùng cây lá sương mù, và tiếng còi hú dài kéo theo tiếng chim rơi mất trước một ngày có mặt trời lên.

Từ Kế Tường

Từ kể Tường

Có một đêm giáng sinh trong mưa

Chuyến xe buýt chiều tối ngày lễ đông nghẹt người, Chiêu phải khó nhọc lắm mới chen lên được. Và khi xe tới chợ Bến Thành, Chiêu bước xuống, hòa vào dòng người lũ lượt đi trên phố. Thời tiết cuối năm đã chuyển mùa, một chút hơi lạnh trong không khí đủ làm lòng người nôn nao. Chiêu đi qua khu phố bán đồ chơi Giáng Sinh cho trẻ em và cô gần như chóa mắt trước những món đồ chơi đủ kiểu, đủ màu sắc. Cuối cùng, Chiêu vẫn chỉ biết lựa mua cho bé Trâm một con búp bê khá đẹp. Con búp bê mắt xanh, tóc vàng, mặc áo đầm, cổ đeo một chiếc vòng màu vàng và khi lên giây cót, búp bê sẽ phát ra một bản nhạc vui vẻ, rất quen thuộc của đêm Giáng Sinh.

Tới lui một lúc trước những cửa hàng bán hoa tươi, Chiêu chọn mua thêm một bó hoa hồng thật đẹp, thật tươi để mang vào bệnh viện tặng thím Phiến- vợ chú Trường. Chiêu không biết người bệnh ước mong điều gì trong đêm Giáng Sinh, nhưng Chiêu nghĩ một bó hoa hồng sẽ là món quà ý nghĩa, nó tượng trưng cho hạnh phúc, một mơ ước vui vẻ, hoan lạc. Hoa hồng đêm Giáng sinh sẽ đem lại hy vọng cho thím Phiến. Hy vọng bao giờ cũng là một điều cần thiết. Ở đâu và trường hợp nào cũng vậy.

Bỗng dưng Chiêu cũng nảy ra ý nghĩ mua tặng cho chú Trường một món quà gì đó, nhưng quanh quẩn mãi mà Chiêu vẫn không biết mua thứ gì để phù hợp với sở thích của chú. Chiêu chưa tặng quà cho một người đàn ông nào, kể cả bạn trai của Chiêu. Cuối cùng, Chiêu nhớ chú Trường hút thuốc bằng những que diêm chứ không có bật lửa, Chiêu vừa trông thấy ở một cửa hàng người ta bày những chiếc bật lửa rất đẹp. Chiêu vào hỏi giá và mua một chiếc bật lửa kiểu nhỏ, xinh xắn với lớp vỏ bọc da màu đen. Chiêu đi ngay tới chỗ khắc tên và khắc vào lưng chiếc bật lửa một chữ “Chiêu”. Ngày hôm nay, ngày lễ Giáng sinh đầu tiên trong đời Chiêu có những bận rộn và có những phút giây hạnh phúc như thế này khiến Chiêu rất vui. Sau đó, Chiêu đón taxi tới nhà chú Trường. Đường phố đã lên đèn.

Bé Trâm reo lên khi thấy Chiêu tới, nó gọi chú Trường rồi rít:

- Bố ơi, dì Chiêu tới! Dì Chiêu có mua quà cho con nữa.

Chú Trường đi ra. Thấy Chiêu, chú nhìn Chiêu đăm đăm khiến Chiêu rất ngỡ ngàng vì bữa nay Chiêu mặc chiếc áo dài mới, chiếc áo màu xanh da trời có những cây thông khô màu trắng in nơi vạt áo, kiểu áo rất hợp với mùa Giáng Sinh.

Khi Chiêu bước vào, chú Trường nói:

- Chiêu có chiếc áo đẹp quá!

Chiêu đỏ mặt. Cô đưa món quà cho bé Trâm. Nó ôm lấy với vẻ thích thú. Nhìn bó hoa hồng trong tay Chiêu, chú Trường hỏi:

- Mua hoa làm gì nữa đây, cô bé?

- Mang vào bệnh viện tặng thím chứ không phải tặng cho chú đâu- Chiêu lấy cái hộp nhỏ gói bằng giấy màu xinh xắn nói tiếp- Còn cái này thì tặng chú, nhưng cấm coi bây giờ. Đúng nửa đêm hãy mở ra coi và không được cười cháu gì hết nhé!

Bé Trâm ôm chân Chiêu, nó ngược cặp mắt đen láy hơn hờ nhìn

Chiêu nói:

- Dì Chiêu bữa nay đẹp ác luôn!

Chú Trường cười lớn làm Chiêu càng ngượng. Chiêu mở gói giấy lấy búp bê ra cho Trâm, hỏi nó:

- Trâm thích không?

Nó toét miệng cười:

- Ô, đẹp ghê hồn bố ơi! Một con búp bê tóc vàng.

- Nó biết hát bài hát mừng Giáng Sinh nữa đấy.

Chiêu vừa nói vừa lên giây cót và con búp bê vừa chớp mắt vừa hát bài Jinle bells làm bé Trâm sáng mắt, sung sướng cười hoài. Nó ôm lấy búp bê và quay ra với trò chơi lên giây cót để nghe bài hát rộn rã phát đi phát lại vang cả phòng.

Chiêu ngồi xuống ghế, thở ra một hơi dài:

- Phố bữa nay đông ghê, Chiêu chen chân không lọt.

- Tối nay Chiêu định đi đâu?

- Vào thăm thím rồi đi đâu thì đi.

- Dĩ nhiên, nhưng phải có chương trình gì hay ho chứ, không lẽ cứ chen nhau đi dạo phố, chú ngán lắm! Bây giờ chú đề nghị một chương trình như thế này.

Chiêu mỉm cười:

- Chú nói thử xem.

- Trước hết đi dạo phố cho bé Trâm xem đồ chơi, giờ này tương đối còn thưa người. Khi thấy đông người mình sẽ chuồn vào Diamond Plaza xem phim, tan xuất phim tới nhà thờ Đức Bà xem lễ và sau đó ra một quán ăn ngoài bờ sông.

Chiêu háy mắt:

- Chương trình có vẻ không ổn rồi chú ơi!

- Sao thế?

- Giáng sinh người ta đi chơi chứ ai chui vào ciné, vả lại cũng chẳng có phim nào hay đâu. Chiêu đề nghị một chương trình tự do. Tới

đâu hay tới đó, mình không bị ràng buộc gì cả, thế thích hơn!

- Cũng được.

- Vậy sửa soạn rồi đi, cháu thấy mình có rất ít thì giờ đó chú!

- Chiều chờ chú một lát.

Chiều gọi bé Trâm lại và loay hoay sửa soạn cho nó đến khi chú Trường trở ra.

- Xong chưa?

- Xong rồi chú.

Bé Trâm khoe:

- Dì Chiều sửa soạn cho con đẹp không bố?

- Dĩ nhiên là phải đẹp, dì Chiều của là số một mà.

- Bố có thương dì Chiều không hả bố?

Cả hai không ngờ bé Trâm hỏi một câu như vậy. Chiều cũng nhận ra nét bối rối trên khuôn mặt chú Trường. Chú khẽ liếc nhìn sang Chiều. Dĩ nhiên là Chiều đỏ mặt quay đi để tránh cái nhìn của chú. Bé Trâm ngơ ngác trước câu hỏi của mình mà chả được ai trả lời.

Cuối cùng, chú Trường nắm tay bé Trâm bảo:

- Thôi mình đi.

Chiều đi bên cạnh hai bố con. Khoảng sân đã dày đặc bóng tối.

Cùng với không khí se lạnh, Chiều nghe thấy hương thơm của hoa mạn tỏa ngát chung quanh mình.

Lên xe, chú Trường hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Chiều mân mê những đóa hoa hồng ôm trong vòng tay nói:

- Vào bệnh viện thăm thím trước đã chú.

Chú Trường lái xe ra ngõ và nói:

- Quà của Chiều có ý nghĩa lắm, chắc Phấn rất vui khi thấy Chiều vào thăm.

- Chiều cũng hy vọng thế, nhưng Chiều vẫn thắc mắc không biết thím đau gì mà có vẻ trầm trọng thế hả chú?

Đôi mắt chú Trường tối lại một cách buồn bã:

- Một chứng bệnh không thể chữa trị.
- Chú có buồn không?

Trường ngẩn người một chút nhưng chàng vội cười:

- Chú không có quyền buồn.

Từ đó, chú Trường giữ im lặng mãi cho đến khi tới bệnh viện. Lúc bước xuống xe, chú Trường nói:

- Phiến nằm trên lầu 1, đi ngõ kia.

Chiêu nắm tay bé Trâm dắt nó đi theo chú Trường. Đây là lần đầu tiên Chiêu bước vào một bệnh viện như thế này. Những con đường được tráng nhựa đen bóng và giữ sạch sẽ gần như không có một mảnh giấy vụn, ngoại trừ đám lá nhỏ li ti vàng úa rụng xuống từ hàng cây mọc dài theo ven đường. Rải rác khắp nơi là những chiếc băng đá, một vài ngọn đèn ở các góc đường soi rõ màu xanh của những bãi cỏ, bóng của các khóm cây rung rinh.

Phòng thím Phiến ở cuối dãy hành lang. Chú Trường đẩy nhẹ cánh cửa đi vào. Chiêu và bé Trâm bước theo. Bà vú cũng đang có mặt trong phòng. Phiến nằm trên giường đắp chăn, vẻ mặt bình thản và xanh mướt. Chiêu không ngờ thím Phiến lại có thể khác xa hồi gặp ở Đà Lạt đến như vậy. Bây giờ người đàn bà đang nằm đó, Chiêu không thể nào ngờ rằng chính là người đàn bà mình đã gặp cách đây không lâu. Nụ cười gượng gạo nở trên môi thím Phiến khi thấy Chiêu bước vào. Bé Trâm nhảy lên ngồi bên cạnh mẹ. Nó nói rối rít và khoe đã được Chiêu tặng quà, Chiêu đứng tần ngần không biết làm gì vờ bó hoa ôm trong tay.

Cuối cùng, Chiêu đặt bó hoa trên chiếc bàn nước kê ở đầu giường, nói nhỏ nhẹ:

- Chiêu tặng thím bó hoa hồng ngày lễ Giáng sinh.

Thím Phiến cười, nắm bàn tay Chiêu kéo tới gần. Chiêu ái ngại ngồi xuống chiếc ghế thấp đặt sát bên giường thím.

Giọng nói người đàn bà yếu ớt:

- Không ngờ tối nay Chiêu vào thăm tôi.
- Thím khỏe nhiều chứ?

Cũng chỉ với một nụ cười gượng gạo nở trên môi, người đàn bà chớp mắt trong một sự xúc động nào đó. Chiêu không biết nói gì hơn là ngồi nhìn gương mặt tái nhợt của thím Phiến.

Bé Trâm nói:

- Tối nay dì Chiêu đưa con đi xem lễ, ngoài đó vui lắm!
- Con có thương dì Chiêu không?
- Dạ thương.
- Nhiều không?
- Dạ nhiều.

Đôi mắt người đàn bà như sắp khóc, Chiêu bối rối trước đôi mắt ấy hướng về phía mình. Chú Trường này giờ im lặng, bây giờ bỗng nhiên chú lên tiếng:

- Tôi đi xuống dưới mua một bao thuốc lá.

Chú Trường mở cửa đi ra. Thím Phiến nhìn quanh căn phòng và vẫn dùng bàn tay lạnh giá nắm lấy tay Chiêu:

- Chiêu đẹp lắm!
- Thím khen làm Chiêu ngượng.
- Thấy bé Trâm thương mến Chiêu làm tôi sung sướng. Nó rất cần tình thương, tôi đau hoài nên không ở nhà chăm sóc được cháu được, Chiêu biết không, một tháng tôi nằm bệnh viện hết hai mươi ngày. Đời sống kéo dài như thế mấy năm rồi, bây giờ tôi mong được giải thoát...

Chiêu nói:

- Rồi thím sẽ khỏi bệnh, thím sẽ về nhà. Bé Trâm sẽ vui.

Người đàn bà cười một cách cay đắng, tuyệt vọng:

- Tôi có cảm tưởng mình chẳng bao giờ trở về nhà nữa!

Chiêu không biết nói gì. Những câu an ủi nói ra trong lúc này có thật sự cần thiết không hay lại mang đầy vẻ khách sáo giả tạo. - Chiêu bao nhiêu tuổi nhỉ?

Ngạc nhiên không hiểu thím Phiến hỏi để làm gì nhưng Chiêu cũng nói:

- Chiêu sắp sửa hăm một tuổi.

- Chiêu học gì tôi quên mất?

- Dạ... làm nghề gõ đầu trẻ.

Chiêu cười cho câu nói đùa của mình. Thím Phiến cũng cười và không hiểu sao người đàn bà nói một cách đầy xúc động:

- Tôi mến Chiêu lắm! Và chắc Trường cũng mến Chiêu.

Chiêu thấy se lòng vì câu nói đó. Chiêu ngượng nghịu mân mê vạt áo dài của mình.

- Tối nay Chiêu không đi chơi đâu à?

- Dạ không. Vào thăm thím, đưa bé Trâm đi chơi một lúc rồi về nhà.

- Chiêu có đạo không?

- Dạ không.

- Chiêu tin định mệnh chứ?

Chiêu gật nhẹ đầu. Chú Trường trở lên, chú cũng bắc một chiếc ghế ngồi trước thím Phiến.

- Em có cảm tưởng đêm nay sẽ không ngủ được. Bác sĩ vừa chích cho em mũi thuốc ngủ. Thôi anh đưa con đi chơi với dì Chiêu đi, em nằm đây để chờ giấc ngủ tới.

Chú Trường hỏi:

- Em có cần gì không?

- Không. Em chỉ cần ngủ. Em mệt quá.

Sau khi đưa bé Trâm về nhà để bà vú cho nó ngủ, chú Trường đưa Chiêu về. Bây giờ chưa nửa đêm, không khí thấm lạnh cùng với những cơn gió xao xác thổi qua các tán cây trên đầu. Chiêu ngược

nhìn lên một bầu trời đen đặc. Có lẽ trời sắp mưa. Quang cảnh vẫn nhộn nhịp trên các con đường gần trung tâm thành phố.

Chú Trường bỗng hỏi:

- Chiêu muốn đi đâu chơi nữa không?

Chiêu nói:

- Chú phải vào bệnh viện với thím. Chúng ta đi nhiều rồi, hơn nữa hình như trời cũng sắp mưa.

Chú Trường ngược mắt nhìn ra bên ngoài chép miệng:

- Ủ, trời sắp mưa thật! Tối nay Chiêu đẹp lắm!

- Chú cho Chiêu đi tàu bay giấy chi vậy?

- Thật. Chú khen thật lòng, không phải nịnh Chiêu đâu.

Chiêu bị xúc động trước lời khen của chú Trường. Dĩ nhiên Chiêu hiểu chú khen thật và buổi tối hôm nay cũng tràn đầy xúc động. Nhớ lại bữa ăn tối trên một chiếc tàu nổi ngoài bờ sông, gió mát và làn đầu tiên Chiêu uống một ly rượu khai vị. Chất rượu trắng, trong suốt, vừa chua vừa ngọt và mùi thơm quyến rũ làm sao! Chiêu có cảm tưởng hai gò má cô như hơi nóng trên ngọn lửa, nóng bừng. Ngồi giữa đám đông nhưng không ồn ào, chú Trường và bé Trâm, Chiêu thấy có một cái bóng hạnh phúc nhẹ nhàng phủ lên chung quanh Chiêu. Người Chiêu lâng lâng, tâm hồn như mở rộng ra cùng với đêm, tiếng sóng êm đềm phía dưới, gió mát, niềm vui. Chú Trường không nói gì nhưng hình như cả hai đều hiểu rõ ý nghĩ của nhau trong lúc đó? Chiêu vừa sung sướng vừa bàng hoàng run sợ trước ý nghĩ ấy.

- Chiêu đang nghĩ gì?

- Về chú.

- Chú làm sao?

- Không biết, nhưng Chiêu đang nghĩ rất nhiều về hoàn cảnh của chú.

Chiếc xe quẹo vào một con đường vắng. Chiêu nhìn ra hai hàng cây

xanh đen chạy dài hun hút về phía trước. Bóng đèn đỏ xuống một thứ ánh sáng nhạt và lạnh như mặt đường đen bóng lướt đi phía dưới. Chiêu vẫn nghĩ tới gương mặt thím Phiến, đôi mắt đó đã nhìn Chiêu bằng một cái nhìn vừa thân mật vừa trách móc, vừa cời mở vừa bí ẩn. Chiêu có cảm tưởng mình đã phạm một tội lỗi nào đó đối với vợ chú Trường, ít nhất cũng bằng mặc cảm ngồi cùng xe, đi dạo phố, đi ăn và cả khi vào nhà thương thăm thím Phiến. Chiêu không ngờ mình rơi vào trường hợp này một cách dễ dàng. Chiêu như người bị hấp lực của dòng nước khi đứng trên một chiếc cầu cao và dòng nước chảy xiết, sâu thăm thẳm ở phía dưới. Chiêu dễ dàng chóng mặt và dễ dàng rơi xuống mà không chống cự lại được. Chú Trường hút thuốc, chú châm lửa bằng cái bật lửa của Chiêu vừa tặng chú. Khói thuốc thơm vờn trong lòng xe.

- Chắc giờ này bé Trâm đã ngủ?

Chú Trường nói:

- Tội nghiệp con bé! Chẳng hiểu rồi sẽ ra sao? Nó gần như mất mẹ.

- Thím Phiến sẽ khỏi mà chú!

Trời bắt đầu mưa. Những giọt mưa lạnh bắn vào mặt Chiêu, tuy nhiên mưa có vẻ không lớn lắm.

Chiêu nói:

- Lẽ mà mưa chắc hết vui!

Hai người ngó nhau cười. Xe chạy dưới cơn mưa thật thú vị. Gió lạnh và nước mưa không ngớt thổi vào mặt, Chiêu có cảm tưởng đang đứng trên một tảng đá gần mặt biển.

Về tới trước cổng, Chiêu hỏi:

- Như vậy chú không vào nhà chơi một lúc sao?

- Chú về, phải vào bệnh viện ngay.

- Chúc chú ngủ ngon!

Chú Trường cười:

- Chúc cái gì lạ vậy?

- Chúc chú một Giáng sinh vui vẻ.

Chiêu mở cửa nhảy xuống và chạy ngay vào dưới khóm cây để tránh mưa. Chú Trường tắt đèn xe phía trước nhưng chú chưa quay xe ra ngõ, chú vẫn ngồi yên trên xe. Cơn mưa ào ạt đổ trên lá. Có lẽ tóc Chiêu đã ướt đẫm nước. Con ngõ vắng tanh, đầy bóng tối.

Chiêu hỏi lớn:

- Sao chú chưa chịu về?
- Sao Chiêu chưa chịu vào?
- Chú về Chiêu sẽ vào ngay.
- Chú ở đây chờ Chiêu vào rồi chú về.

Chiêu mỉm cười và chạy lóc thốc dưới những giọt mưa vào nhà.

Chiêu đi tắm, thay quần áo khô rồi nằm lăn ra giường nhìn lên trần nhà hồi tưởng lại những gì đã trôi qua trong đêm Giáng Sinh. Tiếng mưa gõ bên ngoài cửa sổ ngày càng lớn. Một lúc Chiêu choàng dậy đi pha trà rồi mở mở nhạc. Chiêu vẫn có cái thú ngồi một mình nghe nhạc lúc nửa đêm.

Vô tình trong đĩa nhạc đang hát có một bản nhạc nói về Giáng sinh. Những câu hát êm đềm vang khắp căn phòng yên tĩnh.

“Nhớ tới đêm đầy ánh sáng. Hương trong gió tràn mênh mang.

Giây phút như ngừng trôi. Tiếng kinh muôn lời.

Dáng xinh xinh bao tiên kiêu.

Quy nâng thánh kinh ban chiều.

Trong giáo đường đêm Noel ấy. Ngàn đời tôi mến yêu...”

Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo vang một cách bất ngờ. Chiêu nghe máy và nhận ra giọng nói của chú run run của chú Trường:

- Alô! Tôi muốn nói chuyện với cô Chiêu.
- Chiêu đang nghe chú đây.
- Chiêu...

Giọng chú Trường bỗng yếu hẳn đi, đầy xúc động:

- Chú phải gọi cho Chiêu ngay vì có chuyện bất ngờ. Chiêu biết không, Phiến vừa trở bệnh, ngất lịm. Bác sĩ trực tới ngay để cấp cứu nhưng không cũng bất lực thôi, Phiến đã chết!

Chiêu kêu lên:

- Trời ơi!

- Bây giờ khuya lắm và trời đang mưa lớn, Chiêu không thể đi được rồi. Sáng mai Chiêu tới với bé Trâm... được không? Hơn bao giờ hết, nó cần Chiêu.

- Dạ, sáng mai Chiêu sẽ tới. Còn gì nữa không chú?

- Thôi, chú lo được.

Chú Trường đã cúp máy. Chiêu thần thờ một lúc rồi cũng gác máy.

Sao lại như vậy được nhỉ?

Chiêu như muốn òa lên khóc.

“ Chú Trường kính mến!

Khi chú nhận được thư này, Chiêu đã rời khỏi Sài Gòn. Chiêu đi Đà Lạt thăm nhỏ bạn. Đó là một lý do không chánh đáng bên cạnh lý do chánh của Chiêu mà chỉ có một mình Chiêu hiểu hoặc một người khác có thể hiểu được, là chú! Chiêu biết chú sẽ ngạc nhiên, nhưng Chiêu không thể nào sống ở Sài Gòn bên cạnh những biến cố đã xảy ra cho chú và cho cả Chiêu nữa. Chiêu phải đi vắng một thời gian, ít nhất là một thời gian để đủ tạm nguôi lòng mình trước khi trở về tiếp tục việc học.

Chiêu xin lỗi đã không tới chơi với bé Trâm trong những ngày buồn bã của bé vì mất mẹ. Chiêu cũng không làm sao an ủi được chú bởi Chiêu tin là chú chịu đựng được. Và lại, mọi chuyện rồi cũng qua.

Thím Phiến bây giờ chắc đã được thanh thản với thế giới riêng của thím rồi.

Chiêu viết thư này vào lúc sáng sớm, trước giờ ra bến xe và Chiêu không ân hận điều gì cả, chỉ cảm thấy hơi có lỗi với người đã chết. Nhưng Chiêu đã làm gì? Có thể Chiêu đã hiểu tình cảm của mình ra

sao nhưng giữa Chiêu và chú đã có một khoảng cách, Chiêu và chú chỉ có thể tới gần nhau, nhận ra người này cách người kia bằng một bức tường trong suốt, thấy nhau mà không thể bắt tay nhau được.

Chiêu có xem một phim tình yêu. Trong phim, nhân vật chính đã nói với người yêu của mình rằng: “Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói hối hận”. Chiêu cũng muốn nói với chú như thế đó.

Hai năm nữa có phải là một khoảng thời gian quá dài để nói một chuyện quá sớm? Nhưng Chiêu dự định khi ra trường sẽ xin đổi đi tới một thành phố miền cao nguyên, không phải Đà Lạt đâu, một thành phố nào khác càng xa xôi hẻo lánh càng tốt, hoặc là một thành phố vùng biển. Chiêu sẽ dạy học, sống bình thản với những ngày tháng đó để chờ đợi một thay đổi cho đời mình. Không biết sẽ là vui hay buồn, nhưng bao giờ mà người ta chả mong một niềm vui tới, chú nhỉ?

Nhưng đó là tương lai, hiện tại Chiêu vẫn còn là một người đeo đuổi một mục đích, Chiêu vẫn còn là học trò. Đó chú biết Chiêu ăn sinh nhật hai mươi một tuổi của mình vào tháng nào, ngày nào? Nó mới đây thôi, sau đêm Giáng sinh và trong ngày hôm nay. Chú ngạc nhiên?

Thôi, Chiêu ngừng. Có lẽ Chiêu ra bến xe ngay bây giờ. Chúc chú gì nhỉ? À, vẫn là một lời chúc đẹp nhất kèm theo nhiều may mắn đến với chú và bé Trâm.

Cháu của chú

Chiêu “

Chiêu đọc lại bức thư một lần nữa rồi mới bỏ vào trong phong bì dán kín lại. Chiêu đề tên chú Trường, địa chỉ của chú và rồi bức thư sẽ tới nơi mà nó cần tới.

Sáng nay trời mù đục như sắp sửa có mưa, nắng không thể nào

xuyên qua những đám mây nặng trĩu đó được. Chiều đã sửa soạn xong hành lý và sẽ rời thành phố này trên chuyến xe tốc hành vào lúc tám giờ.

Ngay trong chiều nay, Chiều sẽ tới một thành phố khác. Ở đó chắc chắn những cơn mưa sẽ không giống những cơn mưa ở đây, Chiều sẽ chỉ còn lại bằng một hồi tưởng lạnh của mình về những cơn mưa ào ạt tới trong thành phố này, cùng với những kỷ niệm ngậm ngùi vương theo mỗi bước chân đi trong một mùa Giáng sinh đáng nhớ của thời con gái!

Hôm nay Chiều trưởng thành, Chiều hăm một tuổi. Ngày sinh nhật buồn tênh, âm thầm trên một chuyến xe rời thành phố đi trong mưa.
Từ Kế Tường

Đường Phượng Bay

Chương 1

Buổi chiều thả những giọt nắng yếu bên ngoài cửa sổ, một khoảng trời nhỏ, với vài đám mây trắng lơ lờ bay ngang qua đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi thức giấc giữa tiếng reo nhỏ, mơ hồ, của hàng nhạc ngựa say gió bên ngoài con đường im vắng chạy ngang trước nhà. Ngôi nhà nằm cách lề đường một con ngõ, khuất trong vườn cây thấp có nhiều hoa. Nằm ở đây, tôi có thể nhìn thấy một khoảng lối đi trải sỏi vụn dẫn ra cánh cổng có dây leo um tùm trổ một thứ hoa màu tím

lắm tấm.

Ngày xưa khi mới tới đây, tôi đã sung sướng vô cùng vì không ngờ mình lại được ở trong một ngôi nhà đẹp đẽ và yên tĩnh như vậy. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với đôi mắt mở lớn tròn xoe, đầy ngạc nhiên. Lúc đó tôi hoàn toàn rơi vào một trạng thái sửng sờ và ngỡ ngàng, vì tôi không biết gọi dì Hạnh bằng gì và ngược lại, hình như chính dì Hạnh cũng rơi vào một trạng thái như thế. Dì Hạnh nhỏ hơn tôi hai tuổi, học dưới tôi hai lớp, nhưng lại được tôi gọi bằng dì, vì giữa tôi và dì Hạnh có liên hệ bà con sao đó. Tiếng "dì" ngỡ ngàng nghịu đó làm sao tôi thoát ra được khi tôi đang đứng trước một người con gái nhỏ hơn mình, xinh đẹp và có lẽ rất thông minh. Lúc đó tôi cũng nhận ra trên gương mặt dì Hạnh một nét u buồn vừa nhìn thấy trong đôi mắt ngạc nhiên của dì. Nhưng sau một tuần, tôi cũng quen dần và tôi cũng bỏ được lối xưng hô trống không khi nói chuyện với dì Hạnh. Đó cũng là ngày đầu tiên tôi vào trường, chọn lớp, làm quen với bộ mặt mới của tỉnh lẻ.

Tôi yêu cái vẻ êm đềm đến dễ thương của tỉnh lỵ. Những con đường trơn bóng, rộng lớn với hai hàng me chạy dài thả lá bay trong gió suốt mùa. Gió của tỉnh lỵ không ào ạt, lạ lùng như gió biển ở quê hương tôi. Ở đây gió nhẹ và có lẫn hương thơm hòa vào tiếng chim ríu ran gọi nhau trên các mái ngói. Thành phố không lớn, nhưng lại được vây quanh bằng dòng sông tươi mát êm đềm, được che mát bởi cây lá, được xông bởi hương hoa, được tô điểm bởi những ngôi nhà mái ngói cổ xưa. Sau một năm tôi đã quen thuộc với tỉnh lỵ, quen thuộc cả đến những viên sỏi vô tâm trong khu vườn nhỏ nhà dì Hạnh. Mùa hè, được báo trước bằng những ngày học thi bù đầu. Ở những con đường tỉnh lỵ đã thấy lác đác bông phượng nở. Và mưa. Mùa hè và mùa mưa, làm xao xuyến tỉnh lỵ, xao xuyến những người học trò ở vào tuổi mới lớn, một tuổi đời mơ hồ sương khói nhất. Nỗi xao xuyến cũng thả dài theo hàng nhạc ngựa trước

nhà, mà tôi nghe được tiếng reo của nó trong gió vào những buổi chiều tuyệt đẹp.

Dì Hạnh ở một góc phòng dưới nhà, với một người giúp việc, tôi ở một phòng trên lầu. Ba má của dì Hạnh. (Tôi vẫn còn bối rối không biết gọi bằng gì) có cơ sở làm ăn ở Sài-gòn. Nửa tháng hoặc đầu tháng ông bà mới về một lần, đưa cho dì Hạnh một khoản tiền tiêu trong tháng, trả lương người giúp việc, tiền học phí và chi tiêu, linh tinh đủ mọi chuyện. Tôi vẫn như một người ở trọ, nhưng không phải đóng tiền nhà, tiền cơm, chỉ lo tiền sách vở. Đôi khi những thứ này dì Hạnh cũng mua luôn cho tôi. Nhà tôi ở một quận hẻo lánh, trường trung học chỉ dạy đến lớp đệ tứ. Hết lớp đệ tứ tôi phải lên tỉnh để học đệ tam. Ba tôi hy sinh trong thời kháng chiến không để lại được gì. Mọi thứ má tôi đều xoay xở lấy. Nhà tôi nghèo, chỉ có một thửa vườn nhỏ. Đó là nguồn lợi tức hàng năm mà má tôi cho tôi theo đuổi việc học. Năm tôi lên tỉnh dì Hạnh mới học đệ ngũ, bây giờ dì đã lên đệ tứ và cũng đang sửa soạn cho ngày thi sắp tới như tôi. Năm nay tôi thi tú tài một, những ngày học thi tôi thức rất khuya, cũng như dì Hạnh thức rất khuya dưới nhà. Và trong căn nhà vắng vẻ này dì Hạnh và tôi như hai chiếc bóng loanh quanh đến hết ngày tháng. Dì thường kêu buồn trong những ngày mưa, hay khi nghe tiếng ve kêu ran trên đường đi học về. Nhưng đôi khi dì bảo rằng dì chỉ thích thú khi ở trong một ngôi nhà vắng vẻ như thế này. Tôi và dì hợp nhau ở điểm đó. Tôi yêu hàng cây nhạc ngựa reo say trong gió, khi con sông lồng lộng nước sau nhà. Bên kia là vườn cây ăn trái, tôi vẫn thường bơi qua sông ăn cắp trái cây đầu mùa mang về chia cho dì Hạnh, cả hai vừa ăn vừa cười thích thú. Dì cũng thích được bơi qua sông. Con sông không lớn lắm, tôi hứa hôm nào sẽ dạy dì bơi. Nhưng chắc chắn một điều là dì sẽ không bao giờ biết bơi vì có một ông thầy huấn luyện như tôi.

Phía sau nhà dì Hạnh, trước khi tới bờ sông phải băng ngang qua

con đường sắt. Tôi vẫn thường ra đó đứng ngóng suốt con đường chạy ngoằn ngoèo vào trong những ngôi nhà thuộc một khu phố mang cái vẻ buồn bã mơ hồ. Những buổi sáng sớm, khi nghe tiếng còi xe hú dài trong sương, hay nhìn ánh sáng đèn nơi đầu máy xe lửa quét sáng một vùng cây cỏ im ngủ, tự nhiên tôi thấy yêu quý tình lý hơn bao giờ, đồng thời cũng nhớ rười rượi một hình ảnh nào đó rất mơ hồ ở quê nhà tôi. Phải chăng từ lúc đặt chân lên con đường thứ nhất trong tình lý, nhìn thấy chiếc lá đầu tiên long lanh trong nắng, nhìn thấy đôi mắt mở lớn, tròn xoe như mắt chim khuyên của dì Hạnh, những gì đến với tôi đều trở thành kỷ niệm, trở thành một thứ mùi hương không phai nhạt. Ngôi nhà này có những âm thanh thật lạ lùng của nó, gần như sự rung động, và ngào ngạt hương thơm. Không ngớt ngân lên với những ngày những tháng cùng với một tuổi đời nào đó vừa tới với dì Hạnh, với tôi. Hôm qua, trong lúc ra vườn, tôi bắt gặp đôi mắt dì Hạnh thật buồn. Lúc đó dì ôm con mèo nhỏ trong tay, còn tay kia thì dì cầm một cái hoa xoay xoay. Khi tôi hỏi, dì cố tạo một nụ cười. Dì đã là một thiếu nữ, một người con gái. Tôi hiểu điều đó. Và có gì khó hiểu trong đôi mắt của một người con gái mười lăm mười sáu tuổi đó?

Tôi nghe tiếng chân ai đi về phía phòng mình. Tiếng chân chỉ có thể là dì Hạnh, hoặc người giúp việc. Tôi nằm yên lắng nghe. Và rồi có tiếng gõ cửa phòng tôi, và giọng của dì Hạnh, giọng nói quen thuộc trong suốt như tiếng chim gọi mỗi buổi sáng ngoài vườn. Tôi đợi dì gọi hai ba tiếng, để lắng nghe cho đầy cái âm thanh mà tôi thương mến ấy, mới lên tiếng đáp lại.

Dì Hạnh hỏi:

- Đông vừa ngủ dậy phải không?

Tôi trả lời từ bên trong:

- Không ngủ được, chỉ nằm thiếp một lúc thôi.

- Như thế là ngủ rồi đấy.

- Dì vào không? - Tôi vụt hỏi lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Mở cửa đi, vào nói cái này nghe hay lắm.

Tôi bước xuống giường và mở cửa. Dì Hạnh bước vào với cuốn sách cầm ở tay, tay kia dì cầm một nhúm chùm ruột. Tóc dì Hạnh cột thành hai bím, đường ngôi rẽ ở giữa. Tôi ngồi lọt thỏm trong ghế ngắm dì. Tôi khen:

- Chà, dì Hạnh chiều nay xinh như một con búp bê.

Dì ngượng, mặt đỏ lên, vội đưa nhúm chùm ruột về phía tôi cười, bảo:

- Ăn không, ngọt lắm Đông ạ.

- Chưa chi đã quảng cáo.

- Ngon thật chứ không quảng cáo. Cửa thằng nhỏ ở nhà bên cạnh mới hái cho đó.

Tôi trêu dì:

- Thằng đó mà còn nhỏ, nó lớn hơn dì ít nhất là bốn tuổi. Nó cho dì chùm ruột với một dụng ý, dì đừng có mắc mưu nó.

- Dụng ý gì, Đông cứ hay bịa chuyện này chuyện nọ không hà.

Tôi cãi ngay:

- Chứ nếu không thì nó đâu có tử tế gì mà cho.

- Nó trèo lên cây hái, sẵn thấy dì đứng trong sân, nó thấy luôn qua cho, chứ bộ.

Tôi cười dòn:

- Đó, thấy không, đã bảo mà, cái thằng đầy dụng ý.

- Dụng ý gì, Đông nói đi?

- Ai biết, Đông chỉ đoán thôi. Chắc hỏi nó thì biết.

Dì Hạnh lườm tôi bằng hai đuôi mắt dài. Dì hỏi:

- Có ăn không người ta chia cho, tử tế thế còn bày đặt bịa chuyện.

Đông nhiều chuyện như con gái vậy.

Tôi cười, ngắt mấy trái chùm ruột bỏ vào miệng nhai lộp bộp. Dì

Hạnh đi qua đi lại trước mặt tôi, nhìn mấy cuốn sách để bừa bãi trên bàn học. Tôi biết dì sắp sửa trách tôi vì cái tật bừa bãi của con trai không bỏ được. Rồi sau đó dì đuổi tôi ra khỏi phòng mười lăm phút khi tôi trở vô sẽ thấy một thiên đường mới. Đó là căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ, thơm mát, sách vở ngay ngắn đầu vào đó.

- Đông thật...

Tôi cười.

- Thôi, biết rồi, khổ lắm nói mãi...

- Biết rồi mà vẫn bê bối. Con trai bộ Ở sạch sẽ ngăn nắp một ngày không được sao?

- Được chứ.

- Ngày nào đâu, bao giờ? Dì chỉ toàn thấy phòng Đông đầy sách vở với báo chí, giấy vụn. Đủ thứ hết. Nhìn bắt mệt.

Và dì sắp sửa đuổi tôi ra khỏi phòng cho dì dọn dẹp. Tôi biết thế nên cười:

- Ngày mai sẽ xong tất cả, đầu vào đó.

- Đông nói rồi để đó như nước chảy lá môn thì lúc nào mới xong được?

- Ngày mai nghỉ học Đông sẽ tổng vệ sinh, xin hứa.

- Đông chỉ toàn hứa cuội. Tại sao lúc trước Đông không là chú cuội ngồi cạnh gốc đa nhỉ?

- Tại vì Đông không có mơ lớn lên sẽ cưới chị Hằng.

Dì Hạnh bỗng reo lên:

- À nhớ rồi, có chuyện này hay lắm muốn nói với Đông lúc này cơ.

- Chuyện thằng nhỏ bên nhà cho dì chùm ruột và cười mím chi cọt hoài chứ gì?

- Lại vẽ chuyện, lần này dì nói chuyện của Đông mà.

- Chuyện của Đông?

- Ừ.

- Chuyện gì thế, có "gay go" lắm không?

- Gay go lắm, nhờ bạn của dì thấy Đông tới trường sáng hôm qua, đứng dưới gốc me trước cổng trường để đón cô nào đó. Phải không?

- Bạn của dì là ai thế?

- Biết là nhờ bạn được rồi cần gì phải khai tên. Nhưng quan trọng là chuyện Đông có đến trường Lê Ngọc Hân không?

- Bạn của dì là chú ba xạo, tương lai sẽ làm thầy bói. Sáng hôm qua người ta ở nhà, vả lại Đông không có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân hết.

- Không tin, nhờ bạn dì thấy rõ ràng. Chẳng lẽ nó đi nói dối.

- Nhờ bạn dì là ai, dì có nhiều bạn thấy mờ, ai mà biết được.

- Nó yêu cầu giấu tên.

Tôi điều tra:

- Có đến đây lần nào chưa?

- Chưa.

- Dì bảo cô bé ấy nghỉ học đi, về ra chợ trái chiếc chiếu, mua một bộ bài tây rồi làm thầy bói kiếm ăn.

Dì cười:

- Con gái ai đi làm thầy bói. Đông định lắng chuyện hả?

- Chứ biết làm gì bây giờ, Đông có nói gì dì cũng không tin.

- Đông giấu.

- Có nói ngay, không giấu.

- Hôm qua Đông ở nhà thật hả - Dì Hạnh nghi ngờ.

- Thật, lúc dì về gặp Đông trước cổng, bộ không nhớ sao?

- Đông về nhà trước chứ bộ.

Tôi ngó dì Hạnh cười nói:

- Dì đã nghi như Tào Tháo. Đã bảo không là không, Đông có quen với ai đằng Lê Ngọc Hân đâu mà nói đón với đưa.

Dì Hạnh nhìn ra đỉnh cây còn tôi nhìn những sợi tóc của dì, những sợi tóc mai non nớt kỳ diệu đó đã làm hồn tôi lâng lâng trong một

nổi xúc động. Đôi mắt dì trong đen như hai hạt huyền. Tôi tưởng đâu hàng nhạc ngựa bên ngoài cùng ngả nghiêng theo mắt dì nhìn, tiếng reo của nó ngưng bật vì tóc dì thơm ngát trong gió, và màu hoa của nó nở rục rở trong đôi mắt dì. Bỗng dì Hạnh bật cười:

- Chiều nay nhỏ bạn dì tới chơi, Đông có muốn đổi chúng không?

- Sẵn sàng.

- Nhỏ bạn dì dữ lắm à, cái miệng của nó lạnh lắm, Đông cãi không lại đâu.

- Ăn nhằm gì, Đông chả sợ con gái. Bạn của dì lại càng dễ bắt nạt hơn.

- Nói ngon lắm, chừng gặp Đông sẽ lánh mặt giả vờ bạn học bài này nọ rồi chuồn ra phố ở mãi đến tối mới chịu về. Cái quán cà phê gì ngoài bờ sông đang chờ Đông với một chiếc ghế trống đó.

Tôi đỏ mặt cãi:

- Rồi dì xem. Bạn dì có lớn hơn dì không?

- Nó bằng tuổi dì, xinh nhất lớp.

- Nhưng không xinh hơn dì đâu. Dì xinh nhất lớp, nhất trường, nhất tỉnh lỵ.

- Dì Hạnh ngượng ngừng trước câu nịnh nọt hoa hòe của tôi. Nhưng quả thật, tôi không nịnh dì chút nào hết. Dì cười nói:

- Dì không có tiền đâu nhé, nịnh dì chỉ uống công thôi.

- Ai thèm nịnh.

- Như vậy có nghĩa là Đông nói thật à?

- Sự thật.

- Dì xấu như con nhỏ Lọ Lem.

- Con nhỏ Lọ Lem về sau đội lột thành một nàng công chúa đẹp mê hồn.

- Dì mang cái lột xấu xí suốt đời.

- Mai một Đông mua tặng dì một chiếc gương soi. Dì sẽ tin lời Đông nói. Bạn Đông đưa nào cũng nói như thế. Có đưa còn "mê" dì nữa

đấy.

- Bạn của Đông là những ai?

Hầu hết, nói tên dì cũng không biết đâu.

Dì Hạnh đỏ mặt, chớp mắt mấy cái. Bây giờ tôi biết dì đang cố ý hướng mắt ra đỉnh cây nhạc ngựa. Tôi càng trêu dì:

- Trong đám bạn của Đông có một đứa đang hấp hối.
- Bệnh nặng hả?
- Ừ, nó bệnh sắp chết, nhưng lại không chịu vào bệnh viện.
- Sao kỳ vậy, bệnh nặng phải vào bệnh viện cho người ta chữa chứ.
- Nhưng bệnh này lại không trị được, thế mới khổ.

Dì Hạnh ngây thơ:

- Bệnh nan y à?
- Hơn thế nữa.
- Rồi ở nhà đành bó tay sao?
- Bó tay là cái chắc.

Dì Hạnh lo lắng hỏi:

- Người bạn của Đông tên gì, nhà ở đường nào?
- Nó ở bên kia sông. Mỗi ngày đi học phải qua một chuyến bắc. Nó nghỉ học rồi, chờ ngày mặc áo mới.
- Nghỉ học chờ ngày mặc áo mới. Gì kỳ vậy?
- Dì không biếtt áo mới à?
- Nếu đã biết dì không hỏi.

Đông cười phá lên:

- Đó là chiếc quan tài đấy. Áo sơmi gỗ. Hay là sơmi Tobia. Nó sẽ chết.

Dì Hạnh lườm Đông:

- Người ta bệnh nặng sắp chết mà Đông nở đùa.
- Tại nó chứ bộ.
- Bệnh là một điều bất hạnh, không ai muốn thế bao giờ cả. Đông đừng nói như vậy. Nếu trường hợp Đông bệnh, Đông có muốn như

thế không?

- Muốn, bệnh này “đã đời” lắm. Không đau nhức, không ho hen, chỉ buồn thôi, buồn nhẹ nhẹ, nhớ băng khuâng, nghe mùa thu chết, rơi theo lá vàng...

Dì Hạnh ngần ngại không hiểu gì cả. Đông càng cười, càng cố ý trêu dì. Một lúc dì có vẻ giận:

- Đông hôm nay làm tàng quá.
- Dì có muốn biết bệnh của thằng bạn bất hạnh đó không.
- Một chứng bệnh ghê gớm lắm phải không.
- Nói ra dì sẽ đầy lòng thương cảm mà té xỉu mất. Và dĩ nhiên, đó phải là một chứng bệnh ghê gớm.
- Nói dì nghe.
- Đó là bệnh tương tự, nó tương tự dì rồi đó.

Dì Hạnh đỏ mặt. Tôi đoán dì vừa giận, vừa ngạc nhiên và ngỡ ngàng ngùng. Tôi nói dì, tỉnh bơ:

- Chỉ có dì mới cứu nó nổi, không thì nó đi đứt cuộc đời
- Đông còn đùa nữa à?

Đường Phượng Bay

Chương 2

Dì trừng mắt nhìn tôi, chưa bao giờ dì tỏ vẻ giận dữ với tôi như thế. Đôi mắt dì trong lúc giận càng làm cho tôi điêu đứng. Tôi muốn mềm nhũn ra như một cọng bún, và tôi ngồi bất động. Dì Hạnh cũng im lặng không nói gì. Bây giờ cánh cửa sổ, những đỉnh cây bên

ngoài được cả tôi và dì chú ý hơn lúc nào hết. Tôi muốn xin lỗi dì Hạnh, nhưng tôi ngượng ngùng đỏ mặt, không làm sao nói được. Một lúc lâu dì bỗng nói:

- Trời chiều nay đẹp quá Đông nhỉ?

Tôi sung sướng thắm. Dì Hạnh hỏi thế tức là dì đã hết giận tôi, hay ít ra dì cũng không muốn nhớ câu chuyện tôi trêu đùa dì lúc nãy.

Nhưng tôi lại cứ hay thắc mắc:

- Dì hết giận rồi hả?

Câu hỏi của tôi chắc vô duyên nên làm cho dì Hạnh buồn cười. Dì bảo:

- Dì ít khi giận ai được lâu, nhưng Đông cũng không nên đùa dai như thế nữa.

- Tại sao dì không nghĩ đó là sự thật.

- Dì không tin có chuyện đó. Đông chỉ phịa ra thôi.

- Chính vì dì không tin nên mới là sự thật. Không phải chỉ lớp Đông thôi, còn những lớp khác nữa, tụi nó chỉ chờ giờ tan học, giờ ra chơi là kéo sang dàn chào Lê Ngọc Hân để được nhìn dì.

- Sao dì không thấy ai hết?

- Hay thấy mà dì không để ý – Tôi cười.

Dì Hạnh cũng cười:

- Tưởng họ đứng chơi thôi, ai ngờ...

- Tại dì không để ý nên dì tưởng thế chứ ai cũng biết hết. Không chừng những cô bạn của dì cũng biết.

- Sao dì chẳng nghe tụi nó nói bao giờ?

- Hôm nào dì hỏi bạn dì xem, nhất là cô bạn gì mà dì vừa quảng cáo đó. Cô bạn này chắc biết rành.

Dì Hạnh cười:

- Nhỏ Thục hả?

- Đông có biết tên bạn của dì đâu.

- Nhỏ Thục đó, chiều nay nó đến đây này.

Thế là tôi đã biết tên người bạn quý của dì Hạnh, chỉ cần vài ba câu hỏi dò, vài tiểu xảo nhỏ nhặt, dì Hạnh đã khai ra hết trơn. Dì Hạnh ngây thơ như em bé. Hình như trong đầu óc dì chả có một tí mưu mẹo nào. Ai nói gì dì cũng tin, chuyện mà dì bảo cố giấu nhưng thật ra hỏi dò vài ba câu dì khai hết, một cách hồn nhiên đến tội tình. Dì Hạnh như một bức tranh quý báu treo trên đầu tường, dì giống như một viên ngọc trong suốt, xanh biếc không gợn một tí bụi.

Thấy tôi ngồi im lặng tùm tùm cười, dì Hạnh hoảng hốt khám phá ra điều mình vừa tiết lộ thay vì phải giấu kín, dì la lên:

- Thôi chết rồi, dì đã nói tên nhỏ Thục cho Đông biết.
  - Ăn nhằm gì, trước sau gì Đông cũng biết thôi.
  - Chút nữa nó đến Đông đừng nói dì nói nhé. Nó la dì chết.
  - Sao không cho người ta biết tên mình nhỉ? Tên Thục bộ đẹp lắm sao?
  - Tại lúc trước chả hiểu sao có mấy người bên trường Đông biết tên dì và Thục, giờ chơi đi uống nước gặp, mấy người đó gọi rồi rít làm như quen thuộc lắm. Dì ngược, Thục ngược, nên nó dặn dì giữ kín tên đừng cho ai biết.
  - Trước sau gì người ta cũng biết. Con gái có tên đẹp người ta mới kêu chứ.
  - Tên xấu cũng bị kêu như thường.
- Con trai là chúa phá đám con gái, nhất là bên trường Đông đó.
- Nhưng Đông thì hiền lắm, như dì đã biết.
  - Thôi đi ông, nói nghe mà tội.

Tôi cười. Dì Hạnh lật mấy trang sách. Nhóm chùm ruột đã hết này giờ. Tôi nhớ như in, mấy chiếc răng ngọc ngà của dì cắn khế vào trái chùm ruột vàng ửng. Tôi muốn có cả cây chùm ruột cho dì ăn để tôi ngồi nhìn cái miệng xinh xắn của dì với mấy chiếc răng ngọc thạch đó thôi. Cây chùm ruột bên nhà thằng Hùng sữa sai trái, nó có đủ điều kiện để làm thân với dì Hạnh. Và xem chừng nó cũng “mết”

dì Hạnh lắm. Thằng đó hình như lúc nào cũng chực sẵn ngoài cây chùm ruột, thấy dì Hạnh ra là cười thật tươi, hỏi mấy câu vớ vẩn rồi ném cho dì một nhúm chùm ruột với cả một sự sung sướng trên gương mặt đầy thịt, tròn lẳn như hộp sữa Babilác của nó.

- Dì ăn chùm ruột nữa không?

- Đâu?

- Bên nhà thằng Hùng sữa. Dì gọi nó một tiếng, nó dám đốn cả cây mang sang lắm à.

Dì cười:

- Tự nhiên Đông đặt cho người ta cái tên Hùng sữa, Đông ghét nó lắm hả?

- Dĩ nhiên.

- Nó tốt lắm mà, gặp dì lúc nào cũng cười.

- Chính cái cười của nó mới đáng ghét.

- Đông khó tính quá trời.

Dì Hạnh tiếp tục lật mấy trang sách. Cơn gió lớn thổi đùa trên hàng cây nhạc ngựa mang những tiếng reo vui của chúng vào phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nghe ngóng. Dì như một con chim nghiêng chiếc cổ xinh xắn hướng mắt nhìn những đám mây trời bay qua sau một cơn mưa bụi nhỏ.

- Tại sao lại có loài cây reo như tiếng nhạc ngựa nhỉ?

- Có loài cây biết đàn, biết hát, biết hoà tấu, và tân cổ giao duyên nữa.

Dì cười:

- Đông lúc nào cũng đùa được.

- Đùa gì, cây thông này, cây dương liễu chẳng reo chẳng đàn hát là gì

- Nhưng có cây nào... tân cổ giao duyên đâu?

- Cây sồng rần và cây sầu đâu, dì nghe chúng hoà tấu lần nào chưa?

- Chưa.

Thế thì bất hạnh quá.

- Sao lại bất hạnh.

- Bởi vì đó là một khúc hát thần tiên của tuổi nhỏ ở quê nhà. Ai không nghe được là bất hạnh cả một đời.

- Nhưng dì đâu có quê nhà.

- Lại thêm một cái “vạn bất hạnh” nữa. Nghỉ hè, Đông sẽ mời dì về quê nhà của Đông, dì sẽ mê từng cọng cỏ, viên sỏi, cho tới con lạch nhỏ.

- Dì chỉ thích nghe tiếng chim hót trong vường cây buổi sáng sớm.

- Dì sẽ nghe cả một đời cũng chưa hết.

Dì Hạnh mỉm cười. Đôi mắt dì long lanh ngó tôi. Dì đâu biết rằng mỗi lần dì ngó tôi như thế là tâm hồn tôi muốn chết ngộp, muốn lịm tắt, muốn tan như mưa và muốn vàng như nắng.

- Dì có đôi mắt chết người.

- Là sao?

- Là ai nhìn vào đấy sẽ chết đứng, chết không kịp ngáp, chết không một lời trần trối.

Biết tôi khen khéo, dì Hạnh đỏ mặt nhìn mấy trang sách. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài. Tôi đi tới cửa sổ nhìn ra một khoảng không bát ngát, những mái nhà ngói cũ lộ nhô trong cây lá và chạy dài như những đồi đất đỏ. Dì Hạnh cũng ra đứng bên ngoài hành lang, tôi nhìn thấy những sợi tóc của dì bay lòa xòa và màu áo của dì làm rợn rợn cả một buổi chiều. Tôi ra theo, và đứng kế bên dì. Từ đây ngó xuống tôi thấy một vuông sân xanh mượt cỏ non và đám dây leo trổ hoa tím ven chân rào.

Tôi cười:

- Căn nhà này nhìn vào như một biết thự bỏ hoang trong những cuốn truyện ma quái.

- Dì thích ở những căn nhà như vậy.

- Nhưng một mình thì không thích chút nào.
- Đông có nghe trong mấy đêm mưa, có tiếng của những tàu lá vẩy mạnh bên ngoài không?
- Có, buồn chết đi được.
- Lúc ấy dì không sợ, cũng không buồn, chỉ có cảm tưởng mình đang ở trong một lâu đài hoang vu xưa cổ.
- Dì nhiều tưởng tượng quá.
- Con gái vốn vẫn thế, có nhiều khi tưởng tượng những điều kinh khủng lắm.
- Gì mà kinh khủng?

Dì Hạnh chỉ trả lời bằng một nụ cười. dì chỉ cho tôi mấy cái hoa vàng rất nhỏ nằm dưới lối đi trong sân.

Tiếng chuông ngoài cổng bỗng reo vang một hồi dài, dì giật mình nói:

- Chết, nhỏ Thục tới.

Tôi nói nhanh:

- Để Đông mở cửa cho, dì giả vờ đi vắng, mình trêu cô ấy một vỏ chơi, dì đồng ý không?

Dì Hạnh cười:

- Được, nhưng nó chửi Đông ráng mà nghe, dì không biết đâu.
- Đừng lo, Đông sẽ lấy bông gòn nhét lỗ tai lại, tha hồ cho cô ấy chửi.

Dì Hạnh cười, vào trốn trong phòng tôi. Còn tôi thì chạy nhanh xuống mở cổng cho Thục.

- Có Hạnh ở nhà không Đông?

Tôi cười, có ý nhường cho Thục bước vào. Nhưng hình như Thục muốn nghe tôi trả lời tức khắc để quyết định vào hay không. Tôi nói gọn:

- Xui quá, dì Hạnh đi vắng.
- Đi vắng, vô lý?

- Đi vắng thì có gì là vô lý?
- Tụi này có hẹn.
- À, như thế là vô lý thật. Nhưng ít ra "chị" cũng vào nhà viết một mảnh giấy để lại chứ.
- Hạnh có nói đi đâu không?
- Dì ấy đi đâu ít khi cho biết lắm.
- Lạ nhỉ, trong nhà có hai người, đi đâu không nói cho Đông biết rồi làm sao?
- Đi đâu rồi cũng về. Chừng về cho biết cũng không muộn chi.
- Đông đùa hoài.

Tôi cười, Thục đá những viên sỏi dưới chân. Một lúc Thục ngẩng lên nói:

- Thôi tôi về, Hạnh kỳ quá, hẹn rồi không nhớ gì hết.
- Hay là dì ấy sắp sửa về?
- Có thể như thế không? Thục ngó tôi nói.
- Có thể lắm chứ, chị Thục vào nhà chơi đờ một chút đi nhé.
- Mọi khi Hạnh vẫn đúng hẹn.
- Lâu lâu sai hẹn một tí cho vui.

Thục lườm:

- Vui làm sao mà vui.
- Tôi bị cho leo cây hoài. Mấy thằng bạn hẹn ngon lành lắm, nhưng ít khi tụi nó đúng hẹn. Cũng đành cười chứ biết làm sao bây giờ.
- Con trai khác, con gái khác. Con gái hẹn là có chuyện quan trọng. Con trai hẹn nhau để đi chơi. Không đúng hẹn cũng huề, chẳng ăn nhằm gì. Bạn Đông hầu hết đều nghịch phá như gì ấy. Có phải mấy cái ông hôm Thục gặp ngoài xe nước đá.
- Tụi nó hiền lắm.
- Hiền mà gặp người ta kêu ầm lên.
- Kêu để trở thành người quen ấy mà.
- Ai thích làm quen bao giờ.

- Nhưng rồi sẽ quen, kêu riết người lạ cũng thành quen, đồng ý không?

Thục lắc đầu quày quạy. Tôi cười:

- Có một thằng nó vác ở đâu được cái máy chụp hình. Hôm chị Thục với dì Hạnh đi uống nước đá chanh muối nó lên chụp được. Nó bảo hôm nào mang đến đòi tiền chuộc.

Thục tròn xoe mắt:

- Trời ơi, có thật sao?

- Chuyện chụp hình là chuyện nghiêm chỉnh ai nói dối nó làm gì?

- Ông bạn của Đông tên gì mà gan cùng mình vậy?

- Xin giấu tên, hôm nào nó vác hình đến chị sẽ biết. Vui lắm, trong hình chị và dì Hạnh đang... dành nhau ly chanh muối.

Thục đỏ mặt và có vẻ bứt rứt chuyện tôi phía ra. Con gái ai nói gì cũng tin. Tôi cười thầm. Thục có vẻ như muốn ở lại chứ không đòi về nữa. Thục nói:

- Bạn của Đông chơi ác quá, chụp lên hình của người ta chi thế.

- Nó sang ra nhiều tấm, đòi tiền chuộc, kiếm khá bộn tiền.

- Như thế thì mắc cỡ chết.

Tôi nhìn thấy đôi gò má Thục đỏ ửng vì ngượng. Hình như Thục cũng biết bị tôi nhìn, nên ngượng ngừng tìm cách hỏi chuyện:

- Chiều nay Đông ở nhà?

Tôi gật đầu. Thục cười:

- Không có chỗ nào đi chơi hết sao?

- Có chứ, thiếu gì chỗ để đi.

- Vậy mà ở nhà được cũng hay ghê À, Đông gạo bài thi hã, siêng dữ.

- Tôi lười học lắm, tôi không ở nhà để gạo bài như Thục tưởng đâu.

- Bị "dì Hạnh" bắt coi nhà:

- Không phải như thế, chỉ vì tôi thích ở nhà.

- Buồn chết.

- Nhưng tôi hết buồn rồi.
- Từ bao giờ?
- Từ lúc có tiếng chuông reo ngoài cổng.
- Ai đến chơi với Đông thế, một ông bạn nào đó của Đông vừa mới tới đây chẳng?

Tôi cười dòn:

- Không phải ông bạn mà là cô bạn. Thực biết ai không?
- Dĩ nhiên là không biết.
- Người đó đứng bên cạnh tôi đây.
- Thực?
- Dĩ nhiên.

Thực tròn mắt:

- Thực là bạn của Đông.
- Bạn này giờ, mình quen nhau từ lúc tiếng chuông reo ngoài cổng. Tiếng chuông báo hiệu cho hai người sắp sửa quen nhau vì một người thứ ba đi vắng.
- Khởi đi, Thực đáng là "chị" của Đông.
- Máy tuổi?
- Bằng tuổi với bà Hạnh. À, nếu theo phép lịch sự tối thiểu đây cũng là "dì" của "cậu".

Tôi đỏ mặt:

- Dì Hạnh còn nhỏ hơn tôi hai tuổi. Thực vai em tôi chứ chưa đáng gọi là bạn, còn bắt tôi kêu "dì" thì còn khuya...

Thực mỉm cười:

- Nhưng tôi chơi với dì Hạnh, tôi phải vai lớn. Đông nên ngoan ngoãn kéo bị đòn.
- Tôi rất ghét ai nói giọng đó
- Tôi không dễ thương, nên luôn luôn phải có cái giọng đáng ghét chứ sao.
- Thực, nên nhớ rằng tôi học trên Thực hai lớp.

- Mươi lớp cũng chả ăn nhằm gì.

Thục trả lời tôi bằng cái hình mũi, rồi đá mấy viên sỏi văng vào bãi cỏ. Tôi biết Thục đang dối. Thục dối cũng như dì Hạnh hay dối. Và có phải con gái hầu hết đều hay dối. Tôi nghe tiếng chân của Thục bước nhè nhẹ. Những viên sỏi hình như cũng không thấy đau dưới đôi bàn chân son đỏ ấy. Tôi nhìn xuống hai chân Thục. Nhưng Thục lại đi giầy. Tôi chỉ được nhìn một khoảng gót chân trắng hồng của Thục dưới hai ống quần đen rộng.

- Tôi về - Thục nói.

Tôi quay lại:

- Dì Hạnh sắp về rồi, đợi thêm một tí nữa không được sao "chị"

Thục. Mời Thục vào nhà.

- Tôi chỉ thích đứng ngoài thêm.

Cả tôi và Thục đều bước lên thêm. Thục bất ngờ nhắc lại:

- Rồi vụ hình đó ra sao?

- Chẳng bạn tôi giữ, nó đang rửa.

- Nhờ Đông một chuyện, bằng lòng không?

- Chuyện gì mới được chứ? - Tôi nói.

- Nhưng có bằng lòng không tôi mới nói được.

Tôi gật đầu, Thục cười:

- Xin lại cuộn phim của người bạn Đông chụp.

- Khó.

- Đông cố gắng chắc được.

- Nó giữ như giữ của gia bảo, tôi không dám hứa gì cả.

- Nhưng Đông ráng thì chắc được. Mấy người bạn của Đông ác quá, năm nay coi chừng rớt cả đấy.

- Tụi nó học giỏi lắm, Thục đừng lo.

Thục bặm môi. Tôi nghĩ là không nên chọc cho Thục giận nữa. Tôi nói:

- Chỉ có cách này thì may ra...

- Cách nào?

- Tôi sẽ lén làm cho cuộn phim bị hư, không rửa ra hình được. Cách này chắc không khó lắm đâu.

Thục sáng mắt:

- Phải đó, Đông làm nhanh lên nhé.

- Ngày mai tôi lại nhà nó và thi hành mưu kế.

- Cám ơn Đông trước.

Tôi cười. Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ có cái công việc kỳ cục đó để lạm Nhung từ đây tới chiều mai Thục sẽ sống trong lo lắng bồn chồn và luôn luôn nhớ về tôi. Có thể nhớ tôi trên những trang sách mà Thục phải học ngấu nghiền cho kỳ thi sắp tới. Tôi nhìn Thục đang tin tưởng rạng rỡ trên nét mặt:

- Chiều mai tôi ghé nhà Thục, đưa luôn cho Thục cuộn phim hư đó nhé

Thục mừng rỡ gật đầu.

- Phải đó, Đông ghé nhà đi. Chiều mai, mấy giờ?

- Giờ nào Thục rảnh?

- 6 giờ còn học bài, 7 giờ ăn cơm tối, 7 giờ rưỡi Đông lại thì rảnh.

- Nói chuyện tới mấy giờ.

- 8 giờ.

- Ít quá.

Thục cười:

- 8 giờ phải học bài để mười giờ đi ngủ.

- Thức khuya một đêm không được sao?

- Được chứ, nhưng ngồi nói chuyện chi nhiều vậy?

- Thiếu gì chuyện để nói.

- Để xem lại nhé.

Tôi cười cười. Đúng lúc đó dì Hạnh tới đứng sau lưng Thục. Thục, dì hù một tiếng lớn làm Thục gằn như rừ người ra sau một tiếng thét kinh hoàng. Dì Hạnh cười ngặt nghèo Thục mặt tái mét vì sợ hãi,

đôi mắt nguýt dài:

- Hẹn như thế đó hả? - Thực giận dữ hỏi.
- Thực chờ có lâu không? - Dì Hạnh cười.

Tôi cười nói:

- Chờ dì sơ sơ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi.
- Hạnh hừ như thế có ngày Thực chết giấc, Thực yếu tim, Hạnh không biết sao?
- Biết, nhưng không phải Thực yếu tim mà tim của Thực lớn.

Tôi ngó Thực, cười:

- Tim lớn, cũng là một thứ yếu tim. Vì trái tim như thế phải chứa nhiều hình ảnh quá.
- Đông nói cái gì ầu tả vầy - Thực cự.
- Nói theo kinh nghiệm.
- Đông mà kinh nghiệm gì, xạo thì có.

Dì Hạnh lườm tôi, kèm theo với một cái háy mắt. Tôi biết, nên ngồi im. Dì Hạnh nói với Thực:

- Bây giờ mình đi chứ Thực?

Giận quá đi làm sao được.

- Tôi... vượt giận, cho trái tim nhỏ lớn thêm.

Dì Hạnh choàng tay qua vai Thực. Và hai người con gái nhìn nhau cười. Dì Hạnh quay lại dặn tôi:

- Đông trông nhà nhé. Có đi đâu nhớ khóa cửa, đừng đăng trí như hôm nọ.
- Hai người đi chơi hả? - Tôi cao giọng hỏi.

Thực quay nhìn tôi, gật đầu. Tôi cười:

- Nhớ để ý coi chừng bị chụp hình. Tôi không có giúp làm cho hư phim nữa đâu đấy nhé.

Thực đỏ mặt:

- Chuyện lúc nãy như thế nào hả Đông?
- Coi như xong.

- Bây giờ chờ ở nhà rồi Đông tới hả?

Tôi gật đầu. Dì Hạnh ngạc nhiên ngó tôi và Thục. Tôi cười thật tươi, nheo mắt. Dì Hạnh ngần ngừ và bị Thục kéo đi. Tiếng chân hai người con gái rơi dài trên lối sỏi. Họ đi ra cổng. Buổi chiều đã tắt hết những vạt nắng trên cao.

Đường Phượng Bay

Chương 3

Tiếng chuông reo ngoài cổng, tôi biết dì Hạnh về. Ngọn đèn ngoài cổng đã bật, tôi ra bao lơn nhìn xuống và thấy bóng của dì Hạnh loáng thoáng qua màu lá xanh. Một khoảng vườn chìm trong bóng tối. Tôi chạy xuống nhà. Cái lối đi bỗng dễ thương như chờ đón những bước chân người đi xa về. Tôi mở cổng. Dì Hạnh bước vào với một nụ cười. Dì dúm vào tay tôi một gói giấy nói:

- Kem dừa đó, món mà Đông thích.

- Quà cho kẻ giữ nhà đấy phải không?

Dì tiếp tục cười:

- Đúng, nhưng không phải dì mua cho Đông đâu. Thục nó mua đấy.

- Cha !! cô bé tử tế dữ. Tôi kêu lên đầy ngạc nhiên.

Dì Hạnh tròn mắt:

- Sao gọi người ta là cô bé?

- Lý do rất dễ hiểu, Thục nhỏ hơn Đông.

- Nhưng Thục là bạn dì, Đông phải lịch sự.

- Dì khác, bạn dì khác. Nếu mình không bà con họ hàng, Đông cũng

không ngần ngại gì mà chẳng gọi dì bằng hai tiếng "cô bé". Bởi hai tiếng ấy rất dễ thương như một đóa hoa nở trong vườn nhà mình vào buổi chiều tối.

Dì Hạnh thoáng nét bối rối và ngó quanh quất khu vườn. Tôi cười:

- Dì có nghe mùi hương của hoa trong vườn mới nở không?

- Có.

- Khi hoa nở là lúc đời sống có mùi hương đấy.

- Gớm, sao hôm nay Đông văn chương thế. Thục nó bảo Đông giống như một thi sĩ, tha hồ mà lên mặt nhé!

- Mỗi người con trai lớn lên đều là một thi sĩ. - Tôi đáp tỉnh rụi.

- Khi cậu ta biết nghe mùi hương hoa trong vườn và biết nhìn một tà áo dài con gái, đúng không?

- Dì Hạnh hôm nay cũng là một thi sĩ, nói chuyện văn học quá trời.

Tôi và dì cùng cười. Hình như có một ánh trăng vừa nhô lên trong bầu trời chưa tối hẳn. Hàng nhạc ngựa vẫn reo bên ngoài, con đường chạy qua nhà luôn luôn có tiếng hát. Một chút nữa, khu vườn nhỏ sẽ nhuộm vàng ánh trăng. Cây cỏ, hoa lá là trắng, những bức tường xám xanh, rêu mốc, cũng là trắng. Chút nữa tôi về, dì Hạnh sẽ ra mở cổng, cũng với một dáng người nhuộm vàng, thơm ngát ánh trăng lên. Có phải như thế không?

- Ăn kem của người ta cho đi Đông. - Dì Hạnh cười nói.

Tôi ngồi xuống bậc thềm, mở túi nilon lấy kem ra ăn. Tôi mời dì Hạnh:

- Dì ăn nữa chứ?

- Không, lạnh tê cả răng rồi.

- Thục có nói gì Đông không?

- Nhiều lắm, nó bảo hôm nay Đông có vẻ người lớn.

- Đông lúc nào mà chả người lớn.

Dì Hạnh cười khúc khích:

- Ngày trước Thục bảo trông Đông như một cậu bé con, chắc cậu

phải đi học, có học, mới nên khôn.

- Thực làm tàng quá.

- Hai người bắt đầu "kình" nhau rồi - Dì Hạnh trêu.

- Chẳng đáng gì, Thực như một cô bé. Chắc cô bé phải học thêm nữa, vì đi học thêm nữa mới khôn.

Câu nói của tôi có vẻ gay gắt, cay đắng và... đau thấu tim thấu óc, làm dì Hạnh cười hoài. Và dì ngược lên trời, thốt ra tiếng reo vui vẻ:

- Ô, đêm nay có trăng?

- Một đêm rằm, trăng đẹp tuyệt vời. Trăng hồn nhiên sáng và hồn nhiên cho ta mộng tưởng.

- Bây giờ Đông là một văn sĩ.

Tôi ăn hết kem, ném mấy chiếc hộp giấy lăn trên sỏi. Dì Hạnh cười:

- Hình như tối nay Đông có hẹn?

Tôi hơi ngượng:

- Cũng không phải là một cái hẹn.

- Nhưng chắc chắn phải đến, vì khi mình sai hẹn mình sẽ xót xa lắm.

- Dì chỉ đoán thế thôi chứ làm gì đến nỗi.

- Nhìn vào mắt Đông thì thấy ngay, không giấu được đâu.

- Dì làm thầy tướng?

- Không, nhưng biết đâu rồi người ta sẽ nhờ dì làm bà mai. Ôi dào, nghe to oí là to.

Tôi đỏ mặt đứng lên. Dì Hạnh vẫn trêu tôi:

- Tới giờ rồi hả?

- Còn lâu lắm, vả lại dì đâu có biết Đông hẹn mấy giờ?

- Sao không, Đông nên nhớ người ta là bạn chân tình với nhau, nguy hiểm lắm à.

- Chẳng ngán.

- Cũng nên thử lại trái tim mình xem có lớn không. Chỉ sợ ngoài miệng nói như thế, chứ trong lòng đã run.

- Hôm nay dì ăn kem dừa nhiều hay sao mà miệng trơn quá vậy?
Dì Hạnh bỗng gục mặt xuống. Tôi biết dì bị chạm tự ái. Tôi biết dì không thích cái lối nói đùa độc ác của tôi như thế, nhưng tôi cứ nói, thích thú để nói, và để nhìn dì giận dữ. Cho nên tôi cười, tinh bơ.

- Đông đi nhé, chút nhớ mở cửa giùm.

Dì Hạnh im lặng dí dí những bước chân của mình. Khi tôi dắt chiếc xe đạp ra trên lối sỏi, dì cũng không nhìn lên. Dì nhìn ở đâu đó trên những đỉnh cây, hay ở một khoảng trời đang vàng ánh trắng. Và dì cũng có vẻ như lắng nghe tiếng reo của hàng cây nhạc ngựa ngoài đường. Tôi cười cười leo lên xe đạp thẳng ra cổng. Tôi co chân đá cánh cổng văng ra một bên, vọt thẳng. Tôi biết dì Hạnh đang ức tôi lắm và có lẽ một chút dì sẽ ngồi khóc một mình.

Tôi tới nhà Thục lúc đứa em nhỏ của Thục đang đứng nhai kẹo ngoài cổng. Một đứa bé gái khoảng mười hai tuổi, có hàm răng thật đẹp, tóc ngắn chấm vai, vừa nhai kẹo vừa nhìn tôi tấp xe vào cổng rào. Tôi ngồi trên xe, vịn song rào hỏi:

- Có chị Thục ở nhà không bé?

Cô bé hơi nhướn mắt, nhưng vẫn không ngừng nhai, đáp:

- Có, ở trông.

- Vào bảo với chị Thục có tôi tới tìm.

- "Tôi" là ai?

Tôi cười:

- Tôi là Đông, nói thế, Thục biết liền.

- Nếu không biết thì sao?

- Cô bé cứ việc tả hình dáng của tôi cho Thục biết.

Cô bé có vẻ thích thú khi nghe tôi nói như vậy. Cái miệng đã có vẻ ngừng nhai để tham gia vào câu chuyện một cách háng hái hơn.

- Tả ông à, khó thấy mờ.

- Cứ tả như lần nào cô bé làm luận văn tả người vậy... nhưng mà lần này, ngừng nhai thì mới tả được, nhai hoài biến thành con thỏ

không sợ sao?

Cô bé ngượng, bỏ chạy vào nhà. Tôi vẫn ngồi trên xe đạp vịn cổng rào chờ Thục ra. Hàng rào nhà Thục trồng toàn một loại cây gỗ tôi không biết tên, lá xanh mượt. Tôi nghe thoảng một mùi hương quen thuộc nồng nàn của một thứ hoa dại nép dưới chân rào. Cổng nhà Thục không thấp đèn. Tôi yên tâm không sợ ngượng ngập và yên lặng lắng nghe lũ vật sành kêu rúc trong chân rào. Một lúc Thục đi ra với mái tóc búi cao bằng một chiếc khăn có hoa trắng lấm tấm. Thấy tôi, Thục mỉm cười. Tôi nói:

- Chờ hơi lâu ấy nhé!
- Ai bảo Đông không chịu vào nhà.
- Có ai mời đâu mà vào.
- Nhỏ em không nói gì cả sao?
- Nhỏ nói nhiều lắm, nhưng chuyện ấy thì quên.

Thục cười to hơn. Tôi xuống xe và bước vào sân. Thục đứng dưới những chùm lá xanh khuất dưới bóng đèn từ nhà hắt ra. Tôi đứng cạnh, nhưng dưới mấy bậc thềm.

- Đông vào nhà chơi.
- Nếu được ở ngoài này thì thích hơn.
- Ngoài này không có chỗ nào cho Đông ngồi cả.
- Mấy bậc thềm này cũng là một chỗ ngồi tốt chứ, có sao đâu.
- Sợ khách về, rồi khách rửa cả năm vì cho khách ngồi ngoài sân.

Tôi cười:

- Khách này dễ tánh và hiền khô Chắc chắn không bao giờ dám như thế đâu.
- Nhưng dù sao cũng nên vào nhà. Có ông già ở trong, ngồi ngoài này ông ấy "gỗ" chết.
- Thục sợ à?
- Sợ chứ, cây roi của ông lúc nào cũng sẵn sàng trên đầu tủ.

Tôi cười, bước vào nhà theo Thục. Lúc ngồi xuống ghé tôi hỏi:

- Nhỏ em tên gì?

- Hiền.

- Chả có vẻ gì là Hiền cả.

Thục cười. Những ngón tay Thục vân vê mép bàn. Phòng khách nhà Thục khá rộng. Trên cái máy may để ở một góc phòng có bình hoa cắm đầy hoa bất tử. Tôi biết loại hoa này rất hiếm ở đây, không biết Thục tìm đâu ra. Những cánh hoa đã khô, nhưng bông thì vẫn còn tươi. Tôi thích những cánh hoa màu tím. Nó làm nổi bật những tấm voan cửa và làm tươi tắn thêm một chút cái màu áo xanh da trời của Thục. Bây giờ tôi mới biết Thục có một chiếc áo mặc ở nhà rất đẹp, và đúng là màu tôi thích. Thục búi tóc cao, trông gương mặt khác lạ, tròn, bầu bĩnh như gương mặt người thiếu nữ Nhật.

- Xong chưa Đông?

- Cái gì xong? - Tôi ngạc nhiên.

- Chuyện nhờ Đông đó.

Tôi làm bộ kêu à lên một tiếng đầy vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Đông ơi mi phải đóng kịch cho khéo, cho tài. Không thì lộ tẩy, mi chỉ có nước về quê mò ốc mà ăn. Tôi nói:

- Xong rồi, phá cho cuộn phim nó hư, trắng bóc, không rửa ra được một cái hình nào.

Một thoáng vui mừng hiện ra trong đôi mắt chớp nhanh của Thục.

Nhưng Thục hỏi:

- Phim hư đâu?

Câu hỏi làm tôi rợn người. Nhưng tôi bình tĩnh được ngay.

- Phim hư thì quăng đi, giữ làm gì.

Tôi thấy ngay câu nói của mình không được ổn. Tôi vội nói thêm cho chắc ăn:

- Tôi quăng đại trong góc nhà, chắc hẳn không tìm được.

- Nếu người bạn của Đông tìm được sao?

- Dĩ nhiên không có hình cho hẳn rửa.

Tự nhiên tôi thấy câu chuyện có vẻ ngớ ngẩn, buồn cười. Tôi lờ mờ đoán biết Thục cũng hiểu đó chỉ là một cái cớ để có một buổi tối hôm nay ngồi nói chuyện riêng với Thục mà không có dì Hạnh ngồi bên cạnh. Tôi đưa mắt nhìn quanh, một tiếng động nhỏ cũng làm tôi e ngại. Tôi đang thắc mắc về một người đàn ông trong nhà này, thắc mắc về ba của Thục. Ông là một người đàn ông tóc muối tiêu, gương mặt dữ dằn hay hiền hòa vui vẻ. Nhưng ngồi một lúc lâu tôi vẫn không thấy có ai ngang qua phòng khách. Hiền cũng biến đâu mất, nhưng tôi hình dung được cái miệng nhai kẹo của cô bé. Tôi hỏi một câu thật vô duyên:

- Thục có thích nhai kẹo không?

- Thích.

- Không sợ sâu răng à?

- Không.

- Thục gan nhĩ?

Hiền bỗng bưng lên cho tôi một ly nước lọc có những vụn đá nhỏ. Tôi nói cảm ơn và nhìn Hiền cười. Hiền chạy vụt đi, cái vẻ bướng bỉnh biến mất. Tôi nghĩ đến những viên kẹo ngọt trong chiếc miệng xinh xắn của Hiền.

- Hiền nó khôn hơn Thục nhiều.

- Thục mà khờ thì thiên hạ Ở thế gian này chết hết.

- Thật đấy, Thục hiền khô.

- Cứ nói như dì Hạnh. Hai người mà hiền tôi không hiểu nổi.

- Hạnh ở nhà?

- Ở nhà và đang khóc.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khóc?

- Đã bảo, tôi không hiểu nổi.

- Sống chung trong một căn nhà chắc Đông hay ăn hiếp Hạnh lắm nhĩ?

- Trời đất, ai bảo Thục thế?
- Thục nghĩ thế. Con trai bao giờ cũng ưng làm tàng một chút.
- Một chút thôi thì có sao đâu.
- Nhưng con gái thì vẫn hay tủi thân.
- Con gái sinh ra là để khóc. Trời còn thừa nước mắt sau những cơn mưa của trần gian nên cho hết vào mắt con gái.
- Đông nói chuyện hay ghê.

Đường Phượng Bay

Chương 4

Tôi đỏ mặt. Lần đầu tiên trong đời mới được một người con gái khen ăn nói có duyên. Trong khi dì Hạnh vẫn bảo là tôi vô duyên nhất thế giới. Tôi sung sướng ngó Thục. Bây giờ tôi thấy Thục hiền, xinh xắn như một con cánh cam.

- Buổi tối Thục có thường đi chơi đâu không?
- Ít lắm, buổi tối thường buồn ngủ, do đó Thục thích ở nhà.
- Ngủ tới sáng?

Thục cong môi:

- Làm gì được như thế. Sáng sớm đã phải thức dậy pha cà phê cho ba, rồi học bài, ủi quần áo, sửa soạn đi học.
- Có bao giờ quên không?
- Không, ba kêu. Mà này, lạ lắm cơ. Ở ngoài cửa sổ phòng Thục có một khóm chuối, mỗi buổi sáng sớm khoảng năm giờ những tàu lá chuối hình như đều đập vào nhau tạo thành một âm thanh vừa đủ

đánh thức Thục dậy. Nhỏ Hiền bảo đó là cái đồng hồ. Đồng hồ có lạ không?

- Lạ, nhưng rồi tàu chuối ấy sẽ già đi và sẽ rụng chứ?
- Hôm qua Thục đã thấy chúng vàng cả rồi. Tự nhiên thấy buồn.
- Nghĩa là Thục đã biết thương đời lá.
- Có sao không Đông?
- Như vậy đã biết thương thêm một chút đời mình.
- Mình đáng ghét lắm, có gì đâu mà thương?

Nụ cười của Thục làm cho câu nói thêm tội nghiệp một chút. Tôi uống ly nước. Và biết mình sắp sửa phải ra về khi nhìn lên chiếc đồng hồ gắn trên bức tường nhà Thục.

Tôi đứng lên nói:

- Tôi về nhé!
- Đông về nhà ăn cơm à?

Tôi cười:

- Tôi ăn tới hai cái kem, no rồi. Chắc nhịn đói đến cuối năm được.
- Thục đỏ mặt đứng lên tiễn tôi ra tới cổng. Tôi muốn đứng lại ở đây nói chuyện với Thục suốt cả đêm vì những chiếc lá đáng yêu như có cùng một hơi thở với tôi. Thục cũng không có vẻ gì muốn tôi phải ra về. Thục vẫn cười, vẫn như ngại ngùng dưới những chùm lá khuất lấp ánh đèn từ bên trong hắt ra. Tôi leo lên chiếc xe đạp, lòng hối tiếc một chút. Tôi quay lại cười, và nói:

- Nhà Thục có những cái hoa mới nở trong buổi tối thơm ghê.
- Sao Đông biết những cái hoa mới nở?
- Lúc này khi đến đây tôi không nghe mùi hương thơm lạ lùng như thế này.

- Biết đâu bây giờ khi Đông ra về hoa mới có mùi hương thơm. Tôi cười, ngỡ ngàng. Tôi cũng muốn hiểu như thế lắm Thục ạ. Tôi đưa mắt tìm kiếm những cái hoa kia nhưng tôi không thấy được. Chắc chúng còn ẩn mình trong lá. Tôi nhìn quanh căn nhà như tìm

cái vẻ quen thuộc để tạm biệt. Thục vẫn yên lặng nhìn tôi. Mắt Thục to, đen nhánh trong bóng tối. Tôi cười:

- Cho gửi lời chào Hiền nhé... Nhớ nói mai một tôi sẽ mua kẹo nhiều nhiều đến cho Hiền nhai.

- Chỉ có mình Hiền thôi sao?

- Cho cả Thục, nếu tôi nhớ ra.

Tôi thấy Thục bặm môi hờn dỗi. Tôi cười, đạp xe ra đường. Tôi đi hướng bờ sông, nhìn công viên với những hàng cây dương liễu cao vút trong bóng đêm. Tiếng sóng nghe âm u xa vời. Tôi vẫn hay ra ngồi ở bờ sông một mình nhìn những người câu cá. Và ngó qua bên kia một cái cồn xanh um cây cối. Tôi quen thuộc với những tấm bảng quảng cáo, những tấm bảng vẽ hình thiếu nữ đang cười, những hàng chữ nhiều màu sắc bao giờ cũng trông vui mắt, làm cho tôi đỡ buồn. "Mình về mình nhớ ta chẳng, ta về ta nhớ hàm răng mình cười". Đó là hai câu thơ quảng cáo kem đánh răng, bên cạnh một cô nữ sinh ôm cặp cười thật tươi với hàm răng đều và bóng. Tôi lẩn thẩn không biết hằng ngày có bao nhiêu nữ sinh từ phía bên kia sông qua phà nhìn thấy hai câu thơ, thuộc lòng, và về nhà mua kem đánh răng. Tôi cũng bất ngờ nhớ những chuyến phà buổi sớm, đưa những tà áo trắng cả mặt sóng sang bên này. Lũ con trai chúng tôi yên lặng theo sau những tà áo trắng, đó là một cái thú của học trò mới lớn. Những đứa bạn cùng tuổi với tôi tha thiết chọn cho mình một buổi sáng và một tà áo để đưa đón nhau về trường rồi lặng lẽ với niềm vui. Thời gian với những mùa và thời tiết bắt gặp được trong tình lý bình thản, u buồn và tôi thường nằm nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá những ngày nước lớn. Tôi không rõ mình đã lớn hay chưa. Năm nay tôi thi Tú Tài. Tôi mơ hồ thấy kỳ thi không ít thì nhiều cũng làm cho tôi khác hơn bây giờ. Nghĩa là tôi có những lo lắng, ư ự. Sau ngày thi, chắc chắn tôi phải có nhiều thay đổi.

- Ê! Đông.

Tôi quay lại nhìn sang bên kia đường. Ân đang đứng cười, đưa tay ngoắt. Tôi quanh xe lại phía Ân. Nó tiến lại vịn ghi đông xe, nhìn tôi cười hỏi:

- Đi đâu đây?
- Tới đằng kia.
- Chỗ nào mới được chứ bạn?
- Nhà một người quen.

Ân cười khúc khích:

- Biết rồi.
- Biết cái gì?
- Vào đây uống cà phê nói cho nghe. Rảnh không?

Tôi lật ngửa hai bàn tay, biểu lộ một cử chỉ nhàn rỗi:

- Rảnh, không biết đi đâu đây.
- Tốt, vào đây, tao đang ngồi một mình.

Tôi dắt chiếc xe đạp vào dựng trước cửa quán. Ân ngồi ở chiếc bàn trong góc khuất, dưới một cái đèn bóng gắn trong chụp trệ Ân đang châm một điếu thuốc. Tôi bước tới ngồi ghé đối diện:

- Uống gì?
- Cà phê sữa đá.
- Tiến bộ, cứ tưởng là một ly sữa nước sôi.

Tôi cười, Ân gọi cà phê cho tôi. Nó đưa bao thuốc. Tôi kéo lấy một điếu, châm lửa. Tôi hình dung ra gương mặt của dì Hạnh. Chắc dì Hạnh đang nhăn mặt.

- Nói chuyện nghe đi Ân?
- Chuyện gì?
- Lúc này mà nói cái gì?

Ân cười, gõ gõ cái máy quẹt xuống bàn:

- À, biết cậu tới nhà ai rồi.
- Nhà ai?
- Nhỏ Phiến.

- Không dám, nhờ Phiến nếu tao không làm thì có một cây si bén rễ ở trước cửa.

- Ai.

- Không phải là tao.

Ăn đồ mật:

- Cậu vừa mới tới nhà nó.

- Phỏng đoán, làm to rồi Ăn ơi. Tao tới nhà khác. Phiến sức mấy mà chịu mở cổng tiếp tao trừ khi tao lãnh nhiệm vụ đưa thư giùm mày.

- Sao không?

- Đừng có đùa mà trong bụng như có mấy con dao đâm. Bạn bè, biết hết mà.

Ăn đành phải cười, hỏi:

- Chứ mày tới nhà ai, có thể cho anh em biết tí được không?

- Không.

- Sao thế?

- Chưa cần, từ từ, với lại cũng chưa có gì.

- Mày lúc nào cũng có vẻ bí mật.

- Mồm miệng tụi mày cũng không vừa.

Cà phê mang lên. Tôi ngồi xoay xoay cái phin, chú ý tới những giọt cà phê đen quánh rơi xuống bên trong thành ly Quán cà phê quen thuộc của bọn học trò đi thi ở tỉnh ly. Nó không sang trọng, nhưng ngon, nhạc kha khá. Nghĩa là có những bản nhạc nghe được. Quán không mang bằng hiệu chi cả.

Trong nhà có mấy cô con gái đi học rải rác các trường trong tỉnh. Và mỗi anh thích cô nào đặt tên cho quán cà phê bằng tên của cô chủ mà hẳn ưa thích nhất. Tôi quen với Thủy, cô em giữa. Hôm nay lại không phải phiên Thủy bưng cà phê Tôi đoán chắc Thủy đang học trên lầu.

- Ê! Thủy nó mới nhắc mày đó Đông ơi. Ăn nói:

- Nhắc gì?

- Nó hỏi thăm tao trả lời không kịp. Nó bảo nó biết nhà mày. Hôm nào mời tới nhà chơi chứ?

- Tao chưa nghĩ ra điều đó.

- Sợ dì Hạnh của mày à?

Tôi không trả lời câu hỏi của Ân. Nó làm tôi buồn cười quá. Nhìn phin cà phê đang nhỏ từng giọt xuống ly, tôi nhớ những phin cà phê đã uống với dì Hạnh trong những đêm rất khuya thức học bài. Chờ cà phê xuống hết dưới đáy ly, tôi lấy phin ra, đặt xuống mặt bàn, dùng muỗng quậy đều rồi bỏ từng cục đá vào. Ân yên lặng thở khói thuốc nhìn tôi. Trong lớp tôi không thân lắm với Ân, nhưng cũng không có gì để phản đối nhau. Ân sống với người bà con bên này để đi học. Nhà Ân ở một quận ly cách xa tỉnh khoảng ba mươi cây số. Cuối tuần, thứ bảy Ân về nhà, chiều chủ nhật lại trở lên. Nhà Ân có vườn trái cây, nó rủ hôm nào cùng đi về vườn nhà nó ăn trái cây đang mùa. Tôi bỗng nhớ tới điều đó, và nói:

- Tao nhớ ra cái này, Ân.

Ân nhướng mắt:

-Nhớ gì?

- Hôm nào về vườn nhà mày ăn trái cây?

- Đi.

- Hôm nào?

- Thứ bảy tới.

- Không. Chủ nhật đi. Ở cả ngày, chiều về chắc lực lượng hơi Đông.

- Khỏi lo, càng đông càng vui. Nhưng có những ai?

- Không đông lắm, chỉ có vài người, mình tao với mày thì buồn quá.

Phải không?

- Dĩ nhiên, mày cho tao danh sách đi.

Tôi nghĩ đến dì Hạnh và Thục, rất có thể thêm vài người bạn của dì Hạnh nữa. Tôi nói với Ân, nó cười. Một lúc nó làm tôi bất ngờ.

- Mày "mết" nhỏ Thục rồi, phải không?

- Tôi bối rối, dụi điếu thuốc vào cái gạt tàn không trả lời. Tôi đánh trống lảng:
- Như thế được không?
- Cái gì mà không được. Chỉ có điếu "phe ta" hơi yếu. Có hai mống, trong khi phe "địch" khá đông, mà gồm toàn những cái miệng đáo để cả.
- Mà y khỏi lo, không ai dám bắt nạt mình đâu.
- Sao không kêu thằng Khôi?
- Nó đang có chuyện buồn, sợ không đi.
- Mà y kêu chắc nó đi, tao nghĩ hai đứa mà y thân nhau.
- Để xem, nhưng đi bằng cái gì?
- Không xa lắm, có thể đi bằng xe đạp cho vui.
- Ý kiến hay lắm, nhưng đi bằng xe gắn máy thì đỡ mỏi chân hơn.

Ăn đùa:

- Lâu lâu mình tập thể thao một bữa. Biết đâu mai mốt thi rớt, mình làm cua rơ xe đạp.

Tôi cười. Ngày thi đối với tôi chỉ đáng lo âu một chút. Trong khi dì Hạnh ngày nào cũng thất thồm. Dì thức khuya hơn tôi nhiều: Có đêm tôi đi ngủ dì còn thức và đến khi tôi thức vẫn thấy dì còn ngồi học bài với bóng đèn làm nòng ấm khung cửa sổ lạnh. Tôi nghĩ những chấn song cửa sổ kia chắc bám nhiều hơi sương lắm, và cả hương hoa mới nở trong vườn nhà nữa. Tôi chỉ đi loanh quanh bên ngoài phòng, nhìn ánh sáng đèn phòng của dì Hạnh bên dưới rồi vào giường ngủ trở lại. Lúc đó tôi thấy nao nao buồn. Đêm mênh mông quá. Mênh mông như một chỗ nằm, mênh mông như ngày tháng. Tôi nói với Ăn:

- Chút nữa tao lại thằng Khôi, mà y đi không?
  - Không, chút nữa tao về nhà. Về khuya phải leo cổng chán lắm.
- Tôi và Ăn im lặng nhám nháp cà phê Tĩnh lý này buồn tẻ quá. Nếu không có bọn học trò chắc là điu hiu hơn nữa. Tôi nhìn những cục

đá nhỏ tan dần, ly cà phê cũng vơi cạn theo. Tôi ra mắt cho Ân, nó bảo:

- Mà y cứ về trước.

Tôi gạt đầu đứng lên. Vừa lúc Thủy ra đứng trước quầy ngó tôi cười. Tôi bối rối với nụ cười đáp lại. Hình như Thủy định nói gì đó, nhưng tôi đã ra tới đường. Chiếc xe đạp đưa tôi đi lại một vài con đường cũ. Đường vắng, bóng tối tràn đầy, lẩn át ánh sáng thấp thoáng của vài ngọn đèn ở xạ Hương thơm của một con đường vắng hay là hương thơm của các thứ hoa trong vườn nhà hai bên đường tôi cũng không rõ. Tôi đạp xe chậm chạp vòng theo bờ hồ, vào một con ngõ đầy cây xanh để tới nhà Khôi. Tôi phải xuống xe, dắt qua một cây cầu nhỏ, bắc qua một mương nước, rồi đi dưới những chòm cây mận, cây sa bô chê thật thấp.

Khôi đứng ngoài thềm với ly nước. Trong khi Xuyên ôm con mèo nhỏ tựa cửa nhìn ra. Khôi lên tiếng khi thấy tôi:

- Đông hả, đi đâu mà tối thế?

Tôi dựng xe đạp ngoài gốc cây bước lên thềm đứng bên cạnh Khôi. Xuyên gạt đầu chào tôi với nụ cười. Tôi cười hỏi:

- Chưa ngủ sao cô bé?

Xuyên hờn dỗi, kéo dài giọng nói:

- Anh Đông tưởng em ngủ như gà sao?

- Ai biết, hình như cô bé cũng tuổi con gà gì đó.

- Không chơi với anh nữa.

Và Xuyên ôm con mèo chạy luôn vào trong. Tôi cười quay lại với Khôi:

- Hôm nay đã hết buồn chưa, bạn?

Khôi cười nhẹ. Tôi hiểu Khôi không muốn nói gì thêm về chuyện đó.

Tôi nói:

- Có cái này, mà đi chơi không?

- Đi đâu?

- Chủ nhật lên thăm vườn trái cây nhà thằng Ân.

Khôi nói ngay:

- Tao đang cần đi.

- Vậy có thêm mày nữa, nhưng đi chơi phải vui. Đừng mang cái mặt đura đám chiếc lá vàng ấy nữa.

- Tao hết buồn rồi. Hơi đâu mà buồn. Sinh ra là phải chấp nhận những điều xảy tới cho mình.

- Đồng ý lắm.

Khôi thở hắt ra:

- Vào nhà chơi, mày:

- Thích đứng ngoài này. Tao mới vừa gặp Ân xong, nó ngồi ngoài quán cà phê.

- Sao không kêu tao?

- Tưởng mày đóng cửa gạo bài. Và áp ủ nỗi buồn của mày như con gà ấp trứng.

- Có thể như thế, nhưng tao cũng khoái ngồi quán tán chuyện không đầu không đuôi cho đỡ sầu.

Tôi rủ Khôi đi bộ trong vườn. Tay tôi nắm rồi buông những nhánh cây mềm trong đêm. Một lúc tôi nói:

- Về thôi.

- Sao mới một chốc rồi về, tưởng mày ở chơi khuya chứ.

- Thôi về đi, bữa khác. Nhớ chủ nhật, sẽ gặp lại sau.

Khôi còn đang ngỡ ngàng, tôi đã dắt xe ra cổng. Tôi đấm Khôi một cái, nheo mắt nói:

- Đừng có buồn nữa, bạn hiền.

- Buồn gì đâu?

- Nhìn vào mắt mày tao thấy nhiều sao trời quá. Chối gì được.

Khôi cười. Tôi cũng cười. Tôi đạp xe rè rè qua khỏi con ngõ nhà

Khôi. Tôi không biết Xuyên làm gì bên trong với con mèo nhỏ. Tôi

quên gửi lời chào cô bé, chắc mai mốt tới lại giận. Tôi thân với Khôi

và thân luôn với em gái của Khôi. Cô bé có một chiếc răng khểnh, cười hay nheo mắt, học cùng trường với dì Hạnh. Khôi vẫn thường khoe Xuyên lo cho nó được nhiều việc, như đi mua bao thuốc lá ngoài đầu phố, ủi giùm quần áo, dọn dẹp bàn học, đưa thư cho Nhàn. Tôi muốn bật cười. Nhàn, đứa con gái đã làm Khôi điều đứng từ năm đệ tam. Tưởng đâu Khôi không đủ điểm để lên lớp, không ngờ nó ráng bò được đến năm nay thì hết hơi. Nhàn đã về quê, bỏ về quê năm nay để theo chồng. Trong khi Khôi đang hứa hẹn đập nhằm vỏ chuối. Đứa con gái chưa kịp thi tú tài đã theo chồng có quá sớm không? Nhàn hãy còn bé lắm trước mắt tôi, và chắc chắn trước mắt của Khôi. Nhưng Nhàn đã lớn vụt hồi nào không ai hay. Nhàn theo chồng, cả trường ngẩn ngơ chứ không phải với vài đứa bạn bè và Khôi đâu. Tôi không hiểu gì về câu chuyện đó cả. Nhưng tôi biết Khôi đau buồn. Ai mà chẳng đau buồn, nếu một ngày nào đó tôi cũng phải đưa tiễn âm thầm một người con gái bỏ trường mà đi, không vì ai hết, chỉ vì một người xa lạ phát phơ nào đó tới từ ngoài cổng trường, tới từ ngoài cửa lớp. Tôi muốn khuyên Khôi hãy quên nhanh, để lo kỳ thi. Nhưng tôi chẳng biết khuyên Khôi thế nào. Lắm lúc với ý nghĩ, tôi có cảm tưởng mình là một ông già. Đêm nay tôi về với cái bóng của Thục lơ đờ phía trước mặt. Chắc chắn dì Hạnh sẽ điều tra tôi kỹ, nhưng tôi sẽ không nói gì cả. Tôi muốn im lặng để nghĩ rằng Thục đã thân thiết với tôi.

Hai bên đường cây lá như im ngủ. Nhà phố đóng cửa. Tôi đạp xe một mình. Những con đường tối, khuất ánh đèn. Tôi nhớ tới trường học, những giờ học trò đi học về, trên những con đường này, mù lá me tươi vàng từng góc phố. Nhuộm lên những tà áo trắng của đám học trò con gái. Tình lý rồi một ngày nào đó sẽ tiễn đưa hết thảy những tà áo đó về những nơi xa lạ, để lại những gương mặt đầm đìa như Khôi. Tôi mỉm cười. Đêm nay tôi trở về nhà, gọi cửa, dì Hạnh ra mở cổng sẽ thấy tôi là một người đàn ông, một gã thanh

niên chứ không còn là một cậu bé. Tôi đã biết những gì sâu kín nhất trong đôi mắt Thục. Tôi thấy cuồng quýt khi nhìn vào đôi mắt đó.

Đường Phượng Bay

Chương 5

Buổi đi chơi cuối cùng rồi cũng có những người còn lại trong danh sách của Ân sau khi Đông đã tẩy xóa thêm bớt. Khôi, Ân, Đông, Thục, Hạnh, Kim, Thủy, Uyên. Phượng tiện di chuyển bằng xe đạp như đã dự định. Nhưng thật không ai ngờ phía con trai chỉ có ba mống, phía con gái những năm người. Ân cười bảo Đông:

- Như thế thì mình yếu cơ hơn rồi mà ừ à. Âm thịnh dương suy, một điều đáng lo ngại.

Tôi cười ngó một vết máy bay qua đầu nói:

- Chưa hẳn.

- Tao lo quá, phải kêu thêm mấy đứa nữa may ra mới đủ lực lượng.

- Như thế này vui vẻ rồi.

Khôi đứng dựa chiếc xe đạp của mình:

- Như thế này vừa rồi, đông quá tao không thích.

Tôi cười:

- Tụi nó hiền, trong đó có dì Hạnh tao hiền nhất. Tao xử như thế này nhé, Khôi chở dì Hạnh, Ân chở "cà phê" Thủy, tao chở Thục, Kim chở Uyên, được không?

Ân nhăn mặt:

- Tại sao tao lại chở "cà phê" Thủy, mà chứ?

- Tao hết thích uống cà phê Thủy rồi. Mà ra đó hoài, nhường lại cho mày.

- Bất nạt anh em hả?

Tôi cười:

- Thủy cũng có vẻ thích mày. Thôi, làm công việc của một người sắp sửa vì một người đi. Than thở hoài, mai một gặp nhau lại cười bẽn lễn.

Quay qua Khôi, tôi hỏi:

- Còn mày, phản đối không?

- Tao đang chán đời, sao cũng được..

- Dì Hạnh tao hiền lắm, trông buồn buồn. Hai nỗi buồn gặp nhau thành một nỗi vui lớn chẳng?

Khôi cười đấm tôi một phát. Tôi nhìn những chiếc xe đạp được đánh bóng sạch sẽ từ hôm qua mà tức cười. Bình thường chẳng đũa nào chăm sóc tới. Bây giờ chiếc nào chiếc ấy trông như mới, bóng loáng, mấy con ốc vít được vặn chặt, cái gì cũng được thay ngay. Đoạn đường ba mươi cây số nếu chỉ có ba đũa đi chạy vèo là tới, nhưng hôm nay chờ thêm mấy vị con gái ở phía sau, bắt buộc phải chạy chậm. Đông đề nghị khởi hành sớm, lúc tám giờ. Và bây giờ mọi người lần lượt tới chỗ hẹn, một quán phở gần chân cầu dẫn vào thành phố.

Thực, dì Hạnh, Thủy đi bộ từ hướng bờ hồ tới. Kim chờ Uyên trên chiếc xe đạp sơn hai màu qua cầu vòng xuống. Tôi nhìn đồng hồ cười:

- Cũng khá đúng hẹn đấy.

Kim còn ngồi trên xe đạp kêu:

- Kiến bò trong bụng tôi Đông ơi.

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Kiến lớn.

- Uyên có bị không?

Uyển cười:

- Uyển bị cua kẹp bao tử chứ kiến bò thì nói chi.

Ăn chạy ra, cười tươi nói:

- Thôi, dựng xe đằng gốc cây kia vào trong này giải quyết nạn đói một chút. Tụi này cũng kiến bò trong bao tử nãy giờ.

Kim cười, trêu lại:

- Kiến lớn hay kiến nhỏ?

- Một tổ kiến lửa.

Cả bọn cười ầm. Kéo nhau vào quán phở. Quán này mang tên "Phở Tím" còn một tên thơ mộng và thông dụng hơn nữa là "Phở dưới chân cầu". Thu hút phần lớn cũng là học trò trong tỉnh. Ở đây "chuyên trị" một món tái sụn, bọn tôi đùa là tái sún. Quán phở này có lẽ là ngon nhất trong tỉnh hay ngon nhất đối với bọn học trò cũng không biết. Người ta tới đây trong những buổi sáng, những buổi tối, ăn phở và nhìn nhau, những đôi mắt là những cọng rau thơm, những cọng ngò gai, những múi chanh đầy nước. Quán phở Tím hay là quán phở thân tình nhất của học trò. Người ta có thể vì một hôm ngẫu nhiên tới ăn phở rồi quen nhau, yêu nhau, những bộ đồng phục màu này rồi sẽ nhớ thương những bộ đồng phục màu kia. Những công nhà xa lạ trở thành thân quen, nở rộ rã một mùa hoa nhớ đời, thương đời và... chán đời.

Tám người kéo nhau vào chiếm gọn hai chiếc bàn. May quá, chủ nhật học trò nghỉ học nên không gặp người quen nhiều. Tuy vậy mấy vị con gái cũng gặp lại lai rai những người quen. Họ hỏi thăm nhau, cười đùa, quên cả gọi thức ăn khiến Ân sốt ruột phải nhắc:

- Ăn gì cho biết đi quý vị?

Kim cười:

- Như thường lệ.

- Nghĩa là gì?

Tôi phát vào vai Ân:

- Tái sún mày ơi, tái những chiếc răng sún ấy.

Kim đỏ mặt kêu:

- Ơ, người ta không có chiếc răng sún nào hết đấy nhé.

- Tôi có, ai mượn cho đấy.

Và tôi quơ một bàn tay của mình quanh miệng, điệu bộ như lấy mấy chiếc răng ra bỏ trên bàn khiến Uyên la:

- Đông làm gì thấy mà ghê.

Thục ngưng nói chuyện với bạn, quay qua hỏi:

- Cái gì mà vui vẻ vậy, hả?

- Thục xòe tay ra thì biết.

Thục cười ngó tôi, xòe bàn tay của mình ra. Tôi đặt bàn tay của mình vào đó. Thục hốt hoảng rút tay về kêu:

- Cái gì thế?

- Cho Thục mấy cái răng sún.

- Lãng òm, Đông dị ghê.

Mặt Thục đỏ lên, cả bọn cười khúc khích. Ân nhắc lại:

- Quý vị ăn gì cứ việc tự do gọi.

- Mỗi người ăn mấy tô, phải nói rõ ạ.

- Bao nhiêu cũng được, nhưng liệu Kim ăn được mấy tô?

- Ít nhất là ba tô.

- Rồi, gọi cho Kim một lúc ba tô nhé.

Kim cuống lên:

- Ấy người ta nói đùa, gọi thế chắc Kim chết trước khi ăn.

Tôi nói:

- Bây giờ nói tổng quát, tám người ăn cùng một thứ cho tiện sổ sách. Nhưng nhanh để mình còn lên đường nữa chứ.

- Đồng ý.

- Đông gọi cả đi.

Thục bỗng nói:

- Riêng Thục thì khác nhé. Thục không ăn sụn được, ăn tái thôi.

Tôi quay vào trong gọi lớn bảy tô tái sụn và một tô tái. Khi quay lại mọi người đã dành nhau từng chiếc muống, từng miếng chanh, tôi cười:

- Tôi không có gì hết sao?

- Có người lo, yên chí lớn.

Nụ cười hóm hỉnh của Kim làm tôi chột dạ. Một chiếc muống và đôi đũa được lau sạch trao từ tay Kim qua cho tôi. Kim hỏi:

- Đố biết ai lo cho Đông những thứ này?

- Ai lo cũng được hết, bốn phận đối với nhau, chứ bộ.

- Nói thế cũng nghe được. Một người thôi, một người có bốn phận với một người.

- Ai?

- Phải đoán biết, khờ quá Đông ạ.

Tôi dụi đầu trước mặt Kim hỏi nhỏ:

- Ai thế Kim, nói nhỏ nhỏ nghe thôi.

- Không có nói gì hết trơn.

Tôi tức quá muốn cốc lên đầu nhỏ Kim này một cái. Dì Hạnh ngó tôi cười. Nãy giờ dì Hạnh không nói gì, Khôi cũng không nói gì. Họ ngồi trong đám đông mà như ở đâu. Khôi im lặng hoàn toàn, còn dì Hạnh chỉ góp chuyện bằng nụ cười của mình. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra sáng hôm nay tất cả các cô gái đều đẹp. Mỗi người đẹp một cách, một nét riêng và một màu áo để làm chìm mất màu trời.

Tự nhiên rồi tôi với Thục cũng nhìn nhau. Trong đáy mắt của Thục tôi biết rõ cả những điều Kim nói. Bữa ăn sáng kết thúc với những cây tăm xỉa răng và những cốc nước. Tôi dồn hết ống tăm xỉa răng vào túi Ân bảo:

- Cát đi, trưa có chỗ dùng, quý lắm đấy.

Ân cười, Kim thêm:

- Cho nhỏ này gửi chiếc muống.

Đường Phượng Bay

Chương 6

Chiếc túi của Ân lại có thêm một chiếc muỗng cà phê xinh xắn. Tôi gọi tính tiền trong khi tất cả mọi người kéo hết ra cửa đứng chờ. Như tôi sắp đặt, mỗi người chờ một người ngồi phía sau. Tôi nhìn đồng hồ lúc qua cầu: tám giờ mười bảy phút. Tôi quay lại nói cho Thục biết, Thục cười:

- Sao không tám giờ mười lăm mà lại tám giờ mười bảy phút?
- Thời gian luôn luôn có con số lẻ.
- Tình thương có con số lẻ không?
- Chắc có, nhưng với tôi, không có con số nào gọi là con số lẻ. Tôi thích tràn đầy, tròn trịa và chẵn chòi, không dư cũng không thiếu.
- Như vậy trái tim của Đông chắc đầy tràn.
- Đầy tràn những gì?
- Những hình bóng.

Thục cười phía sau. Bốn chiếc xe đạp giăng hàng ngang gần hết con đường. Máy chiếc xe đò ra khỏi bến nôn nóng bóp kèn inh ỏi. Cả bọn không thèm tránh, đua nhau cười khi chiếc xe leo lên trái vượt qua Khôi chờ dì Hạnh đi phía trong cùng. Hai người không nói gì, dì Hạnh nhìn cây lá hai bên đường. Kim với Uyên cười luôn miêng. Ân và Thủy còn e ngại. Con đường còn xa lắm, rồi sẽ quen nhau, nói chuyện với nhau đến không còn lời.

Thục bỗng ấn ngón tay vào lưng tôi:

- Nói nghe, sao lại có buổi đi chơi này?
- Ăn rủ.
- Biết không, Thục sợ nhất những cuộc vui.
- Sao thế?
- Vui rồi buồn, không mấy hồi rồi chán.
- Sao không nói hợp rồi tan luôn cho đủ nghĩa.
- Trêu người ta, phải không?
- Kể thắm nhuần triết lý nhà Phật mà. Ở hiền thì gặp lành. Ai ác độc kỳ thi này trượt võ chuối đấy.
- Trù người ta trượt võ chuối hả, Thục đã thi đậu vì đã coi bói rồi.
- Các cô chỉ làm giàu cho các ông thầy bói, các ông đạo không biết xuất thân từ núi nào?
- Con gái ngoài công dung ngôn hạnh, còn có một môn nữa là coi bói.

- Sao Đông bôi bác mấy ông thầy bói thế?

Thục biện minh hăng hái và tôi biết không nên xen vào chuyện "coi bói" của con gái. Tôi không dại gì làm Thục giận và nhảy khỏi xe để tôi phải đi cu ky một mình.

Tôi cười:

- Con trai ít khi tin thầy bói.
- Con trai mà mê coi bói thì còn gì là con trai.
- Tôi lại không tin ai ngoài tin tôi.
- Như thế là Đông yêu mình hơn yêu người khác.
- Cũng có thể như thế.
- Lớn lên Đông sẽ bạc tình.

Tôi lắc đầu cười:

- Không bao giờ. Tôi rất thích được chung tình cho tới chết.
- Chung tình với một người hay từng người?
- Một người hay từng người, cái tình nó cũng vẫn thế mà thôi.
- Khéo lắm.

- Tôi còn vụng về lắm. Chắc hôm tới nhà, chị em Thục tha hồ mà cười, phải không?

- Không ai dám cười Đông đâu.

- Tôi về ngủ không yên, nháy mũi cả triệu cái. Thế nào hai chị em cũng đem tôi ra luận bàn, phân tích, bình giảng.

- Ai làm như thế bao giờ.

- Tôi nghi quá.

Thục cười nhỏ:

- Đông đa nghi như thế sao?

- Đã bảo không tin ai hết, chỉ tin một mình mình thôi.

Kim chở Uyên sắp tới. Uyên dúi vào tay Thục mấy cái hoa mắc cỡ hái ven đường. Uyên hỏi:

- Mắc cỡ chưa?

Thục đáp:

- Rồi.

- Vậy mi chết, bắt đầu chết.

- Nghĩa là gì?

Uyên cười lớn:

- Mọi ngày mi thông minh, làm toán nhanh như chớp, sao hôm nay ngờ nghệch thế?

Kim nhìn trời bảo:

- Tại hôm nay nó bị mây ám. Thấy không, mây nhiều quá.

- Hai đứa nói cái gì vậy?

Uyên và Kim cùng cười:

- Thôi mai một rồi hiểu?

Kim bỗng vọt xe nhanh về phía trước. Tôi lái xe lại gần Khôi. Dì Hạnh nói chuyện với Thục và bỗng dì Hạnh cười khi bắt gặp một chiếc xe bò chở đầy rơm, đứa trẻ con ngồi lọt trên đó như một con chim nhỏ ló đầu ra khỏi tổ.

- Liệu mưa không Đông?

Dì Hạnh hỏi tôi. Nhưng Khôi đã đáp:

- Không mưa đâu.

Tôi cười:

- Mưa càng thích chứ sao đâu.

- Mưa mát vui, mình sẽ bị ướt hết và lạnh run.

- Không ai mang áo mưa cả sao?

- Hình như không ai cả.

- Vậy là thiếu sót lớn.

Khôi nói nhanh:

- Nhưng trời không có mưa, tin đi.

Ăn đi khoảng giữa, Thủy nói gì đó và hai người cùng cười. Thục ném những cái hoa mắc cỡ xuống đường. Có những cánh đồng đã xong vụ gặt. Cũng có những cánh đồng lúa còn xanh. Ở đây người ta trồng lúa hai mùa. Có ra ngoài ô mới biết xung quanh ta còn một khoảng trời rộng, còn một bầu không khí bao la muôn trùng. Buổi sáng nắng thả dài trên lá cây, trên cỏ ướt. Sương lóng lánh đậu trên những cọng lúa xanh chưa tan hết. Hương đồng nội thơm ngát. Hương trời đất phả lên từng sợi tóc dạt theo chiều gió cuốn. Tôi nói với Thục:

- Thục có nghe thấy mùi hương.

- Vâng, Thục đang nghe đây.

- Ngoại ô đẹp hơn thành phố nhiều. Nhưng quê của tôi còn đẹp hơn nữa. Trời đất còn thơm hơn thế này nữa.

- Bao giờ Đông về đó?

- Mùa hè, mùa hè của những năm đó đã qua rồi. Bây giờ không còn về được nữa.

- Tại sao?

- Có phải tại bây giờ mình đã lớn? - Tôi cười.

Giọng Thục như sắp khóc:

- Không phải đâu, Đông đừng nghĩ như thế.

Tự nhiên tôi thấy ngậm ngùi. Đã mấy mùa hè trôi qua tôi không còn được trở về quê nhà nữa. Nhiều lúc tôi nhớ như điên, hàng phượng thả bông đỏ ối trên đường. Một con sáo nhỏ ngo ngoác bay qua cánh đồng lúa chín với một tràng kêu êm đềm. Rồi bóng dứa xanh, bóng cây cau oằn trong nắng chiều vàng, những đám bụi mù mịt khuất mấy bờ tre gai. Tiếng gà nghe thật xa xôi trong xóm vắng. Tôi muốn nghỉ học bay về đó, sống lại những buổi chiều trong vườn, những buổi sáng lang thang, những buổi trưa đầy tiếng ve sầu và hoa phượng đỏ. Tôi thấy tuổi nhỏ tôi bay bằng cánh lớn, bay bổng, đẹp ngàn trùng. Và tuổi nhỏ cũng mất đi là những ngày không thể kéo lại. Bây giờ tôi đang lớn, đang sống đời sống của một gã thanh niên, rồi tôi cũng từ giã bàn tay rẽ những sợi tóc bay trước cổng trường. Tôi cũng cởi áo học trò một ngày nào đó. Tôi bước xuống đời. Tôi buồn quá.

- Thục vừa trông thấy một con bướm vàng thật đẹp, nhỏ bé quá, nó bay ngang qua nhưng Thục không bắt được..

- Loài bướm cái đấy. Quê nhà tôi thiếu gì bướm này.

- Ở đây là quê ai, Đông?

Câu hỏi của Thục làm tôi tức cười. Tôi bảo:

- Chắc là quê của Ân.

- Không, của những người đi ăn trái cây đầu mùa.

Câu nói của Thục làm tôi rợn rợn. Tôi nghe tiếng hát từ trong những cơn gió lồng lộng. Tiếng còi xe bóp thật vui lúc vượt qua. Không còn những chuyến xe đò nào đưa tôi trở lại quê nhà cả.

- Đông chạy sát vào lề đi. Thục sợ quá.

- Sợ gì?

- Những chiếc xe đò kia, họ chạy như bay.

Tôi tấp xe sát vào lề. Bây giờ những chiếc xe đạp nối nhau thành một hàng dài chạy dọc theo đường. Khôi chờ di Hạnh chạy phía trước. Thục thúc vào lưng tôi hỏi:

- Tại sao Đông là "cháu" của Hạnh?
- Tại họ hàng lớn từ hồi nào, ai biết được.
- Đông có thương "dì" Hạnh không?
- Thương.
- Hai người sống trong một căn nhà như vậy có thường gây gổ nhau không?

Tôi cười:

- Dì Hạnh chỉ thấy toàn nước mắt.
- Còn Đông làm tàng lắm hả?
- Sao Thục nói thế?
- Hạnh nói.

Tự nhiên tôi thấy tội nghiệp dì Hạnh. Những lần xích mích với nhau những chuyện nhỏ nhặt tôi thường đi chơi suốt ngày và tôi biết dì Hạnh ở nhà với những giọt nước mắt. Căn nhà đó êm đềm quá. Nếu một ngày nào đó tôi hay dì Hạnh phải bỏ nó mà đi hay người này đi bỏ người kia ở lại, chắc là buồn lắm. Tôi đạp xe nhanh hơn một chút để đuổi theo Khôi. Khi sát tới phía sau dì Hạnh, tôi hỏi lớn:

- Vui không?

Dì cười, gật đầu. Tôi cũng cười:

- Vui mà sao thấy mắt dì buồn quá vậy?

Thục cười khúc khích:

- Tại có khói bốc lên, khói làm cuộc tình đấy.
- Tôi thấy dì Hạnh ngượng, đỏ mặt. Dì trả đũa.
- Thấy mắt ai hay là thấy mắt mình đấy Thục.
  - Mắt người ta không có khói, bồ ơi.
  - Không có khói, nhưng có màu.
  - Màu gì?
  - Màu của tình yêu vừa chớm.

Đường Phượng Bay

Chương 7

Tôi và dì Hạnh ngồi uống cà phê trong vườn. Đêm nay trăng lên sớm, cùng lúc với gió từ mạn sông thổi về mát rượi. Những giọt cà phê đen sậm từ từ nhỏ xuống đáy ly. Mùi hương cà phê thơm ngát quanh mũi. Dì Hạnh cầm chiếc muỗng nhỏ xoay xoay trong lòng bàn tay. Tôi hút thuốc, nhìn ánh trăng tỏa khắp khu vườn nhỏ. Những cái hoa lấp lánh, những chiếc lá rũ buồn. Đêm chưa khuya nhưng đêm yên tĩnh. Ngôi nhà cách xa mặt đường, nằm khuất trong bốn phía rào cây xanh như một nơi chốn riêng biệt. Không ai ngoài đó hay tôi và dì Hạnh ở trong này. Và đêm như có hương thơm ngọt ngào. Dì Hạnh bỗng thở dài nói:

- Mười bốn rồi Đông nhỉ. Còn bao lâu nữa mình đi thi?
- Đông còn một tuần, dì còn hai tuần.
- Biết đậu hay rớt?
- Chắc là phải đậu. Đi thi không ai muốn rớt cả.
- Dì sợ quá.
- Đông chả sợ.
- Rớt thì sao, Đông nhỉ?

Tôi cười, ngó mông lung trong khu vườn:

- Rớt thi lại, thua keo này ta bày keo khác.
- Nói thế mà cũng nói.
- Ừ nhỉ, Đông thấy chả lo lắng mấy. Thi khác với không thi một chút

thôi.

- Đông nói như giỡn chơi. Người ta lo gần chết, thi rớt chắc khóc sưng cả mắt.

- Dì học nhiều quá coi chừng thi rớt. Học ít thôi.

- Lúc sau này Đông hay đi chơi quá. Một tuần nữa, nhanh lắm.

- Đông chỉ học bài trước một tuần rồi đi thi Đông học cả năm nay rồi. Dư sức.

Dì Hạnh hầu như đêm nào cũng thức rất khuya, ngủ một chút rồi dậy rất sớm. Gần ngày thi trông dì gầy hẳn đi. Đôi mắt tối lại, sâu, và vì thế nên ngó dì thấy một nỗi buồn khôn nguôi. Dì không rời bàn học, không rời cửa sổ, không rời quyển sách. Những ly cà phê làm da mặt dì nổi mụn. Tôi không có gì để khuyên dì, ngược lại dì hay khuyên tôi. Ngày thi gần kề tôi vẫn tỉnh bơ Chán học tôi quăng sách đi loanh quanh ra phố. Gặp bạn bè đi chơi tới khuya mới về. Dì Hạnh mở cổng cho tôi với một cặp mắt lo âu. Tôi thấy mắt dì như hai chiếc lá trong đêm tối.

- Cà phê xuống hết rồi, Đông. - Dì Hạnh nói.

Tôi lấy phin ra, dùng muỗng khuấy đều. Tôi uống cà phê sữa, trong khi dì Hạnh uống cà phê đen. Dì bảo cần thức khuya để học bài. Tôi múc muỗng đường bỏ vào ly dì, khuấy đều. Tôi nói:

- Dì cần ngọt hơn nữa?

Dì nếm thử, lắc đầu:

- Được rồi, ngọt quá, không ngon.

- Đông mà uống ly cà phê của dì chắc thức tới sáng mai luôn.

Dì cười:

- Thế mà dì vẫn cứ buồn ngủ. Khuya phải uống thêm một ly nữa mới thức nổi.

- Dì có soi gương không?

- Để làm gì, Đông?

- Con gái học thi xấu đi nhiều.

- À, da mặt dì nổi nhiều mụn. Kệ nó, thi xong đã.
  - Thấy dì học phát sợ. Đông làm Bộ trưởng giáo dục, Đông cho dì đậu tối ưu.
  - Học dở phải lo chứ, dì học dở hơn Thục.
  - Trong khi Thục bảo Thục học dở hơn dì. Con gái khiêm nhường quá, và cũng kiêu hãnh không ai bằng.
  - Dì học dở thật mà.
  - Dì sẽ đậu.
  - Thật không Đông.
  - Vì không ai nở để dì rớt cả. Dì rớt, tình lý sẽ ngập tràn nước mắt.
- Dì Hạnh cười:
- Chưa chắc, bây giờ ngồi tưởng tượng thi rớt sẽ buồn chết được. Sẽ khóc tỉ tê, nhưng chừng đó chưa chắc đã khóc được. Người ta lạ lắm Đông ạ.
- Tôi xoay chuyện:
- Lúc chiều dì nhận được điện tín phải không?
- Dì im lặng. Tôi lo ngại:
- Điện tín có gì buồn?
  - Không.
  - Đông nghĩ là một tin buồn.
- Dì cười:
- Ba dì bảo lên Sài gòn gấp trong ít ngày rồi về. Có chuyện cần.
- Tôi pha trò:
- Biết ngay, dì lên Sài gòn cho người ta xem mắt đấy. Mau mau cho Đông uống rượu mừng đi.
- Dì Hạnh ngược, la tôi:
- Đông toàn nói mò, dì chưa biết chuyện cần là chuyện gì, nhưng không phải chuyện đó đâu.
  - Con gái, lấy chồng bất ngờ lắm.
  - Dì còn đi học. Với lại chả ai ngó mặt dì. Con nhỏ ma lem này làm

cả tỉnh lỵ buồn lây đấy.

- Dì đi không?
- Chắc sẽ phải đi. Nhưng dì lại không muốn đi chút nào.
- Bao giờ thì đi?
- Ngày mai, sáng sớm.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao dì không cho biết trước?
- Định khi đi sẽ nói với Đông, đã bảo dì không muốn đi cơ mà.
- Nên đi dì à, đi ít ngày về sẽ thấy thoải mái hơn.
- Bỏ mấy ngày học bài, dì lo lắm. Hay là dì không đi?
- Đã có điện tín chắc là chuyện cần, dì nên đi sáng ngày mai. Đông đưa dì ra bến xe.

Dì Hạnh im lặng nhấp từng ngụm cà phê nhỏ. Tôi cúi nhặt một hòn sỏi ném về phía bãi cỏ để nghe tiếng động của hòn sỏi rơi.

Trăng sáng quá, mơ hồ huyền hoặc quá. Tôi hát nhỏ một bài hát mà dì Hạnh rất thích. Dì Hạnh chú ý nghe bằng cả tâm hồn. Một con dơi xám bay ngang và khuấy trong bóng lá râm. Phía sau nhà là đường rầy xe lửa, sao không có chuyến xe lửa nào về trong đêm khuya?

Tôi bỗng nhớ ra, hỏi dì:

- Dì đi xe hơi hay xe lửa?
- Xe hơi.
- Đi xe lửa thú hơn. Ngày xưa Đông đi xe lửa đứng đếm cột đèn và ước mơ hái trái cây ven đường.
- Đi xe lửa mệt lắm, dì muốn đi nhanh về nhanh.

Tôi gõ gõ chiếc muống xuống cạnh bàn. Dì ngó tôi, nheo mắt:

- Đông không hát tiếp?
- Buồn quá, hát không nổi.
- Đông mà cũng buồn nữa sao? Tưởng Đông đang vui.
- Đời sống nhiều nỗi buồn hơn niềm vui.
- Đêm nay Đông hát hay lắm. Nếu bây giờ có Thục tới chơi thì vui

nhỉ.

- Thục bây giờ chắc đang ngồi học bài.

- Mình uống cà phê, nhàn rồi quá nhỉ.

Tôi và dì cùng cười. Buổi đi chơi xa là một cơ hội để tôi thân thiết thêm với Thục. Bây giờ tôi biết tình cảm của tôi đối với Thục và ngược lại. Tuy nhiên chưa ai nghĩ sẽ viết cho người kia một bức thư. Hãy nuôi tình cảm lớn dần dần. Tôi nghĩ thế và hình dung ra một bức thư ngày kia tôi sẽ trao tận tay Thục. Bức thư chắc sẽ dày, và tràn đầy những dòng chữ thương yêu. Dì Hạnh nói đúng. Tôi đang vui. Nhưng niềm vui không lớn như dì tưởng. Trong nỗi vui có nỗi buồn. Và ngày tháng đối với tôi là như thế đó. Mấy hôm nay tôi có ý chờ Thục tới chơi, nhưng hình như Thục ngược trước dì Hạnh. Ngày xưa Thục tự nhiên bao nhiêu, bây giờ Thục ngược ngáp bấy nhiêu. Gặp tôi đứng ngoài đường Thục hỏi dì Hạnh có biết? Tôi nghĩ dì Hạnh có ngu mới chưa biết tình cảm giữa tôi và Thục. Dì Hạnh lại là một người thông minh. Tôi chắc dì biết từ lúc Thục mới tới nhà, nhìn tôi bằng đôi mắt ngờ ngác. Người ta yêu nhau trong đôi mắt, tìm nhau bằng đôi mắt. Tôi mong ngày mai Thục sẽ tới. Tôi bỗng bàng hoàng nhận ra từ bây giờ tôi có một khoảng thời gian lớn để nhớ tới Thục. Người con gái ấy, thật sự bước vào tình yêu đầu đời của tôi bằng những bước chân nòng nọc nhất.

- Mấy ngày nay không có mưa Đông nhỉ?

- Không mưa, trăng mới sáng.

- Đêm đẹp quá. Ước gì không gặp kỳ thi, tha hồ mà thức, ngắm trăng.

- Lại thi.

Dì Hạnh cười, ly cà phê của dì đã hết. Bao thuốc của tôi cũng hết.

Tôi nói:

Đông đi mua bao thuốc.

- Gần hay xa.

- Ra phố.
- Có chờ Đông không?
- Sáng mai đi đi, cần ngủ sớm. Đông về mở cổng một mình.
- Uống hết cà phê đi đã.

Tôi cười, uống hết cà phê trong ly rồi lấy xe đạp ra cổng. Con đường vắng xe, chỉ nghe tiếng những đôi guốc gỗ ở đầu một ngã tư và tiếng cười vọng lại. Hàng nhạc ngựa lặng im trong bóng đêm. Hương hoa trong chân rào nhà ai tỏa hương thơm ngát. Tôi vừa đạp xe vừa huýt sáo. Tôi thấy hình bóng Thục lớn vờn trước mắt và những gì còn giữ lại của một buổi đi chơi xạ. Tôi mua bao thuốc ở hàng thuốc lá ngoài bờ sông. Những quán kem thấp đèn màu với tiếng nhạc vọng ra. Lâu quá, tôi không vào đó như trước kia tôi vẫn thường vào với dì Hạnh, hay mấy đứa bạn. Bây giờ đã lớn hết rồi chẳng, và cà phê là thú vui ngồi hơn là những cốc kem lạnh, ngọt xớt mùi nước dừa. Tuy nhiên tôi yêu chỗ ngồi trong quán đó. Vì ngồi ở đó có thể nhìn xuống cả một khúc sông. Đêm trăng sông có sóng bạc đầu. Bóng trăng lồng trong bóng nước, đẹp nào nùng. Tôi ngồi một mình, nghĩ về chung quanh. Những ngày tháng về phía trước nghe xa xôi, cổ tích. Tôi bây giờ là một gã thanh niên. Sau kỳ thi, tôi hoặc tiếp tục học nữa hoặc sẽ làm gì. Tôi thấy dửng dưng. Tự nhiên đêm nay tôi yêu thích cái tình ly trầm lặng u buồn này quá đổi. Tôi sắp rời bỏ nó chẳng, hay nó sắp từ bỏ tôi. Một gã học sinh lang thang trên những con đường phố vào những ngày thi tới gần. Bất ngờ tôi thấy Thục trong quán kem. Thục cũng vừa trông thấy tôi. Thục vẫy gọi:

- Đông, Đông.

Tôi dựng xe dựa gốc cây bước vào. Thục đang ngồi với vài người bạn.

Bạn Thục mời tôi ngồi. Tôi ngồi chiếc ghế bên kia Thục. Nhưng tôi không ăn kem. Tôi khui bao thuốc lá mới và hút một điếu. Thục và

mấy người bạn nói chuyện với nhau sau khi Thục giới thiệu tôi. Hình như mấy người bạn Thục cũng quen, tôi có gặp vài lần, và hình như họ cũng biết tôi. Một lúc, tôi bảo nhỏ Thục:

- Về được chưa?
- Thục đi với tụi nó.
- Muốn đưa Thục về, có chuyện muốn nói.
- Để xem.
- Quyết định ngay đi, còn xem gì nữa.
- Tụi nó chửi chết.
- Chia làm hai, nghe chung. Ăn nhằm gì. - Tôi cười.

Thục cũng cười và đá chân tôi phía dưới gầm bàn. Tôi châm một điếu thuốc nữa, và hút chậm rãi chờ đợi Thục. Một lúc, Thục ghé vào tai tôi nói nhỏ.

- Đông ra trước rạp hát chiếu bóng chờ. Có Đông ở đây khó nói quá.
- Rạp chiếu bóng giờ này đông lắm, làm sao nhìn thấy nhau.
- Đông đứng chỗ hàng thuốc lá.

Tôi cười:

- Không mua mà đứng kỳ lắm. Hàng thuốc lá đó lại của con nhỏ học đệ ngũ Lê Ngọc Hân. Nó tưởng Đông chọc nó thì nguy.
- Không có giỡn.
- Thật chứ, ai giỡn chi chuyện tình cảm.
- Đông đi nhanh đi, tụi nó sắp về rồi. Thục sẽ tới ngay đằng đó.
- Ở gốc đa đằng công viên được không.
- Ở đó có nhiều người quen.
- Giờ này người quen ngủ hết rồi, chỉ còn có người lạ không. Thục đừng lo.
- Cũng được.

Tôi đứng dậy chào mấy người bạn của Thục. Họ nhìn tôi bằng những cặp mắt kỳ lạ chưa từng thấy. Tôi bước ra khỏi quán, nhún

vai đạp xe tới thẳng công viên. May quá, giờ này công viên thừa người, nhất là gốc đa già thơ mộng kia không có một cặp tình nhân nào chiếm ngự trước. Tôi dựng xe, tới ngồi xuống băng đá, chân dẫm lên những chiếc lá đa rụng từ bao giờ. Tôi ngạc nhiên thấy từ khi quen Thục tôi hút thuốc nhiều. Đêm nay sóng vẫn đánh dưới sông, cây lá vẫn xanh thắm mấy hàng bên kia cồn cát. Những ngọn đèn ở xa, phả xuống mặt sông cho thấy những lượn sóng đang cuộn chảy. Tuy nhiên chỗ tôi ngồi sóng vỗ nhẹ. như tiếng ru vào bờ đá xanh. Công viên không đẹp, chỉ lưa thưa những bóng cây, thiếu những con đường sỏi. Công viên chỉ toàn cỏ, và một cái cổng rào quanh bờ hồ bằng bông giấy đỏ. Nhưng tôi yêu những bóng cây lẻ loi trong công viên này. Nhất là một cây dương liễu nằm bên bờ đá xanh thả bóng xuống mặt nước. Một người câu cá ngồi phía kia. Bóng ông ta đổ dài như một thân cây chết khô lâu đời trên mặt nước. Hút vừa hết điếu thuốc thì Thục tới. Tôi nhìn chân Thục bước nhẹ. trên cỏ, nghĩ tới bài thơ nói về mùa thu của một thi sĩ, có những bước nai vàng trên lá khộ Chân Thục bước còn nhẹ. hơn như thế nữa. Tôi cười. Thục đứng ở một đầu ghế đá hỏi:

- Chuyện gì Đông, tại sao lại hẹn ra đây kỳ quá.
- Gì mà kỳ?
- Người quen thấy được thì chết. Ông già sẽ đánh bằng búa tạ, cạo đầu như chơi.
- Không gặp ai hết, có gặp mình cũng lờ đi.
- Nói như thế mà cũng nói.
- Thục ngồi xuống được không.

Thục lắc đầu cười. Nàng ngó ra sông:

- Không ngồi được.
- Tại sao?
- Không tại sao hết.
- Ghế đá có kiến à?

Thục ngó tôi:

- Đông đừng hỏi, ai lại ngồi ngoài này nói chuyện bao giờ.
- Không nói chuyện bao giờ nhưng nói chuyện bây giờ - Tôi cười, pha trò - Mình mở một kỷ nguyên hẹn hò cho những cặp tình nhân.

Thục nhăn mặt:

- Đông ăn nói chi kỳ vậy, mình đâu phải là họ.
- Ủ, thì chưa.
- Vậy đừng ngồi.
- Không ngồi người ta tưởng Đông đang tán Thục, còn kỳ hơn nữa.

Thục ngân ngữ một lát rồi mới chịu ngồi xuống. Cái băng đá dài, Thục ngồi đằng đầu bên này. Hai đứa phải nói chuyện lớn mới nghe được. Tôi bảo Thục:

- Thục ngồi xích lại một tí, chừa khoảng giữa này cho ma ngồi hả?

Thục ngó dáo dác nói:

- Đông đừng nói gở. Cây đa này có ma đó.
- Thì Thục ngồi xích lại cho con ma không có chỗ ngồi.
- Ngồi như vậy được rồi.
- Nói chuyện lớn mới nghe được. Người ta lại tưởng hai đứa gây lộn.
- Ai mà tưởng gì kỳ vậy?
- Sao không.
- Kỳ chết.
- Người ta vẫn ngồi như thế.
- Người ta khác, mình khác.
- Như vậy không nói chuyện nữa.

Thục nhăn mặt có vẻ khổ tâm. Tôi phì cười:

- Ngồi xích vào Thục mất mấy ký lô mà có vẻ khổ não thế?
- Đông kỳ quá, người ta thấy được thì chỉ có nước trốn nhà mà đi.
- Mình ngồi nói chuyện, ăn nhằm gì. Bộ không thể vào đây ngồi nói chuyện được sao?

Ngồi đây như ngồi trong quán nước, quán kem, trong phòng khách ở nhà.

- Khác chứ, ở đây là công viên, là chốn công cộng.

Tôi bực bội dẫm nát mấy xác lá vô tội dưới chân:

- Ủ, thì công viên.

- Đông nói gì nói nhanh lên rồi đi về, Thục chưa học bài gì hết.

- Bộ nghỉ học bài một hôm rồi chết sao?

- Không chết, nhưng trượt vở chuối đau ghê lắm, trượt té không ai đỡ.

- Thiếu gì người đỡ, Thục mà té khỏi anh chàng tình nguyện đỡ không công.

- Đông nói bậy quá trời.

- Nói đúng.

- Nói bậy.

Tôi ném một hòn sỏi ra bờ sông. Cả hai im lặng, không ai nói với ai một lời nào. Thục hình như cũng giận dữ. Tôi nghe những cơn gió lạnh cuốn lá khô bay, làm dạt những cọng tóc mình. Thục ngồi im bất động như một pho tượng dựng trong công viên. Một lúc sau tôi quay qua hỏi nhỏ:

- Thục giận hả?

- Đông nói bậy ghê, muốn không giận cũng không được.

- Thục ngồi gằn vào trong này đi.

- Không ngồi được.

- Sao bữa đi chơi Thục ngồi trên xe đạp dựa sát vào Đông được?

- Bữa đó khác, bây giờ khác.

- Thời gian thay đổi chóng nhỉ?

Thục im lặng một lúc rồi ngượng nghịu nói:

- Tại bữa đó Thục sợ té, xe cán chết chứ bộ.

- Như vậy là Thục dối lòng mình.

- Không biết nói dối đâu à nghe.

Thục ngó tôi cười. Nụ cười làm tôi ứa gan thêm. Tôi đá mấy hòn sỏi

lăn lung tung dưới chân. Tôi ước chi có một con chó nào đó chạy ngang tôi sẽ đá cho nó một cái mạnh. Nhưng chân tôi vô tình đá nhẹ vào băng đá, chân tôi thấm đau. Thục cười khúc khích:

- Ở nhà Đông hay giận Hạnh lắm hả?

- Ít khi, không bao giờ...

- Đông mà không giận. Đông trẻ con lắm.

Tôi tức Thục quá. Nãy giờ Thục hoàn toàn tấn công tôi, kê tôi những đòn thật đau. Tôi nghèn nghẹn trong cổ họng. Tuy nhiên Thục cũng hơi xích vào gân một chút. Tôi bỗng tức cười:

- Thục có biết bài thơ này không?

- Bài gì?

- Đọc cho nghe nhé.

Thục ậm ừ trong miệng. Tôi đọc:

- Có một bạn em ngồi xa anh quá...

Thục bịt hai tai lại, lắc đầu lia lịa:

- Thôi, biết rồi, đừng đọc nữa.

Tôi nhìn sang thấy mặt Thục đỏ rừ, và ngượng. Tôi không đọc nữa, nhưng sung sướng cười một mình. Thục bảo:

- Thôi, ngồi ở đây được rồi. Đông nói chuyện đi.

- Thế hãy còn xa lắm đấy.

- Được rồi, Đông. Đừng bắt Thục phải khổ sở hơn nữa.

Thục luống cuống thực sự. Đôi mắt to đen ấy cứ lác liêu ngó chung quanh như sợ ai nhìn thấy. Tôi thương Thục quá. Tôi cười:

- Ừ, như vậy cũng được. Nhưng mai mốt nhớ xích lại gân hơn chút nữa nhé. Bây giờ thì ráng mà nghe. Người ta khan cả cổ vì gâu lộn nãy giờ rồi nên nói nhỏ lắm.

Đường Phượng Bay

Chương 8

Thục cúi mặt ngó xuống hai bàn chân mình cười nụ. Tôi biết nói gì với thực bây giờ. Tôi ngồi im nhìn sóng trôi. Những gợn sóng pha ánh đèn của khu bến tàu ngẫu đực. Ngọn dương liễu la đà theo gió lạnh và tóc Thục dạt về một bên. Tôi hỏi:

- Thục có lạnh không?
- Chưa.
- Chùng nào lạnh mình về.
- Thế thì lạnh rồi.
- Xạo, mới bảo chưa bây giờ bảo rồi.

Thục cười trong miệng. Tôi nói băng quơ:

- Bây giờ Thục về cũng không chắc gì học được. Thục ngủ một giấc, sáng dậy sớm học cũng kịp chán. Thục còn hai tuần nữa. Đông chỉ còn một tuần nữa thôi, còn không sợ nữa là...
- Tại Đông học giỏi.
- Đâu có, học dở nhất lớp.
- Bạn Đông bảo Đông học giỏi.
- Tụi nó xạo.
- Nếu Đông rớt thì sao?
- Nghỉ học ở nhà đi câu cá, như ông câu cá ngồi phía tay trái mình đó.

Thục cười:

- Đông đùa hoài.
- Thật chứ. Câu cá là một nghề nhàn du nhất trên đời này. Nhiều người câu cá chờ thời như Khương Tử Nha ngày xưa bên Tàu vậy.
- Nói chuyện Việt Nam đi, đừng nói chuyện bên Tàu. Chuyện Việt Nam có gì đáng nói. chỉ quanh đi quẩn lại có hai người đang giận nhau. Một người ngồi đầu băng đá kia còn một người ngồi đầu này. Chán phèo.

Thục cười khúc khích:

- Không có đùa à.

Tôi kiếm hết chuyện này chuyện nọ để nói cho Thục nghe, nhưng không hiểu sao tôi mù tịt. Bình thường tôi vẫn có tài phía chuyện nhanh. Dì Hạnh bảo tôi nên học Luật. Tôi có thể đi xa trong tương lai với nghề đó. Hoặc là làm ký giả. Tôi bẻ đốt ngón tay mình kêu răng rắc. Thục liếc nhìn tôi, lập lại câu hỏi:

- Thi rớt Đông làm gì?

Tôi biết làm gì bây giờ. Tôi cười:

- Chắc là về quê nuôi gà.
- Đông nuôi gà chẳng mấy chốc Đông làm thịt hết.
- Có lý.
- Đông nóng tánh quá, lại hay hờn mát.
- Ngày xưa Đông giận mẹ bỏ ăn một tuần lễ.

Thục trợn mắt:

- Đông tuyệt thực hả?
- Không ăn uống gì là tuyệt thực chứ sao.
- Đông ghê thật, Đông có bị sút mấy ký lô không?
- Không, ngày nào cũng nằm trong vườn ăn trái cây, uống nước dừa, sụt ký lô sao được. Thục không biết chứ vào vườn ăn trái cây mình phải tranh với những con chim vui lắm. Chúng nghe mùi trái cây chín là bay tới. Đông có một cái ná, chờ chúng tới thì bắn rồi lại leo lên hái trái ăn. Lũ chim nó thù Đông tới tận xương tủy.

- Đông khô hài quá.
- Kể chuyện thật đấy.
- Thôi, Đông nói chuyện của Đông đi. À, mà Đông chắc thi đậu, không rớt đâu. Mấy hôm Thục và Hạnh có đi xin xăm. Xin luôn cho Đông chắc chắn thi đậu kỳ này.

Tôi cười:

- Còn Thục và dì Hạnh?
- Hạnh đâu. Thục rớt. Thế mới lo.
- Hơi đâu mà tin xăm với quẻ.
- Phải tin chứ, nhiều người bảo đúng ghê lắm.

Tôi bỗng thở dài:

- Rớt Đông sẽ không học lại tỉnh này nữa. Đông sẽ lên Sài gòn, ở đây "quê" chết.
- Còn Thục rớt, chắc là phải cạo đầu đi tu.
- Tu chùa nào cho Đông tu với.
- Đừng có nói bậy.

Tôi cười. Con gái vẫn hay bi thảm mọi chuyện, nhất là chuyện thi cử. Làm như thi rớt một lần là không còn dịp để thi lại. Tôi bảo

Thục:

- Ngày xưa ông Nguyễn Công Trứ tới bốn mươi tuổi mới thi đỗ Tú Tài. Mình còn trẻ chán.
- Ngày xưa khác bây giờ.
- Thì khác, nhưng so sánh mình vẫn còn rộng thời giờ. Nhất là con gái thi đậu hoài kỳ chết. Phải rớt một hai lần mới là học trò con gái.
- Rớt cay đắng lắm Đông ơi, khóc không khô nước mắt.
- Khóc làm gì, mình cười có phải vui hơn không.
- Cười sao nổi mà cười. Có ai thi rớt mà cười đâu?
- Bởi thế mình mới cười, nên cười nhiều càng tốt.
- Ông già nện búa lên đầu mà cũng cười được à?

Thục bỗng giật mình bắt tôi xem đồng hồ. Chín giờ. Nhưng tôi nói

với Thục:

- Mới tám rưỡi, còn sớm.
- Về thôi Đông, sợ bị la quá.
- Chưa nói hết chuyện mà về sao được.

Nãy giờ sao Đông không nói?

- Bây giờ nói. Nãy giờ Thục cứ hỏi chuyện thi rớt thi đỗ, bỏ qua một bên đi. Nói Thục nghe chuyện này. Ngày mai dì Hạnh đi Sài Gòn.
- Thục có rảnh lại nhà chơi.

Thục run rẩy:

- Không đi được đâu.
- Sao vậy?
- Không được, có Hạnh ở nhà may ra.
- Có dì Hạnh ở nhà Thục bảo ngại, Thục khó hiểu quá.
- Nhà Thục khó lắm. Nhỏ Hiền sẵn sàng mách bạ Mấy hôm nay nhỏ Hiền nghi nghi cái gì đó. Nó hỏi Thục hoài . Không biết trả lời làm sao.
- Nhỏ tên Hiền sao mà dữ quá vậy. Hôm nào nấu chè đặt tên lại cho nó đi.
- Thục sợ nó, ngày xưa không sợ. Bây giờ phải sợ.
- Tại sao lại sợ?
- Đông biết rồi còn làm bộ ngây thơ nữa.
- Biết gì, chuyện chị em Thục mà ăn nhằm gì tới Đông.

Thục mím môi không trả lời. Tôi ngạc nhiên vì nãy giờ cứ tìm cách chọc cho Thục giận, trong khi tôi vẫn nghĩ và biết quý thời giờ ngồi gần nhau. Thục đong đưa hai chân lướt trên mặt cỏ. Nàng nghiêng đầu để nghe tiếng sóng đánh từ xa.

- Thục nghe tiết sóng hả?
- Nghe nhiều thứ lắm chứ không phải một mình tiếng sóng.
- Kể xem.
- Không kể được.

- Thục vẫn giỏi Việt Văn mà.
- Dở nhất lớp môn này.
- Bây giờ Thục làm gì?
- Im lặng và chờ nghe Đông nói chuyện quan trọng.

Tôi lại bối rối. Có chuyện gì quan trọng đâu. Lúc này hình như có chuyện quan trọng thật. Tôi cảm thấy như thế thôi, nhưng ngồi gần Thục tôi không thấy có gì quan trọng để nói. Tôi bối rối thật, và tự nhiên cũng rơi vào sự im lặng. Tôi nói:

- Mời Thục tới nhà chơi, Thục không thèm tới. Hết chuyện nói rồi.
- Lúc này trong quán kem Đông đâu có nói như thế.
- Bây giờ nói.
- Tới nhà không được đâu, Thục sợ.
- Sợ gì?
- Nhiều thứ, mấy đứa con trai bên nhà Đông đó, nó trêu chết. Thục quen với tụi nó.

Tôi bực tức:

- Thục sợ tụi nó lắm phải không?
- Không sợ, nhưng e dè một chút.
- Mấy thằng đó oắt con, ăn nhằm gì. Mình người lớn.
- Oắt con mới đáng sợ.

Thục nhìn tôi cười:

- Và Đông nữa, Đông cũng trẻ con chứ lớn với ai.

Tôi muốn nghiền nát mấy hòn sỏi dưới chân. Thục cứ luôn luôn bảo tôi là trẻ con, trong khi tôi muốn lớn hơn Thục, lớn cao vút, lớn bát ngát trong hồn nàng. Tôi làm lì không nói. Điều này làm Thục e ngại.

Thục hỏi:

- Bộ nói vậy rồi Đông giận hả?
- Giận hoài mệt lắm.
- Không giận sao làm lì trông dễ sợ thế?
- Chứ làm sao cho Thục đừng sợ bây giờ.

- Cười.

- Cười không vô rồi. Thục cứ luôn kê người tạ Hôm nay Thục lên mặt đấy.

Thục cười. Nụ cười làm sáng long lanh hàm răng đều đặn, trắng như ngọc của nàng. Tôi nhìn nửa gương mặt Thục khuất trong bóng tối. Gương mặt ấy như một vàng trắng, mãi mãi tròn, mãi mãi nằm trong hồn tôi. Thục có biết như thế không. Chắc Thục không hề biết, hay chưa thể biết được. Hình như Thục còn ngây thơ trong tình cảm của tôi đối với nàng.

- Không nói chuyện thôi mình về Đông.

- Đòi về hoài.

- Chứ Đông ngồi im, không chịu nói gì hết.

- Nói ra bị Thục kê là trẻ con.

Thục cười rạng rỡ:

- Thôi từ bây giờ cho Đông là người lớn nghe?

- Lớn sẵn rồi, không cho cũng không được.

- Chưa chi đã lên mặt.

- Con trai phải hơn con gái.

- Về phương diện nào?

Tôi giơ cả hai tay ra trước mặt:

Về đủ cả mọi phương diện.

- Chưa chắc.

- Không còn nghi ngờ gì nữa.

- Vậy tại sao ngày xưa ông Adam bị mắc lừa ăn phải trái cấm. Ông Adam khờ hơn bà Evà, phải không?

Tôi cãi:

- Ông Adam không khờ, ông ấy ăn trái cấm để chứng tỏ tình yêu chân thành của mình. Yêu nhau uống thuốc độc cũng uống chứ đừng nói ăn trái cấm.

- Thì ít ra con trai cũng khờ hơn con gái trên phương diện tình yêu.

- Thục làm to rồi, thí dụ như ngày xưa tôi yêu Thục mà Thục đâu có biết?

Thục ngạc nhiên, tròn mắt:

- Đông nói gì?

- Thục nghe rồi mà.

- Nghe không rõ, Đông vừa nói gì nghe kinh khủng quá sức.

- Không nghe rõ mà bảo kinh khủng.

Thục ngượng, cúi đầu di di chân mình trên đám lá chết. Tôi không biết Thục nghĩ gì. Tôi vừa nói một điều gì quá kinh khủng với nàng chẳng? Câu chuyện đột nhiên ngưng lại như khoảng không gian, thời gian im lặng xuống như mặt sông không còn tiếng sóng. Tôi nghe trong kẽ đá xanh có tiếng dế mèn, trong bãi cỏ đám vạt sành nỉ non. Thục làm tôi sợ. Tôi nghi mình vừa đánh rớt đi một vật gì quý giá. Tiếng vỡ tan nát u hoài của một thứ tình cảm nào đó.

Tôi hỏi nhỏ:

- Thục nghĩ gì?

- Thục sợ.

- Có nhiều cái đáng sợ.

- Điều Đông vừa nói. Thục không nghe rõ lắm. Mơ hồ lắm. Nhưng Thục cũng đoán biết được nó quá lớn lao, mệnh mông như sông biển.

- Sông biển ở gần với ta mà. Nó ở trước mặt kia.

- Gần như thế nhưng xa cách ngàn trùng. Thục sợ quá.

Và Thục ôm lấy mặt mình, lắc đầu, như sợ hãi tiếng sóng đang ầm ỹ đổ ngoài khơi cho một cơn nước lớn về ban đêm. Tôi cũng ngồi im nghe gió nổi bên kia cồn. Người đàn ông câu cá bỏ đi từ lúc nào. Bờ đá xanh vắng ngắt không một bóng người, chỉ có ánh đèn từ trên hắt xuống, rũ rượi.

- Mấy giờ rồi Đông? - Thục hỏi.

- Thục muốn về à?

- Thục gật đầu. Tôi nói:
- Thục về, Đông đưa Thục về, được chứ?
- Được, nhưng đừng chờ tới nhà, ngừng xa xa một chút. Nhỏ Hiền mà thấy thì chết.

Tôi dắt xe, Thục đi bộ chậm chậm ra đường. Lúc Thục ngồi phía sau, tôi nói:

- Thục còn sợ nữa không?
- Vẫn còn.

Tôi đùa:

- Trái tim của Thục là trái tim của con thỏ đế.
- Thục nhát lắm. Ai làm cho Thục sợ, có thể Thục chết giấc.
- Thục nên uống thuốc trợ tim đi.
- Khỏi cần, miễn là Đông đừng làm cho Thục sợ như lúc này.

Tôi đạp xe đi. Thục thúc vào hông tôi dặn:

Đi đường vắng nghe Đông. Thục sợ gặp người quen.

- Tỉnh lỵ này nhỏ bé lắm, người quen thiếu gì. Nhưng Thục yên chí, giờ này người ta ngủ hết rồi. Chỉ còn hai đứa mình ngoài đường thôi.

- Người ta còn đông quá, Đông xạo hoài.
- Nhưng toàn người lạ. Họ chẳng để ý gì tới mình đâu.

Tuy nói thế nhưng tôi cũng tìm những con đường vắng để đưa Thục về nhà. Những con đường vắng thường có rất nhiều bóng cây, khuất ánh đèn. Không ai biết rằng tôi đang chở Thục, dù người quen gặp cũng thế. Tôi đạp xe chậm chậm, Thục ngồi phía sau không nói gì. Hình như cả hai đều theo dõi cảm giác và ý nghĩ của mình khi ngồi gần nhau, trên một chiếc xe đạp đi qua những con đường vắng, và đêm dần sẽ về khuya. Tôi hỏi Thục:

- Thục có nghe tiếng vạt sành rúc trong chân rào nhà người ta không?
- Nghe Sao chúng kêu buồn bã quá Đông nhỉ?

- Tại mình buồn nghe cái gì cũng buồn. Chứ biết đâu chúng đang hát một bài hát vui.

- Vui gì mà nghe muốn khóc.

- Thục có nghe hương hoa nở không?

- Hoa gì đấy Đông?

- Tôi nói đại:

- Hoa Ngọc Lan.

Tôi biết đường này có một nhà toàn trồng hoa Ngọc Lan, đêm có hương thơm ngát cả một vùng.

- Đông thường đi chơi khuya lắm sao mà rành đường này quá vậy?

- Lúc trước Đông vẫn hay đi về đường này. Bây giờ mỗi đêm sau khi học bài thường thì Đông phải xách xe đi dạo một vòng rồi mới về ngủ được.

Thục cười:

- Đông ngủ có hay nằm mơ không?

- Mơ hoài.

- Mơ thấy gì?

- Thấy Thục.

Tôi nghe đau nhói một khoảng da thịt vì mấy ngón tay Thục vừa néo vào đó. Tôi sung sướng nghe cảm giác tê điếng chạy dài trong mấy phút mới tắt hết sau tiếng cười khúc khích của Thục.

- Néo người ta đau gần chết rồi cười.

- Đông xạo quá trời.

- Thật. Khi nào Thục thử nằm mơ xem sẽ biết Đông nói thật hay nói đùa.

- Thục nằm mơ thấy toàn chuyện buồn cười không.

- Chắc là có khi mơ thấy một cái đám cưới mà Thục là cô dâu chớ gì?

- Ai mơ kỳ vậy.

- Con gái thường hay mơ như thế lắm.

Thục bỗng hốt hoảng nói:

- Ngừng, ngừng đi Đông. Ở đây được rồi. Nhà kia kia.
- Tắt đèn tối om ai mà thấy. Thục đi bộ xa mỗi chân chết.
- Ăn nhằm gì ngày nào Thục cũng đi bộ.
- Ngồi yên Đông đưa tới gần nhà một chút.

Nhưng Thục đã nhảy xuống, di khép nép bên đường. Tôi không kịp nói gì cả, Thục đi nhanh như chạy. Tôi thấy Thục thấp thoáng trong bóng tối vượt qua những bóng cây tới gần cổng nhà. Thục ngoái lại phía tôi rồi lén vào, biến mất trong sân. Tôi đạp xe ngang qua nhà Thục thử nhìn vào nhưng không thấy Thục đâu. Một khoảng đường im vắng phía trước mặt. Và bóng tối che ngấp mắt tôi. Con đường thơm ngát hương hoa và lành lạnh sương đêm đang xuống. Tôi móc túi tìm bao thuốc, dừng xe lại châm thuốc hút, thở khói, rồi tiếp tục đạp xe chậm chậm hết con đường. Tôi hình dung ra Thục đang ngồi trước bàn học, nhưng Thục không học bài, Thục vẽ một chữ Đông bằng bút chì trên trang vở trắng. Tôi mỉm cười một mình trong đêm khuya.

Đường Phượng Bay

Chương 9

Chuyến xe lửa đầu tiên hú còi chạy ngang qua nhà trong lúc tôi và dì Hạnh đang ăn sáng. Bữa ăn đượm một chút buồn như hương khói cà phê đang bốc lên. Tôi nhìn thấy vệt đèn pha sáng quắc của đầu máy xe lửa quét lia một khoảng bóng tối. Những đỉnh cây,

những cái mái nhà lóng lánh sáng, rồi chuyển xe lướt qua, tiếng máy dập dình một lúc. Xe qua khỏi, tôi nói với dì Hạnh:

- Nếu dì đi xe lửa, dì đã đi qua khỏi rồi.

- Đi bây giờ chắc lạnh lắm.

Dì vừa ngó vừa mím môi, ngó tôi, một nụ cười nở ra. Đôi môi dì Hạnh không thoa một tí son nào nhưng vẫn đỏ hồng. Gương mặt dì sáng long lanh dưới bóng đèn và trông mát như buổi sáng pha đầy sương. Mái tóc dì Hạnh chảy xuống một khoảng lưng. Hôm nay dì Hạnh mặc chiếc áo dài màu tím than, cổ tay dì trắng như những cái hoa sứ trắng nở ngoài vườn. Tôi nhìn làm dì ngượng. Dì quay đi, rót nước nóng vào cà phê Tôi nhắc:

- Dì có mang theo đồ nhiều không, đi ít ngày cũng mang theo chứ?

- Một cái túi xách đựng mấy bộ quần áo và mấy cuốn sách cần học.

- Dì đi chuyến mấy giờ?

- Sáu giờ rưỡi.

- Lúc đó mặt trời vẫn chưa lên.

- Dì thích đi như vậy.

Tôi buông thông:

- Hình như ai cũng đều thích đi như vậy hết. Những chuyến xe trong buổi sáng sớm có một cái gì mơ màng đối với đời sống quá hiển nhiên.

Dì Hạnh cười:

- Đông ở nhà mấy bữa nhớ làm thơ cho dì đọc nghe. Lúc này thấy Đông vui.

- Gần thi, buồn là cảm chắc cái rớt. Đông không thích rớt trong khi mấy thằng bạn đều có tên trên bảng vàng.

- Đông có gặp Thục?

- Có.

- Thục có biết dì đi ít hôm chứ?

- Hình như biết.

- Đông nói?
- Hình như vậy.
- Hai người vẫn thân thiết với nhau?
- Hình như thế.

Dì Hạnh cười lớn tiếng:

- Coi chừng. Dì sắp mất hai người thân. Một đứa là bạn và một người bà con.
- Tôi cũng cười, trêu lại dì:
- Không chừng thi xong Đông mất dì. Lại phải tốn tiền mua quà cho một người về nơi xứ lạ.
- Ai về xứ lạ?
- Còn ai vào đây nữa, dì theo chồng về nơi xứ lạ.

Dì Hạnh đỏ mặt, uống vội ngụm cà phê để đỡ ngượng. Dì lắc đầu quày quật:

- Dì còn đi học, đi học hoài, không lấy chồng đâu.
- Nhưng người ta sẽ dẫn dì đi lúc nào không hay. Đối với Đông con gái không cần học cao. Học cao trông con gái kỳ lắm, chỉ cần học vừa vừa, thông minh, hiểu biết một chút là được.
- Dì chưa được một trong những cái mà Đông thích. Dì chưa lọt mắt xanh của ai hết.

Tôi cười, uống cà phê sữa. Ly cà phê buổi sáng hôm nay uống ngon lạ lùng.

- Thục có tới chơi, Đông nói chờ dì đi SaiGòn về sẽ có quà. Dì đi bắt ngờ không nói trước được, Thục đừng giận nhé.
- Đông sẽ nhắn lại đầy đủ lời dì.

Dì Hạnh bỗng ngó tôi cười:

- Mà bây giờ Thục đâu có nhớ Hạnh nữa mà giận. Thục chỉ nhớ một người. Giận người khác, dì đã ra đứng ngoài lề rồi, buồn chết được.

Biết dì trêu, tôi vẫn tỉnh nói:

- Chắc Thục không giận dì đâu.

- Còn Đông, thích quà gì?
- Uống dùm nước mía Viễn Đông. Nước mía nó ngọt lắm, ngọt như mật.
- Uống dùm mấy ly?
- Năm ly.
- Biết tại sao nước mía ấy ngọt không?
- Không, Đông uống từ nhỏ, bây giờ không làm sao nhớ nổi.

Dì Hạnh cười:

- Vì các cô học trò Trưng Vương về, mỗi buổi trưa trời nắng ghé Viễn Đông uống nước mía. Những cặp mắt ấy ngọt, những đôi môi ấy ngọt phải không Đông?

Tôi cười, dì Hạnh chiên trứng thật ngon, những mẩu bánh mì nguội được dì nướng lại, vừa thơm lại vừa giòn. Bữa ăn sáng trong hơi lạnh, và một người sắp ra đi. Chuyến xe sáu giờ rưỡi sáng. Dì Hạnh đi rồi về, nhưng không hiểu sao tôi hơi buồn, như có một cuộc tiễn đưa. Dì Hạnh dọn dẹp bàn ăn. Tôi ngồi yên lặng lắng nghe tiếng gió bên ngoài. Tiếng gió rít trong buổi sáng sớm mờ hồ, buốt lạnh hơi heo may Dì Hạnh bảo:

- Sẽ mua quà cho Đông.

Tôi bật cười, đứng lên đi ra ngoài thềm, bóng tối vẫn còn đầy ngoài vườn cây. Những con chim thức sớm kêu líu lo trên cây lá. Hương hoa thơm ngát dưới thềm. Lúc tôi quay vào dì Hạnh đã dọn dẹp xong. Dì đang ngồi trong ghế với cái xách để dưới chân Tóc dì cột bằng một mảnh vải màu có hoa trắng lớn. Dì ngồi yên lặng chờ giờ ra bến xe. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của dì một lúc. Tôi nói:

- Nghe nhạc chứ?

Dì Hạnh gật đầu. Tôi mở máy. Tiếng hát vút lên, lướt đi, như hơi gió sớm. "Ai lướt đi ngoài sương gió, không dừng chân đến bên em bể bàng..."

Tôi tới ngồi xuống bên chiếc ghế đối diện với dì Hạnh. Dì nói:

- Bản nhạc buồn quá Đông nhỉ?

- Dì thích?

Dì gật đầu:

- Nhạc hay là nhạc buồn, luôn luôn là những bản nhạc buồn.

- Cũng như những bài thơ.

Dì ngó cái bình hoa trên mặt bàn đã không còn cành hoa nào. Dì nói:

- Đông ở nhà thay hoa nhé.

- Hoa gì?

- Hoa ở ngoài vườn nhà mình. Để chiếc bình trơ trọi trông buồn quá. Bây giờ còn sớm mà dì sắp đi, không thôi dì ra vườn hái hoa vào cắm. Chiều hôm qua Đông không nhắc dì.

- Đông không để ý.

- Vậy thì ráng tìm hoa mà cắm vào đi, đừng có lười biếng như vậy.

Tôi cười, dì Hạnh cũng cười. Đồng hồ trên tường gõ đều như những tiếng chuông. Dì Hạnh bảo:

- Đi vừa rồi Đông ạ.

- Dì lạnh không?

- Không?

- Tưởng dì cũng nên mặc áo ấm ra bến xe. Buổi sáng sớm sương có vẻ nhiều, lạnh lắm đấy.

- Không ăn nhằm gì, mặc áo len mùa này người ta cười.

Tôi nhớ tới những ngày cận tết. Học trò con gái tỉnh lý ai cũng mặc áo len. Buổi sáng đi học, áo len đủ màu sắc làm rực rỡ những con đường có nhiều cây lá xanh. Đạo đó trời lạnh, bầu trời ngả thấp, hiu hắt những cánh én từ xa bay về sửa soạn cho một mùa xuân êm đềm. Học trò con gái diện áo mới. Dì Hạnh và Thục cũng có áo len. Ngày xưa đó, tôi đã đứng nhìn Thục trong chiếc áo màu xanh đậm nổi bật trên những cái hoa giấy đỏ trước cổng nhà những hôm Thục tới rủ Hạnh đi học. Những người con gái gần tới Tết trông bâng bặc

một thứ mây trời, hai má chín ửng màu hoa đào, và đôi mắt long lanh, tóc buông dài đen mượt như suối chảy.

- Đi chứ, mơ mộng gì thế.

- Mơ mộng gì đâu.

- Sao ngăn người ra thế.

Tôi cười, dắt xe ra cổng. Dì Hạnh đi theo phía sau. Tôi lắng nghe thấy tiếng chân dì bước nhẹ trên sỏi.

- Lạnh quá Đông nhỉ?

- Đã bảo mà.

- Hôm nay sương nhiều, chắc ướt hết cả cỏ. Lạ thật, chưa tới tết mà sao giống Tết quá.

- Sắp sửa mùa thu, thời tiết thay đổi một chút.

- Và một chút đó thôi cũng tha hồ cho Đông làm thơ.

Ra đường, dì Hạnh khép cánh cổng lại, rồi dì ngồi phía sau, cái xách của dì tôi móc vào tay cầm xe. Đèn đường hiu hắt đổ dài xuống mặt nhựa. Bóng tôi và bóng của dì Hạnh nhỏ bé, cụt ngủn, thu ngắn trên mặt đường.

- Đông xem phòng thi giúp dì nhé.

- Ở đâu?

- Hùng Vương.

- Còn Thục?

- Hình như Tiền Giang.

- Phòng dì số mấy?

- Số 6.

- Vẫn H và T gần nhau sao hai người lại khác trường nhỉ, Đông cứ đinh ninh là hai người thi cùng một trường chứ.

- Dì nhớ số phiếu báo danh của Thục không?

- Dì có biên, nhưng quên, không nhớ được. Đông tới Thục hỏi đi.

- Ai hỏi thế, quê chết.

- Quê gì mà quê.

Bờ hồ buổi sáng sớm cỏ xanh mượt lóng lánh sương. Một chút ánh sáng đã xua đuổi bóng tối. Và mặt hồ phẳng lặng như láng bạc. Gió từ hồ thổi lên mát lạnh, không có sương mù giăng trên hồ nhưng lại đổ đầy trên mặt đất, mặt cỏ. Qua khỏi hồ tới bến xe, dì Hạnh đi xe nhỏ. Những chiếc xe du lịch hiệu Minh Chánh sắp thành hàng dài với nhau. Tôi mua vé xe cho dì Hạnh xong, đứng nói chuyện với dì chờ giờ xe chạy.

Con sông chạy cặp khu bến xe. Phía bên kia là vườn cây ăn trái. Những đồng đá xanh cao ngất của một công trường xây cất nào đó che lấp hết một khoảng sông. Những cơn sóng buổi sáng đầu gió đánh âm ì vào bờ. Dì Hạnh co hai vai lại, mím môi nói:

- Lạnh ghê.
- Đứng xích vào trong này một chút tránh gió.

Dì Hạnh xích vào trong. Tôi châm một điếu thuốc hút cho ấm. Dì nói:

- Đông bày đặt hút thuốc, lại hút nhiều nữa.
- Con trai không hút thuốc yếu lắm. Thục nói thế đấy.
- Và Đông bèn hút thuốc?

Tôi cười:

- Đông lớn rồi chứ bộ. Con trai lớn phải biết một tí. Không biết người ta chê mình công tử sửa. Cái tên nghe không hay ho tí nào.
- Nhưng hút thuốc nhiều quá có hại.
- Đông chỉ hút được thuốc nhẹ.
- Rồi mai mốt Đông ghiền, Đông sẽ hút thuốc nặng. Tay Đông vàng khói thuốc, môi Đông thâm đen, phổi Đông lủng từng lỗ nhỏ.
- Vào nhà thương nằm lo gì.

Dì Hạnh nhăn mặt, không hiểu vì lạnh hay vì câu tôi nói. Những người phu khuân vác của bến xe làm việc trong sương mờ, trong ánh sáng chập choạng của một ngày đầu ló dạng. Họ di chuyển loáng thoáng bằng những cái bóng đen. Tôi bỗng yêu không khí của

bến xe, của những chuyến xe chờ giờ khởi hành.

- Thích ghê, phải chi Đông được đi với dì.
- Đông phải ở nhà.
- Khóa cửa.
- Tụi trẻ con nó qua phá hết.
- Đùa chứ Đông không đi đâu. Đứng ở đây nhìn dì đi thích hơn.

Người đi có buồn?

- Một tí.
- Sao trông dì như sắp khóc?
- Hồi nào, Đông xạo thấy mồ.

Tôi cười, dì Hạnh cũng ngậy thơ dụi mắt mình. Không có nước mắt, nhưng trông mắt dì Hạnh thật buồn. Dì nói:

- Dì thích tỉnh lỵ hơn Sài Gòn.
- Sợ rồi dì sẽ theo người ta về Sài Gòn.
- Lại nói ầu nữa.

Tôi thở một hơi khói tròn, nhìn khói bay tỏa lên trần nhà đợi của hành khách. Mọi người lên xe. Ông tài xế bóp kèn tin tin vang cả bến, làm rộn rã cả buổi sáng yên lặng. Tôi bỗng nhớ ra và chạy vội đi mua cho dì Hạnh một lọ dầu. Tôi đứng bên cửa xe nói chuyện với dì cho đến lúc xe chạy đi. Dì Hạnh cười như mếu.

Tôi đạp xe quay về nhà, nghe tiếng nhạc ở trong, tôi mới nhớ lúc đi quên tắt máy. Tôi vào ngồi ở ghế tường tượng ra căn nhà sẽ vắng dì Hạnh ít nhất là ba ngày. Tôi phải đi ăn cơm tiệm. Hay tôi tới nhà Khôi ăn nhờ. Tôi bắt đầu bối rối. Nhà vắng quá. Dì Hạnh vừa đi như là đã đi lâu, đi không về. Tôi đi loanh quanh, hết ngoài thềm rồi vào trong phòng chờ sáng. Đến khi tiếng chim kêu nhiều ngoài cây và nắng ửng một chút trời tôi biết trời đã sáng hẳn. Tôi ra vườn cắt hoa theo lời dì Hạnh. Tôi chọn hoa lung tung, thấy cái nào đẹp tôi cắt. Được thật nhiều tôi mới mang cắm vào bình rồi ngồi nhìn. Tôi có ý định sẽ biên một bức thư cho Thục ngay trong buổi sáng nay. Hàng

nhạc ngựa bắt đầu reo bên ngoài, và chuyến xe lửa thứ nhì cũng là chuyến cuối cùng vừa rời tỉnh. Tôi nghe tiếng máy nổ, lướt qua nhà rồi mất hút.

Tôi lên phòng ngồi vào bàn viết thư cho Thục. Nhưng bức thư chỉ ghi được ngày tháng và một chữ "Thục mến" rồi tôi thấy ngại ngùng. Nói chuyện thì nói gì cũng được Thục nghe, hay không nghe cũng chả ăn nhằm gì, nhưng biên thư mà Thục không nhận thì tôi què chết, có nước bỏ trường mà đi, bỏ tỉnh mà trốn. Tôi ngồi nhìn qua cửa sổ thấy nắng lên ấm áp trên các lá cây xanh, trên mái nhà, trên những sợi dây điện. Tôi cũng thấy ấm áp trong lòng một chút. Dù sao Thục cũng đã hiểu tình cảm của tôi đối với Thục. Bây giờ là lúc tôi phải yên lặng, càng yên lặng càng tốt. Có nên chăng? Tôi lo sợ tiếng nói của mình quá chậm. Thục nghe người khác nói như thế rồi. Và Thục có bồ. Tôi tưởng tượng ra cảnh bồ Thục dắt Thục đi ciné, đi ăn kem, đi dạo, hẹn hò trong công viên gặp tôi chắc tôi ngượng và xấu hổ lắm. Tôi nghe đau nhói trong trái tim mình. Tôi yêu Thục thật? Chắc là thật đứt đuôi rồi. Bây giờ tôi thấy nhớ Thục. Nhớ lại hồi đêm ngồi với Thục trên băng đá công viên, nhớ lúc chờ Thục về. Nhớ bóng Thục băng qua bóng cây vào nhà. Nhớ con đường thơm ngát như hương của một thuở ban đầu biết yêu người. Thấy tình yêu của mình làm mềm cây lá, mềm trời đất.

Nắng đã lên cao bên ngoài vườn. Hàng nhạc ngựa bắt đầu reo trong gió sớm. Một ngày đẹp trời, mây ở cao trên đầu, xanh biếc. Cuối cùng tôi bỏ dở bức thư, tới đứng bên cửa sổ, nhìn nắng lên mang theo hương đất và sương khói bốc. Tiếng chim hót nhiều trong cây lá, tiếng hót gọi lên những tình cảm êm đềm. Tôi cũng êm đềm nghĩ tới Thục. Tỉnh lỵ chứa chan những ngày tháng mới, những con đường, những góc phố, những khoảng sông, rồi cũng sẽ rộn ràng một thứ tiếng hát chỉ có hai người nghe thấy. Hiểu được và say sưa. Tôi và Thục. Tình yêu vừa chớm nở, vừa bắt đầu. Thời

gian êm êm trôi, vỗ nhẹ vào lòng như tiếng sóng. Còn hai tuần nữa tôi đi thi Tôi nhớ ra điều đó trong sáng hôm nay. Và dù sao tôi cũng thấy một chút e ngại. Tôi trở vào soạn lại một số sách, thấy có nhiều cái mình chưa ngó đến. Tôi cười, trên những trang sách mới tinh tôi thấy loang loáng bóng Thục. Tôi sẽ ôn lại bài và sẽ đến trường với một chút yên tâm. Tôi mang một quyển sách ra ngoài bao lơn, bắt ghế sách đu nằm đọc nhẩn nhạ Những cánh mây bay qua những trang vở, những cánh mây trong bầu trời sáng hôm nay đẹp quá.

Đường Phượng Bay

Chương 10

Tiếng chuông reo làm tôi giật mình. Tôi đứng bật dậy nhìn ra cổng thấy Khôi đang đứng đợi. Tôi chạy vội xuống mở cổng cho Khôi. Tôi mời nó vào nhà. Khôi hỏi:

- Không đi đâu à?
- Coi nhà.
- Còn Hạnh đâu?
- Đi Sài Gòn ít hôm.
- Ở nhà một mình?
- Một mình.

Tôi bật cười bảo Khôi:

- Chứ với ai mà không một mình.
- Buồn chết.
- Không những buồn mà còn sợ đói nữa. Đang nằm lo không biết

trưa nay ăn cơm đâu. Chắc là ra tiệm.

Khôi ngó quanh quất, đùa:

- Sợ ma không?

Tôi cười. Hai đứa nói chuyện trên lối đi thay vì vào nhà. Khôi đi đi chân mình trên sỏi. Tôi hỏi:

- Đi đâu sớm vậy?

- Buồn, định tới rủ mày đi lòng vòng.

- Thì đi, có gì để không đi được đâu.

- Mày học bài hết chưa.

- Còn vài môn chưa học, nhưng không sao. Thức khuya vài đêm là xong.

- Có đứa đã thành thoi rồi đó, mình như vậy là hơi bê bối.

- Thi đậu mày làm gì, Khôi? - Tôi hỏi.

- Học nữa.

- Dĩ nhiên nhưng tao muốn hỏi đời sống có gì khác, tình cảm sẽ có gì khác.

- Chắc vẫn vậy.

- Tao mơ hồ thấy rồi sẽ đổi khác nhiều. Nhiều chứ, tao không nói rõ được, nhưng cảm thấy như vậy.

- Còn rớt?

- Đậu hoặc rớt, cũng là một chuyện thay đổi. Vui hay buồn, thế thôi.

- Mong đừng đứa nào rớt.

- Mày chờ tao một chút.

Tôi vào lấy xe, mặc bộ đồ mới. Rồi trở ra. Tôi ngạc nhiên thấy lần đầu tiên trước khi ra phố tôi mới để ý đến cách ăn mặc, nhất là chải tóc. Ngày xưa tôi không để ý tới. Đi là đi. Tóc tai như thế nào mặc kệ, chỉ cần đưa bàn tay lên vuốt một cái, năm ngón tay thay chiếc lược gỡ tóc. Bây giờ tôi đã khác, Khôi ngó tôi:

- Diện dữ.

Tôi cười, huýt sáo. Hai đứa dắt xe ra cổng. Tôi khóa cổng lại bỏ

chìa khóa vào túi. Hai đứa lên xe và đạp đi. Tôi hỏi Khôi:

- Đi những đâu?
- Đi lòng vòng một chút đã, rồi tính. Mà còn tiền ngồi quán.
- Còn, một ít.
- Thế được rồi. Tao cũng muốn hút thuốc. Việc trước tiên mày mua một bao thuốc mới, một hộp diêm đây.
- Sẽ có.
- Rồi tao nói cho mày nghe một chuyện.
- Quan trọng?
- Có vẻ như quan trọng.
- Của mày?
- Tình cảm của tao thì đúng hơn.

Tôi cười:

- Vấn đề, nhờ tao gỡ rối tơ lòng hả? Đừng hy vọng gì nhé. Bởi vì tơ lòng của tao cũng đang rối bời mà không biết làm sao gỡ ra đây.
- Không, tao muốn tâm sự một chút với mày. Hai đứa nghe, biết rồi bỏ qua, mình còn mấy ngày thi sắp tới. Và ít nhất một năm nữa để ra khỏi trường. Sau đó hoặc còn ở đây hay đi nơi khác.

Hai đứa đi lòng vòng ra công viên. Khôi bảo tôi đứng chờ nó đi mua bao thuốc rồi trở về. Tôi nói:

- Bao thuốc trong túi tao còn.
- Đợi vào quán hãy khai bao mới.

Tôi và Khôi đứng hút thuốc giữa những người đi dạo buổi sáng trong công viên. Hôm nay trông Khôi có vẻ đứng đắn, quan trọng và gương mặt đượm buồn. Tôi và nó thân nhất trong lớp. Chuyện tôi nó biết, chuyện nó tôi cũng biết.

- Xuyên nó nhắc mày hôm qua, mày còn nợ nó cái gì phải không?

Tôi cười:

- Không nhớ được, nhưng sắp trừ được nợ rồi. Mai mốt đợi dì Hạnh về.

- Nó là bạn của con Hiền đấy, mày liệu mà giữ hồn.
- Hiền, em của Thục?
- Còn giả vờ hỏi nữa, mắt hồn chưa bạn?

Tôi cười:

- Thế thì tao phải có quà cho Xuyên mắt rồi. Chết cha, từ trước giờ tao đâu có biết, ăn nói bậy bạ quá, nó học lại con Hiền, rồi nhỏ này học lại chị nó. Chết tao.

- Hiền vẫn ghé nó chơi hoài.

- Sao không nói với tao?

- Chuyện của mày ai mà biết được. Tôi đấm Khôi:

- Mày xạo, định hại tao thì nói.

- Coi bộ mày luống cuống dữ. Thục nó nghiền nát trái tim mày ra trăm mảnh chưa?

- Chưa.

- Liệu mà đi bọc sắt trái tim thì vừa. con gái khôn lắm mày à.

Kim chở Uyển từ đâu chạy tới ngang trước mặt tôi và Khôi thì thắng xe lại. Chiếc xe solex thắng gấp, bánh chao đi như sắp ngã. Kim cười, tắt máy hỏi:

- Hai ông làm gì đứng đây? Ngắm màu áo nào?

- Đứng hiểu làm.

- Không đứng ngắm các cô đi đò bên sông qua chứ ngắm ai, ngắm cây cối à?

- Ngắm cây cối, cũng thơ mộng chán. Cần gì phải ngắm các cô học trò?

Uyển nheo mắt:

- Thục đâu anh Đông?

- Thục ở nhà Thục.

- Trả lời thế mà cũng trả lời. Anh Đông quê một cục.

- Chứ biết trả lời sao bây giờ, làm như người ta bỏ Thục trong túi áo.

- Biết đâu.

Khôi hỏi:

- Còn hai cô, đi đâu đây?

- Tụi này vừa mới ăn phở chân cầu xong. Đi lang thang.

- Sương nhĩ?

- Hơi sức đâu mà buồn như anh, chỉ khổ thân.

- Sao biết người ta buồn?

- Mắt anh khói bốc lên nghi ngút thế kia, dấu sao được.

- Nói ầu, có rảnh đi uống cà phê với tụi này. Tôi mời. - Gì chứ ăn uống lúc nào tụi em cũng sẵn sàng.

Tôi cười:

- Uống thôi, chứ không có ăn. Tới cà phê Thủy đi.

- Uống chịu hả?

- Trả tiền đàng hoàng, yên tâm.

Kim và Uyên cười rúc rích. Tôi và Khôi lấy xe chạy theo xe Kim. Bốn người vào quán chọn chiếc bàn gần quầy của Thủy. Kim ngó tôi nheo mắt nói:

- Hôm nay Thủy ngồi "kết", tha hồ cho anh Đông thiếu nhé.

Thủy chạy ra, ba người con gái quay nói chuyện với nhau. Chuyện dòn như bắp rang.

Trong lúc tôi và Khôi ngồi yên lặng hút thuốc. Một lúc Thủy mới nhớ ra, quay lại hỏi:

- Ấy chết, quý vị uống gì?

Khôi cười:

- Tôi chết khát này giờ rồi.

- Xin lỗi anh Khôi nhé, mải lo chuyện nên em quên.

- Một mình tôi sao, còn tên kia nữa chứ?

Thủy bẽn lẽn:

- Xin lỗi luôn Đông, kỳ quá, anh Khôi cứ trêu người ta.

Khôi bảo:

- Thôi, ngưng làm gì cô chủ quán, cho tôi ly cà phê sữa đá đi, nhiều nhiều nước đá, đập nhỏ ra nhé. Còn hai cô kia uống gì. Đông nữa.

Tôi nói:

- Cà phê sữa đá.

Kim gật đầu:

- Kim và Uyên cũng thế.

- Chờ một chút, các bạn nhé.

- Yên chí, cô chủ dễ thương.

Thủy ngưng bỏ chạy đi. Kim nhăn mặt:

- Nhỏ Thủy để nhạc quê ba cục. Thay băng khác đi Uyên.

- Biết thay gì bây giờ.

- Ta đi thay cho.

Kim vào trong, băng nhạc được ngắt giữa chừng để Kim thay băng khác. Kim trở ra, tươi cười:

- Nghe được không quý vị, toàn nhạc êm dịu. Vừa uống cà phê vừa nghe, rất thích.

- Kim có tài quảng cáo. Mai một đi theo quảng cáo sơn đồng chắc đồng khách hàng chiếu cố lắm.

Kim nguýt tôi bằng đuôi mắt dài. Thủy mang cà phê ra. Bốn chiếc phin và bốn cái ly sẵn đá. Cà phê đang nhỏ từng giọt xuống. Khói quyện thơm thơm. Tôi khui bao thuốc mới, Khôi hút liên miên. Có hai cô gái nên cà phê không nói chuyện gì được với tôi. Khôi bảo để về nhà. Thủy cũng ngồi xuống nói chuyện với chúng tôi về chuyện thi cử. Cả ba đều mong ngày bãi trường. Tôi chợt nhớ ra mùa hè vẫn còn. Những cảnh phượng vẫn còn đỏ một cách vô tình trong trí nhớ tôi.

Khôi bảo:

- Còn mùa hè thì sao?

Kim cười, cắn chiếc muỗng bao cà phê:

- Anh Khôi ngủ mơ chắc.

- Lúc nào mà chẳng ngủ mơ, đời là một cơn mơ dài mà.

Cả bọn cùng cười. Tôi lấy đá bỏ vào ly cho Kim và Uyên. Những viên đá nhỏ tan rất nhanh. Tôi nói với Thủy:

- Cho thêm đá chứ cô chủ quán.

- Có ngay.

Uyên nheo mắt:

- Nhưng anh đừng có "đá" người ta đấy nhé.

Tôi lườm Uyên:

- Giữ mồm giữ miệng một chút. Ăn nói như thế có ế chồng thì đừng có khóc.

- Ai thèm, yêu thương chi cho khổ. Để người ta yêu mình thôi, trong khi mình tỉnh bơ đá lông nheo với người khác, thanh thoi và vui vẻ hơn.

- Nghe cô ăn nói thấy mà ghê.

- Thục của anh bộ không ghê sao, làm như chỉ có mình Thục là hiền.

Kim chanh chua:

- Phải rồi, khi người ta phải lòng nhau người ta đều hiền cả. Những người dữ không có tình yêu.

Khôi nói:

- Có chứ, phải có thêm hai cái búa chẻ củi nữa.

- Anh không có búa nên Nhà của anh bay mất.

Uyên trêu:

- Con sáo sang sông rồi.

- Con sáo sổ lồng rồi, anh Khôi chắc đang cần một tạ gừng.

Tôi bảo:

- Đừng động chạm tới tình cảm riêng tư của người ta chứ. Đừng nên đùa trên nỗi đau khổ của người khác.

- Anh Khôi sức mấy mà đau khổ, anh chỉ đau khổ giả vờ.

- Thật hay giả vờ người ta cũng đang đau khổ.
- Thật thì được, giả vờ không thể tha thứ được. Đau khổ cho đến chết mới thật sự yêu thương nhau.

Khôi thở dài não ruột:

- Tôi đang chết đây.
- Chết vì một người khác thì có.
- Ai thế Kim?
- Suyt, bí mật, chiều ta nói cho mi nghe. Chỉ có mình khám phá ra thôi.

Tôi ngạc nhiên đưa mắt nhìn Khôi. Kim cười:

- Anh Đông cũng mù tịt luôn. Chuyện này anh thua Kim rồi. Anh Khôi muốn giữ bí mật thì hỏi lộ nhỏ này đi, không thôi anh khó làm ăn à.

Khôi cười:

- Không sợ, chả có gì hết.
- Rồi anh đừng hỏi hận nhé.
- Cho Kim dọa suốt năm luôn.

Thủy nói:

- Thủy chả hiểu gì hết.
- Uyển cũng mù luôn.

Tôi đang lắng nghe một đoạn nhạc. Nhạc ở đây không chọn lọc. Có những bản khá xen vào đó có những bản quá tồi. Tôi thích nghe nhạc ở nhà, trong phòng khách lúc đêm thật khuya và tắt hết đèn. Có một lần dì Hạnh suýt chết giấc vì không ngờ có tôi đang ngồi trong bóng tối. Khi dì bật đèn lên thấy tôi ngồi lù lù trong ghế rộng, dì kêu thét lên. Tôi hoảng hồn chạy tới đỡ cho dì khỏi té xỉu. Dì Hạnh nghe nhạc bằng một bóng đèn nhỏ, vàng, đủ soi bóng dì trong đêm tối. Dì thường nằm trên ghế dựa, đọc một đoạn sách, vừa nghe nhạc. Nghe nhạc ở đây không thích thú chút nào. Nhưng tôi vừa nghe được một đoạn nhạc hay Khôi nói:

- Trưa nay nhà nào còn dư cơm cho Đông nó ăn nhờ một bữa.
- Bộ dì Hạnh bỏ đói à?
- Không, Hạnh đi Sài Gòn.

Kim tròn mắt:

- Ủa, đi Sài Gòn gì bắt tử vậy, bao giờ Hạnh về, anh Đông?
- Vài hôm.
- Rồi anh đi lang thang à?

Khôi bi thảm giùm tôi:

- Nó không có cơm ăn, áo mặc. Ai dám nuôi nó không?

Uyển ngó Thủy:

- Chắc chỉ có Thủy là đầy đủ can đảm đó.
- Tôi không uống cà phê sữa trừ cơm đâu đấy nhé.

Cả bọn phá ra cười làm Thủy ngượng cứng không nói được lời nào,

Uyển nói:

- Anh Đông không nấu cơm được mà ăn sao. Năn nỉ tụi này đến nấu cho, nhưng anh đi chợ.
- Anh Khôi nữa, hai người xách giỏ đi chợ thì tụi này tới nấu cơm liền, tình nguyện và vui vẻ để đức lại cho con cháu.

Khôi cười:

- Đồng ý, thử coi ai can đảm hơn ai.
- Bằng lòng không Uyển, cả Thủy nữa.

Uyển nói:

- Bằng lòng, anh Đông với anh Khôi thua là cái chắc. Hai anh xách giỏ đi chợ, ngày mai cả tỉnh đều biết. Thủy đồng ý đi Thủy, mình thắng là cái chắc.

Thủy e thẹn, nhìn tôi nói:

- Thủy thua trước, ngượng lắm.
- Vậy thì để hai đứa này, nhưng kẻ thua phải mất cho người thắng cái gì?
- Một châu kem, một châu cine?

- Ít lắm.
- Thôi đừng có đùa, lỡ mình thua thật thì khổ.
- Mà không dám đi chợ à?
- Dĩ nhiên là dám, nhưng tao sợ gặp mấy con nhỏ quen bán thịt bò. Nó cười bẽ chợ.
- Khôi cũng chợt nhớ tới đứa em gái của Nhàn cũng có một sạp hàng trong chợ. Khôi đành chịu thua:
- Thôi, chịu thua trên nguyên tắc. Con trai không nên xách giỏ đi chợ, nhiệm vụ thiêng liêng đó là của con gái. Con trai không nên xía vô, chỉ nằm ngủ chờ đánh thức dậy ăn thôi.

Uyển cong môi:

- Vậy anh Đông chịu khó ăn cơm tiệm chờ ngày Hạnh về.
- Kim bảo:
- Đề nghị anh Đông tới nhà một người.

Uyển ngó Thủy, rồi thúc vào hông Kim nói:

- Không nên nói ở đây, nguy hiểm.

Bốn ly cà phê cạn khớp Thủy vào trong mang ra một bình trà. Nhưng Kim và Uyển đứng lên xin về trước. Tôi và Khôi còn ngồi lại. Thủy bỏ vào ngồi trong quày. Khôi nói:

- Thủy có vẻ buồn.
- Biết làm sao bây giờ?
- Mà cũng nên nói gì cho tao còn tới đây uống cà phê thiếu nợ chứ?

Tôi cười:

- Đời là một nỗi buồn lớn mà.

Tôi nhìn Thủy, nàng quay vội đi tránh cái nhìn của tôi. Đôi mắt Thủy buồn quá, cái dáng ngồi cũng buồn. Thủy chỉ dám nói chuyện với tôi khi có đông đủ bạn bè. Một mình Thủy không dám nói gì hết. Và tôi cũng không có gì để nói với Thủy. Tôi thở dài. Khôi bỗng nói:

- Bây giờ nói mà nghe chuyện tao. Lúc này không nói được.

- Nói đi.
- Mà sẽ không ngờ.
- Nói đi, dĩ nhiên chuyện bất ngờ rồi, nếu tao biết thì đâu có cần mà nói.

Khôi ngần ngại một lúc rồi mới nói:

- Phiến vừa biên thư cho tao, một bức thư đầy tình cảm. Tao bối rối quá, mà thấy thế nào

- Nội dung bức thư?

- Đại khái Phiến chia buồn chuyện tao với Nhạn Nhưng đó chỉ là một cái cớ. Phiến nói rất quý mến tao, từ lâu, từ trước khi có chuyện tao với Nhạn.

Phiến cũng được, tội gì mà phải đau khổ với Nhạn. Người đi qua đời tôi rồi.

- Tao đang phân vân một chuyện.

- Chuyện gì?

- Ặn.

Tôi chợt nhớ tới Ặn:

- À, rắc rối nhỉ?

- Vì thế, tao chỉ nói cho mà nghe biết rồi bỏ qua Tao không muốn Ặn buồn, tình bạn đáng quý, đáng giữ hơn.

- Nhưng mà không thể làm gì khác hơn được, mà cũng quý mến Phiến vậy?

- Dĩ nhiên.

- Thế, làm sao tránh được. Chuyện tình cảm mà.

Khôi dụi thuốc, uống một ngụm nước trà, buông thõng:

- Thôi, bỏ qua, kỳ thi này tao phải đậu.

Tôi không biết khuyên Khôi thế nào. Tự nhiên rồi gần kỳ thi đứa nào cũng dính vào chuyện tình cảm. Tôi cũng vậy, kỳ thi này tôi phải đậu. Tôi vừa thoáng thấy bóng mẹ tôi. Đôi mắt hiền từ của bà, gương mặt khắc khổ ấy. Tôi rớt, người buồn nhất có lẽ là mẹ tôi.

- Tao cũng vậy, tao cũng phải đau. Rớt mẹ tao sẽ khóc.
- Khôi bảo tôi tính tiền. Tôi ngại gặp Thủy, tôi đưa tiền cho Khôi vào quầy. Nó đứng nói chuyện với Thủy một lúc lâu trong khi tôi ra đứng đợi bên ngoài. Lúc ra, Khôi nói:
- Thủy nó buồn thật, nói chuyện với tao như sắp khóc.
  - Chuyện gì?
  - Nó bảo nghỉ hè xong nó bỏ trường.
  - Theo chồng à?
  - Mà nói ác, nó sang tỉnh khác học.

Tôi yên lặng đạp xe bên cạnh Khôi. Hai đứa không nói gì thêm. Tới ngã rẽ Khôi về một mình, tôi về nhà. Tôi có ý định ghé Thục nhưng rồi đổi ý. Suốt mấy ngày dì Hạnh đi vắng tôi muốn nằm nhà ôn lại bài. Buổi trưa, tôi nghĩ tới bữa cơm vội vàng ngoài quán, tự nhiên tôi thấy buồn, và có cảm giác như dì Hạnh đã rời khỏi căn nhà này mãi mãi. Tôi chỉ còn lại có một mình, lẻ loi như chiếc bóng đồ dài trên thềm cửa cũ.

Đường Phượng Bay

Chương 11

Ngày thứ hai dì Hạnh vắng nhà, tôi đang nghĩ tới bữa ăn trưa ngoài phố. Buổi trưa nắng sừng sốt mà đạp xe ra mãi tới chợ để ăn cơm rồi đạp xe về tôi thấy nản. Buồn quá, tôi buông quyển sách, xuống nhà nghe nhạc. Tiếng chuông làm tôi sững người ngỡ dì Hạnh về sớm, nhưng người gọi cổng lại là Kim. Tôi ngạc nhiên hỏi:

- Đi đâu vậy.

Kim cười, chìa cho tôi mảnh giấy:

- Cửa nàng đưa cho chàng đó, chàng đọc đi. Thông điệp gay cần nhất thế giới.

Kim lúc nào cũng đùa được, trong lúc tôi đọc mảnh giấy gấp làm bốn thì Kim đã vội chạy đi. Tôi không kịp gọi. Kim cũng không chịu nói gì thêm. Tôi nghĩ, Thục viết cho tôi chắc có chuyện gì cần thiết: "Đông,

Nghe Kim bảo Đông phải ăn cơm ngoài phố không ngon, lại xa quá, nắng dữ dội cả buổi trưa. Thôi, trưa nay Đông ăn cơm nhà Kim và Thục bàn nhau rồi, bây giờ đi chợ, rồi tới nhà nấu cơm Đông ăn. Bài vở học hết rồi nghe, bây giờ chỉ còn ngày ứng thi.. Thôi Đông đợi ở nhà. Kim cũng dễ thương chứ, đừng có ghét người ta nữa. Có Kim, Thục mới dám tới nhà Đông, không sức mấy dám tới. Thục"

Tôi sung sướng bỏ mảnh giấy vào túi áo. Chữ Thục đẹp quá, những lời Thục viết thật dễ thương. Dễ thương như buổi trưa nay, dễ thương cả ngày nay. Tôi không còn khó chịu với tánh vui đùa đôi khi hơi quá lố của Kim nữa, ít ra Kim cũng thấu hiểu tình cảm và tình cảnh của tôi và Thục. Tôi nghĩ rằng chuyện Thục tới nhà nấu cơm, đi chợ là do Kim bày ra chứ Thục không bao giờ dám nghĩ tới. Kim dễ thương vô cùng, vậy mà lúc này chẳng chịu nói trước để tôi cảm ơn, khen ngợi Kim. Tôi chạy vào phòng mở nhạc lớn rồi chạy ra ngoài thềm đứng nghe. Trong khu vườn nhỏ tự nhiên tôi có cảm tưởng chim bướm sẽ bay đầy, hoa nở hết những nụ búp. Khi thực xách giỏ vào nhà. Cây lá sẽ vẫy mừng, và lòng tôi bát ngát như biển xanh. Tôi nghe máu trong thân thể mình chạy những nhịp mạnh nhất, trái tim nùng nàn nhất. Buổi sáng hôm nay đẹp nhất. Tôi lên phòng ôn lại bài. Tôi thấy những dòng chữ như múa reo, nhảy nhót vui đùa trước mắt. Nhưng rồi tôi cũng hồi hộp để lắng nghe tiếng chuông gọi cổng. Nếu trường hợp gì xảy ra khiến Thục không đến

được mà người đến lại là Kim thì chắc Kim hết dễ thương. Tôi cũng buồn bã chết được. Tôi nhìn đồng hồ từng chập, nghe nhịp tim mình đập loạn theo từng trang sách tôi đọc qua Tiếng chim kêu ngoài cây lá cũng nồn nả thúc bách. Hàng nhạc ngựa say gió cũng như muốn kéo thời gian chậm lại. Đường từ nhà Thục tới chợ, rồi từ chợ về đây tưởng như xa ngàn dặm. Tôi cố nhắm mắt để không nghĩ ngợi gì thêm, để tin rằng rồi Thục sẽ đến, cuối cùng em sẽ đến.

Thục tới thật, tôi nghe tiếng chuông gọi cổng là phóng xuống cầu thang. Tôi vừa chạy vừa trách mình quá lo xạ Những kẻ lo xa là những kẻ tự làm khổ mình trước tiên. Thục đến đó, xinh tươi trong màu áo, rục rờ nụ cười dưới dàn hoa giấy đỏ thắm. Bên cạnh là Kim, Kim ôm lĩnh kính những gói giấy. Kim dễ thương vô cùng. Tôi mở cổng, Thục và Kim vào. Mặt Thục đỏ ửng, ngại ngùng nói:

- Nếu bạn Đông đến chơi thì sao?

Tôi tươi cười:

- Không mở cổng, nó tưởng đi vắng, nó bỏ về.

- Sợ quá.

- Đừng sợ Thục, không có gì hết, cứ xem... như ở nhà.

Kim thúc hông bạn:

- Phải liều, cứ sợ mãi rồi làm sao. Khi người ta yêu nhau người ta liều để sợ. Nhảy qua năm bảy ngọn núi, trèo qua cả chục trái đồi, bơi qua hai mươi mấy cái biển cũng dám nữa là.

Tôi suyt Kim. Thục càng đỏ mặt khi nghe Kim nói. Tôi đành phải đánh trống lảng.

- Kim nói nghe ghê, chứng tỏ con người đầy kinh nghiệm.

- Kinh nghiệm gì, đừng có hiểu lầm tai hại nhé.

- Chứ sao Kim rành quá vậy.

- Thấy người ta.

Kim và Thục vào nhà sửa soạn thức ăn ra bàn. Hai người bàn nhau nấu món này món kia. Tôi đứng cười. Có cảm tưởng như hôm nay

hai người cho tôi ăn giỗ, một cái giỗ cực lớn. Kim hỏi:

- Đông muốn ăn món gì?
- Món gì cũng muốn ăn hết.
- Người ta dễ tánh nhỉ, thế thì Thục cứ yên tâm mà trở tài đi.

Thục nói:

- Miệng thì nói vậy chứ khi ăn thì tha hồ chê.

Kim đuổi:

- Thôi, Đông lên nhà học bài đi. Khi nào xong kêu xuống ăn. Đừng đứng lạng quạng ở đây người ta khó nấu nướng.
- Đừng nhìn thôi chứ bộ.
- Không được.
- Kim hôm nay làm tàng nhỉ.
- Lâu lâu mới được lên mặt một bữa, đại gì không làm tàng. Đông lên nhà học bài đi.

Thục ngó tôi cười. Thục chắc cũng đồng ý với Kim đuổi tôi đi chỗ khác chơi.

- Đi ra ngoài vườn được không Kim?
- Đi đâu tùy ý, miễn đừng xớ rớ ở đây thì được.
- Đi một chút trở vào được không?
- Xong rồi, nghe kêu mới vào.
- Khó quá.

Tuy thế, tôi cũng đi chỗ khác. Tôi đi dạo trong khoảng vườn nhỏ, đi hết lối đi trải sỏi rồi ra cổng, rồi từ cổng trở vào, hút hết cả nửa bao thuốc vẫn chưa thấy Kim gọi vào. Buổi trưa đã tới, nắng gắt và bóng tôi cụt ngắn in dưới mặt đất. Tiếng một con chim cu gáy ở đâu xa vọng tới nghe buồn buồn.

Rồi Kim cũng gọi tôi vào. Bữa cơm được dọn sẵn. Tôi thấy nhiều thức ăn trên bàn. Trong những chiếc đĩa lớn toàn những màu sắc của rau, món ăn. Tôi sung sướng vì trưa nay Thục và Kim cùng ở lại. Bữa cơm bắt đầu với tiếng nhạc vắn nhỏ. Thục và Kim từ trong

bếp ra nên mặt người nào cũng đỏ ửng. Kim hỏi:

- Nội trợ như vậy được chưa?

- Giỏi rồi, hai mươi trên hai mươi mỗi người.

- Đừng có nịnh.

- Thật chứ, giỏi quá, bữa ăn ngon, nhìn không cũng đủ thấy ngon. Tôi nhìn thấy mắt Thục mở lớn, sung sướng. Chúng tôi ăn chậm, nói chuyện. Phải thành thật mà nói rằng, chưa bao giờ tôi ăn thấy ngon như vậy. Kim luôn luôn pha trò trong bữa ăn để trêu tôi và Thục. Tôi sung sướng ngắm niềm vui của Thục, nghe cả niềm vui của mình nhảy quanh, như những bước chân chim. Ăn xong, Thục và Kim dọn dẹp dưới bếp. Tôi ngồi ghé nghe nhạc, thấy một ngày sắp sửa trôi qua, nhanh chóng quá. Hình như hạnh phúc thì trôi nhanh còn khổ đau thì đứng lại. Một lúc Kim và Thục lên. Tôi nói:

- Chiều nay làm gì?

Kim đáp:

- Chút Kim và Thục về. Chiều Đông tự hâm lấy thức ăn và ăn một mình. Ngày mai Hạnh về rồi.

- Đã chắc gì.

- Thế nào Hạnh cũng về mà. Còn lo ôn bài thi nữa.

- Tôi nhớ tới ngày thi của Thục, tôi hỏi phòng và sổ ký danh. Thục hỏi:

- Đông biết để làm gì?

- Để đi xem bảng cho Thục.

- Người ta không biết đi xem sao?

- Đông lắm, con trai mạnh khỏe mới chen vào xem được, con gái chỉ đứng ngoài.

- Thôi, sợ rớt lắm.

Tuy nói thế nhưng rồi Thục cũng ghi sổ ký danh cho tôi vào trong một mảnh giấy. Tôi bỏ vào túi áo nói:

- Ở chơi cả buổi chiều không được sao?

Thục le lưỡi:

- Xin ông già chỉ có buổi sáng cũng là may rồi, nhờ Kim nói đó. Ở lại có nước đi luôn.

- Chiều nay định kêu Thục và Kim đi ciné, có phim mới.

- Gan nhĩ, Đông đi một mình. Thục chả dám đâu, gặp người quen thì chết.

- Có Kim mà sợ gì.

Kim nhìn tôi, cười:

- Kim cũng chả dám, Kim với Thục thì đi được. Có Đông mọi chuyện sẽ khác ngay.

- Có gì khác?

- Người ta sẽ hiểu lắm.

- Ai muốn hiểu sao thì hiểu, mình đi chơi cũng sợ người ta nữa sao?

- Không phải sợ.

Thục ngồi cúi mặt nhìn những ngón tay mình. Kim đã hết dễ thương từ giờ phút này. Lẽ ra Kim phải bắt Thục đi, nói vào một tiếng. Đằng này Kim cũng có vẻ về phe với Thục. Tôi không biết nói sao hơn, đành ngồi im. Kim bỗng hỏi:

- Đông có sách nào mới không?

- Có mấy cuốn.

- Không phải sách học đâu à nhà. Người ta hỏi tiểu thuyết.

- Học bài không lo, thi tới nơi rồi mà đọc tiểu thuyết.

- Đừng có giỡn giọng anh cả người ạ Học bài lúc nào chả được. Lâu lâu phải đọc sách để mở mang trí óc chứ. Học bài hoài riết "mát" thần kinh sao?

Tôi cười:

- Lên phòng mà lấy, có cuốn "Chuyện Tình" tha hồ mà khóc.

- Cảm động lắm hả?

- Bảo đảm, khóc không với nước mắt.

Kim bảo Thục:

- Hai người ngồi đó tâm tình nhé, ta đi kiếm sách đọc. Buồn quá rồi. Tôi cảm ơn Kim. Cảm ơn âm thầm. Tôi mong Kim sẽ nghiền ngẫm cuốn "Chuyện Tình" tới bảy giờ tối. Và đừng trở xuống nhà nữa.

Kim vừa khuất, tôi nói với Thục:

- Định biên cho Thục một cái thư, nhưng cuối cùng không viết.

- Tại sao không viết?

- Thấy làm sao, kỳ kỳ...

- Đông viết thư chắc hay lắm, Hạnh khen Đông hoài.

- Một bức thư, bây giờ, có nên chăng?

Thục cười:

- Biên thư thì người ta đọc, không biên thì thôi. Hỏi như thế làm sao trả lời được.

- Thục không biết gì hết.

- Biên thư mới biết được chứ.

Tôi bỏ chỗ ngồi, tới gần Thục, nhưng Thục xích ra. Tôi cười thầm, nếu bây giờ tôi nắm tay Thục chắc có nước Thục bỏ chạy. Thục cự:

- Đông làm vậy Kim thấy thì sao?

- Ngồi gần thì có gì?

- Kim cười chết.

- Kim cười khỏi lo, chỉ lo Kim khóc thôi.

- Không giống à.

Tôi nhìn thẳng vào mắt Thục. Khiến Thục phải quay đi. Thục nói:

- Đông nhìn gì dữ vậy, mắt Đông to quá.

- Nhìn để xem thấy gì trong mắt Thục.

- Thế Đông đã thấy gì?

- Chưa nhìn rõ.

- Nhìn như nuốt người ta mà bảo không rõ.

Tôi cười:

- Nhìn giữa chừng Thục quay đi.

Thục cười khúc khích. Tôi nghe hơi thở Thục rõ ràng trong lồng ngực. Tôi cũng nghe hơi thở dồn dập trong ngực mình như khi tôi chạy lên một con dốc cao. Thục nép sát người vào thành ghế, nếu không có thành ghế ngăn lại, chắc Thục rơi xuống đất. Tôi phì cười:

- Thục làm gì mà cực khổ như thế, ngồi bình thường không được sao?

- Tại Đông.

- Có làm gì đâu.

- Đông lấn người ta vào sát thành ghế, ngồi xích ra đi.

- Ghế chật, có bao nhiêu thôi.

- Đông trở về ngồi ghế của Đông đi.

- Ngồi đây một chút không được sao?

Thục ngó tôi:

- Đã hết một chút rồi, Kim ở trên lầu Kim xuống thấy ngồi gần nhau Kim hiểu lầm.

- Còn gì nữa mà hiểu lầm.

- Đông kỳ quá.

- Thục cũng kỳ quá. Cái gì cũng sợ hết. Không biết còn những gì Thục sợ nữa.

- Thục sợ suốt đời.

Thục vẽ những vòng tròn trên bàn. Tôi nhìn tóc Thục buông xuống vai. Tôi yêu những sợi tóc đen nhánh của Thục, nhưng không biết làm sao. Thục ngồi gần, nhưng xa cách quá. Giữa tôi và Thục chưa ai nói với ai một lời nào. Chưa nói gì, toàn những câu mưa nắng chưa ăn nhập vào đâu. Tôi biết trong mắt Thục, bây giờ đã có một vệt khói mờ, những hạt ngọc long lạnh cho tình cảm. Nhưng Thục e dè quá đổi. Thục như con thỏ bạch. Tôi chỉ dám đứng xa mà nhìn, nếu tôi ôm nó vào lòng, con thỏ bạch sẽ chết. Chết vì vỡ trái tim. Tôi thở dài:

- Thi đậu, Thục làm gì?

- Học nữa.
- Chỉ biết học thôi sao?
- Chứ biết làm gì bây giờ, à, tìm thơ của Đông đăng trên báo đọc.
- Tôi không có gửi đăng báo.
- Đông giấu à?
- Tôi chép vào một cuốn sổ, chỉ đưa cho một người đọc.
- Ai mà được Đông dành đặc biệt quá vậy.
- Thục.

Thục tròn xoe đôi mắt:

- Thục?
- Đúng, Thục có thể đọc bất cứ giờ phút nào Thục muốn.
- Sợ Thục không cảm nổi thơ, Thục ngu dại lắm.
- Nhưng tôi thích thế.
- Hạnh được đọc chưa?
- Chưa
- Sao không đưa cho Hạnh đọc?
- Không, dì Hạnh phải đọc sau Thục.

Thục nhìn tôi, chớp mắt:

- Cho Thục mượn bây giờ được không?
- Bất cứ giờ phút nào.
- Cho Thục mượn tối nay về nhà đọc.

Tôi gật đầu. Phải chi tôi đã viết xong bức thư gửi cho Thục kèm luôn trong tập thơ thì không còn gì hơn. Tôi khờ quá, bây giờ tôi biết Thục sẽ nhận bất cứ cái gì tôi đưa. Vậy mà tôi cứ lo sợ. Tôi muốn đâm vào mặt mình. Tại sao tôi có thể khờ đến như thế. Thục cười:

- Thi đậu Đông làm gì?
- Học thêm.
- Chỉ có học thôi sao?
- À, viết thư cho Thục nữa chứ.

Thục cười:

- Có bao giờ Đông nghĩ tới một ngày nào phải xa tỉnh lỵ nhỏ bé này không?
  - Chưa. Dù sao, cũng còn một năm nữa sống ở đây. Tỉnh lỵ này đáng yêu quá. Nó êm đẹp như một giấc mơ vàng.
  - Rồi sẽ có một ngày Đông ghét nó. Con trai như một thứ thời tiết, thay đổi bất thường.
  - Còn con gái?
  - Con gái như bức tượng, muôn đời vẫn vậy.
  - Con gái là một mùa, không phải là một bức tượng. Mùa cũng có mùa này mùa khác. Nhưng tôi nghĩ mùa đẹp nhất là mùa người con gái tới tuổi biết yêu thương.
  - Không ai nói như Đông cả.
  - Chưa chứ không phải không. Tôi yêu tỉnh lỵ u hoài này, nếu phải xa nó chắc tôi buồn lắm.
  - Dĩ nhiên, nhưng con trai thay đổi tình cảm nhanh như mưa rồi chợt nắng. Ngày nào đó Đông sẽ không nói như vậy nữa, Đông sẽ nói khác.
  - Ngày đó không có đâu.
  - Tỉnh lỵ này của Thục đó, người nào ghét nó Thục cũng ghét luôn người đó.
  - Tôi yêu tỉnh lỵ này suốt đời.
  - Đông khôn quá.
- Kim trở xuống với quyển sách cầm ở tay. Kim thoáng nhìn chúng tôi, rồi cười nói:
- Sách dày quá, phải về nhà đọc. Về chưa Thục?
  - Về.
  - Về thật à?
- Kim nheo mắt:
- Nãy giờ năn nỉ không được sao. Về thật chứ đùa gì nữa, trưa quá rồi Thục ơi. Về học bài.

Tôi liếc Kim:

- Làm như siêng học dữ.
- Không siêng trọt vỏ chuối ai khóc dùm cho đây. Thôi về Thục ời, mi không về ta bỏ lại à.

Tôi bảo Thục:

- Để Kim về một mình.
- Nó chửi chết.

Tôi ước Kim không thể tả. Nhưng Kim đã dẫn xe ra đứng chờ Thục.

Tôi ngó Thục, chờ đợi Thục thay đổi ý kiến, Thục bối rối nói:

- Thôi để Thục về, tôi Đông có ghé nhà chơi cho mượn tập thơ nhé.
- Thục nói như một lời hẹn. Tôi không biết làm sao hơn để Thục lên ngôi cho Kim chở về. Lúc đóng cổng, Kim quay nói với tôi, nheo mắt:

- Xin lỗi Đông nhé, ghét lắm, nhưng rồi mai một sẽ cảm ơn nhỏ này.
- Tôi không thêm nói gì với Kim mà quay vào nhà. Tôi muốn nằm hoài, mắt nhắm nhưng tai vẫn cứ dõi nghe những tiếng động ngoài trời. Nghe hàng nhạc ngựa reo say trong gió lớn buổi trưa. Tôi yêu Thục mất. Thục về tôi thấy quay quắt trong lòng. Như vừa đánh rơi mất trái tim mình trong một cơn mưa. Tôi phải làm gì cho hết buổi chiều nay, rồi còn những ngày tháng tới. Chuyển xe lửa về ngang qua nhà. Tiếng bánh xe nghiêng trên đường sắt, tiếng còi hú vang, chạy dài qua các đỉnh cây. Tôi chồm dậy tới bên cửa sổ nhìn xuống đường. Cái toa xe lửa cuối cùng vừa vụt qua, những ngọn cây khua động trong nắng trưa gay gắt và những đám mây trời bay trên cao. Tôi lấy quyển sách, ôn lại những trang đã học ban sáng. Cuối cùng tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Đường Phượng Bay

Chương 12

Khi tôi thức dậy trời đang có cơn mưa. Không khí thấm lạnh và gió vút đi ngoài vườn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa đổ. Tiếng những con chim vỗ tổ gọi nhau trên mái ngói. Lâu quá, trời mới có cơn mưa. Sau cơn mưa này thời tiết sẽ thay đổi. Tôi vẫn không hiểu được, hay là rất mơ hồ trước thời tiết ở đây. Mùa hè còn chưa tới, hay đã hết khi mưa đến. Chỉ có một điều sau mỗi trận mưa, sáng sớm ra đường nghe cây lá thay đổi, những bông phượng như nở to hơn, đỏ thắm hơn. Trưa nắng, nghe ve kêu nhiều và ròn rã hơn. Tôi nằm nghe và nhớ những cái đâu đâu, từ xa xưa lắm trở về. Và khi tôi nhớ tới Thục thì có tiếng gọi cổng. Tôi chạy vội xuống nhà không kịp lấy áo mưa. Khi mở cổng tôi muốn run lên vì người gọi cổng không phải là dì Hạnh, mà là Thục. Tôi đành lấy chiếc xe đạp của Thục dắt vào sân. Thục mặc áo mưa. Trên chiếc giỏ nhỏ của chiếc xe đạp tôi thấy mấy cuốn vở mới tắm đẫm nước mưa. Tôi lấy mang vào nhà, mấy cuốn vở ướt hết không còn trang nào khô Thục cởi áo mưa ra máng vào thành ghế. Thục có vẻ lạnh. Thục đứng co ro bảo:

- Thục ra phố mua mấy cuốn sổ về làm nháp, không ngờ lúc về ngang đây mưa to quá, phải gọi cổng. Đông đang làm gì?
- Ngủ mới dậy.
- Sương nhĩ, vậy mà người ta tưởng đang học bài.
- Định dậy rồi học, học bài trong buổi chiều thú hơn.

- Thôi Đông lên học bài đi. Thục hơi khô mấy cuốn vở rồi về.
- Tôi nói:
- Quảng đi chứ còn xài được gì, nó rách tả tơi thế này, Thục không thấy sao?
- Rồi làm sao, mai một chẳng lẽ lại xin tiền ba mua nữa.
- Ngày mai Thục có vở mới đừng lo.
- Quảng uống lăm.
- Chứ xài không được, tiếc làm gì.

Tôi không cho Thục hơi khô mấy quyển vở. Tôi lấy khăn mặt của dì Hạnh cho Thục lau nước mưa bám trên mặt. Nhìn hai cổ tay tròn, trắng hồng của Thục đưa cao lên tôi nghĩ là hai cổ tay xinh xắn của con búp bê Những cọng tóc mai bám hai bên thái dương Thục, ướt nước. Gương mặt Thục hơi xanh vì mưa lạnh, tôi hỏi:

- Thục lạnh không?

Thục gật đầu, mỉm môi cười. Tôi nói:

- Lên phòng cho khỏi lạnh.

Thục ngoan ngoãn theo tôi lên phòng. Không có Kim. Thục bớt e dè và dạn dĩ hơn một chút. Tôi đóng cửa sổ lại cho gió đừng lùa vào, mưa dưng tạt những hạt bụi nhỏ qua cửa. Thục ngồi trên mép giường tôi ngó loanh quanh.

- Phòng của Đông đẹp quá.
- Thế mà bị dì Hạnh la hoài, lâu lâu dì Hạnh phải lên dọn dẹp mới ngăn nắp được.
- Ủa nhỉ, Đông không quét phòng sao giấy vụn nhiều quá, bị la là phải.
- Trước kia có bà giúp việc. Bà đổ dùm giỏ giấy rồi quảng đi đâu mất tiêu. Định nhờ bà ấy mua cái khác thì bà nghĩ.
- Ủa, sao lại nghĩ? Bà ấy đau à?
- Không, con bà đau, bà xin về quê nghỉ ít lâu.
- Rồi bà có lên không?

- Chắc có, nhưng không biết bao giờ.

Thục ngó quanh tìm cái gì. Tôi hỏi:

- Thục tìm gì?

- Đông có cây chổi không?

- Dưới nhà.

- Lấy lên Thục quét phòng dùm chợ Rác với giấy vụn nhiều quá thế này Đông ăn ở thật bê bối.

Tôi cười:

- Mỗi tuần mới dọn một lần.

- Hôm nay cũng cuối tuần rồi, còn gì. Để tuần sau hả?

- Dám lắm, vì cũng còn tùy siêng hay chưa siêng nổi. Đông cười.

- Con trai bê bối ghê.

- Lúc nãy Thục vừa mới khen phòng đẹp, sao giờ lại chê.

- Bây giờ chê rồi, đẹp mà nhiều giấy vụn quá rồi mắt.

Tôi ngồi cười, lấy thuốc hút. Thục nhăn mặt:

- Đông hút thuốc nhiều không?

- Buồn hút chơi mấy điếu.

- Tới mấy điếu lận, đừng có hút nhiều nghe, không tốt, lung phổi à.

Thục có một ông anh họ hút thuốc gì mà đến vàng tay, trông kỳ lắm.

Đông đừng có giống như vậy.

Tôi sung sướng nghe Thục dặn điều này điều nọ. Như thế Thục đã để ý tới đời sống hàng ngày của tôi. Thục như một người tình lo lắng cho người yêu của mình. Tôi ngắm Thục. Bây giờ gương mặt Thục đã bớt xanh. Trong bóng tối của căn phòng không bật đèn, gương mặt Thục trắng và đẹp như một thiếu nữ trong tranh. Thục ngồi đó. Ké né trên mép giường, hai bàn tay vòng để lên đầu gối, mái tóc dài buông rũ xuống che nửa gương mặt, thỉnh thoảng Thục đưa tay vén mái tóc qua một bên, cổ tay tròn với chiếc vòng ngọc thạch xanh biếc. Chiều nay Thục mặc áo dài màu tím than, màu áo chìm trong bóng tối. Tôi nghĩ tới bài hát trong đó có mấy câu đau

đón nói về màu áo tím. Từ lâu tôi chưa mua nổi cây đàn. Nếu lúc này có đàn tôi sẽ không ngần ngại gì mà không ngồi đàn, hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Đông học bài đi.
- Không học được. Thục ngồi đó không cách nào học được.
- Thế để Thục về.
- Thục về lại không học được, như lúc trưa đó, Thục về tôi phải ngủ liên miên cho hết buổi trưa buồn bã.
- Đông phải học bài chứ, Đông sắp thi rồi. Đừng thi rớt, buồn lắm.
- Sẽ học, con trai không sợ rớt.
- Gan thật.
- Rớt học lại. Đậu thì được lên lớp, rớt ngồi lại học thêm một năm, lặn lội quá chỉ thêm khổ.
- Đông ngược đời ghê đó.

Tôi cười. Thục với lấy chiếc gối dài ôm trong lòng. Chân Thục đu đưa một cách hồn nhiên. Tôi ngồi im lặng ngắm Thục đến khi Thục ngược phải quay mặt đi. Bây giờ Thục đã hiểu, hay là cả hai đứa đều hiểu rõ tình cảm của người này đối với người kia. Tôi muốn nói với Thục nhiều lắm, cho đến hết cơn mưa của buổi chiều nay. Cơn mưa đã đưa Thục đến, làm ấm lại căn phòng nhỏ trơ trọi của tôi. Làm mưa bên ngoài nồng nàn, ngọt xót từng phiến. Đồng thời tôi cũng muốn im lặng, nỗi im lặng tuyệt vời giữa tôi và Thục.

Tôi gọi nhỏ:

- Thục.

Thục ngược nhìn tôi, nhưng tôi im lặng. Thục nói:

- Gì thế Đông?
- Sao Thục lại ghé vào trong cơn mưa.
- Sợ lạnh.
- Thục có nhớ gì không?
- Nhớ, một chút thôi.

- Đông nhớ Thục quá.

Tôi ngạc nhiên thấy mình nói ngon lành mà không ngượng ngáp. Có lẽ tại tôi đang xúc động thật tình. Tôi cũng nhận ra lỗi xưng hô của mình lộn xộn, khi thì xưng tên, lúc xưng tôi. Thục cũng luống cuống:

- Thục có gì để nhớ đâu.

- Thục hiền lắm, xinh lắm.

- Nhiều người khác hiền, xinh hơn Thục nữa, rồi Đông sẽ gặp.

- Không còn ai hơn Thục.

- Thục sợ lắm, sợ tình cảm sẽ là một cái gì tan nát, thà đừng thân thiết với nhau đỡ đau buồn hơn. Thục yếu đuối trước đau buồn.

- Có gì đau buồn?

- Rồi sẽ có, biết bao nhiêu nỗi buồn.

- Thục quá lo xa.

- Hình như nó thấp thoáng đâu đây chứ Thục không lo xạ Tình cảm ai mà đoán được, phải không Đông?

- Đoán được chứ, không đoán được sao có cơn mưa kỳ diệu như thế này. Cơn mưa đã đưa Thục tới, xui Thục ghé lại.

- Ủa nhỉ, Thục không biết đi đâu, lẽ ra Thục tới nhà Kim.

- Đó, thấy không. Chúng ta đã có một mối dây vô hình ràng buộc khiến Thục phải vào đây.

- Đông đừng nói với ai nghe. Ngượng lắm.

Tôi sung sướng tới ngồi cạnh bên Thục. Tôi sung sướng thấy Thục không ngồi xa tôi nữa. Và tôi nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh giá của Thục, khiến Thục run lên, sợ hãi. Tôi yên lặng nghe hạnh phúc tuyệt vời của mình thành sóng, vỗ dào dạt trong lòng. Tôi ngửi thấy mùi thơm trên tóc Thục, hương thơm ban đầu ngào ngạt hơn bất cứ hương thơm nào. Thục rụt bàn tay lại, và tôi ngạc nhiên thấy Thục khóc.

Tôi hỏi:

- Sao vậy Thục?

Thục lắc đầu, nhưng những giọt nước mắt vẫn lăn xuống má. Tôi luống cuống đổ dành Thục, một lúc Thục nói:

- Thục sợ lắm.
- Có gì Thục sợ.
- Ngày mai, ngày kia, biết Đông có còn thân thiết với Thục không?
- Tôi yêu Thục suốt đời
- Thục đưa tay bịt miệng tôi. Thục gật đầu, mím môi nói:
- Thục biết.
- Sao Thục còn sợ?
- Không hiểu sao Thục vẫn cứ sợ.
- Thục.

Tôi áp bàn tay Thục lên ngực tôi. Tiếng khóc của Thục như vỡ ra, ào lên, tan lẫn vào trong tiếng mưa đổ lớn bên ngoài. Tôi đặt trên trán Thục một chiếc hôn làm Thục sợ hãi rút bàn tay về. Tôi nói:

- Chỉ hôn trên trán Thục thôi.
- Đông đừng làm Thục sợ.
- Không có điều gì làm Thục sợ cả. Thục tin không?

Thục gật đầu. Tôi nghĩ Thục khóc bằng những giọt nước mắt hạnh phúc nhất. Những giọt nước mắt nồng nàn. Tôi hứng cả trên vai áo, như hứng cả một thời thơ ấu của Thục, một thời thơ ấu của tôi. Và một thời để chúng tôi yêu nhau, thương nhau nồng nàn hơn mưa, ngào ngạt hơn hương mái tóc. Tôi lấy khăn lau nước mắt cho Thục, nàng ngượng, quay mặt đi. Căn phòng ấm áp hơn bao giờ. Chúng tôi ngồi im lặng một lúc lâu, tưởng như thời gian dừng lại dưới chân. Mưa vẫn đổ lớn, và tôi mong mưa đừng bao giờ tạnh. “Em đến thăm anh một chiều mưa, mưa dầm dề đường trơn ướt tiêu điều, em đến thăm anh trời mưa gió, đường xa lạnh đầy. Mặt nhìn mặt cầm tay băng khuôn không nói một câu...” tôi nghĩ miên man tới mấy câu trong bài hát tình nhân đó. Tôi hỏi:

- Thục biết hát bài hát dành để hát trong chiều mưa tới thăm nhau

không?

- Bài “Em đến thăm anh một chiều mưa”?

- Giỏi quá.

- Đông hát nghe đi.

- Không có đàn, hôm nào Đông mua cây đàn và sẽ hát cho Thục nghe bài hát đó.

- Còn những câu gì nữa Đông?

Tôi hát nhỏ:

- Mặt nhìn mặt cầm tay bâng khuâng không nói một câu. Lòng ghen ngào hôn anh như say như ngây gì đâu. Gió đưa cánh chim trời, đó đây cách xa vời...

- Không phải, mấy câu chót cơ.

- Ta ước mơ một chiều thêu nắng, em đến chơi quên niềm cay đắng và quên đường về...

- Đông giỏi ghê, thuộc cả bài.

- Mong như thế, mong Thục quên đường về.

Thục cười, tròn mắt:

- Không quên được đâu, ông già với cây chổi lông gà vẫn nhớ hơn, dù rất muốn quên đường về.

- Đông đưa Thục đi thi?

- Thôi, Thục đi với Hạnh, được rồi.

- Chờ Thục về?

- Ở đâu?

- Trước cổng trường.

- Không được, chờ ở xa xa, càng xa cổng trường càng tốt.

Tôi ngẫm nghĩ một lát, nói:

- Quán nước ở đầu ngã tư đường.

- Chỗ đó cũng đông.

- Thôi, ngồi đợi Thục trong công viên vậy, Thục về ngang nhớ kêu.

Thục gật đầu cười. Tôi nhớ số phòng, số ký danh của Thục hơn

nhớ ngày sinh tháng đẻ của tôi. Thục thi trường Tiền Giang, bên kia cầu, phòng số 9, số ký danh 18753. Từ đó về ngang công viên hơi xạ Phải nói là xa quá với sự chờ đợi, nhưng Thục muốn thế, tôi đành chịu nằng:

- Máy giờ rồi Đông?
- Mưa còn lớn Thục chưa về được đâu.
- Tối quá về bị la đấy nhé.
- Nói trú mưa nhà nhỏ bạn..
- Lúc này Thục nói dối đều đều.
- Đừng lo, chưa bao giờ Thục nói dối dễ thương như lúc này.
- Còn xúi người ta nói dối nữa hả?

Tôi cười. Thục dĩ nhiên là không muốn về chút nào, nhưng đôi mắt cũng cứ nhìn ra mưa vẻ lo ngại. Tôi ngồi gần Thục, nghe trái tim mình đập loạn lên, nghe chung quanh tràn ngập những yêu thương thân ái từ đâu mới kéo về, mới nhận ra, như là không khí của căn phòng, lũ bàn ghế. Thục ké né bám lấy mép giường, tay Thục run lật bật, hơi thở Thục bàng hoàng. Tôi thấy tội nghiệp Thục, nằng như con sóc con trước đôi mắt của người thợ săn. Tôi bật cười:

-Thục giống như một chú sóc con.

Thục tròn mắt:

- Người ta như vậy mà là sóc?
- Ủ, một chú sóc con ngờ ngác, run rẩy trong tay người lạ.
- Run bao giờ.
- Nhìn xuống tay coi.

Thục nhìn xuống. Quả nhiên bàn tay Thục run từng hồi trong tay tôi. Thục ngượng quá giựt vội ra, mặt đỏ bừng quay đi chỗ khác. Tôi sung sướng cười thầm. Nhớ tới một đoạn truyện nào đó tôi đã đọc. Đoạn truyện tả một người con gái và một người con trai mới biết yêu nhau. Anh con trai muốn hôn người con gái nhưng không dám bèn bảo người con gái ngây thơ tin lời nhắm mắt lại. Và bất ngờ

nhận được chiếc hôn nơi môi. Tôi muốn bảo Thục nhắm mắt lại lắm, nhưng tôi không dám.

- Thôi Thục về nhé.
- Đòi về hoài, trời đang mưa lớn không thấy sao?
- Nhưng biết chờ chừng nào mưa mới tạnh.
- Từ từ nó tạnh.
- Như thế tối mắt.
- Đông đưa Thục về, lo gì?
- Thôi, Thục về một mình được mà.

Tôi nắm tay Thục, bàn tay đã bớt run, đồng thời hơi ấm cũng nồng nhiệt thêm. Tôi vuốt ve lên những ngón tay tròn, thon như đầu mũi viết. Thục e thẹn nói:

- Tay Thục chỉ để rửa chén, giặt bao bố, quét nhà, không đẹp đâu. Tôi không nói gì, cứ để mặc cho Thục tha hồ nói. Tôi vuốt ve bàn tay, thương yêu nó, như sợ nó sắp mất. Thục hỏi:

- Tay Thục xấu nhất trần gian, phải không?

Tôi lắc đầu. Thục tiếp tục nói:

- Tay Thục là bàn tay voi, to lớn, xấu xí.
- Nhưng Đông thương bàn tay như thế.
- Đông xạo.
- Thật.
- Không tin.
- Thục muốn tin không?

Tôi không để Thục trả lời, kéo ngay bàn tay của nàng đưa lên môi hôn. Thục ngượng quá, giựt bàn tay về và giấu luôn không cho tôi nắm nữa. Thục giận dỗi ngồi im không thèm nói chuyện với tôi. Con gái thật kỳ lạ, đã cho người ta nắm tay, nghĩa là cho luôn bàn tay mình rồi. Tôi hôn hay để dành cũng được. Khi hôn lại giận, khi nắm trong tay vuốt ve thì chộ Kỳ lạ. Tôi nghiêng mặt ngó Thục. Nàng giấu mặt sau mái tóc. Tôi nói:

- Thục giận hả?
- Dĩ nhiên rồi.
- Tại sao giận kỳ vậy.
- Tại sao hôn tay người ta?
- Tại vì Thục cho người ta nắm tay.
- Cho nắm tay thôi, biết không?
- Tôi cười:
- Thục không chịu nói trước, tưởng Thục cho bàn tay ấy luôn. Muốn làm gì thì làm.

Thục cong môi:

- Nghĩa là Đông chặt nó quăng vô thùng rác cũng được hả?
- Ai làm thế, người ta giữ lấy mà hôn chứ.
- Bộ hôn mới được sao?
- Chứ để dành mai một hôn cũng vậy.
- Để dành đi.

Tôi cười:

- Từ bây giờ để dành.

Thục không thể giận lâu được, rồi bàn tay nàng cũng ở trong tay tôi. Bàn tay Thục càng mềm, vàng ấm sau những hồi cãi vã. Tôi không hiểu sao hai đứa hay gây lộn, trong khi tôi vẫn thương Thục mỗi phút mỗi giờ. Và chắc Thục cũng thế.

- Mưa sắp tạnh rồi à nha.
- Chừng nào tạnh hẳn Thục mới được về.
- Người ta có chân, muốn về lúc nào cũng được chứ không xin phép ai cả.

Tôi cào nhẹ trong gan bàn tay của Thục khiến Thục nhột vùng vẩy bàn tay định thoát ra, nhưng tôi nắm chặt quá, Thục cự nự:

- Làm tàng hả?
- Thua Thục xa, Thục dữ quá.
- Rồi còn kinh khủng hơn nữa. Người ta còn mát thần kinh nữa cợ –

Thục cười.

- Có thuốc chữa, đừng lo Khi nào mát cốc lên đầu mấy cái thì hết ngay tức khắc.

Thục bỗng vùng chạy tới cửa sổ nhìn ra một hướng trời và mừng rỡ nói:

- Mưa tạnh rồi, Thục về.

- Còn nước trên cây đổ xuống, cũng ướt hết áo chứ bộ.

- Có áo mưa, Thục phải về, trời sửa soạn tối rồi, Đông cũng phải ăn cơm nữa chứ.

- Không ăn cũng chả thấy đói.

- Vậy Đông nhìn tới khi Hạnh về nghe.

Thục chạy vội xuống nhà. Tôi rượt theo Thục hai đứa như đuổi bắt nhau trên cầu thang. Nhưng Thục tới trước tôi, nàng khoác áo mưa vào. Tôi nắm tay Thục lại:

- Tối nay Thục làm gì?

Thục nhắm mắt:

- Như thế đó.

- Nghĩa là gì?

- Ngủ, trời ơi, người ta đã nhắm mắt mà không biết.

Tôi cười. Thục vén lại mái tóc. Thục ngó mấy cuốn vở tả tôi trên bàn. Tôi nói:

- Tối Thục chờ Đông mang vở tới đèn cho nhé.

- Thôi Đông đừng ghé nhà buổi tối, sợ Ông già lắm.

- Chứ làm sao, vở mới của Thục đã ướt hết?

- Ngày mai Thục ghé.

- Trưa, sáng, chiều hay tối?

- Trưa, chừng nào Hạnh về.

- Sáng sớm không được sao?

Thục nhăn mặt:

- Sáng sớm làm sao được, phải dọn dẹp nhà cửa nữa chứ bộ. Còn

đi chợ, nấu cơm.

- Nhỏ Hiền không biết làm gì hết a?

- Biết chứ. Nó biết ngồi cười, ăn và chê đủ thứ. Nó chê Đông cù lần đó.

Thục bước ra cửa. Tôi dắt xe tới cho Thục. Mưa chưa tạnh hẳn, còn những hạt nước nhỏ, nhưng không làm sao giữ Thục được. Thục ngồi lên xe. Chiếc xe nhỏ. Thục nhỏ, dễ thương trong một buổi chiều trời sấm tối. Tôi nghe những tiếng động trong bầu trời thấp, nặng nề hơi nước. Thục đạp xe chậm chậm ra cổng. Tôi dặn Thục:

- Nhớ mai tới nhé?

- Quên thì sao?

- Không có chuyện quên.

Thục cười. Tôi đẩy đằng sau xe Thục. Nàng cuống quít la tôi và đạp thẳng xuống đường. Chạy một khoảng xa biết tôi còn đứng nhìn theo phía sau lưng, Thục dừng lại đưa tay vẫy. Con đường vắng, mưa mù, hai bên đường cây lá xanh ngát, như muốn che lấp bóng Thục. Tuy nhiên tôi vẫn nhìn thấy nụ cười của Thục rạng rỡ trong những sợi mưa nhỏ.

Đường Phượng Bay

Chương 13

Chiều hôm nay chấm dứt mấy ngày thi của Thục. Tôi tới chỗ hẹn đón Thục trước nửa tiếng, vừa lúc cơn mưa đổ ụp xuống, ào ạt như chưa bao giờ có một cơn mưa nào lớn như vậy. Tôi vào ngồi trong

quán nước hút thuốc nhìn mưa và chờ Thục. Bên ngoài mưa mù mịt không còn thấy rõ những đỉnh cây và những căn nhà phía trước mặt quán. Mấy hôm Thục buồn, bài làm không yên tâm Chiều nay Thục thi sinh ngữ, tôi mong Thục ra về với một nụ cười nở trên môi.

Chiếc xe đạp dựng ngoài gốc cây trước cửa quán lấp lánh những giọt nước bám. Con đường chạy ngang hiu hắt không bóng người đi, không một bóng xe nào vượt qua với tiếng rè rè của nước bắn tung ra hai bên đường. Tôi đốt thuốc liên miên, ly cà phê đã cạn và được đổi bằng một ly nước trà nhạt thèch.

Gần giờ tan, mưa ngời bốt. Từ trường Thục thi tới đây cũng cách một khoảng xạ Chiều nay tôi không giữ lời hứa với Thục được. Tôi phải tới tận cổng trường đón nàng. Con đường mưa trơn, những bước chân Thục về, tôi không yên tâm. Chờ một lúc mưa tạnh hẳn chỉ còn là những hạt nước nhỏ, tôi trả tiền và đạp xe chạy nhanh tới đón Thục cũng vừa kịp lúc Thục đi ra. Tôi gọi làm Thục giật mình. Thục hoảng sợ thật sự. Nàng đi sát vào lề đường như trốn mọi người, tôi chạy xe theo phía sau. Thục cự:

- Bảo Đông chờ đằng chỗ cũ sao Đông không chịu?
- Trời mưa to quá, thấy không?
- Mưa thì mưa, ăn nhằm gì.
- Sợ Thục bị ướt lạnh.
- Có áo mưa mà.
- Thục lên xe đi, định đi bộ luôn về nhà sao.
- Chút nữa.
- Xa rồi, tụi bạn Thục không đưa nào thấy hết.
- Rủi ông già bắt tử đi đón Thục chiều nay đứng lẫn quần đầu đây thì chết mất xác.
- Không có đâu. Trời mưa lớn như thế này mấy ông già làm biếng đi ra đường lắm.

Thục dừng lại, ngoái trước ngoái sau. Mặt sợ hãi khuất trong chiếc nón

đi mưa.

- Lên xe đi, làm gì mà đứng ngó hoài vậy?

- Đông bị ướt hả?

- Ăn nhằm gì, lạnh chút xíu thôi.

- Có thể bị cảm mưa.

- Tối về mượn dì Hạnh đánh dầu, uống thuốc, không sao đâu.

Thục lên xe. Tôi đạp vội. Vượt qua những đôi mắt tò mò có thể làm Thục thêm hoảng sợ. Tôi tức cái tánh hay sợ của Thục. Thật ra tôi nghĩ, chẳng ai để ý làm gì. Mọi người đều lo bàn tán đề thi, bài làm. Những gương mặt tươi vui hay những gương mặt buồn rầu chảy dài cũng chẳng dính dáng gì tới tôi và Thục. Vậy mà Thục cứ sợ.

Thục thúc vào lưng tôi:

- Chạy đường khác đi Đông.

- Đường nào?

- Đường nào vắng vắng.

- Không về nhà à?

- Bữa nay có thể về trễ một chút.

Tôi mừng quá, quanh xe vội, suýt nữa đụng phải người chạy xe trò tới phía sau. Thằng này chắc làm bài không được nên mặt buồn rười rượi, khó khăn như chim cú. Nó định gây lộn với tôi, nhưng Thục néo tôi một cái đầu điếng bảo chạy nhanh tới. Tôi đành phải nghe theo. Con đường này vắng ngắt, mưa lại còn vắng hơn. Hình như chỉ có mình tôi và Thục. Nàng có vẻ yên lòng, và tôi có thể đạp xe chậm lại, rất chậm. Tôi hỏi:

- Làm bài được chứ?

- Tàm tạm.

- Nghĩa là khá hơn mấy hôm trước.

- Hy vọng như thế.

- Chắc chắn Thục đâu.

Tôi nói câu đó nhưng không tin tưởng lắm. Tuy nhiên không còn

câu nói nào khác cho Thục yên lòng hơn nữa. Đối với người quá lo xa như Thục, cách tốt nhất là tạo ra những hy vọng. Thục cũng nói:

- Hy vọng môn này vượt điểm cho môn kia.
- Không buồn nữa chứ?

Thục trả lời tôi bằng mây tiếng cười nhỏ. Tôi nghe hơi ẩm của bàn tay Thục sờ lên lưng tôi, chỗ áo ướt. Thục có vẻ lo lắng:

- Đông lạnh không?
- Sợ sợ.
- Không mang theo áo mưa à?
- Quên.
- Chú thường nhớ cái gì?
- Thục.

Tôi lại bị ăn một cái nhéo đau điếng. Tôi rướn người, chiếc xe loạng choạng làm Thục sợ hãi. Tôi cười:

- Coi chừng ngã nhào cả hai đứa.
- Đông xạo quá trời.
- Nhớ mà cũng xạo nữa sao?
- Ủ, Đông mà nhớ ai.
- Không tin thật hay không tin giả vờ?
- Không tin thật.

Tôi muốn quay lại cốc lên cái đầu bướng bỉnh của Thục. Lúc nào cũng nói cái giọng làm tôi tức muốn điên lên. Tôi im lặng đạp xe không thềm nói gì nữa. Thục thấy tôi im lặng lâu quá, đoán tôi giận nên thúc vào hông hỏi:

- Giận hả?
- Giận làm gì cho mệt.
- Sao im lặng như pho tượng thế.
- Không tin thì nói làm gì nữa, bây giờ đưa Thục về nhé?

Thục muốn khóc.

- Cũng được.

- Cũng được nghĩa là sao?

Không nghe Thục trả lời. Như thế đấy, hễ mỗi lần tôi giận Thục thì bị Thục giận lại. Tôi sắp sửa thua đến nơi, đành pha trò:

- Chắc tụi mình không hợp.

Thục im thin thít. Tôi cười:

- Hôm nào đi xem thầy bói, dưới chợ có ông thầy bói mù, bói hay lắm, xem tại sao hai đứa mình khắc khẩu.

Thục vẫn mím môi. Tôi chọc Thục tiếp:

- Bữa trước đi coi, ông bảo Thục có bò rồi.

Thục bật lên một tiếng ngạc nhiên:

- Hả?

Tôi la lớn:

- Ông thầy bói mù ấy bảo Thục có bò rồi.

- Nói ầu.

- Thục giấu hoài. Thôi bữa nay đưa Thục về một lần cuối, mai mốt bò Thục sẽ đưa Thục về. Không chịu nói trước để người ta “de” mai mốt đụng độ kỳ lắm.

Tới phiên Thục la lớn:

- Đông phịa chuyện vừa chứ.

- Ông thầy bói mù bảo như thế chứ ai biết gì mà phịa.

- Ừa, có bò, rồi sao?

- Thì trả Thục về với bò của Thục.

Tôi dừng xe lại giữa đường, bắt chước một tài tử trong phim, giọng sắc như dao:

- Thục xuống xe đi.

Thục nhảy xuống xe đi ngay vào lè.

Một trận gió lớn thổi qua làm rung chuyển những ngọn cây, nước mưa rơi xuống lạnh buốt. Thục không nói gì, cúi mặt lầm lũi đi. Tôi chờ cho Thục đi một khoảng xa mới đạp xe nhanh theo, thắng lại chặn trước mặt Thục.

- Thục, lên xe.

Thục trừng mắt nhìn xe. Đôi mắt giận dữ nhưng nước mắt cũng ràn rụa long lanh. Thục nói :

- Đông ác lắm, Đông về một mình đi.

- Đùa mà.

- Không có đùa gì hết.

- Lên xe đi Thục.

- Đông chạy một mình ra chợ chờ ông thầy bói mù đó đi chơi. Thục không đi nữa đâu.

Thục chạy băng qua con đường trước mặt, nàng ngoác lia lia ông xích lô đang đậu xe dưới một gốc cây. Ông xích lô đạp xe tới, Thục trèo vội lên. Tấm bạt che bít bùng giữ kín mặt Thục ở trong. Tôi gọi Thục mấy tiếng nhưng Thục im lặng. Ông xích lô ngạc nhiên ngó tôi, rồi đạp xe đi theo tiếng găt của Thục. Tôi chạy cặp theo xe, hỏi lớn:

- Thục về thật à?

Một lúc sau mới trả lời:

- Đông ra chợ chơi với ông thầy bói mù, tin ông chứ tin Thục làm gì.

- Đùa mà, đâu có ngờ Thục giận dữ như vậy.

- Không có đùa như thế.

Hình như Thục khóc. Mưa đột nhiên trở lớn. Những giọt mưa đổ nhanh, tới tấp bắn vào mặt xe. Ông xích lô đạp nhanh, tôi đạp nhanh theo. Ông đạp nhanh hơn nữa, tôi cũng ráng sức đạp cho kịp. Thục hé tấm bạt ra nhìn tôi lại đóng kín. Một lúc Thục lại hé ra, lần này Thục nói, giọng lo lắng:

- Đông chạy theo làm gì, ướt hết. Tối về bị cảm.

- Chết cũng được, cảm mà ăn nhằm gì.

- Đông liều quá.

- Còn hơn thế này nữa.

- Rồi Đông chạy hoài như vậy sao?

- Tới nhà Thục thì thôi.

Thục lại che tấm bạt. Ông xích lô già nhưng khoẻ hơn tôi nhiều. Ông đạp xe bon bon như không biết mệt. Tôi phải gắng sức đạp theo sợ bị Ông bỏ rơi. Tôi vừa mệt vừa lạnh, và tôi muốn khóc. Chắc ông ta nghĩ tôi hóa điên. Xe quẹo sang đường khác. Tôi gắng sức đạp nhanh lên để bắt kịp Thục. Đường trơn như mỡ, mưa lớn đổ tối tăm mặt mũi. Tôi nghe đau xót hai mắt, nước mắt ràn rụa. Thục bỗng mở tung tấm bạt che phía trước bảo ông xích lô dừng lại. Rồi Thục nhảy xuống đường chạy vào lè đứng. Tôi cũng dừng xe lại móc tiền trả cho ông xích lộ Tiền ướp hết tôi cũng không biết là bao nhiêu. Cứ móc tiền trả cho ông già và dắt xe chạy vào chỗ Thục. Ông xích lô ngờ ngác một hồi rồi đạp xe đi. Tôi lạnh quá, như bị ướp trong nước đá. Tôi bắt đầu run. Thục lo ngại nhìn tôi, nước mắt Thục bỗng chảy xuống má. Tôi sung sướng với cái lạnh của mình, của gió mưa bên ngoài trời. Thục nức nở nói:

- Tại sao Đông liều như vậy?
- Vì sợ Thục giận.
- Mai mốt Thục sẽ hết giận.
- Mai mốt là một thế kỷ dài. Đông sẽ nhớ Thục đến chết mất, nhớ lịm hồn, nhớ đứng, nhớ ngồi không yên.
- Thục cũng thế, nhưng phải giận Đông một lần thật lâu Đông mới hết bịa chuyện.
- Bây giờ còn giận không?

Thục im lặng cúi đầu. Tôi không nhìn rõ giữa những giọt nước mắt Thục và những giọt mưa. Gương mặt Thục toàn nước, nước ràn rụa, mờ tối, tôi rút khăn tay ra định lau cho Thục nhưng khăn tay tôi cũng đã ướp. Tôi run lập cập. Hai đứa đứng nép sát vào cái mái che của một ngôi ngà lạ. Thục cũng lạnh, bàn tay của Thục tái xanh. Tôi nắm lấy. Thục rụt về nói:

- Ngoài đường, Đông.
- Không có ai cả. Chỉ có mưa.

- Mưa cũng ngó thấy nữa, chứ bộ.

Thục cười, tôi thương Thục quá. Tóc tôi ướt đẫm nước, bây giờ tôi mới hay điều đó, những cọng tóc rối bời, bết bết trên mặt tôi nghe vị mặn của những giọt nước thấm qua môi. Tóc Thục cũng ướt. Tôi bỗng có cảm tưởng hai đứa như hai con chim bị mưa.

- Bao giờ mưa tạnh hả Đông?

- Làm sao biết được.

- Chắc Thục ướt quá.

- Lúc này hy vọng đậu, bây giờ bảo ướt. Chắc tại mưa.

Hai đứa ngó nhau cười. Mấy đứa con trai dầm mưa đạp xe ngang qua chỗ chúng tôi, chúng nhìn vào. Hình như Thục nhận ra trong bọn có một đứa quen. Thục bàng hoàng nép sâu vào trong, sợ hãi nói:

- Có một đứa quen, sợ nó thấy Thục rồi.

- Kệ nó.

- Thăng ở trước nhà, nó thấy thì chết.

- Nó thấy chỉ khổ đau thêm cho nó chứ ích gì.

Thục ngạc nhiên:

- Sao lại khổ đau

- Biết đâu nó cũng “mết” Thục.

- Lại nói vậy nữa, Đông không bịa chuyện không được sao?

Tôi cười, dì Hạnh bây giờ chắc cũng đã về nhà. Tôi không biết chiều nay dì làm bài được không. Mấy hôm đi thi, không nghe dì nói gì. Từ hôm đi Sài Gòn về tôi nhận thấy dì đổi khác. Đôi mắt như buồn hơn, xa vắng hơn. Và dì thường im lặng. Tôi mong những ngày thi trôi qua sẽ đem lại cho dì Hạnh những ngày thanh thoi. Mùa hè còn đó, trên những hàng phượng chưa già. Màu đỏ của phượng còn tươi thắm dì sẽ nghe ve kêu ròn rã trong cây lá, trong trời cao nhẹ mây. Đồng thời mưa cũng xoa dịu hết nỗi bức rứt, nỗi buồn chán một thời con gái của dì. Thật ra, tôi cũng không hiểu sao

dì Hạnh buồn, và thật sự dì có buồn như tôi tưởng không. Sống trong ngôi nhà yên lặng đó dễ cảm thấy cô đơn, cảm tưởng như không còn ai bên ngoài. Tôi sẽ khuyên dì Hạnh chơi nhiều, đi về quê tôi chẳng hạn.

- Đông lạnh lắm phải không?

Tiếng hỏi bất ngờ của Thực làm tôi giật mình. Tôi lạnh thật. Gió từ hướng sông thổi lên, những cơn gió mang theo hơi nước lùa vào da thịt ướt. Tôi nói với Thực:

- Lạnh thật.

- Đông về nhà thay quần áo khô, không thôi bị cảm.

- Cảm mấy ngày?

- Lâu lắm, nhẹ cũng ba hôm mới khỏi.

- Thực có tới thăm không?

- Rảnh mới tới được.

- Thi xong rảnh chứ còn làm gì nữa.

- Sợ đi về quê bất ngờ.

- Đừng thèm về. Ở đây vui hơn.

Thực ngược mắt nhìn tôi:

- Lúc này Đông nghĩ gì mà thù người vậy?

- Nghĩ tới dì Hạnh.

- Mong Hạnh làm bài được.

- Hai người sẽ đậu hết. Lúc đó tha hồ ăn khạo Phải ăn khạo lớn đấy nhé.

- Nếu rớt?

- Rớt cũng ăn khạo cho đỡ buồn.

Thực cười khúc khích. Tôi kiếm đủ chuyện để chọc cho Thực cười, và quên lạnh. Nếu bây giờ có một miếng thuốc hút chắc thú vị lắm.

Gói thuốc của tôi đã bị ướt hết từ lúc này. Tôi cũng không nhớ là ném nó từ lúc nào. Thực đứng co ro trong lớp áo mưa rộng thùng thình. Tôi khoanh hai tay trước ngực, chân khép lại, bám chặt dưới

đất để khỏi run. Mưa có vẻ dịu lại, và một lúc sau tạnh dần. Tôi kéo Thục chạy vội ra, trèo lên xe đạp thật mạnh cho hơi nóng bốc trong người đuối bớt hơi lạnh. Thục cười:

- Rồi Đông sẽ thành một cua – rơ xe đạp.
- Lúc này chạy đua với ông xích lô vui ghê.
- Ai thắng?
- Đông thắng. Dĩ nhiên. Nếu không Thục đã về nhà.

Thục cười nhỏ:

- Đông liệu ghê Nếu Thục giận về thật thì sao?
- Đông sẽ tới trước nhà Thục đứng chờ hết cơn mưa rồi sáng mai vào nhà thương nằm ca bài “Tình đời thay trắng đổi đen” chứ còn sao nữa.
- Ai mà thay trắng đổi đen, tại Đông bịa chuyện nói bậy thì có.

Chúng tôi vui vẻ nói chuyện với nhau trên khắp mấy con đường dẫn về nhà Thục. Trời mù mù, lạnh căm. Nhưng áo tôi khô dần, cái lạnh cũng nguội đi. Mưa xong một trận lá cây rụng dài trên đường, bông phượng rụng đỏ mặt cỏ. Trước một ngã ba dẫn về nhà Thục có một cây phượng già, trong cơn mưa lớn đã tróc gốc nằm bẹp một bên đường. Thục thấy vậy kêu lên:

- Chết rồi, cây phượng quen thuộc đã ngã.
- Chắc nó lạnh.
- Hết mùa mưa đi về khoảng đường này sẽ thấy trống. Ngày xưa có cây phượng ngó rục rỡ cả một góc trời, buồn ghê.
- Chắc lũ ve cũng mang họa vào thân.
- Đông nói gì?

Tôi cười lớn, biết chắc là Thục sẽ không hiểu câu tôi vừa nói. Còn cách nhà Thục một khoảng. Thục nói:

- Xuống ở đây đi Đông.
- Chút nữa còn xa quá mà.
- Được rồi. Đông chạy nhanh về nhà thay quần áo khô Chạy đường

khác, đừng chạy ngang qua nhà nhỏ Hương thấy. Lần trước nó thấy rồi đó.

Thục nhảy đại xuống đất, đi vội vàng như lẫn trốn ai. Tôi lại đứng nhìn theo Thục cho đến khi Thục khuất hẳn sau cánh cổng đầy hoa giấy đỏ mới quay xe lại đạp xe nhanh về nhà. Lúc gọi cổng tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như kéo ập tới làm tê dại hết những sợi máu trong người. Tôi run lập cập, dì Hạnh khoác áo mưa ra, mở cổng cho xe. Dì ngạc nhiên khi thấy tôi ướt sũng như chuột. Dì nói:

- Đông dầm mưa à?

Tôi dắt xe vào, không kịp trả lời dì. Tôi muốn nằm lăn ngay ra trước thềm. Dì Hạnh chạy xóc tới. Giọng dì hốt hoảng:

- Đông làm sao thế?

- Bị nguyên một đám mưa, bây giờ thấy rét cóng tay chân.

- Mau thay quần áo khô, dì đốt lửa lên rồi ngồi xuống hơ, nghe!

- Tôi chạy vội lên phòng thay quần áo. Khi trở xuống dì Hạnh đã đốt xong lửa trong cái lò than. Những cục than cháy đỏ nổ lộp bộp. Dì để nó dưới chân ghế và nói:

- Đông hơ đi, không bị cảm thì nguy. Uống viên thuốc này.

Dì Hạnh trao cho tôi viên thuốc cảm và ly nước. Tôi bỏ viên thuốc vào miệng, ực nước. Xong ngồi cúi người hơ hai bàn tay trong ngọn lửa. Bên ngoài gió rì rào, mưa trở lại và kéo dài chắc tới đêm. Hơ một lúc, hơi ấm chuyền vào người, tôi đã bớt lạnh. Dì Hạnh đã sửa soạn xong bữa cơm sau khi thi về. Dì đưa mắt nhìn tôi:

- Đã đỡ lạnh chưa Đông?

Tôi gật đầu.

- Đón Thục hả?

Tôi ngượng ngùng giải thích:

- Chờ lâu quá, khi về lại bị mưa, ướt hết. Thục cũng ướt. Lại giận nhau ngoài đường. Dì làm bài được không?

- Tạm.

- Hy vọng đậu ưu chứ?

Dì Hạnh cười, lắc đầu:

- Trêu di đấy hả, đậu không biết đã nổi chưa mà đòi đậu ưu.

- Thực chiều nay làm bài cũng tạm được. Mấy hôm về cái mặt như méo xệch đi.

Dì Hạnh nhìn ra ngoài trời, thở nhẹ:

- Hôm nay thì thành thoi rồi. Hết lo, hết thức khuya. Dì thấy khoẻ hẳn ra.

- Trong khi đó Đông bắt đầu mệt.

- Đạo này Đông đi chơi nhiều.

- Từ hôm nay bắt đầu học. Không đi chơi nữa, rớt cũng buồn lắm, dì Hạnh nhỉ?

Dì cười. Tôi khều những cục than, tiếng than nổ lộp bộp lại nổi lên.

Đường Phượng Bay

Chương 14

Dì Hạnh đi mở nhạc. Tôi nghĩ tới Thực, giờ này chắc Thực đã ăn cơm xong, đang ngồi nhìn mưa bên cửa sổ. Tôi áp hai bàn tay vào má, tóc đã bắt đầu khô Dì Hạnh hỏi:

- Đói chưa Đông?

- Đói lắm rồi, chạy đua với Thực ngoài đường mệt ngất. Vừa mệt, vừa đói.

- Sao lại chạy đua, Thực đi bộ mà?

- Thực đi xe xích lô.

Tôi kể lại cho dì Hạnh nghe chuyện tôi và Thục giận nhau ngoài đường. Dì lắc đầu cười:

- Mai mốt Thục tới dì trêu Thục cho biết tay.
- Trời đất, nói dì nghe thôi, dì nói lại Thục cự Đông chết.
- Sợ lắm hả?
- Hơi sợ sợ. – Tôi cười.

Dì Hạnh thích thú cười lớn. Bữa cơm bắt đầu chỉ có hai người. Từ ngày bà giúp việc nghỉ về quê, không khí của mỗi bữa cơm quanh quẩn cũng chỉ như thế. Hôm nay dì Hạnh đi thi về, ghé chợ mua thêm thức ăn nên bữa cơm có vẻ nhiều màu sắc. Ngày thường ăn qua loa, nhất là những ngày dì Hạnh lo học thi Dì Hạnh ngồi ăn chậm chạp. Tôi đói nên ăn thấy ngon. Tôi định hỏi những ngày dì Hạnh lên Sài Gòn có gì lạ. Nhưng thấy dì không nhắc tới tôi ngại ngùng nên không hỏi. Hình như có một chuyện gì đó khá quan trọng mà dì giấu tôi, chưa chịu nói. Dì Hạnh bỗng ngước lên nhìn tôi nói:

- Vài hôm nữa bà giúp việc sẽ trở lên làm lại. Đông chắc được những bữa ăn ngon.
  - Bao giờ vậy dì?
  - Khoảng cuối tuần này.
  - Như thế dì cũng rảnh. Thi xong dì định đi đâu chơi, lên Sài Gòn lại?
  - Dì không lên Sài Gòn, cũng không định đi đâu, nhưng nếu Thục về quê ngoại Thục, thì dì đi theo.
  - Đi Sài Gòn về dì có gì buồn?
  - Có gì đâu Đông, bình thường.
  - Xem dì có vẻ lo âu.
  - Chắc tại dì thức khuya học bài cho kỳ thi nên mặt mày nhăn nhó. Dì vừa soi gương, phải nghĩ tới gương mặt mình một chút chứ.
- Tôi cười, không nói gì. Bữa cơm có hai người thấy lạnh băng như cái rét còn ê ẩm trong người tôi. Dì Hạnh nhắc tôi phải ăn nhiều,

uống sữa, dù sao những ngày tới cũng là những ngày lo âu của tôi, mà tôi đã gầy còm, có thể sẽ gầy thêm. Tôi cười, lấy một cây tăm xỉa răng đi ra ngoài thêm. Bầu trời thấp hẳn xuống để sửa soạn tối. Theo với ánh đèn từ trong hắt ra tôi thấy những ngọn cây xanh đen, đứng thăm lặng u buồn. Chuyến xe lửa cuối cùng trong ngày về với cơn mưa rả rích. Tiếng còi hú nghe u uồn như một cuộc tiễn đưa nào trên sân ga. Chuyến xe lửa qua khỏi, tôi tiếp tục nghe lại những giọt mưa gõ nhịp nhàng trên mái ngói, những giọt nước rơi xuống bên thêm. Loài cỏ mới mọc đêm qua đã trở bông, những cái bông trắng lấm tẩm không hương thơm. Tiếng những con chim bị lạnh trong hàng cây trước nhà kêu chiêm chiếp. Dì Hạnh đang dọn dẹp bàn ăn và lục đục dưới bếp. Cái lò than cháy âm ỉ lúc này dì đã tắt. Tôi ngồi xuống ghế nghe nhạc. Cánh cửa mở với bóng những giọt mưa kéo xuống trong ánh sáng đèn. Một lúc dì Hạnh trở lên mang cho tôi ly cà phê sữa. Dì cũng có một ly để trước mặt. Dì Hạnh mặc áo choàng tránh lạnh, cái áo choàng có những hoa lớn màu trắng. Trông dì Hạnh xinh xắn như công chúa trong phim cổ tích.

- Dì lạnh à?

Dì gật đầu cười, tay dì cầm chiếc muỗng nhỏ quậy trong ly. Tiếng chạm của chiếc muỗng vào thành ly nghe quen thuộc như những đêm khuya tôi và dì ngồi uống cà phê ngoài vườn.

- Dì xinh quá giống như một công chúa – tôi bảo.

- Đông kỳ.

Dì Hạnh ngượng ngùng cúi mặt. Tôi không rõ tình cảm của dì ra sao. Tôi thấy dì rất ít bạn trai, hầu như trong nhà này, dì chưa tiếp xúc với người bạn trai nào. Dì Hạnh kín đáo như một thiếu phụ sống biệt lập trong một ngôi nhà không ai lui tới. Đôi khi tôi thấy dì nhận thư, lẫn trong xấp thư của tôi có thư của dì, bức thư làm mừng rỡ hay buồn rầu. Đi Sài Gòn về dì đượm một chút lo âu trên gương mặt, trong đôi mắt, tôi hiểu có một điều gì đó làm dì khó nghĩ.

Nhưng dì chưa chịu nói. Rồi dì sẽ nói. Bởi từ trước tới giờ dì chưa dẫu tôi chuyện gì. Tôi không hỏi, nhưng chờ đợi ở dì. Tôi lơ mơ nghĩ tới điều dự đoán của mình. Có thể lắm, nhưng tôi nghĩ là dì Hạnh hãy còn bé. Dù sao dì cũng phải đỡ xong Tú tài. Đi Sài Gòn về dì mua cho tôi cây đàn. Tôi ao ước mãi mà chưa được. Món quà dì làm tôi cảm động cả ngày. Tôi đã hát cho dì nghe suốt cả buổi chiều những bản mà dì thích. Dì làm tôi bất ngờ quá, món quà dì cho mà tôi không bao giờ đoán ra. Khoảng thời gian sau này hình như giữa tôi và dì có một cái gì ngượng ngùng khó giải thích. Sự thân thiết cảm thấy như là vơi đi. Có lẽ tôi đã yêu Thục, tình cảm tôi đã dành hết cho một người con gái khác, dù người đó là bạn thân nhất của dì. Thật ra trong căn nhà vắng, hai người sống với nhau qua những ngày tháng lặng lẽ trôi đi, sự thay đổi rất dễ nhận biết. Tôi không muốn như thế, nhưng rồi sự việc xảy ra. Tôi yêu Thục, đồng thời cũng rất quý mến dì Hạnh, nhưng có một cảm tưởng xa cách nào đó giữa tôi và dì Hạnh. Cả hai không ai nói gì, nhưng đều cảm thấy một cách rất mơ hồ như thế.

- Đông hát đi.

- Nghe người ta hát hay hơn.

- Dì tắt máy để Đông hát. Dì muốn nghe Đông hát hơn.

Dì vừa tắt máy và đưa tôi cây đàn. Tôi cười:

- Vừa cho ăn no bắt hát. Bài gì đây công chúa?

- Đông kỳ, gọi dì như thế đấy phải không?

- Hôm nay dì xinh xắn như một cô công chúa.

- Dì không thể nào là công chúa được. Thục mới là công chúa.

- Thì hai cô công chúa cùng ở trong một thời.

- Thôi hát đi ông.

- Bài gì?

- Bài gì Đông thích.

Tôi vừa đệm đàn vừa hát. Dì Hạnh im lặng nghe. Đôi mắt xa vời

mông lung với những bài hát buồn. Tôi hát không hay lắm. Hát liên tiếp theo lời yêu cầu của dì đến khi tôi mệt ngất, buông đàn. Dì bỗng nói:

- Nếu một mai dì không còn ở đây, buồn không Đông?
- Dì đi đâu?
- Nói đùa thế.
- Dĩ nhiên là buồn.
- Dì không muốn đi đâu hết. Ở đây, đi học tiếp tục, học cho đến bao giờ chán học thì thôi. Cứ tưởng làm một kẻ bỏ trường mà đi dì chỉ chực khóc. Dì nhớ hai cây me ngoài cổng trường. Nhớ mùi xào nấu của mấy ngôi nhà sau dãy lớp dì, nhớ đủ thứ hết.
- Dì còn mấy năm nữa mới hết lớp kia mà?
- Nhưng sợ dì phải bỏ trường bất ngờ.
- Theo chồng về xứ lạ à?

Tôi nhìn dì cười. Câu nói đùa của tôi làm dì cúi mặt. Tôi đọc thấy ở mắt dì một điều bất ngờ, tương tự như ý nghĩ đùa bỡn của tôi. Tôi bật cười lớn:

- À, vậy mà dì dẫu.
- Không phải đâu Đông.

Dì có vẻ hốt hoảng. Rồi dì lại nói tiếp, giọng bàng hoàng hơn:

- Nhưng cũng gần như vậy, dì đã được người ta xem mắt. Ba dì kỳ quá, không hiểu rằng dì hãy còn bé lắm sao?
- Dì lớn rồi chứ.
- Đông xạo.
- Con gái thi trung học là đã lớn. Có người tuổi dì đã có chồng, đẻ con.
- Dì ngượng quá, dì đâu có quen ông đó.

Tôi hỏi:

- “Anh ta” quen với ba dì trên đó à?
- Quen thân mới chết chứ. Hai bên đã định dì từ lúc nào dì đâu có

biết. Khi lên mới vỡ lẽ ra. Ông ta học y khoa, tới xem mắt dì làm dì ngỡ ngàng đến khóc được.

- Rồi dì tính thế nào?

- Dì không tính gì hết, ba dì tính. Dì chán quá.

- Nhưng dì phải có phản ứng chứ.

- Dĩ nhiên dì không bằng lòng. Với lý do dì còn đi học, không muốn bỏ học. Bên kia bảo chỉ cần một lời hứa, rồi chờ dì bao giờ cũng được.

- Vậy thì có gì khó khăn đâu? Vui vẻ nữa là đằng khác.

- Đông mà cũng nói như vậy nữa sao?

- Như thế Đông sắp có thêm người bà con từ trên trời rơi xuống. Không đồng ý cũng uổng.

- Đông ác lắm, tưởng nói Đông nghe để có ý kiến gì, ai ngờ Đông nói theo người ta.

- Chứ Đông biết làm sao bây giờ.

- Ít nhất Đông cũng có ý kiến.

- Ý kiến của Đông nhiều lắm.

- Thì nói đi.

- Theo chồng là thượng sách.

Dì Hạnh lườm tôi. Dì giận thiệt tình. Tôi không hiểu vì sao chuyện đi được người ta coi mắt xem lại có vẻ quan trọng như thế. Nếu không bằng lòng dì cứ nói thẳng ra, có sao đâu. Tôi nói:

- Không đùa nữa, ý kiến của Đông như thế này. Nếu dì muốn học nữa thì cứ từ chối khéo.

- Nói như Đông dễ quá, ba dì bằng lòng rồi, dì hết ý kiến.

- Đùa, chứ dì không chịu ai bắt ép dì được.

- Dì sẽ đi tu.

Tôi thấy hai giọt nước mắt lăn xuống má dì Hạnh. Tôi điếng người. Không ngờ câu chuyện tưởng đùa thế mà làm cho dì khổ sở thật sự. Tôi hỏi:

- Bộ quan trọng thật sao dì?
- Không quan trọng thì nói làm gì.
- Tôi bật cười. Dì Hạnh thật là trẻ con. Như thế này mà có chồng chắc chỉ làm cho ông chồng tốn kẹo dỗ tối ngày thôi. Tôi hỏi:
- Ông chồng tương lai của dì “bô trai” không?
- Dì “quê” quá, không có nhìn mặt anh ta.
- Trời đất.
- Mai mốt ba dì dám đưa xuống dưới này chơi lắm à. Dì phải đi về quê với Thục gấp mới được.

Tôi không biết nói sao với dì Hạnh. Câu chuyện có vẻ đùa bỡn quá. Nếu dì Hạnh có chồng cũng là một điều bất ngờ thật. Căn nhà rồi cũng chỉ còn có một mình tôi với bà giúp việc. Nếu dì Hạnh đi thật, chắc tôi cũng bỏ đi luôn. Nhưng tôi vẫn nghĩ chuyện vẫn là một trò đùa. Anh chàng nào đó chắc là thích chơi búp bê Tôi đứng lên đi ra ngoài thêm. Tôi muốn cười lớn khi nghĩ mai mốt dì Hạnh sẽ lấy chồng.

Tôi trở vào, dì Hạnh ngược mắt hỏi:

- Máy giờ rồi Đông?

Tôi xem đồng hồ, đáp:

- Gần tám giờ.
- Vậy mà tưởng khuya rồi, dì có cảm tưởng thời gian đi nhanh trong những cơn mưa tối.
- Hôm nay sao lại mưa kỳ thế dì nhỉ, mưa ào ạt, rồi tạnh, rồi mưa tiếp, cơn mưa nào cũng to, như có bão ở đâu.
- Có thể lắm, gió mạnh hơn những cơn mưa thường.
- Lúc chiều có một cây phượng ngã trước nhà Thục.
- Cây phượng đó chết rồi sao, nó hãy còn tươi tốt lắm kia mà.
- Tại có gió lốc. Lúc chiều chạy xe ngang qua bờ sông mà gió thổi Đông muốn bay.

Dì Hạnh thở ra:

- Như thế chắc là có bão rồi.

Tôi nói:

- Lâu lâu bão một trận cũng thú, sống trong thành phố nắng lửa này hoài cũng điên đầu.

- Nếu có bão thật, Đông làm gì?

- Ngồi nhà học bài, đọc sách, nghe nhạc, hát hò, nhìn mưa bão ngoài trời.

- Bão làm dì sợ muốn chết.

- Dì kể cho tôi nghe trận bão năm Thìn, theo lời mẹ dì thuật lại. Dì hình dung ra một trận bão lụt kinh khiếp chưa từng thấy. Nhà cửa, cây cối, người chết, súc vật trôi lờ đờ trên dòng nước lũ. Mưa gió đầy trời, ngày cũng như đêm, thời gian không còn có ý nghĩa nữa. Dì có vẻ bị ám ảnh câu chuyện trên. Tôi cười:

- Chắc không có một trận bão nào dữ dội như thế đâu. Chúng ta đang ở giữa mùa hè.

- Nhưng mùa hè lại ở trong mùa mưa.

- Mưa lớn thôi, chứ làm gì có bão lụt dữ dội.

- Đông không biết chứ tỉnh này có những cơn mưa làm cho nước sông lên ngập hết những con đường phố.

- Như vậy thú lắm, dì sẽ đi chợ bằng thuyền.

- Cực lắm Đông ơi. Nhà cửa mình cũng ngập nước. Rét cóng chân tay. Có người đói nữa là.

- Không có dữ dội như vậy đâu. Mưa rồi sẽ tạnh kia mà. Mình đang ở trong mùa mưa dầm. Có khi mưa suốt cả đêm cả ngày. Nhưng rồi sẽ tạnh.

- Mưa to, gió lớn làm dì sợ.

Tôi cười, uống cạn ly cà phê. Dì Hạnh ngồi thu mình trong ghế rộng, hai tay vòng trước ngực. Dì có vẻ lạnh, tôi ra đóng cửa lại. Tiếng mưa và tiếng gió đập mạnh nghe bồi hồi. Dì dáo dác hỏi:

- Đông có nghe những tàu chuối đập không?

Tôi lắng nghe rồi gật đầu. Dì nói:

- Nghe ghê, chắc dì không dám ngủ.
- Có gì đâu, đó là những cơn gió.
- Đông lạnh không?
- Lạnh chứ.
- Dì rét cóng. Bây giờ có cho nhiều tiền dì cũng không dám ra ngoài.

Tôi cười, ly cà phê dì Hạnh cũng vui cạn. Mặ dì tái xanh không còn rạng rỡ như lúc tôi vừa về nữa, dì lạnh thật sự. Tôi nói:

- Dì nên đi ngủ sớm, vào phòng trùm chăn chắc ấm. Mưa có vẻ kéo dài tới sáng đêm nay.
- Sáng mai có gì?
- Bình thường, mưa tạnh mặt trời lại lên.
- Dì sợ làm sao?
- Dì cần hơi không, Đông mang lò than lên. Bây giờ người lạnh lại là dì rồi. Đông không sao cả.

Tôi chạy xuống bếp mang lò than lên, quạt than cháy đỏ, khi than bén lửa, tôi đẩy tới chân dì Hạnh. Dì bắt đầu hơi hai bàn tay, áp lên má. Tôi nhìn hai cổ tay dì tròn lẳn, trắng muốt. Con gái vẫn hay sợ vẫn vợ Tôi thích một đêm mưa dài, ngủ ngon. Nếu đêm nay tôi không học bài tôi sẽ đánh một giấc tới sáng.

- Đông không học bài à?
- Sắp học, dì đi ngủ chưa?
- Dì chưa buồn ngủ.
- Đông mang bài xuống đây học.

Tôi về phòng. Lúc chiều quên gài cửa sổ nên mưa tạt hết vào phòng. Những cuốn sách ướt sũng nước. Tôi lấy khăn khô, loay hoay dọn dẹp một lúc lâu rồi đóng cửa sổ lại, để ngọn đèn nhỏ gần kệ sách. Tôi đi qua khoảng hành lang đầy bụi mưa và gió lạnh.

Hàng nhạc ngựa ào ạt dưới mưa. Đêm mù mịt. Tôi nhớ Thực, một buổi chiều nào tới đây, nàng cũng đi qua khoảng hành lang này.

Căn phòng của tôi như còn hơi ấm, tôi ngâm khế mấy câu thơ nói về một người tình đã mất. Tôi chưa nói gì với Thục. Nhưng tôi yêu Thục hơn những lời ấy. Tôi cầm mấy cuốn sách trên tay, đi dọc khoảng hành lang trống xuống nhà. Dì Hạnh vẫn ngồi hơ trên ngọn lửa đỏ. Những cục than hồng làm ửng đôi má dì.

- Sao lâu thế Đông?
- Căn phòng bị mưa tạt ướt hết, ngày mai phải phơi sách.
- Mưa làm sao tạt vào được?
- Lúc chiều Đông quên đóng cửa sổ.
- Đông đãng trí ghê.

Tôi cười và ngồi trong ghế ôn bài. Tiếng than nổ lộp bộp trong lò nghe vui tai. Tôi nhớ tới những ngày cận tết ở quê nhà, trời lạnh, rét cóng như bây giờ. Mẹ tôi cũng thổi cho tôi một lò lửa để hơ tay. Mùi thơm của lá bị đốt nghe thoang thoảng trong gió có hương cây bông gòn đổ xuống. Tôi lần giở những trang sách, đọc mà trí óc phiêu du tận đâu đâu. Thục giờ đang làm gì. Không học bài chắc nàng ngủ sớm. Tôi tưởng tượng phòng Thục ngủ có một cái cửa sổ mở ra khu vườn, trong khu vườn có một cây bông trang, mưa làm cây bông trang rụng bông hết, sáng ra Thục sẽ thấy những cánh bông trang rụng trắng mặt đất. Nhưng biết đâu giờ Thục chưa ngủ, nàng vẫn ngồi bên cửa sổ nhìn mưa bão, lo âu, sợ hãi như dì Hạnh.

- Đông nghe nhạc không?
- Dì mở nhỏ thôi, khó học bài quá.
- Dì không học bài, nhưng cũng khó ngủ. Cho dì mượn một cuốn sách.

Tôi nói:

- Toàn sách học.
- Tiểu thuyết cơ.
- Trên phòng.
- Đông lên lấy cho dì cuốn sách, bây giờ dì chỉ có nước ngồi đây,

chả dám đi đâu.

Tôi lại trở lên phòng tìm cho dì cuốn tiểu thuyết, lúc trở xuống tôi nghe dì vặn nhạc nhỏ. Dì cười nói:

- Được chưa?

Tôi gật đầu, ném cho dì cuốn sách. Hai người im lặng với công việc của mình, trong lúc tiếng nhạc như lướt đi trong căn phòng rộng. Tôi học một lúc, cảm quyển sách đứng lên đi lòng vòng. Mưa vẫn không thấy ngớt chút nào, hơi lạnh càng tràn ngập căn phòng. Dì Hạnh ngẩng lên nói:

- Bão thật rồi Đông à.

- Không đâu, chỉ mưa lớn thôi.

- Dì nghe cả tiếng cành cây gãy nữa kia.

- Gió mạnh, những cành cây khô đều gãy. Trước nhà mình thiếu gì cành cây khô.

- Bão thật rồi.

- Dì đang đọc tới đoạn nào trong quyển sách đó?

- Đoạn “chàng” đang dự định biên một bức thư cho “nàng”.

Tôi buồn cười, nghĩ tới trường hợp của mình. Dự định biên một bức thư cho Thục mà vẫn chưa biên được. Chưa có một lý lẽ nào, chưa một nguyên do nào. Tại sao lại không biên thư trong đêm mưa này.

Tôi hỏi dì:

- Liệu anh chàng đó có thành công không dì?

- Dĩ nhiên, vì hai người sẽ yêu nhau.

- Nhờ một bức thư?

- Không, nhờ bức thư làm cái cơ.

Dì Hạnh ngược nhìn tôi cười:

- Đông cũng liệu mà biên một bức thư cho “nàng” đi. Thục có nhiều anh chàng để ý lắm đấy, coi chừng trễ tàu.

Tôi cười, cầm cuốn sách trong tay, vừa đi vừa học. nãy giờ tôi vẫn không nhớ được gì. Tôi chỉ nhớ mỗi đôi mắt Thục. Tôi trở lại ngồi

xuống ghế, ném cuốn sách trên bàn, thở hắt ra:

- Học không vô.
- Tại mưa phải không?
- Tại nhiều thứ.
- Chuyện hai người đi tới đâu rồi, Đông?
- Thân nhau một chút, hờn giận đều đều.
- Vui không?
- Vui lắm, nhưng mà cũng buồn lắm. Nhất là buổi chiều nay Hai đứa đã rượt đuổi nhau dưới trời mưa tầm tã.
- Có bắt được nhau không?
- May quá, gặp anh xích lô già. Đạp xe không nổi, cũng đỡ. Bây giờ thì huề.
- Tối nay ngủ được không?
- Chắc được.

Dì Hạnh trêu tôi. Đôi mắt dì thật tinh nghịch. Như thế, dì Hạnh có những lúc buồn rồi đột nhiên vui vẻ, nghịch ngợm bất ngờ. Mắt dì lại lướt qua những trang sách. Tôi không hiểu dì đọc những gì. Truyện này tôi chưa đọc, nhưng cũng biết sơ nội dung. Một câu chuyện tình chả lấy gì làm xuất sắc. Tôi thi xong, sẽ tuyển lại kệ sách của mình, những cuốn nào hay giữ lại, những cuốn nào dở cân bán kí lộ Nhìn những cuốn sách èo uột nằm trong kệ Tôi bắt bực mình.

- Thục đậu, Đông thường gì?
- Chưa nghĩ ra.
- Dì đậu?
- Cũng chưa nghĩ ra.
- Phải nghĩ từ bây giờ đi chứ. Làm con trai đôi khi cũng phải biết để ý tới phương tiện giao tế một chút. Con gái thích những cái sẵn sóc nhỏ nhặt dành cho họ.

Tôi cảm ơn thắm dì Hạnh, dì đã gián tiếp nhắc nhở tôi nghĩ tới Thục. Quả thật tôi chưa bao giờ nghĩ tới điều dì Hạnh nói. Những

món quà tặng nhau đối với tôi là một điều thừa, làm dáng, và mất nhiều thì giờ. Tôi tưởng khi người ta thân thiết với nhau chỉ cần nói chuyện nhìn nhau thôi cũng đủ. Con trai quả thật là dửng dưng, lơ đãng.

- Sẽ nghiên cứu vấn đề dì vừa nói.

- Coi chừng muộn đấy nhé. Đừng có nghệ sĩ quá ông ơi.

Dì Hạnh mỉm cười, tiếp tục đọc cuốn sách. Tôi ngồi nhìn lò lửa âm ỉ cháy, những cục than hồng gây cho tôi cảm tưởng hơi ấm còn đầy trong căn phòng. Bây giờ tôi mới ngạc nhiên về cơn mưa khác thường, nó dai dẳng, kéo theo những trận gió mạnh lạnh buốt. Tôi bắt đầu lo ngại một cơn bão lớn.

- Liệu có bão không dì Hạnh?

- Có thể lắm. Cơn mưa kéo dài có vẻ khác thường.

Tôi không học được. Đêm mưa thường làm cho tôi bàng hoàng nhớ những cái không đâu. Những kỷ niệm một thuở ấu thơ xa xưa nào hình như cũng trở về bằng những chiếc bóng đen đậm, hằn lên trí não. Đêm nay, tôi lại thấy nhớ vu vơ, buồn man mác theo những giọt mưa gõ trên mái ngói. Tôi đi lòng vòng trong căn phòng rộng. Dì Hạnh cúi đầu vào quyển sách. Lò than dưới chân dì sắp tan. Tôi cũng bắt đầu thấy lạnh. Tôi co hai vai, nghe ngóng mưa bên ngoài. Những cơn gió vi vút như thổi qua một rừng thông.

- Đông lạnh rồi à?

- Thấm lạnh, mưa và gió lớn quá. Dì nghe thấy không?

- Nghệ Nếu có một mình dì chắc dì không dám ở trong nhà này.

- Dì sẽ đi đâu?

- Tới Thục. À, ước gì có Thục tới, hai đứa sẽ ngủ với nhau, tha hồ tâm sự suốt đêm mưa, thú vị lắm.

Dì Hạnh ngó tôi. Đôi mắt dì đen sâu như một nỗi buồn. Tôi cũng nhớ Thục quá. Tôi bỗng có ý định xách xe chạy tới nhà Thục, nhưng tôi biết dù có kêu rất cổ hợm, Thục cũng không dám mở cửa

cho tôi vào. Biết đâu, giờ này Thục đã ngủ ngon lành. Tôi bỏ dì Hạnh ngồi một mình, đi lên lầu. Tự nhiên tôi thích đứng ngoài bao lơn nhìn xuống khu vườn trong khi mưa to gió lớn như thế này.

Đường Phượng Bay

Chương 15

Mưa bão kéo dài hai hôm liền. Nước sông dâng lên ngập hết tất cả các con đường trong tỉnh lỵ. Bây giờ tôi biết là trận lụt bắt đầu vì những cơn mưa lớn và gió to. Buổi sáng sớm không nghe tiếng còi xe lửa hú, tiếng máy nổ dập dình và ngọn đèn pha sáng hoắc bao quát một vùng sương mù đọng trên cây lá tự nhiên tôi nghe nao nao buồn. Tôi nằm yên lắng nghe mưa gió ngoài trời, cái rét căm căm ngấm sâu vào da thịt. Các con đường bắt đầu ngập từ chiều tối qua, lúc xe phóng thanh của Ty thông tin tỉnh chạy khắp nơi loan báo trận lụt đang về trong tỉnh lỵ, và yêu cầu mọi người đề phòng lụt. Đường phố từ tối đã thưa người đi, vắng xe cộ, hàng quán đóng cửa. Tôi không biết tôi đang làm gì, cảm tưởng như những ngày mưa gió nước dâng lên có thể kéo dài đến một thế kỷ. Trong khi dì Hạnh bảo đây là trận lụt thường lệ mỗi năm và mưa lũ nếu có, năm đó có mưa to gió lớn vào đúng dịp nước dưới sông dâng cao. Trận lụt không kéo dài quá ba ngày, mưa tạnh nước sông bắt đầu rút, tỉnh lỵ sẽ trở lại sinh hoạt bình thường. Tôi thấy ba ngày không gặp Thục cũng là ba thế kỷ dài. Hai hôm rồi tôi đi ra, đi vào nhìn nước trắng xóa các con đường. Dì Hạnh cẩn thận mang các đồ đạc thức

ăn lên để trên những chỗ cao khi nước bắt đầu ngập vào đến nhà. Hôm nay, dì dọn hẳn lên trên lầu. Tôi và dì ngủ chung một phòng. Tôi nhường giường tôi cho dì, xách tấm nệm của dì nằm dưới đất. Tôi nghe dì hỏi:

- Đông thức rồi hả?
- Thức.

Tôi thấy dì Hạnh ngồi bó gối trên giường. Chiếc áo choàng hoa trắng rộng thùng thình làm dì giống con mèo đang trùm chắn. Dì co ro trong hơi lạnh.

- Thấy nước đã rút bớt chưa Đông?
- Mưa còn dai dẳng thế kia sức mấy mà nước rút được.
- Chắc cũng phải hết một hôm nữa.
- Một thế kỷ dài.

Dì cười khúc khích:

- Mưa bão làm ngăn cách hả, buồn không?
- Tôi ngồi bật dậy. Căn phòng còn mù trong bóng tối mấy ngày qua điện cúp, nhà cũng hết đèn cây nên chúng tôi sống trong bóng tối. Một thùng quẹt của tôi đã hết không còn que diêm nào. Sáng nay tôi thèm điếu thuốc, một hơi khói, nhưng đào đâu ra que diêm bật lửa bây giờ. Tôi kêu:

- Chết rồi, hết diêm làm sao hôm nay đi nhúm lửa?
- Chút qua nhà bên cạnh xin.

Tôi nổi sùng:

- Cái thằng bé con ấy hả? Nó ăn cắp ở đâu được chiếc xuồng nhỏ bơi tung tăng ra về khoái chí lắm. Sao dì không nhờ nó chở ra chợ luôn.
- Nó đề nghị chở dì đi chợ hôm trước cơ, dì chưa đồng ý.
- Đồng ý gấp đi chứ. Được ra phố bằng xuồng, có người chèo, dung dăng dung dề, khoái chết được.
- Đông có vẻ không ưa người ta.

- Thằng đó công tử sữa, bạn Đông không đưa nào ư.

- Nó tốt với dì lắm.

Tôi muốn nói nó “mê” dì nên nó mới tốt, nhưng tôi thấy kỳ quá.

Thằng bé con ấy mà trò trống gì khiến tôi phải bận tâm. Tôi cười:

- Hôm nay cũng hết thức ăn.

- Đông đi chợ một bữa nhé.

- Trời đất.

- Con trai đi chợ thiếu gì, nhất là trong trường hợp này. Con gái không biết lội, lỡ rơi tồm xuống nước thì sao?

- Nước đâu có cao khỏi đầu mà dì lo.

- Nhưng rớt xuống dưới cũng đủ chết vì sợ lạnh rồi. Dì sợ nhất là nước, nhìn nước chảy dưới chân cầu dì cũng đủ thấy chóng mặt muốn té nhào xuống.

- Đông bơi ra chợ hả? – Tôi hỏi.

Dì Hạnh cười:

- Sẽ mượn thằng bé bên nhà cho Đông chiếc xuồng. Đông có quyền tới thăm “nàng”. Nhưng nhớ đi chợ mua thức ăn, đèn cây, diêm quẹt. Tối nay phải có đèn, dì sợ ma gần chết. May mà có Đông ngủ chung phòng, nếu không, chắc dì đứt tim từ mấy hôm nay rồi.

Tôi không còn lý do gì để khỏi đi chợ nữa. Tôi nhớ Thục quá rồi.

Đường chỉ đi được bằng xuồng thôi, mấy ngày qua tôi mong mượn được chiếc xuồng để tới thăm Thục, nhưng không biết mượn ở đâu.

Bây giờ dì Hạnh đề nghị như vậy tôi mừng như mở cờ trong bụng.

Nhưng tôi cũng làm bộ nói:

- Đi chợ, trời ơi. Đông biết mua cái gì bây giờ.

- Dì biên cho miếng giấy, mua y theo đó là có thể dùng tới mấy hôm.

May bà giúp việc chưa lên kịp, bà lên chắc bà ớn cảnh nước chảy tràn vào nhà như một con sông như thế này.

Dì Hạnh tụt xuống giường chạy ra ngoài bao lơn hứng nước mưa rửa mặt. Dì kêu:

- Đông ơi Đông.

Tôi chạy ra. Dì Hạnh nói:

- Đông xuống nhà lấy cho dì cái bàn chải với ống kem. Hôm qua dì bỏ quên trong phòng tắm.

- Trời ơi bây giờ lộp nước xuống nhà, rồi lên thay đồ khô, rét lắm, dì xài bàn chải và kem của Đông đi.

Tôi lấy kem và bàn chải đánh răng của tôi đưa dì. Những giọt nước mưa bị gió cuốn hất vào mặt tôi lạnh buốt. Dì Hạnh nhoài người ra bao lơn đánh răng, những giọt nước mưa bắn tới tấp vào mặt dì, những giọt nước như những giọt sương. Phía dưới đường nước tràn ngập, khu vườn chìm sâu dưới đáy nước, chỉ còn những cây cao lú ngọn qua một khoảng không gian, những đám lá tiêu điều trông thật tội nghiệp. Mưa giăng mù ngoài trời, gió ào ạt trên những đỉnh cây. Hàng nhạc ngựa rung chuyển mạnh nhưng không có tiếng hát. Tôi thấy những chiếc xuồng bơi xuôi ngược từ đằng xa, những người mặt áo đi mưa đội nón lá trùm kín như những chiếc bóng đuổi chim trên ruộng lúa vào mùa gặt.

Thằng bé bên cạnh nhà như thường lệ, hễ thấy dì Hạnh thức dậy ra đứng ngoài bao lơn là nó chèo xuồng tới. Tôi nghĩ chắc nó đứng rình đầu đó, và chờ đợi một cách tận tâm. Dì Hạnh ngó tôi cười. Tôi nói:

- Bạn thân của dì tới, đúng hẹn ghê.

Dì Hạnh cự:

- Ai là bạn thân với nó, Đông nói ầu không.

- Chứ ít khi thấy dì nói chuyện với ai ngoài thằng công tử sữa đó.

Hôm nay “chàng” diện ác.

Thằng bé mặc áo len cổ cao, khoác ngoài cái áo mưa đất tiền, đầu đội nón rộng vành. Nó cặp xuồng vào cười duyên với dì Hạnh:

- Mới thức hả?

Dì Hạnh còn ngậm một ngụm nước trong miệng, dì ư ư rồi gật đầu.

Nó hớn hờ hỏi:

- Ăn sáng chưa?

Tôi nói:

- Nhà hết thức ăn từ hôm qua, chưa đi mua được.

Nó hỏi tôi:

- Bạn đói không?

- Chưa.

Phải ăn chứ, nước còn dâng cao nữa chưa chắc ngày mai đã rút đâu.

Nó nói chuyện nhát gừng với tôi. Tôi cũng nói chuyện nhát gừng với nó. Tự nhiên tôi ghét thằng này kinh khủng, có lẽ tại cái bề ngoài hào nhoáng của nó. Con trai mà lúc nào cũng diện như con gái. Nó mê dì Hạnh như điên rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Nó chờ cho dì Hạnh súc miệng đánh răng xong, cười rất tươi hỏi:

- Có bánh mì với trứng chiên, Hạnh ăn không?

Dì Hạnh ngó tôi. Tôi nói khẽ với dì:

- Bắt nó cho năm ổ bánh mì, một chục cái trứng. Ở nhà có chuối già mang tới một nải. Hỏi xin nó mấy cái hộp quẹt luôn.

- Chi vậy?

- Đông hút thuốc.

Dì Hạnh quay lại đáp lời thằng bé:

- Ăn chứ.

- Chờ một chút nhé, tớ về nhà lấy mang qua ngay.

Dì Hạnh dặn theo thằng bé đúng những lời tôi nói với dì. Thằng bé có vẻ sung sướng khi được dì Hạnh nói chuyện nhiều với nó. Quả nhiên một lúc nó mang qua hai ổ bánh mì lớn, một đĩa trứng chiên, nửa chai xì dầu và nửa nải chuối già to tươg. Nó cười bảo:

- Còn bao nhiêu đó ăn đỡ. Ngày mai sẽ có nhiều hơn.

Tôi nhắc dì Hạnh:

- Dì hỏi mượn nó chiếc xuồng đi.

Dì Hạnh kiểm chuyện hỏi thăm thằng bé một lúc rồi hỏi mượn nó chiếc xuồng. Nó ngạc nhiên.

- Hạnh đi xuồng được hả?

- Không, Đông đi.

- Hạnh cần gì tôi chở đi cho.

- Đông phải ra phố có việc, với lại ra chợ để mua thức ăn. Nhà hết thức ăn rồi.

Tôi gãi đúng chỗ ngứa của nó:

- Bạn lên đây chơi, tôi mượn đi một lát rồi về trả.

- Biết chèo không?

Nó vênh mặt hỏi tôi.

- Yên chí, tôi từng biểu diễn cho xuồng lật ngựa giữa sông rồi xóc nước chạy lại như thường.

- Ngay bây giờ hả?

- Ngay bây giờ.

Nó quăng dây cột xuồng rồi đu theo nhánh cây để lên lầu. Tôi và dì Hạnh ăn bánh mì với trứng. Tôi còn bỏ thêm mấy trái chuối trong túi áo mưa. Dì Hạnh biên cho tôi những thứ cần mua trong một mảnh giấy. Dì dặn:

- Đông thấy cần gì nữa có thể mua thêm.

- Bao nhiêu đây cũng ứ hơi rồi.

- Nhớ mua đèn cầy và hộp quẹt nhé. Quên thì ngủ thềm tối nữa, và nhịn đói một ngày. Cho dì gửi lời thăm nhỏ Thục, bảo rằng dì nhớ Thục quá.

Tôi chào thằng bé, bảo nó ở chơi chờ tôi về đừng ngại gì cả. Tôi biết nó chẳng mong tôi về sớm đâu và bao giờ trả xuồng cho nó cũng được, càng lâu càng tốt. Tôi nheo mắt cười với dì Hạnh rồi tuột xuồng theo nhánh cây thằng bé đu lên. Tôi mở dây cột, cầm mái dầm và chèo xuồng ra đường.

Trên con đường thường ngày xe cộ đi lại bây giờ đầy những chiếc

xuồng xuôi ngược. Mọi người đều đứng trên lầu nhìn xuống đường, nhà nào không có lầu thì di chuyển theo mức nước một bộ ván cao nhất trong nhà cũng là chỗ trú ẩn của một gia đình. Họ Ở đó như ở giữa một hòn đảo. Ăn uống nấu nướng trên đó, tiếp xúc đi lại bằng xuồng, chờ cho mực nước rút và mưa gió tạnh. Tôi tới thẳng nhà Thục. Nàng ngồi bó gối trên bộ ván cao nhìn ra mưa. Tôi đến làm Thục ứa nước mắt. Tôi cột xuồng vào chân bộ ván hỏi Thục:

- Nhà đi đâu hết vậy Thục?
- Đi qua sông thăm bà nội rồi.
- Sao ngồi buồn quá vậy?
- Sợ.
- Sợ gì? Có gì mà Thục phải sợ.
- Bao giờ nước rút Đông nhỉ?
- Chừng vài hôm nữa.
- Sao lâu vậy? – Thục hỏi với vẻ lo lắng.

Tôi nhìn ra mưa, chép miệng:

- Mưa gió coi bộ không vơi được. Nước càng ngày càng dâng cao chứ chả chịu rút xuống một tí nào.

Thục mặc áo len, nhưng hai ống quần ướt sũng nước, đầu không chải, tóc tai rũ rượi che cả khuôn mặt buồn. Xung quanh Thục là nồi niêu soong chảo, quần áo mùng mền, túm trong những bọc vải to tướng. Thục nói như khóc:

- Tự nhiên mưa lớn, rồi nước dâng tràn vào nhà. Mấy hôm ngồi mãi trên bộ ván này không đi đâu được.
- Nhớ Thục kinh khủng, bữa nay mới mượn được chiếc xuồng của thằng bé si tình nhà bên cạnh nên tới thăm Thục.

Tôi thấy trên cái lò than có một nồi cơm, khói lên nghi ngút. Tôi hỏi Thục:

- Làm gì vậy?
- Nấu cơm.

- Sớm vậy, Thục đi chợ chưa?

- Má đi chợ từ sáng rồi cùng với ba và Hiền sang thăm bà nội, giao nhà cho Thục giữ.

- Thục muốn đi chơi không?

Thục chớp nhanh mắt nhìn ra ngoài trời. Trong một thoáng, gương mặt Thục sáng lên rồi Thục nói, hết sức buồn:

- Thục phải coi nhà, nấu cơm. Trưa Thục mới rảnh được.

- Bỏ nhà một lát không được sao?

- Ba về thấy bỏ nhà đi ông la chết.

- Tôi ngồi cầm mái chèo quậy nước. Thục chống cằm nhìn mưa, hai giọt lệ còn đọng quanh khoé mắt. Tôi biết là Thục xúc động lắm khi thấy tôi tới, cũng như tôi mừng rỡ khi thấy Thục ngồi trên bộ ván nhìn mưa. Tôi chỉ sợ Thục phải dọn nhà đi đâu, hay qua bên kia sông ở nhờ nhà bà nội tôi sẽ không làm sao tìm ra Thục được. Bây giờ Thục ngồi đây trên bộ ván cao lè tè ngang với mực nước. Thục ngồi đó, tóc tai rũ rượi, gương mặt bơ phờ canh chừng nồi cơm đang sôi. Tôi bảo Thục:

- Ngồi đây một lát nhé. Đông sẽ trở lại. Tôi chèo xuống đi tìm mua cho Thục mấy ổ bánh mì, một hộp cá, một hộp bánh Tây, với chuối. Tôi mang về cho Thục. Trong lúc Thục ngạc nhiên thì tôi khui hộp cá mời bắt Thục ăn với bánh mì. Tôi cũng ăn với Thục, hai đứa vừa ăn vừa nói chuyện.

- Hạnh làm sao hả Đông? – Thục hỏi.

- Đang ở nhà nói chuyện với thằng bé si tình.

- Ai thế?

- Thằng bé con, công tử sữa bên cạnh nhà, có cây chùm ruột sai trái. Thục biết nó mà.

Thục nheo mắt:

- Hùng phải không?

- Gọi nó là thằng bé nên quên mất tên của nó rồi. Hình như Hùng

hay “Hiếc” gì đó. – Tôi cười.

- Đông có vẻ không ưa người ta.

- Ưa mỗi một chuyện, mượn được chiếc xuồng tới thăm Thục.

- Máy hôm Đông làm gì?

- Đi tới đi lui như người sống trên hoang đảo. Nhớ Thục muốn chết.

Nếu không có chiếc xuồng, chắc thế nào Đông cũng bơi tới đây.

Thục cười khúc khích. Tôi nhìn mấy cái vỏ chuối trôi lờ đờ dưới nước rồi chìm mất. Giòng nước ngẫu đục. Từ đây nhìn ra thấy trắng xóa một vùng. Mưa giăng mù, gió thổi lạnh buốt.

Thục ăn nhỏ nhẹ như con mèo nhỏ. Thục ngượng trước mặt tôi. Ăn xong Thục đi tìm cái lược gỡ tóc. Nồi cơm cũng đã chín trên lò than.

Tôi bảo Thục:

- Nhà như thế này còn coi làm gì. Bỏ không cũng chả ai vào. Thục đi một vòng, vui lắm những con đường tràn ngập ghe xuồng xuôi ngược như lễ hội trên sông vậy.

Thục có vẻ xiêu lòng. Tôi nói tiếp:

- Chả có ai ngó ngang gì đâu, Đông phải đi chợ Mua thức ăn, chả biết mua và trả giá cao. Thục phải mua giùm thôi.

- Lỡ gặp người quen thì sao?

- Ai để ý làm gì, gặp người quen cũng chả sao. Thục có thể nói đi nhờ xuồng ra chợ. Thiếu gì cách nói.

Thục cười:

- Chắc Đông nói dối tài lắm.

- Máy người yêu nhau nói dối tài nhất thế giới.

Thục đỏ mặt quay đi tìm gì trong đống đồ cao như một quả núi. Một lúc Thục moi ra cái áo mưa khoác vào người, đầu đội nón lá, và không quên cầm theo cuốn sách. Lúc Thục bước qua xuồng. Thục đưa cuốn sách cho tôi và nói:

- Cuốn sách của Đông, Kim nhờ trả đây.

Tôi lật cuốn sách được vài trang rất vô tình và thấy một bì thư kẹp

vào gáy sách. Tôi ngạc nhiên:

- Có một bức thư?

Thục bối rối:

- Sáng hôm qua ở nhà một mình biên thư cho Đông đó, định không gửi, nhưng bất ngờ Đông tới.

- Đọc ngay bây giờ nhé?

- Thôi, về nhà hãy đọc.

Tôi sung sướng nhét cuốn sách vào trong túi áo mưa. Thục ngồi trước mũi xuống, tôi mở dây cột, chống xuống ra ngoài. Thục có vẻ thích thú khi được đi ra ngoài. Nàng ngồi ngược mắt nhìn khắp nơi. Mưa rớt trên chiếc nón lá của Thục lộp bộp. Thục mỉm cười hỏi:

- Đông có lạnh không?

Tôi lắc đầu, cho xuống đi lướt lên các ngọn cây khiến Thục hốt hoảng:

- Coi chừng, ở đây có mấy cây cao lắm, vương xuống à.

- Ăn nhằm gì, Đông chèo xuống từ năm còn học tiểu học ở trường làng.

- Đông giỏi ghê nhỉ.

- Thục cứ ngồi yên, đừng sợ chi cả.

- Lỡ xuống chìm thì sao?

- Chìm sao được mà chìm.

- Đông biết lội không?

- Lội từ đây ra chợ trong nháy mắt.

Thục thích thú cười. Tôi nhìn nụ cười của Thục như tan trong mưa. Chiếc xuống lướt trên mặt nước, thành phố bây giờ như một con sông lớn. Nước muôn trùng, chỉ Có những ngọn cây và nhà cửa thì vươn cao trên mặt nước còn công viên đường phố, những nơi chốn quen thuộc hàng ngày đều chìm sâu dưới đáy nước. Những tấm bảng chỉ tên đường buồn bã mắc trên trụ điện ở mỗi ngã tư cũng lem ố nước mưa. Tôi nhắm hướng chợ chèo xuống về phía đó

trong khi tất cả mọi người xô dịch qua lại, dong xuống như những con thoi.

- Đông nhớ chợ Ở đâu không?

- Nhớ chứ.

- Coi chừng đi lạc, nước mênh mông, Thục chả nhận ra chợ Ở hướng nào.

- Đi lạc lại còn vui hơn nữa lo gì.

- Phải về nhà, không sẽ bị ăn đòn. Ông già giận dám trói gô lại ném xuống sông lắm à.

Tôi bật cười sau câu nói của Thục. Nước mưa ràn rụa quanh mặt, nhưng tôi không cảm thấy lạnh. Thục nghịch nước bằng cách thòng hai chân xuống quậy cho mặt nước nổi sóng. Hai chân Thục trắng hồng giữa đám lục bình xanh trôi lơ ngơ với đủ đồ vật vô chủ. Thục quay lại cười:

- Có khi nào nước cuốn mình trôi luôn ra biển không Đông?

- Có chứ, nếu mình muốn.

- Trôi ra biển rồi về được không?

- Về làm gì, tìm một hòn đảo nào đó sống tới già. – Tôi cười.

- Ghê quá, Thục không dám đâu.

- Bây giờ mình chèo ra biển nhé.

Thục tưởng thật, hốt hoảng - Đông đừng có đùa, nó trôi thật thì chết luôn.

- Thục không dám trốn à?

- Làm gì mà phải trốn?

- Thương nhau cha mẹ không gả thì đi trốn chứ còn sao nữa.

Thục tạt nước về phía tôi, ngược ngừng nói:

- Đông không nói bậy thì sống không được sao?

- Không, nhưng đó đâu phải nói bậy.

- Còn gì nữa mà không bậy.

Đường Phượng Bay

Chương 16

Tôi dùng mái chèo búng nước lên cao như một cây pháo bông vừa nổ tung ra giữa trời cho Thục lác mắt chơi. Và tôi buông ra một câu triết lý:

- Tình yêu bao giờ cũng đúng.
- Nhưng ai yêu ai.
- Thục ngó xuống dòng nước sẽ thấy ai yêu ai.

Thục giả vờ cúi xuống nhìn dòng nước rồi cúi gầm mặt luôn không ngước lên vì Thục ngưng khi phải nhìn tôi. Mưa bão không lớn, nhưng cứ ray rất sướng này này qua ngày khác. Chợ họp dưới mưa gió và trong một bầu trời rét căm căm. Những chiếc xuồng lớn nhỏ neo lại, đậu kề sát nhau. Người mua cũng như người bán đều đi xuồng, tiếng nói tiếng cười, tiếng cãi vã nhau trong trường hợp đặc biệt này lại là điều thích thú. Tôi cho xuồng vào đám đông, móc túi lấy mảnh giấy dì Hạnh biên đưa cho Thục. Tôi và Thục lựa thức ăn, trả giá. Tôi cười nói nhỏ bên tai Thục:

- Mong cho nước ngập mãi như thế này để mỗi ngày tới kêu Thục đi chợ.

Thục ừ ừ trong miệng. Mặt tôi bị vướng bởi những cọng tóc của Thục. Tóc Thục vẫn thơm, càng ướt càng có mùi hương đặc biệt.

Tôi nói để trêu Thục:

- Tóc Thục thơm quá, chắc trong mưa có nước hoa.

Thục nguýt tôi nói:

- Đông đừng có đùa giữa chợ làm người ta trông thấy đấy.

Thục ngỡ ngàng ngừng mua nhanh một món đồ rồi kêu tôi chèo xuồng sang chỗ khác. Quanh quẩn một lúc Thục cũng mua xong những thứ dì Hạnh dặn. Tôi đưa Thục về ngang qua công viên. Cây đa già đã tróc gốc chìm mất trong nước. Công viên chỉ còn thấy được cái cổng cao. Máy cây dương liễu cũng không còn. Thục kêu lên mấy tiếng ngạc nhiên rồi nhìn quanh với đôi mắt u buồn khuất dưới chiếc nón lá. Tôi không muốn thấy Thục buồn chút nào. Tôi mong được chèo xuồng đưa Thục đi mãi như thế này, dưới trời mưa.

- Tại sao cây đa già và mấy cây dương liễu biến mất trong công viên hả Đông?

- Chúng bị nước cuốn, gió đưa làm cho tróc gốc.

- Rồi công viên đâu còn gì nữa.

- Còn những cái ghế đá, chỗ ngồi cũ của mình. Những thứ ấy thì không trôi đâu được.

Thục bỗng cười hỏi:

- Đông nhớ ông xích lô không. Bữa trời mưa lần đầu tiên Đông rượt theo xe của ông đó!

- Nhớ chứ, ông ấy già rồi mà khỏe ghê, Đông đạp muốn đứt hơi mới theo kịp ông.

- Bữa đó chắc ông xích lô cho là hai đứa điên nặng. Nghĩ lại buồn cười ghê.

Tới nhà Thục, ba má Thục vẫn chưa về. Tôi và Thục ngồi nói chuyện trên bộ ván. Thục kêu lạnh khi bỏ áo mưa ra. Thục đốt than trong lò để trước mặt, hơ tay áp vào má xua cái lạnh. Tôi ngồi nhìn Thục, nhìn những sợi tóc mai ướt nước của Thục mà cảm thấy một niềm thương yêu tràn ngập dâng lên. Tôi nói:

- Dì Hạnh bảo nếu trường hợp nước mưa chưa rút trong ngày mai, Thục hãy tới đằng ấy ở.

- Bỏ ba má với nhỏ Hiền ở đây à?
- Nói như vậy là nói chung đấy. Thục có thể đi với cả gia đình Thục.
- Đồ đạc mang đi làm sao được.
- Đông mượn xuống thẳng bé chở trong một buổi sáng là xong ngay.

Thục ngồi cười. Hai má Thục dần dần ửng hồng lên vì hơi nóng từ lò than bốc ra.

- Sao mà ngồi cười hoài vậy? - Tôi hỏi.
- Để Thục về hỏi ý kiến ba má Thục xem sao.
- Sáng mai Đông tới nữa nghe.

Thục nhìn tôi chớp mắt chứ không nói. Tôi nháy xuống xuống.

Trước khi ra về tôi nói với Thục:

- Đưa tay cho nắm một chút.

Thục tròn mắt:

- Chi vậy?
- Xem coi ấm chưa.
- Đông kỳ quá hà.

Thục giấu hai bàn tay về phía sau, cười:

- Ấm rồi, khỏi phải xem nữa.
- Nhưng Đông muốn nắm hai bàn tay chứ không tin.
- Tin đi. Thật mà.
- Không nắm tay, Đông sẽ không bao giờ tin.

Thục ngượng ngùng đưa hai bàn tay ra phía trước mặt, rụt rè nói:

- Đông nắm một tí nhé.
- Ừ.

Nhưng khi nắm được bàn tay của Thục xong, Đông lại hỏi:

- Nắm lâu không được à?
- Đã bảo một tí thôi, nắm lâu làm gì?

Tuy nhiên Thục vẫn để yên hai bàn tay cho tôi nắm. Mặt Thục đỏ như gấc chín, đồng thời hai mắt Thục nhắm lại. Tôi cầm hai tay

Thục, hai bàn tay mềm mại và ấm áp vô cùng. Tôi nhìn rõ gương mặt Thục trước mặt tôi, bờ môi đỏ ửng, hai mắt nhắm dưới hai viền mi dài, đen láy, mũi Thục thờ nhẹ, cánh mũi phập phồng. Bỗng Thục mở bừng mắt ra, rút hai bàn tay về:

- Đông nắm lâu quá.

Tôi lúng túng cười:

- Thục mở mắt sớm quá.

- Chứ nhắm hoài để Đông nắm hoài sao. Khôn hả?

- Thôi về.

- Coi chừng lạc đường đấy.

Thục ngồi trên bộ ván gỗ theo tôi. Mưa tới tấp bắn tung vào mặt tôi lạnh buốt. Bây giờ ra khỏi nhà Thục, rời hai bàn tay ấm áp của Thục tôi mới thấy lạnh. Cái lạnh như từ đâu kéo ập tới, lướt trên da thịt.

Tôi phải chèo thật mạnh cho xuống đi nhanh. Gió vật những ngọn cây ngã nghiêng, tôi quay lại nhìn thấy ngôi nhà Thục nằm trên mặt nước bao la muôn trùng.

Về nhà tôi ngạc nhiên vì thấy Khôi đang đứng nói chuyện với dì Hạnh trước bao lơn. Thăng bé Hùng mặt mũi buồn xo đi qua đi lại có vẻ nôn nóng. Tôi cười đưa tay vẫy Khôi rồi gọi thăng bé trả xuống. Tôi nói cảm ơn nhưng Hùng chẳng buồn đáp lại. Nó chỉ khẽ liếc dì Hạnh rồi bực tức nhảy xuống xuống chèo về nhà. Tôi cười lớn. Chiếc xuống của Khôi buộc dây tròn thành trên mặt nước và những giọt mưa lạnh buốt. Tôi mang thức ăn lên cho dì Hạnh và hỏi không:

- Tới bao giờ đấy bạn?

- Mới tới được một lúc.

- Có gì lạ không?

- Nước và nước bao la trong tình lý, thế thôi. À, tao không thấy thăng Ân đâu cả.

- Sợ nó về nhà nó trên vườn. Lụt như thế này chắc vườn trái cây

của nó tiêu tan.

- Mình hết đi ăn trái cây nữa được rồi. Hôm qua tao gặp Kim, Uyên, chả hiểu hai bà mượn đâu được chiếc xuống chèo cà khêu trước nhà tao, chút xíu nữa là trôi luôn ra sông.

- Mà có ghé cà phê Thủy không?

- Đóng cửa cả ngày, mà ở nhà Thục về hả?

- Tao đi chợ.

- Đừng giấu bạn. Hạnh nói cho tao nghe rồi.

Tôi đưa mắt cho dì Hạnh, dì tỉnh bơ cười tôi nói:

- Tại Đông mượn xuống người ta đi lâu, chứ còn tại sao nữa.

- Đó là một cái có nhỏ. Nó thấy dì đứng nói chuyện với Khôi, phen này nó ức bể bụng mất.

- Thăng bé nào Đông? – Khôi cười hỏi.

Tôi đáp:

- Thăng bé vừa về đó, nó mê dì Hạnh như điên đảo. Bạn không té nhị chút nào, nó đón đường bạn cho ăn dao đấy, coi chừng.

Khôi cười trách dì Hạnh:

- Ai kêu Hạnh không nói trước.

- Ăn nhằm gì, Đông phịa chuyện, đã chắc gì đúng như thế mà Khôi tin. – Phịa sao mà phịa. Nó tức dì thật mà. Nó hầm hầm bỏ về dì không thấy sao?

- Nó tức Đông thì có.

- Nó hận dì. Anh chàng về nhà ca một ngàn lần bản “Hận tình đen bạc”. Dì bên này thủ sẵn mấy viên thuốc cảm kéo nhảy mũi cả ngày.

- Đông phịa chuyện quá trời. Nó còn bé mà biết gì. Nó rất tốt bụng, thế thôi.

- Nó mê dì, không đúng Đông sẽ đi bằng đầu.

Tôi và Khôi ngó nhau cười làm dì Hạnh ngượng. Dì bê thức ăn đi chỗ khác. Bảo tôi mang cho dì con dao. Dì lui cui làm thức ăn để sửa soạn bữa cơm.

Tôi liếc nhìn đồng hồ, thấy đã hơn mười giờ. Thời gian đi nhanh ghê
Tôi và Khôi đứng nói chuyện nhìn ra mưa. Khôi chép miệng:

- Chẳng biết bao giờ nước rút.
- Hình như càng ngày nước càng dâng cao thêm. Nhà mày ra sao?
- Di chuyển sang ở nhờ nhà bên cạnh.
- Có chật chội lắm không?
- Vừa.
- Mày sang ở đây với tao.
- Không được, đi thì phải đi cả, tao bỏ đi nếu có chuyện gì bất ngờ thì sao?
- Đi cả nhà cũng được. Ở đây còn phòng trống mày thấy không. Tao và dì Hạnh mấy hôm ngủ chung phòng, dì Hạnh sợ ma không dám ngủ riêng.
- Nếu được ở đây chắc nhỏ Xuyên thích lắm. Nó ở đằng đó tội ghê Con trai như mình ở đâu chả được.
- Mày đưa cả nhà sang đây đi. Mấy hôm định ghé mày mà không biết làm sao đi được. Chả lẽ lấy chiếc xe đạp ra làm xuống bơi.

Khôi cười. Tôi nói:

- Thục cũng cực lắm. Sáng nay tao mới đưa nàng ra chợ, đi lòng vòng mua thức ăn. Mấy hôm Thục bảo không hề ra khỏi bộ ván. Trông Thục như con mèo ướt.
- Sao không bảo Thục tới ở với Hạnh?
- Thục chưa có quyết định, còn phải xin ông già.

Khôi đưa tôi điếu thuốc. Hai đứa mỗi lửa, rít khói. Tôi thêm một ly cà phê sữa nóng vô cùng. Tôi vào phòng mình mang cây đàn ra. Khôi đàn hay hơn tôi nhiều. Tôi giao đàn cho Khôi rồi bảo dì Hạnh:

- Dì muốn nghe bản nào Khôi hát cho nghe.
- Cành hoa trắng.
- Dì chỉ có bản ruột là “Cành hoa trắng”. Khôi hát đi – Tôi bảo Khôi. Khôi ghéch chân vào lan can. Tay búng mấy sợi dây đàn, hát.

Giọng Khôi trầm ấm, tan vào trong tiếng mưa rơi nghe thật buồn. Khôi hát liên tiếp mấy bài mà không biết chán. Dì Hạnh khen Khôi hát hay và hứa nếu Khôi ở lại ăn cơm sẽ được thưởng một chén cà phê Tôi nói:

- Ở lại chứ sợ gì, Khôi!

- Thì ở lại.

Tôi bảo dì Hạnh:

- Nhưng dì phải nấu cơm nhanh lên chứ, đói bụng đến nơi rồi.

- Đông phải phụ một tay mới nhanh được. À, sao không bảo Thực tới chơi?

- Thực phải coi nhà.

- Sợ cái nhà trôi đi mất hay sao?

- Thực sợ bị ba lạ Nhỏ ấy cái gì cũng sợ.

Tôi nhảy tới phụ với dì Hạnh lật rau. Khôi vẫn ôm đàn đứng hát. Dì Hạnh thoăn thoắt trong công việc, còn tôi vụng về bên những cọng rau không biết ngắt đoạn nào. Dì Hạnh chê tôi:

- Đông dở quá, ngắt lấy những lá gần ngọn thôi. Những lá dưới gốc bỏ đi. Đúng là con trai, chả biết gì hết.

Tôi cười:

- Không biết khỏi phải lọ Công việc này của con gái mà.

- Lo lần, nữa về phụ với vợ chứ.

- Con trai chỉ biết làm kiếm tiền mang về cho vợ thôi. Về nhà phải có cơm ăn, không thì chết.

- Chà nói nghe ghê, nhưng ngó Đông thấy phát ra tướng... sợ vợ rồi.

Tôi và Khôi bật cười. Dì Hạnh thấy tôi làm chả nên việc gì bèn đuổi tôi đi chỗ khác. Tôi rủ Khôi vào phòng. Hai đứa ngồi hút thuốc tán gẫu chờ dì Hạnh sửa soạn bữa cơm. Tôi bỗng nhớ tới Ân:

- Tại sao Ân lại đi mất nhỉ?

- Tao cũng đang ngạc nhiên về chuyện này.

- Có thể nó về nhà nó thật.
- Hình như nó đang buồn.

Tôi cười:

- Nó mà biết buồn, họa chẳng trời sập đến nơi. À, mấy hôm trời mưa bão, nước ngập lụt, chắc tại nó.

Khôi không cười được. Nó thở ra một ngụm khói:

- Không khéo, nó hiểu lắm tao.
- Chuyện gì?
- Chuyện của Phiến. Tao vừa gặp Thủy, nó bảo có gặp Ân trước hôm mưa bão ở quán cà phê Ân than buồn và định đi xa rất lâu.
- Nó bỏ thi à?
- Có thể lắm.
- Không thi thì nó làm cái gì?
- Đối với một kẻ chán đời, có nhiều chuyện để làm lắm. Hoặc sẽ không làm gì cả.
- Ân nó không tệ đến hiểu lắm bạn bè đâu.
- Tình cảm là một điều không thể đoán trước được.
- Nhưng Ân nó không đến nỗi tệ là hiểu lắm mày. Chuyện chỉ do Phiến gây ra mà thôi.
- Tao nghĩ là không do ai cả.
- Phải tìm cho ra Ân, khuyên nó đừng bỏ thi.
- Nó đi Sài Gòn thì biết đâu mà tìm?

Tôi cảm thấy có một cái gì đang tan vỡ giữa Khôi và Ân thật. Ân yêu Phiến ngấm ngấm, trong khi Phiến chỉ xem Ân như một người bạn trai, học cùng lớp. Từ lúc Nhàn bỏ đi lấy chồng giữa năm đệ nhị, Khôi như một người mất hồn, nó cúp cua liên miên, tưởng đâu nó phải ra khỏi trường, may Khôi học khá trong lớp nên được một vài giáo sư đề nghị giữ lại. Và Khôi sau những ngày lang thang chán nản đã trở lại trường sửa soạn cho kỳ thi Phiến yêu Khôi qua mối tình khói sương tan vỡ đó. Khôi không biết, hoàn toàn không biết

cho đến khi nhận được bức thư đột ngột của Phiến. Bức thư không có gì quan trọng, nhưng từ đó Khôi hiểu Phiến đã yêu mình. Khôi còn đang phân vân không biết phải đôi xử ra sao thì có lẽ Ân biết chuyện. Tôi chơi thân với Khôi hơn Ân, nhưng trước một sự rạn nứt giữa tình bạn như thế quả là điều đáng buồn. Tôi muốn gặp Ân, ngày thi đã gần kề. Chúng tôi có mấy đứa chơi với nhau. Năm nay tôi không muốn có một đứa nào bỏ thi vì chuyện tình cảm của một thời mới lớn.

- Mà tính sao, Đông?

- Cũng chỉ còn một cách là gặp Ân giải thích cho nó biết thôi.

- Rồi đối phó với Phiến ra sao?

- Bình thường.

- Ủ, có lẽ mọi chuyện đều phải bình thường mới sống được. Nhưng ta buồn quá. Thi xong chưa chắc đã học nổi nữa.

Tôi đùa:

- Cưới vợ chẳng?

- Không bao giờ. Nhưng buồn quá sẽ đi lang thang.

Tôi không nói gì, trong lớp những đứa cùng tuổi với tôi và Khôi đều thốt ra một câu tương tự như thế khi chán nản, hay khi bị phạt. Tôi không nghĩ đó là một cách giải quyết đời sống. Con trai có nhiều chuyện để làm. Và mỗi đứa có thể nhìn xuống cuộc đời bằng mọi cách. Tôi không có ý định như Khôi. Tôi chỉ mong, nếu không tiếp tục học nữa thì xin vào tập sự trong một tòa soạn báo. Tôi không nghĩ mình sẽ thành một nhà văn, nhà thơ, nhưng được cầm viết sẽ sung sướng hơn khi được diễn tả một cách thành thật những điều mình nghĩ.

- Rồi không biết bọn mình sẽ ra sao?

- Lớn lên một chút, thấy đời sống buồn như một câu thơ.

Tôi ngó Khôi:

- Đời sống ôi buồn như cỏ khô chẳng?

- Như thế đấy.

Tôi nhìn ra ngoài mưa. Mấy ngày liền mưa cứ ào ạt một lúc rồi vơi dần, chỉ còn những hạt nước nhỏ kéo dài xuống lát phát trong một khoảng không gian mù đục. Gió lạnh buốt thổi lồng lộng trên các hàng cây, nước không thấy rút xuống trên những con đường mênh mông trắng xóa. Tỉnh lỵ chỉ vui mắt khi có những phiên chợ họp bằng xuống với đám người áo toí nón lá, những cảnh xuống xuôi ngược thay cho xe cộ ngày xưa. Còn thì buồn rĩ rượi như cây lá nghiêng đổ, nhà cửa xiêu vẹo, nước ngập trước mắt người, cuốn súc vật trôi lên đênh. Tôi không biết Thục đang làm gì. Tôi hình dung ra khuôn mặt u sầu của Thục, dáng ngồi bó gối nhìn ra ngoài trời trên bộ ván ngập nước đục ngầu. Tôi nhớ Thục quá. Nhớ như chưa bao giờ được nhớ thương như vậy.

- Chuyện mày và Thục như thế nào rồi?

- Vui lắm.

- Vui tới bao giờ?

- Vui mãi, sáng hôm nay tao đưa nàng đi vòng quanh tỉnh lỵ. Bây giờ thì Thục chắc đang ngồi bó gối nhìn mưa.

Tôi cười, ném mẩu thuốc tàn qua cửa sổ. Đốm sáng lướt vào trong những giọt mưa giăng đầy rồi mất hút. Tôi thấy những đỉnh cây ào ào trút lá xuống, gió đưa lá bay tan nát khắp một khoảng không. Hơi lạnh như rúc vào cổ áo. Tôi rùng mình:

- Thèm ngồi quán quá Khôi à.

- Chiều nay tìm một quán nào còn mở cửa mà tới.

- Quán nào?

- Chắc có chứ, uống cà phê trong hoàn cảnh này mới thú.

- Sáng mai hy vọng nước sẽ rút bớt.

- Mày sẽ thấy vẻ mặt của tỉnh lỵ tiêu điều như một thành phố chết.

Tôi im lặng với nụ cười của mình. Mưa bỗng tạt vào cửa sổ, những giọt nước bắn vào mặt tôi lạnh buốt.

Tôi bảo Khôi đóng cửa sổ lại, bật đèn trong phòng lên. Nhưng tôi bỗng nhớ ra là mấy ngày nay tôi và dì Hạnh sống trong bóng tối.

Điện đã cúp, tôi bật cười nói với Khôi:

- Tao học bài không vô vì trí nhớ quá tồi.
- Mà chỉ nhớ một thứ, một cái tên là Thục. Thục đầy cả trong tâm trí mà rồi còn nhớ gì được nữa.

Tôi cười lớn, bật diêm châm vào cây đèn cây gắn trên bàn. Những cuốn sách bập bùng dưới ánh nến tù mù chao ngã. Tôi thấy ón đến tận cổ những môn học. Rồi vài hôm nữa tôi đi thị Thấy mơ hồ nhiều biến đổi như sáng ra nhìn mực nước dâng cao trên những con đường. Khôi lại ôm lấy cây đàn. Bây giờ giọng Khôi nghe như nó sắp khóc. Tôi nằm lẩn xuống giường im lặng nghe Khôi hát. Ngọn nến bập bùng soi bóng Khôi ngã dài trên bức tường, gương mặt Khôi hồng lên, mái tóc rũ xuống. Tôi nghĩ con trai lớn lên đứa nào cũng có một nỗi khổ riêng. Ở tôi và Khôi, nỗi khổ có lẽ gần gũi nhau nhất.

Mưa rơi từ nghìn xưa. Mưa rơi về nẻo mờ

Mưa đem sâu thiên thu đến cho ta.

Mưa đi từ tuổi thơ Mưa theo cuộc tình tơ.

Mưa rơi bạc đầu ai mong nhớ mưa...

Dì Hạnh bỗng đứng trước cửa phòng gọi lớn:

- Cơm xong rồi, mời hai nhà nghệ sĩ.

Tôi nhìn Khôi, nó buông đàn ngưng vội tiếng hát chạy ra. Dì Hạnh trải chiếu dưới gạch dọn cơm thật ngon mắt với những thứ rau tôi lật lúc nãy. Ba người ngồi vào cùng ăn với nhau. Dì Hạnh từ trong bếp ra nên gương mặt ửng đỏ vì lửa. Tôi nói:

- Chiều nay dì đi uống cà phê không?
- Trời mưa bão ngập lụt thế này quán nào mở cửa.
- Khôi bảo có.

Khôi nói:

- Thế nào cũng có, phía bên cầu. Nước bên đó dâng ít hơn, có một vài nhà không bị ngập.

- Đi bằng gì?

- Xuồng của Khôi.

Dì Hạnh thích thú nói:

- Tới rủ Thục đi với.

Khôi ngó tôi cười:

- Hạnh khỏi phải dặn Đông, bốn phận của “chàng” mà.

Chúng tôi ăn cơm trong tiếng mưa rả rích. Gió vi vút ngoài hàng

cây. Gió đầy hơi nước và buồn như những ngày mùa đông thật sự.

Thằng bé có lẽ hết giận dì Hạnh nên chèo xuồng qua đứng dưới lan can gọi ơ ơ. Dì Hạnh nhồm dậy, hỏi vọng xuồng:

- Gì thế?

- Hạnh ăn chùm ruột không?

- Ăn.

- Tôi ném lên nhé.

- Ừ, ném đi.

Thằng bé ném một túi chùm ruột và muối ớt lên. Tôi ngó Khôi nheo mắt cười. Dì Hạnh hỏi:

- Sao cho nhiều thế, bộ đồn nguyên cây hả?

- Cây chùm ruột bị gió làm gãy ngang rồi. Bây giờ chìm trong nước mất tiêu, nhưng tôi hái được nhiều trái lắm.

- Thôi bao nhiêu đây đủ rồi.

- Hạnh rảnh không?

- Đang ăn cơm.

- Ăn xong tôi đưa ra phố chơi nhé.

Dì Hạnh cười:

- Trời mưa bão mà đi chơi làm gì, lạnh cóng tay chân hết.

- Không ăn nhằm gì đâu, đi dưới mưa vui lắm.

- Không đi được đâu.

Thằng bé có vẻ buồn, nó im lặng không nói gì nữa. Dì Hạnh cũng ngồi xuống tiếp tục bữa cơm. Tôi đoán thằng bé đã chán nản bỏ về.

Tôi trêu dì Hạnh:

- Người bạn láng giềng của dì Hạnh tốt bụng quá.
- Người ta cho ăn mà còn trêu.
- Cây chùm ruột gãy chắc nó buồn lắm.

Bữa cơm xong, dì Hạnh rửa chén. Dì vấn tóc lên cao bằng một mảnh vải lụa màu tím. Dì tươi mát trong những giọt mưa đùa bên ngoài cái bao lơn rộng. Tôi và Khôi ngồi hút thuốc. Dì Hạnh rửa chén xong pha cà phê Ba người ngồi xung quanh cái bàn nhỏ trước cửa phòng. Dì Hạnh lại bắt Khôi hát. Khôi nhăn mặt cười:

- Vừa cho ăn no lại bị đày.
- Khôi hát hay quá, khối cô mê đấy. Hôm nào Hạnh giới thiệu cho Khôi cười cười. Dì Hạnh bảo:
- Hát bài “Thuyền viễn xứ” Khôi nhé. Bài này Hạnh nghe Khôi hát từ kỳ hè năm ngoái.
- Hạnh nhớ dai ghê.
- Nhớ chứ, người nào nhớ dai chắc khổ lắm phải không?

Tôi cười:

- Nhớ dai là biểu lộ sự chung tình. Con gái cần phải nhớ dai.
- Còn con trai thì cần phải mau quên hả?

Tôi tránh cái nhìn của dì Hạnh. Khôi dạo đàn và hát bản mà dì Hạnh thích:

Chiều nay sương khói lên khơi
Thùy dương rủ bóng tơ bờ
Làn mây hồng pha dáng trời
Sóng Đà Giang thuyền qua xứ người
Thuyền ơi viễn xứ xa xưa
Một lần qua dạt bến lau thưa
Hò ơi giọng hát thiên thu

Suối nguồn xa vắng chiều mưa ngàn về...

Giọng hát của Khôi như hòa lẫn vào trong tiếng mưa. Buổi chiều buồn quá, không ai thấy được nắng trong một bầu trời đầy mưa bão thế này. Và một ngày nữa sắp sửa chấm dứt. Tôi mong nhìn thấy mực nước rút dần xuống và thèm nghe lại tiếng reo của hàng nhạc ngựa trong những buổi trưa lồng lộng gió mùa hè. Những con đường thênh thang trong tỉnh lỵ này, những con đường của học trò đó, sau cơn bão dữ, phượng có còn tươi trên cành hay rụng rơi tan nát trên xác nắng. Khôi hát buồn quá Khôi ạ, tôi muốn quay đi để đừng nghe tiếng hát, để đừng nhớ Thực. Nhưng tôi biết rõ hơn bao giờ, tôi đang nhớ Thực đến lịm người.

Đường Phượng Bay

Chương 17

Mưa bão rồi cũng dứt, nước rút khỏi tỉnh lỵ từ bao giờ tôi không hay. Những hôm đi thi qua vài con đường cây cối ngã nghiêng buồn thê thảm tôi cũng không đủ thì giờ chú ý tới. Khôi cũng ít nói chuyện với tôi, hai đứa thi khác trường. Tôi cũng không gặp Ân, chỉ gặp những đứa cùng lớp tình cờ thi cùng phòng. Rồi những ngày thi cũng qua trong mệt mỏi và lo âu. Tôi gầy bài toán hóa học một cách oan uổng nên không hy vọng nhiều. Sáng nay, một ngày mới. Tôi thức dậy và nhớ ra những ngày thi héo hon đã qua. Tôi có thể đứng bên cửa sổ nhìn ra hàng nhạc ngựa, nhìn thấy bóng mặt trời lên ửng đỏ một phía trời. Chuyến xe lửa đã vừa chạy qua xong, tiếng còi của nó

như còn vang mãi trong buổi sáng rơi rắc những giọt sương mù chưa tan trên cây lá xanh biếc. Một ngày của đầu tuần lễ. Và hình như đã sang một tháng khác rồi. Tôi thành thoi dỗi lại trong trí nhớ, và thành thoi nghĩ một chút về ngày mai. Tôi không dửng dưng lắm, mà cũng không lo âu lắm với kỳ thi. Nếu tôi đậu thì lên lớp để sửa soạn cho một năm thi khác, rồi rời trường, rời tỉnh lỵ trầm lặng u buồn này để đi nơi khác. Nếu tôi rớt (dù sao cũng thấy nhói trong lòng một chút) có thể tôi sẽ ngồi lại lớp cũ một năm nữa. Cũng có thể rồi tôi chẳng đi đâu hết. Tôi ở đây, tỉnh lỵ nhỏ bé đầy tràn kỷ niệm này cho tới một ngày không còn ai, không còn người quen thuộc nào. Tôi nghĩ tới dì Hạnh và Thục. Dì Hạnh, có lẽ là người bỏ đi trước nhất.

Tôi xuống nhà, dì Hạnh đã lo xong bữa ăn sáng. Lúc tôi rửa mặt trong phòng tắm dì nói ở bên ngoài:

- Hôm nay Đông thành thoi rồi đó.

Tôi cười nhỏ, lắng nghe tiếng con chim nào hót trong khóm lá phía sau nhà. Tiếng chim trong như tiếng những giọt sương rơi. Dì Hạnh mở nhạc và nói lớn:

- Đông thích ăn gì ngày hôm nay?

- Dì cho ăn thứ nào cũng được.

- Hôm nay phải đãi Đông chứ. À, chiều nay bà giúp việc lên đây.

Mai một mình có những bữa ăn đàng hoàng hơn.

- Dì nấu ăn cũng ngon chán.

- Dì đâu sánh được với bà giúp việc dì còn học ở bà ấy mà.

Tôi ra đứng trước mặt dì Hạnh cười:

- Để sửa soạn theo chồng hả?

Dì đỏ mặt:

- Đông cứ nhớ mãi một chuyện đó. Coi chừng sáng hôm nay Thục đến chơi đấy, liệu mà giữ mồm giữ miệng.

Tôi ngồi xuống ghế. Tôi và dì Hạnh ăn một bữa ăn sáng vui vẻ và

thành thoi nhất trong những ngày sau kỳ thị Dì nói:

- Hôm nay mới thấy được mặt trời. Chắc một ngày đẹp.

Tôi nói:

- Hôm nay Khôi bao chúng ta đi cine Ngon chưa?

- Bao giờ.

- Buổi chiều.

- Khôi hy vọng hơn Đông không?

- Khôi làm hoàn toàn cả, không gãy môn nào. Phải nói là Khôi nắm chắc mảnh bằng trong tay. Đông hy vọng năm mươi phần trăm. Coi như là tuyệt vọng.

- Như thế cũng có thể đỡ lắm chứ, điểm mấy môn kia bù qua.

- Đông chả chán đời đâu, dì đừng an ủi. Rớt hay đậu cũng chỉ thay đổi một chút thôi, dì ạ.

Tôi lấy phin ra khỏi ly để quậy cà phê. Hôm nay có cà phê mới, mùi thơm nghe thấy lạ. Dì Hạnh cười nói:

- Đông uống thử xem cà phê mới có ngon không?

Tôi uống thử một ngụm, khen:

- Ngon tuyệt, nghe mùi cũng biết ngon rồi.

- Đố Đông ở đâu đấy?

- Dì mua ngoài chợ chứ đâu?

- Sai, chợ Này không có cà phê ngon như vậy.

- Chứ ở đâu?

- Uống thêm vài ngụm nữa rồi cho nói thêm một lần nữa xem có đúng không?

Dì Hạnh cũng cho đường vào ly mình. Dì uống chậm chạp và nhìn tôi cười mỉm. Tôi uống thêm vài ngụm cà phê theo lời dì nhưng không đoán ra được cà phê ở đâu. Dì làm tôi bất ngờ:

- Thục mang tới đấy.

- Thục.

- Thục có người quen đi Buôn Mê Thuật. Thục gửi mua và dành cho

Đông cả ký lô, tha hồ mà uống tới chết.

- Thục tới đây bao giờ, dì?

- Chiều hôm qua, lúc Đông chưa về. Thục nói sáng nay có thể Thục sẽ tới chơi.

Tôi nhớ lại bức thư đã gửi cho Thục trước ngày thi. Bức thư tới hôm nay vẫn chưa được Thục trả lời. Tuy nhiên tình cảm của Thục đối với tôi cũng không có gì thay đổi. Thục thường tới đây chơi với dì Hạnh trong những hôm tôi đi thi, nhưng tôi chưa nghe Thục nói gì. Một sự im lặng làm tôi e dè.

- Thục cứ hỏi thăm Đông xem làm bài được không.

- Dì cứ bảo là cầm chắc cái rớt trong tay.

- Thục không tin.

Tôi cười, lên phòng thay quân áo với ý định ra phố xem gặp đứa nào để hỏi thăm Ân. Lúc trở xuống dì Hạnh ngạc nhiên hỏi:

- Đông định đi đâu?

- Đi một vòng, lâu quá không đi phố.

- Đưa dì đi chợ luôn. Nhưng Đông về sớm nhé, sợ Thục sẽ tới trong lúc mình đi vắng đó.

Dì Hạnh sửa soạn, trong lúc tôi dắt xe ra ngoài cổng. Tôi đưa dì tới chợ và ra ngay quán cà phê của Thủy. Tôi gặp Phiến ở đây một cách bất ngờ. Phiến đang ngồi nói chuyện với Thủy, thấy tôi Phiến cũng ngạc nhiên. Phiến hỏi:

- Đông, đang nhắc về Đông đây. Thi thế nào?

- Rớt.

- Chưa có kết quả mà rớt nỗi gì.

- Làm bài không được thì rớt chứ đâu sao nỗi.

Thủy nhìn tôi. Vẫn cái nhìn e dè như ngày nào. Phiến cười:

- Hai đứa định đi về quê chơi ít hôm. Tình lý bắt đầu có những ngày buồn thảm rồi đó.

- Máy cô cũng biết buồn nữa sao?

- Buồn muốn khóc được vậy.

Tôi ngồi xuống ghế. Thủy có vẻ buồn thật sự. Bây giờ Thủy đã biết rõ tình cảm giữa tôi và Thục. Thủy hỏi, một cách ngượng ngùng.

- Thục ra sao anh Đông?

- Lâu, tôi cũng không gặp Thục.

- Thủy cũng vậy, từ hôm bão vào tỉnh cho đến bây giờ.

Tôi châm điếu thuốc, mời lửa trong lúc hỏi Thủy:

- Thủy có vẻ buồn, định về quê thật à?

- Thật chứ, hai đứa đang bàn với nhau thì Đông tới.

Tôi cười:

- Có tôi tháp tùng theo không?

- Không, anh về quê rồi bỏ người đẹp lại cho ai. Thục giận tụi này chết.

- Đông đùa đó Thủy, xa làm sao được nhau, vắng một chút đã tưởng trái đất này đảo lộn ngay mà nói nghe gay go lắm.

Tôi nheo mắt bảo Phiến:

- Đừng tưởng suy bụng ta ra bụng người. Trưa nay Khôi tới nhà tôi đây. Chả hiểu hứng nổi gì anh chàng đòi bao tất cả đi cine.

- Chắc là hy vọng đậu.

- Ừ, Khôi làm cậu tú là cái chắc.

Phiến chớp mắt khi nghe nhắc tới Khôi. Tôi bỗng nhớ ra Ân. Tôi hỏi Phiến:

- Có gặp Ân không?

Phiến lắc nhẹ đầu. Thủy bỗng phá tan bầu không khí im lặng đang chực đè xuống khi tôi nhắc đến Ân:

- Hai người uống gì chứ, nói chuyện mãi sao?

Tôi lắc đầu cười:

- Mới uống ở nhà, ghé đây định hỏi thăm Ân. Không ngờ gặp cả Phiến. Lâu quá, cô biến đi đâu mất tiêu.

- Muốn tan thành bụi mà không được, đành phải sửa soạn biến khỏi

tĩnh lý.

- Đi vài ngày thôi à?
- Có thể sẽ ở lâu hơn, hết mùa hè cũng nên.
- Phụng tàn hết rồi, sau cơn bão và trận lụt những con đường nó xơ xác quá.
- Cây lá cũng buồn như người, Đông nhỉ?
- Cần gặp Khôi không?
- Không.

Sau khi trả lời ngắn gọn, Phiến cúi mặt. Như thế Phiến cũng không biết Ân đi đâu. Tôi đoán kỳ thi này chắc Ân đã bỏ.

Thủy hỏi:

- Không uống gì thật à?
- Tôi về ngay đây, về quê nhớ khi lên có quà đấy nhé cô chủ quán?

Thủy gượng cười:

- Còn anh Đông đâu nhớ khao tụi này nhé, đừng quên.

Tôi nói với Phiến:

- Có thể Ân nó đã đi xa rồi.

Phiến thở nhẹ. Tôi bước ra khỏi quán đạp xe về nhà. Tôi quên không ghé chợ rước dì Hạnh, và dì cũng không dặn, về nhà tôi gặp Thục đang đứng trước cổng, vẻ lóng ngóng. Thục cựa:

- Đi chơi ghê há?

Tôi cựa:

- Đưa dì Hạnh đi chợ, chứ bộ.
- Chứ không phải ghé cà phê Thủy?

Tôi làm bộ ngạc nhiên:

- Ủa, sao Thục rành quá vậy?
- Sao không, nhỏ Hiền bảo thấy anh Đông ngồi với hai chị nào.

Tôi đáp nhanh:

- Đó là Thủy và Phiến, lâu quá mới gặp Phiến.
- Vui không?

- Đâu có nói chuyện lâu, phải về ngay vì sợ Thục tới. Thục tới lâu chưa?

Thục cong môi:

- Mới có nửa tiếng.

- Đừng nói xạo, người ta đi chưa đầy mười lăm phút mà bảo tới nửa tiếng rồi.

- Sao không đi luôn chiều rồi hẳn về. Thi xong vui quá nhỉ?

Tôi mở cổng, kêu Thục vào. Tôi nói nhỏ bên tai Thục.

- Trả lời thư chưa?

Thục nhăn mặt, làm bộ chưa nghe. Rồi Thục cười chạy luôn vào nhà. Tôi dắt xe vào.

Thục ngồi im trong ghế. Tôi tới đứng bên cạnh hỏi:

- Trả lời thư chưa, hồi hộp quá rồi đó.

Thục đỏ mặt, lắc đầu:

- Quên bức thư ấy rồi.

- Sao quên?

- Tại vì không có đọc hết.

- Sao không đọc hết?

- Đông viết kỳ thấy mờ.

Thục cúi mặt giấu nụ cười của mình. Tôi đi loanh quanh chỗ ngồi của Thục. Một lúc lâu Thục mới ngẩng lên hỏi:

- Bộ mong trả lời lắm hả?

- Viết thư, ai không mong được trả lời.

Thục rúc rích cười:

- Mai mốt đi, mấy hôm nay người ta phải dọn dẹp nhà cửa. Mãi đến hôm nay mới được rảnh. Này, ông già đã lấy bức thư rồi đó.

Tôi thót cả ruột:

- Để đâu mà ông lấy được?

- Để quên trong quyển vở trên bàn,

- Ông coi chưa?

- Không biết.
- Trời ơi, sao Thục vô ý quá vậy?
- Tại Đông để thư trong quyển vở rồi về không nói gì Thục đâu có biết. Vái trời cho ông già không đọc.
- Rồi có gì không?
- Ông im lặng, bình thường.

Tôi thở phào:

- Vậy chắc ông không có đọc. Thục làm Đông muốn thót trái tim ra ngoài.
- Mấy hôm người ta cũng lo muốn chết. Ăn ngủ không yên, lần sau có biên thư thì nói rõ trước khi về à.

Tôi nói gọn:

- Không biên thư nữa.
- Tại sao?
- Thục có trả lời đâu mà biên.
- Mai mốt trả lời.

Tôi âm ức, đè nặng những bước chân trên nền gạch. Thục ngồi chống hai đầu gối bưng cằm ngó tôi cười.

- Đông giận trông kỳ khôi lắm. Biết không?
- Không giận.
- Không giận mà mặt mày như sắp giết người tới nơi.

Tôi ngó Thục, tự nhiên tôi phì cười. Gương mặt nàng ngây thơ như gương mặt con búp bê Sáng nay Thục mặc chiếc áo dài màu tím than, tóc cột bằng một mảnh vải màu có bông trắng lớn. Thục diện bằng một chiếc vòng ngọc thạch đeo ở cổ tay xanh biếc. Mắt Thục mở lớn trêu tôi và nụ cười như một cơn gió mát rượi. Tôi tới gần Thục, đứng sau lưng nàng, Thục nói nhanh:

- Cắm hôn lên tóc người ta.

Nhưng tôi không nghe Thục. Tôi đã hôn. Mái tóc Thục thơm mùi bồ kết. Chắc Thục mới gội tóc hôm qua Thục xô tôi đứng qua một bên,

trợn mắt:

- Ai cho phép hôn tóc người ta, đã cấm rồi mà?
- Cái mùi thơm phưng phức của hương bồ kết cho phép.
- Hôn một cái là chậm trả lời thư một ngày đó.
- Vậy cho hôn mười cái.

Tôi dọa làm Thục sợ, nàng nhảy qua ngồi bên ghế khác. Và chúng tôi cứ rượt đuổi nhau khắp các ghế. Cuối cùng tôi dừng lại cười:

- Bây giờ không cần thư trả lời nữa, biết rồi.
- Biết cái gì?
- Thục đã chấp nhận.
- Đừng có nói ầu, chưa chấp nhận chuyện gì hết.

Tôi xòe bàn tay ra trước mặt Thục:

- Vậy trả chiếc hôn lúc nãy đây.

Thục đỏ mặt ngồi im. Tôi tới ngồi xuống gần bên Thục. Tiếng thở của Thục nghe nhanh trong lồng ngực nàng. Tôi nhìn hai cánh mũi phập phồng của Thục, hai cánh mũi xinh xắn trên bờ môi tròn đầy, hình như lúc nào cũng bĩu ra. Thục ngó tôi:

- Cấm nhìn.
- Không nhìn sao biết người ta nhìn mà cấm.

Thục giận kêu “ứ” một tiếng trong miệng. Tôi nắm tay Thục vuốt ve những ngón tay thon mềm của nàng. Thục bàng hoàng nói:

- Coi chừng Hạnh về, Đông kỳ quá.
- Dì Hạnh đi chợ trưa lắm. Hôm nay chắc mua thức ăn nhiều.
- Ai cho Đông nắm tay
- Đôi mắt của Thục.
- Đôi mắt không biết nói.
- Nhưng một lúc nào đó đôi mắt nói, và biểu đồng tình.
- Đông xạo quá trời.

Đường Phượng Bay

Chương 18

Mỗi lần Thục nói như thế nghĩa là nàng không cãi lại tôi nữa, nàng chịu thua. Nhưng tôi chỉ có thể nắm bàn tay Thục, nghe trái tim mình đập loạn như muốn vỡ tung cả lồng ngực. Yêu Thục quá đỗi, tôi chỉ hôn lên mái tóc, hít lấy mùi hương bồ kết sau một ngày Thục gội đầu và nhìn Thục đỏ mặt mắc cỡ ngượng ngùng giấu đi. Tôi không dám ôm lấy Thục, dù chúng tôi ngồi gần nhau dù bờ vai Thục tròn, dáng ngồi nghiêng hẳn như sắp rơi vào vòng tay tôi. Cả hai đứa đều hiểu rằng tình yêu đã chín. Và lắng nghe mùa cây trái đang ươm ngọt trong hồn mình. Tôi không quên Thục còn đi học và chắc Thục không quên tôi vừa xong kỳ thi.

Tôi bỗng thở hắt, nói bên tai Thục:

- Những ngày thi nhớ Thục quá.
- Ai bắt nhớ.
- Đôi mắt Thục, nụ cười của Thục và mùi hương trên mái tóc.

Thục cười, đôi mắt chớp nhanh trong cái cúi đầu ngượng ngùng.

Tôi nắm lấy cả hai bàn tay Thục áp trong hai bàn tay mình bóp chặt khiến Thục nhăn mặt đau đớn. Tôi nói nhanh:

- Anh yêu em.

Thục hoảng hốt rút bàn tay về, nhưng bàn tay còn lại bị tôi giữ chặt.

Tôi nghe Thục thở mạnh hơn và quay mặt. Tôi bỗng can đảm choàng tay qua ôm lấy vai nàng kéo về phía tôi. Thục run rẩy chống

cự và hoảng hốt nói:

- Đừng Đông ơi, Thục sợ lắm.
- Anh yêu em.

Thục gật đầu:

- Em biết, nhưng em sợ lắm. Em còn đi học.
- Nhắm mắt lại anh cho cái này.

Thục nhắm nghiền mắt lại, run rẩy trong vòng tay tôi. Gương mặt Thục bừng sáng rực rỡ. Tôi nâng cằm Thục lên khi Thục cúi mặt. Thục lắc đầu quầy quậy nhưng tôi đã đặt nhanh lên bờ môi Thục một chiếc hôn. Khi buông Thục ra tôi thấy Thục khóc, những giọt nước mắt lăn dài xuống má Thục. Tôi lịm cả người. Tôi lau nước mắt cho Thục trong khi Thục vẫn nức lên từng tiếng ngẩn. Cả hai đều im lặng. Tôi vụng về không dốt dành được Thục. Nàng không nói với tôi lời nào. Cho tới khi tiếng chuông gọi cổng reo lên. Tôi biết dì Hạnh về và chạy ra mở cửa.

Dì Hạnh xách một giỏ nặng đầy thức ăn, dì cười hỏi:

- Thục tới chưa?

Tôi gật đầu, ngượng ngùng đi bên cạnh dì. Hình như tôi lo ngại dì Hạnh sẽ biết tôi vừa hôn Thục. Tôi cố nói nhanh:

- Dì mua thức ăn nhiều quá.
- Hôm nay thức ăn rẻ, và phải cho Đông ăn bù những hôm vội vàng trong kỳ thi chứ.
- Còn dì thì sao, dì có vẻ gầy.
- Con gái gầy tốt hơn, dì cũng sợ mập vậy chứ bộ.

Thục hiện ra ở cửa, những giọt nước mắt biến mất. Nhưng tôi ngó thấy được vẻ không tự nhiên trên gương mặt Thục. Tôi lo dì Hạnh biết cử chỉ khác lạ nơi người bạn thân của mình. Nhưng dì Hạnh vẫn hồn nhiên như không để ý gì. Hai người nói chuyện và cười đùa với nhau. Tôi đứng bên ngoài thềm nhìn những cánh hoa còn sót lại sau cơn bão và mới nở trong vườn. Tôi bàng hoàng như vừa uống

xong một cốc rượu mạnh. Thục bỗng bước ra đứng phía sau lưng tôi. Đợi tôi quay lại Thục dúi vào tay tôi một quyển tập rồi bước nhanh vào nhà. Tôi ngạc nhiên thấy một bức thư. Tôi sung sướng ngồi ngay xuống bậc thềm. Những trang giấy vở đầy chữ của Thục, những dòng chữ xinh xắn reo múa trước mắt tôi. Giấy thơm và chữ cũng thơm. Thục trả lời thư tôi bằng những ý nghĩ e dè nhưng tôi hiểu rằng Thục đã yêu tôi.

Thục làm tôi ngạc nhiên đến bàng hoàng. Bức thư Thục viết ngay sau khi nhận được thư tôi, nghĩa là trước những ngày thi của tôi nữa, thế mà Thục không chịu đưa, tôi hiểu Thục muốn những ngày thi của tôi qua đi, sợ làm tôi xúc động và bận rộn. Thục tuyệt vời quá, Thục ạ. Tôi đọc bức thư hai ba lần mà không thấy chán, tôi muốn thuộc luôn từng chữ, từng câu Thục viết, và sung sướng lịm người nhìn thấy làn cây xanh biếc vươn cao trong một bầu trời rự rờ ánh nắng. Tôi mang thư Thục về phòng. Thục đứng một mình trên bao lơn từ bao giờ. Thục nhìn tôi cười. Tôi nói:

- Thục xấu nhỉ?

Thục lại cười lớn. Tôi vào phòng ngồi nhìn Thục với tà áo tím bay trong gió sớm. Gió hình như cũng mang hương hoa ngoài đường vào, hương cỏ mật dưới vườn lên. Thục vào phòng cầm cây đàn tới đưa cho tôi. Thục nói:

- Hát cho em nghe một bài.

- Anh không biết hát.

- Lại xạo, Hạnh bảo anh hát hay lắm.

- Anh chỉ muốn nhìn em thôi. Thục ra đứng ngoài kia như lúc nãy cho anh nhìn.

Thục ngượng ngùng:

- Đừng có khôn, nhưng em xấu lắm nhìn một hồi rồi sẽ tìm ra những điểm xấu của em.

- Không có gì xấu khi hai người yêu thương nhau.

- Nhưng anh sẽ xấu nếu không hát cho em nghe.

Tôi cười:

- Chiu em, nhưng em nghe bài gì?

- Bài nào anh thích nhất.

- Lại ngồi đằng kia anh mới hát, có em trước mặt, anh không bao giờ hát được.

Thực mỉm cười đi vòng ra phía sau lưng tôi. Nàng ngồi xuống mép giường. Tôi dạo nhạc và hát bài, “Ngày đó chúng mình”.

Ngày đó có em đi nhẹ vào đời và mang theo ánh trăng sao đến với lời thơ nuôi.

Ngày đó có anh mơ lại mộng ngồi và se tơ kết tóc giam em vào lòng thôi...

Tôi bỗng ngừng lại hỏi Thực:

- Em có nghe tiếng reo của hàng nhạc ngựa ngoài kia không?

Thực mỉm cười, gật đầu. Tôi cười:

- Hàng nhạc ngựa hát hay hơn mình nhiều.

- Nhưng anh hát tiếp đi.

Tôi buông đàn, ngồi nhìn Thực:

- Không còn tiếng hát nào ý nghĩa nữa. Ngồi nhìn em thấy vui thú hơn.

- Em xấu lắm, phải không?

- Em đẹp nhất trần đời.

Câu nói có vẻ sáo rỗng nhưng tôi không tìm được câu nào ý nghĩa hơn như vậy. Thực ngượng quay mặt chỗ khác không dám nhìn tôi.

- Nhỏ Hiền nó nghi rồi đó.

- Tha hồ cho nó nghị Nó biết cũng chẳng sao nữa chứ đừng nói nghị, em sợ à?

- Không đâu anh, nhưng kỳ lắm. Nó bắt nạt em về chuyện này hoài.

Không quen với anh, sức mấy nó bắt nạt em được.

- Hôm nào kêu nhỏ ấy tới đây.

- Chi vậy?

- Anh nói chuyện.

Thục cười khúch khích:

- Chưa chi đã lên mặt, nó chả sợ anh đâu.

- Rồi sẽ sợ anh.

- Thôi, nó mới nghi ngờ thôi chứ chưa biết rõ. Thế mà đã hăm nói lại với ông già. Em đang lấy lòng nó đây.

Thục bồng hốt hoảng:

- Thôi, em xuống phụ làm cơm với Hạnh. À, Hạnh có nghi gì chưa anh?

- Biết rõ rồi chứ không có nghi.

- Tại anh hết, ngưng với Hạnh chết.

- Dì ấy cũng có “bồ” rồi chứ bộ.

- Ai thế? sao chả nghe Hạnh nói.

- Dấu đấy.

Thục thích thú chạy xuống nhà. Tôi cũng không biết mình phía như thế có đúng một phần nào không. Dì Hạnh kín đáo ghê quá khó mà biết được. Tuy nhiên tôi đoán thế nào dì Hạnh cũng có bồ rồi. Một người con gái xinh đẹp như vậy phải có một mùa để nhan sắc mãi còn tươi. Tôi đi loanh quanh trong phòng. Chợt nhớ tới cái kệ sách của mình. Còn mấy ngăn sách chưa đem phơi được. Bây giờ trở đi là những ngày thanh thoi, tôi sẽ có dịp đọc sách. Những cuốn sách suốt một năm qua tôi chưa hề rờ tới. Tôi tới soạn lại một vài cuốn sách, bất ngờ thấy rơi ra những trang giấy vỡ. Tôi ngạc nhiên thấy nét chữ quen thuộc của dì Hạnh kẹp vào những trang sách đọc trong lúc nhàn rỗi rồi bỏ quên. Đó là những dòng nhật ký ghi vội không ngày tháng và không đầu không đuôi. Ở một trang tôi đọc được:

“Đông đã tới ở được ba tuần lễ.

Căn nhà tự nhiên như có tiếng hát và những bông hoa ngoài vườn

biết cười. Tôi cũng vừa nhận thấy mình biết mơ mộng. Kỳ lạ quá đôi mắt ấy, biết không? Hôm nay tôi cũng vừa tròn mười lăm tuổi. Không ai biết, ngoài tôi”.

Một trang khác:

“Nói chuyện với Đông tới khuya, sợ ma quá mà cũng phải xuống nhà ngủ. Trời ơi khoảng hành lang vắng tanh và mưa lạnh buốt.

Những giọt cà phê chưa tan. Nó còn đọng đâu trong lòng.

Tôi sắp mười sáu tuổi. Lại có thêm một ngày sinh nhật không ai hay.

Buổi sáng ra vườn ngắt hoa hồng. Tôi muốn cho Đông một đóa hoa nhưng âm thầm thôi. Và tôi đã bỏ vào ngăn kéo bàn học của Đông.

Tôi vừa nghĩ tới tình yêu khi xem đến trang sách này.

Một cảm giác lạ lùng xâm chiếm vào cơ thể tôi làm mạch máu tôi như tê dại hẳn.

Tôi bàng hoàng quá. Có phải tôi đã Ỗ Đông không?”

Chữ Yêu dì Hạnh đã viết tắt bằng một chữ Ỗ Tôi sửng sờ cảm những trang giấy trong tay Người tôi như tê dại hẳn, mất hết phản ứng.

Thục bỗng lên đứng trước cửa phòng nói:

- Em về.

Tôi bảo:

- Chiều nay Khôi tới mời đi cine đấy.

- Chiều em sẽ ghé lại.

Tôi đưa Thục ra cổng. Nắng đã lên cao và bầu trời có nhiều mây trắng bay Thục về rồi, khuất bóng áo Thục ở một ngã ba đường quen thuộc. Tôi vẫn còn đứng ngơ ngác với những dòng nhật ký cũ của dì Hạnh. Tôi không biết bây giờ ý nghĩa của dòng nhật ký ấy đã đổi khác chưa. Tiếng chim hót trên đỉnh cây, những cái hoa nhạc ngựa mới nở đỏ rực. Ở một góc đường xa tôi nhìn thấy cây phượng nào đó còn sót lại những bông đỏ ối. Con đường đó chắc Thục

đang đi ngang qua Tôi thấy có một cái gì ngượng ngập giữa tôi và dì Hạnh sau khi thấy được mảnh giấy kia. Dì kín đáo quá, phải chi tôi được đọc những dòng nhật ký ấy sớm hơn.

Dì Hạnh đi ra hỏi:

- Thục về rồi à?

Tôi gật đầu. Dì nói:

- Sao Thục về, tưởng Thục ở lại chơi trưa nay chứ. Bộ hai người giận nhau à?

- Chiều Thục trở qua.

- Đông đói bụng chưa?

- Đói.

- Vào ăn đi, dì dọn xong rồi. Đông làm sao thế?

Tôi lắc đầu, cười. Dì Hạnh sẽ chẳng bao giờ nghĩ rằng tôi đã đọc được những dòng nhật ký ấy. Và biết đâu dì đã quên sau khi viết trong một lúc xúc động nào đó của một thời con gái. Dì nhắc tôi:

- Chiều nay bà giúp việc lên. Có bà chắc Đông thành thoi hơn.

Đông có quyền đi chơi cả ngày.

- Từ trước tới giờ Đông vẫn đi chơi hoài như thế.

- Nhưng bây giờ khác. Đông có nhiều thì giờ hơn. Không phải coi nhà cho dì đi chợ nữa. Dì cũng thành thoi trong những ngày tới.

Chúng ta đã quên mùa hè rồi.

- Dì không định đi với Thục về quê ngoại của Thục sao. Ít ra mùa hè vẫn còn mấy ngày. Đông gặp Phiến lúc sáng. Phiến và Thủy cũng sắp về quê nghỉ hè.

Dì Hạnh ngạc nhiên:

- Gặp Phiến, bây giờ Phiến ra sao?

- Buồn.

- Phiến yêu Khôi?

- Hình như vậy, còn Ân thì đi đâu mất hình như kỳ thi này nó bỏ.

Dì Hạnh thở nhẹ, hỏi tôi:

- Còn Đông không về quê.
- Không muốn về.
- Sao thế?
- Thấy đi đâu cũng buồn, thà ở đây với nỗi buồn của mình còn hơn. Nhưng có thể Đông sẽ về quê sau khi có kết quả.
- Đông mà buồn sao, tưởng Đông đang vui?

Bữa ăn tẻ nhạt vì người nào cũng im lặng. Tôi không biết nói gì với dì Hạnh. Và hôm nay dì Hạnh buồn như chưa bao giờ thấy dì buồn. Ăn xong tôi về phòng đốt những mảnh giấy của dì Hạnh viết. Tôi không thể để nó trong ngăn kéo. Tôi mong rằng dì Hạnh đã quên có một lần mình viết những dòng nhật ký như thế. Tôi ra đứng ngoài bao lơn nhìn ra một khoảng trời rực nắng. Tĩnh lý vẫn bình lặng u buồn dưới màu xanh của cây, màu nâu của ngói và màu đỏ của những cây phượng già nua tàn tạ gần hết mùa hè. Những ngày chờ kết quả thi là những ngày thanh thoi nhất của học trò. Tôi lại càng thanh thoi hơn vì không quan tâm đến nó nữa. Nhưng tình cảm tôi lúc đó đã nặng xuống, mênh mông như một con sông. Tôi nghe có tiếng sóng vỗ trong lòng mình. Tiếng sóng khuya khoắt lặng buồn. Tôi bối rối thực sự trước tình cảm của dì Hạnh. Nếu nó vẫn còn nguyên vẹn như những dòng nhật ký có lẽ tôi cũng phải bỏ trường bỏ tỉnh lý mà đi như Ân. Tôi sẽ không bao giờ nói cho Thực biết chuyện này. Và tôi mong hơn bao giờ hết, dì Hạnh sẽ đổi khác. Đồng thời tôi cũng buồn biết bao nhiêu khi nghĩ rằng từ bây giờ tôi đã mất Dì Hạnh. Hình như tôi cũng đã Ỡ dì trong tình yêu của Thực. Tôi bàng hoàng khi nghĩ ra điều đó. Tôi bỗng có ý định đi dạo một vòng tỉnh lý, qua những con đường phượng bay gần hết mùa hè. Tôi xuống nhà lấy xe đạp ra phố. Mùa hè ở đây buồn quá. Phượng tàn tạ bay, ve nỉ non kêu và tỉnh lý ngó man mác như một khúc sông dài.

Đường Phượng Bay

Chương 19

Cơn mưa kéo dài từ lúc sáng sớm, Khôi đội áo mưa đến tìm tôi. Hai đứa đi uống cà phê Hôm nay cũng là ngày có kết quả của dì Hạnh và Thục.

Khôi nhìn ra ngoài mưa bảo tôi:

- Hạnh và Thục bao giờ lên nhỉ?
- Chưa biết.
- Cũng phải lên để biết kết quả chứ.

Tôi im lặng nhìn ra một khoảng sông trắng xóa. Mưa giăng mờ những ngọn cây bên sông, dì Hạnh và Thục về quê đã hơn một tuần. Quê ngoại của Thục cách tỉnh hai trăm cây số đường xe đò. Hôm đi tôi quên hỏi bao giờ hai người lên. Tuy nhiên chắc chắn có lẽ phải lên nội trong tuần này vì kết quả đã có. Tôi mong cho cả hai đều đỗ. Chuyện gia đình của dì Hạnh tôi tưởng đùa thế mà quan trọng. Mấy hôm tôi nhận được bức thư của ba dì Hạnh gửi về. Tôi đã xem bức thư đó và biết rõ mọi chuyện mà dì Hạnh chưa nói hết. Sau khi có kết quả đậu hay rớt, dì Hạnh cũng phải lên Sài Gòn làm lễ hỏi. Đọc bức thư tôi chờ người. Chuyện tôi nói chơi với dì Hạnh hôm nay tự nhiên thành sự thật. Tôi không hiểu dì Hạnh sẽ phản ứng ra sao khi đọc bức thư đó. Tôi không mong dì Hạnh trở lên. Tôi muốn kéo dài thời gian còn lại với một sự tiếc nuối nào đó khó hiểu. Hình như tôi không muốn mất dì Hạnh.

Khôi nói:

- Tao vừa biết tin của thằng Ân. Nó đã đi xa thật sự. Nó vừa biên thư cho Phiến.

- Mà gặp Phiến?

- Một dịp rất tình cờ.

- Rồi sao?

- Phiến sắp sửa đi về quê với Thủy ngay sau khi biết kết quả thi.

Tôi cười :

- Rồi chỉ còn tao với mày ở lại tỉnh lỵ buồn tẻ này. Mọi người đều bỏ nó mà đi.

- Rồi cũng đến lượt mình. Tao và mày.

- Hình như đã hết mùa hè. Phải không?

Khôi nhìn tôi:

- Hôm qua tao còn nghe tiếng ve kêu.

- Những con ve cuối cùng đã chết trong cơn mưa sáng hôm nay rồi.

Khôi chép miệng:

- Mưa to nhỉ.

Tôi dụi mẩu thuốc vào cái gạt tàn. Cơn mưa nào hình như cũng đều báo hiệu cho một thứ thời tiết chờ thay đổi. Hết mùa hè, mùa thu sẽ tới, nhưng mưa vẫn không ngớt trong từng buổi sáng, buổi chiều và trong những đêm khuya bất ngờ tỉnh giấc. Tôi mơ hồ nhớ lại những trang nhật ký của dì Hạnh. Tại sao tôi không đọc được nó sớm hơn. Tôi nghĩ rằng dì Hạnh là một người buồn nhất nếu nỗi buồn đó có giữa tôi và Thục. Dì như một chiếc tàu khép kín cuộc đời của mình chờ mùa thu tới. Khi tôi biết thương màu lá hơi thu đã bàng bạc thổi về. Giữa tôi và dì Hạnh là một khoảng thời gian không gian im lặng còn lại những ngày tháng tới, dì Hạnh không nói, nhưng nụ cười của dì tôi thấy lồng lộng từng giọt nước mắt. Những ngày sau này dì thức dậy sớm không phải để học bài mà để nhìn con tàu lướt chậm chậm qua khoảng đường ngang nhà. Tiếng còi rú trong sương lạnh

của buổi sáng tỉnh lý êm đềm cũng đánh thức tôi dậy để nằm nghe cho đến khi nó mất hút. Tôi buồn muốn khóc, bên cạnh tình yêu của Thục. Tôi sợ hai đôi mắt của dì Hạnh. Tôi đi qua phòng dì mà không dám nhìn vào đôi mắt mở lớn ra một khoảng trời của dì. Tôi yếu đuối hơn tôi nghĩ.

Khôi bỗng nói:

- Tao với mày đi tìm Ân.
- Biết nó ở đâu mà tìm?
- Nó vào làm trong một xí nghiệp.
- Vào đó thăm nó à?
- Nếu tìm ở nhà nó không gặp.
- Như thế cũng là một cách giải quyết. Thăng Ân can đảm hơn tụi mình nhiều.
- Tao sợ nó hiểu lắm.
- Rồi sẽ tính.

Tôi và Khôi ngồi nhấp từng ngụm cà phê im lặng nhìn ra ngoài mưa. Những ngày dì Hạnh và Thục về quê tôi không biết làm gì. Bà giúp việc lo lấy tất cả mọi công việc. Tôi chỉ đi chơi rồi về ăn, hai bữa cơm tôi còn nhớ dì Hạnh từng nụ cười, từng câu nói đùa. Nhớ đôi mắt dì thấp sáng, làm nòng ấm căn nhà. Rồi những bản nhạc trong máy nghe chung với nhau. Tôi tưởng dì Hạnh đã rời khỏi hẳn căn nhà này. Và không bao giờ trở về nữa. Những lúc ấy tôi muốn khóc.

- Tại sao mình không đi về quê nhỉ?

Tôi cười:

- Về làm gì?
- Nghỉ hè.
- Tụi mình ở đâu cũng thế thôi.
- Nhưng đi xa chắc phải khác hơn là ở mãi trong tỉnh lý này với những con đường nhuộm vàng quá khứ, buồn chán và vô vọng. Tôi tưởng rằng Khôi khóc, nhưng không, nó vẫn tỉnh bơ, mắt mở

lớn nhìn tôi. Trời mưa giăng mù mịt bên ngoài và nước sông dâng trắng xóa với sóng lớn gió mạnh. Tôi cũng ngạc nhiên với giọng nói của Khôi. Tôi nghĩ nếu có một lúc nào đó Khôi chán nản, chính là lúc này. Chúng tôi đã thấy đời sống mở một cánh cửa lớn, không còn nhỏ hẹp và mơ hồ như ngày xưa nữa. Chúng tôi đã lớn và không vui như hồi còn nhỏ. Những đứa học trò năm đệ nhị là những đứa học trò nhìn xuống cuộc đời với một đôi mắt buồn rồi sao?

- Về quê tao không?
- Đi đâu cũng được, tao đang cần đi.
- Nhưng phải đợi xem kết quả đã chứ.

Khôi nhả khói thuốc. Nó thở dài:

- Nhìn quanh lại chỉ còn có hai đứa. Buồn quá.
- Làm cái gì cho bớt buồn đi bạn, than hoài sao?
- Chui vào cine, mày à.
- Phim gì?
- Tao không biết.

Tôi và Khôi đội áo mưa ra rạp cine gần đó. Nhận ra một phim đã cũ. Tôi không thích xem phim cũ nhưng để giết thì giờ tôi và Khôi chui vào mua vé ngồi cho đến tận trưa. Hình như trong rạp cine tôi ngủ lơ mơ một lúc cho đến khi đèn bật sáng Khôi lay tôi dậy. Ra đường, cơn mưa đã tạnh từ bao giờ. Nhưng bầu trời vẫn ẩm ướt mù đục, đầy hơi nước. Hai đứa hai chiếc xe đạp đến trường xem kết quả giùm dì Hạnh và Thục. Tôi gọi Kim và Uyển. Hai cô bé nhìn thấy, đi tới. Tôi nói:

- Xem được chưa?

Kim lắc đầu cười:

- Đông quá không chen vào được.
- Tới đây bao giờ?
- Trời ử đột quá. Có lẽ không đẹp trời cho những người đi xem kết quả thi.

Uyển giọng buồn buồn:

- Chắc Uyển rớt quá.
- Đợi xem đã rồi hãy thất vọng, cô bé.

Khôi nói:

- Mình chen vào đi Đông.

Tôi và Khôi biên số ký danh của Kim và Uyển rồi chen vào đám đông. Chen mãi gần vào tới nơi thì có một trận đánh vì chen lấn sau đó. Tiếng la hét, tiếng cãi vã vang cả sân trường. Tôi trở ra, không thấy Khôi đâu Tôi lắc đầu nói với Kim:

- Ngày mai mới xem được. Bây giờ tụi nó đánh lộn.
- Khôi đâu Đông?
- Không thấy, chắc nó chen vào được rồi.

Phiến và Thủy cũng tới nói chuyện. Tôi ngồi trên yên xe đạp nhìn lơ ngơ, đám đánh lộn tan dần. Mấy giọt nước từ trên cây bị gió đưa rớt xuống lạnh buốt.

Tôi hỏi Thủy:

- Bao giờ về quê, Thủy?
- Khi xem được kết quả.
- Phiến nữa, phải không?

Phiến cười:

- Cần đi xa.
- Ai cũng cần đi xa hết.
- Thủy nhìn tôi:
- Tưởng anh Đông là người vui nhất trong bọn.
- Người vui nhất đôi khi là người buồn nhất mà không ai hay.

Mấy người con gái cùng cười. Kim đùa.

- Đông nói cứ như thật không bằng. Anh buồn tụi này chết hết rồi còn gì.

Phiến bỗng nói, đầy ngạc nhiên:

- Ủa nhỉ, tại sao hôm nay không hẹn mà gặp đông đủ cả.

- Thiếu Thục và Hạnh.
- Hai bà ấy đi về quê lâu rồi.
- Thích nhỉ?
- Hai bà ấy chắc đậu.

Tôi nói:

- Đậu, các cô khao lớn đấy nhé. Phải tổ chức tiệc đàng hoàng cho tụi này ké với.
- Còn anh Đông thì sao, đậu cũng khao lớn nữa chứ?
- Hạ hồi phân giải.
- Khôn.
- Người ta sửa soạn làm ông tú rồi mà.

Thủy cười lớn:

- Đậu, Thủy khao ngay rồi về quê ở luôn.
- Giận ai vậy bồ?

Thủy im lặng trước những cái nhìn của bạn bè. Tôi thấy Thủy tội nghiệp như một con chim gãy cánh, Phiến đứng ủ rũ nhìn lên những chiếc lá trên đầu. Uyên lo lắng nhìn vào đám đông. Chỉ có Kim là vô tư, lúc nào cũng ồn ào và cười đùa được. Lâu tôi cũng mới gặp lại Kim. Tôi nghĩ tới một cuộc đi chơi xa với Ân hôm nào. Sau những cuộc vui là một nỗi buồn, điều đó đúng.

Khôi từ trong đám đông đi ra. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Khôi. Tuy không ai hỏi câu nào. Khôi có vẻ bất ngờ khi gặp Phiến. Tôi nhận thấy mặt Khôi bối rối hẳn.

- Thế nào, xem được bằng chứ?
- Được, vất vả lắm.
- Dì Hạnh và Thục đậu hay rớt?
- Cả hai cùng đậu, Thục đậu bình thứ lận.

Kim hỏi:

- Còn tụi này. Kim, Thủy, Uyên, Phiến.
- Không thấy. Đông quá chưa coi hết được, mới coi được mình

Hạnh và Thục thôi.

Kim thở dài:

- Không lẽ lại đi cả tàu mấy đũa một lúc.
- Chưa xem mà, ngày mai đi.
- Chắc Uyên rút rồi, khỏi xem cũng biết.

Tôi cười:

- Hy vọng lên chứ cô bé, chưa chi đã vội than.
- Bây giờ Khôi trở vào xem giúp một lần nữa đi, tụi này sốt ruột rồi.

Hạnh và Thục đậu, gồ ghề quá, Thục bình thứ lộn sao?

Khôi gạt đầu, nói luôn:

- Bây giờ Đông vào xem đi, chen một phờ cả người.

Thủy lo lắng hơn cả:

- Thủy chắc gần với Thục. Vân T cả đấy. Đông nhớ nhé.
- Nhớ chứ.

Tôi chen vào đám đông. Một lúc lâu mới nhìn vào tấm bảng. Tôi dò theo số ký danh từng người một. Chỉ có mình Thủy đậu. Ba người kia không thấy tên. Tôi trở ra nói:

- Thủy đậu, ba người kia không thấy tên.

Tôi thấy sự thất vọng hiện rõ trên gương mặt Uyên. Kim thần thờ, còn Phiến im lặng như sắp khóc. Thủy nở một nụ cười:

- Trời ơi may quá.

Khôi an ủi Phiến. Tôi đỡ dành Kim và Uyên. Những giọt mưa không ngớt rơi xuống từ cây lá trên đầu. Tôi thấy ba cô gái như sắp khóc. Mặt người nào cũng thần thờ méo xệch. Tôi không biết khi có kết quả kỳ thi tôi và Khôi sẽ như thế nào. Tôi buông thõng:

- Yên chí, kỳ tới thi lại. Lo gì.

Nhưng Uyên đã khóc. Những giọt nước mắt lăn dài. Kim đỡ dành bạn. Tôi và Khôi bối rối nhìn nhau. Kim nói:

- Thôi để Kim đưa Uyên về.

Hai người dắt xe đạp chậm trên đường, những giọt mưa rơi theo lá

phía sau lưng. Chưa bao giờ tôi thấy hình ảnh của hai người con gái đẹp như thế. Cái dáng buồn rầu của họ như làm chùng cảnh vật, màu sắc bị che lấp bởi hai cái bóng lướt chậm trên đường. Hai người con gái thi rớt lần đầu tiên. Họ khóc.

Tôi nói:

- Bây giờ người thi đậu tính cái gì đi chứ. Bao giờ khao tụi này?

Thủy cười:

- Để xem.

- Nhanh lên không tụi này đi mất.

Thủy chớp mắt:

- Bây giờ khao kem trước, được không?

- Gì mà chả được.

Khôi chờ Phiến còn tôi chờ Thủy tới quán kem. Quán ở bên bờ sông. Lúc chúng tôi tới không có ai trong quán ngoài mấy người hầu bàn thảnh thơi ngồi nhìn ra ngoài đường, và tiếng nhạc trong quán buồn buồn. Bốn người ngồi quanh cái bàn vuông kê sát lan can nhìn xuống mặt sông. Mặt bàn lạnh băng như nước sông lờ đờ ngầu đục bên dưới. Trời lạnh đi ăn kem. Tôi thấy một nỗi kinh ngạc với chính mình. Nhưng tôi thích con sông trưa này. Và một bầu trời nặng nề hơi nước. Khôi ngồi bên Phiến. Tôi nghĩ rồi hai người phải yêu nhau. Còn tôi làm sao yêu được Thủy. Tình cảm lạ lùng, buồn cười không thể giải thích được.

Tôi nghe Khôi hỏi Phiến:

- Thi rớt buồn không?

Phiến mỉm cười. Tôi đùa:

- Cười sao mà như khóc vậy?

- Đang khóc đấy.

Khôi nói:

- Sang năm thi lại. Lo gì. Con gái không bao giờ mất dịp may nhìn ra mặt sông trắng xóa ngàn trùng.

Những ly kem ngó thấy lạnh băng. Tôi nhìn Thủy đưa chiếc muỗng nhỏ vào miệng với chút kem màu hồng. Thủy cắn muỗng giữa hai hàm răng nhìn tôi.

- Anh Đông và Thục ra sao?

Tôi đáp không vui không buồn:

- Bình thường.

- Vui vẻ chứ, Thủy nghĩ như vậy.

- Tại sao lại nghĩ như vậy?

- Vì Thủy mong như thế.

Tôi thấy Thủy nhỏ bé và tội nghiệp quá trong câu nói. Tôi không muốn nhắc chuyện đó, tôi không muốn gợi lại ơ?

Đường Phượng Bay

Chương Kết

Thủy một điều gì làm Thủy tủi thân. Thủy thi đậu, cô bé đang vui. Tôi muốn Thủy giữ mãi niềm vui đó như là một liều thuốc hồi sinh tình cảm của mình. Và tôi hy vọng sau mùa hè, ngày tựu trường mới Thủy sẽ dễ dàng, nhanh chóng quên tôi.

- Bao giờ Thủy về quê?

- Đã có kết quả, chắc vài hôm Thủy về.

Khôi cười:

- Nhưng phải ăn khao mới được. Đừng về quê rồi quên luôn.

- Thủy nhớ chứ. Thủy đi với Phiếm mà.

- Bao giờ Thủy lên?

- Tựu trường mới lên lại, cũng có thể là không bao giờ lên tỉnh này.

Tôi nói:

- Mong sau mùa hè nhiều chuyện sẽ đổi khác, Thủy cũng sẽ đổi khác.

- Nghĩa là sao anh?

- Thủy sẽ lên lớp mới, Thủy sẽ lớn, và chắc chắn Thủy sẽ vui hơn bây giờ.

Thủy buông chiếc muỗng trong ly, mắt hướng ra sông. Gió từ sông thổi lên lạnh bạc và buồn lòng như mùa đông đã tới. Khôi và Phiến nói nhỏ với nhau những gì tôi không nghe được. Có lẽ từ chuyện Phiến thi rớt mà mọi điều sẽ thay đổi chẳng. Tôi mong như thế. Tôi mong họ thân thiết hơn. Ân là một người vắng mặt. Tôi cũng thấy là một điều hợp lý. Dĩ nhiên, đó là một nỗi buồn. Tôi ăn những muỗng kem chậm chạp nghe hơi lạnh thấm vào đầu lưỡi. Tiếng nhạc trong quán phủ xuống, như tràn ra cả mặt sông mênh mông dưới kia.

Phiến bảo:

- Có ai nghe thấy tiếng sóng?

- Buồn quá.

- Phiến thích ngồi đây vào buổi tối thật khuya. Lúc ấy tiếng sóng nghe như tiếng đàn.

Phiến cười:

- Nhiều lần như thế.

Tôi đùa:

- Lúc đó Phiến thương ai nhất và nhớ ai nhất?

- Thương mình nhất và nhớ mình nhất.

- Hay.

Những ly kem rồi lần lượt cũng hết. Tôi uống một ngụm nước lạnh trong chiếc ly nhỏ có pha chút bạc hà xanh. Trời mù mù phía bên kia sông như thể sẽ có một cơn mưa nữa từ bên đó sang. Tôi nói với Khôi:

Mình chưa qua đó bao giờ Khôi nhỉ?

- Hôm nào qua.
- Phải mượn một chiếc xuồng.
- Mùa trái cây đã hết. Qua bên ấy chắc buồn lắm, toàn cây và bãi cát vàng ánh.

Khôi trả tiền. Thủy dăng lại:

- Thủy bao mà.

Tôi nói:

- Đùa chứ ai mà bắt Thủy trả. Hôm khác tha hồ bao, bây giờ để Khôi trả.
- Kỳ quá.
- Thủy trả mới kỳ, nghe không?

Thủy đành để Khôi trả. Tôi đưa Thủy về. Khôi đưa Phiến về. Hai đứa đi hai đường khác nhau. Tôi nói với Thủy:

- Mong hai ông bà ấy yêu nhau cho rồi.
- Như anh Đông và Thúc?
- Tôi biết Thủy buồn nhiều. Và tôi cũng hiểu Thủy ra sao. Nhưng tình cảm không thể giải thích được.

Thủy ngăn tôi:

- Đừng anh Đông, Thủy thích im lặng hơn.
- Bây giờ trở đi chúng ta im lặng.
- Nỗi im lặng tuyệt vời, phải không?

Tôi dừng xe cho Thủy xuống trước nhà. Tôi nhìn Thủy, gật đầu.

Thủy bỗng vui vẻ như một con chim:

- Mai mốt mời anh Đông tới dự tiệc nhé.
- Khao lớn?

Thủy cười:

- Phải khao lớn chứ, để rồi mai mốt bắt anh cũng phải khao lớn như vậy.
- Nếu có về quê bất ngờ thì đừng quên mang quà lên đấy nhé.

- Yên chí. Không về bất ngờ đâu. Không khao tụi nó chửi chết.
Tôi quay xe về. Con đường chạy ngang nhà Thục lạnh băng với hai hàng cây đứng im phắc. Những con chim. Hót ríu rít trên cao. Cây phượng già đã chết. Suốt con đường nhiều hoa như đã tàn tạ từ bao giờ tôi không hay. Dấu tích của trận bão để lại là những cái cây gãy ngang. Cánh cổng nhà Thục đã mất tằm hai cây bông giấy đỏ. Tôi chạy ngang qua nhìn vào, thoáng thấy bóng đứa em Thục đứng trước thềm nhìn ra. Không biết Hiền có thấy tôi? Chạy được một quãng tôi mới nhớ là Thục thi đậu. Chắc nhà chưa xem bảng. Tôi quay trở lại gọi Hiền. Con bé chạy ra. Tôi cười với nó.

- Anh Đông đi đâu đó?
- Gặp Hiền nói cái này.
- Chứ không phải nói với chị Thục sao?
- Thục về quê, tôi biết mà.

Hiền tinh ranh ngó tôi:

- Vậy nhờ nhắc lại chuyện gì?
- Nói với Thục rằng tôi có xem bảng giùm. Thục đậu bình thứ lặn.

Hiền reo lên:

- Thật không anh Đông?
- Thật chứ, tôi vừa xem bảng về ngang đây gặp Hiền đấy.
- Vậy mà ba Hiền đi nãy giờ chưa về. Chị Thục đậu bình thứ, gồ ghề quá ta.
- Thôi, chào nhé.
- Cám ơn anh Đông nghe, mai mốt chị Thục lên anh Đông ghé nhà chơi nhé.

Tôi cười dắt xe quanh lại và đạp về. Dọc đường tôi thấy ba Thục đạp xe đi ngược chiều với tôi. Ông đội cái mũ cối trắng đi dưới những chiếc lá bay. Tôi nghĩ hoài về người đàn ông đó suốt cả quãng đường về nhà.

Bà giúp việc ra mở cổng cho tôi, bà nhìn tôi e ngại:

- Tưởng trưa nay cậu không về ăn cơm.
- Thế nào cũng về chứ, nếu không về tôi đã nói trước.
- Cậu đói bụng chưa?

Tôi cười, dắt xe vào. Bà giúp việc đã dọn sẵn bữa cơm. Tôi đói, nhưng tự nhiên lười biếng không muốn ăn. Lại thêm một bữa ăn nữa thiếu dì Hạnh. Tôi thấy căn nhà hoàn toàn vắng lặng, mát mát một hơi ẩm, và những bữa cơm chả thú vị như ngày nào.

- Tôi không muốn ăn nữa.

Bà giúp việc e dè:

- Không đói cậu cũng phải ăn một chén. Cậu bị mưa à:
- Tôi lắc đầu. Tuy nói thế nhưng tôi cũng ngồi vào bàn ăn. Bà giúp việc bới cơm cho tôi. Nhìn bàn tay bà tự nhiên tôi nhớ mẹ tôi, nhớ muốn khóc. Nếu qua kỳ thi này tôi rớt chắc mẹ tôi buồn lắm. Bà giúp việc chắc cũng khoảng tuổi với mẹ tôi. Bà lui tới trong căn nhà với chiếc bóng của một quá khứ nào đó. Tôi nghĩ thế.

- Cô Hạnh bao giờ lên, hả cậu?
- Khoảng vài hôm nữa. Không chừng sáng ngày mai, hay chiều nay cũng nên.
- Cô ấy đậu hay rớt?
- Đậu, tôi mới xem bảng.

Một thoáng mừng rỡ trên nét mặt của bà:

- Chà, may quá. Vậy chắc cô Hạnh lên sớm để ăn mừng chứ.
- Mai một cô ấy lấy chồng rồi.

Bà giúp việc ngạc nhiên nhìn tôi. Tự nhiên tôi thấy nghẹn ứ ở cổ. Tôi buông đũa và thần thờ về phòng mình. Căn phòng cũng vắng lạnh như thời tiết của ngày hôm nay. Chuyến xe lửa về trong buổi trưa hú còi vượt qua những khoảng cây tôi ngó thấy được. Tiếng máy nổ buồn bã mất hút. Tôi không biết làm gì hơn là đi ra đi vào nhìn bầu trời nặng nề hơi nước. Tôi đoán trong buổi chiều trời sẽ mưa nữa. Tôi thấy nhớ mẹ tôi và quê nhà. Bây giờ ở lại trong căn

nhà vắng thiếu dì Hạnh tôi cũng mới nhận ra là tôi quá nhớ dì. Rồi tôi sẽ mất dì Hạnh. Mai một lên đọc thư, chắc chắn dì sẽ phải có quyết định. Tôi thoáng một ý nghĩ nếu dì Hạnh có chồng thật chắc tôi cũng phải bỏ trường, bỏ tỉnh lỵ mà đi. Buổi chiều lúc tôi thức dậy, dì Hạnh cũng vừa về trong một cơn mưa lớn. Chiếc xích lô ngừng lại trước cổng và bà giúp việc ra mở cổng cho dì vào. Lúc ấy tôi đứng trên bao lơn nhìn xuống thấy dì chạy lóc xóc trên lối đi vào nhà, mưa đan kín màu áo của dì. Tôi không ngờ dì Hạnh về sớm như vậy. Như thế Thục cũng đã về sớm với dì Hạnh. Bây giờ Thục đã biết tin mình đậu rồi. Thục sẽ vui mừng?

Tiếng chân dì Hạnh lên cầu thang, và dì tới gần tôi. Nụ cười của dì làm tôi xúc động. Dì hỏi:

- Có kết quả rồi hả Đông?

Tôi gật và hỏi dì:

- Sao dì lên sớm thế.
- Nhớ tỉnh lỵ quá, hai đứa gần sắp khóc nên về thôi.
- Hai người đậu cả, Thục đậu bình thứ.

Dì Hạnh đã biết tin do bà giúp việc nói lại. Dì vui tươi kể chuyện quê Thục. Một lúc dì hỏi tôi:

- Trên này Đông thế nào
- Nhớ dì quá đi thôi.
- Xạo, nhớ nàng thì có.
- Có thư của dì.

Tôi vào lấy cho dì bức thư Dì hốt hoảng khi nhận ra nét chữ của ba dì. Đọc xong bức thư dì muốn khóc, dì nhìn tôi:

- Đông biết rồi, chuyện đùa mà hóa ra thật.
- Làm sao Đông?
- Dì phải có quyết định, và dì lên trên đó gấp.
- Dì sợ quá, dì không biết gì về chuyện này.

Và dì Hạnh đã khóc. Tôi để yên cho dì khóc. Tôi không hiểu ba dì

nghĩ sao khi có quyết định gả dì quá sớm. Người con gái chưa sống hết một thời học trò đã có những ràng buộc lớn lao. Tôi vẫn nghĩ dì hãy còn bé. Dì có thể là một con búp bê chứ không thể làm một người vợ. Tôi đoán ba dì chắc cũng dính dáng gì tới chuyện làm ăn sao đó. Gả dì dĩ nhiên phải có một chủ định.

- Dì không đi đâu hết.

- Không đi cũng không được. Nếu dì đi mà cương quyết không chấp nhận còn hơn.

- Lên với ba dì sợ rồi dì không về được. Nếu dì cương quyết không chấp nhận chuyện đó thì ông bắt dì học luôn ở Sài Gòn.

- Dù sao, dì cũng nên đi.

Tôi nói luôn với dì trong lúc tôi xuống cầu thang:

- Đông đã đọc được những trang nhật ký của dì trong mấy cuốn sách. Và tôi đi không quay lại. Hình như dì Hạnh có gọi tôi. Cơn mưa tầm tã ngoài vườn. Tôi nói bà giúp việc dọn cơm cho dì Hạnh và ra đứng ngoài thềm nhìn những chiếc bóng mưa nối đuôi nhau. Một thoáng chúng vỡ tan dưới chân tôi. Trời hơi lạnh gầy gầy da thịt. Tôi thấy mình hơi tàn nhẫn cho dì Hạnh biết như thế. Thà tôi giữ kín còn hơn. Tôi có tàn nhẫn với chính tôi không? Hình như một lúc nào đó tôi sợ phải nghĩ tới dì Hạnh. Bây giờ có lẽ đã tan vỡ cả. Tôi có Thục. Dì Hạnh sắp có chồng. Một thời sương đã bay qua Tôi vào nhà lấy áo mưa và đi ra đường. Trời mưa lộp bộp trên áo, tóc tôi ướt đầm nước. Tôi đi bộ dưới cây và đi dài theo con đường có nhiều cỏ xanh trong chân rào. Tôi đi mãi, đi loanh quanh không định hướng, nhưng tình cờ tôi thấy cánh cổng nhà Thục hiện ra trước mặt. Tôi thấy Thục đứng trên thềm.

Thục chạy ra, ngạc nhiên hỏi tôi:

- Đi đâu thế này, anh?

Tôi nói:

- Anh vào được không?

- Ông già ở trong nhà.
- Anh cần gặp em.
- Có gì quan trọng không?
- Không, chỉ nhớ em thôi.

Thục lo sợ nhìn vào trong. Mái tóc Thục đã ướt nước. Nàng đứng dưới một chòm lá không đủ kín để che những giọt mưa nhiều xuống, Thục không mở cổng cho tôi vào. Nàng bảo:

- Mai em tới, anh về đi, ông già ngó thấy thì chết.
- Em mới thi đậu ổng chả nở la đâu.
- Ăn nhằm gì, ổng vẫn la như thường.

Tôi hỏi:

- Anh vào không được sao?
- Không, anh, đừng làm em sợ.
- Anh về.

Tôi thấy Thục muốn khóc. Thục chạy vội đi với những giọt mưa đan kín tóc nàng. Tôi theo con đường nhà Thục đi thẳng ra bờ sông. Không có ai ngoài tôi đi trên đường. Đến một lúc tôi bắt đầu thấy lạnh cóng tay chân mới bước vào một quán nước. Tôi ngồi cho đến hết cơn mưa mới quay về nhà. Dì Hạnh ngồi thẩn thờ trên ghế. Tôi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với dì.

- Đông đi đâu trong cơn mưa vậy?
- Ra phố.
- Đông điên rồi hả, lạnh chết.

Tự nhiên tôi cười:

- Còn sống nhăn răng đây.
- Đông có ghé Thục?

Tôi gật đầu:

- Nhưng Thục không cho vào.
- Rồi Đông đi đâu?
- Đi ngồi quán Hết cơn mưa mới về.

Mất dì Hạnh đỡ ửng. Tôi biết ở nhà dì Hạnh đã khóc nhiều. Bữa cơm dì vẫn chưa ăn còn nguyên thức ăn trên bàn. Cơn mưa làm người ta quên buổi chiều, lúc tôi nhìn đồng hồ thì đã sáu giờ hơn. Bên ngoài chỉ thấy mưa chứ không thấy dáng trời nữa. Tôi ngồi với cái lạnh chưa tan dứt trong da thịt mình. Gió lạnh lùa vào cửa, tôi cảm thấy khó chịu như người đau. Tôi bỏ về phòng. Tôi nằm đã dượng đến khi trời tối hẳn để nhận ra cơn đau từ đâu kéo tới đè nghiền lấy thân thể mình. Đầu tôi hấp nóng và hơi rét đi lạnh buốt trong đường xương sống. Tôi không bật đèn lên nổi. Mọi vật đã chìm vào trong bóng tối lờ mờ và quay cuồng trước mặt tôi. Bà giúp việc gọi tôi ngoài cửa. Tôi cố gắng lắm mới đáp được lời bà, tôi nói:

- Không ăn cơm.

Rồi hình như tôi lịm trong cơn mê Đến khi đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, tôi mở mắt ra thấy dì Hạnh ngồi bên giường nhìn tôi.

Đông bị đau rồi, tại Đông dầm hết cơn mưa lớn.

Tôi gật đầu, nghe hơi thở mình nóng như có lửa. Dì Hạnh thoa dầu lên trán tôi, dì lo ngại nói:

- Một chút Đông phải uống thuốc, cảm mưa nguy lắm. Dì bảo bà giúp việc cạo gió cho.

Tôi lắc đầu. Bàn tay dì Hạnh để trên trán tôi, êm ấm và nồng nàn khiến cho tôi phải nhắm mắt lại. Nhưng tôi hình dung ngay được dì Hạnh với gương mặt, đôi mắt, nụ cười, mái tóc. Tôi cố xua đuổi những hình ảnh lớn vờn trong óc. Tôi nghĩ tới Thục. Tôi yêu Thục.

- Dì sẽ nhờ Thục tới đây ngày mai săn sóc cho Đông nhé?

Tôi ngạc nhiên:

- Dì đi đâu?

- Dì lên Sài Gòn.

Tôi thấy người như rơi vào trong một khoảng không mênh mông

lạnh giá. Tôi mở mắt nhìn dì Hạnh, mắt dì tối hằm lại, buồn bã như sắp khóc. Dì đứng một góc phòng ngược nhìn ngọn đèn. Một lúc dì nói:

- Sáng dì đi sớm, xe lửa.

- Đi về không?

- Chưa biết được. Mọi việc bà giúp việc lo cho Đông. Nếu có gì quan trọng dì sẽ đánh điện tín.

Tôi ngồi bật dậy làm dì Hạnh hoảng hốt. Nhưng tôi phải dựa đầu vào tường mà thở ra. Tôi thấy chóng mặt như sắp ngất đi. Dì Hạnh nói:

- Dì tới Thục ngay bây giờ, Đông có nhắn gì không?

Tôi lắc đầu, hỏi dì:

- Mưa tạnh chưa dì?

- Chưa, vẫn còn lớn.

Dì ra đứng ngoài cửa nói:

- Để dì kêu bà giúp việc mang thuốc lên cho Đông uống nhé.

Tôi nhìn dì Hạnh loáng thoáng qua khỏi cánh cửa. Tự nhiên tôi chơi vơi như rơi vào một khúc sông chảy xiết. Tôi không muốn nghe con tàu hỏa đi trên đường rầy với tiếng máy nổ dập dình trong buổi sớm ngày mai. Rồi ánh đèn pha của nó quét sáng một vùng cây lá sương mù, và tiếng còi hú dài kéo theo tiếng chim rơi mất trước một ngày có mặt trời lên.

Hết

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 1

Xóm Đáy nằm trên bờ sông. Đây là một khu dân cư tứ xứ xiêu dạt về lập nghiệp từ lâu đời. Họ từ miền Trung xa xôi vào, từ tận cùng đất nước đến, ở những tỉnh kề bên do điều kiện khắc nghiệt của ruộng đồng, nhất là những vùng gần biển, những năm mùa màng thất bát, vợ chồng con cái đùm tùm nhau trên một chiếc ghe tìm đến, hợp với số người địa phương làm nên xóm Đáy. Như tên gọi của nó, hầu hết người dân ở đây có nghề truyền thống sông nước, đó là thâu những miệng đáy ở các cửa sông, cửa biển. Có những người nghèo khổ phát lên giàu có, nhưng cũng có những người dầm mưa dãi nắng suốt đời này qua đời khác vẫn cơ cực.

Từ một chú bé ngờ ngác như con gà trống choai vừa rời khỏi lớp 9 ở trường huyện, Thắm vào học lớp 10 Nguyễn Đình Chiểu Mỹ Tho và giờ đây anh đã là một thanh niên sắp bước vào cuộc đời, sắp thi tốt nghiệp phổ thông cấp III. Thắm đã hoà nhập vào xóm Đáy như một cư dân chính cống của khu vực này. Người ở xóm Đáy đều khen, Thắm có nhiều bạn, có những vui buồn, những kỷ niệm suốt bao mùa mưa nắng. Cả những tiếng sóng của con sông Tiền với tâm hồn Thắm trong từng con nước lớn, nước ròng.

- Anh Thắm ơi làm gì trên gác đó, xuống ăn cơm.

Tiếng gọi quen thuộc của Thoi Tư từ dưới nhà vọng lên kéo Thắm

về buổi trưa của xóm Đáy. Nước của con sông Tiền đang lớn, Thắm nhìn ra cửa sổ thấy những con sông bạc đầu xô đẩy nhau ngoài khơi xa, nắng chiếu nhấp nháy trên mặt sông, chỗ có màu nước xanh biếc bên kia bờ. Như mọi ngày dòng chảy của con sông Tiền vẫn theo bên bồi bên lở. Thoi Tư có lần đã đố Thắm tìm ra một câu ca dao nói về dòng sông bên bồi bên lở. May quá, ngày nhỏ Thắm đã ngủ trên võng trưa với những câu hát ru của mẹ anh, những câu hát ru ngọt ngào, đầy âm điệu dân gian mộc mạc đó như một thứ mật ngọt, tắm đấm trong tâm hồn trí nhớ Thắm nên anh đã thắng Thoi Tư và cô bé thua cuộc đã đãi Thắm một châu kem Duyên Thắm.

- Anh học bài hay.... thả hồn qua cồn Tân Long mà không nghe em gọi xuống ăn cơm?

Thoi Tư lên gác, cô đứng đầu cầu thang nhìn Thắm trách móc, đôi mắt của Thoi Tư khi hờn trách thì mở to, cò đuôi dài, ánh mắt vừa có vẻ tức bực, vừa có vẻ buồn bã, cam chịu khiến Thắm cũng vừa thấy tức cười, vừa cảm thấy mềm lòng.

- Chà, hôm nay Thoi Tư mặc chiếc áo màu tím đẹp quá, làm cho căn gác của anh sang hẳn lên.

Thoi Tư ngượng ngùng, chống chế:

- Đúng đấy, anh nhắc em mới nhớ. Căn gác của anh phải được dọn dẹp, tẩy uế mới được. Kinh khủng quá. Ở chỗ chật chội, đầy sách vở, bụi bặm như thế này không hiểu sao anh học bài được. Không phải màu áo tím của em làm sang phòng căn gác u tối này mà phải rơi vào đó những tia cực tím để giết vi trùng.

- Thôi đủ rồi, hạ anh vừa vừa thôi cô bé. Hôm nay chỉ có anh và em ăn cơm thôi sao, Thoi Tư?

- Chứ còn ai vô đây nữa, ba má em đi canh đáy từ đêm hôm qua rồi.

- Hôm nào em thử mời kếp của em tới ăn cơm và ra mắt anh luôn

thể được không? - Thẩm đùa.

Lập tức Thoi Tư chộp ngay cây chổi lông gà trên bàn học của Thẩm rượt anh chạy vòng vòng căn gác. Nhưng Thẩm nhanh chân hơn, anh chạy cách Thoi Tư một khoảng vừa đủ để cho cây chổi lông gà ngán ngùn của cô gái.... quất vào không khí. Thẩm phóng luôn xuống nhà, trong lúc Thoi Tư đứng ở chân cầu thang phụng phịu trách móc:

- Bộ anh không đùa, không ăn nói bậy bạ thì ngủ không ngon, ăn không yên sao?

Thẩm cười:

- Đúng là ăn không yên rồi nè. Nè cô bé, người ta thường nói trời đánh còn tránh bữa ăn, còn em thì rượt anh chạy có cờ trước bữa ăn thì tội ấy xử ra sao?

- Quỷ bắt anh cho rồi.

Thoi Tư ném cây chổi lông gà và đi dọn cơm. Thẩm ngồi nhìn Thoi Tư bưng từng món ăn lên bày trên mặt bàn tròn.

Cái bàn cũ kỹ này hình như có từ cái năm Thẩm tới ở trọ, bây giờ cái chân xếp nó lung lay, Thẩm định đóng đinh, gá lại cho chắc mà cứ quên mãi.

- Ăn cơm xong, nhớ nhắc anh sửa lại cái bàn ăn, nhỏ?

- Để nó sụm bà chè rồi mua cái bàn mới luôn cho tiện - Thoi Tư lườm.

- Sao em xài sang thế?

- Thôi, anh ăn cơm đi! Thoi Tư đẩy chén cơm về phía Thẩm. Cô bé cũng bưng chén cơm lên ăn nhỏ nhẹ như một con mèo. Thẩm nhìn thấy ở trán Thoi Tư lấm tẩm mấy giọt mồ hôi. Vừa từ bếp ra nên gương mặt Thoi Tư đỏ ửng. Cô bé không có nước da trắng một cách tiểu thư như con gái trong thị xã, nhưng da mặt Thoi Tư mịn, đậm đà như con gái xứ biển.

- Thoi Tư năm nay mấy tuổi nhỉ? - Thẩm nhả hạt sạn trong cơm hỏi.

- Xi, đang ăn cơm lại đi hỏi tuổi người ta, anh làm như hỏi tuổi con nít không bằng - Thoi Tơ cự nự.

Thẩm cười:

- Chứ Thoi Tơ đòi lớn với ai?

- Năm nay người ta gần sắp ăn sinh nhật lần thứ 18 rồi. Anh có ngủ mơ không mà thấy em vẫn còn con nít?

Thẩm ngẩn ngơ:

- Thật vậy sao, nhỏ?

- Em có phải là anh đâu mà suốt ngày đùa cợt.

- Mau quá, mới ngày nào anh tới nhà, Thoi Tơ hãy còn là cô bé loắt choắt như con chuột nhất.

- Thôi đi, hết ví là mèo rồi tới chuột. Bộ không còn hình ảnh nào khác sao?

Thẩm cười giòn:

- Mèo và chuột là hình ảnh quen thuộc trong nhà, ví em như vậy là chúng tỏ anh thương em đó, thế mà cũng làm mặt giận.

- Xi, anh ăn cơm đi, ai thêm giận anh cho thêm....tức.

Đưa chén cơm đây em bới cơm cho.

Sau khi nhận chén cơm đầy từ tay Thoi Tơ trao cho, Thẩm nhìn lại cô cười hỏi:

- Bao giờ thì tổ chức sinh nhật, nhỏ?

- Bộ anh gọi em một cách nghiêm túc không được sao mà cứ nhỏ này nhỏ kia. Em ghét ai lên mặt người lớn với em lắm.

- Anh lại thích gọi em là nhỏ hơn. Bao giờ ăn sinh nhật đây lớn?

- Em không đùa à. - Thoi Tơ lườm.

- Chứ gọi là gì, không chịu nhỏ thì anh gọi lớn chứ sao?

- Người ta tên Thoi Tơ. Nguyễn Thị Thoi Tơ đảng hoàng.

Cô bé vênh mặt, hất má tóc dài qua bên vai áo tím.

Thẩm cười:

- ý có cái tên đẹp khoe hoài. Hồi đó còn đi học, mỗi khi thầy giáo gọi

tên em lên trả bài, chắc em vừa đi vừa ngúng nguẩy như một cái thoi tơ trong máy dệt, phải không?

- Không.

- Không là sao?

- Không là.... không thêm nói chuyện với anh nữa chứ sao.

Thẩm cười giòn:

- Trong nhà này chỉ có hai đứa, em không thêm nói chuyện với anh thì nói chuyện với ai?

- Em nói chuyện một mình.

- Nói chuyện một mình, người ta sẽ nói em khùng.

- Cũng được.

- Con gái mà khùng thì chẳng ai thèm lấy, em ở vậy suốt đời. Em sẽ già, rồi em sẽ chết, chết như vậy em sẽ là con ma khùng.

- Kệ người ta.

- Nhưng anh không nở nhẫn tâm để em như vậy.

- Cám ơn lòng tốt của anh. Thôi, đưa chén đây em bới cơm nữa cho, lần này nữa thôi, lần sau anh bới lấy và em sẽ bắt đầu không nói chuyện với anh.

Thẩm cười cười, đưa chén cho Thoi Tơ. Cô bới cho Thẩm một chén cơm đầy. Thoi Tơ chớp mắt nói:

- Bới cho anh một chén bằng hai, anh ăn no tới chiều luôn. Chiều nay em sẽ không ăn cơm chung với anh nữa đâu.

Thẩm giả bộ hỏi?

- Chiều nay em đi ăn đám giỗ ở nhà bạn à?

- Xì.

Và Thoi Tơ bắt đầu không thêm nói chuyện với Thẩm nữa.

Cô lặng lẽ ngồi ăn cơm, ăn nhỏ nhẹ như con mèo mướp vẫn thường quanh quẩn với Thoi Tơ. Không khí oi bức của bữa trưa đột nhiên lắng lại trong sự im lặng khó chịu. Trời hình như không có gió, Thẩm nhìn những sợi tóc mai của Thoi Tơ ướt mồ hôi, gương mặt

cô ửng đỏ trong cái nóng ngột ngạt.

- Trời nóng quá đi mất, để anh tìm cái quạt. Anh thay trời làm gió, quạt cho em, ghen.

Thoi Tơ làm thinh. Thắm lên gác lấy cái quạt giấy mang xuống, nhưng bàn ăn trống không, khiến Thắm ngẩn ngơ.

Thắm đành ngồi ăn một mình. Nhón lấy một cây tăm, Thắm vừa xỉa răng vừa đi ra phía sau nhà. Thoi Tơ đang ngồi dưới góc cây cóc, nhìn ra mặt sông với dáng ngồi lặng lẽ và gương mặt buồn rười rượi. Thắm đi đến bên cạnh háng giọng nói:

- Ủa, bộ em giận anh thật à?

Chợt Thắm thấy đôi vai Thoi Tơ run rẩy, cô cắn môi cố giấu một cơn xúc động, nhưng đôi mắt đã nhòa lệ. Thắm bối rối thật sự và anh luống cuống trước đôi tay thừa thãi của mình. Quả thật, chưa bao giờ Thắm thấy Thoi Tơ khóc như vậy.

Thắm hỏi rất ngây ngô:

- Sao em lại khóc?

- Anh đi chỗ khác đi, mặc kệ người ta. Thoi Tơ giận dữ nói.

- Trưa nắng như thế này chỉ có cây cóc già là có bóng mát thì anh phải đi đâu bây giờ?

- Anh đi ra ngoài bờ sông mà đứng, hay là.... nhảy xuống sông cũng được.

Thắm tức cười:

- Để làm gì?

- Cho cá lòng tong, tôm tép nó rửa anh không còn miếng thịt nào cho bổ ghét.

- A, nhỏ ghét anh thậm tệ phải không?

- Em thù anh, em tức anh, em muốn.... ăn tươi nuốt sống anh. Tại sao anh cứ trêu chọc em hoài vậy, làm như người ta còn là con nít không bằng.

- Trong nhà này chỉ có hai đứa, không chọc em thì anh biết chọc ai

bây giờ?

Nghe thế, Thoi Tư bật cười. Cô vừa cười vừa lau vội những giọt nước mắt.

- Quỷ bắt anh đi, chọc cho người ta khóc đã rồi chọc cho người ta cười. Sao anh ăn ở nhẫn tâm, độc ác quá vậy. Bộ anh không sợ chết mà không nhắm mắt được sao chứ?

- Ủa chơi một chút sao em lại mắng mỏ anh nhiều thế?

Và Thắm leo tuốt lên cây cóc già đang mùa trái rộ tìm hái cho Thoi Tư những trái cóc chín vàng lờm mà cô ưa thích, coi như quà tặng để giảng hòa. Ừ mấy ngày nay, người mua cóc quen của Thoi Tư ngoài chợ chưa vào hái cóc, tối nay thế nào cóc chín cũng rụng đầy, vì vào con nước lớn, giữa khuya về sáng, gió sẽ thổi mạnh.

Từ trên cao, Thắm nói vọng xuống:

- Nè nhỏ ơi, anh sẽ thấy cóc chín xuống tha hồ mà nếm đấy nhé.

Hai bàn tay của nhỏ đâu rồi?

- Hai bàn tay của em nhỏ xíu không nếm cóc được đâu.

- Vậy thì em chạy về nhà lấy chiếc nón lá ra mà hứng, đâu có khó gì?

- Anh chờ em một chút.

Thắm ngồi một cách an toàn trên cái chằng ba và ăn thử một trái cóc chín vàng. Không được ngọt lắm. Con gái thường thích những trái cây vừa chua vừa ngọt. Thoi Tư sẽ thích chí với những trái cóc Thắm hái.

Thoi Tư từ trong nhà chạy ra, trên tay cầm chiếc nón lá. Cô đứng dưới gốc cây nhìn lên gương mặt đỏ ửng vì nắng.

Thoi Tư vừa cười vừa nói:

- Anh thấy nè nhẹ thôi, thấy mạnh quá hư chiếc nón lá của em à.

- Nếu hư, anh đền cho cái khác, lo gì.

- Ủa bao lần anh làm hư của em nhiều món đồ, anh cũng hứa đền, nhưng có bao giờ anh đền đâu. Anh là vua hứa.... lèo.

Thẩm cười:

- Máy lần trước anh quên, lần này anh sẽ nhớ.
- Thôi, em không dám tin đâu, anh cứ thấy nhẹ nhẹ cho em nhờ.
- Vậy thì em hứng nhé.

Thoi Tư cầm ngửa chiếc nón lá, Thẩm vừa định ném trái cóc vàng xuống, Thoi Tư bỗng la lên:

- Trời ơi, anh có bị cận thị không đấy, anh phải thấy vào chiếc nón lá chứ đừng thấy trúng đầu em nhé.
- Yên chí.

Và mỗi lần Thẩm thấy một trái cóc rơi bịch vào chiếc nón lá, Thẩm đều thấy Thoi Tư nhắm mắt, rút vai và.... lè lưỡi như con rắn mối.

Cô bé nhắm mắt lại vì không dám nhìn trái cóc từ trên cao rơi xuống, sợ.... trúng đầu.

- Một chục trái, đủ cho nhỏ ăn chưa?
- Đủ rồi, bộ anh bắt em ăn cóc chín trừ cơm sao chứ.
- Ăn cóc chín giải cảm cúm, em đừng lo. Không thấy mấy lần anh bị cảm, cũng đều ăn cả chục trái cóc đó sao?
- Anh nói xạo mà không sợ bị vẹo lỗ mũi à?

Thẩm cười, từ từ leo xuống. Những trái cóc chín vàng nằm yên trong chiếc nón lá của Thoi Tư. Chiếc nón lá rất dễ thương với cái quai nón màu xanh da trời. Hai người ngồi trong bóng mát, hướng ra mặt sông. Mái tóc dài của Thoi Tư bị gió cuốn bay, dạt vào một bên mặt Thẩm, anh nghe một mùi hương dịu dàng từ những sợi tóc đen mềm như nhung ấy.

Vừa ăn cóc, Thẩm vừa hỏi:

- Sao hôm nay vẫn không thấy bà gì ngoài chợ vào hái cóc chín?
- Chắc bà ấy bận công việc, chưa vào được.
- Cóc chín đầy trên cây, không hái kịp nó sẽ rụng hết.
- Chắc chiều nay bà ấy vào.
- Cóc ngọt không Thoi Tư?

- Ngọt ngọt, chua chua.
- Thiếu chén muối ớt thiệt cay.
- Anh ăn cóc nhanh quá làm sao em đấm muối ớt cho kịp?
- Thoi Tơ cười.

Bỗng dưng Thoi Tơ trầm ngâm nhìn ra mặt sông bao la.

Giờ này nước lớn đầy, đang lững lờ mang phù sa về đồng ruộng.

- Tại sao tiếng sóng lúc nào nghe cũng buồn hết vậy anh?

Câu hỏi bất ngờ của cô gái làm Thắm khó trả lời. Thoi Tơ thường hay có những câu hỏi bất ngờ làm Thắm lúng túng như vậy.

- Ở.... tại vì tiếng sóng không buồn thì đâu còn là tiếng sóng nữa.

- Tiếng sóng có phải là tâm sự của dòng sông không?

- Hình như là....

- Anh lúc nào cũng hình như, em thích anh nói rõ ràng cơ.

- Vậy thì anh chịu.

- Anh không biết đâu, những đêm khuya, em thường lắng nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá, em cố tìm hiểu xem tiếng sóng nói lên điều gì.

- Thế em có hiểu được tiếng sóng nói lên điều gì không?

- Không.

- Đó là những tiếng sông thở dài của dòng sông?

- Vậy khi nào sông thở ngắn? - Thoi Tơ chớp mắt hỏi.

- Khi nào em vui thì dòng sông thở ngắn, khi nào em buồn thì dòng sông thở dài. Dòng sông vui hay buồn cùng với con người ở bên cạnh nó đấy.

- Anh thích dòng sông này không?

- Thích nhưng mà sợ.

- Sao vậy?

- Ngày nhỏ anh bị chết hụt một lần bây giờ nhớ lại còn ớn xương sống.

- Em thì chẳng sợ đâu. Dòng sông với em giống như một người

bạn. Em thường ngồi tâm sự với dòng sông đấy.

Thẩm cười:

- Em tâm sự điều gì đấy, có thể nói cho anh nghe được không?

- Không bao giờ.

- Em cũng bí mật như dòng sông này vậy. - Thẩm nói.

Thoi Tơ cười nhìn Thẩm:

- Em mà bí mật gì đâu?

- Con gái thường bí hiểm lắm, nhất là Thoi Tơ lại càng bí hiểm hơn.

- Em như cánh hoa lưu ly trôi nổi trên dòng nước thì có. Anh biết hoa lưu ly không?

- Không.

- Anh có nghe nói tên hoa lưu ly bao giờ chưa?

- Có.

- Em là cánh hoa lưu ly đấy. - Thoi Tơ cười.

- Nhưng nó ra làm sao mới được chú?

- Anh thấy bất cứ cánh hoa gì màu tím buồn, trôi trên dòng sông, thì đó chính là hoa lưu ly đấy.

Thẩm lắc đầu:

- Em nói khó hiểu quá. Thiếu gì hoa màu tím anh thấy trôi trên mặt sông?

- Một ngày nào đó anh sẽ hiểu.

Thẩm ném cái hạt cóc râu ria ra mặt sông. Nó bay vèo trước mắt, và rơi mất tăm trong ánh nắng chói gắt. Tiếng mấy con chim hót líu lo đâu đó trên các vòm cây. Thoi Tơ kéo mái tóc bay tung của mình về để hờ qua vai. Không hiểu sao Thoi Tơ ngượng ngùng nói:

- Thôi, anh ngồi đây mà ngắm dòng sông, em phải đi giặt đồ phơi cho kịp nắng.

Nói xong Thoi Tơ đi như chạy vào nhà.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 2

Nửa đêm trời bỗng đổ cơn mưa lớn. Gió thổi ào ào qua các vòm cây và làm căn nhà rung lên từng hồi. Thẩm thức dậy đóng cửa sổ cho mưa đừng tạt vào phòng. Anh nghe tiếng sóng sông Tiền quạt vào bờ đá thật dữ dội. Rất may, buổi chiều bà mua cóc đã vào hái cóc chín trên cây, chở cả một xe ba gác mang ra chợ. Nếu không, gặp mưa gió như thế này, cóc sẽ rụng vàng mặt đất.

Thẩm biết không thể ngủ lại được nên bật đèn ôn bài. Mưa lớn quá, tiếng nước chảy ào ào, và những giọt mưa nặng đánh lộp bộp trên mái tôn. Căn gác nhỏ ban ngày nóng bức là thế mà bây giờ tràn ngập hơi lạnh.

Dưới nhà, Thoi Tư cũng đã thức giấc từ lúc cơn mưa ập xuống. Mưa đêm bao giờ cũng buồn. Thoi Tư nằm trong mùng, kéo mền trùm kín và lắng nghe tiếng sóng đánh ì ầm vào bờ đá bên hông nhà. Tiếng sóng nghe dữ dội và đầy đe dọa. Thỉnh thoảng ngôi nhà rung lên vì gió lớn thổi qua. Thoi Tư sợ một trận bão đi qua đây và nghĩ tới ba má cô đang giữ đày ngoài cửa sông.

Thấy đèn trên gác bật sáng, Thoi Tư chồm dậy, cô ra cầu hỏi vọng lên:

- Anh Thẩm cũng thức dậy rồi à?
- Mưa gió thế này mà làm sao ngủ được, anh thức học bài.
- Em lên chơi được không?

- Em ngủ đi, còn sớm lắm, mai còn phải ra chợ.
- Em không ngủ được đâu, nằm dưới nhà buồn quá, em muốn lên gác nói chuyện với anh cho vui.

Thẩm cười:

- Nếu dưới nhà em sợ ma thì lên đây.

Thoi Tơ đặt bước chân của mình lên những bậc cầu thang. Cô nghe những bậc thang gỗ rung lên mà bình thường Thoi Tơ không bao giờ để ý.

- Eo ơi, căn gác của anh sao lạnh ghê gớm thế?

Thoi Tơ kêu lên khi bắt gặp hơi lạnh tràn đầy trên căn gác nhỏ.

Thẩm cười:

- Mai mốt anh sẽ đặt trên này cái lò sưởi để khi em khỏi phải kêu.
- Sao căn gác ban ngày nóng mà ban đêm thì lạnh?
- Tại thời tiết thay đổi đấy cô bé ơi.
- Người ở trên căn gác này chắc cũng thay đổi bất thường lắm.
- Anh thường bị chập điện đấy, hãy cảnh giác đi nhỏ.

Thoi Tơ ngồi xuống bên cạnh đồng sách vở bừa bãi, lưng cô dựa vào tường, hai tay ôm lấy ngực vì lạnh.

- Em lo quá.
- Lo gì?
- Giờ này không biết ba má ngoài cửa biển ra sao, đã gần hết con nước rồi.
- Chắc là.... không sao đâu.
- Em mong ba má về ghê nơi. Ngày mai không thấy ba má về, chắc em phải đi nhờ ghe của người quen ra cửa biển quá.
- Nếu hết con nước thế nào hai bác cũng về, em ra ngoài đó làm gì cho.... nguy hiểm.

Thoi Tơ cười:

- Em ra ngoài cửa biển y như đi chợ hàng ngày. Có anh chưa biết cửa biển bao giờ nên mới sợ.

- Con gái không nên liêu lĩnh.
- Em lại thích như thế, em ghét con gái lúc nào cũng nhỏ nhẹ, đừng tới cái gì cũng sợ.
- Nếu em đi chắc anh phải ra ngoài quán ăn cơm, hay phải tới nhà thằng bạn ăn chực quá.

Thoi Tơ nhăn mặt:

- Thôi, như vậy là không được đâu, anh phải tập nấu cơm, để sau này còn phục vụ cho vợ nữa chứ.
- Anh không.... lấy vợ.
- Xì, anh nói chuyện vui ghê nơi.
- Bộ em không tin à?
- Ai mà tin anh cho nổi.

Thẩm gấp sách lại, anh vẽ ngón tay trên mặt bàn học thành những vòng tròn vô nghĩa. Thoi Tơ ngồi đó, co ro như một con mèo sợ rét. Dưới ánh đèn, đôi mắt của cô bé trông thật to, nhìn Thẩm như trách móc, giận dữ và thật buồn.

Thoi Tơ nói:

- Vậy thì chắc em không đi đâu.
- Ờ, thế nào hai bác cũng về. Chuyến này chắc được nhiều cá.
- Em cũng rất mong như vậy.

Ba má của Thoi Tơ sống với nghề đày đã mấy chục năm, đó là cái nghề truyền thống của xóm Đày này. Có người làm nghề đày đã phát lên và giàu có, chỉ mình ba má Thoi Tơ còn nghèo. Một vài chuyến đày trúng, bán được nhiều tiền cũng để trang trải bớt nợ nần rồi đâu cũng lại vào đó. Thoi Tơ là một cô bé học giỏi, chịu khó, thông minh, những năm còn đi học Thẩm đã kèm cho Thoi Tơ và anh nhận thấy điều đó. Tuy nhiên do hoàn cảnh, Thoi Tơ không thể tiếp tục học nữa mà phải ra chợ phụ với ba má lo kinh tế gia đình. Ngày nghỉ học Thoi Tơ rất buồn, nhưng cô chấp nhận đó như một số phận.

Nhiều lúc Thẩm nghĩ rồi cuộc đời sẽ đưa Thoi Tơ đi đến đâu. Một cô gái xinh đẹp, thông minh và đơn độc trong ngôi nhà vắng lặng bên cạnh dòng sông lúc nào cũng có những âm thanh sôi động của sóng gió.

- Anh đang nghĩ gì vậy?

- Nghĩ về em.

- Anh chỉ xạo thôi, có bao giờ anh nghĩ về em đâu?

- Sao em có vẻ.... mất lòng tin với anh như vậy, hả Thoi Tơ? Thẩm hỏi.

- Anh nên hỏi anh, chứ sao lại hỏi em.

- Anh có cảm tưởng hình như em giận anh điều gì mà không chịu nói ra, đúng không?

Thoi Tơ lắc đầu:

- Em chẳng giận anh điều gì cả.

- Nếu giận anh mà không nói thì anh.... cho giận luôn.

Thoi Tơ cắn môi, cô quay mặt đi. Thẩm nhìn thấy mái tóc mềm của Thoi Tơ thả trên lưng áo như một dòng suối đen huyền, óng ả. Cơn mưa đã dầm thấm trở lại, gió cũng hết cái thời cuồng bạo của nó, tiếng sóng ngoài sông chỉ còn nghe một âm điệu thì thầm vang nhẹ như một tiếng thở dài.

- Máy cô bạn của anh sao lúc này không thấy tới chơi?

- Họ bận học thi cả rồi.

- Anh có buồn không?

- Mọi chuyện với anh đều bình thường nhưng sao em lại hỏi anh như vậy? Thẩm ngạc nhiên.

- Em vui miệng hỏi thế thôi. Sống không có bạn thì cũng buồn, như em vậy.

- Chứ mấy người bạn trai của em đâu rồi, sao lâu nay không thấy tới hái cóc?

- Bạn hồi nào đâu, mấy thằng nhóc đó đâu phải là bạn của em.

Thẩm cười thầm, đó là anh nói mỉa Thoi Tơ. Bởi vì trong xóm, Thoi Tơ chơi thân với mấy đứa con trai học tiểu học. Những chú nhóc này thường kéo qua leo hái cóc chín và đùa nghịch như quỷ sứ. Hái cóc chín đã đời, những chú nhóc còn tắm sông, đuổi bắt nhau, la hét đến nhức lỗ tai làm Thẩm ôn bài không được nên anh rất hằm.

Thẩm nheo mắt, chọc Thoi Tơ:

- Kể ra chơi với con nít cũng vui.

Thoi Tơ nổi sùng:

- Bộ hồi nhỏ anh không như tụi nhóc à, sợ anh còn nghịch hơn mấy đứa đó nữa chứ.

- Thôi bỏ qua đi, không lẽ nửa đêm thức dậy, anh và em gây lộn.

Thẩm cười.

- Nói chuyện với anh tức quá trời.

- Ai biểu lên đây làm chi.

Thoi Tơ đứng bật dậy, không thèm nhìn Thẩm, cô xuống cầu thang. Bao giờ cũng thế, chấm dứt câu chuyện giữa Thẩm và Thoi Tơ là một cuộc giận hờn, có khi kéo dài cả tuần lễ mà nguyên nhân là do Thẩm. Thế rồi anh tìm cách làm hòa, chọc cho Thoi Tơ cười và quên giận. Không hiểu sao Thẩm lại thích chọc cho Thoi Tơ giận như thế không biết, có lẽ anh sợ nhìn thấy Thoi Tơ ngồi trầm lặng một mình với đôi mắt buồn nhìn ra con sông dâng nước. Ở đó Thoi Tơ đang theo dõi những cánh hoa lưu ly màu tím biếc của mình, nó trôi dạt dờ trên sóng và không biết đi về đâu. Hoa lưu ly là gì, đến bây giờ Thẩm cũng không biết hoa lưu ly ra làm sao.

Thoi Tơ chui vào mùng nằm, nhưng cô không tài nào ngủ được nữa. Cô kéo mền trùm kín từ đầu đến chân, một lúc ngộp thở, Thoi Tơ tung mền ra và bắt gặp hơi lạnh đang còn đầy trong căn phòng nhỏ. Đêm khuya lắm, cơn mưa hứa hẹn sẽ kéo dài tới sáng. Thoi Tơ giận Thẩm ghê gớm và muốn khóc quá chừng.

Thẩm đứng trên đầu cầu thang gọi vọng xuống:

- Sao lại bỏ xuống dưới vậy nhỏ?

Thoi Tư làm thinh. Thẩm cười:

- Bộ giận anh thật à?

Thoi Tư không thèm trả lời. Cô nhắm mắt lại và bịt luôn cả hai lỗ tai để đừng nghe tiếng của Thẩm nói. Có lẽ Thẩm cũng bỏ đi, anh trở lại bàn học của mình và ôn bài nên Thoi Tư thấy cả một khoảng không gian im lặng bao trùm lấy cô. Thoi Tư nhắm mắt, nhưng lạ chưa, cô không khóc, mà nước mắt cứ lã ra hai dòng rơi trên gò má.

Cơn mưa đã dứt từ lúc nào Thẩm không hay biết, khi anh giật mình thức dậy thì còn mười lăm phút nữa là tới giờ vào học. Thẩm chỉ còn kịp quơ vài cuốn tập sau khi đánh răng rửa mặt rồi phóng nhanh xuống nhà. Thoi Tư đã ra chợ từ sớm, Thẩm thấy trên bàn ăn có một đĩa cơm chiên trứng và chén nước mắm tỏi ớt. Cạnh đó là mảnh giấy học trò viết vội, chữ của Thoi Tư:

- "Anh Thẩm ơi, em phải ra chợ sớm, thấy anh ngủ ngon nên không kêu anh dậy.

Hôm nay không còn đồ ăn gì ăn ngoài cơm nguội em chiên với trứng, anh thức dậy ăn sáng rồi đi học. Trưa em về sớm sẽ nấu cơm cho anh ăn, anh nhớ đừng đi ăn tiệm hay đi.... ăn chức nhà bạn bè nhé!" Thẩm viết vội mấy dòng phía dưới bức thư:

"Nhỏ ơi, anh bị nhỏ giận hồi đêm qua, tức quá không học bài được, lại ngủ quên nên sáng dậy trễ. Không kịp ăn đĩa cơm chiên của nhỏ đâu, dù biết rằng rất ngon. Anh chỉ còn mười lăm phút đạp xe tới trường. Vậy nhỏ về nhớ ăn.... chén cơm chiên giùm anh." Thẩm dẫn chiếc xe đạp cũ của mình ra, khóa cửa nhà rồi vội vã phóng xe đi.

Cơn mưa đêm còn để lại một không khí ẩm ướt cho buổi sáng.

Hàng cây trên đường đi được cơn mưa tắm gội sạch sẽ và hình như có rất nhiều lá non mới thay cho những chiếc già cỗi mới rụng. Thẩm đạp xe qua cầu Quay, mấy cuốn sách và tập kẹp bên tay trái,

dòng sông chảy dưới chân cầu một màu nước ngằn đục và dập dềnh những đấp lục bình xanh mướt. Dòng sông buổi sáng thật hiền hoà, những con sóng lượn lờ như chưa bao giờ biết giận dữ. Hai bên bờ san sát ghe thuyền và những chiếc đò máy chờ chuyến đi. Vẫn những quang cảnh quen thuộc ấy đập vào mắt Thắm và những cơn gió thổi đùa qua mặt sông mang theo cái mùi ahươngng đặc biệt của tỉnh lỵ mà Thắm không phân tích nổi. Có thể đó là mùi phù sa, mùi cá biển, mùi xào nấu của những ngôi nhà ven sông, mùi cây lá ẩm đục bốc lên từ chân cầu, mùi chợ búa, phố xá....

Bất ngờ Thắm gặp một dáng người quen thuộc, mái tóc dài thả xuống lưng áo.

Chiếc áo dài trắng, quần trắng như bay múa trong không gian.

Thắm đạp xe nhanh theo, gần tới Thắm gọi lớn:

- Huyền, Huyền....

Cô gái quay lại, ngạc nhiên:

- Anh Thắm đi học trễ thế?

- Thế em đi học thì sớm chắc? - Thắm cười.

- Người ta có lý do.

- Con gái thì chuyện gì cũng có lý do được. Anh biết chắc hồi đêm em gạo bài khuya nên sáng dậy muộn, đúng không?

- Rất tiếc anh đoán sai ngàn dặm rồi. Đêm qua mưa khuya, mát trời quá em ngủ quên tới sáng.

Huyền cười khúc khích. Bây giờ hai người đạp xe song song nhau.

Huyền hỏi:

- Anh đi học trễ chắc cũng có lý do phải không?

- Dĩ nhiên, đêm qua anh gạo bài khuya.

- Hèn chi thấy mắt anh thâm quầng.

Thắm giật mình, không biết đôi mắt anh có "thâm quầng" đúng như lời Huyền nói hay không. Có khi cô bé hù anh chẳng? Huyền học dưới Thắm một lớp, anh quen Huyền trong một buổi đi "dã ngoại"

qua bên kia sông, lúc ấy Huyền mới từ Lê Ngọc Hân chuyển qua, sát nhập với trường Nguyễn Đình Chiểu thành trường nam lẫn nữ. Huyền có chiếc răng khểnh và hay cười, hình như là để khoe chiếc răng khểnh duyên dáng của mình.

Hôm ấy Huyền rất thích một chùm mận sọc trên cao mà không cách nào hái được.

Huyền nhảy nhót như con chim, ý chừng để với tay hái chùm mận, nhưng làm sao được, chùm mận vẫn còn cách hai bàn tay chơi với của Huyền cả thước. Thế là trong nhóm bạn trai Thẩm là người đầu tiên có sáng kiến leo lên vai Tân để làm một cái móc nhân tạo, móc được chùm mận sọc chín cho Huyền. Cô bé cầm chùm mận cảm động chớp đôi mắt to đen như mắt chim vành khuyên. Sau hôm ấy Thẩm và Huyền thân nhau. Như vậy đến hôm nay là đã ba năm đặng đặng.

Thẩm nhìn Huyền hỏi:

- Sao mấy hôm nay em không ghé nhà chơi?
- Nhà nào? - Huyền cười.
- Nhà trọ của anh chứ nhà nào.
- Thôi, em sợ lắm.
- Sợ gì?
- Đôi mắt con bé chủ nhà, nó nhìn em sao mà dễ sợ thế không biết.
- Người ta hiền khô, còn nhìn em là tự nhiên thôi. Xinh xắn như em ai mà không muốn nhìn, đến anh còn phải nhìn em không biết chán nữa kia.

Huyền dài môi:

- Thôi, không dám đâu, anh đừng có xạo.
- Cả tuần nay để dành mấy trái cóc chín cho em.... trên cây, em không tới, bà bán cóc ngoài chợ hôm qua vô mua hết rồi. Bây giờ trên cây chỉ còn trái xanh thôi.
- Cám ơn lòng tốt của anh.

- Chiều nay em tới chơi nhé?
- Không biết có bận gì không nữa, em hay bận bất tử lắm. A, chiều nay còn một thau đồ phải giặt, em cứ ngâm quần áo trong thau hoài bà già la chết.
- Giặt mười lăm phút là xong, có gì đâu mà bận.
- Em còn học bài nữa chứ bộ.
- Bộ anh không học sao.
- Anh khác, em khác. Anh thông minh học ít biết nhiều, em khờ khạo, học nhiều biết ít nên em phải lo thân em. Hồn ai nấy giữ bạn ơi.

Thẩm cười:

- Yếu môn nào anh sẽ tới nhà.... kèm cho.

Huyền thè lười:

- Thà dốt ráng chịu chứ không dám nhờ anh tới nhà kèm đâu. Bà già khó lắm.
- Hay là em tới nhà anh học vậy.
- Lại càng không được, em ra khỏi nhà là có "ăng ten" của bà già theo ngay.
- Vậy thì làm sao.
- Em đâu có biết làm sao.
- Hồi hôm qua mưa buồn quá, không biết trong cơn mưa em làm gì?
- Đã nói là em ngủ.
- Sao lại ngủ?
- Chứ em làm gì, anh hỏi kỳ cục chưa - Huyền cười tủm tỉm.
- Như vậy là em vô tư quá - Thẩm than.
- Ừa, bà già vẫn bảo em là con bé chẳng biết lo xa, chẳng biết quan tâm một chuyện gì. Bây giờ anh nói nữa, như vậy chắc là đúng.
- Hồi hôm anh thức dậy giữa cơn mưa.
- Bộ anh thức hứng nước mưa hả?
- Thôi, không nói chuyện với em nữa - Thẩm chán ngán.

- Ừa, gần tới trường rồi, anh đạp xe trước đi, không mấy con nhỏ cùng lớp em thấy đấy.

- Nói tóm lại là chiều nay em không tới sao?

- Không biết, để xem có rảnh không đã.

Thắm đạp xe nhanh tới trước, bỏ xa Huyền một cái ngã tư. Con đường ở đoạn này thật đẹp. Cơn mưa như phủ một màu xanh tươi mới cho hai hàng me chạy dài. Hai hàng me cổ thụ này không biết có từ đời nào, nhưng khi Thắm lên tỉnh học thì đã thấy chúng cao ngát ngưỡng và thay lá mỗi mùa mưa tới. Vào mùa hè, gió từ hướng sông thổi lên cuốn những chiếc lá me khô vàng mỏng manh bay tung trong gió, rơi lả tả trên hè đường tạo cho tỉnh lỵ một vẻ nên thơ riêng biệt. Thắm yêu tất cả những hàng me mọc trên đường, chúng làm xanh ngát bầu trời và làm đẹp thêm cho những tà áo trắng học trò.

Hôm nay Huyền sao nhỉ? Con gái thường có những thay đổi bất thường. Không lẽ Huyền cũng giống như thời tiết đêm qua, giống như cơn mưa bay trên mặt sông. Thắm nhận thấy Huyền thay đổi và có vẻ dửng dưng.

Tới trường Thắm chưa kịp đưa xe vào bãi, từ một góc sân Tân đã chạy tới nói:

- Khởi gởi xe Thắm ơi, hôm nay lớp mình nghỉ đột xuất vì thầy đau.

- Đừng có xạo.

- Xạo gì, tao đang chờ mày tới để xem có chương trình gì hay không, tao chẳng biết đi đâu cả.

Thắm nhìn ra cổng trường, lắc đầu:

- Tao cũng chẳng có chương trình gì cả, cũng chẳng biết đi đâu.

- Hay là ra phố uống cà phê? - Tân đề nghị.

- Đói bụng gần chết mà uống cà phê.

- Vậy thì đi ăn sáng rồi uống cà phê - Tân cười - Mày khó tánh bỏ xù, không hiểu sao con Huyền nó thương mày, cũng lạ.

Thẩm nhét mấy cuốn sách vào bụng, thụi cho Tân mấy cái và cười nói:

- Tình yêu mà, ai biết đâu mà lường. Thôi đi ông tướng.

- Đi đâu?

- Theo cái chương trình đột xuất của mày, lên xe.

Thế là Tân nhảy lên xe cho Thẩm chở. Hai đứa trở ra cổng trường thì bất ngờ gặp Huyền đang đạp xe vào. Thẩm giả vờ không thấy, mặc cho Tân cấu vào sau lưng Thẩm đau điếng.

- Chàng không thấy nàng hả? - Tân hỏi.

- Nàng nào?

- Mất mày cận thị mấy độ? Nhỏ Huyền vừa mới chạy xe vào đó.

- Tao không thấy.... thiệt mà.

- Tại sao con gái mỗi ngày nhìn thấy nó đổi khác ghê gớm. Nhỏ Huyền hôm nay đẹp ghê mày thấy không?

- Không.

Và Thẩm đạp xe như một cua rơ đang chạy nước rút làm Tân cũng ngạc nhiên không hiểu gì cả.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 3

Chiều hôm nay trời lại mưa. cơn mưa không lớn, chỉ lay bay những giọt nhẹ, có lúc như bụi. Thẩm ngồi trên căn gác gỗ nhìn mưa bay trên mặt sông và cảm thấy hơi lạnh tràn vào phòng, đủ để lòng Thẩm trống trải, buồn bã. Thẩm rời bàn học tới lấy cây đàn ghi ta cũ

kỹ treo trên vách mang ra ngồi ở bên thềm cửa khẩy nhẹ những hợp âm buồn bã.

Thẩm nghêu ngao hát:

"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ Dài tay em mấy thửa mắt xanh xao Nghe lá thu mưa rơi mơn gót nhỏ Đường dài hun hút cho mắt thêm sâu...." Thoi Tơ rất thích nghe bài hát này, cô thường yêu cầu Thẩm hát mỗi khi rảnh rỗi.

Mặc dù Thẩm hát không hay, nhưng Thẩm biết, trong những lúc buồn giọng hát của anh nghe cũng rất xúc động. Và rất nhiều lần, ngồi trên căn gác ngắm mưa bay trên mặt sông, nghe Thẩm hát bài này Thoi Tơ đều rơm rớm nước mắt. Thoi Tơ là một cô gái nhạy cảm, buồn một chút xíu, tủi thân một chút xíu cũng có thể khóc được, nhưng nhiều khi lại rất cứng đầu. Chiều nay Thoi Tơ lại về muộn, và mưa như thế này thường đến tối Thoi Tơ mới về tới nhà. Cơn mưa làm cho mặt sông mù đục, xa thẳm với những bóng cây xanh lờ mờ phía bên kia bờ. Có một chiếc ghe câu neo giữa dòng và người đàn ông đội nón lá trùm áo mưa ngồi trước mũi ghe mãi mê câu cá quên cả cái lạnh. Hình ảnh đó đập vào mắt Thẩm như một bức tranh buồn và đẹp, làm Thẩm cứ mê mãi nhìn.

Bất ngờ có tiếng đập cửa và tiếng gọi lớn:

- Anh Thẩm ơi, anh Thẩm....

Thẩm buông cây đàn chạy xuống nhà. Trước mặt Thẩm là hai cô bạn gái cùng trường. Đó là Huyền và Trúc, cả hai đèo nhau trên chiếc xe đạp mini màu đỏ quen thuộc của Huyền. Thấy Thẩm đứng nhìn mình, Huyền vừa cởi áo mưa vừa nói:

- Khách tới không mời vào nhà, cứ đứng nhìn làm như người ta từ hành tinh khác mới rớt xuống vậy.

Trúc thúc nhẹ vào lưng Huyền cười:

- Biết đâu anh thẩm nghĩ mình là.... Thiên lôi vừa được ông trời sai xuống cũng nên.

- Thôi, mời hai cô vô nhà. Tôi chẳng tưởng cái gì cả mà chỉ hơi bất ngờ một chút xíu thôi - Thẩm nói.

- Sao lại bất ngờ? - Trúc hỏi.

- Vì không ngờ chiều nay nhà lại được đón khách quý, lại là hai người đẹp.

Huyền dài giọng:

- Thôi đi ông ơi, đừng khéo nịnh.

- Lại đến vào lúc trời mưa nữa chứ, đúng là chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Trúc và Huyền ngó nhau cười, cả hai máng áo mưa trên thành ghế và theo Thẩm lên gác. Huyền vừa bước lên những bậc thang, vừa lè lưỡi:

- Nhà gì mà tối mò.

- Tại chưa đốt đèn - Thẩm nói.

- Tại sao chưa bật đèn?

- Phải nói là chưa đốt đèn mới đúng vì hôm nay cúp điện.

Trúc cười rúc rích:

- Đã tối đâu mà đốt đèn, Huyền sao.... xí xọn quá. Khách tới nhà người ta mà lên giọng bắt nạt chủ.

- Con bé chủ nhà đâu rồi anh Thẩm? - Huyền hỏi.

- Ở ngoài chợ, chưa về.

- May quá sá.

- Sao lại may? - Trúc hỏi.

- Vì con bé ở nhà mình sẽ bị chiếu tướng. Đôi mắt nó nhìn mình sao mà dễ sợ, giống như mắt cọp vậy.

- Thôi Tơ hiền khô, Huyền toàn nói oan cho người ta.

- Nhỏ đó mà hiền.

Không có đủ ghế cho cả ba cùng ngồi, nên Thẩm nhường cho Huyền và Trúc ngồi ghế, còn anh thì ngồi xuống chông sách kê trên sàn gác.

- Anh Thắm đang làm gì vậy?
  - Buồn nhìn mưa bay chứ biết làm gì - Thắm đáp.
  - Ủa, sao cứ mưa hoài - Trúc chép miệng.
  - Eo ơi, sẵn có cây đàn, anh Thắm hát một bài nghe đi - Huyền yêu cầu.
  - Đúng rồi - Trúc tán thành.
  - Vừa mới hát xong, còn.... khan tiếng đây - Thắm cười.
  - Bộ anh Thắm hét dưới mưa sao mà khan tiếng? - Trúc háy mắt hỏi.
  - Ủ, giận người ta quá thì hét cho đỡ tức.
  - Giận ai?
  - Giận Huyền.
- Huyền lè lưỡi:
- Huyền đâu có làm gì mà đến nỗi anh phải hét trong cơn mưa vậy?
  - Đạo này thấy Huyền bỗng dưng khác lạ.
  - Khác là sao?
  - Lùng khùng, dửng dưng thấy.... dễ ghét.
  - Sao không ghét cho người ta nhờ? - Huyền cười.
  - Thôi đi, tới đây không lẽ hai người gây lộn - Trúc nói.
  - Ủ nhỉ, mình quên - Huyền cười.
  - Thôi, anh Thắm hát nghe đi, không hát tụi này sẽ bắt anh lên cây hái cóc ăn đấy - Trúc nói.
  - Thà leo cây trong trời mưa, chịu lạnh còn hơn phải hát.
  - Trong hai, anh phải chọn một.
  - Trời mưa ăn cóc ê răng thêm, thôi, anh Thắm hát đi, bài nào mà anh thích nhất đấy.
  - Đó là Huyền yêu cầu à ghen - Trúc háy mắt cười.
  - Thắm miễn cưỡng cầm cây đàn ghi ta.
- Huyền cười cười:
- Anh hát bài "nhà tôi bên chiếc cầu soi nước" đi.

- Ủa, thì Bến Xuân.

Thắm đã hát bài này một vài lần cùng đi picnic với Huyền và mấy người bạn khác. Không ngờ Huyền đã yêu thích bài hát này. Thắm xúc động nhìn Huyền, nhưng cô đã nhìn ra sông, đôi mắt đen láy của Huyền như hướng cả vào những giọt mưa lay bay ngoài kia.

"Nhà tôi bên chiếc cầu soi nước Em đến chơi một lần Bao lữ chim rừng, hợp đàn trên khắp Bến Xuân...." Thắm hát dứt, Trúc khen:

- Hay quá trời.

- Anh Thắm hát không hay bằng mấy lần trước - Huyền nói.

- Huyền và Trúc tới chơi, bộ hết chuyện nói sao cứ bắt chủ nhà phục vụ.... văn nghệ hoài vậy? - Thắm hỏi.

- Tới chơi, nhưng cũng có chuyện - Trúc cười.

- Chuyện gì?

- Huyền nói đi chứ - Trúc giục.

- Từ từ, nhỏ làm gì mà cuống lên vậy.

Thắm đứng lên nói:

- Uống nước mưa nhé, nhà không có sẵn nước trà.

- Thôi khỏi - Trúc khoát tay - chút nữa Huyền mời Thắm đi ăn chè ngoài bờ sông.

Trời đang mưa mà uống nước mưa nữa chắc toàn thân đóng băng luôn.

Thắm ngồi xuống chỗ cũ. Huyền nhìn anh cười nói:

- Tụi này định nhờ anh Thắm kèm học thêm đấy, sao hai đứa cảm thấy học càng ngày càng.... xuống dốc.

- Sẵn sàng - Thắm vui vẻ nói.

- Nhưng mà không phải ở nhà Huyền đâu, bà già khó lắm, có thể học tại nhà Trúc vào ba ngày lẻ:

ba, năm, bảy. Được chứ?

- Được.

- Có gì trở ngại cho biết nghen - Trúc cười.

- Không có gì trở ngại hết - Thẩm đáp.
- Vậy khi nào bắt đầu được?
- Tùy hai cô chứ, thầy giáo chỉ biết nghe lời học sinh thôi. Học sinh muốn là trời muốn - Thẩm đùa.
- Vậy thứ ba tuần này bắt đầu, nhỏ nghĩ sao? - Trúc hỏi Huyền.

- Tùy Trúc.

- Thì đồng ý, gớm, sao hôm nay nhỏ dữ như bà chẳng vậy?

- Hiền thì bị nhỏ bắt nạt - Trúc cười.

- Gớm, ăn nói nghe khiêm nhượng chưa?

Cơn mưa vẫn không dứt, nhưng cũng không lớn hơn. Tuy nhiên gió lạnh mỗi lúc mỗi nhiều hơn, dường như gió từ dưới mặt sông mù đục thổi lên, tràn ngập cả căn gác nhỏ.

Huyền ôm lấy ngực kêu:

- Gớm, căn gác của anh Thẩm sao lạnh thế, lạnh như một căn phòng máy lạnh.

- Cần trùm mền cho ấm không anh Thẩm đi lấy cho - Trúc cười nói.

- Trời lạnh, mưa lay bay như thế này đi dạo phố mới thú vị - Thẩm nói.

- Chà, anh Thẩm nghệ sĩ ghê nơi - Trúc cười.

- Nghệ sĩ với cây đàn và một cơn mưa - Huyền trêu.

- Và một căn gác lạnh nữa chứ - Trúc cười rúc rích.

Huyền bỗng hỏi:

- Sáng này Thẩm nghỉ học phải không?

- Ông thầy bệnh đột xuất.

- Tân và Thẩm chạy đi đâu mà như ma đuổi thế, suýt đụng người ta ngoài cổng trường.

- Đi uống cà phê.

- Con trai thiệt sướng, nghỉ học thì đi chơi, đi dạo phố, đi vào quán uống cà phê.

Còn con gái nếu nghỉ học chỉ có nước đi về nhà nấu cơm.

- Làm như nhỏ hiền lắm vậy - Trúc cười.
- Thôi, đi ra phố ăn chè - Thẩm bỗng đứng lên nói lớn.
- Đi ngay bây giờ à? - Huyền hỏi.
- Lúc này Trúc đã thay lời Huyền mời rồi đó, bây giờ còn giả bộ hỏi. Huyền bùm miệng cười. Thẩm mang cây đàn treo lại chỗ cũ và cùng hai cô gái xuống nhà dẫn xe đạp. Họ chạy sóng đôi với nhau giữa cơn mưa lay lay. Huyền và Trúc che chung với nhau một chiếc áo mưa, còn Thẩm mượn áo mưa của Huyền. Gió lạnh như cắt, nhưng ra đường giờ này quả là thú vị. Thẩm vừa đạp xe, thỉnh thoảng lại vuốt những vụn nước bắn vào mặt lạnh buốt. Quán cà phê nhạc, bán cả kem, chè.... nằm sát bờ sông đá xanh. Ba người chọn chiếc bàn sát cửa sổ có thể nhìn ra mặt sông. Huyền hỏi Thẩm:

- Ăn chè hả?
- Không, con trai ai ăn chè giờ này. Một ly cà phê phin pha thật đặc. Huyền cười:
- Tụi này trung thành với món chè.
- Tùy.
- Coi như hôm nay học trò "cúng tổ" thầy để nhập môn đấy nhé. Trúc cười, thụi vào lưng Huyền. Thẩm làm thỉnh trước câu nói đùa của hai cô gái.

Anh thấy sự hiện diện của Trúc bữa nay thật là thông minh, cô đã gỡ rối cho Thẩm khi phải ngồi đối diện với Huyền. Thật ra nếu không có vai trò thứ ba Trúc, hai người chắc cũng không biết nói gì. Huyền vẫn hay rụt rè trước mặt Thẩm, còn Thẩm cũng thường trầm ngâm trước mặt Huyền. Do đó những buổi đi chơi tay đôi thường kéo dài trong lặng lẽ.

Cà phê được mang ra trước, hơi lạnh đọng lại trong quán hình như làm tăng hương vị của chất cà phê bốc lên và anh nhìn từng giọt cà phê màu sẫm đang nhều chậm rãi xuống đáy ly với một cảm giác

thú vị. Hai cô gái ngồi ăn chè, họ rúc rích cười với nhau.

Trúc hỏi:

- Anh Thẩm nói gì đi chứ, sao lại trầm ngâm như nhà hiền triết thế?
- Biết nói gì bây giờ? - Thẩm cười.
- Cứ tự nhiên như không có nhân vật thứ ba đang ngồi bên cạnh cảm mũi kỳ đà vậy - Trúc nói.

Huyền đá chân Trúc dưới gầm bàn:

- Cẩn thận, không được phát ngôn bừa bãi, ta truy tố nhỏ ra trước Tòa án tối cao đấy.
- Nói gì đâu mà bừa bãi?
- Lời lẽ của nhỏ đây âm mưu.
- Phải nói cho đủ là âm mưu và.... tình yêu.
- Ai yêu ai?
- Làm sao Trúc biết được, ai có tịch người đó giật mình.

Thẩm cười, anh lấy chiếc phin đặt xuống bàn, cho đường vào ly cà phê và quậy đều. Trong quán, ngoài bàn của Thẩm ra, chỉ mỗi bàn trong góc phía trái là có khách.

Đó là một cặp tình nhân ngồi sát bên nhau, nhưng im lặng hoàn toàn. Họ đều nhìn ra mưa với ánh mắt đăm chiêu. Thẩm uống một ngụm cà phê. Trúc cười hỏi:

- Đắng hay ngọt?
- Vừa.
- Đắng thì thêm đường, còn ngọt thì thêm.... cà phê - Trúc cười.
- Còn nếu chua thì sao? - Huyền hỏi.
- Thì đổ chứ làm sao nữa - Trúc cười giòn.
- Sao hôm nay nhỏ xíu xọn thế?

Trúc và Huyền cùng học một lớp. Cả hai cùng tuổi với nhau nhưng khác ngày, khác tháng. Thẩm thân với Trúc qua Huyền và từ đó trở thành bộ ba. Gia đình Trúc tương đối, thường thường bậc trung, nhưng so với Thoi Tơ như vậy đã là khá lắm rồi.

Còn Huyền, dĩ nhiên là nhà rất giàu. Ba má Huyền buôn bán lớn ở chợ Mỹ Tho, giàu có "gốc" từ trước. Huyền chơi với bạn có một tí kiêu kiêu trong tính cách của mình. Tính tình Huyền hời hợt, chú trọng bề ngoài nhiều hơn nội tâm. Điều này rất khác xa với Trúc, giống như bề ngoài của hai người hoàn toàn trái ngược nhau, Trúc "có gia có thị", còn Huyền "gầy như thơ". Tuy nhiên hai người rất thân nhau và chính vì vậy cho nên hai tính cách của hai cô gái bổ sung cho nhau, hòa đồng trong tình bạn. Trúc đẹp một cách kín đáo, tùy mị, còn Huyền đẹp lộng lẫy giữa đám học trò con gái khiến ai cũng phải nhìn ngắm như một bông hoa rực rỡ trong vườn.

- Anh Thẩm suy nghĩ gì mà thờ người ra vậy? - Trúc hỏi.

- Có suy nghĩ gì đâu - Thẩm chối.

- Xời ời, Trúc đi guốc trong bụng anh đấy nhé.

- Guốc gì nói rõ ra xem? - Huyền cười.

- Guốc cao gót.

- Như vậy chắc bụng anh Thẩm lũng lỗ chỗ như cái mặt đường nhiều ổ gà rồi - Huyền cười.

- Nói chi mà ác độc thế nhỏ? - Trúc nhăn mặt.

- Còn hơn nhỏ đi guốc trong bụng người ta.

Thẩm lại uống một ngụm cà phê, anh lắng chuyện để khỏi phải nghe hai cô gái đùa dai về mình. Nhưng Trúc nào có buông tha. Cô nhìn Thẩm hỏi?

- Có muốn em nói ra suy nghĩ của anh không?

- Nói thử xem.

- Thôi, sợ anh giận.

- Có gì đâu mà giận.

- Thôi, em không dám đâu, đừng có xúi dại - Trúc cười.

- Như vậy là Trúc nhát gan, hù người ta rồi tự mình run, đúng không? - Huyền cười.

- Đúng một phần.

- Dờ.

- Ủa, Trúc chịu dờ vậy.

- Huyền biết được anh Thẩm suy nghĩ gì, Huyền đã nói ra rồi, rất tiếc Huyền không có khả năng làm thấy bói.

Trúc cũng lắng chuyện, cô nhìn ra mặt sông, khẽ buông tiếng thở dài rồi nói:

- Mưa hoài mưa hủi thấy mà não lòng.

- Nhớ ai mà não lòng thế hở nhỏ? - Huyền cười hỏi.

- Không có ai để nhớ mới buồn chứ.

- Còn anh Thẩm chắc nhớ cô bé chủ nhà, đúng không?

Thẩm làm thình, anh cảm thấy chán ngán cho trò đùa dai này. Con gái thật kỳ cục, biết người ta yêu mình cứ mang hình ảnh một người nào khác ra chọc. Huyền có những cách nói đùa thật đáng ghét, nhất là đem Thoi Tơ ra làm trò đùa thì thật tội nghiệp.

- Không, em đừng có đùa như vậy - Thẩm nhăn mặt.

- Em có đùa đâu, chính vẻ trầm ngâm của anh đã nói lên tâm trạng sâu kín của anh kia mà.

Thẩm không phủ nhận là ngồi ở đây, anh cũng có một chút lo nghĩ về Thoi Tơ, bởi vì dù sao, cô gái ấy cũng khá thân thiết với anh trong những năm dài cùng sống trong một ngôi nhà vắng lặng. Thoi Tơ đã chăm sóc Thẩm như một người anh, và giữa anh và cô bé đã có biết bao nhiêu là kỷ niệm vui buồn. Thẩm quả thật không thích Huyền xoi mói vào tình cảm của anh và Thoi Tơ và rõ ràng Huyền không có thiện cảm với người mà Thẩm quý mến.

Trúc nhận ra điều đó, nên cô bé hòa giải:

- Em nói đùa thế thôi, chứ làm sao mà biết người ta đang suy nghĩ gì ở trong đầu.

Thôi, đừng cãi nhau chuyện ấy nữa.

Trúc bóc mấy cái bánh đậu xanh mời Huyền và Thẩm ăn. Ở đây họ làm loại bánh đậu xanh nhỏ xíu này thật ngon. Thẩm và Tân đã từng

vào đây cá nhau ăn bánh đậu xanh uống nước trà, ai ăn nhiều thì khỏi phải trả tiền. Tân luôn luôn là người thua cuộc.

Trúc hỏi:

- Chắc anh Thẩm thích ăn bánh đậu xanh lắm hả?
- Ăn được khoảng....năm chục cái.
- Eo ơi, ăn gì mà ghê thế? - Trúc tròn mắt ngạc nhiên.
- Không tin Trúc cá thử đi.
- Thôi, đừng có dại Trúc, mấy ông tướng này ăn ghê gớm lắm, Huyền đã từng nghe danh rồi.

Thẩm cười:

- Huyền cũng biết chuyện đó nữa à?
- Chuyện gì của Thẩm mà Huyền lại không biết.
- Nhỏ Huyền có ăng-ten rà theo anh Thẩm đấy, liệu hồn.

Trời đã sập tối, ngoài đường đèn đã bật sáng nhưng trong quán người ta chưa vội bật đèn. Do đó ba người ngồi trong bóng tối mờ nhạt với một chút ánh sáng của ngày tàn còn sót lại từ khung cửa sổ. Thẩm nhìn Huyền trong bóng tối, gương mặt của cô đẹp rực rỡ làm Thẩm bồi hồi như vừa nhấp một hớp rượu mạnh.

Chủ quán là một người phụ nữ diện khá mốt, chị ta đi vào góc tường bật công tắc đèn. Những ngọn đèn bóng đủ màu sắc làm cho ngôi quán có một vẻ khác lạ. Lúc bấy giờ Thẩm không còn nhìn thấy được những giọt mưa bên ngoài nữa, những giọt mưa đã mất hút vào trong đêm tối.

- Chà, mình phải về thôi, đi lâu bà già cho ăn chổi lông gà no khỏi ăn cơm đấy.

Trúc ơi - Huyền kêu lên khi nhìn ra ngoài.

- Trúc cười:
- Về nhà chứ bộ phải đua nước rút sao phải chạy nhanh?
- Không khéo bị ăn đòn lãng òm đó nhỏ ơi.
- Có bao nhiêu đó cứ dọa hoài.

- Thật chứ ai thềm dọa?

Thẩm lảng lạng đạp xe theo hai cô gái, anh không có áo mưa để che nên hứng tất cả những cơn gió lạnh buốt, có đoạn Thẩm run lập cập đạp xe không muốn nổi nhưng anh vẫn làm thình.

Một lúc Trúc sực nhớ ra có Thẩm đi bên cạnh vội quay hỏi:

- Anh Thẩm lạnh không?

- Không.

- Sao mặt anh xanh thế?

- Thẩm cười:

- Không lạnh nhưng hơi.... run.

- Tội nghiệp chưa, vậy mà nãy giờ tụi này vô tình ghê nơi.

- Thôi, chẳng nhằm nhò gì đâu, tối nay về bị cảm tôi có thể "qua đời" và chết thì sẽ trở thành con ma nước đá.

Trúc lè lưỡi?

- Anh Thẩm nói chuyện nghe ghê quá.

- Nhanh chút nữa Trúc ơi! - Huyền giục.

- Tao đạp xe hết xí quách rồi nè, còn hỏi.

- Ngực tao nó đánh lô tô từng hồi đây, mỗi phút đi qua là có thể ăn thêm một cây chổi lông gà.

- Ráng chịu, ai biểu ham vui.

Có lẽ Trúc bực mình nên phang đại một câu. Huyền nghe xong mặt mày buồn thiu. Thẩm vuốt những giọt nước bám trên mặt nói:

- Huyền sợ bị đòn lắm à?

- Anh có sợ bị đòn không? - Huyền trợn mắt.

- Hồi nhỏ tôi cũng nghịch ngợm lắm, mỗi lần như vậy về nhà biết thế nào cũng bị đòn, tôi thường lấy cái mo cau lộn vào đít, má tôi tha hồ đánh, tôi chỉ nhăn răng cười.

- Lo muốn chết mà anh còn đùa.

- Đó là diệu kế đấy nhỏ ạ, hay nhỏ làm theo lời của anh Thẩm đi -

Trúc cười dòn.

- Đừng có khùng.

Nhà Huyền nắm ở cuối đường vắng, lại không có đèn đường nên toàn bộ khu vực tối thui. Nhờ mấy người nhà mở cửa, đèn trong nhà hắt ra đường nên Trúc mới thấy đường chạy. Trúc vừa đạp xe vừa nói:

- Mai mốt phải đổi tên con đường này thành đường.... âm phủ mới được.

- Sao thế? - Huyền hỏi.

- Giống như đi dưới âm phủ, không có lấy được một ngọn đèn.

- Có mấy ngọn bị ăn trộm lấy mất rồi - Huyền nói.

- Cái bọn ăn trộm bất nhơn quá vậy, không lấy gì lại đi gỡ bóng đèn.

Nhà Huyền đóng kín cửa, Trúc quay lại nói với Thẩm:

- Anh Thẩm chờ ngoài này một chút nhé, Trúc theo nhỏ nhất gan này vào năn nỉ bà già rồi trở ra liền, không thôi nhỏ bị đòn khóc cả tháng không ai dỗ được.

Thẩm phì cười, anh thăm phục Trúc có thể đùa được bất cứ trong trường hợp nào.

Huyền biết cách mở cổng từ bên ngoài mà không phải gọi người trong nhà. Trúc và Huyền dẫn xe qua cánh cổng và mất hút trong ánh đèn từ trong hắt ra thành một khoảng sáng. Thẩm dựng xe dưới một góc cây, gió xao động vòm cây trên đầu đánh rơi những vụn nước mưa xuống mặt Thẩm. Mùi hương của một loài hoa nào đó trong chân rào hắt ra làm Thẩm bàng hoàng.

Một lúc sao Trúc mới dẫn xe ra cười bảo Thẩm:

- Bình yên vô sự, nhỏ Huyền gửi lời chúc anh ngủ ngon.

- Lúc nào tôi cũng ngủ ngon.

- Thì ngủ ngon thêm chút nữa có sao đâu, thôi mình đi.

Thẩm và Trúc đạp xe sóng đôi nhau ngược lại con đường tối. Trúc cười rúc rích:

- Tôi nghiệp anh Thẩm ghê, lúc nãy đưa người yêu về, bây giờ đưa

bạn về.

- Tôi thích đi chơi trong trời mưa.
- Hèn chi nhiều người nói anh Thắm lãng mạn như một thi sĩ đấy.
- Cần gì phải là thi sĩ mới lãng mạn?

Những con đường trong đêm tối như rộng dài hơn, hai hàng cây bên đường như thiếp ngủ trong giá lạnh. Thắm im lặng nhìn hai cái bóng ngả dài, lướt đi trên mặt đường loang loáng ánh đèn.

Thắm dẫn xe vào nhà trong lúc Thoi Tơ đang lui cui dưới bếp. Nghe tiếng động Thoi Tơ hỏi vọng ra:

- Anh Thắm về đó hả?
- Không anh thì ai vào đây? - Thắm dựng xe và đáp.
- Anh có bị mất mưa không?
- Chút đỉnh.
- Còn em lúc này về nhà bị ướt như chuột lột. Tưởng anh ở nhà nấu cơm giùm, ai dè anh đi mất tiêu.

Thắm nói dối:

- Anh tới nhà người bạn mượn cuốn sách rồi bị mưa nên không về được.

Thoi Tơ bước ra, gương mặt cô đỏ ửng vì lửa bếp. Thắm bối rối đi vội lên gác thay quần áo khô. Anh cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, ớn ớn. Thắm lo ngại anh sẽ bị cảm mưa nên trải vội chiếc chiếu ra sàn gác rồi nằm trùm mền kín mít từ đầu đến chân.

Dưới nhà Thoi Tơ chờ hoài không thấy Thắm xuống ăn cơm, cô tới dưới chân cầu thang hỏi vọng lên:

- Anh Thắm không đói bụng hả?

Thắm nghe nhưng anh không trả lời được. Thấy trên gác hoàn toàn im lặng, Thoi Tơ rất ngạc nhiên, cô gọi hai ba lần vẫn không nghe Thắm trả lời nên vội đi lên gác. Thoi Tơ hết sức ngạc nhiên khi thấy Thắm nằm trùm mền.

Cô lo lắng hỏi:

- Anh Thẩm đau à?
- Có lẽ anh bị cảm - Thẩm hé mền ra đáp.
- Chết, sao anh không nói để em nấu cho anh miếng cháo.
- Anh không ăn cháo đâu.
- Sao vậy?
- Anh mới vừa bị cảm thôi, ăn cháo sẽ bệnh nặng thêm.

Thoi Tư cười:

- Vậy mà trùm mền làm em hết hồn.
- Lạnh quá không trùm mền sao được?

Thoi Tư xuống nhà lấy chai dầu gió xanh mang lên đưa Thẩm, cô bảo:

- Xức dầu một lúc chắc khỏi lạnh.

Thẩm xoa dầu lên trán mình. Thoi Tư nhắc:

- Phải xoa hai bên thái dương, hai bên mũi nữa và anh phải hít thật mạnh mấy hơi cho dầu ngấm vào phổi, như vậy mới dấm được.

Thẩm vừa làm theo lời hướng dẫn của Thoi Tư vừa hỏi:

- Sao em rành quá vậy?
- Tại lúc trước em cũng thường hay bị cảm, nhà chỉ có một mình, em phải tự chữa trị lấy chứ sao.
- Mai mốt em làm.... bà lang vườn được.
- Lại ngạo người ta nữa rồi, để mai ở ngoài chợ về, em sẽ mua cho anh nôi xông.

Anh bị cảm mà xông thì khỏi ngay.

- Thôi, anh sợ phải trùm mền xông lắm, ngộp muốn nín thở luôn.
- Sao cái gì anh cũng sợ hết vậy?
- Và sợ nhất là bị.... cảm - Thẩm cười:
- Em đã dọn sẵn cơm rồi, chút nữa anh đói thì xuống ăn nhé.
- Còn em?
- Em chờ anh ăn cùng một lúc.
- Sao em không ăn một mình trước đi, chờ anh rồi đói bụng làm

sao?

- Thôi, ăn cơm một mình buồn lắm.

- Còn anh lại khoái ăn cơm một mình, như vậy ăn được tự nhiên hơn.

- Em không ngờ anh lại.... ham ăn như vậy.

Thường ngày, Thoi Tơ là người luôn bị Thẩm trêu chọc, hôm nay Thoi Tơ chọc lại được một câu, cô khúc khích cười và thậm hả dạ. Thoi Tơ nhìn Thẩm, bỗng cô nói về hờn trách:

- Em biết anh nói dối.

- Chuyện gì?

- Chuyện anh tới nhà người bạn nào đó mượn cuốn sách ấy mà.

Làm gì có chuyện đó, em biết anh đi đâu nữa kìa.

- Đi đâu, em nói trúng anh tình nguyện nhịn đói tới nay.

- Thôi, ai nỡ để anh nhịn đói.

Thoi Tơ nói xong mỉm cười một mình. Thẩm hơi hoang mang trước thái độ của Thoi Tơ, không lẽ cô bé biết Thẩm nói dối?

Không thể im lặng được lâu, Thẩm hỏi:

- Em suy nghĩ gì vậy?

- Có suy nghĩ gì đâu. A, hay là em lấy dầu cạo gió cho anh nhé.

Cảm mà cạo gió thì mau hết lắm.

Thẩm nghe nói cạo gió thì tự nhiên muốn.... Ớn lạnh xương sống.

Dù ở chung trong một nhà, thân thiết với nhau như vậy, nhưng cứ nghĩ lúc phải ở trần phơi bộ xương cách trí ra cho Thoi Tơ đánh dầu, cạo gió thì Thẩm thấy không đủ can đảm. Anh tung mền ra, nhìn Thoi Tơ ngỡ ngàng nói:

- Anh cũng rất sợ cạo gió.

- Nhẹ nhàng thôi, có trầy da đâu mà sợ?

- Nhưng anh vẫn sợ, từ nhỏ tới giờ anh chưa cạo gió lần nào. Nếu cạo gió thì thà.... chết sướng hơn.

Thoi Tơ đứng lên, cười giòn:

- Gặp một người bệnh như anh thật chán.
- Em đi đâu đấy? - Thẩm hỏi.
- Em xuống dưới nhà giặt quần áo, không lẽ ngồi đây nhìn anh trùm mền hoài sao?
- Thôi, anh cũng xuống ăn cơm với em đây, sợ em đói bụng giặt đồ không nổi.

Thẩm tung mền đứng dậy. Thoi Tư chỉ cười cười rồi bỏ đi xuống nhà dọn cơm.

Lâu rồi, hình như trong ngôi nhà nhỏ nhoi này chỉ có Thoi Tư và Thẩm ăn cơm chung với nhau mỗi ngày. Bữa tối thường không đúng giờ giấc, có khi sớm, có khi trễ, tùy theo công việc của Thoi Tư ở chợ. Hôm nay là một bữa ăn tối khá muộn, do Thoi Tư ở chợ về trễ.

Thoi tư nhỏ nhẹ ăn như một con thỏ. Lúc nào cô bé cũng có vẻ chịu khó và khắc khổ đến tội nghiệp.

- Em phải ăn nhiều nhiều vào cho mau mập - Thẩm nói.
- Mập để làm gì?
- Em mập một tí nữa thì đẹp ra phết và sẽ có khối anh chàng trồng cây si trước cửa nhà này. Trong số đó thể nào cũng có.... thằng Tân, bạn anh.

Thoi Tư lườm Thẩm:

- Em không thích anh nói đùa kiểu đó đâu, anh Tân cũng ít khi đến đây.
- Cần gì phải đến thường xuyên người ta mới tán được nhau. Bây giờ tình yêu hiện đại, người ta yêu nhau bằng.... tia lađe nhỏ ời.
- Bộ không chọc em, anh không ăn cơm được hả? - Thoi Tư đỏ mặt gất.

Thẩm cười khì. Anh biết là không nên tiếp tục trêu Thoi Tư nữa. Do đó bữa cơm trở nên im lặng một cách ngọt ngào. Tuy đói bụng nhưng Thẩm ăn không thấy ngon. Còn Thoi Tư hình như muốn ăn

thật nhanh cho xong bữa cơm.

Trong lúc Thoi Tư dọn dẹp chén bát, thắm rót một ly nước trà nóng ngồi nhâm nhi. Bỗng anh thấy Thoi Tư để một nhúm cơm trong tờ giấy lịch vừa mới xé mang lên gác, vô cùng ngạc nhiên, Thắm hỏi:

- Em mang mấy hột cơm nguội đi đâu đấy?

- Đi nuôi con thần lẩn trên bàn học của anh.

- Trời đất.

- Chứ sao nữa, không ai tệ bạc và tàn nhẫn như anh, có con thần lẩn mà cũng làm biếng cho nó ăn cơm.

Thắm tò mò theo Thoi Tư lên gác. Cô bé đặt tờ giấy lịch có nhúm cơm dưới cái đế đèn bàn của anh. Như có hẹn trước, con thần lẩn từ trong một góc kẹt nào đó chui ra.

Việc đầu tiên là con thần lẩn le lưỡi liếm mép, đảo cặp mắt nhìn quanh như để nhận mặt người quen, sau đó từ từ bò lại chỗ tờ lịch và ngoạm những hột cơm ăn ngon lành. Thoi Tư chăm chú nhìn con thần lẩn ăn cơm một cách thích thú. Cô bé có vẻ vui sướng khi thấy con thần lẩn ăn hết những hột cơm, không bỏ sót hột nào trên tờ giấy lịch.

Thoi tư quay lại trách Thắm:

- Anh thấy chưa, con thần lẩn rất tội nghiệp, nó đói nên đã ăn hết những hột cơm của em.

- Em khám phá ra công việc này lúc nào vậy? - Thắm hỏi.

- Từ hôm anh hết hồ, phải lấy cơm nguội lên dán bức thư gửi cho ai đó, rồi cơm còn dư, con thần lẩn này mới bò ra ăn, em thấy nó tội nghiệp mới nuôi nó mỗi ngày như vậy.

- Được em nuôi kỹ lưỡng như vậy nên con thần lẩn này mập ú, da trắng phau.

- Nó là chú bạn nhỏ của em đấy.

- Vợ vẫn.

- Thật đấy, không phải chuyện vợ vẫn như anh nói đâu. Mỗi ngày

anh đi học, căn gác không có ai ngoài con thần lẩn, em đã lên ngồi nói chuyện với nó như nói với một người bạn. Con thần lẩn là một người bạn chung thủy, nó không biết phản bội.

Thẩm giật thót người, câu nói của Thoi Tư mang cả hai ý nghĩa, cô bé nhằm ám chỉ một điều gì đây?

- Lẩn đầu tiên trong đời anh mới biết có một người trò chuyện với.... thần lẩn - Thẩm cười.

- Anh ngạc nhiên lắm phải không?

- Nếu có một người thứ ba biết được chuyện này, họ sẽ cho là em.... mát.

- Cũng được, chẳng có sao hết - Thoi Tư ngúng nguẩy.

- Thế, em đã nói với con thần lẩn những gì?

- A, cái đó thì bí mật, sẽ không bao giờ em nói cho ai nghe cả. Còn anh muốn biết thì hãy thử hỏi....con thần lẩn thử xem.

- Chịu thôi, anh đầu hàng, vì anh không hiểu tiếng nói của loài vật như em.

Thoi Tư mỉm cười, cô bé ngồi xuống chiếc ghế dựa gỗ gỗ mấy ngón tay trên mặt bàn học. Ngoài sông, sóng vẫn đập vào bờ đá xanh ào ào. Hình như cơn mưa đang tràn qua mặt sông để ném những giọt mưa nặng trĩu lên mái tôn.

Thoi Tư tay chống cằm, nói như một người mộng du:

- Một ngày nào đó anh sẽ hiểu những điều mà em trò chuyện với chú bạn nhỏ của em.

- Con thần lẩn ấy à?

- Đúng, nhưng anh đừng có nên gọi nó là con thần lẩn. Nó là chú bạn nhỏ của em.

- Thôi, em đi giặt đồ đi, có lẽ anh phải học bài. Cả tuần nay không nhét vào đầu chữ nào, nguy tới nơi rồi.

- Em biết đầu óc anh đang lung tung lắm.

- Em có thể làm thầy bói được rồi đấy.

- Cô Huyền dạo này ra sao rồi?
  - Có làm sao đâu, vẫn bình thường - Thẩm trả lời một cách hấp tấp.
  - Nếu ngày mai ba má em không về, chắc em phải ra ngoài cửa biển thôi.
  - Điên à, mưa gió thế này thì làm sao em đi được?
  - Em quá giang ghe của người quen, còn chuyện mưa gió đối với em ăn nhằm gì.
  - Anh thấy là em không nên đi.
  - Ở nhà em buồn chết được.
  - Thì em nói chuyện với "chú bạn nhỏ" của em - Thẩm hơi mai mỉa. Thoi Tơ làm thinh, cô bé biết Thẩm mai mỉa mình, nhưng giả vờ không biết, hoặc không để ý tới.
- Thẩm nhìn vào đôi mắt của Thoi Tơ, đôi mắt sao buồn lạ lùng và hình như đang ứa ra hai giọt nước mắt trong suốt. Nhưng Thoi Tơ biết Thẩm đang nhìn mình nên vội đứng lên bỏ đi xuống nhà.
- Em giận anh à? - Thẩm hỏi với theo.
  - Không - Thoi Tơ đáp.
  - Học bài xong lên trên này anh hát cho em nghe, em yêu cầu bài gì anh sẽ hát bài đó.
- Không nghe Thoi Tơ trả lời. Hình như cô bé đã vào nhà bếp. Thẩm lại ngồi xuống chiếc ghế Thoi Tơ vừa bỏ đi, chỗ ngồi của cô hãy còn ấm. Thấy Thẩm, con thần lẩn sợ hãi, bò đi mất. Con thần lẩn thật dễ ghét. Rồi ta sẽ cho mày biết tay, chỉ cần một cục vôi ăn trầu dính ở đầu cây tăm xỉa răng là Thẩm có thể dụ nó ra, sau khi xơi cục vôi cháy bỏng đó vào bụng, con thần lẩn sẽ ngum tức khặc. Thẩm đã ngằm lên án tử hình con thần lẩn như vậy.
- Nhưng Thẩm cũng chẳng học được chữ nào, đầu óc anh lùm lùm những hình ảnh của Huyền và Trúc và buổi đi chơi hồi chiều. Bây giờ Huyền đang làm gì? Có thể cô bé leo lên giường ôm chiếc gối dài ngủ một giấc tuyệt đẹp, quên tất cả chuyện xảy ra trên đời. Con

gái thường dễ quên, đừng mong cô bé ấy giữ lại trong đầu một hình ảnh nào có dính líu tới Thẩm. Bây giờ có lẽ Huyền đang mơ một giấc mơ khỳ ảo nào đó.

Thẩm ném quyển sách, anh đứng lên đi lấy cây đàn ghi ta cũ và nghêu ngao hát trong tiếng mưa rơi....

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 4

Trời mưa suốt cả ngày, Thẩm giam mình trên căn gác và đánh vật với những cuốn sách đến độ thần kinh căng thẳng như một sợi dây đàn. Như thường lệ, khi học bài căng thẳng, Thẩm ném mấy cuốn sách lên bàn học và cầm lấy cây đàn ghi ta cũ, vừa đàn vừa hát nghêu ngao cho thư giãn thần kinh. Thẩm nhìn ra mặt sông mù đục, những ngọc sóng bạc đầu xô vào bờ đá, gió thổi vút qua các đỉnh cây, không gian giá buốt và rười rượi buồn. Những lúc như thế này Thẩm mới hiểu được sự gian nan cơ cực của cha mẹ Thoi Tơ trong những lần ra biển.

- Thẩm ơi, Thẩm ơi....

Tiếng gọi quen thuộc của Tân làm Thẩm giật mình, anh buông cây đàn và chạy xuống nhà mở cửa. Tân hiện ra trong chiếc áo mưa "con dơi" màu xanh xám trùm kín từ đầu đến chân, chỉ còn lộ ra gương mặt ngăm đen và nụ cười trắng xóa giống như tấm hình quảng cáo in trên hộp kem đánh răng.

- Mưa gió thế này mày đi đâu đây? - Thẩm hỏi.

- Tới rủ mày đi uống cà phê. - Tân đáp.
- Vô nhà không?
- Thôi, đi luôn.
- Uống cà phê gì mà bắt tử vậy, tao đói bụng mà chưa kịp nấu cơm đây. - Thẩm than van.

Tân cười:

- Ngày nào cũng ăn cơm, hôm nay nhịn ăn một bữa, uống cà phê trừ cơm không được sao?
- Bụng đói, uống cà phê đen vô, chỉ có nước xiu.
- Đừng lo, hôm nay tao dãi mày uống cà phê sữa đá đàng hoàng. Nếu đói bụng, ăn vài cái bánh bông lan nữa thì no. Được chưa?
- Như vậy thì được, mày chờ tao năm phút.

Tân dựng xe ngoài thêm, để nguyên áo mưa vào ngòi trên chiếc ghế của chiếc bàn ăn cơm đợi Thẩm. Còn Thẩm, không hiểu sao anh tần ngần nhìn Tân một lúc rồi mới lên gác thay quần áo. Lúc trở xuống, vừa mặc chiếc áo mưa màu vàng của Thoi Tơ, Thẩm vừa hỏi:

- Có chuyện gì nữa đây bạn?
- Có gì đâu, ở nhà buồn quá tới rủ bạn bè đi uống cà phê không được sao? - Tân đáp.

- Tao nghi ngờ lòng tốt của mày quá Tân ạ. - Thẩm nheo mắt cười.

Thẩm khóa trái cửa và leo lên ngòi cho Tân chờ. Chiếc xe đạp của Tân phải nói là thuộc loại tốt và hào nhoáng nhất trường. Nó có cái tài sửa xe bẩm sinh, chiếc xe đạp này do Tân ráp và thường xuyên tân trang, thay thế phụ tùng nên chiếc xe đi nhiều mà cứ như mới.

Tân cầm cúi đạp xe đi trong cơn mưa. Thẩm không còn lạ gì cái tánh của Tân, nó thường ngẫu hứng bất tử và trong những lần ngẫu hứng như vậy thì bất kể mưa gió, đều tới rủ Thẩm đi uống cà phê.

Thẩm đấm vào lưng Tân hỏi:

- Bạn bè cục muối chia đôi, cục đường nuốt hết, mày thú thật đi Tân

ơi.

- Thú thật chuyện gì?

- Nguyên nhân chiều nay tới rủ tao đi chiều đái.

- Đã bảo là không có gì, sao mày đả nghi còn hơn Tào Tháo vậy Thắm?

- Mày làm tao cảm động quá. - Thắm đùa.

Tân giả lơ, nó cầm cúi đạp xe qua cầu. Thắm núp phía sau lưng Tân và có chiếc áo mưa của Thoi Tư nhưng anh vẫn thấy lạnh, những giọt nước lạnh buốt tới tấp bắn vào mặt làm Thắm vuốt không kịp, thêm với gió lạnh từ dưới sông thổi lên, xộc vào da thịt làm Thắm muốn run.

- Thoi Tư đi vắng hả? - Tân bỗng hỏi.

- Cuối cùng rồi mục đích của mày cũng không che giấu được, dù dưới lớp áo nhân đạo dày cộm còn hơn cả áo đi mưa - Thắm chọc.

- Nhỏ ấy còn ngoài chợ à?

- Ngủ mơ rồi con ạ. - Thắm cười.

- Chứ "nó" đi đâu?

- Đi ra biển rồi, thuyền đã ra cửa biển.

- Ôi, sao mày không cho tao hay? - Tân trách.

- Làm sao tao biết được trái tim đen của mày đập lúc nào và hướng về bóng hình ai?

- Thôi đi cha nội, đừng có làm tàng.

Tân dựng xe trước quán cà phê, cả hai bước vào quán trong tiếng nhạc xập xình vọng ra. Giọng ca của Bảo Yến khào khào với những bản nhạc nói về Gò Công đang rất thịnh hành trong các quán cà phê ở thành phố này. Cả hai máng áo mưa trên thành ghế mây, chiếc bàn thấp trong góc, nhưng có thể nhìn ra con đường trước mặt và cả giàn hoa màu tím nhạt trên tường rào một ngôi nhà bên kia đường.

Tân móc túi lấy gói thuốc đặt lên bàn rồi hát hàm hỏi Thắm:

- Nếu mà không uống thứ gì khác thì tao gọi cà phê sữa đá nghen.
- Thì cứ gọi đi, có sao đâu? - Thẩm cười.

Cô gái con của chủ quán tên Xuyên, nước da bờ quần rất bắt mắt, giống như con gái xứ biển, từ trong đi ra, đẹp rực rỡ trong chiếc áo bà ba bằng lụa màu mỡ gà, cất giọng ngọt ngào hỏi:

- Anh Thẩm và anh Tân uống gì?
- Hai ly cà phê sữa đá - Tân nói.
- Lâu quá không thấy hai anh ghé quán em vậy?
- Lâu quá cho nên bữa nay mới ghé đây nè - Tân cười.
- Chờ em một chút nhá.

Xuyên chớp mắt, cười nụ rồi bỏ vào trong. Tân đá chân Thẩm chọc:

- Con Xuyên nó mê mà mày đó Thẩm ạ.
- Xạo hoài.
- Mỗi lần tới đây, không có mà, nó cứ hỏi anh Thẩm đâu, anh Thẩm đâu, làm tao trả lời mệt nghỉ.
- Chứ không phải mày trông cây si trước cửa nhà nó rồi sao?
- Thôi đừng có giả bộ "bán cái" cho bạn bè - Tân cười.

Xuyên mang cà phê ra đặt trên bàn. Tân nói:

- Mang cho anh một đĩa bánh bông lan.
- Anh ăn hả?
- Không, anh Thẩm ghiền bánh bông lan của quán em. Phải em làm bánh đó không?
- Không, mẹ em làm, em chỉ phụ nướng bánh thôi.
- Hèn chi.
- Sao anh? - Xuyên lại chớp mắt nhìn Tân hỏi.

- Bánh bông lan thơm như có phết bơ.

Thẩm đá chân Tân dưới gầm bàn. Xuyên không hiểu đó là trò qui? quái của Tân nên có vẻ cảm động, cặp mắt đen láy lại chớp lia lia.

Thẩm phải giải vây trước cái bẫy của Tân. Anh hỏi Xuyên:

- Em có cái quẹt ga không cho anh mượn, thằng Tân hút thuốc như

điền mà không sắm nổi cái quạt ga, mỗi lần tới quán em b? ra gói thuốc, nhưng không bỏ được cái quạt ga.

Xuyên cười, vào lấy quạt ga cho Thẩm mượn. Anh nhìn Tân đắc thắng và rút điếu thuốc châm lửa hút. Cà phê từ trong phim nhều chậm xuống ly, Thẩm nhìn màu hoa tím nhạt trong màn khói thuốc và nhớ lại một buổi chiều nào cùng ngồi trong quán cà phê bên bờ sông với Huyền và Trúc.

- Ê, nhỏ Thoi Tư đi biển thật à?

- Nãy giờ bộ mày tưởng tao nói đùa sao? - Thẩm nhăn mặt.

- Chừng nào về?

- Khoảng một tháng - Thẩm hù.

- Sao lâu quá vậy?

- Phải chờ hết con nước chứ sao, không chừng gặp một anh chàng ghe cào nào đó ngoài biển, phải lòng nhau, Thoi Tư dám lấy chồng luôn.

- Qui? bắt mày, đừng có hù bạn bè.

- Ai biểu mày si Thoi Tư mà cứ làm bộ "em chả", chừng nhỏ ấy có chồng thì chỉ còn nước ra bờ sông mà ngồi khóc.

- Biết nhỏ ấy ra sao mà nói.

- Tấn công, tấn công, tấn công.... ắt sẽ thắng.

- Còn mày với nhỏ Huyền thì sao, đừng có làm thầy đời - Tân nhả khói thuốc nói.

- Bình thường, một ngày như mọi ngày.

Tân cười khế, nó tiếp tục nhả khói thuốc với vẻ mặt đáng ghét. Hơn ai hết chính Tân cũng biết chuyện quan hệ giữa Thẩm và Huyền không "bình thường" chút nào. Vừa rồi Thẩm cũng tự dối lòng, anh trả lời bạn một cách miễn cưỡng. Nghĩ tới Huyền, trong cơn mưa này, Thẩm thấy buồn làm sao.

- Thôi, uống cà phê đi bạn, đừng có động lòng trắc ẩn. Đúng là một cơn mưa buồn thê thảm - Tân nói.

- Người buồn cảnh có vui bao giờ....

Tân cười cười, nó lấy cái phim đặt xuống bàn, dùng chiếc muỗng cà phê quậy đều trong ly và lấy từng viên đá từ một chiếc ly khác mà Xuyên vừa mang ra bỏ vào ly cà phê sữa. Tân uống từng ngụm, điều thuốc cháy rục trên môi. Tân và Thẩm mới biết hút thuốc, cách hút và điều thuốc cảm nơi mấy đầu ngón tay còn ngượng ngập. Đó là hình ảnh mấy anh chàng mới lớn tập cung cách của người lớn, trông buồn cười và dễ thương.

Hút thuốc là một cách làm dáng của học sinh lớp lớn, điều cốt yếu là đừng ghiền và đừng nô lệ với những điều thuốc có lúc không hiểu vì sao mình hút và những ngụm khói thật vô vị.

- Lúc nãy tao hù mày đấy Tân ạ, nhờ Thoi Tư chỉ đi biển thăm cha mẹ cô ấy khoảng hai ngày thôi.

- Tao cũng biết là mày hù bạn bè thôi.

- Nhưng nãy giờ cũng run, phải không?

- Còn khuya.

- Vậy mày đã "nói gì" với Thoi Tư chưa? - Thẩm hỏi.

- Chưa.

- Sao cù lần thế?

- Thế mày đã "nói gì" với Huyền chưa? - Tân ngó Thẩm cười.

- Nói rồi.

- Nói gì?

- Ở trong hai con mắt - Thẩm cười.

- Ôi dào, đó là một mối tình câm lặng, con ạ - Tân chế giễu.

- Tình yêu thì cần gì phải nói. Nhưng ai thông minh sẽ hiểu khi nhìn vào mắt ta thôi - Thẩm bào chữa.

- Con gái đâu phải đứa nào cũng thông minh. Có đứa mình nói thẳng, nó cũng chưa hiểu nữa là nói bằng mắt.

- Nhưng Huyền thì khác.

- Nhỏ ấy.... ngu lắm.

- Sao mà biết?

- Đến giờ mà nhỏ ấy cũng chưa hiểu ra mà yêu nhỏ ấy đến mức nào thì đó là một bằng chứng xác thực nhất rồi còn gì.

Thẩm đau khổ, chống chế:

- Tao tin là nhỏ ấy biết.

- Thôi, mặc kệ người tình có trái tim bằng nước đá của mà. Tao chỉ quan tâm tới Thoi Tơ mà thôi, con nhỏ hiền như ma xơ vậy, hiền đến tội nghiệp.

Thẩm trêu:

- Nhỏ ấy mà hiền, tao ở trọ lâu nay thấy nhỏ ấy dữ còn hơn bà chẳng.

- Mà đừng nói xấu nhỏ thoi Tơ, tao không tin đâu.

- Bởi vì mắt mà bị nhỏ ấy ám rồi, còn thấy gì nữa đâu. Hình bóng của người đẹp như một tinh cầu rực rỡ....

- Thôi mà ăn bánh bông lan đi cho tao nhờ - Tân cười.

- Hồi lộ hả?

- Nhỏ ấy về mà có cách nào cho tao gặp nói chuyện được không?

- Tân dè dặt hỏi.

- Mà cù lần hết chỗ nói, cứ đến thẳng nhà nàng mà gặp mặt, nói chuyện có sao đâu?

- Nếu tao làm được chuyện ấy thì nói làm gì. Mà không thấy sao, mỗi lần tao đến đó chơi, chỉ nói chuyện với mà thôi. Vả lại tao cũng ít gặp Thoi Tơ ở nhà.

- Thì ra chợ.

- Vô duyên, ra làm gì ngoài ấy?

- Nói tóm lại mà là một anh chàng thổ đế, yêu cô bé ấy như chết mà cứ làm ra vẻ ta đây là một "ông anh" đạo hạnh.

Thẩm uống từng ngụm cà phê với cái vẻ đắc thắng của mình. Trái lại Tân khổ sở ngồi thừ người trong lòng chiếc ghế mây. Quán cà phê vắng khách trong cơn mưa như cũng buồn lây với cái buồn của

Tân.

- Không hiểu sao mỗi lần gặp Thoi Tư tao lại thích lên mặt một "ông anh" đạo hạnh, thế mới tức - Tân than thở.

- Bây giờ mày chuyển tông đi, không sẽ hối hận đấy - Thẩm hù.

- Được thôi, nếu mày chịu làm ông mai - Tân nói.

- Cái đó thì tao chịu.

Thật ra nói một cách nghiêm túc, tình cảm của Thoi Tư đối với Thẩm ra sao, anh cũng biết. Do đó Thoi Tư chỉ xem Tân như một "ông anh" và Thẩm trêu chọc Tân cũng chỉ để "rà soát" lại lòng mình mà thôi. Con người ta vốn ích kỷ như vậy đó và Thẩm biết hơn ai hết trò đùa này.

- Lâu nay tao học hành chẳng ra làm sao, cầm đến cuốn vở là hình ảnh Thoi Tư nhảy múa trên từng dòng chữ. Tao bị hoa mắt chẳng đọc được chữ nào - Tân than vãn.

- Mày bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

- Thoi Tư thì chẳng hiểu gì cả, thật là khổ.

- Nếu tình yêu như hai cộng với hai là bốn thì có gì đáng nói nữa đâu.

- Nói chuyện với mày chán thấy mồ - Tân ném điếu thuốc tàn nói.

- Tao không biết phải làm gì để giúp mày đây. Ba cái vụ tình cảm này rắc rối lắm - Thẩm phân bua.

- Thôi mình về.

Tân gọi Xuyên ra tính tiền. Lúc rời khỏi quán, Tân hỏi Thẩm:

- Mày có đi xem phim với tao không, bây giờ mà về nhà thì chán quá.

- Bây giờ mà chui vào rạp chiếu bóng thì chết sướng hơn, thôi mày cho tao về nhà - Thẩm nói.

- Căn nhà của mày có gì hấp dẫn đâu, cũng buồn thấy mồ, về làm gì?

- Tao có một số việc phải làm.

- Một buổi chiều lãnh nhách.

Tân bực bôi nhấn chân lên bàn đạp. Cả hai lại lao vào cơn mưa lạnh buốt của buổi chiều.

Bàn cãi cho lảm cuối cùng Thẩm cũng chấp nhận tới nhà Trúc dạy kèm. Hôm nay là buổi chiều đầu tiên Thẩm làm thầy giáo bắt đắ dĩ dạy kèm cho Trúc và Huyền. Anh đạp xe tới nhà Trúc trong lúc cô còn ngủ. Đưa em gái của Trúc bắt Thẩm ngồi chờ trên chiếc băng đá ngoài thềm rồi vào kêu chị dậy. Kêu xong nó ra nói với Thẩm:

- Em vào kêu bà Trúc còn la em như giặc. Bình thường bả ngủ cho tới cơm chiều mới dậy.

- Em tên gì vậy nhỏ? - Thẩm cười làm quen.

- Em tên là Duyên.

- Sao tới nhà mấy lần anh ít gặp em vậy?

- Tại em không có duyên gặp anh chứ sao? - Duyên cười.

- Một câu trả lời rất có duyên - Thẩm khen.

- Vậy mà chị Trúc thường chê em là con nhỏ vô duyên đấy.

- Em học lớp mấy rồi nhỏ?

- Lớp 8.

- Chắc em thông minh và học giỏi lắm đúng không?

- Trái lại em học rất ngu và dở nhất lớp, bị chị Trúc ký đầu hoài.

- Đó là tại chị Trúc ỷ làm chị ăn hiếp đó chứ.

- Em học dở thật mà. Ủ, nghe nói anh Thẩm tới dạy kèm cho chị Trúc phải không?

- Đúng vậy.

- Anh dạy kèm cho em luôn thể ngen?

- Anh dạy kèm cho hai người ấy đã hết hơi rồi làm sao mà dạy kèm cho em được?

- Anh dạy kèm cho em mỗi tuần một buổi thôi, em sẽ nói ba má trả thù lao cho anh đảng hoàng, chứ không dạy "chùa" như bà Trúc đâu.

- Sao biết anh dạy chùa? - Thẩm cười hỏi.
  - Xời ời, coi cái tướng của anh cũng biết rồi. Vả lại con trai mà dạy kèm cho con gái thì làm sao mà lấy thù lao cho đành.
- Trúc từ trong nhà đi ra, vác theo gương mặt còn ngái ngủ. Cô lườm Duyên:
- Ở ngoài này mà nói xạo cái gì vậy nhỏ, đừng có tía lia cái miệng nhé.
  - Em nói chuyện với anh Thẩm chứ có tía lia gì đâu?
- Trúc đưa nắm đấm ra dọa Duyên rồi mời Thẩm vào nhà. Hai người ngồi nói chuyện ở bàn nước kê sát góc phòng khách. Trúc rót cho Thẩm ly nước lọc rồi cười nói:
- Chút nữa trong giờ học, thầy sẽ có ly đá chanh. Bây giờ tạm uống nước lọc đi.
  - Sao giờ này Huyền chưa tới?
  - Chắc nhỏ ấy ngủ quên.
  - Học trò gì mà làm biếng quá trời, ngủ trưa bây giờ vẫn chưa chịu dậy.
  - Đừng có nói oan cho người ta, biết đâu Huyền bận công chuyện gì đó thì sao?
  - Học ở đây à? - Thẩm hỏi.
  - Không, phòng học bên kia. Căn phòng ngó ra vườn cây, đẹp lắm, anh Thẩm có thể ngồi đó nhìn cây trái mà làm thơ.
  - Cây trái có gì cảm hứng mà làm thơ? - Thẩm cười.
  - Nhỏ này đã từng làm thơ tả một chùm mận chín gửi đăng báo được giải nhất đấy.
  - Không ngờ Trúc cũng là một thi sĩ - Thẩm trêu.
- Trúc ngượng ngùng ngó ra cửa sổ, qua bờ rào, Trúc thấy Huyền đạp xe tới, cô reo lên:
- Công chúa ngủ ngày tới rồi.
  - Trẻ cả tiếng đồng hồ, học với hành thấy phát chán.

Thẩm than vãn một cách thụ động. Huyền dựng xe ngoài thềm cửa, cô bước vào trong, màu áo tím làm cho nước da của Huyền càng trắng hơn. Mái tóc dài của Huyền thả xuống vai, Thẩm nhớ tới mấy câu hát nói về những sợi tóc rớt xuống đời làm sóng lên đênh. Nhìn mái tóc của Huyền, tâm hồn Thẩm như cũng trôi lên đênh như một dải mây trời.

- Gớm, học trò bắt thầy giáo đợi cả giờ rồi, chắc ngủ quên chứ gì? - Trúc hỏi.

- Không phải ngủ quên nhưng bận giặt một thau đồ - Huyền nói.

- Coi như lý do chính đáng.

Thẩm nhăn mặt:

- Nhưng lần sau, nếu tới trễ thì thầy nhất quyết không dạy.

- Thầy Thẩm khó quá, chưa chi đã lên mặt rồi - Huyền cười.

- Học hành phải nghiêm túc chứ.

- Em không nghiêm túc bao giờ, tại người ta tranh thủ giặt đồ chứ bộ? - Huyền cãi.

- Thôi, dù sao Huyền cũng có lỗi rồi, còn cãi gì nữa. Bộ muốn ăn mấy cây thước kẻ sao đó? - Trúc hòa giải.

- Dám đánh.

Huyền cong môi, nguýt Thẩm một cái dài làm anh phì cười. Huyền ngồi bên cạnh Trúc, mỗi người đẹp một vẻ, nhưng Thẩm chợt nhận ra cái đẹp của Huyền sắc sảo, lộ ra như một trái táo chín trong cành lá, nó đập vào mắt người ta nhưng không để lại ấn tượng sâu đậm nào. Trong khi đó Trúc đẹp một cách kín đáo, thùy mị, khiến người ta càng nhìn càng ngây ngất như uống được một loại trà có đậm. Thẩm không khỏi giặt mình, bàng hoàng.... Anh có nhiều tưởng tượng quá không?

- Anh Thẩm nghĩ gì mà thù người ra vậy? - Trúc hóm hỉnh hỏi.

- Đâu có gì, thôi chúng ta bắt đầu học được rồi.

- Ngồi chơi một chút nữa không được sao, học có gì đâu mà phải

gấp gáp dữ vậy?

- Huyền nói.

- Thầy giáo nói học trò phải vâng lời - Trúc cười.

- Học ở đâu? - Huyền hỏi.

- Phòng bên kia, chứ không phải ở đây cô nương ơi.

Và Trúc đứng lên bỏ sang phòng bên. Huyền và Thẩm cũng đi theo.

Căn phòng thoáng mát, xinh xắn thật vừa ý Thẩm.

Công việc dạy kèm cũng không có gì nặng nhọc, nhưng Thẩm lo ngại hai cô con gái không tiếp thu nổi những gì anh giảng. Khi dạy kèm, Thẩm nhận ra Trúc thông minh hơn Huyền, đã vậy Huyền học với thái độ thờ ơ, học với Huyền cũng là một cách "làm dáng".

Thẩm ngao ngán đọc cho hai cô chép một đề toán và bỏ ra ngoài phòng đón làn hương thơm dịu ngọt trong khu vườn nhỏ. Thẩm bực bội với chính mình, anh hiểu rằng Huyền là một cô gái kهنh kiêu, sống theo bề ngoài, nhưng anh vẫn bị sắc đẹp của cô cuốn hút như con thiêu thân lao vào ánh đèn lúc chiều tối.

Một lúc Trúc ra đứng bên cạnh Thẩm, cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh Thẩm bực mình à?

- Điều gì mới được chứ? - Thẩm hỏi lại.

- Thôi đi, sao anh lại giấu nhỏ này được.

- Làm xong bài chưa?

- Em rồi, còn Huyền thì chưa - Trúc đáp.

- Nhà Trúc có khu vườn đẹp quá, toàn cây ăn trái, nãy giờ tha hồ mà hít thở hương thơm của trái chín.

- Không phải đâu, đó là hương hoa lẫn trong mùi trái chín đấy.

- Sao Trúc biết?

- Xời ơi, người ta là chủ vườn mà anh Thẩm hỏi kỳ vậy?

Duyên từ nhà sau, theo lối đi trong khu vườn mang tới một rổ nhựa nhỏ, trong rổ đầy ổi chín. Duyên đưa cho Thẩm một trái ổi chín và cười nói:

- Anh Thắm ăn thử ổi vườn nhà em thử coi, ngọt và thơm lắm. Đây là ổi xá lý, nổi tiếng đấy nhé.

- Anh sợ ăn chua, ăn ổi xót ruột lắm.

- Đã bảo ổi ngọt mà anh cứ bảo chua, ăn thử đi rồi sẽ biết nhỏ này nói không sai - Duyên cố nài ép.

Thắm cầm trái ổi bóng như có thoa một lớp mỡ vàng óng, anh cắn thử một miếng, cùi ổi trắng phau, giòn và ngọt. Bình thường Thắm không thích ăn ổi và những thứ trái cây chua, nhưng lần này Thắm ăn ổi một cách ngon lành làm Duyên phì cười.

- Ăn ổi vườn nhà em anh sẽ nhớ suốt đời đấy - Duyên nói.

- Nhớ ổi hay nhớ vườn trái cây? - Thắm hỏi.

- Không phải đâu, nhớ người trồng ổi.

- Ai mà tài vậy?

- Chị Trúc.

- Anh Thắm đừng tin, con nhỏ Duyên nó xạo đấy, ổi trong vườn là do ba em trồng.

Hồi đó, em chỉ phụ bón phân, nh? cỏ và tưới nước thôi.

- Như vậy là cũng đã có công rồi. Còn hơn anh, cả đời chưa trồng được cây gì cho ra hồn, ngay cả cây mười giờ là loại dễ trồng nhất cũng không trồng được.

- Ôi, buồn cười ghê, hoa mười giờ có gì đâu mà khó anh chỉ việc cắm cành nó xuống đất, tưới nước vài lần là nó sống - Duyên nói.

- Thế mà anh làm cũng không được, cắm nhánh nào là chết nhánh đó.

- Vậy là anh suốt đời sẽ làm người cô độc - Duyên cười.

- Thôi, mày bưng cái rổ đi ra trước nhà và thanh toán hết dùm đi Duyên ơi, đừng có tía lia cái miệng ở đây - Trúc rầy em.

- Em có làm phiền hà đến thiên hạ đâu?

- Phiền lắm rồi đấy, đừng có xen vào chuyện của người lớn - Trúc lườm.

- Em cũng lớn rồi chứ bộ.

Duyên nguýt dài nguýt ngắn Trúc rồi bung rở ổi ra đường. Thắm và Trúc đi loanh quanh trong khu vườn nhỏ, đúng là mùi hương của hoa và mùi thơm của trái chín. Trong vườn, Thắm còn thấy những chùm mận chín đỏ, những trái quít vàng lờm, da căng bóng. Thắm chỉ vói tay lên là hái được những trái quít chín. Anh đưa cho Trúc một trái, cả hai cùng lột vỏ, ăn những múi quít chua chua, ngọt ngọt thật thú vị.

- Riêng cây quít này thì em trồng - Trúc nói.

- Người ta nói người nào hiền, trồng cây cho trái ngọt có đúng không?

- Ai nói?

- Mẹ anh nói - Thắm cười.

- Quít của em trồng thì sao?

- Ngọt lắm.

- Nhưng em thì dữ lắm phải không?

- Đâu có, tụi bạn anh đưa nào cũng khen Trúc dễ thương, hiền như một ni cô.

- Anh trù em đi tu hả?

- Đó là ví dụ thể thôi, nhưng đi tu được cũng tốt, chứ có sao đâu.

Trúc đi tu chùa nào, tụi bạn anh sẽ theo tới chùa đó.

Huyền từ trong đi ra giành lấy một trái quít trên tay Trúc. Cô cũng lột vỏ, ngậm từng múi quít màu hồng hồng giữa hai hàm răng trắng đều.

- Ôi, thật là ngọt - Huyền khen.

- Nhỏ ăn hoài, bữa nay còn làm bộ khen tới khen lui - Trúc nói.

Huyền cười:

- Ăn trái phải nhớ kẻ trồng cây.

- Thôi, vào học tiếp tục - Thắm nhắc nhở.

Nhưng cả Huyền và Trúc đều có vẻ không muốn học nữa, hai cô gái

ngó nhau cười, Huyền nói:

- Hôm nay học như vậy đủ rồi "thầy" ơi.
- Không được, học phải cho nghiêm túc, ai làm biếng sẽ bị phạt đấy
- Thầm nói.
- Nhức đầu quá mà làm sao học nổi?
- Làm có bài toán mà kêu nhức đầu.
- Học trò nhõng nhẽo đó "thầy" - Trúc háy mắt, giọng hóm hỉnh.
- Nhức đầu thiệt chứ b?.
- Nhỏ uống thuốc không, ta cho một tủ thuốc tây trong nhà đó - Trúc cười.
- Hôm nay là buổi học đầu tiên, học chừng đấy tạm đủ rồi anh Thầm nhé - Huyền van nài.
- Phải đó anh Thầm, mai mốt sẽ học bù, bây giờ Trúc có một đề nghị, mình đi ăn kem, coi như hai cô học trò "cúng Thầy" để nhập môn. Được không?

Thầm lắc đầu:

- Hôm nay không được đâu nếu không học tiếp tôi sẽ về nhà.
- Nấu cơm cho con nhỏ chủ nhà ăn chứ gì? - Huyền cong môi nói.
- Huyền đừng có đoán mò, cô ấy không có ở nhà, cô ấy đang ở ngoài biển.

Thầm giải thích, nhưng thật ra anh nói cho chính mình nghe bằng nỗi nhớ về Thoi Tư chọt dấy lên với một chút xót xa.

- Anh Thầm định về nhà, thật à? - Trúc hỏi.
  - Thật.
  - Tiếc nhỉ, ai mà nỡ bỏ qua một buổi chiều đẹp như thế này chứ.
- Thầm cười, anh đi vòng ra phía trước lấy chiếc xe đạp và đạp lang thang trên đường về nhà.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 5

Ông bà Hoán có một gian hàng lớn tại chợ Mỹ Tho, buôn bán hàng kim khí điện máy. Tuy nhiên Huyền rất ít ra chợ phụ với ba má, ông bà Hoán hình như cũng không muốn như vậy, nhưng hôm nay không hiểu sao chị Nhiên chạy xe về nhà trong lúc Huyền đang ngủ trưa, đánh thức cô dậy và bảo:

- Huyền ra chợ ngay có việc cần.

Chị Nhiên là một người chị bà con của Huyền, được ông bà Hoán nuôi từ nhỏ nên xem như con ruột. Hàng ngày chị Nhiên phụ với ông bà Hoán ở chợ. Chị lớn hơn Huyền vài tuổi, nước da ngăm ngăm nhưng đôi mắt biếc và nụ cười lại có duyên ngầm. Chị ngồi ở mép giường chờ Huyền với một gương mặt không vui, cũng không buồn. Đó là gương mặt thường ngày của chị, không ai mà đoán được chị đang nghĩ gì.

Huyền hỏi:

- Chuyện gì mà đặc biệt th? chị?

- Chị cũng không biết, dì dặn bảo chị lấy xe ngay về thôi.

- Hôm nay em còn phải đi học thêm.

- Nghỉ một buổi có sao đâu.

- Ông thầy khó lắm, nghỉ không được đâu.

- Dượng dặn rồi, bằng bất cứ giá nào Huyền cũng phải ra chợ - Chị Nhiên nhấn mạnh.

- Quái quỷ, tự nhiên có chuyện gì quan trọng vậy không biết.
- Huyền làm bầm đi rửa mặt rồi thay quần áo. Chị Nhiên nhìn Huyền đang đứng trước gương, chị cười:
- Phải trang điểm một chút, nhỏ ơi.
  - Chị làm như đi thi hoa hậu không bằng.
  - Cũng gần như vậy đó, đừng tưởng chuyện đùa.
  - Từ nhà ra chợ mà làm gì phải trang điểm? - Huyền nghi ngờ hỏi.
  - Ai biết, dì dượng dặn vậy đó.
  - Thật là chán, chị cái gì cũng "dì dượng" dặn vậy đó. Em nghi trong chuyện này có âm mưu gì đây.
  - Huyền ra ngoài chợ sẽ biết liền.
  - Bộ bữa nay hết hàng bán sao về kêu em ra bán? - Huyền đùa.
  - Đừng có đoán già, đoán non, đi ra ngoài đó sẽ biết mà.
  - Vậy chị chịu khó ngồi đợi em.... nửa tiếng nhé.
  - Làm gì mà lâu thế - Chị Nhiên giầy nầy.
  - Em trang điểm nữa chứ làm gì.
  - Trang điểm mười phút thôi chứ làm gì tới nửa tiếng lận cô nương?
  - Huyền cười khúc khích như muốn trêu tức chị Nhiên. Cô chỉ trang điểm nhẹ, nhưng cố ý kéo dài thời gian. Thấy chị Nhiên chờ đợi mỏi mòn, Huyền mới nói:
  - Xong rồi.
  - Phải ăn mặc thật đẹp nữa nhỏ ơi.
  - Người ta đẹp sẵn rồi, ăn mặc sao cũng đẹp, chị khỏi lo.
  - Nhưng hôm nay khác, hôm nay là ngày đặc biệt.
  - Lý do?
  - Đã bảo chị không biết mà, ra ngoài chợ thì mọi chuyện sẽ rõ thôi.
- Huyền cong môi:
- Chị không biết hay là chị không nói?
  - Không biết thật mà.
  - Khó tin lắm.

Tuy nhiên, Huyền cũng nghe theo lời chị Nhiên, vì ăn mặc đẹp vốn là bản tính của con gái, nhất là với Huyền. Cô mở tủ quần áo, trở mắt nhìn đủ loại quần áo, màu sắc rực rỡ treo trong tủ để chọn lựa. Cuối cùng Huyền chọn chiếc váy đầm màu xanh nước biển và chiếc áo pull màu trắng dễ thương hở cổ tay ngắn. Huyền xoay xoay người trước gương và hỏi chị Nhiên:

- Được không?
- Rất dễ thương, thôi đi mau đi đừng chờ ngoài đó sốt ruột mất.
- Lâu lắm em mới ra chợ đấy nhé - Huyền cười khúc khích.
- Hôm nay là ngày đặc biệt mà.
- Thái độ của chị làm em nghi lắm, rồi chị sẽ biết tay em khi con nhỏ này khám phá ra âm mưu bữa nay.
- Chừng đó sẽ tính, bây giờ chị có nhiệm vụ đưa em ra ngoài cửa hàng, vậy thôi.

Huyền vừa ngồi lên xe, chị Nhiên rồi máy chạy, chị phóng xe thật nhanh, y như chạy đua làm Huyền sợ hết hồn, cô bấu eo lưng chị Nhiên la:

- Chạy đâu mà chạy như đua vậy, từ từ thôi, không khéo đụng người ta thì mang họa đấy bà ơi.
- Không sao đâu.

Huyền cự nự:

- Đợi tới "có sao" chắc bà đưa người ta vô bệnh viện nằm húp cháo quá.

Chị Nhiên hình như không đếm xỉa gì tới Huyền, chị cứ cho xe phóng ào ào. Bây giờ Huyền biết là có cự cũng vô ích nên hai tay Huyền ôm ghì lấy cái hông mỡ màng của chị Nhiên và mặc cho chị chạy đi đâu thì chạy. Mọi việc phó cho trời và Huyền tin rằng cô chưa phải chết yếu.

Khi xe dừng lại trước chợ, Huyền mới thở phào vì thoát nạn. Vậy mà chị Nhiên tỉnh bơ nói:

- An toàn trên xa lộ phải không?
- Trái tim em muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chị ác đức vừa vừa để còn lấy chồng nữa chứ - Huyền đe dọa.

- Chị chưa muốn lấy chồng đâu, nhường cho em đó.

Ông bà Hoán thấy Huyền tới vui ra mặt, nhất là thấy Huyền diện đúng ý mình, bà Hoán niềm nở với con gái:

- Dữ ác, con gái ngủ bây giờ mới chịu dậy phải không?

- Tối qua con học bài mệt quá nên ngủ bù - Huyền đáp.

- Nãy giờ ba má trông con tới.

- Có chuyện gì vậy má? - Huyền hỏi.

- Dĩ nhiên là có chuyện đặc biệt quan trọng mới gọi con ra ngoài này chứ - bà Hoán mỉm cười.

Huyền ngồi xuống chiếc ghế nệm màu đỏ, đối diện với bà Hoán ngang mặt quây.

- Chị Nhiên đâu, kêu cho Huyền ly cam tươi nhé - bà Hoán bảo.

- Con không uống cam tươi đâu má.

- Chứ con uống gì?

- Cà phê sữa đá cho tỉnh ngủ.

Ông Hoán nãy giờ không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn con gái. Ông có vẻ hài lòng trước nhan sắc lộng lẫy của Huyền. Hình ảnh của Huyền bây giờ là hình ảnh của bà Hoán ngày xưa. Ông Hoán thầm tự hào về đứa con gái duy nhất của mình.

- Cậu Phan chắc sắp tới rồi phải không bà? - Ông Hoán hỏi vợ.

- Sắp rồi.

- Khách mua hàng hả má? - Huyền hỏi.

- Không phải, một người quen.

- Cậu Phan cũng là người làm ăn buôn bán, nhưng không phải tới để mua hàng mà là để thăm gia đình mình - Ông Hoán giải thích.

- Nhưng sao người ta không tới nhà mà lại tới chỗ này? - Huyền hỏi.

- Ở đâu cũng được, miễn tiện thì thôi, vả lại cậu Phan là chỗ thân

tình chứ có xa lạ gì đâu - Bà Hoán nói.

Huyền đón ly cà phê đá từ tay của chị Nhiên, cô đặt nó trước mặt mình, dùng chiếc muỗng nhỏ với mấy cục đá ném xuống đất. Huyền không thích uống cà phê sữa đá mà nhiều đá cục quá.

- Cũng vì chuyện ấy mà má kêu con ra đây, luôn tiện cho cậu Phan biết mặt luôn.

- Để làm gì hả má? - Huyền hỏi. Câu hỏi của Huyền nửa ngây thơ, nửa có vẻ sành đời, người ngoài khó mà biết được Huyền suy nghĩ gì trong câu hỏi. Bà Hoán cười:

- Còn để làm gì nữa, người ta muốn làm quen với con và muốn m?i con đi ăn nhà hàng.

Huyền quay qua chị Nhiên cười khúc khích nói:

- Sao thằng cha này bạo quá vậy, chưa chi đã dám mời người ta đi ăn nhà hàng, làm nhu nhà hàng có cái gì đặc biệt l?m vậy.

- Dĩ nhiên là đặc biệt người ta mới mời chứ - Bà Hoán nói.

- Sao khách của ba má mà lại mời con?

- Dĩ nhiên là có mời cả ba má nữa, nhưng ba má tế nhị, muốn cho con được tự do - Ông bà Hoán cười ý nhị.

Huyền uống một ngụm cà phê sữa đá, cổ cô nghe mát lạnh và thật dễ chịu sau một giấc ngủ trưa bị đánh thức giữa chừng.

- Chị biết mặt thằng cha Phan nào đó không? - Huyền kéo tay chị Nhiên hỏi nhỏ.

- Có tới đây mấy lần.

- Bản mặt thằng chả ra sao?

- Được lắm.

- Nghĩa là sao?

- Đẹp trai lắm, giống như tài tử.... Hồng Kông.

- Tưởng gì chứ tài tử Hồng Kông thì quê một cục.

Ông Hoán đang ngó mông lung ra ngoài bỗng tươi ngay nét mặt.

- Kìa, cậu Phan tới kìa.

Huyền nhìn ra, cô gặp ngay một thanh niên ăn mặc mô đen Việt Kiều. Quần áo khôi phải nói, nhưng trên gương mặt trắng trẻo chằm chằm cặp kính trắng, gọng cũng màu trắng có hai sợi dây đeo. Anh ta vừa đi vừa quay quay cái chìa khoá xe trong mấy ngón tay. Chắc chắn đó là chìa khoá của một chiếc Dream mới cáu cạch.

- Chào bác ạ - Anh thanh niên vui vẻ chào ba má Huyền.

- Chào cậu Phan, đây là con gái tôi - Ông Hoán chỉ Huyền giới thiệu luôn.

Huyền lịch sự gật đầu chào, Phan nói ngay:

- Thoạt nhìn, cháu cũng đoán được cô Huyền ngay thôi. Trực giác của cháu nhạy bén lắm bác ạ.

- Cậu ngồi chơi - Bà Hoán mời.

Phan ngồi xuống chiếc ghế gần ông Hoán, anh ta nhìn Huyền cười cười móc gói thuốc mời ông Hoán. Phan tự châm cho mình một điếu gắn lên môi. Huyền nhận thấy anh chàng này hút thuốc rất kiểu cách.

- Hôm nay cô Huyền nghỉ học? - Phan hỏi làm quen.

- Dạ.

- Sao tôi ghé cửa hàng của bác chơi hoài mà ít thấy cô Huyền ra đây quá vậy.

- Huyền ở nhà học bài.

- Chắc cô ít đi chơi đây đó?

- Thỉnh thoảng cũng có đi chơi loanh quanh, nhưng nói chung thì Huyền ở nhà nhiều hơn.

Phan nhả khói, không hiểu suy nghĩ gì mà anh ta cười một cách bí hiểm. Một lúc anh chàng nịnh đầm:

- Chắc siêng năng như vậy Huyền học giỏi lắm?

- Trái lại Huyền học rất dốt.

- Con gái không nên học nhiều quá, phải dành thời giờ đi chơi cho thoải mái đầu óc. Học nhiều mau già, tôi có một đứa em bà con, nó

học đến nỗi già trước tuổi lúc nào không hay.

Huyền cười:

- Ai chứ Huyền thì không sợ già, chỉ sợ thi rớt thôi.
- Bây giờ học giỏi chưa chắc đã thi đậu. Tốt hơn là cứ tà tà.

Bà Hoán tán đồng:

- Học thì học thế thôi, chứ học ra trường, bằng cấp này bằng cấp nọ kiếm được một công ăn việc làm đã hết hơi.
- Chuyện đó là thực tế bác ạ - Phan gật gù.
- Anh Phan đã nghỉ học rồi à? - Huyền hỏi.
- Tôi chỉ theo được có hai năm đầu đại học, sau đó nghỉ ở nhà cho khoẻ.
- Nghe nói anh làm ăn buôn bán giỏi lắm? - Huyền háy mắt.
- Cũng thường thôi, cuộc đời dạy mình không giỏi cũng không được
- Phan kiêu hãnh nói.

Ông Hoán cười xòa:

- Làm ăn bây giờ không có đầu óc tính toán nhanh nhạy là dễ bị sập tiệm.
- Đúng vậy đó bác, bạn bè cháu thiếu gì người đã sập tiệm sau một thời gian làm ăn. Nói chung là tại họ thiếu đầu óc kinh doanh - Phan nói như tự khen mình.
- Anh Phan chắc là đang phát dữ lắm? - Huyền cười.
- Đó là qui luật Huyền ạ, nếu mình không phát lên thì chỉ còn nước đi xuống thôi - Phan cười với một nụ cười tự mãn.

Ông Hoán trao đổi bằng mắt với vợ, bà Hoán hiểu ý chồng nên nhìn Phan nói:

- Chà, tiếc quá, hôm trước cậu Phan có ý mời gia đình chúng tôi đi ăn nhà hàng, nhưng hôm nay vợ chồng tôi phải có cái hẹn không thể bỏ được. Tuy nhiên có cháu Huyền thay mặt chúng tôi....

Phan sáng mắt:

- Không sao bác ạ, hẹn việc làm ăn là điều hết sức quan trọng, có

cô Huyền cũng được rồi, nếu cô Huyền thấy không có điều gì bất tiện.

Ông Hoán nói ngay:

- Không có gì đâu, hôm nay cháu Huyền rảnh rồi. Phải không con?

Huyền lúng túng:

- Nhưng....

- Cậu Phan đã có ý mời, con đại diện cho ba má đi thay là điều hợp lý rồi - Bà Hoán chận đầu.

- Bác gái nói đúng lắm, cô Huyền đừng có "nhưng" nữa - Phan đùa.

Và Phan rất tự tin, anh ta đứng lên chào ba má Huyền rồi đi lấy xe.

Phan đạp nổ máy chờ Huyền trước cửa như đã thân thiết từ bao

đời. Thái độ của Phan làm Huyền hơi bực, cô cố trì hoãn, nói với chị Nhiên những chuyện đầu đầu để b?t Phan chờ cho bõ ghét.

- Kìa Huyền, sao con cứ để cậu Phan đợi vậy? - Bà Hoán giục con gái.

- Có sao đâu má - Huyền cười.

- Đàn ông con trai, hẹn hò bắt buộc phải chờ người đẹp chứ - Chị Nhiên nói.

- Nhưng không nên để người ta chờ lâu quá, bất lịch sự.

Phải đến ông Hoán giục và tỏ ý không bằng lòng, Huyền mới đứng đĩnh ra cửa chợ. Lần đầu tiên phải ngồi lên chiếc xe sang trọng như thế này tự nhiên Huyền cũng rụt rè, nhưng vốn nhiều tự ái, cô làm tỉnh và cười nói:

- Nhìn chiếc xe, biết anh Phan là một con người đầy "cây cối".

Phan cũng phớt tỉnh, anh ta ném mẩu thuốc tàn xuống đất rồi vào số, phóng nhanh ra đường.

- Huyền thích ăn ở đâu? - Một lúc sau Phan hỏi.

- Đi ăn bây giờ à? - Huyền do dự.

- Chứ sao nữa.

- Tưởng phải đến tối cơ chứ.

- Cũng sắp tối rồi, vả lại chương trình còn dài mà Huyền lo gì.
- Thôi thì tùy anh Phan vậy.

Phan có vẻ hài lòng khi Huyền tỏ ý phụ thuộc vào anh ta. Phải nói là ngồi trên một chiếc xe Dream đi loanh quanh trong thành phố, Huyền có cảm tưởng thời gian đi nhanh hơn là đạp chiếc xe cà tàng.

- Huyền có hay đi chơi không?
- Hình như anh hỏi câu đó nhiều lần rồi, và Huyền cũng đã trả lời nhiều lần rồi.
- Ý anh muốn nói là đi chơi với bạn trai kia? - Phan nhấn mạnh.
- Anh cho là Huyền có nhiều bạn trai lắm à?
- Có thể như thế lắm.
- Rồi sao? - Huyền khiêu khích.
- Chẳng có sao cả, chuyện ấy cũng bình thường, nhất là Huyền lại xinh đẹp, thiếu gì người theo đuổi - Phan cười.
- Rất tiếc chẳng có ai theo đuổi hết mới chết chứ.
- Huyền đùa.
- Thật.
- Con gái nói khó tin lắm.
- Không ngờ anh Phan lại đa nghi đến thế - Huyền cười khúc khích - Với Huyền anh cũng cảnh giác à?

Phan làm thinh, có lẽ câu hỏi của Huyền khiến cho anh khó trả lời. Huyền không nhắc lại câu hỏi, cô nhìn hàng me đang thay lá non, những chiếc lá vàng úa sót lại theo gió bay như một đàn bướm nhỏ ngang một quầy sách báo. Ngôi trường cũ kỹ của Huyền cũng đã vụt qua dưới bóng cây lá với mái ngói đỏ bám đầy rêu.

- Trong lớp Huyền có thân với một "cậu nhóc" nào không?
- Học trò người lớn cả đấy, không còn "nhóc" nữa đâu - Huyền đáp với vẻ phật lòng.
- Đi học là còn "nhóc", ra trường mới là người lớn được. Bởi vì đó là

trường đời - Phan cười.

- Do đã ra đời nên anh Phan tự cho mình là người lớn và gọi những người còn đang đi học là "chú nhóc"?

- Gọi như vậy cũng đúng thôi.

- Đúng theo nghĩa nào?

- Nghĩa của học trò.

- Như vậy nghe còn tạm được, nếu có ý gì khác Huyền sẽ "nghĩ chơi" với anh ngay tức khắc. Huyền sẽ nhảy xuống xe và đi bộ về nhà.

- Huyền gan thế à?

Huyền làm thinh, mặc cho anh chàng muốn hiểu sao cũng được.

Phan đưa Huyền theo một con đường nhỏ ra bờ sông. Điều này làm Huyền hết sức ngạc nhiên vì chỗ này không có một quán ăn hay nhà hàng nào cả. Đây là một xóm nhà sàn, toàn dân lao động, nếu không sống bằng nghề đập xích lô cũng làm nghề chài lưới trên sông.

- Ra đây làm gì? - Huyền ngạc nhiên hỏi.

- Dĩ nhiên không phải để tự tử - Phan đáp.

- Em không đùa đâu.

- Anh cũng trả lời nghiêm chỉnh.

Phan bảo Huyền xuống xe rồi dẫn chiếc Dream vào một ngôi nhà ở phía tay mặt, ngay dưới một cây me tây cổ thụ. Hóa ra đây là nhà giữ xe bởi vì Huyền cũng vừa nhìn thấy mấy chiếc xe gắn máy dựng bên trong.

- Mình đi qua cái đồn bên kia - Phan đi ra giải thích.

- Chi vậy?

- Trên cồn có cái nhà hàng nổi trứ danh lắm, có những món ăn đặc sản. Ủa, chưa lần nào Huyền qua bên đó sao?

Huyền thú nhận:

- Chưa.

- Vậy thì hay quá, cũng nên qua một lần cho biết.
- Đúng hơn là em chỉ nhìn thấy cái nhà hàng nổi trong vài chuyến đi chơi sông bằng thuyền với mấy người bạn thôi.

Phan gọi một đứa trẻ con đang neo chiếc ghe nhỏ dưới bến để ngả giá.

- Từ đây qua bên đó bao nhiêu nhỏ? - Phan hỏi đứa trẻ con.

- Anh cho em năm ngàn.

- Gì dữ vậy, bình thường tao đi có hai ngàn, sao hôm nay mày chém đẹp thế nhỏ?

Đứa trẻ con cười:

- Tại vì hôm nay đặc biệt.

Nó vừa trả lời vừa nhìn Huyền với cái nhìn ranh mãnh. Phan tỉnh queo, anh ta vẫy Huyền xuống ghe. Từ bờ đất xuống tới mé nước không có cầu, Phan nhảy một cái lẹ như con sóc đã đứng trên ghe và giục Huyền:

- Bước xuống nhanh lên cô bé.

- Em không nhảy được đâu - Huyền nhăn mặt.

- Cứ tự nhiên, anh nắm tay cho, không té đâu.

Không còn cách nào khác, Huyền đành đưa tay ra cho Phan nắm và lấy thế bước xuống khoang ghe. Huyền chơi với vì chiếc ghe nhỏ xíu, chòng chành trên những lượn sóng giống như một chiếc lá.

- Chị ngồi xuống đi, không thì té xuống sông đấy - Đứa trẻ con hươ chèo nhắc nhở.

Huyền lập tức ngồi xuống mép ghe. Phan cũng ngồi xuống ngay bên cạnh. Đứa trẻ con mặc chiếc quần tây cũ, rách đầu gối và một chiếc sơ mi màu xanh bạc màu, đầu nó đội chiếc nón nỉ màu nâu rách nhiều lỗ. Đứa trẻ có vẻ nghèo, nhưng gương mặt lại sáng sủa, ranh mãnh. Nó khoảng mười ba mười bốn tuổi, khỏe mạnh và điều khiển ghe một cách thành thạo.

- Anh chị ngồi cho vững vàng nghé, em chèo đây, chiều nay sóng

lớn dữ.

- Cần thận nghe nhỏ, tao không biết lội đâu - Phan dặn dò.

Đứa nhỏ cười, nó dùng mái chèo quay chiếc ghe hướng mũi ra sông. Huyền ngồi im, hồi hộp, theo dõi những lượn sóng ngoài xa xô vào. Dòng sông bình thường vẫn trôi chảy dưới mắt Huyền, nó có vẻ êm đềm là thế, nhưng bây giờ nó đập vào mắt Huyền với tất cả sự đe dọa. Đúng là chiều nay có sóng lớn, từng lượn sóng ào ào xô vào mạn ghe, tóe ra những bông nước trắng xóa. Tuy thế đứa trẻ vẫn bình thản chèo ghe lướt tới, băng qua những lượn sóng bạc đầu.

- Eo ơi, em sợ quá - Huyền kêu lên.

- Coi thế chứ không sao đâu - Phan trấn an Huyền.

- Em ch? qua sông như đi chợ, anh chị cứ ngồi yên là được. Lỡ có té xuống sông em vớt cho, bảo đảm.

- Ê, mà biết lội không nhỏ? - Phan hỏi.

- Em lội như rái, sông này ăn nhằm gì - Đứa nhỏ cười.

Chiếc ghe cặp vào cồn cây xanh lúc trời sụp nắng, mặt sông mênh mông bây giờ chỉ còn lại một màu tím nhàn nhạt và gió hiu hắt thổi ngang mặt nước làm cho Huyền rùng mình. Cô theo Phan lên bờ, anh ta trả tin cho đứa nhỏ và dặn nó khoảng chín giờ tối chèo ghe qua đón. Đứa nhỏ cầm tiền, nhe răng cười. Nó hỏi:

- Bộ anh chị không ngủ ở khách sạn trên cồn sao?

- Nói bậy - Huyền nạt.

- Ủa, em thấy những cặp thanh niên nam nữ qua đây ít về trong đêm lắm, phải tới sáng hôm sau kia.

Phan phải át giọng đứa trẻ con láu cá:

- Họ khác, tụi tao khác, thôi mà lui ghe cho được việc.

Nhà hàng vắng khách, những chiếc bàn tròn trải ra trắng và bày sẵn chén đĩa xung quanh một bình cắm hoa. Nhạc phát ra từ máy cassette đặt đâu đó, Huyền cố ý lắng nghe trong tiếng sóng ồn ào,

nhưng không thể nghe được lời của bài hát. Phan đưa Huyền tới ngồi ở chiếc bàn trong góc phòng, anh ta nói:

- Ở đây khuất gió, anh biết Huyền không chịu được lạnh. Ở đây đêm xuống gió lạnh lắm.

- Biết thế mang theo áo len - Huyền nói.

Một cô gái phục vụ đem tới tám thực đơn bọc trong nylon với những hàng chữ giới thiệu các món ăn. Phan đưa tám thực đơn cho Huyền, lịch sự nói:

- Huyền chọn món ăn đi, cứ tự nhiên, thích món gì cứ kêu món đó.

- Anh cứ gọi đi - Huyền cười nhẹ, lắc đầu từ chối.

- Biết Huyền thích gì bây giờ?

- Huyền rất dễ nuôi.

- Nhưng mà nuôi.... chắc không dễ đâu - Phan đùa một cách có ngụ ý. Huyền đỏ mặt, tránh đôi mắt nhìn si dại của Phan. Cô vẽ nguệch ngoạc những đường tròn vô nghĩa trên mặt bàn bằng ngón tay cong cong dễ thương của mình. Phan gọi thức ăn và lon bia cho cả hai người, nhưng Huyền giã nảy:

- Không được, em chỉ uống nước ngọt thôi.

- Vậy thì một lon cô ca - Phan nói với người phục vụ.

Trong lúc chờ thức ăn mang ra, người phục vụ mang bia và Coca ra trước. Phan lịch sự khui lon Coca và rót vào ly cho Huyền, sau đó mới khui lon bia của mình.

- Đêm ở đây đẹp quá, chỉ tiếc có quá nhiều gió - Huyền vừa nói vừa đưa tay lồng vào mái tóc rối bời của mình.

- Bởi thế mới gọi là nhà hàng nổi - Phan cười.

- Chắc anh ra đây thường lắm?

- Mỗi tuần vài lần.

- Sao hôm nay anh lại có ý định mời ba má Huyền đi ăn nhà hàng?

Phan cười:

- Có gì đâu, anh định bàn chuyện hợp tác làm ăn với ba má Huyền,

luôn tiện làm quen với cô gái mà anh chỉ nghe nhiều hơn là thấy mặt.

- Anh nghĩ gì khi ba má em không đi?

- Chẳng nghĩ gì cả, ông bà bận việc như đã giải thích. Hoặc là ông bà lịch sự thế thôi.

- Anh nghĩ gì khi Huyền một mình đi với anh? - Huyền hỏi ỡm ờ.

- Rất sung sướng, cô bé ạ.

- Anh uống bia đi.

Huyền nhắc Phan và bung ly nước ngọt lên uống một ngụm nhỏ, vừa mỉm cười nhìn Phan qua miệng ly thủy tinh.

- Huyền cười gì thế? - Phan hỏi.

- Tại em hay cười, thế thôi.

- Lấy Huyền làm vợ sẽ làm ăn phát tài vì có được một bà vợ vui vẻ, hay cười.

- Cười chưa chắc đã vui vẻ đâu - Huyền nói.

- Mặc kệ, cười là tốt rồi, còn hơn là tối ngày mặt đăm đăm, như thế sẽ hãm tài.

- Anh tin dị đoan lắm à?

- Làm ăn thì phải tin chớ.

Người phục vụ nhà hàng mang món đầu tiên ra bày trên bàn. Đó là một món gỏi Huyền không thích lắm, nhưng trước vẻ chiều chuộng của Phan, Huyền phải ăn cho anh ta vui lòng. Phan liên tục gấp thức ăn bỏ vào chén của Huyền, ép cô phải ăn, khiến Huyền kêu lên:

- Anh Phan khôn quá trời, ép người ta ăn có mỗi một món, ăn no, một chút món khác mang ra làm sao người ta ăn cho nổi nữa.

Phan cười:

- Xin lỗi, anh quên mất là còn rất nhiều món.

- Lần sau được mời đi ăn, Huyền phải cảnh giác mới được.

Thức ăn liên tục được mang ra, phải nói Phan rất sành điệu trong

việc ăn uống, anh ta gọi những món đặc sản theo kiểu dân "nhậu", nhưng lại làm Huyền ưa thích vì lạ miệng. Món tôm càng nướng gói bánh tráng rau sống, chấm mắm nêm là món Huyền thích nhất. Phan uống nhiều bia, trên bàn đã có tới bốn cái lon không, khiến Huyền dè dặt hỏi:

- Nếu anh Phan say thì đừng uống nữa nhé, coi chừng về té sông đấy. Anh say rồi phải không?

- Chưa say tí nào - Phan đáp tỉnh khô.

- Sao mặt anh đỏ thế?

- Đó là tại máu tốt đấy cô bé ạ.

Phan gọi người phục vụ mang thêm bia, anh ta khui và rót vào ly, mời Huyền chạm cốc. Phan mỉm cười nhìn Huyền bằng đôi mắt của người say:

- Mừng buổi tối nay.

- Mừng cái gì mới được chứ? - Huyền hỏi.

- Mừng cho anh và Huyền quen nhau, buổi tối đẹp này sẽ đi vào kỷ niệm không quên.

- Anh nói hay bia nói?

- Cả hai.

- Cám ơn anh, nhưng biết đâu được, cuộc đời vốn nhiều thay đổi lắm Huyền cười.

Phan uống hết ly bia rồi rót tiếp. Huyền không thể ăn được nữa, vì cô rất no. Bây giờ hơi lạnh từ dưới sông như tràn lên, bữa vây lấy một con nhỏ ốm yếu như Huyền, không chút thương tình, khiến Huyền rùng mình.

- Em sao thế? - Phan quay qua hỏi.

- Lạnh.

- Tại vì em không uống bia nên lạnh là phải. Anh cảm thấy rất dễ chịu.

- Tại anh là đàn ông - Huyền nói.

- Phụ nữ thường không chịu được lạnh à?
- Không biết.
- Em có mái tóc đẹp lắm Huyền ạ.

Phan bỗng khen cô và nhìn những sợi tóc của Huyền bay tung trước mặt. Huyền lấy tay giữ mái tóc và cảm thấy hơi thở nóng hổi của Phan phả vào mặt. Huyền ngồi nhích ra một chút với thái độ cảnh giác.

- Em no quá rồi, mình về thôi, có lẽ đứa trẻ đã neo ghe dưới bến đợi rồi đó - Huyền nói.
- Nó phải đợi mình chứ sao.
- Nhưng tội cho nó, trời lạnh thế này....

Phan cười giòn:

- Nó khoẻ như con trâu nước, em lo gì.
- Nhưng cũng phải về sớm, em còn phải học bài nữa.
- Chờ anh uống hết lon bia này rồi về - Phan nói.

Hôm nay đúng là một ngày ế khách, ngoài bàn của Huyền và Phan ra, chỉ có thêm hai bàn nữa. Họ khoảng mười người đi cùng với nhau, có những người đàn ông và phụ nữ giống như Việt Kiều. Hình như đó là một bữa tiệc chiêu đãi trong gia đình. Họ ăn uống và cười nói ồn ào làm Huyền khó chịu.

- Bàn kia ồn ào quá - Huyền than phiền.
- Em không chịu được ồn ào à?
- Em bị nhứt đầu - Huyền viện cớ.
- Thôi được, mình về, nhưng sẽ đi uống cà phê, một quán cà phê bảo đảm em sẽ thích, vì nó rất lặng lẽ - Phan nói.
- Giờ này còn uống cà phê gì nữa?
- Giờ này mới là giờ ngồi quán cà phê chứ - Phan nói.
- Để qua bên bờ rồi hãy tính.
- Được.

Phan gọi người phục vụ ra tính tiền. Trong lúc Phan trả tiền Huyền

rời bàn ra đứng ngoài lan can nhìn xuống mặt sông. Bên dưới hoàn toàn một màu đen, chỉ nghe tiếng sóng đánh và gió rít từng cơn qua những vòm lá ven cồn. Phan đi ra nắm lấy tay Huyền một cách thân mật nhưng cô đã rút tay lại. Phan cười:

- Mình về.

- Nhưng không cần anh Phan phải nắm tay làm như em còn con nít không bằng.

- Cô bé ơi, phải nắm tay, không thôi cô bé đi lạc và nhào xuống sông đấy - Phan nói.

- Em dư sức đi một mình được.

Phan đi bên cạnh Huyền với vẻ không bằng lòng vì cô không cho anh nắm tay.

Huyền thích thú vì chọc tức được Phan, cô nghĩ thầm "cho bỏ cái tật" và mỉm cười một mình.

Đứa trẻ neo ghe đợi sẵn, hình như nó ngủ, chỉ thấy tấm áo đi mưa màu xám trùm lên một thân hình bất động. Phan gọi lớn:

- Ê nhỏ, ngủ hả?

- Nằm chơi thôi - Đứa trẻ con ngồi dậy nói.

- Tao tưởng mày ngủ chứ, thôi về được rồi.

Phan vừa nói vừa bước xuống ghe, Huyền xuống theo, chỉ bây giờ Huyền mới chịu để cho Phan nắm tay, vì nếu không cô sẽ ngã chúi xuống sông tức khắc.

Đứa trẻ choàng tấm áo đi mưa, đầu vẫn đội chiếc nón và hươ mái chèo một cách thành thạo để xua chiếc ghe trở ngược dòng sông. Huyền ngồi trong khoang ghe, hai tay vòng ôm lấy đầu gối, cảm thấy hơi lạnh như những chiếc roi quất voo thân thể mình. Tuy nhiên được đi chơi đêm trên sông như thế này không còn gì thích thú bằng. Sự thích thú làm cho Huyền quên sợ và say mê với dòng sông đen thẳm trước mặt.

- Đi chuyến này mày về ngủ chưa nhỏ? - Phan hỏi.

- Chưa.

- Mà không buồn ngủ à?

- Sau nửa đêm mới về ngủ, khi nào nhà hàng hết khách.

Huyền không nói gì, cô ngắm đũa nhỏ dang hì hục chèo ghe dưới bầu trời đêm và giữa gió lạnh. Nó giống như một chiếc bóng đơn độc. Huyền nói với Phan:

- Đũa nhỏ tội nghiệp quá, chút nữa anh Phan trả thêm tiền cho nó ghen.

- Được thôi, anh vẫn làm như thế với nó mà - Phan nói.

Huyền cảm thấy yên lòng. Cô ngồi im tiếp tục ngắm dòng sông đêm đang xuôi chảy trước mắt.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 6

Huyền về nhà đã hơn mười giờ đêm, cô chờ cho Phan đi đã xa, cái chầm đèn lái của xe đã khuất ở đầu đường Huyền mới lên tiếng gọi cổng. Giờ này có lẽ ông bà Hoán đã ngủ. Đợi một lúc lâu, Huyền mới thấy chị Nhiên từ trong nhà đi ra mở cổng với vẻ mặt ngái ngủ. Huyền cười:

- Mới giờ này mà chị đã ngủ rồi sao?

- Máy giờ rồi? - Chị Nhiên dụi mắt hỏi.

- Mới hơn mười giờ.

- Khuya rồi còn gì, vui không mà đi chơi khuya dữ vậy?

- Dĩ nhiên là vui rồi - Huyền vừa lách vào cổng vừa đáp.

Chị Nhiên đi phía sau nói:

- Dì dưỡng ở nhà đợi lâu quá nên bỏ đi ngủ, ông bà thắc mắc không biết Huyền đi những đâu.

- Đi vòng vòng thành phố chứ đi đâu - Huyền nói.

- Đói bụng không?

- Người ta no muốn chết, hỏi vô duyên vậy.

- Ai biết đâu, tưởng là mắc cỡ không dám ăn - Chị Nhiên cười.

- Sức mấy mà mắc cỡ.

Chị Nhiên và Huyền ở chung một phòng. Hai người ngủ trên một chiếc giường rộng, có trải ra trắng. Do hai chị em thi đua trang trí nên căn phòng đầy đủ màu sắc một cách tức cười.

Tuy nhiên lúc nào căn phòng cũng ám cúng và êm đềm giống như một tổ chim.

Huyền nằm dài trên giường than:

- Vui nhưng mà mệt quá.

- Đi ăn ở đâu? - Chị Nhiên ngồi bên cạnh hỏi.

- Ở nhà hàng nổi bên kia cồn.

- Xa dữ vậy sao?

- Chỉ có một chuyến ghe qua sông mà xa nỗi gì. - Bộ bên này không có nhà hàng sao mà qua tới bên?

Huyền cười giòn:

- Chị Nhiên này hỏi vô duyên chưa.

- Ở bên đó chắc đẹp lắm?

- Dĩ nhiên.

- Nhưng mà đi ghe, đi đò thì sợ lắm, rủi té xuống dưới sông chỉ có nước làm mồi cho cá.

- Nếu ai đi qua đó cũng té xuống sông như chị nói thì cái nhà hàng nổi đó ế rồi.

- Qua đó thôi hay còn đi đâu nữa?

- Về bên này uống cà phê, eo ơi có cái quán cà phê tuyệt vời lắm

mà hồi nào tới giờ em đâu có biết.

- Cậu Phan đúng là một tay lão luyện - chị Nhiên nói.
- Lão luyện chuyện gì? - Huyền hỏi.
- Việc ăn chơi ấy mà, chỗ nào cậu ta cũng biết.
- Thì như vậy mới đúng là đàn ông chứ - Huyền bênh vực.
- Chà, mới đây mà đã bênh rồi - chị Nhiên cười.
- Cái nào đúng thì mình khen chứ. Thôi, em đi tắm đây, buồn ngủ quá.

Chị Nhiên nói:

- Ừa, tắm xong sẽ hết buồn ngủ.
- Chị chờ nghen, tắm xong, em sẽ kể chuyện cho mà nghe, vui lắm....

Huyền vào phòng tắm, nước mát làm cho Huyền hết mệt và tỉnh ngủ. Nhớ lại buổi đi chơi với Phan, Huyền mỉm cười một mình. Phan đã chịu đựng Huyền hết mức, và qua ánh mắt si dại ấy Huyền đã biết được anh chàng đó đã mê cô đến bực nào. Tâm lý con gái rất lạ kỳ, dù chưa có tình cảm gì với đàn ông, nhưng thấy một người nào si mê mình thì rất hãnh diện. Huyền xối nước lên thân thể, hình dung lại ánh mắt của Phan nhìn mình trong cơn say. Tự nhiên cô rùng mình, mà không phải vì hơi lạnh. Để xua đuổi ánh mắt ấy đi, Huyền hát mấy câu làm chị Nhiên ở ngoài bật cười:

- Chà, cô nương vui vẻ nên hát hò nữa chứ.
- Chị Nhiên ơi, tại sao đàn ông kỳ cục vậy? - Huyền hỏi lớn.
- Kỳ cục là sao? - Chị Nhiên hỏi vọng vào.
- Họ cứ nhìn mình bằng ánh mắt ma quái làm sao ấy.
- Ma quái là sao?
- Kỳ lắm.
- Như.... ma nhìn ấy hả?
- Ai biết ma nhìn ra sao đâu nè - Huyền cười giòn.

- Nhìn như cướp mất hồn mình vậy nè - chị Nhiên nói lớn.

Một lúc, Huyền đã thay bộ quần áo ngủ màu hồng nhạt, từ trong nhà tắm đi ra.

Tay Huyền cầm chiếc khăn lau mái tóc ướt, cô đứng trước gương và hỏi:

- Hồi nào tới giờ chị có bị ai nhìn như vậy chưa?

- Nhìn sao? - Chị Nhiên như mơ ngủ.

- Là nhìn như ma.... cướp hồn ấy.

- Chưa.

- Thấy ghê lắm, hôm nào chị cứ thử để cho người ta.... nhìn chị như vậy đi, sẽ biết liền à - Huyền cười.

- Thôi, không dám đâu.

- Chị buồn ngủ chưa?

- Bị phá giấc ngủ nữa chừng nên bây giờ hết buồn ngủ.

Huyền nằm xuống giường, kéo theo chị Nhiên. Người chị đẩy đà, da thịt mát rượi. Huyền ôm chị bằng cả vòng tay của mình và cười khúc khích nói:

- Mình chị có máy điều hòa không khí nên mát rượi à.

- Nói tầm bậy - chị Nhiên cười.

- Hồi nào tới giờ chị Nhiên có yêu một người đàn ông nào chưa?

Chị Nhiên làm tỉnh, một lúc chị nói:

- Có.

- Ai vậy?

- Người ta có vợ rồi.

- Sao chị để cho người ta đi lấy vợ?

- Biết sao được, đó là.... duyên số. Nhưng mà biết có phải đó là tình yêu hay không.

- Sao kỳ vậy?

- Vì chưa ai hứa hẹn với ai chuyện gì đâu, chỉ là một tình cảm thầm kín thôi.

Huyền cười:

- Tình yêu câm lặng hả?
- Đúng như vậy đấy.
- Ông ta có.... đẹp trai không chị Nhiên?
- Ai biết được, mỗi người nhìn một cách. Theo chị thì đó là một người đàn ông chân chính.
- Ông ta làm nghề gì?
- Dạy học.
- Dạy cấp mấy?
- Không phải, dạy kèm học trò nhỏ xóm. Người ta hiền lắm. Do ở gần nhà nên quen, nhưng cũng chỉ quen vậy thôi chứ chưa nói gì đến tình yêu.
- Đẹp quá nhỉ, đó là tình yêu đẹp nhất đó, nhưng rồi chị có buồn không? - Huyền hỏi.
- Buồn chứ, buồn mấy tháng trời, nhưng rồi cũng quên thôi.
- Buồn chị có khóc không? - Huyền cười khúc khích.
- Có.
- Tội nghiệp chị Nhiên chưa.

Huyền vừa nói vừa ôm cứng chị Nhiên. Hoá ra chị cũng đã từng yêu, từng để ý một người đàn ông. Mặc dù chưa ai nói với ai lời nào nhưng những ánh mắt nhìn trong sự câm lặng ấy đã nói hết giùm họ những gì muốn nói rồi. Đó là một mối tình trong sáng và đẹp biết bao nhiêu.

Chị Nhiên xoay người lại, nhìn vào mắt Huyền nói:

- Đi chơi tối nay có gì vui kể lại nghe.
- Nhưng em buồn ngủ quá - Huyền cười.

Chị Nhiên thọc vào nách Huyền, khiến Huyền giật nảy lên vì nhột.

Chị nói:

- Đừng có giả vờ cô nương, tôi biết bây giờ cô nương tỉnh táo hơn bao giờ, tình còn hơn con sáo đậu bờ rào nữa. Thôi kể đi.

- Anh chàng Phan thật tức cười.
- Sao mà tức cười?
- Anh ta bị em quay như dế chứ sao - Huyền nói.
- Về chuyện gì?
- Tất cả mọi chuyện, anh ta s? em giận nên hết sức chiu em. Đúng là một gã si tình.
- Chưa chắc đâu nhỏ ơi, coi chừng gặp cáo già đấy. Chị thấy anh chàng Phan không phải tay vừa đâu.
- Vừa hay không vừa cũng lụy dưới tay em hết.
- Ăn nói ghê chưa.
- Phải vậy mới được, không thì đàn ông con trai ăn hiếp mình.
- Làm như em sành đời lắm vậy.

Huyền rụt cổ cười:

- Thế mà anh ta sợ em mới vui chứ. Ghê lắm nghe chị, mới đầu anh ta cứ nắm tay em hoài, làm như vô tình, nhưng bị em chỉnh mấy lần nên bỏ cái tật. Tuần tới anh chàng lại mời em đi ăn nữa đấy, chị có đi chung cho vui không?
- Thôi, chị theo làm gì cho tăng thêm phần.... chật chội.

Hai chị em cười rúc rích. Bà Hoán từ phòng bên thức dậy đi qua đứng ở cửa buồng nhìn vào hỏi:

- Huyền về rồi đấy hả, sao về trễ thế con?
- Tại đi chơi lung tung má à - Huyền nhồm dậm đáp.
- Vui không?
- Vui.
- Thôi, ngủ đi mai còn đi học nữa, đừng có thức khuya nói chuyện tào lao.

Bà Hoán trở về phòng. Huyền và chị Nhiên lại rúc rích cười. Chị Nhiên phát vào vai Huyền nói:

- Dì dượng coi bộ khoái anh chàng Phan rồi đó.
- Chị không khoái?

- Vô duyên.
- Nếu chị khoái em nhường lại cho chị tức khác - Huyền cười.
- Đừng có khùng.
- Chị thấy anh ta thế nào?
- Hồi hoài, chị trả lời không biết bao nhiêu lần, bộ thích nghe nói về anh chàng lắm hả?
- Nghĩ quen với một người có tiền cũng dễ chịu, mình có quyền vùi vĩnh và anh ta cứ phải chịu lụy mình, phải không chị Nhiên?
- Cũng tùy trường hợp.
- Nè, hỏi thiệt, chị Nhiên có thích lấy chồng giàu không?

Chị Nhiên cười:

- Có chồng giàu ai mà không thích, hỏi vô duyên vậy nhỏ.

Huyền cười thầm, cô ôm lấy cái gối và thúc vào lưng chị Nhiên nói:

- Tắt giùm em cái đèn, bây giờ em buồn ngủ lắm rồi.

Chị Nhiên lẳng lẳng đứng lên, tới gần cánh cửa, chỗ công tắc đèn.

Huyền nghe "tách" một tiếng, căn phòng chìm trong bóng tối và chị Nhiên trở lại nằm bên cạnh Huyền. người chị êm ái và tươi mát như một trái bí đao ngâm trong nước mưa.

- Ngủ đi nhỏ, và đêm nay tha hồ mà mơ mộng.

Chị Nhiên nói khẽ, kèm theo nụ cười. Và cả hai hình như đuổi theo ý nghĩ riêng mình trong sự im lặng.

Trúc đ?n rủ Huyền đi học rất sớm, ngồi ngoài thềm đợi Huyền. Đêm qua Huyền ngủ rất ngon, nếu Trúc không tới và chị Nhiên không gọi có lẽ Huyền đã ngủ quên.

Không biết trong giấc ngủ say, Huyền có nằm mơ không mà chị Nhiên cứ nhìn Huyền cười hoài.

Hôm nay Huyền mặc áo dài trắng, quần trắng. Thấy Huyền xuất hiện, Trúc nhăn mũi ta thán:

- Đợi Huyền nóng cả ruột, kiến lại bò trong bụng quá trời.
- Đừng có rên rỉ nữa, người ta cũng chưa kịp ăn sáng đây - Huyền

nói.

Trúc reo lên:

- Vậy thì ăn sáng rồi hãy tới trường.

- Kịp không?

- Dư sức.

Hai đứa hai chiếc xe thẳng đường ra chợ. Buổi sáng sớm con đường vào chợ đông nghẹt và thật nhộn nhúa, lầy lội. Tuy nhiên Huyền và Trúc đã quen với một bà bán bún chả ở đây, đó là bà Ba Mỹ Lòng. Chẳng hiểu tại sao bà ấy lại mang cái tên đặc biệt như vậy, chỉ biết hàng bún chả của bà ba ngon.... nhất xứ. Hầu như học trò các trường đều tới đây ăn và dân sở tại cũng như khách vãng lai đều ghé. Huyền và Trúc ghé thường xuyên, và trở thành khách quen thuộc của bà.

Hai đứa phải dẫn xe đạp, lách qua dòng người và những thùng rổ, cần xé trái cây bày hai bên lối đi. Vạt áo dài phải vén cao và thật khéo léo để bùn không bắn lên quần áo trắng.

Huyền nói:

- Mê ăn bún chả làm chi cho cực khổ thế này.

- Muốn ngon phải có sự kiên nhẫn chứ - Trúc cười.

- Giờ này chắc đông phải biết.

- Ừa, chắc chắn là đông rồi, nhưng mong đừng gặp mấy anh chàng cùng trường.

- Chết rồi, nếu gặp anh Thẩm và Tân thì sao ta? - Huyền hỏi.

- Làm thinh ngồi ăn luôn chứ sao nữa - Trúc đáp.

Không hiểu sao bây giờ Huyền lại ngại đụng mặt với Thẩm. Có phải cuộc đi chơi hồi tối với Phan đã ghi lại ấn tượng ngại ngùng này không. Huyền chưa kịp tìm được câu trả lời, chỉ thấy có một cái gì đó không ổn nếu tình cờ gặp mặt Thẩm.

Huyền cũng mong rằng buổi đi chơi không có một đứa bạn nào biết. Gian hàng bún chả của bà Ba Mỹ Lòng đặt trên lối đi, bà ngồi trước

cái sạp xung quanh đó là những chiếc ghế thấp. Khách ăn bu quanh và mùi thịt nướng bay lên thơm phức từ một cái lò đốt rục than có một đũa nhỏ nhanh tay quạt cho cái vỉ thịt mau chín.

Huyền liếc thấy những gương mặt quen cùng lớp, may quá, đó là những cô bạn gái chứ không phải những người khác phái.

Trúc nhanh nhẩu tìm được chỗ dựng hai chiếc xe đạp và kéo Huyền sà xuống một chiếc bàn thấp dưới cây dù che cũ kỹ.

- Hên quá, có được một chỗ ngồi thoải mái - Trúc nói.

- Hôm nay hơi vắng nhỉ?

- Chắc còn sớm.

- Ăn gì nhỏ? - Trúc hỏi.

- Như thường lệ, nhỏ làm như ở đây còn cái gì khác vậy.

Trúc cười, gọi hai phần bún chả. Con gái ăn hàng giữa chợ thì cũng kỳ, nhưng cứ nghĩ mãi trong đầu chuyện ấy chẳng bao giờ Huyền dám vào đây. Cho nên cứ cắm cúi ăn cho nhanh rồi rút lui là thượng sách.

Nhưng bất ngờ ngay lúc đó Huyền thấy Thẩm và Tân dẫn xe đạp đi vào. Huyền đá vào chân Trúc nói:

- Chết, Trúc thấy gì chưa?

- Mặc ăn mà thấy gì - Trúc cười.

- Hai ông tướng vào kìa.

- Rõ khổ, không muốn gặp nhau tại chỗ này mà cứ gặp như thường

- Trúc kêu lên.

- Làm sao bây giờ? - Huyền hỏi.

- Làm bộ không thấy chứ sao nữa, ăn cho thật nhanh rồi im lặng rút lui.

Thẩm và Tân loai hoai không biết dựng xe vào đâu. Chợt Tân chỉ vào hai chiếc xe đạp của Trúc và Huyền nói:

- Dựng kế vào hai chiếc xe đạp kia, chỗ đó bảo đảm.

Không còn cách nào tránh được, Trúc la lớn:

- Ê, người ta sắp đi rồi đấy, đừng như vậy người ta làm sao l?y xe?
Thẩm và Tân nhìn thấy Trúc và Huyền đang ngồi dưới cây dù, Tân khoái chí cười:

- Bắt quả tang hai.... chị rồi nhé, mai mốt đừng có chối. Phải chi có máy chụp hình tụi này chụp cho vài "pô" làm kỷ niệm.

- Khỏi sợ, con trai ăn hàng mới kỳ, chứ con gái ăn hàng là chuyện bình thường - Trúc nói.

- Cho ngồi ké với, hết chỗ rồi - Tân nói.

- Xí, không được đâu, tìm chỗ khác đi.

- Còn chỗ nào nữa đâu, đừng có làm khó bạn bè thế chứ.

Tân vừa nói vừa kéo Thẩm ngồi luôn xuống. Huyền ngượng quá cứ giẫm chân Trúc ra hiệu ăn thật nhanh. Trúc cười nhìn Thẩm nói:

- Coi chừng có người mắc ghen vì bún chả đấy.

- Sao vậy? - Thẩm ngạc nhiên.

- Hỏi Huyền thì biết.

- Trúc vô duyên, không ăn nhanh lên còn ở đó phá đám - Huyền la.

- Ai tới sau phải trả tiền thêm hai phần nữa, Huyền ơi - Trúc nói.

- Sẵn sàng thôi - Tân cười.

- Vậy thì mình phải ăn thêm hai phần nữa, Huyền ơi - Trúc nói.

- Nhỏ ăn đi, ta no quá rồi, không còn bụng dạ nào mà chứa nữa.

- Người đẹp cứ tự nhiên, đừng mắc cỡ - Tân cũng đùa.

Nhưng Huyền và Trúc có bạo gan mấy cũng không dám ăn thêm hai phần bún chả nữa. Hai đứa giành nhau trả tiền để rút lui cho thoát nợ, nhưng rồi cũng chẳng ai được trả tiền vì Tân đã lên tiếng:

- Thôi, để tụi này trả luôn cho.

- Cám ơn nghe - Trúc cười. Không đợi lâu, Trúc kéo tay Huyền và hai đứa tới lấy xe đạp dẫn đi thẳng. Ra tới đường, Huyền mới dám thở và cười nói:

- Hú hồn, khi không đụng nhau lãng xẹt.

Ngôi trường cũ kỹ hiện ra dưới màu xanh của cây lá. Vào mùa mưa,

ngôi trường trông cũ kỹ hơn bao giờ, nó nằm im lìm trầm ngâm giống như một tirét gia. Huyền vẫn bảo với Trúc như vậy.

Vào cổng trường, Trúc cười nói:

- Triết gia của mình cũng chưa tỉnh giấc.
- Eo ơi, sao hôm nay trường mình trông xưa cũ quá, tội nghiệp quá
- Huyền nói.
- Tại vì màu vôi vàng, mau phai. Năm tới đề nghị quét vôi màu trắng đi.
- Màu trắng giống màu của bệnh viện lắm.
- Màu xanh da trời vậy.
- Như thế chói chang quá.
- Chứ màu gì?
- Ừa nhỉ, màu gì bây giờ? - Huyền cười.

Hai giờ Việt Văn trôi qua chậm chạp, Huyền ngồi như một pho tượng im lìm mà chẳng tiếp thu được gì. Bài giảng của thầy bay mất qua cửa sổ, ngoài đó có một vòm cây xanh và những chùm hoa đỏ. Huyền cứ nhìn những chùm hoa và suy nghĩ vẩn vơ cho đến khi tiếng chuông reo báo hiệu giờ ra chơi.

Trúc đập vào vai Huyền nói:

- Gớm, sao hôm nay nhỏ mơ mộng dữ vậy, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ không thôi.

Huyền cười gượng:

- Cũng chẳng hiểu sao nữa, đầu óc lùnh bùng quá đi mất.
- Đi uống nước chứ?

Huyền gật đầu. Hai đứa nắm tay nhau ra cổng trường. Phía bên kia đường gần chỗ quầy sách báo có một quán chè đậu và kem. Khi vào quán, Huyền mới phát hiện ra dáng ngồi lù lù của Thẩm và Tân.

- Lại đụng độ nữa - Trúc thúc vào lưng Huyền nói.
  - Bộ hồi sáng ăn mặn lắm sao mà bây giờ phải đi uống nước vậy?
- Tân vừa đưa tay vẫy Trúc và Huyền vừa hỏi lớn.

Trúc trả đũa ngay:

- Hóa ra hai ông còn khát nước hơn tụi này.
  - Tới đây ngồi cùng bàn cho vui, không đòi nợ hồi sáng đâu mà lo.
- Trúc và Huyền không muốn ngồi chung bàn với Thẩm và Tân nên tìm một bàn khác. Hai đứa kêu chè đậu và ngồi múc từng muỗng chè mát lạnh ăn, nhìn nhau cười.

- Chiều nay có học không? - Thẩm hỏi lớn.

Trúc quay nhìn Thẩm nói:

- Chiều nay xin phép thầy nghỉ học, tụi này nhức đầu quá nên muốn được nghỉ ngơi.

Thẩm nhăn mặt, ánh mắt Thẩm lừ đừ nhìn Huyền rồi nhìn Trúc.

Cuối cùng Thẩm nói gọn:

- Nghỉ thì nghỉ.
- Cám ơn thầy ghen - Trúc ranh mãnh nói.

Hai đứa trả tiền rồi đứng lên rời khỏi quán băng qua đường.

- Chiều nay làm gì nhỏ? - Huyền hỏi Trúc.
- Ai biết đâu, chương trình học thêm bị bỏ dở phải sắp xếp việc khác chen vào thôi, nhưng chưa nghĩ ra, có lẽ phải giặt quần áo thôi.
- Hay là chiều nay Trúc tới nhà mình đi, có chuyện này hay lắm.
- Chuyện gì thế?
- Đặc biệt, tới rồi mới tiết lộ được - Huyền nheo mắt.
- Ta nghi nhỏ lắm rồi đó - Trúc nói.
- Nghi gì mới được chứ?
- Có chuyện.... đặc biệt.

Hai đứa cười phá lên làm một ông đi xe đạp ngang qua giật mình ngạc nhiên không hiểu chuyện gì. Huyền bầu lửng Trúc chạy nhanh qua đường.

- Sao hôm nay mình có vẻ.... khùng quá - Huyền nói với Trúc nhưng dường như nói cho chính mình nghe.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 7

Thật bất ngờ, người mà Huyền không mong lại tới. Khi nghe chị Nhiên báo có khách, Huyền tưởng Trúc tới nên nhanh nhẩu chạy ra mở cổng. Không ngờ đó lại là Phan.

- Ngạc nhiên lắm phải không, cô bé? - Phan vừa dẫn xe vào sân vừa hỏi.

- Đúng là ngạc nhiên thật. Huyền không ngờ anh tới vào chiều nay.

- Như vậy là Huyền đã có hẹn.

- Dạ.

- Ai thế?

- Nhỏ bạn học cùng một lớp.

Phan cười giòn:

- Như vậy cũng chẳng sao, anh cứ tưởng đó là một người bạn trai nào đó của Huyền thì phiền.

- Tại sao lại phiền?

- Như thế, hóa ra anh đúng là một kẻ không mời mà tới. Không còn gì vô duyên hơn. Có đúng như thế không nào? - Phan nhìn Huyền hỏi.

Huyền gật đầu:

- Nếu đúng như vậy thì vô duyên thật. Anh vào nhà chơi - Huyền mời.

- Có trở ngại gì không? - Phan dè dặt hỏi.

- Hai đứa em thân lắm, không có gì quan trọng đâu.

Phan theo Huyền vào phòng khách. Anh ta vừa ngồi xuống ghế vừa trần tình:

- Anh vừa ghé ngoài cửa hàng, biết Huyền có nhà nên tới thăm.

- Ba má Huyền bảo thế à?

- Đâu có, anh hỏi khéo thôi, còn chuyện tìm ra nhà là do hai bác chỉ.

- Anh bỏ hàng cho ba má em đấy phải không?

- Cũng chuyện làm ăn quan hệ bình thường thôi. Huyền không đi đâu chơi à?

- Đã bảo em ở nhà chờ nhỏ bạn, vả lại nếu đi chơi thì anh Phan đâu có gặp.

- Ủa nhỉ, quên mất.

- Anh Phan ngồi chơi, em đi làm nước nhé.

Huyền làm hai ly đá chanh rồi mang ra đặt trên bàn. Đẩy ly đá chanh tới trước mặt Phan, Huyền cười tỏ ý mời anh ta uống nước.

Phan nịnh đầm ngay:

- Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, đang khát nước mà gặp ly đá chanh thì hạnh phúc biết bao nhiêu.

- Huyền pha nước chanh dở lắm, anh uống đừng có chê.

- Ai mà dám chê, đừng gieo tiếng oán cho người ta, cô bé ời.

Huyền để ý hôm nay thấy Phan ăn mặc chải chuốt hơn lần trước.

Huyền thấy hơi kỳ cục.

Huyền liền chọc:

- Hôm nay anh Phan định đi coi mắt ai mà ăn mặc chải chuốt quá vậy?

- Làm gì có chuyện đó.

- Khi người ta diện mô-đen là có dụng ý cả đấy thôi - Huyền cười.

- Đối với ai khác, có thể như vậy thật, nhưng đối với anh, một ngày như mọi ngày.

- Anh uống nước chanh đi nhỏ này pha cho đó, không "phỏng vấn"

anh nữa đâu - Huyền cười.

Phan bưng ly nước chanh uống một ngụm, không, anh ta uống hai ngụm, đặt ly xuống bàn, Phan khen:

- Ngon tuyệt trần đời.
- Đừng có quá khen, em không dám nhận đâu - Huyền ngượng.
- Chưa bao giờ anh được uống một ly đá chanh ngon như vậy. Mai mốt anh sẽ nhờ Huyền ngâm giùm anh một hũ chanh muối để giải khát. Được không?
- Tiếc là em không làm được chanh muối.
- Thôi thế thì mỗi lần khát nước, anh sẽ ghé lại đây uống nước vậy.
- Anh đừng có khôn, Huyền cũng không rảnh để làm nước chanh cho anh uống đâu.

Phan cười cười, anh ta lấy thuốc châm hút và nhìn quanh phòng khách. Tuy có quan hệ làm ăn với ba má Huyền, nhưng đây là lần đầu tiên Phan mới tới nhà. Phòng khách nhà Huyền bày trí toàn đồ cổ do sở thích của ông Hoán. Cho nên căn phòng như chìm ngập trong một bầu không khí của quá khứ. Từ cái tủ thờ, bộ bàn ghế chân quỳ, chiếc bình cắm hoa to tướng, bức tranh sơn mài.... đều tiết ra một không gian lãng đãng của một thời nào đó đã qua. Huyền không thích cách bày trí này, nó làm cho căn phòng nặng nề và u tối.

Tuy nhiên Phan khen:

- Phòng khách nhà Huyền đẹp quá, toàn đồ cổ quý giá bây giờ có tiền chưa chắc đã mua sắm được.

Huyền làm thinh, cái nhìn của anh chàng Phan cũng không ngoài cách đánh giá trị bằng sự mua bán quen thuộc như ngày thường anh ta vẫn làm.

- Huyền ít khi xuống đây, căn phòng có vẻ u tối qua. Huyền thích nó sáng sủa, thanh thoát hơn cơ.
- Ông cụ chắc thích đồ cổ?

- Dĩ nhiên rồi, anh thấy căn phòng và lũ đồ vật thì biết.
- Đó cũng là một thú vui của tuổi già.
- Anh Phan có thích như thế không?
- Thích chứ, nhất là được chưng bày những món đồ cổ có giá trị.
- Vậy anh Phan là ông cụ non rồi - Huyền cười khúc khích.

Huyền uống một ngụm nước chanh. Đúng là lúc này Huyền pha hơi chua. Thế mà Phan đã khen rồi rít chứng tỏ anh chàng giỏi nịnh đầm chứ không thành thật lắm.

- Bao giờ anh Phan mới lập gia đình? - Huyền hỏi.
- Lập gia đình ấy à? Chưa đâu.

Huyền hóm hỉnh trên:

- Tại sao chưa?
- Vì không có ai vừa ý chứ sao.
- Chứ không phải tại anh Phan khó tính nên chọn hoài mà không được sao?
- Cũng có thể như vậy thật - Phan đáp với một chút tự mãn.
- Thế thì em giới thiệu cho một nhỏ bạn học cùng lớp. Nó đẹp và hiền ghê lắm - Huyền cười.

Phan nhìn Huyền vẻ không bằng lòng, cho nên giọng nói có một chút gì hờn dỗi:

- Thôi, Huyền đừng đùa nữa.

Không hiểu tại sao Huyền lại thích chọc Phan, để nhìn thấy vẻ mặt tiu nghỉu của anh ta. Huyền định tìm cách chọc Phan tiếp bỗng thấy Trúc lù lù dắt xe vào sân nhà.

Trúc diện chiếc áo bà ba màu vàng hoa cúc, đẹp lộng lẫy. Vừa từ ngoài nắng vào nên gương mặt Trúc ửng hồng, mồ hôi rịn ướt những sợi tóc mai và nó đứng ngay cửa phòng đưa tay vén mái tóc dài óng ả qua một bên má rất điệu. Huyền lên nhìn Phan, gương mặt chàng thần thờ, mắt đăm đăm nhìn Trúc.

Huyền cười giòn:

- Sao bò đến đúng lúc thế.
- Nhà có khách à? - Trúc liếc nhìn Phan hỏi.
- Gọi khách cũng được mà gọi người nhà cũng được - Phan nhanh nhẩu nói.
- Mau tới ngồi đây, nhỏ - Huyền vẫy tay Trúc và chỉ chiếc ghế bên cạnh.

Trúc ngồi xuống và thở ra:

- Eo ơi, chạy ngoài đường nóng dữ quá.
- Để mình giới thiệu nhé - Huyền cười - Đây là Trúc, bạn học cùng lớp với em, còn kia là anh Phan.

Phan mỉm cười:

- Hân hạnh được quen Trúc.
- Không dám, có gì đâu mà "hân hạnh" - Trúc cười.
- Trúc uống nước chanh nhé - Huyền nói.
- Thôi, nước lọc được rồi.

Huyền chạy ra sau và mang lên ly nước lọc đặt trước mặt Trúc. Nó bưng ly uống một ngụm nhỏ rồi nhìn Huyền bằng đôi mắt nghi ngờ vì sự có mặt của Phan. Huyền hiểu ý... giới thiệu kỹ hơn:

- Anh Phan là người buôn bán làm ăn với ba má mình, hôm nay ảnh tới chơi....
- Sao ít nghe bò nói vậy? - Trúc hỏi.
- Có gì đâu mà nói.

Trúc đá chân Huyền dưới gầm bàn đầy ngụ ý. Nó bỗng làm ra vẻ lịch sự:

- Sự có mặt của người thứ ba có gây trở ngại gì cho quý vị không?
- Không đâu, tụi này đang nói chuyện bình thường thì Trúc tới - Phan nhanh nhẩu nói.
- Nếu có thì Trúc xin rút lui có trật tự.

Lập tức Huyền cầu vào lưng Trúc một cái đau thấu trời xanh. Trúc xoa chỗ bị cầu, gương mặt nhăn nhó đáng tội nghiệp, nhưng Huyền

làm tỉnh, coi như không có chuyện gì xảy ra.

- Huyền và Trúc cứ tự nhiên nói chuyện đi - Phan cười.

- Có anh ở đây làm sao mà nói - Trúc háy mắt.

- Bộ chuyện.... bí mật hả?

- Không bí mật, nhưng chuyện của con gái, đàn ông con trai không nên nghe.

- Không nên nghe hay là không được nghe?

- Cả hai.

- Vậy thì anh xin ra ngoài thêm hút thuốc, một lát trở vô.

Phan đứng lên và sau một cái cười rất điệu, anh chàng đi ra ngoài thêm. Điều làm Trúc ngạc nhiên là Phan đã tự xưng "anh" một cách ngon ơ với mình. Trúc đá chân Huyền hỏi:

- Thăng cha ở đâu vậy?

- Đã giới thiệu với nhỏ rồi.

- Sao vô duyên vậy?

- Đâu có, nhìn cũng được đấy chứ - Huyền cười.

- Sao hẹn với Trúc rồi mà còn hẹn với cả thằng cha Phan ấy nữa?

- Ai biết đâu, tự dưng anh chàng lù lù dẫn xác tới một cách bất ngờ, biết làm sao được.

- Thôi, đừng có giấu.

- Giấu gì?

- Trước lúc ta tới, nhỏ ngồi nói chuyện rất thân mật với anh ta phải không?

- Nói bậy.

- Chú sao cứ để thằng cha ngồi đồng ở đây hoài vậy, tìm cách mời khéo anh chàng.... về lại mái nhà xưa cho rồi.

- Biết cách gì bây giờ đây, vả lại anh chàng cũng vui tính đấy chứ.

- Nhưng mà hơi sỗ sàng, đàn ông như vậy là không được lịch sự.

- Thôi, anh chàng biết thân biết phận ra ngoài rồi, Trúc đừng cần nhằn nữa.

- Nhỏ kêu ta tới đây nói chuyện gì quan trọng?

Huyền cười:

- Chuyện.... anh chàng Phan chứ chuyện gì.

- Sao lại có anh chàng Phan dính vào đây nữa? - Trúc ngạc nhiên.

- Thì như nhỏ thấy đó.

- Thấy gì đâu?

- Xời ơi, không lẽ từ lúc tới đây nhỏ đã nhắm mắt làm ngơ xem như mọi sự không có ở trên đời?

Trúc phì cười:

- Tính của mình không ưa để ý đến chuyện của thiên hạ, nhỏ hiểu rồi chứ?

- Không.

- Thế thì nhỏ bắt ta phải làm sao đây?

- Nhỏ phải tính giùm cho bạn, nghĩa là phải gỡ rối tơ lòng.

Trúc kêu lên:

- A, thôi ta hiểu rồi, nhỏ kêu ta tới đây là để gỡ rối tơ lòng giùm. Bởi vì tơ lòng nó lòi ra, nếu mà không gỡ ắt là rối hung?

- Đúng vậy.

- Nhưng mà ta đâu thấy có chuyện gì quan trọng?

- Quan trọng lắm chứ, nhỏ nghe ta kể đây....

Thế là bằng cái giọng nửa như tâm sự, nửa như thông báo một bản tin hồi hợp, Huyền kể lại từ đầu tới cuối buổi đi chơi với Phan qua bên kia cồn.

Nghe xong Trúc kêu trời:

- Trời ơi, vậy là chết rồi.

- Sao chết? - Huyền ngạc nhiên hỏi.

- Vậy là Huyền đã phản bội.

- Phản bội ai mới được chứ?

- Thắm.

- Mình "có gì" với Thắm đâu mà phản bội, Trúc ăn nói có vẻ trêu

tượng quá hà.

- Bà ơi, thôi đừng có giả vờ ngây thơ cụ nữa. Chuyện giữa Thẩm và bà ai lại không biết.

- Biết gì nói nghe coi?

- Hình như là.... tình yêu.

Huyền ngẩn ngơ:

- Sao lại có chuyện đó ta?

- Dò sông dò biển dễ dò, nào ai lấy thước mà đo lòng người.

Huyền đập vai Trúc gắt:

- Đo con khỉ, mình với Thẩm cũng như.... Thẩm với bồ thôi, Trúc ạ.

- Ta khác, nhỏ khác, hai đứa mình hoàn toàn không giống nhau.

- Ủ, thí dụ như.... đúng lời của Trúc nói thì sao?

- Nghĩa là nhỏ đã thú nhận giữa Thẩm và nhỏ đã có gì với nhau rồi?

- Cứ cho là thế đi - Huyền cười.

- Như vậy tức nhiên nhỏ đã phản bội một cách âm thầm lặng lẽ người yêu của mình rồi.

- Đi chơi với một người con trai khác chưa chắc đã phản bội.

- Phản bội đứt đuôi đi rồi, còn cái - Trúc gắt.

- Ta chưa hiểu.

- Bây giờ thì chưa, nhưng sau rồi sẽ hiểu và sẽ hối hận, nhỏ ơi.

- Ta không bao giờ hối hận. Vả lại đã ai nói gì với nhau đâu. Ta và Thẩm chỉ là hai người bạn, cũng như với.... nhỏ, vậy thôi.

Trúc cười:

- Đừng nên tự dối lòng mình, che lấp bằng một áng mây. Thế Phan đã "nói gì" với nhỏ chưa?

- Chưa.

- Rồi anh ta sẽ nói.

- Nhưng mà nói gì?

- Nói cái gì tự khắc nhỏ sẽ hiểu, không lâu đâu, chỉ vài lần đi chơi nữa thôi.

- Bây giờ nhỏ khuyên ta nên làm sao?
  - Hỏi lại lòng mình.
  - Ta thấy bình yên vô sự lắm, không có chuyện gì xảy ra đâu.
  - Cớ sao nhỏ nhờ ta gỡ rối tơ lòng?
  - Chuyện chơi cho vui thôi, với lại xưa nay ta và nhỏ chẳng giấu nhau chuyện gì, trước một sự mới mẻ như vậy, cũng cần thông báo cho nhỏ biết - Huyền cười.
  - Biết để làm gì?
  - Để.... cho vui vậy thôi.
  - Ta vui không nổi rồi.
  - Có một ông con trai ga lăng, sẵn lòng chiều chuộng mình để sa chân vào lắm.
  - Ta không phải con thỏ ngơ ngác đâu.
  - Đợi đấy rồi sẽ biết.
  - Nếu tình cờ Thẩm thấy được, hay biết được chuyện này thì sao?
  - Ai biết đâu mà lường - Trúc háy mắt.
  - Đây nhỏ, con trai có hay.... ghen lắm không?
  - Khi người ta yêu mình họ mới ghen.
  - Dù sao cũng đừng nên cho Thẩm biết - Huyền bối rối nói.
- Trúc cười:
- Không có chuyện gì xảy ra dưới ánh mặt trời mà giấu được đâu.
- Phan trở vào, anh ta thản nhiên ngồi xuống ghế và hỏi:
- Nãy giờ hai người nói chuyện gì mà coi bộ vui vẻ thế?
  - Chuyện con gái anh không nên tò mò.
- Trúc nheo mắt nói. Phan rút thuốc, anh ném mẩu thuốc tàn ra ngoài cửa sổ rồi nói:
- Anh có cảm tưởng như hai người đang bàn về.... anh. Có đúng không?
  - Đúng thì sao, mà không đúng thì sao? - Trúc hỏi.
  - Lúc nào anh cũng muốn trở thành người bạn thân thiết của Huyền

và Trúc, xin đừng hiểu lầm thiện chí này.

Câu nói bất ngờ của Phan làm cho Huyền và Trúc ngỡ ngàng. Nhất là Trúc, cô hoàn toàn không nghĩ ra là Phan sẽ nói như vậy. Ở anh chàng này cũng có những suy nghĩ khá bất ngờ, thú vị.

Trúc cười, thú nhận:

- Đúng là anh có giác quan thứ sáu, Huyền và Trúc vừa bàn về anh, một người thứ ba hiện diện trong đời sống của hai đứa.

- Có gì trở ngại không? - Phan cười.

- Cũng có một chút trở ngại - Trúc nói.

- Cụ thể như là chuyện gì?

- Thí dụ như chiều nay không có sự có mặt bất ngờ của anh, giữa Trúc và Huyền sẽ nói chuyện thoải mái hơn.

- Thì anh đã ra ngoài đứng cả nửa tiếng đồng hồ để cho hai người thoải mái cởi mở tâm tình rồi còn gì?

- Chuyện con gái dài lắm mà anh, làm sao nói hết trong vòng nửa tiếng đồng hồ?

- Vậy thì cứ tiếp tục.

Phan đứng lên nhưng Trúc thấy vậy đâm ra.... tội nghiệp Phan quá, cho nên cô cười nói:

- Anh Phan cứ ngồi đó đi, tụi này tạm ngưng câu chuyện lại ở đây, mai mốt "bàn" tiếp.

- Cám ơn.

- Bây giờ anh Phan tự nhiên coi như là.... khách trong nhà vậy - Trúc cười khúc khích.

- Anh rất thích những người vui tánh và thẳng thắn như Trúc vậy - Phan nịnh.

- Thôi, em cám ơn anh, Trúc chẳng vui tánh chút nào đâu. Quen lâu rồi anh sẽ thấy.

- Chiều nay thật đẹp, không lẽ gặp nhau rồi ngồi nhà tán chuyện gẫu sao, anh mời hai người ra phố ăn kem, có chuyện gì cứ việc

tiếp.

Lời mời của Phan khá bất ngờ làm cho Trúc thấy khó xử. Cô đưa mắt ngó Huyền, nhưng Huyền đá chân Trúc nheo mắt làm hiệu. Đây là lần đầu tiên Trúc không hiểu ý Huyền nên cô nói:

- Thôi, ở nhà nói chuyện cũng vui rồi.

Lập tức Huyền nhấn thêm một cái vào bàn chân Trúc dưới gầm bàn. Trúc ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy nhỏ?

- Anh Phan mời mình cũng không nên từ chối, vả lại chiều nay hai đứa có làm gì đâu, hoàn toàn rảnh rỗi.

- Hay lắm - Phan kêu lên mừng rỡ.

- Thôi, không được đâu - Trúc nói.

- Sao lại không được? - Huyền ngạc nhiên.

- Mình phải về.... nấu cơm.

- Làm như không có Trúc, cả nhà sẽ nhịn đói, không ai biết nấu cơm hết vậy đó.

Trúc cười:

- Nhỏ em nó làm biếng lắm. Thôi Trúc phải về đây.

- Nếu nhỏ không đi thì ta cũng không đi. Thôi nhỏ ở lại, còn sớm mà

- Huyền nài nỉ.

Phan châm một điếu thuốc, anh ta rít khói và cảm thấy khó xử trước hai người con gái. Một lúc Phan tìm ra một giải đáp tương đối ổn thỏa, Phan mời:

- Thôi, hôm nay tạm hoãn, chiều cuối tuần mời Huyền và Trúc đi qua bên kia nhà hàng nổi ăn tối. Được chứ?

Hai cô gái đưa mắt dò ý nhau. Nhìn vào đôi mắt Huyền, Trúc biết con nhỏ đã đồng ý, nó đang khuyến khích Trúc nhận lời. Tự nhiên Trúc cũng muốn tìm hiểu thêm anh chàng Phan này ra sao. Tuy nhiên cô vẫn đẩy đưa:

- Biết cuối tuần có bận việc gì không, Trúc không dám hứa.

- Dù sao cũng thu xếp được mà - Phan nói.

- Để xem....

Huyền cầu vào tay Trúc:

- Còn xem gì nữa, qua bên kia sông vào buổi tối, bộ không phải là mơ ước của nhỏ sao?

- Nhưng đi chơi khác, còn đi ăn nhà hàng khác chứ?

- Có gì đâu mà khác, vẫn là một buổi tối ngao du trên dòng sông và trên cái cồn thơ mộng đó thôi. Chắc Trúc chưa bao giờ qua cồn vào buổi tối? - Phan hỏi.

Trúc thú nhận:

- Chưa.

- Vậy cũng nên qua một lần cho biết.

- Sẽ trả lời sau, anh Phan nhé - Trúc khôn ngoan nói.

Không còn cách nào tốt hơn, Phan đành gật đầu:

- Vài hôm nữa anh sẽ ghé lại Huyền, mong rằng chúng mình sẽ có một buổi tối cuối tuần vui vẻ.

Phan về rồi Huyền kéo Trúc vào phòng mình. Hai đứa nằm trên giường nói dài câu chuyện về Phan. Huyền ngạc nhiên vì cô đã quan tâm một cách đặc biệt tới người đàn ông mà trước đó chỉ vài ngày, cô hãy còn quá xa lạ và hờ hững.

Huyền lay vai Trúc hỏi:

- Như vậy là sao, nhỏ?

- Là có triệu chứng.... nguy hiểm, chứ sao - Trúc đáp.

- Nguy hiểm là thế nào? - Huyền ngạc nhiên.

- Hãy dò hỏi lòng mình đấy cô nương.

Thật là khó khăn để định nghĩa được sự quan tâm này. Huyền mơ hồ nhận thấy sự so sánh len vào lòng cô, nó không rõ ràng, nhưng khiến cô nghĩ đến hai khuôn mặt.

Thắm và Phan. Thắm thì mờ nhạt, như một người đi trong màn mưa mờ đục, nhạt nhòa, còn Phan bỗng dựng hiện đến trong một

buổi mai đầy nắng, rực rỡ. Huyền giật thót người với hai hình ảnh trái ngược nhau đó, chẳng lẽ Trúc nói đúng?

Huyền ôm chiếc gối dài, thở ra:

- Đầu óc ta bắt đầu lộn xộn quá.

- Tư lòng đang rối mà - Trúc cười.

- Trúc có như vậy không?

- Không, đầu óc ta trong sáng, thẳng băng.

- Làm sao bây giờ, nhỏ?

- Ai mà biết làm sao được, đâu ai suy nghĩ dùm cái đầu của Huyền được. Anh chàng Phan này có lẽ được lòng ba má nhỏ lắm phải không?

- Khỏi phải nói rồi - Huyền thú thật.

Trúc bỗng thở dài, tiếng thở dài của cô bạn gái thân thiết đến là khó hiểu.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 8

Thẩm về tới nhà trong một cơn mưa nhỏ, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy đèn sáng và cửa mở sẵn. Dẫn xe đạp vào nhà Thẩm thấy Thoi Tư đang ngồi gục đầu trên bàn ăn, cạnh đó là mâm cơm đã dọn sẵn với những món ăn đã nguội và toàn là đồ biển.

Thẩm rất vui mừng khi thấy Thoi Tư, anh tới lay vai cô bé và Thoi Tư bừng tỉnh ngược cặp mắt đỏ hoe nhìn Thẩm. Anh cười hỏi:

- Em về bao giờ, bộ buồn ngủ lắm hả?

Thoi Tơ dụi mắt, cô ngượng ngùng vì Thắm bắt gặp mình ngủ gục.

Thoi Tơ bối rối nói:

- Em về lâu rồi, nấu cơm đợi anh về. Chờ hoài đến.... ngủ gục luôn.

- Hai bác khỏe không em?

- Khỏe.

- Em về có một mình à?

- Ba má em còn canh đậy đến hết con nước này mới trở về. Anh thấy em có đen lắm không?

Thắm nhìn gương mặt r ám nắng của Thoi Tơ, anh cười:

- Đen giòn, em càng đẹp ra.

- Anh lại khen xạo nữa rồi, em đen thì càng giống cô bé lọ lem.

Thoi Tơ vừa nói vừa gỡ chiếc lồng bàn đậy mâm cơm. Cô cười giới thiệu các món ăn mình đã nấu. Thắm đang đói bụng, thấy món nào cũng ngon, nhất là mực xào.

- Sao em không ăn trước, em chờ anh làm gì? - Thắm ngồi vào bàn và nói.

- Xì, ở nhà có hai đứa, em không chờ anh chứ chờ ai. Có bao giờ em ăn một mình đâu?

- Đồ ăn ngon tuyệt - Thắm khen.

- Ăn đi anh.

Thoi Tơ mời một cách ăn cần. Thắm rất xúc động trước sự chăm sóc của Thoi Tơ.

Hai người vừa ăn vừa theo đuổi những ý nghĩ của mình.

Thoi Tơ hỏi:

- Bộ Ở nhà anh đi chơi dữ lắm hả?

- Đâu có, anh đi dạy học đó chứ.

Thoi Tơ tròn mắt:

- Anh dạy ai?

- Anh dạy kèm cho.... hai cô bạn gái - Thắm ngượng giải thích.

- A, em biết rồi.

Đột nhiên Thoi Tư xịu mặt xuống, cô hờ hững với chén cơm như muốn ăn nữa.

Đôi mắt mệt mỏi của Thoi Tư như đỏ hơn và nhìn vào đó Thẩm thấy như Thoi Tư sắp khóc. Anh hỏi:

- Em sao thế?
- Em no rồi.
- Mới ăn mà no nỗi gì?
- Anh ăn một mình đi.

Thoi Tư buông đũa đứng dậy, cô đi thẳng ra sau nhà, mặc cho những giọt nước mưa bắn vào mặt. Thẩm hốt hoảng chạy theo kéo Thoi Tư lại. Anh hốt hoảng nói:

- Trời mưa mà em đi đâu ra ngoài này vậy?
- Ở trong nhà.... ngạt thở lắm, em ra ngoài cây cóc ngồi chơi cho dễ thở.
- Thôi đừng có khùng, ngoài đó lạnh và mưa sẽ ướt hết. Vào nhà đi cô bé ơi.

Khó khăn lắm Thẩm mới thuyết phục được Thoi Tư vào nhà. Nhưng cô chỉ ngồi đó, mặt cúi gằm, không ăn. Thẩm nhìn cô gái một cách xót xa và hỏi:

- Em lại.... giận anh à?
- Không.
- Có sao bỗng dưng đang ăn em lại bỏ ra ngoài mưa?
- Tại em khùng.

Thẩm cười:

- Em nấu ăn ngon quá, ăn với anh đi, đừng ngồi đó như pho tượng bắt anh ăn một mình.
- Anh có bao giờ cần tới em đâu - Thoi Tư thối thức.
- Sao em lại nói oan cho anh thế, bao giờ anh cũng cần em cả.

Những ngày em ra ngoài biển là những ngày anh buồn vô hạn, căn nhà như trống vắng thêm, anh rất mong em về.

- Chớ không phải anh mong em đi luôn sao?
- Trời đất.
- Anh dạy kèm cho hai con nhỏ đó phải không?
- Hai con nhỏ nào? - Thẩm cười.
- Nhỏ Huyền và nhỏ Trúc chứ ai.
- Em không bằng lòng à?
- Quyền của anh, em đâu có dám can thiệp - Thoi Tư cong môi mỉa.
- Hóa ra em giận anh vì chuyện này.
- Không phải đâu, đừng có vu oan cho em. Chuyện của anh làm em đâu có dính dáng gì.

Con gái thật phức tạp. Thẩm nhìn Thoi Tư và nghĩ thầm. Kinh nghiệm nhắc cho Thẩm biết, trong trường hợp này tốt hơn hết là im lặng. Do đó Thẩm chỉ thờ ra và tiếp tục bữa ăn. Trong khi đó Thoi Tư như dán mắt vào màn mưa bên ngoài, cô cũng im lặng ngồi như một bức tượng, mái tóc ướt xõa xuống vai. Gương mặt của Thoi Tư nhòa nhạt ánh đèn và buồn đến xót xa.

Ăn cơm xong, Thẩm lên gác, anh vô cùng ngạc nhiên vì thấy căn gác bề bộn mấy hôm đã được dọn dẹp ngăn nắp, sạch sẽ được trải thảm thơm trên sàn gác. Không gì thú vị bằng được nằm thoải mái trên căn gác ấm cúng lắng nghe mưa đổ ào dạt bên ngoài và thỉnh thoảng nghe tiếng sóng gầm rú trên mạn sông lúc con nước lớn. Thẩm đã quen thuộc với mọi thứ âm thanh vọng tới, kể cả trong giấc ngủ.

- Mấy hôm ở nhà anh có nhớ cho con thằn của em ăn cơm không?
- Thoi Tư bước lên thang gác, tay cầm mảnh giấy báo đựng nhúm cơm nguội, hỏi.

Thẩm giật mình vì anh hầu như quên mất con thằn lằn của Thoi Tư. Tuy nhiên anh vẫn gật đầu bừa:

- Có chứ, em dặn làm sao anh quên được.

- Em không tin chút nào.
- Nếu anh không cho con thần lẩn của em ăn cơm thì sao.... nó sống?

- Nó vẫn ăn thứ khác.

- Sao em đa nghi với anh quá vậy nhỏ?

Thoi Tơ nói gì đó trong miệng mà Thắm không hiểu được. Cô đem nhúm cơm tới bàn như thường lệ và ngồi chờ con thần lẩn xuất hiện.

- Em kể chuyện ngoài biển cho anh nghe với nhỏ.

- Chuyện ngoài biển thì đâu có gì vui? - Thoi Tơ nói.

- Ngoài đó mưa nhiều không?

- Mưa triền miên.

- Những lúc như vậy em ở đâu?

- Em trùm áo mưa và ngồi trên ghe nghĩ về căn nhà nhỏ này với ánh sáng đèn ấm cúng như một con mắt ai đó đợi chờ.

- Sao lạ vậy?

- Nếu anh ở ngoài biển, anh sẽ không thấy chuyện gì lạ hết. Trái lại tất cả đều bình thường - Thoi Tơ nói như một người đang mơ ngủ.

- Những cánh hoa lưu ly của em thế nào?

- Nó vẫn trôi dạt dờ trên sông và bị sóng cuốn đi không biết về đâu. Đợi mãi không thấy con thần lẩn xuất hiện, Thoi Tơ đã bắt đầu sốt ruột. Cô trách:

- Anh Thắm đã giết người bạn nhỏ của em rồi. Anh đã bỏ đói nên nó đã chết.

- Không phải đâu, tại hôm nay nó no nên chê những hạt cơm nguội của em - Thắm nói.

- Em nghi quá.

- Nghi gì nhỏ?

Bây giờ thì Thắm không biết trả lời sao, anh cũng không dám quả quyết rằng con thần lẩn đáng ghét ấy còn sống hay đã chết. Thắm

hồi hợp chờ đợi kết quả giống như Thoi Tơ. Thắm nằm nguyên của con thằn lằn chết tiệt ở đâu sao không chịu bò ra ăn những hạt cơm.

Bỗng Thoi Tơ reo lên vui mừng:

- A, nó kia rồi, dữ hôn, bây giờ mày mới chịu bò ra hả cưng.

Thoi Tơ nói chuyện với con thằn lằn như nói với một đứa trẻ con.

- Nó mập hay ốm? - Thắm trêu.

- Ốm, vì bị anh bỏ đói.

- Cũng giống như anh trong những ngày em đi biển vậy thôi, anh cũng bị em bỏ đói thê thảm, không thương tiếc. Thoi Tơ phì cười:

- Cho đáng đời.

Để làm cho Thoi Tơ cười không phải dễ, nhưng lần nào Thắm cũng thành công.

Thế là cũng như mọi lần, sau khi giận Thắm chán chê, Thoi Tơ đã bị anh cho vào bẫy và cô bé đã phải bật lên tiếng cười để quên hết mọi giận hờn.

Thắm nói:

- Đấy, anh thích tiếng cười của em hơn là những tiếng cắn nhằn.

Hãy để dành gương mặt bánh bao chiều, mai một mà về thưởng cho ông chồng xấu số nào đó của em.

- Anh dám nói em có gương mặt bánh bao chiều hả?

- Nếu như em cứ giận anh hoài, anh thích nhìn gương mặt rạng rỡ của em hơn.

- Anh đáng ghét lắm, nhưng không hiểu sao em không giận anh được lâu - Thoi Tơ đỏ mặt thú nhận.

Thắm ngồi bật dậy nói:

- Dễ hiểu thôi.

- Tại sao?

- Vì anh không phải là người để em ghét, đúng không? - Thắm nheo mắt một cái với dáng điệu hết sức tức cười.

- Anh làm rồi, em sẽ ghét anh đến suốt đời.

Vừa nói Thoi Tơ vừa vùng chạy xuống cầu thang. Thẩm bật cười. Con gái rất phức tạp, không hơi đâu mà để ý đến câu nói của Thoi Tơ.

Thẩm đứng lên lấy cây đàn, anh mang lại bàn học, ngồi chính cái chỗ Thoi Tơ vừa bỏ đi và anh lại hát trong tiếng mưa rơi. Dưới nhà Thoi Tơ mang chén bát đi rửa, cô ngâm cả hai bàn tay của mình trong thau nước xà phòng, ngồi lặng lẽ nghe tiếng hát của Thẩm vọng xuống.

Như thường lệ, Thoi Tơ dậy sớm, cô hâm lại thức ăn, nấu nồi cơm nóng sốt và dọn sẵn ở bàn rồi lên thang gác đánh thức Thẩm dậy.

Thoi Tơ đứng ở đầu thang gác gọi:

- Anh Thẩm, anh Thẩm....

Thẩm đã thức, nhưng anh giả vờ ngủ say để cho Thoi Tơ kêu mấy lần mới trở mình và lên tiếng:

- Gớm, anh đã dậy rồi đây, làm gì mà kêu réo vậy nhỏ?

- Xuống ăn cơm, em còn phải ra chợ.

- Được rồi, anh sẽ có mặt ngay.

Thoi Tơ quay xuống, Thẩm bật dậy, và anh vội vã làm công việc vệ sinh buổi sáng. Lúc ở trong phòng tắm, Thẩm vừa rửa mặt vừa hát nghêu ngao. Trời thật lạnh, hơi mưa như còn đọng lại trên cây lá bên ngoài.

- Sao em không ăn trước đi - Ngồi vào bàn ăn Thẩm nói.

- Xì, đêm qua chắc anh ngủ ngon lắm phải không? - Thoi Tơ bới cơm ra chén cho Thẩm và hỏi.

- Rất ngon.

- Em nghe anh mớ nhiều lắm, anh đã gọi tên một cô gái nào đó.

Thẩm giật mình:

- Thật à?

- Em hơi sức đâu mà đi nói đùa với anh.

- Anh có gọi tên cô nào, nói nghe thử coi?
- Anh mừng quá nên líu lợ, gọi riu rít như con chim chìa vôi mỗi buổi sáng kêu trên cây cóc nên em không nghe rõ tên người con gái anh gọi.
- Vậy thì em bịa chuyện rồi nhỏ ơi, anh ngủ ít khi nằm mơ lắm, gọi tên một người con gái nào đó thì lại không bao giờ có.

Thoi Tơ cười:

- Muốn em chứng minh không?
- Thì cứ chứng minh.
- Anh gọi tên cô.... Huyền.

Nói xong Thoi Tơ cầm cúi ăn cơm, bỏ mặc cho Thẩm thót người trong sự thắc mắc về chính giấc mơ của mình. Làm sao mà biết được khi ngủ mình mơ gọi tên ai?

Chúa ơi, nếu mà Thẩm gọi tên Huyền để cho Thoi Tơ nghe được thì thật là gay cấn.

Thẩm lắng chuyện:

- Vừa mới đi biển về, lẽ ra hôm nay em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, ra chợ làm gì?
- Em bỏ công việc ngoài chợ cho ai? - Thoi Tơ hỏi.
- Không có mơ thì chợ cũng đông, không có em một ngày ngoài chợ người ta cũng mua bán ì xèo vậy thôi.

Thoi Tơ mai mỉa:

- Cám ơn anh đã lo lắng cho em.
- Anh lo lắng cho em thật tình, chứ bộ.
- Thôi, ăn cơm đi rồi tới trường.

Giọng của Thoi Tơ giống như giọng của một người chị cả. Thẩm phì cười, anh luôn luôn được Thoi Tơ nhắc nhở bằng cái giọng "chị cả" như vậy và cảm thấy xúc động trước sự ân cần của cô. Rõ ràng Thoi Tơ đóng vai một cô em gái, một người bạn và là một người chị cả trong ngôi nhà này. Không có Thoi Tơ, thật tình, Thẩm không biết

anh sống ra sao, chắc là ngày hai buổi đạp xe ra chợ ăn cơm lưu động giống như những anh học trò ở quê ra tỉnh.

- Hình như trời còn mưa phải không anh Thẩm? - Thoi Tư bỗng hỏi.

- Không phải đâu, mưa đọng trên cây lá hồi đêm, bây giờ gió thổi qua rớt xuống đấy.

- Mong cho hôm nay trời nắng.

- Chắc chắn như vậy rồi.

- Sao anh biết? - Thoi Tư nhìn Thẩm cười.

- Em muốn là trời muốn mà.

- Thôi, cảm ơn anh, đừng có nịnh để đưa em vào bẫy nữa, em không mắc mưu anh nữa đâu.

- Vậy hôm nay ai nấu cơm trưa? - Thẩm hỏi.

- Ai về nhà trước người đó sẽ nấu. Trưa nay chắc em về trễ.

Thoi Tư buông đũa, cô vội vàng lấy chiếc nón lá và sau khi dặn dò Thẩm đôi câu như thường lệ, Thoi Tư đi ra chợ.

Cũng vừa lúc đó Tân đạp xe tới. Như mọi lần, Tân rất ngại chạm mặt Thoi Tư, nhưng hôm nay không còn cách nào để tránh. Tân đành phải lên tiếng trước:

- Sáng sớm mà nhỏ đi đâu vậy?

- Bây giờ mà còn sớm gì, em đi chợ chứ đi đâu nữa.

- Lâu nay sao không thấy nhỏ?

- Em đi biển.

- Có mang về nhiều.... cá không?

Đúng là một câu hỏi vô duyên, cho nên Thoi Tư nguýt dài rồi bỏ đi một nước.

Tân có vẻ khỗ sở, nó nhăn nhó nói:

- Đúng là buổi sáng gặp xui.

- Xui hay hên? - Thẩm cười.

- Thôi, đi học mà, bộ vui lắm sao mà cười.

Thẩm chạy lên gác, thay vội quần áo và quơ vội mấy cuốn tập rồi

trở xuống đất xe đạp ra khỏi nhà. Hai đũa đạp xe song song nhau qua cầu. Buổi sáng, dòng sông dâng đầy nước, Thắm nhìn cánh hoa màu tím không biết từ đâu cũng trôi lơ dờ dưới chân cầu.

Có phải là những cánh hoa lưu ly của Thoi Tơ không?

- Ê Tân, mà có thấy hoa lưu ly bao giờ chưa? - Thắm hỏi.

- Hoa lưu ly là hoa gì?

- Làm sao tao biết được, đó là một loài hoa mà Thoi Tơ bảo thường thấy trôi trên mặt nước.

- Chắc cô bé ấy đặt ra thế thôi chứ làm gì trên đời này lại có hoa lưu ly, nếu có sao tao không biết?

- Đúng là có một loài hoa tên là lưu ly đấy ông tướng ơi - Thắm cười.

- Mà tin cái điều Thoi Tơ bịa đặt ấy à?

- Thoi Tơ không bao giờ bịa đặt một điều gì, nhỏ ấy luôn luôn nói thật.

- Mà tin con gái gớm nhỉ?

- Thoi Tơ nói là tao phải tin - Thắm xác nhận.

Tân cười có vẻ bí mật, một lúc nó nhìn Thắm nói:

- Có chuyện này không biết tao nói ra mà có tin không, hay lại cho là tao bịa.

- Chuyện gì thế?

- Mà có bình tĩnh không đó? - Tân cười.

- Bao giờ tao cũng bình tĩnh.

- Hôm qua tao thấy nhỏ Huyền đi chơi với một anh "kép" hào hoa trên chiếc xe Dream bóng lộn. Chắc anh chàng con nhà giàu, trẻ tuổi mà lại đẹp trai nữa.

Thắm nghi ngờ:

- Chắc mà thấy ai rồi nhìn lầm Huyền....

- Đó, thấy chưa, tao biết mà sẽ không tin mà. Nhưng rất tiếc, đó là sự thật Thắm ơi.

- Mà gặp ở đâu?
- Đường bờ sông.
- Vào lúc mấy giờ?

Tân cười:

- Mà làm như công an hỏi cung người ta không bằng. Lúc đó vào khoảng bảy giờ hơn.

- Tại sao mà thấy?

- Trời ơi, mà đừng có khùng quá Thẩm ơi. Mà bình tĩnh lại đi -

Tân cười xòa.

Thẩm nhăn nhó:

- Tao chưa khùng đâu, nhưng mà hãy nói tại sao mà có mặt lúc đó.

- Tao đi uống cà phê, cũng cái quán ngoài bờ sông. Rất may là Huyền không thấy tao.

- Tại sao đi uống cà phê mà không ghé kêu tao cùng đi với?

- Vô duyên, đâu phải lúc nào cũng phải có mà đi bên cạnh. Hơn nữa, rất may là không có mà chứng kiến cảnh đó. Nếu không thì....

Tân bỏ lửng câu nói, anh không biết nên đùa dai chuyện này và tốt hơn hết là nên nói những gì có thể nói được. Tân nhìn gương mặt hằm hằm của Thẩm, hóa ra anh chàng này cũng có máu ghen.

- Mà biết mặt cái thằng chở Huyền không? - Thẩm thăm dò.

- Lạ hoắc.

- Mới gặp lần đầu à?

- Làm sao biết được.

- Tao sẽ hỏi chuyện này cho ra lẽ - Thẩm làm bầm nói.

- Tốt nhất mà đừng nói tao học lại, cứ làm như chính mắt mà trông thấy, vậy thôi - Tân dặn.

Hai đứa đã tới trước cổng trường, trái với thường lệ, Thẩm bắt Tân vào trước, còn anh chàng đứng lại bên ngoài. Thái độ của Thẩm giống như một đứa trẻ con. Tân kéo tay Thẩm hỏi:

- Mà đúng ngoài làm gì?
- Tao chán quá, không muốn vô lớp.
- Đừng có khùng.
- Mà có dám "cúp cua" với tao để đi lang thang không?
- Hôm nay thì không được, có giờ quan trọng - Tân nói.
- Đối với tao bây giờ mọi chuyện không có gì quan trọng.
- Không lẽ vì chuyện đó sao?

Thẩm đáp gọn:

- Mặc kệ tao.
- Mà nên vào lớp, chuyện đâu còn có đó, vả lại tao thấy chuyện đó chả có gì quan trọng. Con gái thường như vậy thôi, xe Dream dĩ nhiên là hơn xe đạp. Đồi mà cứng..... Thẩm không nói gì, anh dựng chiếc xe đạp dưới gốc cây và ngồi xuống thẩn cở bên vệ đường. Thẩm đón nhận tin này hoàn toàn bất ngờ và không chuẩn bị trước, anh cảm thấy choáng váng như lần đầu tiên uống xong một cốc rượu để trong cuộc thách đấu với bạn bè. Có thật như thế sao? Thẩm không thể hình dung ra Huyền ngồi phía sau một chiếc cúp bóng lộn của một anh chàng nào đó chạy long nhong trên phố. Huyền của Thẩm phải đi xe đạp, chiếc áo dài tắng bay trong gió và mái tóc xõa dài xuống lưng áo.

- Mà định ngồi ăn vạ Ở cổng trường sao Thẩm? - Tân nhăn nhó hỏi.

- Hôm nay tao không vào lớp, mà chỉ biết vậy thôi.
- Nhưng thế thì dở quá, tao tưởng mà là đứa có bản lĩnh không ngờ mà lại yếu xìu như vậy.

Tân bỏ vào trường. Thẩm ngồi lại ngoài cổng và cảm thấy giận Tân ghê gớm.

Nhưng rồi Thẩm cũng không quyết định được gì khi mất một người để có thể trút được cơn giận vô lý dâng lên trong lòng. Thẩm bứt những cọng cỏ, vò nát trong mấy ngón tay và nghe mùi thơm ngai

ngái của cô phả lên mũi.

Từ xa, Huyền và Trúc đạp xe song song đi tới, Thẩm muốn tránh mặt, nhưng không làm sao khác hơn được. Trúc thấy Thẩm trước tiên và cô ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao anh Thẩm lại ngồi ở đây?
- Chờ một người bạn.
- Anh đau hay sao mà mặt mày coi héo úa vậy?
- Bình thường thôi.
- Lúc này mưa nhiều, thường bị cảm lắm đấy - Trúc cười nhỏ.

Huyền vẫn đứng bên cạnh Trúc, cô nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Thẩm lấy làm ngạc nhiên nhưng không biết nguyên do tại sao. Cuối cùng Huyền hỏi một câu thăm dò?

- Anh đợi anh Tân à?
- Thăng Tân vào lớp rồi.
- Anh đợi ai?
- Ngồi chơi thôi - Thẩm đáp gọn.
- Gần tới giờ học rồi.
- Hai "cô" vào đi.

Trúc nắm tay Huyền làm hiệu. Thái độ của Thẩm dĩ nhiên là không bình thường, nhưng tạm thời hai người không hiểu nguyên nhân tại sao. Cuối cùng Trúc ghé vào tai Huyền nói nhỏ:

- Chắc anh chàng nổi sùng chuyện gì rồi, hay là vừa gây lộn với anh chàng Tân, để giờ ra chơi mình sẽ tìm gặp Tân thì rõ mọi chuyện.
- Có lý.

Trúc quay nhìn Thẩm cười nói:

- Thôi tụi này vào học, chiều anh Thẩm nhớ tới dạy kèm nhé.
- Chiều nay chưa chắc tới được.
- Tại sao vậy "thầy"?
- Có mấy người bạn rủ qua bên kia còn chơi. Học trò đi chơi thì "thầy" cũng biết đi chơi vậy chứ bộ.

Trúc cười:

- Ngó mặt anh Thắm bữa nay như thất tình vậy. Thôi anh ngồi đó nghen, tụi này vào lớp.

Thắm muốn nói một câu gì đó thật cay đắng ném theo Huyền, nhưng anh chỉ buồn bã bút những cọng cỏ vò nát trong lòng bàn tay.

Một lúc tiếng chuông reo báo hiệu giờ học vang ra ngoài cổng như thúc giục.

Thắm bực dọc đứng lên dẫn xe vào cổng trường. Thật tình nếu "cúp cua" hôm nay anh cũng không biết đi đâu, chẳng lẽ lại ra chợ tìm Thoi Tư xem cô ấy bán hàng cho hết rồi đưa cô bé về nhà?

Thắm bước vào lớp làm Tân ngạc nhiên. Thắm lừ đừ tiến vào chỗ ngồi của mình trong lúc giáo viên đang sửa soạn cho giờ dạy đầu tiên. Thắm im lặng ngó ra ngoài cửa lớp, anh bắt gặp những bông phượng đỏ như thấp lửa trong một khoảng trời.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 9

Thắm đạp xe vòng vòng con đường trước nhà Trúc có hơn một tiếng đồng hồ.

Cuối cùng anh quyết định vào dạy kèm cho hai cô bé như thường lệ.

Duyên, em gái của Trúc vẫn ngồi trước cửa nhà với rổ ổi, thấy

Thắm tới cười hỏi:

- Sao hôm nay anh Thẩm tới dạy trẻ vậy?
- Anh ngủ quên - Thẩm nói dối.
- Máy bà kia chờ anh này giờ không thấy tới bàn tán lung tung em nghe bắt mệt hai lỗ tai.

Thẩm dựng xe vào bờ tường, tới cạnh Duyên hỏi:

- Bàn tán gì?
- Một bà nói anh đau nặng, một bà nói anh "mát dây" bắt tử.
- Họ đâu cả rồi?
- Ở ngoài vườn, đang leo cây hái mận. Anh ăn ổi không?

Thẩm lắc đầu. Duyên vẫn tỉnh bơ cắn những trái ổi ăn một cách ngon lành. Thẩm bỏ đi ra vườn tìm Trúc và Huyền.

- A, "thầy" tới rồi kìa - Trúc từ trên một nhánh mận reo lên.

Huyền đang ngồi dưới gốc mận, trước mặt Huyền là cái nón lá lật ngửa, bên trong chứa đầy những chùm mận đỏ. Huyền nhìn Thẩm thoáng một chút bối rối rồi hỏi:

- Tưởng anh đau không tới dạy kèm tụi này được chứ?
- Cũng định không tới, nhưng ở nhà cũng không biết làm gì - Thẩm nói.

- Hôm nay anh Thẩm sao vậy?

- Hơi khó chịu trong người.

Trúc từ trên cây mận leo xuống, đứng ngó Thẩm cười:

- Anh Thẩm bị cảm nặng rồi, có đúng không?
- Hình như bị cảm thật.
- Cảm đứt đuôi rồi chứ con thật với giả gì nữa - Trúc đâm vào lưng Huyền cười khúc khích.
- Thôi vào nhà bắt đầu học đi chứ, hai cô bé? - Thẩm nghiêm giọng.
- Bây giờ mà con học gì nữa - Huyền nhả cái hột mận nói.
- Thôi, anh Thẩm ngồi xuống đây ăn mận đi - Trúc cười.

Thẩm nói một câu đầy vẻ cay đắng:

- Trúc và Huyền lúc nào cũng vui vẻ quá nhỉ?

- Chứ ai như anh Thẩm, lúc nào mặt mày cũng nhăn nhó, như vậy chẳng có ích lợi gì hết - Trúc nói.
  - Anh có chuyện cần nói với Trúc. Chiều nay không học cũng được - Thẩm nghiêm giọng.
  - Chuyện gì có vẻ quan trọng thế? - Trúc hỏi.
  - Mình đi tới chỗ kia.... xin lỗi Huyền nhé - Thẩm nói hết sức lịch sự. Huyền cười khẩy:
    - Anh Thẩm bữa nay lịch sự hết chỗ nói.
- Thẩm làm thinh, anh và Trúc đi về phía cuối vườn. Ở đó có cái băng ghế bằng cây đặt dưới một góc hoa sứ trắng. Mùa này hoa sứ vẫn còn nở, sau những cơn mưa dầm hoa sứ như được ướp bởi một thứ hương thơm cô đọng, ngọt ngào. Thẩm ra hiệu cho Trúc ngồi xuống băng ghế, nhưng anh không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào.
- Trúc cười:
- Anh Thẩm có chuyện gì khó nói lắm à?
  - Đúng.
  - Chuyện gì thế, cứ nói đại đi.
  - Chuyện liên quan tới Huyền.
  - Sao anh không nói với nhỏ ấy?
  - Đây là vấn đề hết sức.... tế nhị, chỉ có thể nói với Trúc thôi, vì Trúc là bạn thân của Huyền.
  - Sao rắc rối thế, bộ anh không phải là bạn thân của Huyền sao?
  - Anh khác.
  - A, thôi em hiểu rồi. Anh ngại phải nói trước mặt Huyền chứ gì?
  - Đúng vậy.
  - Như thế anh cứ nói với em đi, nhỏ này tình nguyện làm nhà ngoại giao để hòa giải mọi xích mích ở trên đời - Trúc đùa.
  - Nhưng rất tiếc đây không phải là chuyện xích mích.
  - Chứ chuyện gì?

- Huyền.... có bồ phải không? - Thắm bối rối một lúc mới nói được một câu ngờ nghệch.

- Ai nói với anh thế? - Trúc bật cười.

- Chính mắt.... anh thấy.

- Nếu anh thấy thì cần gì phải hỏi em.

Thắm như nuốt phải cục nghẹn ở cổ, anh cứng họng không biết phải nói gì nữa.

Đúng là nói chuyện với một cô gái thông minh không phải dễ dàng như người ta tưởng.

Thắm thấy mình vô duyên hết sức, anh ngồi thừ ra.

- Em tin là anh Thắm không thấy, nhưng em cũng chẳng giấu, đó là một người bạn của Huyền. Bạn trai chứ không phải bồ, được chưa?

- Bạn trai mà thân mật dữ, chở nhau đi long nhong ngoài phố, bằng xe Dream, đúng là một giấc.... mộng vàng.

- Anh Thắm tức cười ghê, đó là chuyện của người ta. Cũng như anh có quyền chở một cô gái nào đó trên xe đạp đi chơi phố vậy?

- Đó không phải là một sự so sánh nghiêm chỉnh.

- Vậy rồi anh giận Huyền à?

- Không.

- Nhưng mặt anh hầm hầm, không giận chứ là cái gì?

- Thôi, hôm nay như vậy là đủ....

Thắm nói một câu cộc lốc và đứng lên bỏ vào nhà lấy xe. Anh đạp xe một cách uể oải ra khỏi nhà Trúc mà không biết sẽ đi đâu. Cuối cùng Thắm tới quán cà phê của Xuyên.

Thắm dựng xe vào ngồi ở chiếc bàn trong góc khuất. Từ bên trong Xuyên đi ra, cô ngạc nhiên hỏi:

- Anh Tân đâu mà anh đi có một mình vậy?

- Nó bận việc.

- Lạ quá, cặp bài trùng mà đi lẻ loi. Anh uống gì?

- Một ly cà phê đen bự, không bỏ đường - Thắm nói.

- Cà phê không đường? - Xuyên tròn mắt cười.

- Có gì lạ đâu, cô bé? - Thẩm nói.

- Chắc là anh giận đời nên uống cà phê đắng đây.

Xuyên là một cô gái vui tính và gần như vô tư trước mọi chuyện trên đời. Cô bán cà phê giúp cha mẹ như là một thú vui nhàn nhã và biết rõ cá tính của từng người khách quen. Đối với Thẩm và Tân, Xuyên có cảm tình đặc biệt.

Mang ly cà phê ra đặt trước mặt Thẩm, Xuyên nhìn anh và cười nói:

- Bảo đảm, ly cà phê này đắng.... nhất trên đời.

- Cám ơn.

- Anh nghe nhạc không em mở cho nghe?

- Có nhạc gì hay cứ mở.

Một lúc sau Thẩm nghe vang lên giọng một ca sĩ chuyên ca những bài ca sướt mướt. Xuyên trở ra, Thẩm hỏi:

- Bộ hết bài hát rồi sao?

- Máy bài này chắc hợp với tâm trạng của anh.

Tự nhiên Thẩm bật cười. Anh không biết mặt mình lúc ấy ra sao mà Xuyên có thể đoán được tâm trạng, là một điều hết sức thâm kín trong lòng. Tuy nhiên Thẩm cũng không cải chính, anh nhìn những giọt cà phê đen sậm từ từ nhều xuống đáy ly, mùi thơm của cà phê làm Thẩm ngây ngất.

Thẩm hỏi Xuyên:

- Có rảnh không?

- Làm gì? - Xuyên ngạc nhiên.

- Ngồi xuống đây nói chuyện đời nghe cho vui, cho đỡ buồn đi cô bé.

- A, như vậy là anh Thẩm đang buồn, đúng không?

- Thì Xuyên vừa bảo anh đang có "tâm trạng" kia mà.

Xuyên ngồi xuống chiếc ghế thấp, đối diện với Thẩm. Trong quán vắng khách, ngoài Thẩm không có ai, tiếng nhạc từ chiếc máy

cassette phát ra nghe buồn như một cơn mưa trái mùa.

- Em pha cà phê đặc biệt cho anh đấy - Xuyên nói.
- Sao chiều nay quán vắng khách thế?
- Ai mà biết được.
- Lâu nay em có gặp Huyền không?
- Ít lắm.
- Bộ hết thân với nhau rồi à?
- Con gái mà anh, có lúc vậy lúc khác, mưa nắng bất thường vậy thôi - Xuyên cười.
- Còn Trúc?
- Trúc thân với nhỏ Huyền hơn em mà. Nhưng tại sao hôm nay anh Thắm lại hỏi em những câu kỳ lạ như vậy? - Xuyên thắc mắc.
- Tiện anh hỏi thăm vậy thôi - Thắm đánh trống lảng.
- Sao em nghi quá à.
- Nghi gì?
- Thái độ của anh làm em nghi có.... vấn đề gì đây.
- Không có gì hết.

Một người khách vừa vào quán khiến Xuyên phải rời chỗ ngồi để trở lại công việc của cô. Thắm lấy gói thuốc trong túi ra đặt trên bàn, anh rút một điếu châm lửa hút. Cà phê đã xuống hết trong ly, Thắm dùng chiếc muỗng nhỏ quậy cà phê theo thói quen nhưng chợt nhớ ra cà phê không đường, anh bỏ chiếc muỗng trên mặt bàn và bưng ly cà phê uống một ngụm. Đúng là cà phê không đường rất đắng, nhưng hôm nay Thắm lại thích uống như vậy.

Thắm rít thuốc từng hơi dài, thở khói và lơ đãng nhìn theo những lượt khói bay để lại một mùi thơm dịu trong không gian.

Bây giờ có đủ thời gian nghiền ngẫm lại sự việc, Thắm tỉnh táo hơn, nhớ lại thái độ của mình lúc nãy trước mặt Trúc và Huyền, anh thấy mình hết sức vô lý và ngốc nghếch. Đó là một thái độ hết sức trẻ con.

Xuyến trở lại ngồi xuống ghé nhìn Thắm cười nói:

- Nhờ anh tới mở hàng nên bây giờ mới có một ông khách.

Thắm cười:

- Như vậy mỗi lần quán ế khách, anh sẽ lại mở hàng chắc là sẽ được uống cà phê không phải trả tiền?

- Chuyện đó đâu có gì khó khăn - Xuyến cười.

- Lấy cho anh bao thuốc đi Xuyến.

- Sao hôm nay anh Thắm hút thuốc nhiều thế?

- Hút cho quên buồn.

Lúc Xuyến đem gói thuốc ra, Thắm trả tiền và rời quán. Anh tới một cách bất ngờ và bỏ đi cũng hết sức bất ngờ, Xuyến cười nói:

- Anh Thắm hôm nay làm sao ấy, như một người.... chấp điện vậy.

- Biết đâu được, cô bé.

Thắm nháy mắt, ném mẩu thuốc tàn xuống chân và lên xe đạp đi.

Con đường quen thuộc trải rộng trước mắt Thắm, hai hàng me già cổ chạy dài, vươn những tán lá xanh non trên bầu trời.

Về tới nhà thấy người hâm hấp sốt như bị cảm. Anh dựng chiếc xe đạp vội vã rồi leo lên gác nằm, cảm thấy đầu óc lùng bùng, choáng váng. Buổi chiều lịm dần trong giấc ngủ lơ mơ của Thắm, âm vang vọng lại là tiếng sóng rì rào của con sông đang dâng nước.

Thắm mơ hồ nhìn thấy những cánh hoa trôi trên mặt nước. Những cánh hoa thật lạ lùng.

Thoi Tơ từ chợ về nhà, cô ngạc nhiên thấy nhà tối om không bật đèn. Thoạt đầu Thoi Tơ tưởng Thắm đi vắng, chùng thấy chiếc xe đạp, Thoi Tơ mới biết Thắm vẫn có ở nhà. Nhưng sao anh không bật đèn?

- Anh Thắm ời....

Thoi Tơ gọi mấy lần, nhưng vẫn không nghe tiếng Thắm trả lời, cô leo lên gác.

Trong bóng tối lờ mờ Thoi Tơ nhận ra Thắm đang nằm ngủ. Thoi Tơ

lần mò bật công tắc đèn, căn gác sáng lên, nhưng Thẩm vẫn nằm bất động.

- Anh Thẩm ơi.... - Thoi Tư vừa gọi khẽ, vừa lay Thẩm.

Nhưng Thoi Tư giật mình vì bàn tay cô chạm phải một thân thể nóng rực. Cô đặt bàn tay lên trán Thẩm và kêu:

- Chết rồi, Anh Thẩm bị sốt.

Vừa lúc đó Thẩm cựa mình, anh mở mắt ra một cách chậm chạp, hình ảnh của Thoi Tư thật mơ hồ trước mặt Thẩm. Thoi Tư lo lắng hỏi:

- Anh đau à?

Thẩm gật đầu nhưng không trả lời được. Cổ họng anh khô đắng.

Thẩm lại tiếp đi....

Khi Thẩm thức dậy anh nghe mưa đổ trên mái nhà, một cơn mưa to như muốn nhận chìm ngôi nhà bé nhỏ trong màn nước. Gió mạnh giật từng cơn sóng ngoài con sông trở nên dữ dội khi đập vào bờ đá. Thẩm gương đôi mắt mệt mỏi nhìn chung quanh, Thoi Tư đã mắc mùng cho anh và còn cẩn thận trùm lên người anh chiếc mền bông.

Có tiếng động ở cầu thang, Thoi Tư hai tay bưng một tô cháo. Cô mừng vì thấy Thẩm tỉnh dậy, đặt tô cháo xuống sàn gác, Thoi Tư nói:

- Em có mua thuốc cảm cho anh, uống thuốc đi rồi ăn cháo, sẽ khỏe lại ngay.

Thẩm lồm cồm ngồi dậy, Thoi Tư vén mùng đưa cho anh mấy viên thuốc xanh đỏ và một ly nước trà nóng.

- Mưa lúc nào vậy Thoi Tư? - Thẩm mệt mỏi hỏi.

- Trong lúc anh ngủ.

- Mưa lớn quá, em đi mua thuốc bao giờ vậy?

- Trước lúc trời mưa.

- Em có bị ướt không?

- Về tới nhà thì mưa, may quá, nếu hông chắc trong nhà này có thêm một người cảm nữa rồi.

Thẩm bỏ mấy viên thuốc vào miệng, anh hớp nước và nuốt. Từ lúc nhỏ, Thẩm là người sợ thuốc. Khi đau anh ít khi uống thuốc, nếu thấy mẹ anh không chú ý là Thẩm ném mấy viên thuốc vào gầm giường. Bây giờ anh vẫn còn sợ mỗi khi cảm đến những viên thuốc đáng nguyên rủa này.

- Anh ăn cháo đi.

- Em nấu cháo bao giờ mà nhanh quá vậy?

- Thấy anh đau em vội nấu cháo ngay. Anh ăn cho hết tô cháo cảm này rồi nằm trùm mền cho ra mồ hôi một lúc anh sẽ thấy dễ chịu ngay.

Thẩm cười héo hắt, anh nhìn tô cháo hành bốc hơi nghi ngút, lòng bùi ngùi. Nếu không có Thoi Tư trong những giờ phút đau ốm như thế này, Thẩm không biết làm sao.

- Con người ta bệnh dễ dàng quá nhỉ? - Thẩm nói băng quơ.

- Nhất là khi người ta choáng váng vì một việc nào đó.

Câu nói của Thoi Tư làm Thẩm chột dạ. Cô bé nói vô tình hay ngụ ý gì? Thẩm múc từng muỗng cháo, ăn một cách chậm rãi. Không gì chán cho bằng ăn cháo, nhưng Thẩm phải ráng ăn để đủ sức vượt qua cơn bệnh.

- Em nấu cháo ngon quá, chỉ thiếu tiêu.

- Ăn cay quá anh sẽ khóc đấy - Thoi Tư cười.

- Hôm nay ngoài chợ thế nào?

- Vẫn bình thường.

- Em buôn bán có đắt hàng không?

- Ế lắm. Nhưng sao hôm nay anh Thẩm lại quan tâm tới chuyện buôn bán của em vậy nhỉ? - Thoi Tư cười hỏi.

- Lúc nào mà anh chẳng quan tâm tới em.

- Anh nói dối coi chừng bị vẹo lỗ mũi đấy - Thoi Tư cười khúc khích.

- Cháo mặn quá, nhỏ ạ.
  - Ừ, tại lúc này em bỏ muối hơi nhiều.
  - Chứ không phải em ghét anh nên bỏ muối hơi nhiều cho mặn chơì?
  - Thôi, anh ăn cháo đi, đừng có nói bậy nữa.
- Thoi Tư bỏ lại ngòì gòn bàn học. Thẳm cố gắng ăn hết tô cháo và anh nằm ngay xuống, kéo mền trùm kín người. Thẳm nghe mồ hôi vã ra, đồng thời anh cũng cảm thấy dễ chịu.
- Ngày mai em sẽ tới trường xin phép cho anh nghỉ bệnh nhé - Thẳm nói.
  - Thôi, em không tới trường của anh đâu, em sẽ tới nhà anh Tân rồi nhờ anh Tân xin phép cho anh.
  - Sao em không tới trường?
  - Người ta có lý do riêng.
  - Có thể nói cho anh biết được không?
  - Dĩ nhiên là không.
  - Nếu tới nhà mà không gặp Tân thì sao?
  - Em sẽ tới thật sớm, anh khỏi lo.
  - Thôi em đi ngủ đi nhỏ ạ, đừng nên thức khuya.
  - Trời mưa, em không thể đi ngủ được.
  - Tại sao vậy?
  - Em lo cho ba má ngoài biển, giờ này chắc ông bà đang co ro trong thuyền, trời mưa, ở ngoài biển lạnh lắm.
- Thẳm thở dài:
- Nhưng không lẽ em cứ thức suốt đêm mà lo sao nhỏ?
  - Anh cứ ngủ đi, em ngồi đây cho tới khi nào buồn ngủ sẽ đi ngủ.
  - Anh không buồn ngủ, chỉ có mệt thôi, như vừa bơi qua một con sông lớn, suýt chết đuối vậy.
- Thoi Tư cười:
- Tối nay thế nào anh cũng ngủ mê, để xem anh gọi tên ai.

- Nếu có ngủ mê, gọi tên ai, anh sẽ gọi tên Thoi Tư thôi.

- Em làm gì được điểm phúc hiện ra trong giấc mơ của anh.

Nhưng mẫu đối thoại rời rạc giữa Thẩm và Thoi Tư giúp anh bớt cô độc. Thẩm rất sợ khi đau ốm phải nằm một mình và đối diện với một khoảng không im lặng. Mưa mỗi lúc một lớn hơn, con sông quấy mình dữ dội theo từng cơn gió giật và căn gác cũng rung lên từng hồi.

- Anh Thẩm đau không đi dạy kèm được chắc hai cô học trò thân thiết của anh buồn lắm nhỉ? - Thoi Tư nói kèm theo nụ cười nhỏ.

- Không học, họ càng vui chứ sao lại buồn?

- Biết đâu đấy.

Thẩm làm thinh, kinh nghiệm cho anh biết rằng không nên đi sâu vào vấn đề này.

Do đó Thẩm nhắm mắt, lắng nghe tiếng mưa rơi, gõ nhịp đều đặn như một bài ca bất tận trong đêm. Ít ra anh cũng còn có Thoi Tư bên cạnh.

- Ngày mai anh Thẩm ăn cơm hay ăn cháo? - Thoi Tư hỏi.

- Anh rất sợ cháo....

- Nhưng đau thì làm sao anh ăn cơm được, em sẽ nấu cháo cá cho anh ăn.

- Như vậy thì tuyệt vời quá, nhỏ ạ.

- Anh cũng phải xông cho khỏe. Em sẽ mua về cho anh một nồi xông.

- Trời ơi, xông thứ lá hôi rình, ngộp thở lắm, miễn cho anh việc đó đi.

- Không được, người bị cảm phải xông mới khỏi và khỏe người.

Dĩ nhiên đối với sự lo lắng nhiệt tình của Thoi Tư, Thẩm hiểu là không nên cãi.

Anh mỉm cười, đầu óc bỗng bình trôi như những đám mây, anh lại tiếp đi với niềm vui hạnh phúc.

Sáng sớm Thoi Tơ đã thức dậy hâm lại nồi cháo và múc mang lên cho Thắm một tô đầy. Cô đánh thức Thắm dậy và dặn:

- Anh phải ăn cho hết tô cháo này rồi nằm nghỉ, em sẽ tới nhà anh Tân để nhờ xin phép cho anh. Trưa nay em sẽ về mua thuốc....

Thắm xoa tay:

- Thôi, anh không uống thuốc nữa đâu, thuốc gì mà uống vô còn nhức đầu thêm.

- Tại vì anh chưa xông, trưa nay em sẽ nấu một nồi xông, có cả lá bồ bồ, anh xông sẽ hết nhức đầu ngay.

Thoi Tơ đặt bàn tay mát rượi của cô lên trán Thắm. Anh nhắm mắt lại. Thoi Tơ kêu lên:

- Anh hãy còn sốt nhiều, vậy mà không chịu uống thuốc.

Thắm bỗng nắm lấy bàn tay mềm mại của Thoi Tơ, khiến cô giật thót người rụt tay lại. Thắm cười héo hắt, hỏi:

- Đêm qua anh có mê sáng gọi tên ai không?

Thoi Tơ đỏ mặt đáp:

- Không. Nhưng mà biết đâu anh kêu lầm bầm trong miệng, ai mà biết được.

- Em đặt tay lên trán anh một lần nữa xem.

- Để làm gì?

- Bàn tay mát rượi của em sẽ hút hết hơi nóng trong trán anh, và biết đâu anh sẽ hết bệnh ngay mà khỏi cần uống thuốc.

- Thôi, quý bắt anh đi - Thoi Tơ đỏ mặt - để rồi anh lại nắm tay của người ta hả?

Thắm cười và Thoi Tơ bỏ chạy xuống cầu thang. Ngay lúc đó Thắm nghe tiếng Tân hỏi:

- Làm cái gì mà chạy quỳnh quáng vậy Thoi Tơ, anh chàng Thắm đâu rồi?

Tiếng Thoi Tơ reo lên:

- A, may quá, mới nhắc anh thì thấy anh Tân tới ngay, như vậy em

sẽ khỏi phải ghé nhà anh.

- Có chuyện gì vậy nhỏ?

- Anh Thẩm đau, nhờ anh xin phép cho anh ấy nghỉ học vài bữa.

Tân cười khi:

- Nó mà đau chắc anh.... bệnh nặng. Mới hôm qua còn phóng xe không không ngoài đường, bây giờ kêu đau, kêu bệnh. Nó không nhẽo với Thoi Tư đấy.

- Không, anh ấy đau thật mà, không tin anh Tân lên gác xem.

Tân tò mò lên gác. Thẩm nhắm mắt giả vờ không hay Tân đến. Nó vạch mùng, lay Thẩm. Thấy Thẩm làm thình, bất động, Tân đặt tay lên trán anh và nói:

- Nó sốt thiệt.

- Em có nói dối anh đâu - Thoi Tư đứng bên cạnh nói.

- Cho nó uống thuốc gì chưa?

- Rồi, nhưng anh lại kêu uống thuốc vô nhức đầu thêm.

- Vậy thì Thoi Tư phải ngồi bên cạnh nó, đặt bàn tay lên trán nó, bảo đảm anh chàng sẽ hết nhức đầu.

Thoi Tư phát vào vai Tân một cái mạnh, cô kêu lên:

- Mới sáng sớm đã ăn nói bậy bạ rồi, thôi anh nhớ xin phép giùm anh Thẩm nhen, em phải ra chợ đây.

Thoi Tư chạy xuống thang gác. Tân cười phá lên và lay mạnh Thẩm khiến anh phải mở mắt ra. Tân hỏi:

- Bộ mày đau thiệt hả?

- Ai giỡn làm gì - Thẩm nói.

- Cảm mưa à?

- Chắc vậy.

- Sao tao nghi quá Thẩm ơi.

- Mày nghi gì?

- Mày đau.. tương tự. Ngó mặt mày sao giống một anh chàng thất tình quá.

- Có lẽ tao cũng bị "sốc" - Thẩm thú nhận.
- A, thú thật như vậy để anh em còn thương mà lo lắng cho - Tân cười.
- Cám ơn. Tao chỉ nhờ mày vào trường xin phép giùm, vậy thôi, và báo với Huyền và Trúc rằng tao đau không thể dạy kèm cho họ được.
- Nghĩa là ý mày muốn cho hai cô nàng đó tới đây?
- Không, tao muốn nằm yên một mình, đừng có ai quấy rầy. Nhất là hai con nhỏ đó.
- Chưa chi mà đã cay đắng mùi đời quá vậy?
- Tao chán quá rồi.

Tân cười giòn, làm như nó vừa gặp một chuyện gì vui vẻ lắm. Tiếng cười của Tân làm Thẩm thấy khó chịu. Nó đứng xớ rớ một lúc rồi đi xuống cầu thang.

- Chịu khó nằm nghỉ đi em, ta sẽ xin phép cho, ráng uống thuốc cho mau khỏi bệnh, nằm vạ kiểu đó chẳng hay ho gì đâu, con Huyền nó cũng chẳng thương tiếc gì. Tốt nhất là mày quên nó đi, xem như là.... hạt bụi.

Giọng nói của Tân nghe thật khôi hài. Thẩm tiếc là không có một vật gì để tiện tay ném thẳng vào lưng nó. Thẩm bực bội nằm úp mặt xuống gối. Anh lại nghe thấy tiếng sóng ngoài con sông ào ào vỗ vào bờ đá. Tiếng sóng muôn đời vẫn mang một âm điệu buồn bã vậy sao?

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 10

Ăn sáng xong, theo như chương trình dự định, Phan thuê một chiếc ghe để qua bên kia sông, vào vườn trái cây. Phan mang theo cả máy chụp hình. Điều này làm cho Huyền thích thú.

Chủ ghe là một đứa trẻ tên Phi, nó khoảng mười ba tuổi, vẫn thường đưa những nhóm học sinh qua vườn trái cây picnic nên Huyền rất quen mặt.

Huyền và Trúc ngồi dựa lưng vào nhau trong khoang ghe, lơ đãng nhìn ra mặt sông và lắng nghe cuộc đối thoại giữa Phan và đứa trẻ. Hai cô chỉ mỉm cười chứ không tham gia vào câu chuyện. Buổi sáng trên sông thật đẹp, trời không có gió nên sóng cũng không lớn. Ánh nắng chiếu trên mặt sông thành những dãy sao nhấp nháy.

- Sông đẹp quá, lần đầu tiên Trúc mới thấy nó đẹp như thế.
- Tại sao bây giờ mới thấy - Huyền nói.
- Vì trước đây mình không quan tâm, chỉ đi chơi vậy thôi. Với lại trước đây đi nhiều người quá, cười giỡn ồn ào thành ra mình không chú ý gì đến chung quanh.
- Đi với bạn bè có cái vui riêng, nhất là những lần đi chơi với Thảo và Tân.

Những lần đó Trúc còn nhớ không?

- Nhớ chứ.
- Mới đó mà đã xa lâu lắm rồi, phải không?

Trúc ngạc nhiên trước hồi tưởng bất chợt của Huyền. Thân với Huyền bao năm, Trúc biết Huyền rất hời hợt, không phải con người sống nội tâm. Tại sao hôm nay Huyền lại nhắc đến điều đó?

- Thời gian trôi qua là thuộc về kỷ niệm - Trúc cười.

- Nghe nói Thắm đau phải không?

- Đau nặng.

Huyền ngó Phan rồi nói khẽ với Trúc:

- Chắc là Thắm trách mình ghê gớm?

- Điều đó thì hẳn rồi.

Một con sóng lớn bất ngờ xô vào thuyền làm cho nó chồm lên.

Nước tung bắn tóe vào khoang, làm ướt áo mọi người. Phan la lên:

- Coi chừng chứ nhỏ, không khéo chìm nghiêm thì oan mạng lắm đấy.

- Anh cứ yên chí, tui chèo ghe kinh nghiệm.... mấy chục năm rồi, không chìm đâu, con sông này tui thuộc như lòng bàn tay.

- Đừng có dóc tổ ông tướng ời, mày mới có mười mấy tuổi đầu mà dám bảo là kinh nghiệm chèo ghe mấy chục năm, dóc trời sợ.

- Tui nói nghiêm chỉnh chứ không nói dóc. Nè nhé, năm nay tui mười ba tuổi, má tui trước đây cũng chèo ghe đưa khách qua sông, tui ở trong bụng mẹ tui lúc bà mới có hai mươi tuổi. Không phải tui chèo ghe từ trong bụng mẹ sao?

Huyền và Trúc bật cười trước sự ví von ngộ nghĩnh của đứa trẻ.

Phan cười lớn:

- Chà, nói dóc có sách vở hả?

- Chứ sao.

Ngồi trong khoang ghe bồng bênh ra giữa dòng sông, Huyền mới thấy chiếc ghe như một chiếc lá, còn dòng sông thì mênh mông.

Huyền ngắm những đê lục bình trôi theo con nước lớn, ở ngoài xa chỗ màu nước xanh, nhấp nhô những chùm hoa đỏ tím thật đẹp.

Ghe tấp vào bờ đất, chỗ này là bãi đậu, có cây cầu cạnh gốc bần

dẫn lên vườn cây.

Ba người bước lên cây cầu dừa gập ghềnh ngang với mí nước.

Huyền và Trúc đều lột giày ra xách ở tay và dìu nhau lên cầu. Kể ra được đi chân trần trên bờ đất cũng khá thú vị. Con đường mát rượi dẫn vào một ngôi nhà ngói cũ, đó là nhà của chủ vườn. Phan thấy hai bên lối đi có trồng hoa nên bắt Huyền và Trúc đứng lại để chụp hình.

Trúc nói:

- Chút nữa tha hồ mà chụp, chỉ sợ không đủ phim thôi.
- Yên chí, chụp tới tét cũng không hết phim đâu mà sợ.
- Anh Phan đem theo nhiều phim lắm hả?
- Năm cuộn, toàn là phim màu thứ xịn. Như vậy được chưa cô bé?
- Eo ơi, anh đem phim theo chụp.... chim cò, còng cua, rắn mối, thằn lằn hay sao mà đem dũ thế?
- Nếu không thì cô bé kêu hết phim, người ta lo xa như thế đấy.

Trúc cười, kéo tay Huyền đứng trước hàng bông bụp trở hoa đỏ thắm để Phan chụp hình. Từ trong nhà có tiếng chó sủa, rồi một con chó đen như mực chạy ra gầm gừ trước những người khách lạ.

Trong nhà có tiếng la chó rồi một người đàn ông đứng tuổi ăn mặc theo lối nông dân, quần lố áo bà ba bạc thếch xách theo cây chĩa dài đi ra hỏi:

- Máy cô, mấy cuộn tìm ai?
  - Tụi cháu muốn vào vườn mua trái cây - Trúc nhanh nhẩu nói.
- Người đàn ông đá con mực một cái cho nó chạy vào nhà rồi ôn tồn nói:

- Mùa này vườn chỉ còn cam và mận thôi.
- Hai thứ đó cũng được - Phan nói.
- Mời mấy cháu vào nhà uống nước rồi thăm vườn, có gấp gáp gì không?
- Dạ không.

Người chủ nhà hiếu khách dẫn ba người vào nhà. Huyền và Trúc đã vào đây vài lần nên biết rõ gia cảnh của chủ nhà. Họ là một đôi vợ chồng già rất tốt bụng, sống nhờ vào mảnh vườn trái cây này, không con cái. Có lẽ sống ở nơi quanh hiu, ít người lui tới và không có con nên mỗi khi có khách tới viếng vườn hai vợ chồng đều vui vẻ mời vào nhà uống nước và hỏi chuyện một cách chân tình, cởi mở.

- Bà nó ơi, có mấy đừa cháu bên kia sông qua thăm vườn và mua trái cây đây.

Người đàn ông gọi ra phía sau, một chốc vợ Ông đi lên nụ cười niềm nở.

- Hai bác không nhớ tụi cháu sao? - Huyền hỏi.

- Ôi, thấy quen quen nhưng làm sao nhớ nổi cháu ơi, đầu óc già càng ngày càng lẫn rồi - Người đàn bà vắt chiếc khăn ở vai, hấp háy mắt nói.

- Hai bác ở một mình vậy không buồn sao? - Phan hỏi.

- Buồn chứ, nhưng quen rồi - Người đàn ông vấn điếu thuốc sâu kèn đáp.

- Bởi vậy nên có mấy cháu qua thăm vườn hai bác mừng lắm.

- Tụi cháu tình nguyện ở lại, hai bác nuôi nổi không? - Trúc cười hỏi.

- Nổi, nhưng mấy cháu nói chơi chứ đời nào chịu sống ở một nơi hiu quanh như thế này. Thanh niên thích ở thành phố, đèn xanh đèn đỏ tối ngày chứ đèn dầu chịu sao nổi - Người đàn bà hồn hậu nói.

Mọi người nhìn nhau cười, Huyền uống một ngụm nước dứa có pha chút muối nên càng thêm vị ngọt của loại dứa dâu. Loại dứa này trái nhỏ, bằng cái chén ăn cơm, màu nâu đất, nước mát và ngọt lạ lùng. Một lần Thẩm về quê, có mang lên cho Huyền một buồng dứa dâu có đến ba chục trái như vậy.

Căn nhà của bác Sáu Ròng - Huyền được biết tên người chủ nhà như vậy - gồm ba gian, lợp lá, nền đất. Vật đắt tiền nhất của hai vợ

chồng bác Sáu Ròng có lẽ là cái bàn thờ và bộ ván gỗ lâu đời đã lên nước bóng như sơn. Ngoài ra nhà chẳng còn gì khác.

Bác Sáu Ròng gái quấn chiếc khăn lên đầu che mái tóc muối tiêu dẫn ba người khách ra tham quan vườn. Bác mang theo cái thúng để đựng trái cây. Ở tuổi sáu mươi, nhưng bác Sáu Ròng gái hãy còn mạnh khỏe như một người phụ nữ Nam bộ trung niên tần tảo. Vườn của bác Sáu Ròng đủ loại trái cây, phần nhiều là cam và quýt. Ở vườn nhà Huyền và Trúc cũng có cam và quýt nhưng đất ở đây thật tốt, cam quýt sum suê và trái lớn, ngọt chứ không đèo đẹt chua òm như cam quýt ngoài thành phố.

- Máy cháu cứ việc ăn thả cửa, chừng nào chán rồi mua đem về -
bác Sáu Ròng gái nói.

Phan nhanh nhẹn hái những trái cam sành ngay tầm tay của anh và chia cho Huyền và Trúc, mỗi người tự bóc vỏ ra ăn ngon lành. Bác Sáu Ròng gái cũng lựa hái những trái cam, trái quýt chín cây bỏ vào thúng, luôn miệng giục "Máy cháu cứ ăn tự nhiên đi" một cách nhiệt tình và vui vẻ hình như bác Sáu Ròng gái cho đó là niềm hạnh phúc của mình, của một người chủ vườn cô quạnh khi có khách xa tới thăm vườn.

Phan cũng nhiệt tình bắt Huyền và Trúc chụp ảnh. Anh tìm những cảnh đẹp, bắt Huyền và Trúc chụp chung, đôi khi chụp riêng. Hình như Phan làm công việc này cũng với niềm vui thú và hạnh phúc đặc biệt. Anh ta chụp hết ba cuộn phim màu, và không còn cảnh nào để chụp nữa.

Trúc bấm lưng Huyền cười:

- Mai mốt ta và nhỏ mang ảnh đi triển lãm được.
- Chẳng biết có ra.... hình không đây- Huyền nói.
- Nhỏ đánh giá người ta tệ thế?

Cuối cùng, lúc trở về, Phan lại phải vác trên vai một bao trái cây to tướng. Hai vợ chồng bác Sáu Ròng tiễn ra tận bến sông.

Về tới nhà Huyền mới cảm thấy mệt, mặt cô nóng bừng vì nắng. Trúc ngồi ở cạnh cửa quạt lia lia bằng một tờ báo gấp lại, cô nhìn bao trái cây rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, sao anh chàng Phan không mang về?
- Ai biết được.
- Để cả ở đây mình ăn sao hết.
- Ngày mai mang vô lớp cho mỗi người vài trái là hết ngay.
- Tội nghiệp anh chàng Phan thật chịu khó - Trúc cười.
- Phan rủ tuần tới đi nữa đây.
- Không hứa trước được đâu - Trúc nói.
- Bỏ bạn gì vào ngày đó?
- Chưa biết, một tuần lễ thời gian quá dài để biết mình sẽ phải làm gì.
- Khi.
- Nếu không có Trúc thì mình Huyền đi được rồi, việc gì phải đeo thêm kẻ thứ ba để làm kỳ đà cản mũi? - Trúc cười.

Huyền định cãi lại Trúc, nhưng từ ngoài cổng có bóng một người nào đó đang lóng ngóng nhìn qua bờ rào. Huyền nhồm dậy và đi ra mở cổng. Hóa ra là Tân. Huyền ngạc nhiên ném cho Tân một cái nhìn lạ lùng, vì ít khi Tân tới nhà tìm Huyền.

- Vào nhà được không? - Tân hỏi.
- Được, nhưng có chuyện gì vậy?
- Một chuyện quan trọng.
- Vậy vào nhà đi, làm Huyền tưởng ai, sao không kêu mà lóng ngóng như một kẻ rình trộm vậy?
- Thăm dò tình hình mới dám vào chứ - Tân cười.

Huyền đi trước, Tân dẫn xe đạp theo sau. Trúc là người ngạc nhiên thứ hai sau Huyền khi thấy Tân tình cờ xuất hiện.

- Có chuyện gì mà phải mò tới đây vậy anh Tân? - Trúc hỏi.
- Hình như hai người mới đi đâu về? - Tân không trả lời mà hỏi lại

Trúc.

- Sao biết?

- Vì tới nhà Trúc không gặp.

- Ăn cam không, cam bên Cồn Tân Long của vườn bác Sáu Rồng đấy.

Tân ngạc nhiên:

- Huyền và Trúc qua cồn Tân Long mới về à?

- Bộ tưởng hai đứa con gái không dám đi sao? - Trúc hỏi.

- A, thôi biết rồi, không phải chỉ có hai người mà là ba người lận.

Đúng không? - Tân hỏi.

- Ừ, thì cho là ba người đi, nhưng chuyện gì lạ đâu? - Huyền nói.

- Hèn chi nhỏ Duyên, em Trúc mô tả một kẻ thứ ba bây giờ mới biết là mình không lầm.

- Anh Tân vô duyên quá, tới đây có chuyện gì sao không chịu nói lại đi tra gạn lung tung - Huyền nói.

- Người đi xe Dream 100 phải không? - Tân háy mắt.

- Ai mới được chứ?

- Kẻ thứ ba chứ ai, anh chàng đi chiếc Dream 100 bóng lộn đó.

Huyền nhìn Trúc, hai người ngầm hiểu với nhau rằng Tân đã biết rõ mọi chuyện có giấu cũng vô ích. Huyền cười:

- Phải, rồi sao?

- Vấn đề là ở chỗ có người thứ ba xuất hiện đấy. Thông báo cho hai "bà" biết, chính vì có kẻ thứ ba đó mà Thẩm hiện nay đang đau nặng.

- Xời, làm như trời xập tới nơi không bằng - Huyền cong môi.

- Thẩm đau thế nào vậy anh Tân? - Trúc hơi chột dạ.

- Đau nặng.

- Xời, ai không biết đau nặng, nhưng mà bệnh gì?

- Cảm.

- Đó là bệnh thông thường khi thời tiết thay đổi, ai mà không bị cảm.

- Nhưng đây là chứng bệnh cảm đặc biệt, kèm chung với đau tương tự.

- Anh Tân đùa hoài, đau tương tự là bệnh gì? - Huyền háy mắt hỏi.

- Là thất tình chứ còn gì mà hỏi.

- Thôi di ông ơi, ông đừng có bịa chuyện tào lao. Bây giờ Thẩm ra sao rồi? - Trúc hỏi.

- Nằm liệt giường, bỏ cơm bỏ cháo.

- Hèn gì không thấy Thẩm đi học, và cũng không tới dạy kèm tụi này.

- Sắp chết tới nơi mà còn học với dạy kèm nổi gì. Tại sao hai "bà" không chịu tới thăm Thẩm một chút cho trọn tình nghĩa, lại đi qua bên kia sông với anh chàng có chiếc Dream bóng loáng?

- Quyền của người ta - Huyền xẵng giọng.

- Nhưng bạn của mình đau nặng, mình phải có trách nhiệm chứ.

- Vô duyên.

- Nói đùa chứ Thẩm bị cảm nặng lắm, trong lý do thời tiết có một lý do hết sức tế nhị, Huyền và Trúc nên tới thăm Thẩm một chút.

Nhiệm vụ của tôi tới đây để thông báo như vậy, còn tùy hai "bà" ứng xử, chấm hết.

Tân đứng lên định ra về, nhưng Trúc đã ngăn lại. Cô hỏi:

- Thẩm đau nặng thật à?

- Trời đất, chẳng lẽ tôi nói đùa trong lúc này sao? - Tân trợn mắt.

- Thuốc men gì chưa?

- Ai biết được, nó nằm trùm mền rên hừ hừ như bị sốt rét ác tính.

- Được rồi, chút nữa Trúc và Huyền sẽ tới thăm Thẩm.

- Mang cho nó một chục cam luôn, nếu không có gì trở ngại.

- Mang hết cả bao này cũng được - Trúc cười.

Tân phóng xe ra cổng, anh chàng đạp như bị ma đuổi. Trúc trở lại ngồi xuống bậc thềm cạnh Huyền. Trong tất cả những lời nói đùa của Tân, Trúc có thể rút ra một chi tiết thật. Đó là nguyên nhân của

một kẻ thứ ba xuất hiện trong tình cảm giữa Thẩm và Huyền.

- Mình tới thăm Thẩm chút đi Huyền - Trúc nói.

- Đi ngay bây giờ à?

- Đi ngay.

- Phải tắm, thay quần áo, chẳng lẽ....

Trúc cười:

- Thôi được rồi, khỏi phải diễn tả thêm, nhưng tắm nhanh lên. Tới nhà Thẩm rồi mình còn về nấu cơm nữa đấy. Lần trước không chịu nấu cơm, ông già đã hăm.... cạo đầu bằng búa rồi đó.

Huyền cười giòn:

- Yên chí, búa dùng để chẻ củi chứ cạo đầu không được đâu, đừng sợ.

Nửa giờ sau Huyền và Trúc tới nhà Thẩm. Trước khi đi, Huyền lấy trong tủ thuốc gia đình mấy viên thuốc cảm cúm, Trúc lại lựa một chục cam sành thật ngon cho vào túi nylon xách theo.

Thẩm nằm một mình trên gác, thấy Huyền và Trúc tới, anh ngạc nhiên. Gương mặt Thẩm lừ đừ, hình như vừa mới ngủ dậy.

Trúc đặt túi cam bên cạnh Thẩm hỏi:

- Anh đã bớt nhiều chưa?

- Vẫn còn sốt - Thẩm mệt nhọc nói.

- Có mấy viên thuốc cảm, anh uống thử coi - Huyền đặt cái gói giấy nhỏ xuống cạnh Thẩm.

- Cám ơn.

Thẩm buông hai tiếng "cám ơn" khôn khóc rồi nằm im lặng ngó lên trần nhà. Căn gác buổi chiều nóng âm ỉ, ngọt ngọt một cách khó chịu.

- Hay là tụi em đưa anh đi khám bệnh nhé? - Trúc đề nghị.

- Tôi rất sợ phải tới bệnh viện.

- Cái gì anh cũng sợ hết thì làm sao hết bệnh được.

- Đúng là cuộc đời đáng sợ thật.

Thẩm nói một câu cay đắng, nhưng không hiểu để làm gì. Trúc nhìn Huyền cười thầm:

- Anh ăn cháo hay ăn cơm? - Huyền hỏi.
- Chả ăn uống gì được.
- Phải ráng ăn mới có sức vượt qua cơn bệnh được chứ.
- Anh ăn cam nhé? - Trúc hỏi.
- Thôi, không ăn được đâu, hay là Trúc.... mang về giùm đi.
- Anh giận cá chém thớt đó hả? - Trúc cười.

Huyền tới mở cánh cửa sổ. Gió từ dưới sông đưa lên, lùa vào căn gác mát rượi.

Dòng sông rục rờ nắng chiều, bên kia là vườn cây xanh. Tiếng sóng âm ào dội vào bờ đá, đưa lên một âm thanh xa vọng và buồn. Trúc tới đứng cạnh Huyền, hai người nhìn dòng sông một lúc rồi quay lại ngồi cạnh Thẩm. Anh đã cố gắng ngồi dậy, dựa lưng vào vách, trông Thẩm thật hốc hác.

Trúc bóc vỏ trái cam, trao cho Thẩm và nói:

- Cam ngọt lắm, anh ăn cho khỏe, đừng có làm như con nít nhõng nhẽo nữa.

Thẩm khó chịu nhìn Trúc, nhưng anh cũng thấy mình vô lý trước hai cô gái đã có thiện chí tới thăm. Thẩm nói:

- Tôi thế nào mà Trúc bảo là con nít?
- Lời thật thì mất lòng, anh Thẩm trẻ con lắm. Ráng hết bệnh rồi Trúc nói chuyện cho mà nghe.

Thẩm nhắm mắt lại, trong cái mệt mỏi của cơn đau chưa dứt, anh lại có cảm giác như mình vừa thua trận. Thẩm mở mắt ra nhìn sững Huyền, cô gái mà anh yêu mến đang ngồi đó với màu áo vàng của một loài hoa cúc. Huyền không nói gì, cô giấu mặt sau mái tóc.

Thẩm buông ra một tiếng thở dài.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 11

Chị Nhiên ở cửa hàng về vội vào ngay phòng Huyền, nhìn gương mặt của chị, Huyền cũng đoán ngay có chuyện gì đây. Quả đúng như vậy, không đợi Huyền hỏi, chị Nhiên đã hớn hờ nói:

- Huyền hay gì chưa, có một chuyện quan trọng đấy.

Huyền xếp lại tập vở, quay hỏi:

- Chuyện gì mà quan trọng?

- Chiều nay ông Phan tới cửa hàng bàn chuyện làm ăn rất lâu với dượng và dì.

- Như vậy có gì mà quan trọng?

- Sao không, dì dượng quyết định hùn hạp với ông Phan bỏ mối hàng trên Đà Lạt.

Như vậy là Huyền có dịp đi Đà Lạt nghỉ mát rồi đó.

- Bạn học làm sao đi?

- Muốn đi thì có gì khó đâu, cáo bệnh, xin nghỉ vài ngày.

Huyền cười:

- Ở trên đó nghe nói lạnh lắm?

- Lạnh như.... ngoại quốc vậy, và có nhiều sương mù. Đường phố rất đẹp vì có trồng nhiều hoa. Ngày tết có hoa đào Nhật Bản nữa đó.

- Sao chị Nhiên rành quá vậy?

- Ở.... mình nghe nói.

Huyền cười giòn:

- Nghe nói thôi mà chị kể lại y như thiệt.
- Như vậy Huyền chuẩn bị tinh thần đi nghen - Chị Nhiên háy mắt.
- Chị vậy?
- Đi Đà Lạt bỏ mối hàng với ông Phan.
- Việc làm ăn của anh Phan với ba má, tui chẳng có dính vô. Mắc mớ gì đi Đà Lạt?
- Thì đi chơi, bộ không thích sao? - Chị Nhiên cười.
- Chị thích thì theo.... Ông Phan đi, tui nhường đó.
- Đừng có nói giỡn chơi cô em ơi, trời cho ai nấy hưởng. Có lẽ cả đời chị cũng không có dịp nào đi Đà Lạt chơi cho biết.

Huyền nghe chị Nhiên nói mà tội nghiệp. Có lẽ cả đời chị Nhiên chỉ mơ ước những việc đơn giản thôi, nhưng xem ra khó mà thực hiện được những ước mơ con con đó.

- Ba má tui về chưa? - Huyền hỏi.
- Chưa.
- Sao trễ vậy?
- Hôm nay dì dượng đi ăn nhà hàng với ông Phan, có lẽ để bàn thêm công việc buôn bán.
- Ngon chưa, người ta đi ăn nhà hàng còn chị em mình thì nhịn đói - Huyền nhăn mũi.
- Tui đi nấu cơm bây giờ đây, không ai bỏ đói cô đâu mà sợ - Chị Nhiên cười.

Trong lúc chị Nhiên nấu cơm, Huyền xách xe đạp chạy sang nhà Trúc. Buổi tối, nếu rảnh, hai đứa thường tới nhà nhau chơi, nếu không là Trúc tới nhà Huyền thì cũng là Huyền tới nhà Trúc, việc đó đã thành thông lệ.

Hai đứa ra ngoài vườn ngồi trên cái băng cây dưới gốc mận. Chỗ này khuất ánh đèn, nhưng nhìn ra đường vẫn thấy mọi người qua lại. Nhà Trúc buổi tối thường ồn ào nên hai đứa muốn tìm một chỗ

yên tĩnh để thoải mái nói chuyện. Thỉnh thoảng một con dơi ăn đêm bay vào tán mạn làm rụng những trái mạn chín lộp độp xuống đất.

Huyền giật mình la lên:

- Cái gì thế?
- Dơi ăn làm mạn rụng xuống đất chứ có gì đâu.
- Ta tưởng ma chọi chứ - Huyền cười.
- Ma sống thì có.

"Ma sống" ở đây là một anh chàng hàng xóm, mỗi lần thấy Trúc và Huyền ra ngồi ngoài băng ghế dưới gốc mạn, anh chàng thường lấy đất ném để dọa.

Huyền cười:

- Anh chàng "ma sống" của Trúc đâu rồi, bộ đi ngủ chắc?
- Có lẽ hôm nay anh chàng đi đâu vắng, nên chẳng thấy tăm hơi, nếu không nãy giờ mình bị ném cho mấy cục đất - Trúc nói.
- Mấy bữa nay Trúc có ghé nhà thăm Thẩm không?
- Có, mới ghé lúc chiều.
- Sao rồi?
- Vẫn còn đau.
- Như vậy chừng nào mình mới học lại được nhỉ?
- Có lẽ Thẩm sẽ không dạy kèm mình nữa đâu.
- Sao thế? - Huyền ngạc nhiên.
- Rồi đây Huyền sẽ hiểu.

Huyền dí bàn chân mình trên cát vô tình cô giẫm phải một bông hoa màu vàng nhỏ xíu nằm lẫn trong cỏ. Huyền không biết hoa gì nhưng vẫn cúi nhặt để trong lòng bàn tay sẫm soi.

- Thẩm trông tiêu tụy lắm, có lẽ là tâm bệnh đấy, chứ không phải cảm xoàng đâu - Trúc nói.
- Hoa gì đây Trúc? - Huyền hỏi.
- Hình như là hoa cúc dại, nhỏ em mình gọi là Kim Cúc, chẳng biết có đúng không.

- Thầm có nhắc gì mình không? - Huyền ném bông hoa trở lại đám cỏ hỏi.

- Không.

- Có lẽ anh chàng giận mình về chuyện ông Phan, Trúc nhỉ?

- Chuyện đó thì rõ rồi.

- Sao Thầm lại trẻ con và nông nổi quá nhỉ?

- Khi yêu người ta đều biến thành trẻ con và ai cũng nông nổi hết.

- Chà, nhỏ yêu hỏi nào mà rành vậy, chắc là yêu anh chàng.... "ma sống" hàng xóm phải không?

- Nói bậy.

- Huyền biết phải làm sao bây giờ?

- Nên dò xét lại lòng mình.

- Lòng ta thì có gì phải dò xét?

- Có đấy, tự hỏi xem hai hình ảnh Thầm và anh chàng Phan, ai hiện rõ nét nhất.

Huyền cười:

- Cả hai đều mờ như nhau. Nhưng thôi, không đùa nữa. Mình đi dạo một vòng ra bờ sông đi Trúc.

- Ngoài đó giờ này gió lạnh lắm, ra làm gì?

Tuy nói vậy nhưng Trúc cũng vào nhà khoác chiếc áo len. Hai đứa đi bộ ra bờ sông. Con đường trước nhà chạy giữa hai hàng cây rậm, lại không có đèn đường nên rất tối. Đi một khoảng bỗng Trúc nghe tiếng rao lạnh lạnh của một chị bán chè gánh vang lên từ phía xa. Tiếng rao chè như chạy dọc theo hàng cây rồi tỏa rộng ra, một âm thanh vừa lẻ loi vừa đượm buồn.

Giờ này người đi dạo ngoài bờ sông thật đông. Những chiếc ghế đá trong công viên cũng có người ngồi rồi. Trúc và Huyền đi trên lối sỏi, gió từ dưới sông thổi lên mang theo mùi bùn và lạnh buốt.

- Sao, suy nghĩ kỹ chưa nhỏ? - Trúc hỏi.

- Nghĩ điều gì?

- Thẩm và Phan.

- Có gì đâu mà phải nghĩ. Thẩm là một người bạn, Phan là một người bạn khác.

Hai người có hai vị trí khác nhau. Có điều đi chơi với Phan thì vui hơn.

- Ở đây không phải chuyện vui chơi, mà là chuyện tình cảm nhỏ ạ. Ta thấy anh chàng Phan là một người sống hoàn toàn vì bề ngoài, nếu được thì Huyền nên chấm dứt mối quan hệ ấy đi.

- Trúc không có cảm tình với Phan à?

- Không, anh chàng này có vẻ.... buồn bán quá.

- Thì người ta làm nghề buôn bán chứ sao.

- Huyền thích những người vui vẻ, bật thiệp, chứ không như Thẩm, ngày tối mặt mày lừ đừ như giận đối ai.

- Đó là một người sống nội tâm, người ta suy nghĩ nhiều hơn nói.

- Mai mốt có thể Huyền sẽ đi Đà Lạt chơi đấy.

- Đi với ai?

- Với Phan. Đúng hơn Phan hùn hạp làm ăn với ba má Huyền, họ có nhiều mối hàng trên Đà Lạt. Huyền theo Phan một công hai việc.

- Huyền nghỉ học để đi Đà Lạt?

- Cáo bệnh, nghỉ ít hôm có sao đâu? - Huyền cười.

Hai đứa đi vòng trở lại công viên và theo con đường cũ về nhà.

Suốt khoảng đường, Trúc im lặng không nói lời nào. Mãi đến khi về tới nhà Trúc mới nói:

- Huyền nên suy nghĩ lại cho chín chắn, coi chừng phải rơi vào cái bẫy nguy hiểm đấy.

- Nhỏ nói nghe ghê quá, làm gì có bẫy nào. Phan rất tốt với gia đình Huyền.

Mong rằng chuyện làm ăn sẽ khá hơn khi có Phan giúp đỡ.

- Nếu vậy thì mình không nói tới chuyện này nữa - Trúc buồn bã thở dài.

- Ừa, cũng không nên nói nhiều tới chuyện Thẩm và Phan. Khi nào đi Đà Lạt về mình sẽ kể cho Trúc nghe những cảnh đẹp trên đó. Huyền lấy xe về rồi mà Trúc vẫn còn ngồi trước thềm nhà nhìn mãi ra con đường tối om. Cô buồn bã như vừa đánh rơi một món đồ quý giá trên một đoạn đường tối om đó và không tìm thấy được. Chuyện đời thật phức tạp. Trúc bồi hồi nghĩ thế và buông ra một tiếng thở dài.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 12

Thoi Tơ hết sức lo lắng khi thấy bệnh của Thẩm càng ngày càng nặng thêm. Hôm nay anh không còn đùa với cô được nữa mà nằm mê man với cơn sốt. Mặc dù Thẩm bảo Thoi Tơ cứ ra chợ bán bình thường, nhưng cô không đành lòng bỏ Thẩm nằm ở nhà một mình nên hai hôm rồi Thoi Tơ nghỉ bán.

Đúng là Thoi Tơ và cả Thẩm nữa đều chủ quan, tưởng rằng cảm xoàng, uống thuốc vài lần sẽ khỏi. Nhưng không ngờ bệnh tình Thẩm trở nặng với những cơn sốt rồi lạnh nối tiếp nhau. Mỗi lần sốt, Thẩm kêu hoa mắt, mặt mày anh đỏ bừng như một người uống rượu say, Còn khi lạnh Thẩm run lập cập đắp hai cái mền dày vẫn không thắm. Mỗi lần nghe Thẩm mê sảng, kêu thét Thoi Tơ càng thêm hoảng hốt. Nhưng cứ nghe Thoi Tơ bảo đi nằm bệnh viện là Thẩm lắc đầu. Không biết anh nói đùa hay mê sảng:

- Em mà đưa anh vào đấy sẽ bệnh nặng thêm.

Thế thì biết làm sao đây? Chiều hôm nay trời lại đổ mưa. Thoi Tư ngồi ở đầu cầu thang vừa canh chừng Thắm vừa ngó nồi cháo. Căn nhà đã quạnh hiu càng quạnh hiu thêm trong tiếng mưa rơi và gió lạnh ào ạt thổi từng hồi.

- Thoi Tư ơi.... - Thắm lại kêu.

Thoi Tư chạy ngay lại bên cạnh Thắm, anh nắm lấy tay cô, bàn tay anh run rẩy một cách tội nghiệp.

- Rót cho anh ly nước.

- Anh đang sốt phải không? - Thoi Tư đặt bàn tay lên trán Thắm - Sao trời mưa lạnh mà anh sốt kỳ vậy?

- Làm sao biết được, chỉ nghe trong người anh nóng như lửa. Cho anh ly nước.

Thoi Tư tới bàn học của Thắm rót nước nóng từ bình thủy ra ly mang lại. Thắm gượng ngồi dậy cầm ly nước bằng hai tay.

- Em lại nghĩ bán à?

- Chớ bỏ anh ở nhà sao yên tâm cho được.

- Chắc mai anh khỏi bệnh, em đừng lo.

- Nhưng ngày nào anh cũng nói "chắc mai anh khỏi bệnh" nhưng thấy anh bệnh nặng thêm. Thật ra thì anh đâu phải bị cảm, hình như anh bị sốt rét đấy.

Thắm vừa chu miệng thổi ly nước cho nguội bớt và uống từng ngụm ngon lành. Sau đó Thắm mệt mỏi nằm xuống và nhắm mắt ngủ.

- Em có nấu cháo, chút nữa cháo chín anh ăn một miếng mới có sức. Cả ngày hôm nay anh không ăn gì làm sao chịu nổi.

- Anh không thấy đói.

Có lẽ người bệnh nào cũng ghét bị quấy rầy, mặc dù rất lo lắng cho Thắm nhưng ít khi Thoi Tư hỏi chuyện để anh phải khó nhọc lên tiếng trả lời. Cô chỉ ngồi đầu cầu thang chờ Thắm gọi và hỏi anh khi thấy thật cần thiết. Làm thế nào để thuyết phục Thắm vào bệnh viện? Đó là một câu hỏi luôn luôn vang lên trong đầu cô.

- Sáng mai em cứ ra chợ bán bình thường, cứ để anh nằm nhà một mình, không sao đâu - Thẩm mệt nhọc nói.

- Mai rồi sẽ hay.

- Thấy em ngồi hoài ở đầu cầu thang anh càng.... bệnh nặng thêm. Thoi Tư cười. Thẩm vẫn không quên cái giọng chọc cười của mình.

- Còn mỗi lần nghe anh mê sảng kêu thét rùng rợn em lại phát run như con thằn lằn bị đứt đuôi.

- A, con thằn lằn yêu quý của em vẫn còn sống đó chứ.

- Làm sao chết được, em vẫn cho nó ăn cơm nguội và trò chuyện với nó hàng ngày trong lúc.... anh ngủ mê.

Không nghe Thẩm nói gì, có lẽ anh đang mệt và cần nằm nghỉ. Thoi Tư bước xuống cầu thang thăm chừng nồi cháo. Cơn mưa rào rạt đổ trên mái tôn và gió lạnh thổi bật vào cánh cửa làm Thoi Tư rùng mình. Nồi cháo đang sôi trên bếp lửa, Thoi Tư hơ hai bàn tay của cô trước ánh lửa cho nóng và áp tay lên hai bên má để nghe hơi nóng truyền vào da mặt một cảm giác thú vị.

Bất ngờ Tân và Trúc đạp xe tới. Mỗi lần trùm một chiếc áo đi mưa nhưng vẫn bị ướt. Khi nói Thoi Tư mừng biết bao nhiêu khi thấy Tân và Trúc đạp xe tới giữa lúc này.

Thoi Tư nói như reo:

- Có anh Tân và Trúc tới còn gì bằng. Đang buồn và lo muốn chết đây.

Trúc và Tân máng áo mưa trên cánh cửa. Trúc đang lau tóc bằng khăn mui xoa. Còn Tân thì giậm chân thành thịch nói:

- Trời lạnh quá. Thoi Tư đang làm gì vậy?

- Em đang nấu cháo cho anh Thẩm.

- Nó đỡ nhiều chưa?

- Chưa, em đang lo không biết làm sao đưa anh Thẩm vào bệnh viện đây. Anh có cách nào không?

- Để coi.

- Thắm đang ngủ hay thức? - Trúc hỏi.

- Thức, anh ấy đang sốt.

Ba người cùng đi lên gác. Tân tới bên cạnh Thắm, sờ tay lên trán Thắm và chất lưỡi:

- Chà chà, sao mà nóng như hoa? diệm sơn vậy?

Trúc đặt cái túi xách đựng sữa, đường, những trái cam vỏ vàng óng lên bàn rồi quay lại hỏi Thoi Tơ:

- Anh Thắm còn thuốc gì uống không?

- Còn nhưng mà không hiệu quả, mình thấy cần phải đưa anh ấy vào bệnh viện để bác sĩ điều trị chứ ở nhà uống thuốc tứ tung như thế này bệnh đã không hết mà còn nặng thêm.

Tân lắc vai Thắm cười:

- Này, tại sao mà lại sợ bệnh viện thế nhỉ. Đợi lúc ngáp ngáp rồi đưa cấp cứu luôn sao?

- Nếu thấy ở nhà chữa không khỏi em nghĩ anh Thắm nên vào bệnh viện để bác sĩ khám và điều trị. Tụi này sẽ kêu xích lô và đưa anh đi.

Thắm lắc đầu, giọng anh yếu ớt:

- Ngày mai chắc sẽ khỏi thôi.

- Đừng có cứng đầu Thắm ơi, mà sốt có đến.... 40 độ rồi, ngay khi ngót mưa tao sẽ đưa mày vô bệnh viện, dứt khoát như vậy - Tân nói.

- Tao không đi đâu.

- Không đi cũng không được, tao sẽ khiêng mày chạy luôn vô bệnh viện - Tân cười.

- Ở trường có gì lạ không? - Thắm hỏi.

- Một ngày như mọi ngày.

- Nằm nhà chán quá.

- Chán quá nổi gì, lúc nào cũng có Thoi Tơ bên cạnh chăm sóc mà kêu chán. Tao cũng muốn bệnh như mày quá.

Thoi Tư nguyệt Tân một cái dài. Trúc nói:

- Thì anh Tân cũng làm bộ bệnh đại đi, lập tức sẽ có người chăm sóc ngay thôi.

- Chắc là mấy cô y tá trong bệnh viện chứ gì?

Có Trúc và Tân tới, căn gác lặng lẽ trở nên vui hơn. Thoi Tư không còn ngồi như ột cái bóng trong cơn mưa nữa.

Trong lúc đó Thẩm lại nghĩ tới Huyền, không tiện hỏi Trúc nhưng không thấy Huyền đi cùng, Thẩm cũng hiểu Huyền đối với Thẩm ra sao.

- Bây giờ tính sao Thẩm, tiếp tục nằm nhà cho bệnh tình hành hạ hay tới bệnh viện? - Tân hỏi.

- Mà muốn sao cũng được.

- Trời đất, bệnh của mày mà làm sao tao quyết định được - Tân cười. - Không bàn cãi gì nữa, tạnh mưa mình đưa Thẩm vào bệnh viện, để nguy hiểm lắm - Trúc nói.

Thoi Tư nắm tay Trúc, mắt cô đỏ hoe:

- Đúng vậy, không nên để anh Thẩm nằm nhà nữa. Thoi Tư sẽ không vào bệnh viện chăm sóc anh Thẩm, không có sao cả.

Cơn mưa thật lớn rồi cũng tạnh. Thoi Tư lấy cái túi xách du lịch bỏ vào đáy mấy bộ đồ quần áo của Thẩm, một ít đồ dùng cá nhân và không quên cái bình Thủy đựng nước sôi.

Trúc hỏi:

- Chuẩn bị xong chưa Thoi Tư?

- Xong rồi.

- Nhớ bỏ theo hộp sữa nhé - Quay qua Tân, Trúc nói - Còn anh Tân xuống đường đón một chiếc xích lô đi chứ.

- Yên chí, vài phút có ngay.

Một lúc sau Tân trở vào với người đàn ông đạp xích lô. Trúc và Thoi Tư cũng chuẩn bị xong cho Thẩm, mọi thứ cho vào túi xách và cái giỏ nhựa đi chợ của Thoi Tư. Tân đứng ở đầu cầu thang cười:

- Làm như đưa một bà nào đó..... đi sanh vậy.
- Vô duyên, mau vào đỡ Thẩm xuống thang gác đi ông, còn ở đó đùa cợt nữa, làm như vui vẻ lắm vậy? - Trúc nạt.
- Không đùa cợt là cuộc đời buồn tẻ ngay.

Thẩm gượng ngồi dậy, anh hoàn toàn không muốn xảy ra hoàn cảnh khó xử này. Tuy nhiên thấy mọi người lo lắng cho mình, Thẩm phải ép lòng tới bệnh viện, một nơi mà Thẩm rất sợ.

- Đi nổi không hay phải.... cõng đó? - Tân nhìn Thẩm cười.

Thẩm uể oải đứng lên, mấy ngày hoàn toàn ăn cháo cho nên anh yếu sức. Trước mắt Thẩm đồ vật như biết bay, mắt anh hoa lên và anh lão đảo chực té.

Trúc la lên:

- Anh Tân không chịu diu anh Thẩm, làm như người ta khoẻ và sắp chạy đua vậy?

- Không cần đâu, mình còn đi nổi, khỏi phải diu Tân ơi.

Và Thẩm chậm rãi bước xuống từng bậc thang gác. Anh vừa đi vừa vịn vào thành cầu thang, cảm thấy người nhẹ tênh như chiếc lá héo sắp bứt khỏi cây.

Thoi Tư nhìn Thẩm bằng ánh mắt xót xa, cô quay mặt đi, và lặng lẽ thờ dài.

Sáng hôm sau, Thoi Tư vào bệnh viện thăm Thẩm. Anh nằm chung phòng với nhiều người nhưng may mắn được nằm riêng một giường. Lúc Thoi Tư tới bác sĩ đang khám bệnh cho Thẩm nên Thoi Tư phải đứng chờ ngoài hành lang.

Khi bác sĩ và mấy cô y tá ra khỏi phòng. Thoi Tư bước vào đứng ngay đầu giường của Thẩm và hỏi:

- Anh đỡ nhiều không?
- Sốt lui rồi, hôm qua anh ngủ được một chút.
- Bác sĩ bảo bệnh gì?
- Cảm thương hàn, nếu không vào bệnh viện kịp thì nguy to.

- Thấy chưa, vậy mà anh cứ khăng khăng không chịu vào bệnh viện

- Thoi Tư cười - Anh ăn gì chưa?

- Chưa.

- Em khuấy cho anh ly sữa nhé ! Thoi Tư bước tới gần cái bàn kê sát vách tường. Cô đổ sữa từ trong hộp ra chiếc ly thủy tinh rồi rót nước sôi từ bình thủy vào ly. Hình như người ta mới cho nước sôi nên nước hãy còn nóng dữ. Thoi Tư đưa ly sữa cho Thẩm, anh cười:

- Nóng quá làm sao uống, em để lên bàn cho nguội bớt chứ.

Thoi Tư cười, cô rất vui khi thấy Thẩm đỡ nhiều. Người anh vẫn còn hốc hác nhưng đã có thể ngồi nói chuyện được lâu.

- Anh cần gì không, hôm nay em ra chợ đây - Thoi Tư hỏi.

- Vào tới bệnh viện thì còn cần gì nữa?

- Chẳng hạn như anh thích ăn món gì đó, em sẽ nấu và mang vào?

- Ở đây anh ăn cơm bệnh viện được rồi.

- Có cần nhắn cô nào vào thăm anh không, em cũng sẽ sẵn sàng nhắn cho.

Thẩm cười, anh kê cái gối lên thành giường và dựa lưng vào đó ngồi cho thoải mái. Ly sữa đã nguội, Thoi Tư cầm đưa cho Thẩm và giục:

- Anh uống sữa đi, nguội hết rồi.

- Uống sữa là một cực hình đối với anh - Thẩm nói.

- Nhưng uống được nhiều sữa anh sẽ được khỏe và mau hết bệnh.

Thẩm uống từng ngụm sữa như một đứa trẻ con, vừa uống vừa nhăn mặt khiến Thoi Tư phì cười:

- Anh uống sữa mà làm như người ta uống thuốc độc vậy đó.

- Khó uống muốn chết, thà cho anh ly thuốc độc còn dễ uống hơn.

- Hồi nhỏ chắc anh nhõng nhẽo với bác gái lắm phải không? - Thoi Tư cười hỏi.

Thẩm đỏ mặt, anh chợt nhận ra từ trong câu nói của Thoi Tư mang

ý nghĩa như của một người chị gái với đứa em trai, quả thật, Thoi Tư có một vị trí rất quan trọng trong ngôi nhà không có người lớn. Thắm đùa:

- Tại sao em không là chị của anh nhỉ. Anh rất mơ ước có một người chị.
- Để anh càng nhõng nhẽo hơn nữa phải không?
- Nhiều lúc em có vẽ lên mặt chị Hai với anh rồi đó.
- Hồng dám đâu, có anh lên mặt đàn áp em thì có - Thoi Tư cười - Nếu trời sinh ra em là chị của anh thì chắc em khóc suốt ngày vì bị đứa em trai ăn hiếp.

Một cô y tá vào phát thuốc cho Thắm. Có lẽ biết Thắm sợ thuốc cho nên cô y tá vừa trao thuốc vừa rót cho anh ly nước bắt anh uống ngay tại chỗ. Không có cách nào khác, Thắm đành phải nhắm mắt bỏ những viên thuốc xanh đỏ vào miệng. Cô y tá mỉm cười tỏ vẻ hài lòng và bước sang giường bệnh nhân bên cạnh.

Thoi Tư nói với Thắm:

- Anh uống thuốc xong thì nằm nghỉ đi, bây giờ em ra chợ. Chiều sẽ vào thăm anh.

Thoi Tư ra về rồi Thắm nằm xuống với tâm trạng vui buồn lẫn lộn. Anh nhìn khắp căn phòng rộng lớn hoàn toàn một màu trắng với mùi hăng hắc của thuốc nếu không quen sẽ rất khó chịu. Một vài bệnh nhân khoẻ đã rời giường đi dạo ngoài hành lang, họ tán gẫu với nhau để giết thì giờ.

Buổi trưa trên đường đi học về, Trúc vào thăm Thắm. Cô mang theo một túi cam đặt ở đầu giường Thắm hỏi:

- Thoi Tư không vào thăm anh à?
- Buổi sáng có vào một chút, trưa Thoi Tư không vào được vì phải ở ngoài chợ.
- Hôm nay anh ăn cơm được chưa?
- Được, nhưng không nhiều.

- Thoi Tư mang cơm nấu ở nhà vào hay anh ăn cơm bệnh viện?
- Anh ăn cơm của bệnh viện. Đúng ra Thoi Tư định mang cơm từ nhà vào nhưng anh không cho, như vậy phiền quá, vả lại cơm và thức ăn ở đây cũng không tệ lắm đâu.
- Nhiều người hỏi thăm anh lắm đó - Trúc cười.
- Thí dụ như những ai?
- Những đứa học ở lớp em.
- Còn Huyền thế nào?
- Nhỏ ấy vẫn bình thường.

Thẩm ngó ra cửa bệnh viện, trong khoảng sân rộng có một cây điệp vàng cao lớn, màu hoa rực rỡ long lanh trong nắng trưa.

Thẩm nhìn Trúc hỏi:

- Hôm rày Trúc học hành ra sao?
- Cũng bình thường vậy thôi.
- Không có ai dạy kèm chắc vất vả lắm nhỉ - Thẩm cười - hay là anh sẽ nói với Tân dạy kèm cho Trúc, được chứ?
- Thôi, không còn hứng thú nữa đâu, học một mình càng chán hơn nữa.
- Còn Huyền đâu?
- Lúc này Trúc và Huyền cũng ít nói chuyện.
- Tại sao? - Thẩm ngạc nhiên hỏi.
- Không tại sao hết, chuyện đời có nhiều phức tạp phải không anh Thẩm?

Thẩm cười gượng:

- Lẽ ra anh phải hỏi Trúc câu đó mới đúng.
- Trúc thì chẳng có việc gì phức tạp cả, bao giờ cũng là con nhỏ Trúc bình thường, thế thôi - Trúc cười.
- Biết đâu đấy, con gái thường rắc rối, hay thay đổi lắm.
- Em khác.
- Khác thế nào?

- Thôi, có giải thích anh cũng không hiểu được đâu - Trúc cười -
Anh ăn cơm đi, trưa quá rồi Trúc phải về đây.

Nói xong Trúc vội vàng đi ra khỏi phòng. Thắm nhìn theo tà áo dài của Trúc khuất ngoài hành lang bệnh viện. Anh bỗng thở dài.

Trong túi cam của Trúc có một tờ tuần báo, ăn xong Thắm nằm coi báo và chờ giấc ngủ tới. Anh đã quen với giờ giấc của bệnh viện và tiếng quạt máy trên trần phòng quay vù vù tạo thành một âm thanh đều đặn, ru ngủ. Thắm cũng đã quen với âm thanh đó, và anh từ từ thiếp vào giấc ngủ trưa trong sự yên tĩnh.

Buổi chiều Tân tới lúc nào Thắm không hay. Nó đánh thức Thắm dậy và cười nói:

- Chà bữa nay ăn no ngủ kỹ dữ?
- Mà tới hồi nào vậy? - Thắm mở mắt ra nhìn Tân ngỡ ngác rồi hỏi.
- Tới này giờ.
- Mà đi có một mình à?
- Chứ đi với ai - Tân cười.
- Ngồi đó chơi - Thắm chỉ cái ghế đầu cạnh giường.
- Sao, hết chết rồi phải không? - Tân đùa.

Thắm ngồi dậy, vẫn một kiểu ngồi dựa lưng vào tường, phía sau có lót cái gối. Thắm nhìn Tân hỏi:

- Mà ở nhà tới đây phải không?
- Không, ở quán cà phê của nhỏ Xuyên. Nó hỏi Thắm mà có vẻ lo lắng ghê lắm. Nó phải coi quán nên không đi với tao vô đây được.

Thắm cười:

- Chắc mà bịa chuyện để trêu tao chơi, đúng không?
- Sao mà có vẻ mất lòng tin vào.... các cô gái thế. Nhỏ Xuyên là một người thành thật mà nên tin lời tao, ít ra là trong giờ phút này.
- Tao nhớ quán cà phê đó quá đi. Nằm trong này có một hôm mà ở ngoài đó cái gì cũng thấy nhớ, thế mới lạ.
- Nhớ quán hay nhớ cô chủ quán?

Thẩm bước xuống giường, tự nhiên anh thềm ra ngoài. Tuy có hơi chóng mặt, nhưng Thẩm thấy mình có thể đi được ra bên ngoài nên rủ Tân.

- Xuống căn-tin với tao không?

- Làm gì? - Tân ngạc nhiên.

- Kiểm cà phê uống cho đỡ ghiền - Thẩm cười.

Thẩm và Tân đi dài theo hành lang bệnh viện. Căn-tin nằm phía sau khoa nội. Trước giờ đó là một khoảng sân cát, nhiều bóng cây cổ thụ toa? bóng mát và có những băng đá cho bệnh nhân ngồi. Thẩm và Tân giẫm lên những bông điệp tây vàng óng ả rụng đầy trên lối đi vào căn-tin. Buổi chiều căn-tin rất đông bệnh nhân vào ăn uống.

Thẩm và Tân tìm chiếc bàn trong góc, gần cửa sổ ngó ra một cây điệp tây bông vàng rực.

- Uống cà phê nhé? - Thẩm hỏi.

- Ở đây cà phê ngon không? - Tân cười.

- Lần đầu tiên tao xuống căn-tin, làm sao tao biết được cà phê ngon hay dở, uống thì sẽ biết thôi.

Thẩm kêu hai ly cà phê sữa và mấy điều thuốc cho Tân. Cà phê dĩ nhiên là không bằng bên ngoài nhưng uống cũng được, không đến nổi tệ.

- Thấy không, mà mày nhờ tao nên mới đỡ như vậy, nếu có nằm nhà chưa biết giờ này mày sẽ ra sao? - Tân háy mắt.

- Bác sĩ bảo nếu không vào bệnh viện kịp có thể sẽ nguy hiểm.

- Như vậy mày phải nhớ ơn bạn bè mà ăn ở cho có tình nghĩa nghe em - Tân đùa.

Thẩm trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khoảng cuối tuần có thể tao sẽ xuất viện về nhà được rồi.

- Như vậy người mừng nhất có thể là Thoi Tơ, tội nghiệp nhỏ ấy quá lo lắng cho mày. Hình như Thoi Tơ yêu mày đấy Thẩm ạ.

Thẩm đỏ mặt, anh vẽ nguệch ngoạc những hình tròn vô nghĩa trên

mặt bàn để tránh cái nhìn dò xét của Tân. Dù muốn dù không Thẩm cũng nhìn nhận điều Tân nói là có..... cơ sở. Nhưng làm sao biết được, con gái vốn nhiều thay đổi và đầy phức tạp.

- Mà đang nghĩ gì đấy? Tân cười hỏi.

- Tao đang nghĩ những điều mà vừa nói.

- Nghĩ quái gì nữa, đó là sự thật, có mù mà mới không nhìn thấy, Thẩm ạ.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 13

Khi xe xuống đèo Prenn, Huyền như bị choáng ngợp trước những đồi thông bạt ngàn. Buổi chiều, sương bắt đầu xuống, không gian bảng lảng với một nền trời màu bạc. Phan quay cửa kính xuống và nói:

- Lên xứ lạnh không cần mở máy lạnh.

Lập tức Huyền rùng mình vì hơi lạnh bên ngoài tràn vào xe, cái lạnh của rừng núi, của sương mù và của những cơn gió như mang theo hơi nước.

- Trời lạnh quá - Huyền cười.

- Mặc áo len vào đi cô bé - Phan nói.

Huyền khác vội chiếc áo len đen. Chiếc Toyota Corolla đời mới sơn màu trắng đang xuống dốc. Tâm hồn Huyền lâng lâng trước thiên nhiên mới lạ và một sự hào hứng khó diễn tả. Lâu nay cô chỉ nghe nói tới Đà Lạt, một thành phố tuyệt đẹp của miền cao nguyên và nghĩ

rằng sẽ khó có dịp được đặt chân tới. Không ngờ chiều nay Huyền đang ngồi trên chiếc xe du lịch sang trọng và sắp sửa vào thành phố mà cô từng ước mơ.

- Cây hoa gì trên đồi cao lá ánh bạc và hoa vàng rực rỡ thế kia? -

Huyền chớp mắt hỏi.

- Hoa Mimosa đấy.

- Mimosa từ đâu em tới ấy?

- Đúng.

- Từ Mỹ Tho tới, được không? - Huyền cười khúc khích.

Phan cũng tủm tỉm cười, anh đặt vào máy cassette băng nhạc mới, giọng của cô ca sĩ ngọt ngào vang ra với bài hát nói về Đà Lạt.

Phan vừa lái xe, vừa hướng dẫn cho Huyền biết những nơi xe chạy qua. Phan giới thiệu một cách rành rẽ và không kém phần văn hoa, chứng tỏ anh ta đã quá quen thuộc với thành phố này.

Huyền hỏi:

- Chắc anh Phan lên đây thường xuyên lắm phải không?

- Trung bình cứ một tháng anh phải lên đây một lần.

- Quan hệ làm ăn à, hay anh đi chơi?

- Cả hai.

- Làm công việc như anh Phan thích nhỉ, được đi đây đi đó luôn.

- Nếu muốn Huyền cũng có thể như vậy.

- Thôi, em còn phải đi học.

- Vài năm nữa nghỉ học, Huyền vẫn được ước mơ của mình như thường.

- Eo ơi, vài năm nữa biết đâu em lấy chồng thì còn đi đâu được nữa.

- Không lẽ chồng em bắt em ru rú trong nhà hoài sao, cũng phải cho em đi du lịch chỗ này chỗ kia chứ - Phan cười.

Huyền bỏ ngang câu chuyện để hướng mắt nhìn về một cái hồ nước trong xanh, gần như không có lấy một gợn sóng. Xe đã vào

thành phố. Huyền hỏi:

- Hồ gì đấy anh?

- Hồ Xuân Hương đấy.

- Đẹp quá.

- Tối nay anh sẽ đưa em ra ngôi nhà màu trắng nằm giữa hồ kia. Đó là cà phê Thủy Tạ.

- Ngoài đó buổi tối chắc lạnh lắm?

- Tất nhiên, nhưng mà rất thú vị.

Ít phút sau đó xe qua một cây cầu màu trắng để vào trung tâm thành phố. Vào giờ tan học về nên Huyền thấy có nhiều nữ sinh trong đồng phục áo dài trắng, áo len đen đi bộ trên lề đường thành từng tốp. Đặc biệt các cô gái ở đây có nước da trắng hồng, hai gò má đỏ hau hau khiến Huyền cũng là gái mà xuýt xoa luôn miệng.

- Em biết tại sao anh Phan thường lên thành phố này rồi.

- Sao?

- Vì những tà áo dài và những gò má đỏ hồng kia, đúng không?

- Anh đi lo công việc nên ít khi để ý đến các cô gái Đà Lạt.

- Xì, em không tin đâu.

- Anh cũng không có cách nào chứng minh là mình.... vô tội.

- Anh làm như mình ngây thơ lắm vậy - Huyền cười - Ngây thơ vô số tội thì có.

- Thôi, không cãi với em nữa, bây giờ đi đâu?

- Chạy một vòng thành phố cho em ngắm phố xá cái đã, sau đó đi đâu cũng được - Huyền nói.

Theo lời Huyền, Phan lái xe chạy vòng vòng qua các con đường ở khu trung tâm thành phố. Chợ Hoà Bình ở trên đầu dốc, lưng lửng những dãy lầu cao, các ngôi quán cửa kính.... Tất cả đều mờ ảo trong khoảng không gian đầy sương mù và hơi lạnh cào lớt da thịt.

- Có một vài khu phố giống như.... Mỹ Tho của em - Huyền nhận xét.

- Ở khu trung tâm thì nhỏ thôi, nhưng ngoại ô Đà Lạt thì rộng bao la và có nhiều thắng cảnh. Ngày mai anh sẽ đưa Huyền đi thung lũng tình yêu.

- Ở đó chắc đẹp lắm phải không anh?

- Như là một cảnh thần tiên - Phan cười.

- Anh có nói quá đáng không?

- Em tới đó rồi sẽ biết.

Cuối cùng Phan đưa Huyền tới khách sạn Palace, nằm phía bên kia Hồ Xuân Hương. Đây là một khách sạn sang trọng nhất Đà Lạt, nằm trên một khu đồi thông mơ mộng. Theo hướng dẫn của nhân viên khách sạn, Phan cho xe vào garage rồi cùng Huyền vào khách sạn thuê phòng.

- Ông bà thuê phòng loại nào? - Nhân viên khách sạn hỏi.

- Chúng tôi là.... bạn bè, không phải vợ chồng đâu - Phan đỡ lời cho Huyền khỏi ngỡ ngàng.

- Vâng, thành thật xin lỗi - Cô nhân viên khách sạn mỉm cười - Anh chị thuê mấy phòng?

- Dĩ nhiên là hai phòng - Huyền nói.

- Nhưng gần nhau cho tiện - Phan nhấn mạnh - Ở lâu một thôi, loại hạng nhất.

Huyền ngắm cô nhân viên khách sạn ngồi trên quầy cao, phía trước mặt là một bình hoa lớn cắm toàn những nhánh lai- Ớn màu đỏ thắm. Cô gái còn trẻ, cỡ tuổi Huyền, mặc áo dài xanh nước biển, áo len màu trắng sữa, gương mặt trắng hồng, cặp mắt đen và buồn như sương mù trên hồ Xuân Hương. Khách sạn đã khéo chọn một cô nhân viên đẹp, đến Huyền là con gái mà cũng phải ngắm.

- Cô ta xinh quá thấy không? - Huyền khẽ nói với Phan.

- Nhưng không bằng em đâu - Phan nịnh.

- Ở đây các cô gái đều dễ thương, hèn gì người ta ca ngợi con gái Đà Lạt cũng đúng.

Phan và Huyền mang túi xách theo người hướng dẫn lên lầu một nhận phòng. Hai phòng ở sát cạnh nhau và đều có cửa sổ và cửa ra vào hướng ra bờ hồ Xuân Hương. Điều này làm cho Huyền thích thú.

- Ai về phòng nấy nhé - Huyền cười.

- Không được đâu - Phan nói.

- Sao cơ?

- Em chưa quen ở khách sạn, có những thứ cần người hướng dẫn.

Không khéo em đụng tới.... nó nổ đấy - Phan đùa.

Dĩ nhiên nhân viên khách sạn cũng có hướng dẫn cho Huyền những thứ cần sử dụng trong căn phòng sang trọng này, nhưng khi chị ta quay ra thì Huyền cảm thấy lúng túng.

Việc trước tiên là Huyền khoá trái cửa lại, kéo những tấm rèm che cửa kiếng và nằm lăn ra chiếc giường nệm rộng thênh thang mới vừa được thay vải trải giường. Phòng có máy điều hoà không khí, nhưng Huyền không mở vì ở trong phòng cũng khá lạnh.

Huyền bỗng nhớ tới Trúc, bây giờ ở cái thành phố nhỏ bé, yên tĩnh đó Trúc đang làm gì? Huyền nhớ tới Trúc với tất cả sự thương mến dành cho cô bạn gái thân thiết và mong rằng nếu có Trúc cùng đi chuyến này, Huyền sẽ vui biết bao nhiêu. Nhưng bây giờ chỉ có Huyền nằm trong căn phòng sang trọng và xa lạ này. Sự bất ngờ làm Huyền bàng hoàng không nghĩ là chuyện có thật.

Có tiếng gõ cửa phòng, Huyền ra mở. Phan nhìn Huyền cười:

- Đã làm quen với căn phòng sang trọng này chưa?

- Em đang nằm nghĩ.

- Để anh vào hướng dẫn em cách sử dụng vòi nước nóng, nước lạnh.

- Lúc nãy chị nhân viên khách sạn có chỉ qua, nhưng em lại quên rồi

- Huyền đỏ mặt nói.

- Dễ lắm, vào đây.

Huyền đi theo Phan vào phòng tắm. Toàn bộ căn phòng được lát gạch men màu trắng, sáng bóng lên dưới ánh đèn. Một bồn tắm lát gạch men màu hồng chiếm nửa căn phòng, Phan hướng dẫn cho Huyền mở nước nóng, nước lạnh vào bồn tắm. Anh nói:

- Nút có chấm màu đỏ là nước nóng, có chấm màu xanh là nước lạnh. Nhưng em nhớ, mở lộn nước thì phỏng như chơi. Khi tắm nên mở nước ấm thôi.

Huyền cười:

- Như vậy phải làm sao?

- Mở cái nút chính giữa, điều hoà giữa nước nóng và nước lạnh.

- Thôi anh về phòng đi, em phải tắm bây giờ.

- Chút nữa anh sẽ qua gọi em, mình xuống dưới nhà ăn cơm tối nhé.

- Em chưa đói đâu.

- Tắm nước nóng xong em sẽ thấy đói ngay - Phan cười.

- Phòng anh có giống phòng em không? - Huyền hỏi.

- Y như nhau, không có gì khác.

- Chắc là đắt lắm nhỉ?

- Em nghĩ làm gì cho mệt óc thế? - Phan nói với một chút tự hào.

Phan nhìn quanh căn phòng một chút rồi mỉm cười bước ra. Huyền khoá cửa lại rồi bước vào phòng tắm. Đây là lần đầu tiên Huyền được tắm một cách sang trọng. Ở nhà, nếu trời lạnh chỉ việc bảo chị Nhiên nấu một ấm nước sôi rồi đổ vào thau nước lạnh pha cho ấm. Thế là xong, còn ở đây cứ việc mở vòi nước, cho nước chảy vào bồn tắm, nhảy vào đó ngâm mình và kỳ cọ với bọt xà phòng. Huyền vừa thích thú với cảm giác lạ lẫm, nhưng cũng ngỡ ngàng, bối rối. Tuy rằng cánh cửa phòng khoá cẩn thận, cửa phòng tắm cũng được cài chốt bên trong nhưng Huyền cứ nơm nớp, tưởng tượng ở đâu đấy có người rình coi. Bất giác Huyền nhìn lên trần nhà, vách tường như tìm một cơ sở nào trong cách cấu trúc của căn phòng.

Và không hiểu sao Huyền lo sợ bị.... Phan lén nhìn từ căn phòng của anh ta.

Nước ấm có cảm giác xoa dịu cơ thể. Huyền thú vị ngâm mình trong màn xà phòng thơm và kỳ cọ thân thể bằng những động tác chậm chạp, mơ màng. Huyền tắm gần một tiếng đồng hồ mới xong và thay quần áo ra ngồi trước cái bàn trang điểm có gương soi gắn vào tường. Cô nhìn mình trong gương soi gắn vào trước cái vẻ tươi tắn của gương mặt, của da thịt mỡ màng sau khi tắm xong bằng nước nóng. Huyền bắt đầu trang điểm nhẹ vì sợ ra trời lạnh mặt tái đi. Có tiếng gõ cửa phòng, nhưng không phải là Phan mà là chị nhân viên khách sạn lúc này. Chị ta mang bình thủy nước sôi vô.

- Cô ở một mình có sợ không? - Chị nhân viên phục vụ hỏi.

- Không.

- Có gì thì cô nhấn nút chuông điện ở gần cửa nhé.

- Cám ơn chị.

- Trà tôi để sẵn trong bình, muốn uống trà cô rót nước sôi trong bình thủy pha lấy nhé - Chị nhân viên dặn.

- Chắc tôi không uống trà đâu, khó ngủ lắm - Huyền cười.

Chị nhân viên phục vụ khách sạn cũng mỉm cười và bước ra. Huyền cũng thay quần áo đi phố và chờ Phan gọi.

Chiếc Toyota Corolla màu trắng rời khách sạn Palace sau khi Phan và Huyền ăn cơm tối xong. Trời lạnh như cắt, hai vệt đèn pha của xe quét sáng phía trước, sao vào màn sương mù dày đặc.

Phan mặc áo blouson còn Huyền khoác manteau. Phan nhìn Huyền hỏi:

- Lạnh không cô bé?

- Lạnh như.... Đà Lạt - Huyền cười.

- Như thế này chẳng ăn nhằm gì đâu so với tháng mười hai. Giáng sinh ở đây vui và trời lạnh kinh hồn hơn thế này nhiều.

- Bây giờ mình đi đâu? - Huyền hỏi.

- Ra nhà hàng Thuỷ Tạ.

Xe đậu bên ngoài bờ hồ. Hai người phải đi qua một cây cầu gỗ để vào nhà Thuỷ Tạ. Lúc chiều, Huyền đã thấy ngôi nhà màu trắng nằm trên mặt hồ, bây giờ nó in cái bóng mờ nhạt trong sương mù đang vây kín. Huyền đi bên cạnh Phan, cô không cho anh ta nắm tay mình mà giấu vào túi áo manteau. Điều thuốc cháy đỏ trên môi Phan, nó bay hương thơm vào không gian và lần đầu tiên Huyền không thấy khó chịu bởi mùi khói thuốc.

Nhà hàng vắng khách, chỉ có một nhóm thanh niên ngồi ở cái bàn dài và một đôi tình nhân ngồi ở bàn trong cùng. Phan đưa Huyền tới cái bàn nhìn ra mặt hồ qua tấm cửa kính. Những con mắt đều hướng về Phan và Huyền. Hôm nay cả hai người đều ăn mặc rất đẹp. Phan có vẻ tự hào với những người ngồi chung quanh khi thấy họ nhìn Huyền một cách ngưỡng mộ.

Cô phục vụ nhà hàng bước tới sau lưng Phan và chờ đợi. Phan gọi cho mình mấy lon bia và ly ca cao sữa nóng cho Huyền. Giọng một ca sĩ Pháp đang vang ra từ dàn máy cassette hiện đại để ở quầy thu tiền một bài hát trữ tình quen thuộc.

- Trời lạnh mà anh uống bia được à? - Huyền cười hỏi.

- Uống cho máu trong người nóng, một chút sẽ hết lạnh - Phan nhìn Huyền đáp.

Cách bài trí của ngôi nhà hàng thật đẹp, thật sang trọng. Tất cả bàn đều được trải khăn trắng và đều có một bình hoa cắm rất khéo bằng những loại hoa nổi tiếng của Đà Lạt.

- Em thấy sao? - Phan nhả một ngụm khói thuốc hỏi Huyền.

- Tất nhiên là sang trọng hơn cái nhà hàng nổi ở Mỹ Tho - Huyền cười. Cô phục vụ bưng một cái khay bằng nhôm, trên đó có mấy lon bia, ly ca cao sữa và một vài món ăn gì đó trong bao giấy mang nhãn hiệu nước ngoài.

- Cho vài cái bánh ngọt - Phan nói.

- Anh uống bia với bánh ngọt à? - Huyền hóm hỉnh.

- Không, anh uống bia với khô bò trong gói kia, còn bánh ngọt cho Huyền.

Phan khui bia rót vào ly. Huyền không uống được bia, nhưng rất thích nhìn cái chất nước màu vàng sậm như sáng lên với mấy viên đá lóng lánh trong ly thủy tinh.

- Lẽ ra tối nay em phải uống bia - Phan nói.

- Tại sao?

- Mừng lần đầu tiên mình đặt chân lên thành phố hoa đào.

- Rất tiếc em không uống bia được. Uống ca cao sữa cũng là một cách mừng rồi vậy - Huyền cười.

- Em ăn bánh ngọt đi.

Huyền cười, cô cầm lấy cái bánh ngọt do Phan đưa. Trong lúc Huyền ăn bánh ngọt thì Phan nhâm nhi bia với khô bò. Trời lạnh, được ngồi trong phòng có cửa kính nhìn ra bên ngoài mặt hồ mờ sương thật thú vị.

- Đêm ở đây đẹp không?

- Rất đẹp.

- Anh cũng rất vui khi có em cùng đi. Ở Đà Lạt mà cô đơn thì chỉ có muốn.... tự tử thôi.

- Những lần khác không có em thì sao? - Huyền cười - Chắc là anh có bạn gái khác?

- Anh thường đi một mình xong công việc rồi về ngay. Kỳ này có em, nếu muốn chúng ta có thể tranh thủ ở chơi lâu hơn.

Huyền giã nẫy:

- Không được đâu, em phải về đi học. Đi chơi như thế này là quá lắm rồi.

Phan không nói gì thêm, anh ta lặng lẽ uống hết ly bia này tới ly bia khác. Chất men lám cho gương mặt Phan biến đổi dưới ánh đèn, nó có màu đỏ tía, rất kỳ dị. Huyền cũng im lặng nhìn ra ngoài tấm cửa

kiếng, qua màn sương mù dày đặc, phía bên kia bờ hồ là các ngôi nhà trên đồi cao đang còn sáng đèn. Những ngọn đèn bóng nhìn qua màn sương mù giống như những con mắt của loài thú ăn đêm. Phan uống hết mấy lon bia trên bàn, định gọi người phục vụ mang thêm, nhưng Huyền đã ngăn lại, cô nói:

- Coi chừng anh say không lái xe được đấy.
- Thì nhào xuống hồ chết cả hai cũng thơ mộng chán - Phan cười.
- Thôi, em còn yêu đời lắm chưa muốn chết một cách lãng xẹt như thế đâu.
- Anh uống một lon nữa thôi - Phan nài nỉ.
- Nhưng phải về khách sạn ngay nhé, anh mà lái xe đi đâu nữa em không dám đi đâu.

Phan khui lon bia của cô gái phục vụ vừa mang ra rót vào ly.

- Ly cuối cùng trong đêm nay, chúc cô bé chút về ngủ ngon - Phan đưa ly bia lên cười nói.
- Có thể em rất khó ngủ, vì lần đầu tiên ngủ trong khách sạn.
- Anh thì không, con người làm ăn có thể ngủ bất cứ nơi nào có thể ngủ được. Nhiều lần đi Vũng Tàu hoặc Nha Trang, anh đã ngủ trên bãi biển nữa kìa.

Trên đường về, Phan đề nghị chạy một vòng thành phố, nhưng Huyền nhìn thấy khuôn mặt đỏ lựng của Phan, cô lắc đầu giục anh ta quay về khách sạn.

- Anh chưa say đâu cô bé ạ - Phan cười.
- Làm sao em biết được bây giờ anh lái xe hay bia lái xe. Để cho chắc ăn mình về khách sạn cho an toàn.

Phan cười phá lên, nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn quay xe về khách sạn. Sau khi cho xe vào garage, Phan và Huyền đi vòng qua khoảng sân lát đá xanh. Bất giác Huyền nhìn thấy ánh trăng hiện ra trong sương mù và ném những tia sáng yếu ớt qua những ngọn thông im lìm trên đồi.

- Trăng ở đây đẹp quá - Huyền xúc động nói.
- Không ngờ mình lại lên đây đúng vào một đêm rằm. Thích quá nhỉ
- Phan nói - Hay là mình đi bách bộ một vòng ngắm trăng, được không cô bé?

- Thôi, anh say rồi về ngủ cho khoẻ - Huyền lắc đầu.

Phan châm điều thuốc, anh rít một hơi dài, ngược nhìn ánh trăng. Hai người im lặng giữa khoảng không gian tuyệt đẹp. Huyền nghe mùi hương hoa toa? lan trong gió từ dưới hồ thổi lên, những cơn gió lạnh buốt làm Huyền rùng mình kéo cao cổ manteau.

Phan và Huyền nhận lại chìa khoá phòng. Trục đêm tại khách sạn là một người đàn ông đứng tuổi, ông ta ngược nhìn Phan và Huyền bằng ánh mắt tò mò dò xét. Huyền bối rối lên cầu thang trước.

Nhưng khi mở cửa phòng, Huyền nghe có hơi nóng hổi phía sau gáy tóc. Cô quay lại, Phan cười:

- Dám ngủ một mình không?
- Dám chứ.
- Anh vào uống nước trà nói chuyện một chút.
- Bên phòng anh không có nước sôi và trà sao?
- Nước sôi có, nhưng trà thì không.

Huyền lưỡng lự một chút. Nhưng Phan đã vào ngồi trong ghế sa lông và tự pha trà với thái độ tự nhiên không có chút ngụ ý. Huyền đành phải đóng cửa lại và tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Phan.

- Trà khách sạn chắc không được ngon - Phan nói.
- Làm sao biết được khi mình chưa uống?
- Huyền có thích uống trà buổi tối không? - Phan hỏi.
- Uống một tí thôi thì được, uống nhiều em sẽ thức sáng đêm.
- Lâu lâu cũng cần phải thức để biết đêm dài hay ngắn chứ? - Phan cười.
- Đối với em, lạ nhà, lạ chỗ ngủ, có thể đêm nay sẽ rất dài.

Phan rót vào hai tách, anh mời Huyền và uống một ngụm. Phan cười:

- Cũng được, không đến nỗi tệ lắm.
- Chương trình ngày mai sẽ ra sao, mình sẽ đi quan hệ làm ăn chứ?
- Huyền hỏi.
- Tất nhiên, phải dạo qua khu chợ Hoà Bình, ở đó anh có nhiều mối quen.
- Em không thích gặp những người làm ăn đâu. Hay là em ở nhà.
- Tùy em thôi, nhưng lên đây không lẽ em lại nằm nhà, không đi đâu cả sao?
- Chờ anh giải quyết công việc xong mình sẽ đi chơi, thăm những thắng cảnh như anh nói. Phan gạt đầu, anh dụi mắt thuốc vào cái gạt tàn để trên bàn.
- Em rửa mặt một tí - Huyền đứng lên nói.
- Vặn vòi nước nóng, trời lạnh lắm đấy - Phan nói theo.

Nhưng Huyền loay hoay mãi trong phòng tắm vẫn không điều khiển được hai cái nút mở nước lạnh và nước nóng. Nếu mở nước lạnh thì lạnh quá, còn mở nước nóng thì nóng quá.

Huyền nói lớn:

- Em không pha được nước ấm, làm sao đây?

Phan đứng lên đi vào giúp Huyền. Anh cười nói:

- Cô bé hay quên quá.
- Anh ra ngoài cho em rửa mặt, lần này em nhớ rồi, không quên nữa đâu - Huyền cười.

Nhưng thay vì ra khỏi phòng, Phan dùng chân đẩy cửa đóng sập lại.

Huyền chưa kịp phản ứng, Phan đã chồm tới ôm lấy cô.

Huyền hốt hoảng đẩy Phan ra, cô kêu lên:

- Anh làm gì vậy?

Chỉ thấy ánh mắt si dại và gương mặt đỏ như gấc của Phan. Anh ta bế xốc Huyền lên như bế một con búp bê.

- Buông tôi ra - Huyền chời đập và kêu thét.
- Em có kêu cũng vô ích - Phan vừa thở vừa cười gằn.
- Buông tôi.... ra....

Tiếng kêu của Huyền bị bịt lại bằng cặp môi tham lam của Phan. Huyền vùng vẫy nhưng vô hiệu, cô cảm thấy lưng mình chạm vào tấm nệm giường và thân thể đồ sộ của Phan đè lên người Huyền. Cô tát Phan mấy cái nhưng rồi kiệt sức dần. Cuối cùng thì Huyền bật khóc nức nở khi thấy ánh trăng mờ ảo bên ngoài cửa phòng.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 14

Từ chợ về, Trúc vô cùng ngạc nhiên khi thấy Huyền đang ngồi trong nhà mình. Một tuần lễ trôi qua, sự giận hờn hình như không còn nữa, Trúc dựng xe đạp ngoài thềm và chạy ào vào ôm lấy vai Huyền reo lên:

- Trời ơi, bỏ về hồi nào vậy?
- Tối hôm qua, có quà cho Trúc đấy - Huyền chỉ bó hoa lay- Ớn màu đỏ thắm và hộp dâu để trên bàn.
- Ôi hoa đẹp quá, còn dâu thì ăn làm sao?
- Bỏ vào ly có đá và đường rồi.... ăn chứ còn làm sao nữa.
- Huyền lạ ghê đi, mới có một tuần mà như đi xa mấy tháng. Nhỏ hơi mập ra đấy nhé.

Huyền ngượng ngùng:

- Thật à?

- Trời ơi, Huyền nhìn vào gương sẽ thấy ngay - Trúc cười - Mập và trắng hồng giống như mấy cô gái Đà Lạt.

- Thế mà mình không để ý đấy chứ.

- Suốt một tuần trên đó vui không?

- Vui ít, buồn nhiều - Huyền thở dài.

- Tại sao vậy?

- Có nhiều chuyện lắm. Trước tiên Trúc đem bó hoa ngâm nước đi, coi chừng nó héo hết đấy. Còn dâu thì cho nhỏ Duyên ăn với.

- Chờ mình một tí nhé.

Trúc cầm bó hoa lay- Ờn ra sau nhà ngâm vào lu nước. Cô rất thích loại hoa này, hình như có lần nào đó Trúc đã nói với Huyền như vậy. Không ngờ Huyền đã nhớ và mang về cho Trúc bó hoa đúng như ý thích. Điều này làm cho Trúc hết sức xúc động.

- Mình sẽ tìm cái bình thật đẹp để cắm lay- Ờn - Trúc trở lên nói - Còn bây giờ có gì vui kể cho nghe với.

- Ở nhà có gì lạ không Trúc?

- Vẫn bình thường.

- Thăm ra sao? - Huyền chớp mắt hỏi.

- Huyền đi Đà Lạt thì Thắm cũng vào bệnh viện. Vừa mới về nhà chiều hôm qua.

- Bộ bệnh nặng lắm sao phải vào nhà thương?

- Sốt thương hàn, cũng may là còn kịp.

- Nặng thế à? - Huyền ngạc nhiên.

- Vậy mà Thắm có chịu vô bệnh viện đâu, cả ba đứa mình Tân, Thoi Tư và Trúc ép mãi anh chàng mới chịu đi đó chứ. Nếu ở nhà thì nguy rồi.

Huyền ngồi lặng lẽ nhìn hai bàn tay mình. Buổi chiều ở nhà Trúc cũng như bao buổi chiều khác. Vẫn bóng nắng trải dài ngoài thềm, tiếng cây lá xao động ngoài khu vườn nhỏ, con đường chạy qua và trước nhà thỉnh thoảng lại vang tiếng chuông xe xích lô và tiếng rao

hàng. Thế mà Huyền như thấy xung quanh xa lạ hẳn với mình.

- Sao coi bộ nhỏ đi Đà Lạt về không được vui vậy?

- Buồn lắm Trúc ạ.

- Anh chàng Phan ra sao?

- Vẫn bình thường.

- Chắc là chuyện buôn bán của Phan và ba má Huyền phát đạt thêm lên nhờ chuyến đi này chứ gì?

Huyền thoáng bàng hoàng, thoát tiên Huyền nghĩ là Trúc mai mỉa, nhưng rồi Huyền hiểu là Trúc nói một cách thành thật, chỉ vì Huyền còn mang nặng mặc cảm chuyện đã qua nên đã nghi ngờ cô bạn tốt.

- Chuyện làm ăn thì Huyền không rõ lắm.

- Nhưng đi chơi cũng thú vị chứ?

Bất giác Huyền nhớ lại cảnh xảy ra trong khách sạn. Huyền hoàn toàn giấu ba má cô chuyện này, nhưng với Trúc, cô bạn gái thân thiết nhất thì Huyền có nên thổ lộ không?

Trúc nhận ra sự khác lạ trên gương mặt buồn bã của Huyền, cô ái ngại cầm lấy bàn tay của bạn. Bỗng dưng Huyền bật khóc.

- Có chuyện gì xảy ra vậy? - Trúc hỏi.

- Không, không có chuyện gì đâu.

- Có sao Huyền lại khóc - Trúc mỉm cười - Thôi, ta biết rồi, anh chàng Phan ăn hiếp Huyền phải không?

- Trúc đừng nói nữa.

- Nhưng mà Huyền phải giải thích chứ?

- Đã bảo không có chuyện gì đâu, đi xa về cảm động một chút vậy thôi.

Trúc nhìn vào mắt Huyền nói:

- Ta không tin, chắc là phải có chuyện gì đây.

- Không có gì đâu - Huyền chậm nước mắt - Hay là bây giờ mình tới thăm Thẩm đi?

- Tại sao bỗng dưng Huyền có ý định đó? - Trúc ngạc nhiên hỏi.
- Cũng bình thường vậy thôi.
- Nên lắm Huyền ạ, thấy Huyền tới thăm chắc anh Thắm.... hết chán đời ngay - Trúc cười.

Và ngay sao đó Trúc dẫn xe đạp ra cửa. Huyền ngồi phía sau cho Trúc chở, hai cô bạn gái lại trở nên thân thiết như hôm nào.

Thắm hơi bối rối khi thấy Huyền đi với Trúc tới thăm anh. Tuy khỏi bệnh nhưng Thắm vẫn còn yếu và chưa đi học lại được, anh còn phải tịnh dưỡng vài hôm nữa cho lại sức. Lúc Huyền và Trúc tới Thắm đang nằm trên gác.

- Em dẫn người về từ Đà Lạt tới thăm anh nè, có vui không? - Trúc phá tan bầu không khí ngọt ngào giữa Thắm và Huyền.

- Biết sao buồn, còn biết sao mới là vui?

- Xời ơi, anh không biết thì còn ai vào đây biết cho - Trúc cười - Sau khi khỏi bệnh, anh ăn nói giống như một triết gia đó nghe.

Huyền nhìn Thắm hỏi:

- Anh Thắm đỡ nhiều chưa?

- Cũng may là còn gặp lại được Huyền. Nghe nói Huyền đi Đà Lạt nghỉ mát vui vẻ lắm phải không?

- Huyền tập đi buôn bán đó anh Thắm ơi - Trúc xen vào.

- Mới có một tuần mà coi anh Thắm gầy quá - Huyền ái ngại nói.

- Còn Huyền thì khác lắm, mới đầu "tôi" nhìn không ra.

- Khác thế nào vậy anh Thắm? - Trúc nheo mắt hỏi.

- Trắng và đẹp ra.

- Đổi không khí Đà Lạt mà anh - Trúc cười - Có lẽ anh Thắm cũng nên đi Đà Lạt đổi không khí một chuyến, biết đâu anh cũng sẽ trắng và.... mập ra.

Câu chuyện giữa ba người thiếu vẻ tự nhiên. Huyền chỉ nói mấy câu rồi im lặng, còn Thắm hình như sự giận hờn chưa dứt khỏi tâm trí của anh nên cũng chỉ nói nhát gừng. Không ai nhắc đến người thứ

ba như một thỏa thuận ngầm, nhưng hình ảnh của Phan vẫn lớn vờn chẳng khác nào như áng mây đen báo hiệu cơn mưa. Chưa bao giờ Trúc thấy vai trò "sứ giả hòa bình" của mình khó khăn như lúc này.

- Nếu không bị bệnh phải bắt anh Thẩm hát một bài nào đó về Đà Lạt nhỉ? - Trúc cười, cô gắng phá tan bầu không khí ngột ngạt.

- Thế thì đề nghị Huyền kể cho nghe những ngày ở Đà Lạt vậy - Thẩm nói.

Huyền cười buồn, cô nhìn ra cửa sổ để không phải làm cái chuyện như Thẩm đề nghị.

Đà Lạt đối với Huyền là nỗi ám ảnh nhức nhối, nó là vết thương chưa lành và Huyền muốn quên nó đi. Oái ăm thay, mỗi lần muốn quên thì gương mặt thỏa mãn, đáng ghét của Phan lại hiện ra.

- Anh Thẩm chắc giận Huyền ghê lắm phải không? - Huyền nhìn Thẩm hỏi.

- Có gì mà phải giận?

- Con người ta có những lúc thật là nông nổi, chỉ khi nào đi hết con đường rồi mới biết ở đầu kia có gì. - Huyền nói giọng buồn buồn.

- Sao hôm nay Huyền có vẻ triết lý như vậy nhỉ? - Thẩm cười cay đắng.

- Anh không hiểu được tâm trạng của Huyền hiện nay đâu. Thôi xin lỗi anh tất cả những gì làm cho anh buồn lòng - Huyền nói như sắp khóc - Thấy anh khỏi bệnh Huyền rất vui, bây giờ Huyền phải về.

Trúc còn đang ngơ ngác trước thái độ của Huyền, cô chưa hiểu chuyện gì xảy ra khiến Huyền xúc động khác thường đến như vậy thì Huyền đã quay xuống cầu thang. Trúc vội vã chạy theo không kịp từ giã Thẩm.

Huyền đã dẫn chiếc xe đạp đi được một khoảng xa và dừng lại chờ Trúc.

- Nhỏ làm sao thế? - Trúc hỏi.

- Không sao cả, mình phải về thôi.
- Đột ngột đến rồi đột ngột bỏ về, thật ta không còn hiểu nổi nữa. Về thì về.

Trúc cười giành lấy chiếc xe đạp và bắt Huyền lên ngồi phía sau. Trúc vừa đạp xe vừa tìm hiểu nguyên do khiến Huyền có thái độ khác thường như vậy. Cuối cùng Trúc hỏi thẳng bạn:

- Chắc là có chuyện gì ghê gớm lắm xảy ra rồi phải không, nói thật đi đừng có giấu nữa.

Huyền úp mặt vào lưng Trúc khóc nức nở. Một lúc Huyền nói:

- Thấy Thắm như vậy mình hồi hận quá.
- Về chuyện gì?
- Trúc biết rồi còn hỏi làm chi, mình đang khổ sở lắm, Trúc không hiểu hết đâu.
- Dĩ nhiên rồi, nhỏ không nói thì có trời mới hiểu nổi, mà trời sợ cũng chào thua luôn.
- Người ta đang khổ mà nhỏ lại đùa.
- Đùa cho bớt khổ chớ. - Trúc cười khúc khích. Thấy Trúc queo xe vào đường bờ sông, Huyền lật đật nói:
- Quay xe lại Trúc ơi, đừng đi con đường này.
- Sao vậy?
- Cứ quay lại đi mà. Huyền van nài.
- Hôm nay nhỏ khó hiểu quá, chẳng lẽ đi một chuyến Đà Lạt về rồi "mát" sao?
- Trúc vừa quay xe lại vừa cản hẳn.
- Cũng có thể như vậy lắm. Nhưng nếu Huyền điên thì sao?

Trúc cười giòn:

- Thì sẽ có người điên theo Huyền chứ sao nữa.

Huyền làm thinh. Con đường buổi chiều xao xác lá và bụi bay từng mảng dạt vào dãy nhà bên phố. Huyền rất nhớ Đà Lạt với buổi chiều như thế này, thời gian này, nhưng không gian nơi đó bằng

lảng sương mù và hơi lạnh choàng phủ da thịt.

Bây giờ Huyền về đây trong cái nóng bức của buổi chiều Mỹ Tho.

Về tới nhà Trúc thấy duyên đang ôm hộp trái dâu ngồi trước thềm.

Trúc la lên:

- Trời ơi, sao Duyên to gan vậy, biết của ai không mà ngồi ăn tỉnh bơ vậy?

- Của chị Huyền chứ của ai, chị ấy mới đi Đà Lạt về - Duyên đáp.

- Nhưng đâu phải cho nhỏ.

- Thôi, em nghe hết rồi, chị Huyền cho em hộp dâu, còn chị là bó hoa héo trong lu nước kia.

- Hết nói nổi....

Trúc cười kéo Huyền ra ngoài vườn. Hai đứa ngồi trong bóng mát của cây mận xum xuê.

- Bây giờ Huyền kể đi, chuyện gì xảy ra ở Đà Lạt? - Trúc nhìn vào mắt Huyền hỏi.

Huyền lắc đầu:

- Không có gì đâu....

- Nếu Huyền giấu, mai một có chuyện gì thì ráng mà khóc một mình đấy nhé.

Thoi Tư ở chợ về tới nhà đã gần bảy giờ tối, cô quỳnh quáng chạy lên gác.

Thấy Thắm đang ngồi dựa lưng vào vách, mặt buồn rười rượi. Thoi Tư lo lắng hỏi:

- Anh Thắm có đói lắm không?

- Không.

- Sao anh trả lời yếu xìu vậy? - Thoi Tư cười - Hôm nay em sẽ nấu cháo cá cho anh bồi dưỡng nhé.

- Anh hết bệnh rồi ăn gì cũng được, em đừng lo lắng quá anh áy náy lắm nhỏ ạ.

- Xời, anh làm như là người trên trời rơi xuống vậy. Em có bồn phận

phải lo cho anh chứ bộ. Bởi vì.... ba má em đã bảo thế.

- Nhưng anh thì ngược lại, chẳng lo cho em được gì, thật là xấu hổ.

Thoi Tơ quay ngoắt xuống cầu thang, nói với lại:

- Em đâu cần anh lo.

Thắm ngồi lắng nghe tiếng sóng vỗ vào bờ đá theo con nước lớn.

Dòng sông muôn đời vẫn đưa vào đây một âm thanh buồn bã như vậy.

Thoi Tơ đứng dưới chân cầu thang hỏi vọng lên:

- Hình như ai tới nhà mình phải không anh Thắm?

- Sao em biết? - Thắm ngạc nhiên.

- Dễ ợt thôi, có dấu bánh xe in trên nền xi măng đây nè.

- Em biết ai không?

- Trúc và Tân phải không? - Thoi Tơ hỏi.

- Đúng có một nửa, Trúc thì đúng nhưng Tân thì không phải.

- Vậy chứ ai?

- Em thông minh thì đoán thử coi - Thắm cười.

Thoi Tơ buống sa sầm nét mặt, cô quay đi và nói:

- Khỏi cần đoán nữa vì em đã biết người khách thứ hai ấy là ai rồi.

Thoi Tơ lui cui với công việc bếp núc. Thắm ngồi trên gác hình dung ra gương mặt rịn ướt mồ hôi của cô và màu áo tím giống như một cánh hoa lưu ly đơn độc.

Thoi Tơ chật vật cả ngày ở chợ, tối về còn vất vả với bếp núc để lo bữa ăn tối. Sau đó thì quay ra với một thau đồ đầy ắp có khi đến 12 giờ mới xong. Lẽ ra Thoi Tơ phải là một cô gái sung sướng nếu sinh vào một gia đình khác. Nhưng số phận của cô thật trớ trêu. Thắm càng nghĩ càng thương cho cô gái hiền lành, chân thật đã có quá nhiều kỷ niệm vui buồn với anh trong căn nhà ở xóm Đáy này.

Và Thắm, số phận nào đã dun rủi cho anh tới trọ học ở đây?

Thoi Tơ và Huyền thật là hai tính cách trái ngược nhau. Thắm thầm so sánh để thấy rằng đối với Thoi Tơ anh thật là có lỗi. Nhưng bất

ngờ chiều nay thái độ của Huyền khiến Thẩm khó xử.

Thoi Tơ lại mang một nhúm cơm nguội lên nuôi chú thần lằn. Cô làm công việc này không biết chán nản khiến nhiều lúc Thẩm phát bực.

- Thế là anh Thẩm đã tìm lại được niềm vui rồi phải không? - Thoi Tơ buông hỏi.

- Niềm vui gì?

- Chiều nay nhỏ Huyền lại đến thăm anh chứ gì. Tưởng hai người chưa hết giận nhau em sẽ tình nguyện làm sứ giả hòa bình cho.

- Cô ấy cùng đi với Trúc chứ bộ - Thẩm lúng túng giải thích.

- Thì em có nói gì đâu mà anh giải thích?

Thật là rắc rối khi phải tìm hiểu tâm lý phức tạp của con gái. Nói chuyện với Thoi Tơ nhiều lúc Thẩm thấy mình như sa vào một cơn mê hồn trận, không lối thoát.

Đợi cho chú thần lằn bò ra ăn hết những hột cơm nguội Thoi Tơ mới trở xuống nhà.

- Anh đói bụng chưa để em mang cháo lên?

- Không cần mang lên đây, để anh xuống dưới ăn với em cho vui.

Thoi Tơ nấu cháo cá ngon tuyệt. Thẩm là người rất ghét cháo nhưng hôm nay cũng ăn được hai tô đầy. Như mọi lần, trong lúc ăn Thẩm đùa.

- Mai mốt em mở cửa hàng bán cháo cá được đó nhỏ ạ, bảo đảm sẽ rất đông khách.

Thoi Tơ cười:

- Để anh và các ông bạn của anh tới ăn chịu hả?

- Đó cũng là một cách quảng cáo rẻ rề.

- Thôi, em chỉ nấu cháo cho người bệnh, anh ăn mà không chê cũng đủ vui rồi.

Ăn xong, Thoi Tơ nhắc Thẩm uống thuốc và rót sẵn cho anh ly nước trà nóng đặt trên bàn, sau đó cô mang chén bát đi rửa. Thẩm

nhìn theo Thoi Tư và nghĩ thầm, nếu mai này ai lấy Thoi Tư, chắc chắn người đó sẽ được hạnh phúc vì có một cô vợ đảm đang. Thắm lại nhắm mắt để uống những viên thuốc xanh đỏ mà anh đã ngán tận cổ. Những viên thuốc cuối cùng bác sĩ đã kê trong toa khi Thắm xuất viện. Như vậy là thoát nợ, Thắm thở phào như người vừa trút được gánh nặng sau một chặng đường dài mệt nhọc. Mong rằng đừng bao giờ Thắm phải nhìn thấy những viên thuốc đáng nguyên rửa ấy nữa.

Đêm nay không có mưa, Thắm bước ra sân nhà để đón làn gió mát rượi từ dưới sông thổi lên. Cây cóc già khua lá lao xao và những con đom đóm lập loè lao qua bóng tối.

- Anh Thắm ơi! - Thoi Tư gọi lớn.
- Gì đấy, anh đang ở ngoài sân đây.
- Anh uống thuốc chưa? - Thoi Tư đứng trên thềm nhà hỏi.
- Xong rồi.
- Ngày mai mua thêm không?
- Lạ trời, không cần mua nữa. Nhưng tại sao nhỏ thích bắt anh uống thuốc quá vậy?
- Đó là một cách hành hạ anh cho bố ghét - Thoi Tư cười.
- Còn sự hành hạ nào.... đã man hơn nữa không?
- Còn, nhưng để từ từ em mới nghĩ ra.

Thoi Tư cười nhỏ, Thắm không hiểu đó là một câu nói đùa hay là một cách hăm dọa. Thắm ngước nhìn lên bầu trời đầy sao, đêm của xóm Đáy như có một vẻ gì bí ẩn mà từ lâu nay Thắm chưa nhận ra.

- Vài hôm nữa em lại đi biển - Thoi Tư ngồi trong bóng tối nói.
- Em đi ra biển làm gì?
- Buồn quá, ra ngoài đó có ba má em vui hơn. Những đêm như thế này em thích nằm trên thuyền ngắm sao. Vài hôm nữa anh mạnh rồi chắc em yên tâm ra đi.

Thắm ngồi cạnh Thoi Tư trên bậc thềm, mắt Thắm vẫn không rời

những ánh sao nhấp nháy trong bầu trời cao và xa, Thẩm xúc động nói:

- Riêng lần này anh chẳng muốn cho em đi chút nào.
- Tại sao vậy?
- Tự nhiên anh thấy lo ngại, không yên tâm.
- Em sẽ quá giang thuyền của một người trong xóm Đáy, anh khỏi phải lo gì cả.
- Bao giờ em về?
- Cũng chưa biết được.

Một khoảng im lặng giữa hai người đến nỗi Thẩm nghe được hơi thở của Thoi Tơ.

- Em đi lâu như vậy, chỉ còn một mình anh trong ngôi nhà quạnh hiu này chắc buồn phát bệnh luôn - Thẩm nói.
- Anh vừa mới bệnh xong chắc không sợ bệnh nữa đâu - Thoi Tơ cười - Vả lại, hình như anh cũng muốn em đi vắng kia mà.
- Để làm gì?

Thoi Tơ không đáp, cô nhìn xuống chân, tay Thoi Tơ cầm cái que vẽ ngoằn ngoèo những hình thù vô nghĩa trên cát ẩm. Tay vẽ, liền đó Thoi Tơ dùng bàn chân xóa những đường vẽ mà có lẽ chỉ mình Thoi Tơ hiểu được.

Bỗng Thoi Tơ ném cây que, đứng lên nói:

- Em đi giặt đồ đây, anh lên gác nghỉ đi, đừng ngồi ngoài này sương xuống lạnh lắm đấy.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 15

Sau chuyến đi Đà Lạt về , Phan ít lui tới cửa hàng của ông Hoán. Giữa lúc ông đang nuôi hy vọng phát đạt hơn , không ngờ sự vắng mặt của anh ta làm ông lo ngại. Trong khi đó việc buôn bán của ông Hoán đang gặp khó khăn , bà Hoán thì sa đà vào chuyện hội hè có nguy cơ vỡ nợ. Mấy ngày nay ông Hoán và bà Hoán thường cãi nhau luôn , mạnh ai nấy đập phá đồ đạc cho hả cơn giận. Đập xong ông Hoán ngồi rũ rượi trong ghế sa lông , còn bà Hoán bỏ nhà ra đi hai ba ngày sau cũng chưa thấy trở về. Trong khi chị Nhiên lo quét dọn nhà cửa , thu dọn những đồ vật bề nát , Huyền xách xe đạp tới nhà Trúc nằm khóc.

Tối nay cũng vừa xảy ra một trận cãi vả , ba má Huyền hình như đã chán đập phá đồ đạc - Mà cũng không còn những thứ có thể đập được nên ông Hoán đập tay vào tường đến tươm máu , còn bà Hoán vừa khóc , vừa phóng ra đường kêu xích lô không biết đi đâu. Huyền lấy mấy cuốn tập , dẫn xe đạp ra sân đình đến nhà Trúc , nhưng ông Hoán đã gọi giật lại :

- Không đi đâu cả , vào đây ba hỏi chuyện.

Mặt ông Hoán gằm gừ , ông cố dịu giọng với con gái nhưng Huyền vẫn nghe giọng ông nói như hét. Huyền vào ngồi xuống ghế sa lông , đôi mắt cô đỏ hoe.

- Tại sao dạo này cậu Phan không lui tới đây nữa , nó có hẹn hò

gặp con ở chỗ nào khác không ? Ông Hoán hỏi.

- Không. Huyền đáp - Còn chuyện tại sao anh ta không lui tới đây con nghĩ ba biết hơn con , vì anh ta làm ăn với ba mà.

- Nó là một thằng lợi dụng , đẽu giả - Ông Hoán chửi - Thấy bên ngoài tưởng đâu nó tốt nào ngờ....

Ông Hoán ôm đầu khổ sở. Huyền rất xót xa khi thấy ba cô như vậy , nhưng chuyện làm ăn quan hệ giữa ông và Phan ngay từ đầu ra sao Huyền không biết và cũng không muốn biết. Việc đi Đà Lạt với Phan do ông Hoán xếp đặt và gần như bắt cô phải đi. Nhưng kết quả ra sao Huyền không rõ , nhưng Huyền có cảm tưởng Phan chỉ lợi dụng việc làm ăn để làm bình phong che mắt ông Hoán , còn mục đích chính là rủ Huyền đi Đà Lạt để thực hiện ý đồ của anh ta. Tới nay Huyền vẫn không thốt lộ điều gì cho ba má cô biết , Huyền chỉ âm thầm chịu đựng và đau khổ một mình.

- Con gặp cậu ta ngoài đường không ? Ông Hoán lại hỏi.

- Không , hình như anh ta không có mặt ở đây.

- Thật khổ. Ông Hoán kêu lên.

- Nhưng ba cần gặp anh ta để làm gì ?

- Ba cũng không biết nữa.

- Có lẽ anh ta tránh mặt chúng ta rồi.

- Không lẽ cậu ta cũng tránh mặt cả con nữa sao ?

Huyền cười chua xót. Ông Hoán không thể nào hiểu được tâm trạng của con gái.

- Nếu không có gì nữa thì con đi lại nhà Trúc - Huyền đứng lên.

- Để làm gì ?

- Học bài , con không thể nào học bài ở nhà được.

Điều này thì ông Hoán hiểu , cho nên ông buông xuôi hai tay ngã người vào thành ghế một cách chán nản.

Ra khỏi nhà Huyền thở phào như trút được gánh nặng. Cô đạp xe trên con đường tối và buồn rười rượi. Huyền không ngờ rằng cuộc

đời cô sẽ gặp phải một khúc quanh như vậy. Hôm nào trong những buổi đi chơi về khuya , Trúc và Huyền đèo nhau qua những con đường êm ả , có hai hàng me đổ bóng , lòng vui vẻ , nhẹ tênh. Nhưng bây giờ tâm hồn trĩu nặng , buồn chán , giống như những bóng cây đổ dài trên đường.

Thấy Huyền tới Trúc ngạc nhiên hỏi :

- Mang tập theo làm gì ?
- Tối nay ở đây học bài , không về nhà - Huyền đáp.
- Lại có chuyện ở nhà nữa à ?

Huyền gật đầu. Hai đứa lại ra ngồi ngoài vườn. Trúc sực nhớ , nhìn Huyền hỏi :

- Nhỏ ăn cơm tối chưa ?
- Chưa , nhưng không đói.
- Nhịn ăn kiểu đó tối sẽ đói đấy. Thôi chuyện gì cũng bỏ qua một bên. Hai đứa ra phố kiếm gì ăn đi.
- Chán , không muốn đi đâu cả.
- Hay lại nhà Thẩm chơi ?
- Lại càng không muốn , chỉ muốn rúc vào một xó nào đó nằm khóc cho vơi bớt đau khổ.
- Nghe nhỏ than thở mà não lòng. Trúc chẳng biết làm sao bây giờ. Nhưng tại ai lại sinh ra chuyện rầy rà này vậy ?
- Biết nói sao bây giờ , có lẽ tại cái số của mình vậy.
- Có phải tại anh chàng Phan không ?

Huyền không đáp , chỉ ngó xuống hai bàn chân mình và nếu không kêu chế , chắc Huyền sẽ lại khóc. Trúc im lặng nhìn Huyền , gần đây Trúc biết Huyền đang gặp chuyện không vui trong gia đình , cứ vài hôm Huyền lại tới học bài chung và có khi ngủ lại chứ không về nhà. Huyền cũng tránh nhắc tới Thẩm , có lẽ do mặc cảm. Hơn ai hết , Trúc hiểu điều đó. Tối nay ba má Huyền lại cãi vả nhau thật là đáng buồn nếu phải sống trong một gia đình bất hoà như vậy.

- Lâu nay anh Phan có gặp Huyền không ? Trúc hỏi.
- Không.
- Tại sao vậy ?
- Chắc anh ta bận đi làm ăn xa. Huyền đáp.
- Mình hỏi thật Huyền đừng có giấu , có phải tại anh Phan mà ba má Huyền cãi vã nhau không ?

Huyền im lặng không trả lời thẳng câu hỏi của Trúc. Cô đứng lên đi bách bộ trong khu vườn nhỏ. Những con dơi bay chập choạng trong bóng tối làm xao động tán lá trên đầu làm Huyền giật mình. Huyền ước mong sao cuộc khủng hoảng giữa ba má mình sẽ nhanh chóng trôi qua để cô có được những buổi tối thanh thản đi dạo trong khu vườn nhà mình như trước.

Hình như trong nhà Trúc có khách , Huyền thấy Trúc đi vào một lúc lâu. Khi trở ra vườn nó không phải đi một mình mà sau lưng Trúc có một dáng người quen thuộc. Huyền giật thót người khi nhận ra Thẩm.

Thẩm chủ động lên tiếng trước :

- Huyền tới lâu chưa ?
  - Nãy giờ , anh Thẩm đi có một mình à ? Huyền bối rối hỏi.
  - Chứ đi với ai ?
  - Tưởng có anh Tân đi nữa chứ.
  - Đạo này nó lo gạo bài buổi tối ở nhà.
  - Còn anh Thẩm ? Trúc cười hỏi.
  - Buổi tối anh thích lang thang.
  - Coi chừng kẻo bị cảm một trận nữa đấy nhé. Trúc nheo mắt cười.
- Thẩm đứng dựa vào gốc mận , anh lấy thuốc châm hút. Từ hôm đi học trở lại cho tới nay Thẩm mới gặp lại Huyền , Thẩm nhìn cô rong bóng tối , đôi mắt Huyền như sâu hơn , đen thẫm và u buồn.
- Đạo này Huyền thế nào ? Thẩm hỏi.
  - Người ta đang có chuyện buồn đấy anh Thẩm ơi. Trúc nói xen

vào.

Huyền véo Trúc một cái ý bảo Trúc hãy im lặng. Thắm cười :

- Tưởng Huyền là người hạnh phúc nhất trên đời này rồi chứ.

Huyền cúi mặt , câu nói đầy ngụ ý mỉa mai của Thắm làm Huyền đau xé , cô ngắt mấy chiếc lá mạn vò nát trong lòng bàn tay. Lá mạn bị giập nát bay chút hương thơm ngai ngái. Huyền thấy mắt mình cay cay , vội quay mặt đi và cố gắng để khỏi bật khóc.

- Anh Thắm không chia sẻ với người ta mà còn nói chi lời mỉa mai thế - Trúc trách móc.

- Không cần ai hiểu mình đâu Trúc ạ - Huyền nói.

- Thật là khổ - Trúc kêu lên - Yêu nhau lắm cắn nhau đau hoài vậy sao ?

Thắm thở ra mấy ngụm khói , anh lưỡng lự không biết nên ra về hay ở lại. Thật là một điều bất ngờ khi gặp Huyền ở đây , một cuộc gặp gỡ mà cả hai đều cảm thấy khó xử.

- Anh Thắm ngồi đi chứ - Huyền nói.

- Đúng rồi , anh Thắm ngồi xuống đây chứ sao lại đứng.

Trúc cười và ngồi sát vào Huyền chừa một khoảng trống trên băng ghế. Thắm ngồi xuống và nói :

- Anh tới lấy lại quyển sách , Trúc đọc xong chưa ?

- Xời ơi , anh làm như Trúc rảnh lắm vậy - Trúc cười.

- Đọc nhanh lên đi cô bé ạ , lười quá mà cũng bày đặt đọc sách.

- Em chỉ đọc sách trong khi chờ giấc ngủ thôi , mỗi tối chỉ đọc được có vài trang.

- Điều này chắc Trúc đọc tới mấy tháng mới xong quyển sách , như vậy làm sao anh trả lại cho người ta.

- Sách hay phải xem từ từ chứ - Trúc cười - Em coi xong rồi cho nhỏ Huyền mượn.

- Sách gì đấy Trúc ?

- Quyển "Lời Thề Bè Bạn" hay lắm Huyền ạ...

- Hay cách mấy Huyền cũng không có đầu óc đâu mà đọc trong lúc này.

- Càng chán đời minh lại càng phải đọc sách , chứ chán đời mà nằm khóc như Huyền thì bé tắc thêm.

- Không có sách thôi anh về nhé - Thẩm đứng lên nói.

- Bộ anh Thẩm chỉ tới đây đòi lại quyển sách sao ? Trúc hỏi.

Thẩm gật đầu , anh quay trở vào nhà lấy xe đạp. Huyền vẫn im lặng như một pho tượng.

Đưa Thẩm ra cửa xong , Trúc quay trở vào trách :

- Sao Huyền không giữ anh Thẩm ở lại ?

- Để làm gì ? Huyền đáp. Người ta đã không muốn ở lại mình đừng nên nài ép.

Người đàn bà bán chè gánh vừa đi ngang qua cửa , giọng rao chè cất lên cao vút trên con đường đêm nghe ngọt ngào và lẻ loi. Trúc đập vai Huyền reo lên :

- Mau ra ăn chè nhỏ ơi , chuyện gì cũng tạm gá lại , đừng có ngồi buồn rầu như pho tượng nữa.

- Gọi bà bán chè gánh vào đây có phải tiện hơn không , ai ra ngoài đường ngồi ăn kỳ vậy ? Huyền nói.

- Ừa , cũng có lý.

Trúc chạy ra đường , một lúc sau bà bán chè gánh đi theo Trúc vào nhà. Nhỏ Duyên đang học bài ở phòng khách thấy vậy ném quyển tập lên bàn chạy ra nói :

- Em cũng có phần nữa đấy nhé.

- Sao nhỏ không học bài đi ? Trúc liếc xéo Duyên hỏi.

- Học sao nổi mà học. Duyên cười.

- Cho ba chén chè đi chị. Trúc nói.

- Hoan hô chị Trúc.

Duyên sà vô gánh chè đã được người đàn bà đặt ngay ngắn trên thềm nhà. Chị bán chè không đẹp nhưng có giọng rao hàng lãnh

lót , quýt rữ. Huyền và Trúc nếu học đêm với nhau chắc chắn sẽ bị giọng rao chè của chị "quýt rữ" ngay , và mỗi đĩa ít nhất cũng ăn hai chén chè đậu xanh nước dừa đường cát ngọt ngào của chị mới yên tâm "tụng" bài.

- Ăn thêm không ? Chị bán chè hỏi giọng ngọt ngào.

- Hai đĩa tui thôi , nhờ Duyên khỏi. Trúc cười.

- Em nữa chứ. Duyên cười chìa cái chén cho chị bán chè - Ai sao tui vậy.

- Duyên bao phải không ? Trúc hỏi

- Ai làm chị thì người ấy bao , đó là...qui luật của muôn đời.

Huyền vừa ăn chè vừa mỉm cười trước sự cãi vã của hai chị em Trúc. Ít ra , trong giờ phút này Huyền cũng cảm thấy không quá đơn độc lẻ loi.

Nửa đêm trời mưa thật lớn. Tiếng mưa lớn đổ ào ào ngoài vườn đã đánh thức Trúc dậy. Căn phòng tràn đầy hơi lạnh , Trúc vòng tay ôm lấy Huyền , bất giác bàn tay Trúc chạm phải những giọt nước mắt nóng hổi ướt đầm gương mặt của cô bạn gái thân thiết.

Hoá ra Huyền vẫn còn thức và nằm khóc một mình trong bóng tối.

Trúc thương bạn quá cô hỏi :

- Sao lại khóc vậy nhỏ ?

Huyền không nói , những ánh chớp loé sáng làm căn phòng chập chờn và tiếng gầm gừ trong bầu trời tạo cảm giác buồn bã hơn. Trúc nhảy xuống giường để chân trần đi đóng cửa sổ lại. Lúc trở lại giường bàn tay Trúc ướt đầm nước mưa và lạnh.

- Mưa buồn quá - Huyền thở dài.

- Nhỏ thức suốt từ tối tới giờ đây à ? Trúc hỏi.

- Mình không làm sao chợp mắt được.

- Và khóc hoài.

Trúc ôm chặt lấy Huyền , cảm thương bạn vô cùng nhưng không biết làm sao để chia bớt gánh nặng của sự khổ đau mà Huyền đang

gánh chịu. Hồi tối sau khi học bài xong , Huyền đã kể hết cho Trúc nghe những gì đã xảy ra trong chuyến đi Đà Lạt vừa qua. Trúc bàng hoàng trước hành động và bộ mặt thật của Phan. Không ngờ Huyền đã sa vào bẫy của anh ta và gặp sự không may như vậy.

- Mình tưởng đâu rằng kể cho Trúc nghe là vui đi được phần nào sự khổ đau , không ngờ nó càng đè nặng tâm trí mình hơn - Huyền nói.

- Nước mắt không giải quyết được chuyện gì đâu - Trúc nói - Bây giờ phải gặp Phan để giải quyết thôi.

- Nhưng giải quyết việc gì ?

- Giải quyết song phẳng với nhau từ tình đến lý - Trúc nhấn mạnh - Mình sẽ có cách nói chuyện với anh ta.

- Huyền chẳng muốn gặp mặt anh ta chút nào.

- Vậy thì chỉ mình Trúc gặp anh ta thôi.

- Có nên làm như vậy không Trúc ?

- Nên lắm chứ - Trúc nhấn mạnh.

- Nhưng có ích gì nữa đâu ?

- Anh ta phải có trách nhiệm trước việc mình đã làm , và nếu như Huyền thấy có thể chung sống với Phan được thì đặt vấn đề cưới hỏi đàng hoàng , vì dù sao ba má Huyền cũng có cảm tình và chấp nhận Phan kia mà.

Huyền chua xót :

- Trước đây thì vậy , nhưng bây giờ khác rồi.

- Khác là sao ?

- Ba má mình rất căm ghét Phan vì cho rằng anh ta chỉ có cái mã bề ngoài chứ thật ra không phải là một người tốt.

Trúc thở ra :

- Trời ơi , sao mà rắc rối vậy ?

- Trúc không hiểu nổi chuyện phức tạp trong vấn đề này đâu.

Nhưng bây giờ cũng không nên tìm hiểu làm gì , mình chán nản quá

rồi , có lẽ mình không học nổi nữa đâu Trúc ạ.

Mưa mỗi lúc càng lớn hơn , không khéo có bão , Huyền rùng mình và kéo tấm mền phủ lên người.

- Trúc lạnh không ? Huyền hỏi.

- Lạnh chứ.

- Sao thấy nhỏ tỉnh bơ vậy ?

- Phải tập đừng thở than , việc gì cũng phải chịu đựng , như vậy mới vượt qua được chứ.

Huyền rúc vào Trúc , úp mặt lên vai bạn nói :

- Mình thèm được như Trúc.

- Như vậy Huyền đừng thở than nữa mà hãy nhìn thẳng vào sự việc. Làm thế nào để gặp Phan ?

- Mình không biết nữa , nhưng chắc chắn sẽ gặp.

- Huyền phải để yên cho Trúc giải quyết nhé , nếu cần nhỏ tránh mặt cũng được.

- Nhưng có ồn ào quá không ? Huyền lo lắng hỏi.

- Nhỏ yên tâm , không có việc gì để phải lo lắng cả. Bây giờ thì nhỏ ngủ đi , trời mưa chắc là dễ ngủ lắm đấy.

Và Trúc nhắm mắt , ít phút sau đó Trúc đã ngủ , hơi thở của Trúc đều đều , dáng nằm thoải mái. Còn Huyền cứ nằm trần trọc mãi vẫn không chợp mắt được.

Gần sáng trời tạnh mưa , Huyền lật đật lấy xe đạp về nhà. Chị Nhiên mở cửa cho Huyền , gương mặt chị đầy vẻ lo lắng mệt mỏi.

- Má tui về chưa ? Huyền hỏi.

- Dì vẫn chưa về , còn dượng cũng bỏ đi cả đêm nay không thấy về.

Tối qua chị ngủ một mình sợ muốn chết.

Huyền dẫn xe vào nhà. Sáng nay cô không muốn đi học chút nào , bao nhiêu chuyện dồn dập , đưa đẩy khiến cho Huyền cảm thấy mình giống như một con thuyền chao đảo giữa cơn bão lớn.

- Huyền ăn sáng chưa ? Chị Nhiên hỏi.

- Chưa , có gì ăn không chị ?
- Ăn bánh mì thôi , chờ một chút chị chạy ra chợ mua nhé.
- Thôi , chiên cơm lại ăn cũng được , khỏi đi đâu hết chị Nhiên ạ.
Trong lúc hai chị em đang ăn sáng thì bà Hoán về. Có lẽ cả đêm qua không ngủ nên hai mắt bà thâm quầng , gương mặt mệt mỏi bơ phờ.

- Ba con đâu ? Bà Hoán hỏi.

- Tối qua đi đi xong rồi tới dựng đi - Chị Nhiên đáp thay - Đến bây giờ vẫn chưa thấy về.

- Chán quá , rồi buồn bán ra sao đây không biết.

Bà Hoán buồn người xuống ghế than thở. Suốt đêm qua bà thức đánh bài ở nhà một người bạn. Số bà thật đen đũi , bị giựt hụi , mất vốn làm ăn lại sinh thêm nợ , gây gỗ với chồng , đánh bài cho đỡ buồn cũng bị thua cháy túi.

- Dì ăn sáng không ? Chị Nhiên hỏi.

- Không , sáng nay có ra cửa hàng không dì ?

- Chắc cũng phải ra để giải quyết công việc chứ - Bà Hoán lại ca cẩm - Thật là năm xui tháng hạn gì đâu.

Huyền đã nghe mãi cái điệp khúc ấy nên phát rầu thêm. Cô bỏ bữa ăn sáng giữa chừng chạy về phòng nằm nhìn chiếc đồng hồ để trên bàn chừng chừng như một vật lạ chưa từng thấy. Cây kim đồng hồ nhích dần , báo hiệu giờ học gần kề nhưng Huyền vẫn không muốn đi tới trường.

Một lúc chị Nhiên vào phòng lay Huyền dậy và hỏi :

- Hôm nay Huyền không đi học sao ?

- Em nhức đầu quá , chắc là phải nghỉ ở nhà thôi.

- Uống thuốc chưa ?

- Chưa , Huyền lắc đầu.

- Chắc tại em thức đêm đây , có cần chị tới trường xin phép cho em không ?

- Không cần đâu.
- Vậy thì chị ra chợ mở cửa hàng - Chị Nhiên thờ dài - Nhưng chắc chẳng buôn bán được gì đâu.

Thật ra chị Nhiên không thể nào hiểu nổi tâm trạng của Huyền. Cả bà Hoán mẹ cô cũng thế. Huyền lấy lý do nhức đầu để không đi học chứ quả tình cô thấy mình không còn hào hứng để tới trường. Dù bạn bè chưa ai biết gì nhưng lúc nào Huyền cũng mặt cảm đè nặng , vào lớp Huyền luôn luôn có cảm giác mọi cặp mắt đều hướng về mình. Nếu bây giờ được ngủ một giấc vĩnh viễn trên chiếc giường êm ái quen thuộc này thì không còn gì sung sướng bằng - Huyền thầm mơ ước như vậy.

Một lúc bà Hoán đi vào phòng con gái , bà ngạc nhiên khi thấy Huyền nằm trên giường với dáng điệu thiếu ngủ.

- Hôm nay Huyền không đi học sao ? Bà Hoán hỏi con gái.
- Không , Huyền đáp.
- Sao vậy ?
- Con muốn nghỉ học luôn.
- Bộ con điên à ? Bà Hoán ngạc nhiên.

Huyền quyết định phải nói sự thật cho mẹ biết :

- Con chán lắm rồi , không đầu óc đâu mà học nữa , vả lại nếu mẹ biết vừa qua trong chuyến đi Đà Lạt Phan đã làm gì con thì mẹ sẽ hiểu con khổ như thế nào.
- Nó đã làm gì con hả ? Giọng bà Hoán hệt hững như người trong cơn đau tim.
- Nó đã cưỡng hiếp con.

Nói xong Huyền bật khóc nức nở. Bà Hoán tưởng đâu ai vừa đập vào đầu mình một nhát búa , bà choáng váng , bàng hoàng đến sửng người. Bất động trong ghế một hồi lâu , bà Hoán mới lấy lại được bình tĩnh , bà hét lên :

- Tại sao đến bây giờ mà mới nói ?

Nhưng câu hỏi của bà Hoán không có lời đáp. Huyền khóc vùi , cô úp mặt vào gối cho nước mắt mình trào ra. Lâu nay Huyền cố chịu đựng , cô như một cái hồ tràn đầy nước , bây giờ sức chịu đựng ấy không còn , mặt hồ bị vỡ , nước tuôn chảy ra sông , về biển. Huyền khóc cho vơi bớt đau khổ , vơi đi sự dồn nén bấy lâu. Bà Hoán ngồi chết lặng trong tiếng nức nở của con gái , trước mắt bà , bầu trời như sắp sụp đổ.

Ông Hoán về tới nhà lúc nửa đêm , trong một cơn say. Ông lão đảo bước vào phòng khách , như ong đôi mắt đỏ ngầu , ngỡ ngác nhìn khắp căn phòng quen thuộc mà như một nơi nào xa lạ. Cuối cùng đôi mắt ấy dừng lại nơi bộ ghế sa lông ở góc phòng. Trong một chiếc ghế , bà Hoán ngồi bất động. Bà chờ ông Hoán về đến nỗi mệt mỏi , ngủ quên.

Ông Hoán buông người xuống ghế , giật mình bà Hoán mở mắt ra nhìn chồng.

- Ông đi đâu mà tôi chạy khắp nơi tìm cả ngày nay không gặp ? Bà Hoán hỏi một cách gay gắt.

- Tôi đi....nhậu....

- Nhà như một cái đám ma mà ông còn đi vui say , thật là lạ ?

- Đám ma hay đám cưới gì cũng mặc , tôi chán cái nhà này quá rồi. Tôi đi nhậu cho đỡ buồn , nếu không tôi chỉ còn có một cách nhảy xuống sông tự vận.

Bà Hoán nổi nóng :

- Nếu ông muốn tự vận thì hãy nghe tôi nói rồi tự vận cũng chưa muộn.

- Lại chuyện gì nữa đây , tôi ngán cái chuyện hụi hê của bà tới cổ rồi.

- Không phải chuyện hụi hê.

- Vậy là chuyện gì ?

- Ông gặp con Huyền mà hỏi.

Ông Hoán cười khà khà :

- Sướng chưa , có chuyện gì nó nói với tôi chứ sao tôi lại phải gặp nó để hỏi. Cái nhà này trật tự đảo lộn hết rồi chắc.

- Nhưng thôi , để tôi nói ông nghe cũng được - Bà Hoán gằn giọng - Bởi vì chưa chắc nó đã nói sự thật cho ông nghe. Chính ông đã hại đời con gái của ông rồi.

- Cái gì , bà nói sao ? Ông Hoán bật dậy như cái lò xo.

- Ông bảo nó đi Đà Lạt với thằng Phan , cái thằng rể quý tương lai của ông đó , để cái thằng để cáng ấy lợi dụng , cưỡng hiếp con gái mình. Bây giờ nó trốn biệt rồi , ông biết chưa ?

Bình thường bà Hoán rất sợ Oai chồng , nhất là sau vụ bà gây ra nợ nần. Tuy nhiên hôm nay bà có lý do để không còn khiếp oai ông Hoán nữa , vì trong chuyện quan hệ giữa Phan và con gái , bà chỉ đóng vai trò thụ động , phụ thuộc vào quyết định của ông Hoán.

- Sao , bà vừa nói gì ?

Tuy hỏi vợ như vậy , nhưng ông Hoán đã hiểu chuyện gì đã xảy ra. Có điều ông quá bất ngờ trước sự thật và trong cơn say ông hơi mơ hồ về trí nhớ của mình. Thấy bà Hoán không nói gì , chỉ nhìn ông gườm gườm , đôi mắt vừa buồn bã vừa đau đớn , ông Hoán ngả người trong ghế thờ dài.

Một lúc sau , bà Hoán mới rên rĩ :

- Phải chi con Huyền nó nói sớm thì tôi đã túm cổ thằng đó...giao cho công an rồi.

- Để làm gì ?

- Ít ra cũng phải cho nó biết tay mình.

Ông Hoán thở dài :

- Bà đừng có khùng , để sáng mai tôi nói chuyện với con Huyền rồi tìm thằng Phan.

Bữa ăn sáng trong gia đình thật buồn tẻ , mỗi người ngồi một góc và cố ăn cho xong. Ông Hoán ăn xong trước tiên , khi đứng lên ông

bảo Huyền :

- Sáng nay ở nhà cho ba nói chuyện.

- Nó nghỉ học từ hôm qua rồi - Bà Hoán nói.

Ông Hoán gõ tẩu thuốc lên mép bàn theo thói quen , ông bỏ ra ghế sa lông ngồi lặng lẽ nhìn qua cửa sổ. Một lúc sau , Huyền lên ngồi ở chiếc ghế đối diện. Cô liếc nhìn ông Hoán , chờ đợi.

- Tại sao mãi bây giờ con mới nói điều đó ?

- Điều gì ạ ? Huyền hỏi lại.

- Hồi hôm , mẹ mày đã nói hết cho tao nghe tất cả rồi. Lẽ ra mày phải nói sớm hơn chứ , ít ra cũng từ hôm ở Đà Lạt về.

Huyền vẽ ngón tay lên mặt bàn. Bây giờ cô không khóc được nữa , nước mắt như đã khô hết và Huyền thấy mình bình tĩnh lạ lùng.

- Con không muốn đi học nữa , điều trước tiên con muốn nói với ba như vậy , còn chuyện kia đã qua rồi. Coi như con gặp số phận không may , thế thôi.

- Nó không lánh mặt một cách dễ dàng vậy đâu - Ông Hoán gầm lên.

- Nhưng gặp anh ta để làm gì cơ chứ ? Huyền hỏi.

- Nó phải làm đám cưới với con.

- Nhưng con không muốn thì sao ?

- Không muốn cũng phải lấy , để mai mốt nó còn đi nước ngoài...con sẽ được đi theo.

Huyền cười cay đắng :

- Ba tưởng rằng một người như vậy sẽ dễ dàng sống chung với con ư ?

- Nhưng đổi lại con được đi nước ngoài một cách hợp pháp , cái giá đó cũng không phải là đắt và ai muốn cũng được. Nhiều cô hiện nay đang mê Việt Kiều nhưng mê là một chuyện còn được cưới hỏi đàng hoàng là một chuyện.

- Con không phải như các cô gái đó.

- Nhưng mà nghỉ học để làm gì ?

- Con sẽ đi làm , tự kiếm sống được mà không phải lấy anh ta.

- Gia đình sắp phá sản tới nơi rồi con biết chưa - Ông Hoán dịu giọng - Cần phải có thằng Phan giúp đỡ mới khỏi xuống dốc.

- Bây giờ ba vẫn còn tin anh chàng đó nữa sao ?

Ông Hoán buông xuôi hai tay một cách chán nản , giọng ông thiếu não :

- Thật sự ba cũng không biết phải làm sao bây giờ.

Chưa bao giờ Huyền thấy ba cô xuống dốc , suy sụp tinh thần đến như vậy. Hồi trước ông Hoán là một người rất tự tin và cả quyết , nhưng bây giờ ông đã thay đổi quá nhiều. Huyền nhìn mái tóc hoa râm , đôi mắt sâu và vàng trán đầy nếp nhăn của ba cô mà thương ông vô hạn.

- Để con sẽ gặp anh Phan mặc dù thâm tâm con không muốn gặp anh ta chút nào - Huyền nói.

- Dù sao , còn nước thì còn tát , con cứ thử xem - Ông Hoán buồn rầu nhìn con gái nói.

- Nhưng gặp anh ta là một chuyện còn việc cưới hỏi là chuyện khác.

- Lúc đó tùy con quyết định.

Ông Hoán đứng lên , dáng ông như một người bại trận. Huyền ngồi lặng yên với cảm giác xót xa đau đớn. Cô sẽ phải quyết định như thế nào khi đối mặt với Phan ? Huyền đứng lên tới bên cửa sổ nhìn ra vườn , ông Hoán đang đi bách bộ trên thảm cỏ phủ đầy là chết , mặt ông cúi xuống như muốn tìm kiếm điều gì trong đám lá khô vàng héo kia.

Huyền quyết định chiều nay sẽ tới gặp Trúc để rủ Trúc cùng lên Sài Gòn tìm Phan.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 17

Sau khi nghe Trúc báo tin xong , bà Hoán khóc bù lu bù loa như nhà vừa có đám tang. Bà vật vã trong ghế sa lông và luôn miệng nhiếc ông Hoán :

- Đó , ông thấy chưa , chính ông đã hại con ông một lần nữa.

Trúc an ủi bà Hoán :

- Cũng mai , Huyền chỉ bị gãy chân , bác sĩ đã bó bột. Và khi cháu về đây Huyền đã khoẻ nhiều rồi. Có lẽ khoảng một tuần nữa Huyền sẽ xuất viện về nhà. Bác cứ yên tâm.

- Yên tâm làm sao được - Bà Hoán nói - Bác như ngồi trên lửa đây , thật là bao tội lỗi của nhà này đều đổ lên đầu con Huyền hết.

Ông Hoán bình tĩnh hơn , ông hỏi Trúc cận kề trường hợp xảy ra tai nạn rồi giục vợ :

- Dù sao chuyện cũng đã lỡ rồi , bà thu xếp quần áo để lên Sài Gòn.

- Ông có đi không ?

- Đi chứ , sao bà hỏi lạ vậy ? Ông Hoán trừng mắt.

- Cửa hàng giao cho con Nhiên à ?

- Chứ biết làm sao được - Ông Hoán thờ ra.

Trúc kéo chị Nhiên ra ngoài dặn lấy cho Huyền những món đồ cần thiết rồi trở vào cáo từ ông Hoán ra về.

- Thật cháu cũng vất vả vì con Huyền quá - Ông Hoán ái ngại nhìn Trúc nói.

- Không sao đâu bác , hai đứa con là bạn thân thiết mà , chuyện của Huyền cũng như chuyện của con vậy.

- Bao giờ cháu lại lên thăm Huyền ?

- Nếu đi được cháu sẽ đi vào ngày chủ nhật. Lúc về đây mọi việc con đã nhờ đứa em họ trên đó lo rồi.

Trúc dẫn xe đạp ra cổng nhà Huyền , tụt dưng cô buồn vô hạn. Mọi chuyện xảy ra cho Huyền một cách dồn dập , bây giờ một đứa nằm trong bệnh viện với cái chân bó bột , còn một đứa lẻ loi trên con đường trưa nắng gắt của tỉnh lỵ. Trúc đạp xe đi như một người mất hồn.

Tới ngã ba , Trúc đổi ý không đạp xe về nhà mà quẹo qua hướng cầu Quay để đến nhà Thẩm. Dù sao cũng phải cho Thẩm hay tin không may này.

Trúc dừng xe đạp trong sân , Thoi Tơ ngạc nhiên hỏi :

- Ủa Trúc về hồi nào vậy ?

- Tối hôm qua.

- Vào nhà đi , anh Thẩm đang ở trên gác.

- Thoi Tơ đang làm gì thế ?

- Nấu cơm - Thoi Tơ cười.

Trúc vào nhà , kéo chiếc ghế có thành dựa ngời thờ ra. Nhìn vẻ mặt khác lạ của Trúc , Thoi Tơ nghi ngờ hỏi :

- Có chuyện gì thế ?

- Chuyện không vui - Trúc đáp - Thoi Tơ gọi dùm anh Thẩm xuống đây đi.

- Trúc không lên gác chơi à ?

- Giờ này lên đó nóng lắm , anh Thẩm đang làm gì thế ?

- Chắc là đang học bài.

Không đợi Thoi Tơ gọi , nghe tiếng Trúc nói chuyện dưới nhà , Thẩm vội đi xuống.

- Về bao giờ thế ? Thẩm hỏi.

- Tối hôm qua nhưng bây giờ mới tới cho anh hay được.

- Chuyện gì ?

Thẩm kéo ghế ngồi đối diện với Trúc , linh cảm cho anh biết có chuyện chẳng lành. Thẩm nhìn Trúc bằng cái nhìn lo lắng , chờ đợi.

- Em ở nhà Huyền vừa về đây , rất may gặp đủ cả ba má Huyền.

- Chuyện gì vậy ?

- Huyền bị tai nạn ở Sài Gòn , đang nằm trong bệnh viện.

Thẩm bàng hoàng hỏi :

- Tai nạn gì mới được chứ ?

- Bị xe đụng lúc băng qua đường với em , cái chân bị gãy hiện đang bó bột.

- Sao lại có chuyện như vậy được ? Thẩm không tin.

- Ba má Huyền đang sửa soạn lên thăm Huyền , em báo tin anh hay để tùy anh... quyết định.

- Sao lại rủi ro thế hả Trúc ? Thoi Tư ái ngại hỏi.

- Đúng là tai bay hoa. gởi , thật là xui - Trúc thở dài.

- Bây giờ mình phải lên thăm Huyền trên đó , còn không thì đợi ngày Huyền xuất viện. Trúc nói.

- Tình trạng của Huyền hiện giờ ra sao ?

- Đã khoẻ nhiều rồi nên em mới dám về. Có thể tuần sau Huyền xuất viện , nhưng cái chân sẽ bị tật suốt đời.

- Trời ơi - Thoi Tư kêu lên - Như vậy tội nghiệp cho Huyền quá - Có lẽ nào như vậy được sao ? Thẩm thần thờ.

- Đúng là Huyền gặp toàn chuyện không may - Trúc nói như khóc.

Sau một lúc phân vân , Thoi Tư nhìn Thẩm nói :

- Hay là anh Thẩm thu xếp lên thăm Huyền đi.

- Sao được , anh đang dồn sức để học bù khoảng thời gian bệnh vừa qua. Hơn nữa xin phép nghỉ chắc không được đâu. Chỉ có thể đi trong ngày chủ nhật thôi.

- Chủ nhật có khi Huyền xuất viện về dưới này rồi - Trúc nói.

- Đành vậy chứ biết làm sao - Thắm thở dài.
  - Mọi việc cũng đã xong rồi , hay là cứ chờ Huyền xuất viện về dưới này cũng được - Trúc nói giọng buồn buồn.
- Khi Trúc lấy xe đạp ra về , Thắm theo ra sân hỏi :
- Rồi chuyện của Huyền và Phan ra sao ?
  - Chẳng ra sao cả - Trúc nói - Nếu anh rảnh , mình đi uống nước em sẽ kể đầu đuôi cho anh nghe.
- Thắm vào nhà lấy xe đạp theo Trúc. Hai người chạy song đôi với nhau về hướng bờ sông. Họ vào một quán kem vắng khách và ngồi nhìn ra con đường chạy ngang trước mặt quán có những cây me cổ thụ toa? bóng mát.
- Trúc gọi kem và Thắm gọi ly cà phê đá. Thắm nhìn Trúc hỏi :
- Có tìm được anh chàng Phan đó không ?
  - Dĩ nhiên là phải gặp chứ sao lại không - Trúc đáp.
  - Kết quả ra sao ?
  - Chẳng ra sao cả , thật là bất ngờ.
  - Anh chàng có chịu về gặp ba má Huyền không ?
  - Không.
  - Sao anh ta lại tệ thế ?
  - Anh ta viện đủ lý do , biết thế thì không nên gặp làm gì. Và nếu không có chuyến đi này thì Huyền đâu có gặp tai nạn ?
- Thắm châm thuốc hút , anh thở ra những làn khói và ánh mắt đăm chiêu. Một lúc Thắm nói :
- Như thế thì Huyền đã làm lẩn một cách tai hại.
  - Huyền chỉ một phần , nhưng ba má Huyền mới chính là nguyên do đẩy Huyền tới hoàn cảnh này - Trúc nói.
  - Thái độ anh ta đối với Huyền ra sao ?
  - Rất dửng dưng.
  - Thật là buồn - Thắm thở ra.
  - Buồn cho ai ? Trúc nhìn Thắm hỏi.

- Buồn cho tất cả chúng ta.

Trúc ngậm chiếc muỗng cà phê trong miệng , cô nhìn ra con đường quen thuộc ngày nào Huyền và cô vẫn đi về , hai đứa có khi đèo nhau chung một chiếc xe đạp , có khi chạy xe đạp song đôi với nhau. Đâu ai ngờ rằng đến một lúc nào đó đời sống đi vào một khúc quanh.

- Mới đầu em cũng trách Huyền ghê lắm trong chuyện này. Nhưng bây giờ thì không , Huyền thật đáng thương. Mọi chuyện đều do ba má Huyền gây ra cả. Anh Thẩm còn giận Huyền không ?

- Trước đây thì có , bây giờ thì không - Thẩm đáp.

- Phan bảo rằng anh ta không muốn ràng buộc với Huyền vì anh ta đang chờ ngày đi nước ngoài. Đó có phải là một lý do không ?

- Làm sao anh biết được việc của anh ta - Thẩm cười.

- Em nghĩ là Phan nói dối , con người này thật khó mà hiểu nổi vì anh ta sống bằng nhiều bộ mặt , đóng kịch rất khéo.

- Hay anh ta đã có vợ rồi ?

- Không , em thấy anh ta ở một mình trong căn phòng chật hẹp thuê của chung cư.

- Ở một mình chưa chắc đã là người độc thân đâu cô bé ơi - Thẩm cười.

Trúc ăn những muỗng kem một cách chậm chạp. Thỉnh thoảng cô nhìn Thẩm ra vẻ phân vân. Một lúc sau Trúc hỏi :

- Chuyện của anh và Thoi Tư ra sao rồi ?

- Chuyện gì mới được chứ ? Thẩm ngược ngược hỏi.

- Thôi đi ông "tướng" ơi - Trúc cười - Làm sao mà qua được mắt nhỏ này.

- Em đừng có hiểu lầm , anh đối với Thoi Tư vẫn bình thường.

- Nhưng Thoi Tư đối với anh không bình thường đâu. Con gái tụi em có trực giác nhạy bén lắm , nhìn sơ qua là biết ngay. Hay anh cũng biết mà còn giả vờ ?

- Biết gì ?

- Thoi Tơ nó yêu anh lắm đấy , có đúng không ?

Thắm làm thình , anh uống một ngụm cà phê đá rồi nhìn ra con đường xao xác lá. Thật ra không cần Trúc nói Thắm mới biết điều đó. Từ lâu Thoi Tơ đã đối với Thắm bằng thứ tình cảm đặc biệt , có điều Thoi Tơ là một cô gái kín đáo , dịu dàng. Cô gái chỉ thể hiện tình yêu bằng sự chăm sóc , lo lắng cho Thắm những khi anh đau ốm hoặc trong sinh hoạt thường ngày. Thắm cảm nhận điều này qua ánh mắt của Thoi Tơ , sự giận dỗi vô cớ hoặc niềm vui ập đến bất ngờ.

- Thoi Tơ là một cô gái rất tốt , chân thành , đã yêu ai rồi thì yêu đến chết , anh Thắm đừng làm Thoi Tơ buồn.

- Nhưng tại sao em lại nói với anh điều này ? Thắm hỏi.

- Qua kinh nghiệm và trường hợp của Huyền.

- Bây giờ thì chuyện ấy qua rồi Trúc ạ - Thắm nói.

- Em cũng mong như vậy để anh còn dành tất cả tình cảm cho Thoi Tơ.

Thắm dụi mẩu thuốc tàn vào cạnh bàn. Câu nói của Trúc làm Thắm bồi hồi.

- Chủ nhật này Trúc có lên Sài Gòn thăm Huyền không ?

- Nếu đến cuối tuần Huyền vẫn chưa xuất viện em sẽ đi.

- Nhớ rủ anh với nhen - Thắm dặn.

Từ nhà Trúc về , Thắm đạp xe lang thang giữa trời trưa nắng gắt.

Anh chạy qua mấy con đường quen thuộc mà thường ngày vẫn đi với Huyền. Thắm bồi ngùi nhớ lại những kỷ niệm thoáng đó mà như đã xa xôi lắm rồi , giống như hôm nào đi qua cầu thấy một cánh hoa trôi vào chỗ nước xoáy , cánh hoa chìm dần , chìm dần trong sự nổi tiếc vu vơ của Thắm.

Huyền nằm trên giường , cái chân phải vẫn còn bó bột và được giấu trong tấm mền bông. Cô đã xuất viện và theo ông bà Hoán về nhà

được hai hôm. Trúc đã tới đây từ sáng và ngồi nói chuyện với Huyền khá lâu.

- Trúc có một cậu em họ thật tốt - Huyền khen - Nếu không có Đạt , khi Trúc về Huyền chẳng biết phải làm sao.

- Nó là một chuyên viên nuôi bệnh đấy , dì Tâm bệnh chỉ một tay Đạt chăm sóc thôi , vì nhà đâu còn ai. Cho nên để Huyền trên đó Trúc rất yên tâm.

Sau tai nạn , Huyền gầy và xanh nhiều , tóc hình như đã rụng nhiều làm cho Huyền hoảng hốt sau một đêm ngủ dậy thấy tóc rụng vương đầy trên mặt gối. Về nhà rồi nhưng nhiều lúc Huyền vẫn mang ảo giác căn phòng của cô là căn phòng màu trắng của bệnh viện. Chị Nhiên thấy cái chân bó bột của Huyền đã khóc như mưa như gió. Còn Huyền , mới đầu còn sợ hãi , nhưng bây giờ đã quen dần và nhiều lúc Huyền còn gõ ngón tay vào cái chân bó bột trắng toát và cứng đờ như một khúc gỗ.

- Bây giờ đêm ngủ cái chân Huyền có nhức lắm không ? Trúc ái ngại hỏi.

- Chỉ khi nào cựa mình mới nhức , bình thường thì không.

- Mỗi lần muốn xê dịch thì sao ?

- Ở bệnh viện có Đạt giúp , hoặc mấy cô y tá , về đây có chị Nhiên. Ba mình đang đặt một cây nạng để chống , có lẽ mai một Huyền đi nạng để khỏi làm phiền người khác.

Bây giờ Huyền không còn dễ khóc hay dễ tủi thân nữa , tai nạn đã làm cho cô đổi khác , nhìn lại những việc đã qua bằng con mắt tỉnh táo hơn và lạ thay lòng oán hận Phan cũng không còn. Mỗi lần nghĩ về Phan , Huyền rất dửng dưng , hình như anh ta là một người chưa hề quen biết với Huyền.

- Huyền có muốn ra ngoài thêm không , Trúc dìu cho - Trúc hỏi.

- Trúc dìu mình không nổi đâu mà Huyền cũng chẳng muốn đi đâu , nằm ở đây dõi theo những tiếng động bên ngoài cũng thú vị lắm.

- Biết khi nào hai đứa mình mới đèo nhau trên xe đạp chạy lang thang trên phố nữa nhỉ ? Trúc nói.
  - Chắc tất cả đều trở thành kỷ niệm hết rồi - Huyền buồn bã nói - Đúng là một sự thay đổi ghê ghớm không ai có thể ngờ được , - Trúc nói - Mong thời gian sẽ đi qua nhanh và Huyền sẽ vượt qua tất cả.
  - Bây giờ Huyền là một cái cây còn lại sau cơn bão lớn - Huyền cười héo hắt - Cái cây đã cứng cáp , đủ sức chịu đựng rồi.
- Chị Nhiên bước vào hỏi Huyền :
- Chị đi chợ đây , Huyền có cần mua gì không ?
  - Chị mua cho em cuốn sổ tay thật dày - Huyền nói.
- Trúc ngạc nhiên :
- Để làm gì ?
  - Huyền viết nhật ký.
  - Eo ơi , cái chân đau không lo nằm nghỉ mà viết nhật ký làm gì.
  - Tự nhiên mình muốn viết nhật ký kinh khủng - Huyền nói.
- Chị Nhiên đi ra cổng , bỗng chị trở vào nói với vẻ ngạc nhiên :
- Có một ông khách mang kính cận xin gặp Huyền.
  - Ai vậy ?
  - Ông ta không nói tên , nhưng cho biết là ở Sài Gòn xuống.
- Trúc reo lên :
- Ôi , đó là anh chàng Đạt nhộp đấy Huyền ơi.
- Và Trúc bật dậy chạy ra ngoài cổng. Đạt đang đứng dưới giàn hoa giấy , hấp háy mắt sau tròng kính cận nhìn vào. Anh chàng ăn vận thời trang đúng điệu Việt Kiều , tay xách một giỏ đầy quà bánh cũng ngạc nhiên không kém khi thấy Trúc :
- Ủa , chị cũng đang có mặt ở đây nữa sao ?
- Trúc cười , mở cổng cho Đạt vào và hỏi :
- Sao tìm được nhà Huyền tài vậy ?
  - Huyền có cho em địa chỉ nhà khi xuất viện mà.

- Xách cái gì mà nặng nề vậy ?

- Quà cho chị Huyền đấy.

Huyền không ngờ Đạt xuống thăm cô , khi Đạt bước vào phòng với Trúc , Huyền mừng quá quên mất cái chân đau của mình nên định ngồi dậy , đến chừng đau quá Huyền kêu "óí" một tiếng muốn ứa nước mắt.

Đạt lo lắng nói :

- Chị Huyền làm sao vậy ?

- Đau quá - Huyền gượng cười.

- Chị Huyền thấy Đạt xuống thăm mừng quá nên...khóc đấy - Trúc đùa. Đạt đặt giỏ quà nặng trĩu xuống góc phòng. Anh chàng lúng túng không biết ngồi ở đâu , Trúc đẩy tới gần Đạt chiếc ghế ngồi có thành dựa nói :

- Ngồi xuống đi ông mãnh , xuống một mình hay với ai ?

- Em đi một mình , bằng xe đò.

- Thật bất ngờ - Trúc cười.

- Em sốt ruột quá không biết chị Huyền về dưới này ra sao nên xuống thăm. Chị Huyền đỡ nhiều chưa ?

- Thấy Đạt xuống là chị hết đau ngay - Huyền cười.

- Em mang cho chị ít quà - Đạt lúng túng nói.

- Trên đó đã nhờ Đạt nhiều rồi , về dưới này lại làm phiền Đạt nữa , thật là...

Đạt cướp lời Huyền :

- Ăn nhằm gì , sẵn dịp em xuống thăm chị Trúc luôn kéo chị ấy cứ trách em mãi.

- Nhờ nhờ Huyền bị tai nạn mà Đạt mới xuống thăm chị của nó đấy - Trúc háy mắt.

- Chị Trúc toàn gieo tiếng oán cho em không - Đạt cười.

- Chừng nào Đạt về lại trên đó ?

- Chiều em về.

- Không được , lâu quá Đạt mới xuống đây phải ở lại ít nhất một tuần lễ mới được về , phải không Huyền ?
- Đúng vậy , Đạt có việc gì bận bịu đâu mà phải về sớm vậy ?
Huyền nói.
- Em phải đi học nữa chứ bộ.
- Đạt học giỏi quá rồi , có nghỉ vài ngày cũng đâu có sao.
- Trên đó có gì lạ không Đạt ? Trúc hỏi.
- Lạ là sao ? Đạt cười - Mọi người đều bình thường , ngày nào cũng như ngày đó.
- Vậy mà cũng nói.
- Có một chuyện liên quan đến chị Huyền , nhưng có nên nói không ?

Huyền ngạc nhiên :

- Chuyện gì thế Đạt ?
- Chuyện anh chàng Phan của chị ấy mà.
- Phan là Phan chứ sao lại là "của chị" ? Huyền nhăn mặt - Đừng có nói như vậy.

Đạt cười :

- Nhưng chị có muốn nghe không ?
- Nói thì chị nghe.
- Anh ta bị bắt rồi , hình như dính vào một vụ vượt biên và lừa đảo sao đó.

Huyền dừng dừng trước tin này , còn Trúc ngạc nhiên hỏi :

- Sao Đạt biết ?
- Em tới căn nhà trọ của anh ta nghe người ta kể bên nói.
- Em tới đó làm gì ?
- Qua vụ tai nạn của chị Huyền , em muốn gặp anh ta để nói chuyện giữa...đàn ông với nhau.
- Nghĩa là sao ? Trúc hỏi.
- Đám cho anh ta mấy quả để anh ta biết thế nào là lẽ độ.

Trúc tức cười quá , không ngờ Đạt lại con nít đến như vậy.

- Em nhỏ xíu làm sao đánh lại ông Phan ?

- Chị làm rồi , em đã là một cao thủ đai đen "Không thủ đạo" đấy chứ chẳng phải tầm thường đâu.

- Ủa , chứ không phải anh ta chờ đi xuất cảnh chính thức sao ? Bây giờ Huyền mới hỏi.

- Chuyện đó thì có trời mới biết được. Đạt nói.

Huyền không hỏi thêm Đạt về tình hình của Phan nữa. Có điều sự thất vọng không làm cho Huyền buồn và chán nản hơn mức độ mà cô phải chịu đựng.

- Đó cũng là quy luật - Trúc nói - Thôi , ở đây đừng nên bàn về chuyện của anh ta nữa.

Ông bà Hoán sau tai nạn của Huyền cũng đã hoà thuận lại với nhau , bi kịch của gia đình vì thế đã không xảy ra. Hằng ngày bà Hoán ra cửa hàng , còn ông Hoán đi câu cá với mấy người bạn. Đôi lúc Huyền nghĩ rằng nếu chẳng may cái chân cô không lành , bị tật suốt đời cũng sẽ là một giá đánh đổi vừa phải cho gia đình mình mà Huyền vui vẻ chấp nhận , không chút oán trách.

Đạt bỗng nhìn Huyền nói :

- Xuống đây thấy chị Huyền vui em mới yên tâm. Hồi còn trong bệnh viện thấy chị khóc hoài em lo quá.

- Sao Đạt biết chị Huyền vui ? Trúc mỉm cười hỏi.

- Biết chứ.

- Vui , nhưng mà vui...muốn khóc - Huyền đùa.

- Nói thế chứ em biết chị chẳng bao giờ khóc nữa đâu , ngoại trừ khi nào cái chân bị đau.

Huyền nói :

- Chân đau chị cũng không thèm khóc.

- Thế thì...tuyệt vời - Đạt khen.

Gần trưa Trúc và Đạt ra về. Trúc chở Đạt bằng xe đạp chạy loanh

quanh mấy con đường có nhiều hàng me cổ thụ cho Đạt ngắm màu lá me xanh non mà theo Đạt bây giờ rất hiếm , vì hầu hết các con đường có me già đều bị bẻ nhánh để tránh tai nạn trong những lúc trời mưa giông.

Đạt nói một cách lãng mạng :

- Em rất thích tình lý của chị Trúc , nó không ồn ào phức tạp như Sài Gòn , lại có những con đường đẹp như trong tranh vẽ mùa thu.

Đạt có khiếu văn chương đấy - Trúc cười.

- Chị cũng đừng quên em vừa giỏi toán mà cũng vừa giỏi văn đấy nhé.

- Thì Đạt là một người...văn võ song toàn rồi , sẽ có nhiều cô "mê" lắm đấy ông mãnh ạ.

- Thôi , cho em xin hai chữ "Tình Yêu" nghĩ tới em đã...uể oải rồi.

- Chưa yêu ai sao uể oải ?

- Thấy chị Huyền em đã phát kinh rồi - Đạt cười khúc khích - Còn chị thì sao , hả chị Trúc.

- Chị sống vui vẻ suốt đời.

- Nghĩa là sao ?

- Không yêu ai mà cũng không để cho ai yêu.

- Chà , tư duy mới của cuộc sống đấy hả ? Đạt cười.

Chờ Đạt về tới nhà , Trúc mới nhớ hôm nay cô lãnh nhiệm vụ đi chợ. Nhìn đồng hồ , Trúc kêu lên :

- Thôi chết , Đạt ở nhà chơi chị phải chạy ra chợ mua thức ăn về nấu cơm , quên mất rồi. Nhỏ Duyên đi học về mà không có cơm nó kêu réo dữ lắm.

- Hay là em cùng đi với chị ra chợ , chứ bắt em ngồi nhà chịu sao nổi ? Đạt nói.

- Ừa , có Đạt cũng tốt , xách giỏ dùm chị kéo giỏ này chợ đông lắm.

Đạt cười :

- Em có một bà chị hết ý , lúc nào cũng sẵn sàng...sai bảo.

- Ai bảo , nhập gia thì...tùy tục ông mãnh ời.
- Lần này thì Trúc nhường nhiệm vụ chở cho Đạt. Hai chị em trở lại mấy con đường cũ để ra chợ.
- Chiều nay chị phải đưa em ra bến xe đấy nhé - Đạt dặn Trúc.
- Bộ không ở chơi vài ngày được sao mà cứ vắn vặc đòi về vậy ông tướng ?
- Em còn đi học nữa.
- Được rồi , - Trúc cười - Nếu chị Huyền đồng ý cho Đạt về thì chị cũng để em về.

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 18

Thắm chở Thoi Tơ còn Tân chở Xuyên , bốn người rủ nhau tới thăm Huyền. Sau cơn mưa nhỏ , thành phố buổi tối mát rượi với những cơn gió từ hướng sông đưa đến. Tối nay Thoi Tơ mặc chiếc áo màu tím bình dị như bao lần , mái tóc của cô bay trong gió thơm mùi bồ kết mới gội ban chiều. Lâu lắm rồi Thoi Tơ mới đi chơi vào buổi tối và ngồi xe đạp của Thắm.

Trong khi Tân chở Xuyên chạy bên cạnh , con đường dẫn tới nhà Huyền có những đoạn như chìm trong bóng tối. Xuyên la lên :

- Anh Tân coi chừng nghen , sụp ổ gà thì chết.
- Sẽ có thêm người vô nhà thương bó bột chân và được bạn bè đến thăm nữa chứ lo gì - Tân cười.
- Anh đừng óc nói ầu , xui lắm chứ bộ.

- Cứ chạy theo anh Thắm thì chắc ăn , khỏi lo sụp ổ gà - Thoi Tư nói.

- Sao vậy ? - Xuyên hỏi.

- Anh Thắm đã từng quen thuộc với con đường này , nhắm mắt chạy cũng không sao.

Biết Thoi Tư mĩa mai , Thắm cười không nói gì. Anh lặng lẽ đạp xe. Con đường chạy dưới hai hàng cây vào buổi tối không khí như lắng lại , lọc hết bụi bặm , nên hương hoa tỏa ngát , thơm ngọt ngào trong gió.

- Sao anh Thắm lặng im thế ? - Xuyên cười hỏi.

- Đường tối phải chú ý chứ không thôi lủi vào gốc cây thì khổ.

- Không sợ lủi vào người đi xe ngược chiều mà sợ lủi vào gốc cây - Xuyên hỏi.

- Bởi gốc cây không có mắt - Thắm cười.

- Hôm nay Huyền đã đi đưng gì đưng chưa ? - Tân hỏi.

- Đi bằng cây nạng loanh quanh nhà thì đưng - Thắm đáp.

- Huyền mà đi nạng chắc buồn cười lắm nhỉ ? - Xuyên hỏi lớn.

- Dù buồn cười cũng không nên... cười bắt tử nghen nhỏ - Tân nói - Nên nhớ là Huyền rất tự ái và chúng ta phải tế nhị.

Bốn người đưng chờ trước cổng nhà Huyền , Thắm gọi cửa và chờ đợi. Từ trong nhà chị Nhiên đi ra , nhìn thấy người quen chị mở cổng và vui vẻ mời vào. Thoi Tư ít khi tới nhà Huyền nên cảm thấy lúng túng , cô đi bên cạnh Xuyên bằng những bước rụt rè để qua khoảng sân rộng mênh mông.

Chị Nhiên mời mọi người ngồi ở phòng khách. Một lúc sau Huyền kẹp cây nạng bước ra. Thoi Tư là người đầu tiên chạy đến dìu Huyền tới ngồi xuống ghế.

- Huyền ngồi xuống đây đi - Thoi Tư ái ngại nói.

Tuy mọi người đã biết trường hợp xảy ra tai nạn cho Huyền và hoàn cảnh của cô hiện tại , nhưng trước sự xuất hiện của Huyền với cây

nạng gỗ và cái chân bó bột , không khí trong căn phòng cũng lắng lại cùng với sự xúc động chung. Ngay như Tân , người có tiếng là vui nhộn , đùa tếu mà cũng im lặng nhìn Huyền bằng ánh mắt ái ngại.

Chị Nhiên mang nước cho mọi người. Huyền gượng cười :

- Các bạn uống nước đi.
- Huyền có khoẻ không - Thẩm lên tiếng - Cái chân hôm nay thế nào ?
- Đỡ nhiều , tuần sau em trở lên Sài Gòn cho bác sĩ khám lại.

Chỉ có Xuyên là người khá lâu không gặp Huyền , bây giờ gặp lại thấy Huyền thay đổi nhiều , nhất là sau vụ tai nạn làm cho Huyền xuống sắc , gầy héo như một chiếc lá. Xuyên xúc động nói :

- Thật là xui , phải không Huyền , tự nhiên đi lên Sài Gòn rồi bị tai nạn , đúng là chuyện chẳng ai ngờ tới.
- Nhưng mọi chuyện cũng đã qua rồi - Huyền cười gượng.

Tân uống một ngụm nước , anh nhìn Huyền cố nói một câu vui đùa cho không khí bớt ngọt ngào :

- Đôi khi người ta cũng nên đi bằng cái chân giả để đo sự cân bằng của cơ thể xem như thế nào.
  - Vậy thì anh Tân nên thử xem - Xuyên cười nói.
  - Gì chứ thử chuyện này thì anh... chịu thua.
  - Có hy vọng cái chân khi mở bột sẽ lành và bình thường trở lại không Huyền ? - Thoi Tư hỏi.
  - Cũng chưa biết được , tuần tới khám lại mới biết vì bác sĩ không nói gì cả.
  - Mấy ông bác sĩ là vậy - Tân cười.
  - Rồi thằng cha gây ra tai nạn cho Huyền có bị gì không ? - Xuyên hỏi một câu hết sức thực tế.
  - Lỗi cũng do mình một phần , anh ta chỉ bồi thường tiền thuốc men.
- Tân đùa :

- Cái đó cũng là một cách làm quen với các cô gái xinh đẹp của mấy anh có xe hơi. Huyền thử nghĩ xem có đúng không ?

- Sao anh vô duyên vậy. - Xuyên gắt - Chuyện tia nạn chết người mà anh làm như chuyện giỡn chơi vậy.

- Biết đâu được , ở đất Sài Gòn thì chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

- Anh Tân có về... không ưạ mấy người có xe du lịch quá nhỉ ?
Thẩm ngồi ngả đầu lên thành ghế , nãy giờ anh chăm thuốc liên tục và hồi tưởng lại tất cả những gì đã xảy ra giữa anh và Huyền. Thẩm bồi hồi , sống với tâm trạng luôn biến chuyển của mình. Huyền cũng thế , ngồi trước mặt Thẩm , cô cũng hết sức bối rối , những chuyện đã qua giống như là cơn ác mộng người ta không muốn sống lại nhưng khôn khổ thay , cứ phải luôn luôn nhớ lại từng phút , từng giờ.

- Trúc có tới thăm Huyền thường không ? - Thoi Tư hỏi.

- Ngày nào Trúc cũng ghé qua một lần - Huyền đáp - Có hôm ở chơi với Huyền cả ngày.

- Rất tiếc Thoi Tư bận qua , nếu không cũng sẽ tới chơi với Huyền luôn , bởi vì mình biết mấy người nằm một chỗ thường rất buồn và cô đơn.

Thoi Tư rất xúc động trước tình cảm của Huyền hiện tại , cô thốt lên câu nói vừa rồi hết sức chân thành. Trước đây Thoi Tư không thích tính cách của Huyền nhưng lòng cô vốn đôn hậu và dễ tha thứ. Sau tai nạn của Huyền , Thoi Tư thấy thương Huyền nhiều hơn là giận.

- Thoi Tư còn bán ngoài chợ không ? - Huyền hỏi.

- Vẫn còn.

- Khi nào cái chân lành và may mắn đi lại được bình thường như xưa Huyền sẽ rủ Trúc ra chỗ Thoi Tư bán , chắc bọn mình có nhiều chuyện để tâm sự.

- Thế nào Huyền cũng sẽ bình phục như xưa mà - Thoi Tư an ủi.

- Mọi chuyện đều do... may rủi , khó mà nói trước được đâu Thoi Tư ạ - Huyền cười héo hắt.

Từ nhà Huyền ra về , Tân đề nghị :

- Tới quán của Xuyên uống cà phê.

Thoi Tư véo vào hông Thẩm nói nhỏ :

- Đừng đi theo Tân , em cần nói chuyện riêng với anh ở một nơi khác.

Thẩm đành đưa tay vẫy chào Tân , anh cười nói :

- Thôi , mình phải đưa Thoi Tư về ? - Tân ngạc nhiên.

- Sáng mai em phải ra ngoài cửa biển rồi.

- Như thế thì chia tay vậy...

Thế là Thẩm chở Thoi Tư đi về một hướng còn Tân chở Xuyên rẽ về một hướng khác. Đi được một lúc Thẩm hỏi :

- Đi đâu đây cô bé ?

- Tùy anh - Thoi Tư đáp.

- Không về nhà sao ?

- Tối nay em muốn đi chơi với anh thật khuya rồi về ngủ , sáng mai em đi sớm - Thoi Tư nói.

- Đi đâu ? - Thẩm ngạc nhiên.

- Ra ngoài biển thăm ba má em chứ đi đâu.

- Em nói thật à ?

- Chứ em nói đùa bao giờ ? - Thoi Tư cười nhẹ.

Đã nói như vậy tức là Thoi Tư không đùa , Thẩm hiểu tánh Thoi Tư trước giờ. Nhưng trước quyết định quá bất ngờ của Thoi Tư tối nay làm cho Thẩm hoang mang.

- Em lạ lắm , có những quyết định bất ngờ , khó hiểu.

- Em vẫn bình thường vậy thôi - Thoi Tư cười - Chỉ có anh mới khó hiểu.

- Có chuyện gì cần thiết mà em phải đi bất ngờ như vậy ? - Thẩm hỏi.

- Dĩ nhiên cần thiết em mới đi , chứ bộ anh tưởng em khủng sao , từ đây ra đó xa lắm , lại mưa bão bất thường không phải không nguy hiểm.

- Biết vậy mà vẫn đi ? - Thẩm trách.

- Ở nhà em không chịu nổi :

Thẩm đưa Thoi Tơ tới quán cà phê mà lần đầu tiên khi tới ở trọ nhà cô Thẩm đã đưa cô tới. Đó là một ngôi quán luôn luôn vắng khách của vợ chồng một người giáo viên già về hưu , cà phê rất ngon , quán có vườn cây và hoàn toàn yên tĩnh. Hình như vợ chồng ông giáo viên hưu trí này bán cà phê cho vui chứ không nhất thiết vì sinh kế. Vợ chồng ông rất hiếu khách , nhất là khách quen.

Khi dựng xe đạp dựa vào một chậu kiểng , Thẩm hỏi Thoi Tơ :

- Nhỏ còn nhớ ngôi quán này không ?

- Bộ anh tưởng em là con người dễ quên lắm hả ? - Thoi Tơ trách.

- Biết đâu được - Thẩm cười.

Bác Năm Răng - Tên của ông giáo chủ quán tiến ra từ một chiếc ghế xích đu khuất trong bóng tối vui vẻ nói :

- Chà , lâu quá mợ"i thấy cô cậu ghé đây uống nước.

Thẩm và Thoi Tơ ngồi xuống chiếc ghế đá lạnh tanh. Anh nhìn bác Năm Răng nói :

- Tụi cháu bận học thi. Sao quán vẫn... vắng vẻ như xưa vậy bác ?

- Thì hồi nào tới giờ vẫn vậy. Quán này chỉ chờ khách quen - Bác

Năm Răng cười hóm hém - Cô cậu uống gì ?

- Bác cho cháu hai ly cà phê đen - Thoi Tơ nói - Và không bỏ đường.

- Sao lạ vậy , bình thường nhỏ có uống cà phê đâu , lại còn không bỏ đường thì đáng chết , làm sao nhỏ uống ?

- Kệ em.

Thẩm cười trước tính bướng bỉnh của Thoi Tơ , tốt nhất là đừng cản trở ý thích của cô. Lâu lâu thấy Thoi Tơ đòi uống cà phê Thẩm cũng

thấy thú vị.

- Nhỏ quyết định đêm nay không ngủ hả ?

- Anh làm rồi , em uống cà phê đen không bỏ đường lại rất ngủ dễ.

Thẩm châm điều thuốc , anh rít mấy hơi và nhìn quanh ngôi quán.

Vẫn những chậu kiểng , những cây mai cây sứ già cỗi , những tán mạn im lìm , cây khế trở bông về đêm thơm thơm. Vẫn những chiếc băng đá dài , những cái bàn thấp. Quán không có gì thay đổi. Thẩm để ý mãi trong góc xa có một cặp tình nhân đang ngồi. Đó là những người khách hiếm hoi của quán.

Ông chủ quán già hiểu khách và vui tánh mang ra hai ly cà phê phin nóng hồi đặt trên bàn rồi lặng lẽ rút lui về vị trí của mình , đó là chiếc ghế xích đu trong bóng tối , dưới một tán mạn.

- Em thương Huyền quá - Thoi Tư nhíp cái muống nhỏ trên mặt bàn nói - Nếu rui Huyền bị tật vĩnh viễn thì sao ?

- Phải chịu vậy chứ biết làm sao bây giờ , có những việc mà mình hoàn toàn bất lực.

- Em hỏi thật , anh còn... thương Huyền không ?

Câu hỏi bất ngờ của Thoi Tư làm cho Thẩm lúng túng. Anh rít thuốc liên tục và thở ra những ngậm khói.

Thoi Tư cười nhẹ :

- Em biết hỏi như vậy anh khó trả lời , nhưng không hiểu sao tối nay em lại muốn biết chuyện ấy ghê lắm.

- Thương là thế nào ? - Thẩm hỏi.

- Anh đừng có làm bộ nữa , em không còn trẻ con nữa đâu , mặc dù lúc nào anh cũng gọi em là nhỏ này nhỏ nọ.

- Anh thương Huyền như thương em vậy thôi Thoi Tư ạ - Lâu lắm Thẩm mới nói được.

- Không , em không thích anh nói như vậy.

- Trước đây thì có , anh thương Huyền ghê gớm nhưng Huyền lại không thật lòng với anh , chỉ xem anh như một trò đùa.

- Còn bây giờ ?

- Anh cũng thương Huyền như thế nhưng không phải tình thương ấy. Em đừng bắt anh phải trả lời rõ ràng.

Thoi Tơ cười :

- Em có bắt buộc anh điều gì đâu ?

- Tuy em không bắt buộc , nhưng chẳng khác gì ép anh trả lời -
Thắm khỏ sở - Thôi cô bé ơi , cho anh xin đi , bây giờ không phải nói chuyện ấy đâu , uống cà phê đi , kéo nguội hết rồi kìa.

Thế là Thắm thoát nạn , anh bỏ đường vào ly cà phê của mình và quậy đều. Thắm ngạc nhiên vô cùng khi thấy Thoi Tơ uống từng ngụm cà phê đen không đường.

- Có đắng lắm không ? - Thắm hỏi.

- Tất nhiên là đắng - Thoi Tơ cười - Nhưng đôi khi trong cái đắng cũng có vị ngọt ngào.

- Tối nay nhỏ thật khó hiểu.

Thoi Tơ cười , kể từ giờ phút đó cô hoàn toàn im lặng ngồi nhìn vào bóng tối. Thắm

cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thoi Tơ dưới gầm bàn , cô giật thót người như bị điện giật rồi rút tay về.

- Sao lần này anh chẳng muốn cho em đi ra biển tí nào , có một điều gì đó khiến anh lo ngại - Thắm nói.

Thoi Tơ vẫn im lặng. Một lúc Thắm nhìn vào mắt Thoi Tơ , anh bàng hoàng vì thấy đôi mắt cô đỏ hoe , long lanh hai giọt nước mắt. Thoi Tơ khóc không thành tiếng.

Thoi Tơ đi hôm trước , hôm sau trời bắt đầu mưa và rồi người của xóm Đáy bảo nhau là cơn bão lớn đổ về làm cho con sông gầm lên bằng những đợt sóng dữ dội. Cây cóc già trong sân nhà Thoi Tơ rụng lá ào ào như thể muốn bật cả gốc.

Trong cơn mưa gió tơi bời như thế Tân đội áo mưa đến. Nó rủ Thắm đi uống cà phê.

- Bộ mày điên à , mưa gió thế này mà đi đâu ?
- Chứ ở nhà làm gì ? - Tân cười - Mày học bài cũng không được đâu Thẩm ơi.
- Chứ tới quán cà phê làm gì ?
- Nhâm nhi cà phê , nhìn mưa bão ngoài đường vẫn thú vị hơn ở nhà.
- Tao đang lo sốt vó đây - Thẩm thay quần áo và nói.
- Lo gì ?
- Thoi Tư đang ở ngoài biển , mưa bão thế này...

Tân cười giòn :

- Mày khéo lo xa , Thoi Tư là con nhà dân chài , chẳng mưa bão gì động chạm đến Thoi Tư nổi đâu. Có lo là lo cho mày , nắng hồng ư mà mưa cũng... cảm cúm.

Thẩm thở ra :

- Lần này sao tao lo quá.
- Thôi , đi uống cà phê sẽ hết lo , mày ngồi ở nhà một mình trong tình trạng như thế này mà không lo sao được - Tân cười - Mày yêu Thoi Tư đết sốt ruột như vậy sao ?
- Không biết.

Thẩm khoá cửa nhà lại , khoác vội chiếc áo mưa và leo lên Tân cho chở. Chiếc xe đạp cà tàng của Tân như cố sức chống chọi với mưa gió. Tân vừa đạp xe vừa vượt nước mưa lạnh buốt vả vào mặt , nhiều lúc chiếc xe đạp khựng lại trước sức gió thổi mạnh nhưng rồi Tân nhòm người lên khỏi yên xe , nhấn bàn đạp cho chiếc xe lướt tới.

Quán của Xuyên không có người khách nào. Thấy Tân và Thẩm đội mưa gió tới , Xuyên ngạc nhiên tròn mắt ra nhìn. Tân ném chiếc áo mưa vắt trên thành ghế lấy khăn mù soa lau mặt , lau tóc cười :

- Thấy tụi này nhiệt tình với quán của Xuyên chưa. Mưa gió vẫn tới như thường.

- Các anh làm em bất ngờ quá. Mưa gió quán vắng teo. Anh Tân anh Thẩm uống gì ?

- Cà phê đen số một , còn phải hỏi chi nữa ?

- Còn anh Thẩm ?

- Cũng vậy.

Thẩm cởi áo mưa máng trên cây đinh ở góc tường , anh lạnh run , ngồi thu hai tay vào lòng chờ Tân chuyển cho điều thuốc. Tân nhìn Thẩm bật cười.

- Mày lạnh à ?

- Lạnh quá , đúng là điên mới đi uống cà phê lúc mưa gió thế này.

- Thôi đừng có ca cẩm nữa , có lạnh chạy vào sau bếp mà hơ cho ấm.

Nhưng Thẩm ngồi thu lu trong ghế rít mấy hơi thuốc. Anh nhìn mưa giăng kín bầu trời trước cửa quán. Xuyên mang hai ly cà phê phin đặt trên bàn.

Xuyên nhìn Thẩm cười hỏi :

- Bộ anh Thẩm lạnh lắm sao mà run như con thằn lằn vậy ?

- Bếp của Xuyên có lửa không cho nó vào hơ với...

- Bếp lúc nào cũng có lửa , em đang nấu nước sôi mà anh Thẩm lạnh thì vào hơ cho ấm kẻo bị cảm nữa đấy.

- Nhà có ai không ? - Thẩm hỏi.

- KHÔNG có ai hết , anh cứ tự nhiên.

Thẩm chạy ra sau bếp đưa hai bàn tay lạnh cóng ra trước ngọn lửa , anh áp hai bàn tay lên mặt , hơi nóng chuyển nhanh vào cơ thể thật dễ chịu. Một lúc Thẩm hết lạnh , tóc cũng đã khô nên trở lên nàh. Ly cà phê nguội ngắt , nhưng uống lại thấy ngon tuyệt.

- Trời như thế này là bão lớn rồi - Tân chép miệng nói.

- Báo đăng tin có bão mà , mưa gió hoài buồn thấy mồ - Xuyên than thở. Thẩm hỏi :

- Sao không mở nhạc vậy Xuyên ?

- Mưa gió đã nã nê , nghe nhạc nữa chắc em tự tử quá.

- Cứ mở đi , không nghe thì để anh nghe cho , - Tân cười - Bảo đảm anh không bao giờ chán đời đến độ muốn tự tử đâu.

Xuyến đi mở nhạc , nhưng dù có vặn lớn đến đâu tiếng nhạc cũng bị tiếng mưa át hết , nghe không rõ. Thắm uống từng ngụm cà phê , qua màn khói thuốc chờn vờn trước mặt Thắm hình dung ra Thoi Tơ trên một chiếc thuyền gờ này đang ở ngoài cửa biển , chiếc thuyền đang lặn hụp giữa những đợt sóng lớn như sắp chìm ngấm. Thắm thấy hồi hộp và lo lắng lạ lùng.

- Anh Thắm đang nghĩ gì mà thờ người ra vậy ? Xuyến hỏi :

- Nó đang lo lắng cho Thoi Tơ - Tân cười :

- Thoi Tơ bệnh à ?

- Không , Thoi Tơ đã ra ngoài biển hai hôm rồi.

- Eo ơi , sao nhỏ dấy gan vậy , mưa bão kinh hồn thế này ra đó làm chi ?

- Thoi Tơ ra biển một hôm thì có bão , mong rằng sẽ chẳng có việc gì xảy ra cho Thoi Tơ - Thắm nói :

- Anh Thắm lo lắm à ? Xuyến cười :

- Khỏi phải lo - Tân háy mắt.

Xuyến đứng lên đi thay cuộn băng khác , lần này bản nhạc nghe rõ hơn. Vẫn giọng cô ca sĩ quen thuộc với bài "Em Đến Thăm Anh Một Chiều Mưa".

- Bài này anh Tân rất thích , đúng không ? - Xuyến cười nói :

- Nhưng chẳng có ai đến thăm , thành ra anh phải đi tới quán em uống cà phê cho đỡ buồn.

- Nghe anh nói mà tội nghiệp.

- Tội thì lấy cho anh gói thuốc nữa đi cô bé - Tân cười.

Khui bao thuốc mới , Tân chìa cho Thắm một điếu , Thắm lắc đầu. Bây giờ trong quán có thêm hai người khách vừa bước vào , họ có lẽ là một cặp tình nhân đi giữa đường bị mưa , cả hai đều ướt. Cô

gái thả mái tóc dài của mình ra sau thành ghé để hong cho khô.
Thẩm nhớ tới mái tóc dài óng mượt của Thoi Tơ khi ngồi bên anh
đêm nào ở quán cà phê vắng. Mái tóc thơm hương bồ kết dịu dàng.
Tân hút thuốc và nhả khói ra thành vòng tròn một cách điệu nghệ.

Nó nhìn Thẩm hỏi :

- Tới đâu rồi ?

- Nghĩa là sao ? - Thẩm ngạc nhiên :

Tân cười :

- Nghĩa là nãy giờ mày đã ra tới ngoài biển để gặp Thoi Tơ chưa ?

Thay vì nổi nóng vì câu nói đùa vô duyên và không phải lúc của Tân
, Thẩm lại bật cười :

- Tao đang thấy một con thuyền giữa mưa bão , chắc là một giấc
mơ khi mình đang thức.

- Có Thoi Tơ trên đó không ?

- Không thấy.

- Vậy Thoi Tơ đã lên bờ rồi - Tân cười.

Xuyên ngạc nhiên trước câu chuyện không đầu đuôi của Tân và
Thẩm. Cô hỏi :

- Hai anh đang nói gì vậy ?

- Nói về giấc mơ - Tân đáp :

- Tưởng gì , em ngủ thường hay nằm mơ lắm đấy.

- Chắc các cô gái thường mơ thấy giấc mơ đẹp ?

- Không có đâu , nhiều lúc cũng thấy toàn là ác mộng không à.

Câu chuyện trở nên tẻ nhạt giữa tiếng mưa ồn ào. Thẩm thềm trách
Tân tại sao lại "hành hạ " mình đến như vậy. Ly cà phê làm cho
Thẩm thêm sốt ruột.

Tân và Thẩm lại dầm mưa đèo nhau về nhà. Khi đẩy cánh cửa nặng
nề để bước vào nhà lòng Thẩm chợt se lại trước sự trống vắng
hoang lạnh của ngôi nhà không có bóng dáng Thoi Tơ. Nếu có cô
bé ở nhà , giờ này trong căn bếp nhỏ đã có ánh lửa và chỉ trong

chốc lát bữa cơm nóng sốt được dọn lên , Thẩm và Thôi Tư vừa ăn vừa trêu đùa nhau , căn nhà rộn lên tiếng cười.

- Trưa nay mày nhịn đói à ? - Tân nhìn căn bếp lạnh tanh hỏi :

- Một mình tao chả biết nấu nướng , nhịn đói luôn.

- Hay là lại nhà tao ăn cơm ?

- Thôi , thà nhịn đói sướng hơn phải đi ngoài mưa gió một lần nữa để tới nhà mày.

- Muốn ăn phải lăn vào bếp chứ - Tân cười - Nếu vậy tao về thôi.

Tân đẩy chiếc xe đạp lớn trốn và phóng lên ngôi trên yên , thoáng một cái Tân đã mất hút vào trong màn mưa. Thẩm đóng cửa lại và bước lên cầu thang. Ngôi nhà trống trải đến những bức chân vang nhẹ lên những bậc thang gỗ nghe cũng buồn bã làm sao.

Căn gác tối nhờ nhờ nhưng Thẩm không bật đèn , anh mở cánh cửa sổ và nhìn ra mặt sông mờ đục. Những lượn sóng sủi bọt trắng găm thét như trút tất cả sự giận dữ vào bờ đá. Các tia chớp sáng loé màu thép thỉnh thoảng xé ngang bầu trời tạo cho thiên nhiên cái vẻ đe dọa. ghê rợn. Giờ này Thôi Tư đang ở đâu trên biển khơi.

Thẩm đóng cánh cửa sổ lại và buồn bã dựa vào bức tường lạnh giá , anh nhìn quanh căn gác trống trải , hồi tưởng lại những ngày đau ốm vừa qua , cũng trên căn gác này , chỗ nằm này chính bàn tay mềm mại , mát rượi của Thôi Tư đặt trên vầng trán nóng như lửa của Thẩm. Gương mặt hiền dịu của Thôi Tư với đôi mắt đầy lo âu nhìn anh. Bây giờ đôi mắt ấy ở đâu trên mặt biển ngàn trùng ?

Thẩm với tay lấy cây đàn ghi ta treo trên vách. Cây đàn cũ kỹ bỏ lâu không đụng đến chùng dây , Thẩm lên dây lại và khảy nhẹ nhẹ. Lạ lùng thay đó là âm điệu của bài hát Thôi Tư rất ưa thích , cô bé vẫn bắt Thẩm hát trong mỗi cơn mưa. Lòng Thẩm thật xa xăm , như muốn gọi theo mưa bão ngàn trùng những câu hát mịt mù đến với Thôi Tư.

"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cô?"

*Dài tay em mấy thửa mắt xanh xao
Nghe lá thu mưa reo mồn gót nhỏ..."*

Hoa Lưu Ly Không Về

Chương 19

Buổi chiều Thắm đang ngồi học bài thì Trúc tới , cơn bão đã tàn nhưng mưa vẫn còn lay bay , Trúc đứng giữ áo mưa dưới chân cầu thang , tóc của cô bị ướt và gương mặt Trúc trắng xám. Tuy nhiên Trúc cười thật tươi hỏi :

- Anh Thắm biết tin gì chưa ?
- Mấy hôm nay mưa bão đầy trời , anh giam mình trên căn gác này đâu có đi ra ngoài mà biết ? Thắm hỏi.
- Huyền đi Sài Gòn về rồi , rất may mắn , bác sĩ đã mở bột và cái chân của Huyền sẽ bình thường như xưa. Bây giờ anh tới thăm Huyền không ?
- Đi với Trúc à ? Thắm hỏi.
- Anh chờ em đi , có bận gì không ?
- Chờ anh một chút.

Thắm khóa cửa nhà và chờ Trúc ra đường. Trời se se lạnh và mờ đục. Những hạt mưa rắc nhẹ lên vai áo , nếu không có nỗi lo về Thoi Tơ thì thời tiết như thế này đối với Thắm rất thú vị biết bao.

- Vẫn không có tin tức gì của Thoi Tơ à ? Trúc hỏi :
- Không , anh đang sốt ruột. Hy vọng trời hết mưa Thoi Tơ sẽ về tới
- Thắm nói như tự an ủi mình.

- Lần này về anh đừng cho Thoi Tơ đi biển nữa.
- Làm sao anh ngăn được khi Thoi Tơ bảo là đi thăm ba má cô ấy.
- Lâu nay ba má Thoi Tơ không về trong này à ?
- Hai vợ chồng bác ấy ở luôn ngoài biển.
- Thoi Tơ thật tội nghiệp.

Hôm nay nhà Huyền có không khí khác hẳn , chị Nhiên mở cửa cho Thắm và Trúc với nụ cười thật tươi.

- Huyền vừa mới nhắc Trúc đó - Chị Nhiên nói :
- Huyền ngủ hay thức vậy chị Nhiên - Trúc hỏi :
- Cô ấy đang nghe nhạc trong phòng khách.

Thắm và Trúc bước vào , Huyền đang ngồi trong ghế sa lông chột ngẩng lên. Niềm vui làm cho người ta đổi khác một cách nhanh chóng. Huyền không còn vẻ héo úa và buồn phiền trước đây nữa , cô lộng lẫy trong bộ quần áo kiểu mặc nhà mà xanh nhẹ có chấm trắng , mái tóc dài óng ả thả xuống vai , gương mặt hồng hào rạng rỡ.

- Thắm đến chia vui với Huyền đấy. Trúc cười.

Thắm ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Huyền. Anh châm thuốc hút và nói :

- Nghe Trúc bảo cái chân Huyền không sao cả anh rất mừng.

Huyền xúc động nói :

- Khi bác sĩ mở bột và khám lại em rất lo lắng. Chụp phim xong , bác sĩ báo kết quả eem mừng muốn khóc được. Đúng là như một giấc mơ.

- Như vậy là Huyền phải tổ chức ăn mừng mới được - Trúc ôm vai Huyền nói.

- Cũng định đấy chứ , chủ nhật tới nhằm sinh nhật của Huyền sẽ tổ chức luôn một lần. Huyền nói.

- Hay lắm - Trúc reo lên - Mời đông đủ bạn bè tới dự nghen !

- Tất nhiên rồi.

Huyền đứng lên , tay cầm lấy cây nạng dựng bên cạnh. Cô chống nạng và bước loanh quanh trong phòng. Huyền đứng lại ở một góc xa và vui vẻ cười như một đứa trẻ con lần đầu tiên mới biết đi.

- Huyền đi nạng có thấy khó khăn lắm không ? Thẩm ái ngại hỏi :

- Lúc đầu thật là khổ , nhưng bây giờ thì quen rồi. Khi cái chân thật sự lành em sẽ bỏ nạng và tập đi - Huyền ngượng ngừng cười. -

Giống như một đứa trẻ vậy.

Trúc đùa :

- Huyền đi nạng coi cũng...có duyên lắm đấy , nên mời ông thợ chụp hình tới chụp một "pô" để làm kỉ niệm kéo sau này quên ngày tháng đáng nhớ này.

- Làm sao mà quên được - Huyền cười - Chắc chắn sẽ nhớ tới chết thôi. Thẩm dụi mẩu thuốc vào cái gạt tàn , qua cánh cửa sổ màu xanh , cơn mưa nhẹ vẫn đan những sợi mỏng bên ngoài.

- Anh Thẩm và Trúc uống nước nhé. Huyền hỏi.

- Trời lạnh thấy mồ mà uống nước gì ? Trúc nói.

- Hay là uống cà phê nóng ?

- Được đấy , bây giờ mà có tách cà phê đen thì tuyệt.

- Chờ một chút sẽ có ngay , chính tay em pha cho anh Thẩm uống. Huyền cười.

- Nhưng cái chân của Huyền như vậy thì làm sao ? Thẩm lắc đầu - Nhờ chị Nhiên đi.

- Không sao đâu , em tự pha thì mới ngon được. Còn cái chân của em hả ? Huyền cười - Nếu bây giờ anh rủ em đi chơi phố em cũng có thể đi được như thường.

Huyền háy mắt cười và chống cây nạng bước ra nhà sau. Thẩm và Trúc im lặng lắng nghe tiếng nhạc phát ra từ chiếc máy cassette để trên đầu kệ sách kê sát tường. Những bài hát Pháp lời Việt rất quen thuộc nhưng nghe lúc nào cũng thấy hay.

- Huyền có mấy bài hát hay quá. Trúc khen.

- Trúc thích những bài hát này nữa à ? Thẩm hỏi.
  - Thích chứ , hôm nào em phải nhờ nhỏ Huyền thâu lại mới được.
- Chị Nhiên bưng lên ba ly cà phê thơm ngát. Chị cười nói :
- Của cô Huyền pha đấy , cà phê đặc biệt chính gốc Di Linh đó nghen.
  - Huyền đâu rồi chị ? Trúc hỏi.
  - Cô ấy lên bây giờ.

Huyền xuất hiện sau lưng chị Nhiên , mái tóc dài của Huyền được tết nhánh và buộc bằng hai mảnh vải màu tím. Huyền cười nói :

- Mình bưng không được , nên phải nhờ chị Nhiên.
- Như vậy cũng là giỏi lắm rồi. Trúc cười.
- Uống cà phê thử xem có ngon không ?
- Chắc chắn là phải ngon hơn quán của nhỏ Xuyên , cà phê ở đâu đấy Huyền ? Thẩm hỏi.

Huyền nheo mắt hỏi :

- Em đồ anh Thẩm đấy ?
- Vậy thì anh chịu thua.
- Anh uống cà phê đi rồi mới nói được , chưa uống làm sao biết cà phê ở đâu ? Huyền cười.
- Anh Thẩm khôn quá , chưa nói đã chịu thua - Trúc háy mắt.
- Thà chịu thua còn hơn nói trật.

Thẩm nhấp một ngụm cà phê , lúc này chị Nhiên bảo là cà phê Di Linh , dĩ nhiên nó không từ Di Linh...bay về đây được. Nghĩa là do Huyền mua từ chuyến đi Đà Lạt vừa qua. Thẩm nhìn Huyền bảo :

- Em mua trong chuyến đi Đà Lạt vừa rồi phải không ? Huyền gật đầu.
- Lẽ ra , nó là quà của anh , em định mang đến nhà nhưng lúc đó thấy anh...thù ghét em thậm tệ nên thôi. Bây giờ em mang ra pha cho anh uống đấy.
- Như vậy là Trúc được....ăn theo , phải không ?

- Không , Trúc cũng có phần quà , nhưng hồi đó hình như Trúc...ghét Huyền thậm tệ nên hôm nay cho uống chung - Huyền cười.

Tuy chỉ là một cách nói , nhưng Huyền ngụ ý bài giải một vấn đề nặng nề đã xảy ra và còn đè nặng trong tâm trí của Thẩm. Anh rít một hơi thuốc dài , thở khói , lòng Thẩm nhẹ tênh như những chiếc bóng mưa ngoài kia.

- Anh thấy cà phê thế nào , phát biểu cảm tưởng đi chứ. Trúc cười.

- Rất ngon.

- Rất ngon thôi sao , còn phải nói thêm là rất "đậm đà". Trúc háy mắt.

Thẩm cười , anh hiểu rằng Trúc vừa nói một câu đầy ngụ ý. Huyền cũng nhấp từng ngụm cà phê nhỏ , đột nhiên sự im lặng đè nặng trong căn phòng lạnh giá , Huyền nhìn ra ngoài trời mưa , đôi mắt cô vốn đã u buồn , sâu thẳm giờ càng xa vắng thêm hơn. Thẩm không biết Huyền đang nghĩ gì trong giây phút này.

- Khi nào mời bạn bè tới dự sinh nhật Trúc sẽ tình nguyện đi mời giúp cho. Trúc nói.

- Chắc chắn phải nhờ Trúc rồi - Huyền cười - Anh Thẩm nhớ tới dự nhé ?

- Nếu không có gì trở ngại. Thẩm cười.

- Thôi bây giờ Huyền nghỉ đi , cho cái chân mau lành , tụi này về.

Huyền đi nạng , tiễn Thẩm và Trúc ra cổng , nụ cười của Huyền khuất sau giàn hoa giấy mà những chùm hoa đỏ thắm đã mờ nhạt trong màn mưa.

- Như vậy là mừng cho Huyền - Trúc nói sau lưng Thẩm.

- Trúc có nghĩ rằng sau một tai nạn nào đó con người ta như sống lại bằng một cuộc đời khác không ? Thẩm hỏi.

- Có thể lắm.

- Huyền bây giờ thay đổi nhiều quá.

- Thay đổi đáng mừng hay đáng buồn vậy anh Thẩm. Trúc cười hỏi.
  - Tất nhiên là đáng mừng. Với trường hợp của Huyền anh thấy tai nạn vừa qua là một điều...may mắn , dĩ nhiên cho riêng bản thân Huyền.
  - Tai nạn là một điều...may mắn , anh nói chuyện gì lạ thế ?
  - Không lạ đâu cô bé ạ , với người này nó là sự rủi ro , nhưng với người khác có thể là một điều may mắn , biết đâu được.
  - Vậy nếu bây giờ anh gặp tai nạn thì sao , rủi ro hay may mắn ?
Trúc hỏi.
  - Chưa biết.
  - Anh khôn quá hà. Trúc cười khúc khích sau lưng Thẩm. Tới dưới chân cầu Thẩm dừng xe lại và nhảy xuống trao xe cho Trúc , anh nói :
  - Thôi tới đây được rồi , anh muốn đi bộ về nhà.
  - Anh không sợ bị cảm nữa sao ?
  - Cảm cũng là...1 tai nạn , biết đâu tai nạn lại là một điều may mắn.
Thẩm cười.
- Trúc lờm Thẩm và quay xe trở lại. Anh đi lên cầu và dừng lại nhìn xuống dòng nước đục đang chảy xiết phía dưới , vẫn những cánh hoa không tên màu tím đỏ lặn chìm trong những lượn sóng và không biết trôi về đâu. Gió rất lạnh tạt vào mặt Thẩm. Có một người câu cá neo ghe trong tàn cây cổ thụ gieo ra mặt sông , ông ta ngồi bất động như một pho tượng trên mặt nước.
- Thẩm và Trúc ngồi trên chiếc băng dài kê dưới gốc mận. Khu vườn nhà Trúc thật yên tĩnh , thỉnh thoảng mới có một cơn gió từ hướng sông đưa về làm xao xác mấy tán lá vẫn khuất chìm trong bóng tối. Thẩm rít dài một hơi thuốc , anh búng mẩu thuốc tàn xuống cỏ nhìn Trúc hỏi :
- Hôm sinh nhật Huyền có đông đủ bạn bè chứ ?
  - Đông đủ , chỉ thiếu một mình anh. Trúc đáp.

- Vui không ?

- Rất vui.

- Lúc đó anh đang ở ngoài cửa biển.

Trúc thở dài :

- Thật em không thể ngờ Thoi Tơ lại chết như vậy. Lẽ ra nhỏ ấy phải được sung sướng , hạnh phúc.

- Những người được chúng ta thương mến , quý trọng phần nhiều đều bất hạnh. Bây giờ anh mới hiểu khi người thân yêu của mình không còn nữa mới quý biết chừng nào. Anh đã làm Thoi Tơ buồn nhiều , bây giờ hối hận cũng đã muộn.

- Em sẽ báo với bạn bè tới chia buồn cùng ba má Thoi Tơ. Còn anh sẽ sống ra sao ?

- Có lẽ anh sẽ tìm một chỗ trọ khác , nhưng bây giờ thì chưa đi được đâu , anh không nỡ bỏ ba má Thoi Tơ trong căn nhà trống rỗng nhưng đầy nỗi buồn đó.

- Huyền đã đi học lại rồi , anh có cho Huyền biết tin chưa ? Trúc nhìn Thẩm hỏi.

- Từ khi về đất liền đến nay anh không đi đâu nên cũng không cho Huyền hay được.

- Không cho Huyền biết tin hay không muốn tới ?

- Em nói gì vậy ? Thẩm ngạc nhiên.

- Em biết tâm lý của anh hiện nay rất phức tạp - Trúc cười nhẹ - Nhưng điều đó cũng dễ hiểu thôi.

- Anh với Huyền bây giờ còn gì nữa đâu , ngoài một tình bạn cảm thông nhau qua những biến cố xảy ra ?

- Anh sẽ tiếp tục giúp đỡ Huyền chứ ? Trúc hỏi.

- Huyền cần gì ở anh mà giúp đỡ ?

- Sau tai nạn , Huyền học rất kém , sợ rằng sẽ theo không kịp chương trình. Chắc chắn Huyền cần anh dạy kèm.

- Chuyện ấy thì anh sẵn sàng , nhưng để sau này anh ổn định chỗ ở

rồi sẽ tính - Thẩm nói.

- Tại sao anh lại rời khỏi nhà của Thoi Tơ ?

- Biết làm sao được khi anh không thể sống ở đó mà hình ảnh Thoi Tơ cứ đè nặng lên tâm trí. Anh đi khỏi đó để lãng quên dần.

Trúc cười :

- Em sợ rằng anh không quên được đâu.

- Thì cũng cố gắng mà chịu đựng - Thẩm buồn rầu nói.

- Hay là anh tới ở với anh Tân ?

- Không được đâu , nhà của Tân đông người. Thẩm nói. Em yên chí , thế nào rồi anh cũng sẽ tìm ra thôi , trước mắt có lẽ anh sẽ về quê một thời gian ngắn , độ một tuần lễ.

Thẩm đứng lên và từ giã Trúc ra về. Trúc theo Thẩm ra đường và hỏi :

- Bao giờ anh đi ?

- Hai hôm nữa.

- Liệu xin phép được không ?

- Chắc chắn là được , anh sẽ có cách nói - Thẩm cười nhẹ.

- Nếu như Trúc và Huyền muốn tháp tùng anh thì sao ?

- Không được đâu , anh muốn đi một mình.

- Em biết anh về đó một mình sẽ buồn lắm , ngày nào cũng nhìn thấy biển , nghe sóng biển khua vào bờ đá làm sao anh chịu nổi ?

- Có những thứ hạnh phúc không chia sẻ cho người khác , đó là hạnh phúc được cô đơn , Trúc ạ.

Trúc lặng lẽ nhìn Thẩm , cô không nói gì. Thẩm vội vã phóng xe đi chỉ sợ Trúc gọi lại. Con đường buổi tối thật im vắng , Thẩm đạp xe chậm lại và quay về hướng bờ sông. Thẩm muốn tới rử Tân ra ngồi quán , nhưng cuối cùng anh đổi ý. Trong giờ phút này anh chỉ muốn ngồi một mình.

Quán vắng người , Thẩm đi tới chiếc bàn trong cùng kê sát cửa sổ , từ đó có thể nhìn ra dòng sông phía dưới.

- Anh uống gì ? Người phục vụ trong quán tới sau lưng Thẩm hỏi.
- Một cà phê đen.

Ly cà phêphin được đặt trước mặt Thẩm , mùi cà phê thơm thơm , quyến rũ. Cũng chiếc bàn này , một hôm nào đó Thẩm và Thoi Tư đã ngồi. Đợi cho cà phê xuống hết trong chiếc tách bằng sứ màu gan gà , Thẩm cho đường vào và dùng chiếc muỗng nhỏ quậy đều. Thẩm nhấp một ngụm cà phê và ngả đầu lên thành ghế rít thuốc. Bất chợt Thẩm nhìn ra mặt sông và bắt gặp một bóng trắng lung linh.

Thấy có người vào quán , chủ quán đi mở nhạc. Thẩm mãi mê nhìn bóng trắng trôi trên mặt sông một sắc vàng mờ ảo , đến khi giọng một cô ca sĩ quen thuộc cất lên ngọt ngào bài hát Thoi Tư thường bắt Thẩm hát anh mới giật mình.

*"Mưa vẫn mưa bay trên tầng tháp cổ
Dài tay em mấy thừa mắt xanh xao..."*

Thẩm bàng hoàng , lạnh tê cả người như từ trên cao rơi xuống một vùng nước sâu thẳm. Đôi mắt đêm cuối cùng rời bỏ anh ra đi - Đôi mắt của Thoi Tư đó - Có xanh xao dưới mưa bão hay vẫn vời vợi ngóng về xóm Đáy tìm anh.

Bất giác Thẩm nhìn xuống mặt sông , ánh trăng mờ ảo quá , không đủ soi sáng màu nước chảy để trong đêm nay anh tìm ra bóng sắc của cánh hoa lưu ly màu tía đỏ như em nói. Thẩm thẫn thờ trước một đêm trăng đẹp lạ lùng và hiểu rằng sẽ chẳng bao giờ anh tìm ra cánh hoa lưu ly nào nữa. Bởi vì loài hoa ấy đã lặn chìm sâu vào trong đáy nước , mãi mãi không về.

Từ Kế Tường

Nguồn: Mây 4 phương
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 21 tháng 10 năm 2005